DEAN R. KOONTZ

Cehennem Alevi

CEHENNEM ALEVİ

•

DEAN R. KOONTZ

© 1990 SHADOW FIRES by Dean R. Koontz
Kesim Telif Hakkı Ajansı
aracılığı ile

İnkılâp Kitabevi A.Ş.
Ankara Cad. 95
Sirkeci-İstanbul 34410
Tel. 522 28 51 - 526 86 41

Kapak:
Şahin Karakoç

Dizgi:
PAMUKÇUOĞLU

ISBN 975 - 10 - 0466 - 7
91-34-Y-0051-0356

Baskı:
ANKA Ofset
Cemalnadir Sok. 24
Cağaloğlu-İSTANBUL
1992

DEAN R. KOONTZ

CEHENNEM ALEVİ

(Shadowfires)

Roman

Türkçesi:
Nejat Ebcioğlu

İNKILÂP KİTABEVİ
YAYIN SANAYİ VE TİCARET A.Ş.
Ankara Cad. 95-34410 İSTANBUL

Bu kitabımı,
göründükleri kadar hoş kişiler olan
Dick ile Ann Laymon'a
adıyor ve
özellikle Kelly'i selamlıyorum.

DEAN R. KOONTZ

BİRİNCİ BÖLÜM

Karanlık

Soluk soluğa kalış,
ani bir ölüm
ve öykü başlar.

— Sayılı Üzüntüler Kitabı

Karanlığı tanımak; ışığı sevmek,
günün ağarmasını sevinçle karşılamak
ve gelen geceden korkmaktır.

— Sayılı Üzüntüler Kitabı

Şok

GÖKYÜZÜNDEN, neredeyse yağmurun elle tutuluşu gibi bir aydınlık indi. Pencerelerden içeri süzüldü. Park edilmiş arabaların kaput ve bagajında renkli gölgeler oluşturdu. Ve ağaçların yaprakları ile caddeyi dolduran gürültülü trafikteki araçların kromajına ıslak parıltılar ekledi. Kaliforniya güneşinin minyatür görüntüsü her yansıtıcı yüzeyde parıldadı. Santa Ana'nın merkezi, haziran sonundaki bir sabahın aydınlık ışıklarıyla yıkanır gibi oldu.

Rachel Leben, işhanının kapısından dışarı çıkıp kaldırımda yürüyünce, çıplak kollarını yaz güneşinin ılık suyla yıkarmış gibi sardığını duyumsadı. Bir an için genç kadın gözlerini kapadı. Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve güneş ışınlarıyla banyo yapar gibi olayın tadını çıkarmaya çalıştı.

Kadını binadan çıkarken izleyen ve onun haziran sıcağında keyiflenişini gören Eric hırçın bir sesle konuştu. "Orada durmuş, sana daha iyi hiçbir şey olmamış ya da olmayacakmış gibi gülümsüyorsun!"

"Lütfen!" diyen genç kadın şimdi de yüzünü güneşe doğru çevirmiş durumda kalarak ekledi. "Bir patırtı çıkarmayalım."

"Beni, içeride salak durumuna düşürdün."

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadım."

"Sırası gelmişken sorayım: Orada neyi kanıtlamak istiyordun?"

Genç kadın yanıt vermedi. Adamın böyle güzel bir günü

berbat etmesine izin vermemekte kararlıydı. Arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Eric hamle yapıp önüne geçerek kadının yolunu kapattı. Gri mavi renkli gözleri her zaman buz gibi bakışlarla bakardı. Oysa, şimdi bakışları ateşliydi.

Genç kadın, "Çocuklar gibi davranmayalım" dedi.

"Sen beni böyle bırakıp gitmekle doyuma ulaşamayacaksın. Tüm dünyaya bana gereksinmediğini ve sana verebileceğim şeyleri istemediğini bildirmek zorunda değilsin."

"Evet, haklısın Eric. Dünyanın benim ya da senin için neler düşündüğü umurumda bile değil."

"Olanları yüzüme vurmayı mı istiyorsun?"

"Bu doğru değil, Eric."

"Oh evet, doğru." diyen adam sözünü şöyle sürdürdü. "Lanet olsun, doğru! Benim rezil oluşumun, çamurlara batışımın keyfini çıkarıyorsun."

Genç kadın şimdi Eric'i şu ana değin hiç görmediği haliyle, acınacak bir adam olarak görüyordu. Daha önce fiziksel, duygusal ve akılsal yönden güçlü biri olarak görünürdü. Bazen insana uzak ve soğuk bir kişi gibi olurdu. Kimi zaman acımasız davranırdı. Yedi yıl boyunca evli kaldıkları sürece onun kendisinden ay kadar uzakta durduğu günleri yaşamıştı. Oysa şu anda adam zayıf ve acınacak durumdaydı.

"Rezil oluşun mu?" diye şaşırarak sordu. "Eric, ben sana büyük bir iyilik yaptım. Yerinde başka birisi olsa bu olayı bir şişe şampanya içerek kutlardı."

Biraz önce Eric'in avukatının yazıhanesinden çıkmışlardı. Orada tartıştıkları boşanma sözleşmesi, Rachel dışında herkesi şaşırtabilecek bir çabuklukla sonuça bağlanmıştı. Genç kadın oraya yanında avukatı olmaksızın yalnız başına gelmiş ve Kaliforniya eyaletinin kendisine hak olarak sağladığı mal istemlerini ısrarla öne sürmemişti. İlk öneriyi Eric'in avukatı yaptığında genç kadın bunun pek aşırı cömertçe bir şey olduğunu söylemiş ve kendisine makul gelen daha düşük bir tutarı istemişti.

"Şampanya içeyim ha? Sen de ivedi bir boşanmayı koparabilmek üzere benden hakkın olandan on iki buçuk milyon dolar az para aldığını söyleyeceksin. Bu yüzden burada durmuş sırıtıyorsun, öyle değil mi?"

"Eric, sen ne diyorsun?"

"Bu bana yapılmaz. Rezil oluşumu kutlamamı mı istiyorsun?"

"Düşündüğümden fazlasını almamak benim için bir ilkedir."

"İlke mi? Vay benim popom!"

"Eric, benim fazla para istemeyeceğimi biliyorsun."

"Şimdi bana herkes şunu söyleyecek: 'Tanrım! Şu adam ne dayanılmaz kişi olmalı ki, kadın ondan kurtulmak için on iki buçuk milyon doları tepmiş!' "

Rachel, "Ancak, ben kimseye ne kadar para karşılığı anlaştığımızı söylemeyeceğim" diyerek yanıt verdi.

"Pislik!"

"Eğer senin karşıtın olarak konuşacağımı ya da dedikodu yapacağımı düşünürsen o zaman beni sandığımdan da az tanıdığın ortaya çıkar."

Kendisinden on iki yaş büyük olan Eric evlendiklerinde otuz beş yaşındaydı ve dört milyon doları vardı. Şimdi kırk iki yaşına giren adamın tüm serveti otuz milyonu aşmıştı. Ve Kaliforniya yasalarının yorumuna göre, genç kadın evlilikleri sırasında biriken paranın yarısı olan on üç milyon doları istemeye hak kazanıyordu. Bunun yerine Rachel yalnızca kırmızı renkli 560 SL Mercedes spor araba ile beş yüz bin dolar para istemişti. Nafaka istemiyor ve tüm istemleri, hak olarak ileri sürebileceğinin yirmi altıda biri kadar tutuyordu. Genç kadın, alacağı para ile yaşamının geri kalanında neler yapacağına karar verebilecek ve bunu planlayacak zamanı bulabileceğini düşünmüştü.

Güneşler içinde yıkanan caddede kaldırımdan geçenlerin kendisi ile Eric'e dik dik baktıklarını ayırt eden Rachel, yumuşak bir sesle: "Ben seninle paran için evlenmedim" dedi.

"Öyleyse niye evlendin?" diye soran adamın sesi hırçındı. Yüzü de şu anda hiç yakışıklı değildi.

Rachel sesinde en ufak bir kinayenin izi bile duyulmaksızın konuştu. Adamı hiçbir şekilde incitmemek istediği görülüyordu. O iş bitmişti. Öfkeye yer yoktu. Olsa olsa bir parça pişmanlık duyabilirdi. "Ve şimdi evlenmemiz sonunda bitti. Geri kalan günlerimde pek gösterişli ve lüks bir yaşamı sürdürmek istemiyorum. Senin milyonlarında gözüm yok. Onları ben değil, hep sen kazandın. Senin dehan, demirden kararlılığın, bürondan ve laboratuvarından ayrılmadan geçirdiğin sonu gelmez saatler sana onları kazandırdı. Her şeyi sen kurdun. Kurduklarına da layıksın. Sen önemli bir kişisin. Belki de alanındaki en önemli adamlardan birisin, Eric. Ve ben yalnızca sıradan bir kadın olan Rachel'im. Senin zaferlerinde yerim olduğunu ileri sürmüyorum."

Genç kadın kendisini övdükçe adamın yüz hatları derinleşiyordu. İşte ya da özel yaşamındaki tüm ilişkilerinde Eric egemen kişi rolü oynamaya alışkındı. O egemen pozuyla acımasızca isteklerini öne sürer ve sözüne uymayanları çiğneyip geçerdi. Dostları, onun için çalışanlar ve iş arkadaşları her zaman Eric'in isteklerine uyar ya da gözden silinirlerdi. Seçenekler ya onun isteğine uymak ya da onu reddetip yıkıma uğratılmaktı. Eric gücünü uygulamaktan zevk alır, bir işte başarı sağlamak için gerekirse milyonları harcardı. Basit bir iş tartışmasını kazanmak için büyük paralar harcadığı bile olmuştu. Rachel onun isteklerine uymak üzere yedi yıl süreyle teslimiyet göstermişti. Artık bunu yapmayacaktı.

İşin tuhaf yanı genç kadın şimdi uysallığı ve akılcılığı ile adamı sahip olduğu güçten soyutlamaktaydı. Eric ayrılmalarından ötürü aralarında uzun sürecek bir savaşımı düşünmüştü. Nafaka pazarlığı yaparak kadına eziyet vermeyi ve bundan keyif almayı planlamıştı. Oysa, kadın şimdi bunlara yer bırakmıyordu. Eric mahkemede bir kavga çıkmasını, kadını bir servet avcısı gibi göstermeyi ve değerini düşürtmeyi aklına koymuştu. Böylece davadan Rachel hiçbir ağırbaşlılığı kalmadan çıkacaktı. Sonunda kadın belki de zenginleşecek ama onuru parçalanmış olacaktı. Oysa Rachel ona milyonlarının önemi olmadığını açık

açık söyleyince aynı anda adamın şimdi de kendi üzerinde olan güvenini silip atmıştı. Genç kadın onu dizlerinden kesip doğranuştı. Bunları sezinleyen Eric'in içinde bir öfke dalgası kabarıyordu. Genç kadın, ağırbaşlı davranışlarıyla eğer üste çıkmıyorsa bile ikisini eşit hale sokuyordu.

Rachel şöyle konuştu: "Pekiyi, bana göre yedi yıllık bir zamanı yitirmiş bulunuyorum. Tüm istediğim bu süreye karşılık akılcı bir tazminatı almak. Yirmi dokuz, neredeyse otuz yaşındayım. Ve bir anlamda yaşamıma şimdi başlamak üzereyim. Oysa diğer insanlardan biraz geç kalmış durumdayım. Bu çözüm bana görkemli bir başlangıcı sağlayacak. Eğer elimdeki bu olanağı yitirir ve bir gün on üç milyon doları almış olmayı özlersem... O benim kötü şansım olacak, seninki değil. Bütün bunları konuşmuştuk, Eric. Her şey bitti."

Genç kadın Eric'in yanından geçip yürümek istedi. Ama, adam onun kolunu yakalayıp durdurdu.

Kadın soğuk bir sesle, "Lütfen, izin ver de gideyim" dedi.

Ona yiyecekmiş gibi bakan adam şöyle yanıtladı: "Senin hakkında nasıl bu denli yanılmış olabilirim? Ben seni tatlı, biraz utangaç, dünyaya pek de uymayan tüy gibi hafif bir kız olarak düşünmüştüm. Oysa sen, insanı yıkıma uğratan pisliğin birisin! Öyle değil mi?"

"Gerçekten, salt delice bir davranış. Ve bu kabalık sana yakışmıyor. Şimdi beni bırak da gideyim."

Adam onu daha da sıkı tuttu. "Yoksa bu bir görüşme hilesi mi? Ne dersin? Kağıtlar hazırlanıp cuma günü imzaya geldiğimizde, kalbindekiler değişecek mi? Daha fazlasını isteyecek misin?" diyerek üst üste sorular yağdırdı.

"Hayır. Ben oyun oynamıyorum."

Adamın sırıtışı sert ve alçakça idi. "İşte buna bahse girerim. Eğer biz böyle saçma derecede düşük parayı içeren kağıtları hazırlar ve sen de onları imzalamaya karşı çıkarsan, onları mahkemede aldatıldığını göstermek üzere kanıt olarak kullanabilirsin. Beni pek fena duruma düşürebilirsin öylece. Önerinin bizden

geldiğini ve bizim seni imzaya zorladığımızı söyleyebilirsin. Böylece beni taş kalpli bir piç durumuna sokabilirsin. Öyle değil mi? Stratejin, oyunun bu mu?" dedi.

"Sana söyledim. Oyun yok. İçtenlikli davranıyorum."

Adam parmaklarını kadının koluna batırır gibi bastırarak konuştu. "Gerçeği duymak istiyorum, Rachel."

"Yapma."

"Stratejin bu mu?"

"Canımı yakıyorsun."

"Madem olanları konuşuyoruz, bana neden Ben Shadway'i de anlatmıyorsun ha?"

Genç kadın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Eric'in Benny' den haberi olduğunu hiç düşünmemişti.

Adamın yüzü kızgın güneşte sertleşmiş, öfkeyle daha derin hatlarla dolmuş gibiydi.

"Sonunda beni bırakıp gitmeden önce, o herif seni ne zamandan beri beceriyordu?!..." dedi.

"Sen tiksindirici bir insansın!" diyen genç kadın anında böyle kaba bir sözü kullandığına pişmanlık duydu. Çünkü, sonunda serinkanlılığını yitirişine adamın sevindiğini görmüştü.

Rachel'in kolunu tutuşunu sıkıştıran adam yeniden sordu. "Söyle, ne zamandan beri?"

"Seninle ayrı yaşamaya başlayışımızdan altı ay sonra Benny ile tanıştım" diye yanıtlarken, genç kadın bir kez daha doğal ses tonunu kazanmıştı.

"O adam benim yasak bölgemde ne kadar süre avlandı, Rachel?"

"Eğer Benny'i biliyorsan beni izlettin demektir. Oysa, bunu yapmaya hakkın yoktu. Çünkü ayrı yaşıyorduk."

"Evet. Sen, pis gizlerin kendine kalsın istiyorsun."

'"Eğer birini beni izletmek üzere kiraladıysan, Benny'i beş ay süreyle gördüğümü bilmelisin. Şimdi beni bırak. Canımı şu anda da acıtıyorsun."

Sakallı genç bir adam yanlarından geçerken duraksadı. On-

lara doğru bir adım atıp sordu. "Yardıma gereksiniyor musunuz, bayan?"

Eric yabancıya doğru öyle bir öfkeyle döndü ki, normal konuşma yerine sözcükler ağzından tükürük gibi çıktılar. "Toz ol, be adam! Bu benim karım. Aramızda geçenler lanet olası senin üzerine görev değil!"

Rachel, Eric'in çelik kıskacından kurtulmak üzere çaresizce çabaladı ama başarılı olamadı.

Sakallı genç, "Karınız bile olsa, durum size bayanın canını yakma hakkını vermez" dedi.

Kadının kolunu bırakan Eric yumruklarını sıkarak işine karışan yabancıya döndü.

Genç kadın, olası kötü bir durumu def etmek üzere yiğit kişiye bakıp ivedi konuştu."Teşekkür ederim. Ama, her şey yolunda. Gerçekten öyle. Ben iyiyim. Yalnızca aramızda küçük bir anlaşmazlık var."

Sakallı genç omuzlarını silkip yürüdü. Ama giderken bir kez daha dönüp geriye baktı.

Olay, sonunda Eric'e kendisini kötü duruma düşürecek bir şeyler yaptığını sezinleme fırsatı yaratmıştı. Önemli bir kişiydi. Böyle pis durumlara düşmekten tiksinirdi. Ama gene de öfkesi yatışmamıştı. Yüzü kızarmış, dudakları bembeyaz kesilmişti. Gözleri tehlikeli bir adamın bakışlarıyla bakıyordu.

Genç kadın şöyle konuştu: "Mutlu ol, Eric. Milyonlarca dolar tasarruf ediyorsun. Ve Tanrı bilir, ne kadar tutacak avukatlık ücretinden kurtuldun. Bunları sen kazandın. Beni mahkemede ezemeyecek ve çamurlara bulayamayacaksın. Ama şimdi de sen kazandın. Bununla mutlu olmalısın."

Kadını şoke eden bir ateşlilikle kaynayan nefretle Eric yanıtladı. "Seni aptal, çürüyüp kokuşmuş karı! Beni bırakıp gittiğin gün seni yere yatırıp o salak yüzüne tekme atmak istemiştim. Aslında onu yapmalıydım. Keşke yapmış olsaydım. Ama, yerlerde sürünerek geriye döneceğini sanmıştım. Bu yüzden düşündüğünü yapmadım. Yapmalı ve senin o salak yüzünü tek-

melemeliydim." Vuracakmış gibi elini kaldırdı. Kadın bile onun vurmasını beklerken adam kendini denetim altına aldı. Öfkeyle arkasını dönüp oradan hızla uzaklaştı.

Onun gidişine bakarken Rachel birdenbire Eric'in hasta bir ruhla herkese egemen olma isteğinin, kendisinin sezinlediğinden çok daha fazla şekilde, adamın temel gereksinimi olduğunu anladı. Eric'e ve parasına sırtını dönerek adamı gücünden soyutlamış, onu yalnızca kendi düzeyine indirgemekle kalmamış, adamı kendi gözünde erkekliğinden bile yoksun bırakmıştı. Olay böyle olmalıydı. Adamın güçlükle denetimi altına aldığı öfkesini ve suç işleme isteğini başka türlü açıklamaya olanak bulunmuyordu.

Rachel, Eric'ten giderek daha çok hoşlanmamaya başlamış; ondan nefret etmese bile biraz korkar olmuştu. Ama, şimdiye değin duyumsadığı öfkenin büyüklük ve şiddetini tam olarak sezinleyememişti. Şimdi onun ne denli tehlikeli olduğunu anlıyordu.

Şu anda da altın renkli güneş ışınları gözlerini kamaştırmasına ve teninin pişmesine neden olurken, genç kadın soğuk bir titreyişle sarsıldı. Tam zamanında Eric'i bırakmıştı. Şimdi bile kolunda adamın bıraktığı sıkma izleri canını yakıyordu.

Eric'in kaldırımdan caddeye inişini görünce rahatlar gibi oldu. Oysa, bir an sonra rahatlığı büyük bir korkuya dönüştü.

Adam bulvarın öbür yanında park edilmiş siyah renkli Mercedes marka arabasına doğru yürüyordu. Belki de öfkesiyle körleşmiş gibiydi. Ya da olasılıkla her parlak yüzeyde bir başka türlü yansıyan haziran güneşi adamın görüşünü bozuyordu. Nedeni ne olursa olsun, Eric bulvarın şu anda trafik olmayan güney yönüne uzayan şeridine hamle etti. O anda kuzeye uzanan şeritte bir belediye çöp kamyonu altmış kilometre kadar hızla adamın üzerine doğru geliyordu.

Rachel onu uyarmak üzere haykırdı ama çok geç kalmıştı.

Kamyon sürücüsü fren pedalına sonuna kadar bastı. Ama kamyonun kilitlenmiş tekerlerinin çıkardığı gıcırtılı ses aynı anda insanı hasta eden bir çarpma sesiyle birlikte duyuldu.

Eric havaya fırlamış, bir bombanın patlayışı gibi bulvarın güneye uzanan şeridine doğru iniyordu. Bedeni kaldırıma yakın bir yerde, çarpma noktasından üç metre kadar uzağa önce sert, sonra korkunç bir gevşeklikle sanki eski paçavralardan oluşmuş bir cisim gibi düştü. Yüzü yere dönüktü ve bedeni kımıldamıyordu.

Güneye uzanan şeritte ilerleyen Subaru marka bir araba acı fren yaptı, korna çalarak Eric'e bir metre kala durabildi. Onu yakından izleyen bir Chevrolet, Subaru'nun arka tamponuna vurdu ve küçük Japon arabasını kaza kurbanının birkaç santim ötesine kadar getirdi.

Eric'in yanına ilk varan Rachel oldu. Kalbi gümbürdeyerek atan genç kadın, adamın adını haykırdı. Dizlerinin üzerine çöktü ve yalnızca içgüdüsüyle bir elini adamın boynundaki vuruyu duyumsamak üzere atardamarın üzerine koydu. Adamın teni kanla ıslanmıştı. Ve genç kadının parmakları atardamarı umutsuzca aranırken yaş tenin üzerinde kaydılar.

Daha sonra Rachel, adamın yeniden şekillenmiş kafatasını görebildi. Eric'in kafası sağ tarafında yırtılmış kulağının üzerinde, kaşının üstünden alnına ve geriye doğru yarılmıştı. Başı öyle dönmüştü ki, genç kadın onun iyice açılmış, şoke bakışlarla ama görmeden bakan bir gözünü görebiliyordu. Pek çok sivri kemik parçası şimdi adamın beyninin derinliğine girmiş ve ölüm ansızın gelmiş olmalıydı.

Genç kadın içi bulanarak ve sendeleyerek ansızın ayağa kalktı. Eğer çöp kamyonunun sürücüsü ona hızla yaklaşıp destek vermese, başı dönerek yere yuvarlanacaktı. Kamyon sürücüsü, onu Subaru'nun yanına yürüttü ve Rachel arabaya dayandı.

Sürücü üzgün bir sesle, "Yapabileceğim bir şey yoktu" dedi.

Genç kadın, "Biliyorum" diyerek yanıtladı.

"Hiçbir şey yoktu. Adam önüme doğru koştu. Bakmıyordu. Bir şey yapamazdım."

Başlangıçta Rachel soluk almakta güçlük çekiyordu. Sonra

dalgınlıkla kanla kaplı ellerini ince giysisine sürdüğünü sezinledi. Pastel mavi pamuklu kumaşın üzerindeki ıslak kızıl lekeleri görmek soluk alışını hızlandırdı. Çok hızlandırdı. Soluğuyla aşırı havalandırılmış olarak Subaru'ya yaslandı. Gözlerini kapadı. Kollarını göğsünde kavuşturarak dişlerini sıktı. Bayılmamakta kararlıydı. Aldığı soluğu olabildiğince uzun süre içinde tutmaya çalıştı. Soluk alışındaki ritm değişikliği, üzerinde sakinleştirici bir etki yaratıyordu.

Çevresinde, aracını durdurmuş ve caddeye inmiş olan sürücülerin seslerini duyuyordu. Bazıları ona, "İyi misin?" diye sordular. Başını öne eğip onayladı. Kimi kişiler, "Tıbbi yardım ister misin?" deyince, başını hayır anlamında yukarı kaldırdı.

Eğer Eric'i sevmiş olsa bile, bu sevgi son zamanlarda tabanlarının altındaki toza dönüşmüştü. Adamdan hoşlandığı zamanlardan bu yana bile uzun süreler geçmişti. Kazadan birkaç dakika önce adam ona karşı nefretini kusmuştu. Bu durumda Rachel'in, onun ölümüyle sarsılmaması gerekirdi. Gene de fena halde etkilenmişti. Kollarını göğsünün üzerinde tutarken titriyordu. İçinde soğuk bir boşluğu, bir yitişi duyumsuyor ve bunun nedenini anlayamıyordu. Yas tutma değil... yalnızca bir yitirişti bu.

Uzaktan gelen siren seslerini işitti.

Soluğunun kontrolünü ağır ağır ele geçirdi.

Durmasa bile titremesi azaldı.

Siren sesleri yaklaştı ve daha yüksek duyuldular.

Genç kadın gözlerini açtı. Parlak haziran güneşi ona temiz ve tazeymiş gibi görünmüyordu artık. Ölümün karanlığı günün ortasından geçmişti. Ve gerisinde baldan daha çok kükürtü anımsatan ekşi sarı bir iz bırakmıştı.

Kırmızı ışıklar yanıp sönüyor, sirenler susuyor; cankurtaran ve polis arabaları kuzeye uzanan şeritte yaklaşıyordu.

"Rachel!..."

Genç kadın döndü ve adını çağıran Eric'in avukatı Herbert Tuleman'ı gördü. On beş, yirmi dakika önce yazıhanesinde

onunla birlikte olmuşlardı. Rachel her zaman Herb'den hoşlanmıştı. Avukat da kendisini severdi. Adam birbirlerine yaklaşan kalın ve kırlaşmış kaşlarıyla büyükbabalara benzeyen bir kişiydi.

"Yazıhaneme gelen yardımcılarımdan biri... olayı görmüş" diyen Herbert ekledi. "Koşup bana haber verdi. Tanrım!"

Rachel duygusuz bir sesle, "Evet" dedi.

"Tanrım!... Rachel..."

"Evet."

"Pek çılgınca bir şey bu."

"Evet."

"Ama..."

Genç kadın bir kez daha, "Evet" dedi.

Ve şimdi Rachel, avukat Herbert Tuleman'ın ne düşündüğünü biliyordu: Birkaç saat öncesinden başlayarak kendisi Eric'in servetinin büyük bölümü için savaşımda bulunmayacağını, az tutardaki bir paraya evet diyeceğini söylemişti. Oysa şimdi, Eric'in kendi ailesi ve ilk evliliğinden çocuğu olmaması nedeniyle, otuz milyon dolar artı şirkette değeri belirlenmemiş pay senetleri kuşkusuz ve defosuz olarak tek başına kadının mülkiyetine intikal ediyordu.

2

Hayalet

SICAK ve kuru hava polis radyolarının parazitleri, trafiği yönetenlerin aygıtlarından yaydığı metalik sesli komutları ve güneşte yumuşamış asfaltın kokusuyla doluydu.

Cankurtarandan inen sağlık görevlilerinin elinden Eric Leben'i kent morguna götürmekten başka bir şey gelmiyordu. Ceset orada tıbbi muayene yapılana değin bekletilecekti. Eric bir kazada öldüğünden yasalara göre, otopsi yapılması gerekiyordu.

Görevliler raporunu hazırlarken genç kadın devriye arabalarından birinin arka koltuğunda oturup beklemişti. Şimdi yeniden güneşe çıkmış ayakta duruyordu.

Kendisini artık hasta gibi değil, tüm duygularından arınmış gibi duyumsamaktaydı.

Üstü örtülmüş kadavrayı cankurtarana yüklediler. Örtüye yer yer kan lekeleri bulaşmıştı.

Herbert Tuleman, Rachel'i rahatlatması gerektiğini düşünmüş ve ona defalarca yeniden yazıhanesine gelebileceğini söylemişti.

"Oturup kendini toparlamaya gereksiniyorsun" diyen adam bir eliyle kadının omuzunu tutarken, yüzü de duyumsadığı ilgiyi gösteren çizgilerle doluydu.

"İyiyim ben, Herb. Gerçekten iyiyim. Yalnızca biraz sarsıldım."

"Bir parça konyak. Senin gereksindiğin o. Yazıhanemdeki barda bir şişe Remy Martin var."

"Hayır, teşekkür ederim. Sanırım cenaze işleriyle uğraşmam gerekecek. Ayrıca katılmam gereken bazı şeyler de var."

İki sağlık görevlisi cankurtaranın arka kapısını kapayıp ivedi aracın önüne koştular. Şimdi sirenlere ve yanıp sönen kırmızı ışıklara gerek bulunmuyordu. Hızlı gitmek Eric'e yardımcı olamayacaktı artık.

Herb şöyle konuştu. "Konyak istemezsen belki biraz kahve içersin. Ya da gelip yalnızca benimle birlikte oturmayı istersin. Şu anda direksiyon başına geçmen gerektiğini sanmıyorum."

Rachel uzanıp adamın kösele gibi sert yanağına sevgiyle dokundu. Herbert her hafta sonu denize açılan bir insandı. Yüzü yaşından daha çok denizde geçirdiği zamanla sertleşip kırışmıştı.

"İlgine gönül borcu duyuyorum. Gerçekten öyle. Ama iyiyim. Neredeyse durumu böyle iyi karşılayabildiğim için utanç duyacağım. Demek istiyorum ki... hiçbir üzüntü duymuyorum."

Yaşlı adam onun elini tuttu. "Utanma. Eric benim müşterimdi, Rachel. Onun nasıl güç bir adam olduğunun farkındayım" dedi.

"Evet, öyleydi."

"Sana üzülmen için hiçbir neden sağlamadı."

"Gene de bu denli az şey duyumsamam... yanlış gibi görünüyor. Neredeyse hiçbir şey duyumsamıyorum."

"O yalnızca güç bir adam değildi, Rachel. Aynı zamanda senin içindeki pırlantayı farkedemediği ve senin onunla birlikte kalman için ne gerekiyorsa yapmadığı için sersemin biriydi."

"Sen çok içtenlikli bir kişisin, Herb."

"Doğrudur. Eğer çok doğru olmasaydı, bir müşterim hakkında böyle konuşmazdım. Ölmüş olsa bile... böyle konuşmazdım."

Cesedi taşıyan cankurtaran kaza yerinden uzaklaştı. Ne tuhaftır ki, yaz güneşi aracın beyaz boyası ve cilalı kromajları üzerinde parıldarken, Eric'i buzdan yontulmuş bir araçla evine götürüyormuş gibi görünüyordu.

Olayı izlemek için kaza yerine toplananların arasından ve avukatın yazıhanesinin bulunduğu binanın önünden geçerken Herb kadınla birlikte yürüdü. 560 SL Mercedes arabanın yanına

vardılar. Orada yaşlı adam, "Eric'in arabasını evine gönderip garajına koyduracak ve daha sonra anahtarı senin evine getirecek birisini bulabilirim" dedi.

Genç kadın, "Bu, pek makbule geçer" diyerek yanıtladı.

Rachel arabanın direksiyonuna geçip emniyet kemerini takınca Herb cama doğru eğilip konuştu. "Mallar hakkında en kısa sürede konuşmak zorundayız."

"Birkaç gün sonra olabilir."

"Ve şirketin işleri de var."

"İşler birkaç gün kendi kendine yürür, öyle değil mi?"

"Kuşkusuz öyle. Bugün pazartesi. Şu halde senin cuma sabahı bana geleceğini kabul edelim mi? Bu sana dört gün kendini toparlama zamanı verir.

"Çok iyi olur."

"Saat onda."

"Pek iyi."

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet" diyen genç kadın, kendisini bir düşteymiş gibi duyumsamasına karşın eve kadar arabayı hiçbir olay çıkarmadan sürebildi.

Placentia semtinde üç odalı tek katlı bir evde oturmaktaydı. Çevrede hep orta sınıftan sıcakkanlı insanlar yaşıyordu. Oturduğu evin de birçok çekici yanı vardı: Kapı gibi, bahçeye açılan uzun pencereleri; pencere içinde oturulacak rafları; dolaplı tavanları; tuğlayla örülü şömineleri ve daha başka çeşitli özellikleri... Genç kadın bir yıl önce Eric'i bıraktığı zaman peşinatını ödeyip buraya taşınmıştı. Evi, kocasının Villa Park'taki geniş bahçeli ve lüks malikanesinden çok farklıydı. Gene de kadın, tek katlı evini çağdaş İspanyol stili mimarlıkla yapılmış malikaneden çok daha fazla seviyordu. Çünkü burası pek çok kötü anıyı yaşadığı Villa Park'a göre daha insancıl ölçüleri içermekteydi.

Genç kadın kan lekeleriyle kirlenmiş mavi giysisini üzerinden çıkardı. Ellerini yüzünü yıkayıp saçlarını fırçaladı. Yüzüne

biraz makyaj yapıp giyinmeye başladı. Kendisini toparlayıp çekidüzen vermek için sıradan etkinlikler bile onu rahatlatıyordu. Elleri titremiyordu artık. İçinde soğuk bir boşluk kalmasına karşın titremesi durmuştu.

Sahip olduğu birkaç koyu renkli giysiden biri olan kül rengi etek ceket ile açık gri bluzu giyinmiş olarak Allison Kardeşler Cenaze İşleri firmasına telefon etti. Onların kendisini hemen kabul edecekleri güvencesini alınca arabasıyla Yorba Linda'daki sömürge mimarlık stilinde yapılmış binada bulunan firmaya gitti.

Rachel daha önce cenaze kaldırma işleriyle hiç uğraşmamış ve kesinlikle bu deneyimin eğlenceli olabileceğini düşünmemişti. Oysa, Paul Allison'un az aydınlatılmış ve iyi döşenmiş sessiz bürosundaki rahat koltuğa oturup kendisini "yas danışmanı" diye tanıtan adamla konuşmaya başlayınca, durumdaki kara mizahı görebildi. Bürodaki atmosfer o denli kasvetli ve saygındı ki, durumu bir tiyatro sahnesine çeviriyordu. Adamın sunduğu sempatik davranışlar daha önceden düşünülmüş, hesaplanmış acımasız ve yağcılık yapar nitelikteydiler. Ama genç kadın elinde olmadan adamın davranışlarına uyduğunu, baş sağlığı dileklerini benimseyip birtakım klişe sözlerle yanıt verdiğini şaşırarak görüyordu. Sanki kötü bir oyun yazarının yazdığı oyunda yer alan iki oyuncu gibiydiler ikisi de... Kendisini yas danışmanı olarak tanıtmasına ek olarak Allison tabuta "sonsuzluk kameriyesi", cesede giydirilecek gömme giysilerine "sonsuzluk kıyafeti", mumyalama işine "muhafaza hazırlıkları", mezara "dinlenme yeri" diyor ve deyişleri sık sık yineliyordu.

Yaşadığı deneyim ölümü anımsatan türlü mizah öğesiyle dolu olmasına karşın, Rachel iki buçuk saat sonra oradan ayrılıp arabasında yalnız kalınca gülmeyi başaramadı. Aslında kara mizahtan hoşlanan bir kişiydi. Oysa bugün ruhsal durumu öyle değildi. Ne yaşadığı yas ne de üzüntüsü onu böyle esprisiz bir ruhsal durumun içine çekmişti. Dul kalmaktan duyduğu endişe ya da yaşadığı şokun bunda payı bulunmuyordu. En güneşli

günde Ölüm'ün pusuya yatmış varlığını tanımış olmak da durumunda etkili olmamıştı. Evde bir süre daha cenaze ile ilgili diğer ayrıntılarla uğraştı. Eric'in dost ve arkadaşlarına telefon edip, durumu bildirirken bile sürgit ciddi kalışının nedenini anlayamıyordu.

O gün öğleden sonra geç saatlerde kendi kendisini daha fazla aldatamadı. Şu anki akılsal durumuna korku sonucunun neden olduğunu biliyordu artık. Neyin geleceğini yadsımaya çalışıyor, düşünmemeye çabalıyor ama onu düşünmemeyi başaramıyordu. Olanları kalbiyle biliyordu. Evet, biliyordu.

Evinde dolaştı. Tüm kapı ve pencerelerin kilitli olduklarını denetleyip iyice emin oldu. Sonra perde ve jaluzileri kapattı.

Saat beş buçukta, Rachel telefonunu otomatik yanıt verme aygıtına bağladı. Büyük Adam'ın dul karısından birkaç kelimeyle bile olsa yorum almak isteyen gazeteciler sürekli kendisini aramaya başlamışlardı. Genç kadının bu türden basın üyelerinin arayışına dayanacak sabrı bulunmuyordu.

Ev biraz serinlemişti. Havalandırıcıyı ısıtıcı konumuna getirip çalıştırdı. Aygıtın motor sesi ile telefonlar yanıt aygıtına bağlanana kadar çıkan gürültüler dışında ev Paul Allison'un kasvet dolu bürosu kadar sessizdi.

Şu anda aşırı sessizlik genç kadın için dayanılmaz durumdu. Duyumsadıkları tüylerini ürperttiğinden stereo müzik setini çalıştırdı. Hafif müzik çalan bir FM istasyonu buldu. Bir an için gözlerini kapamış durumda kocaman kolonların karşısında ayakta durup Johnny Mathis'in söylediği "Şanslar ki..." adlı şarkıyı dinleyerek dans eder gibi hafif hafif salındı. Sonra, setin sesini iyice açarak müziğin tüm evi sarmasını sağladı.

Mutfağa geçip büyük paketten bir parça çikolata koparıp minik bir tabağa koydu. Bir şişe sek şampanya ile boş bir kadehi ve çikolatayı eline alıp banyoya doğru yürüdü.

Radyoda şimdi Frank Sinatra'nın "Şarap ve Gül Günleri" adlı şarkısı çalınıyordu.

Genç kadın banyo küvetini dayanabileceği kadar sıcak suyla doldurdu. Suya yasemin kokulu sabun ekleyerek soyundu. Tam küvete girmek üzere hazırlanırken içindeki korkunun olabildiğince hızla vuru yapmaya başladığını duyumsadı. Gözlerini kapayıp derin derin soluyarak çocukluğunda yaptığı gibi kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Ama yaptığı işe yaramadı.

Çıplak olarak yatak odasına yürüdü ve komodinin gözünden 32 kalibrelik tabancasını aldı. Silahın fişek haznesinin tümüyle dolu oluşunu kontrol etti, emniyeti açıp tabancayı banyoya götürdü. Ve küvetin yanındaki koyu mavi renkli fayans zeminin en uzak yerine, şampanya ile çikolatanın yanına koydu.

Şu anda müzik setinde şarkıcı Andy Williams'ın ünlü "Ay Nehri" adlı şarkısı çalınıyordu.

Çekine çekine küvete girdi ve sıcak su çıplak göğüslerinin kabarıklığını sarana değin suya gömüldü. Suyun sıcaklığı önce tenini yakar gibi oldu ama sonra alıştı. Sıcaklık kemiklerine kadar nüfuz ediyor ve yedi buçuk saat önce Eric kamyonun önüne doğru hamle ettiğinden beri içini saran üşümeyi ortadan kaldırıyordu.

Uzanıp çikolatadan bir lokma alarak dilinin üzerinde ağır ağır erimesi için ağzında tuttu ve yutmadı.

Hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Yalnızca sıcak suyun keyfini çıkarmak istiyordu. Banyo küvetine uzandı. Gözlerini kapayıp bir yandan çikolatanın öte yandan sıcak sudan yükselen buhardaki yasemin kokusunun zevkini çıkarmaya çalışıyordu.

Birkaç dakika sonra gözlerini açtı. Doğrulup şişeden kadehe şampanya döktü. Ağzında eriyen çikolata ile şampanyanın canlandırıcı tadı Sinatra'nın "O Çok İyi Bir Yıldı" adlı parçası ile pek güzel bir uyum sağlıyordu.

Rachel için gevşeme töreni, günün önemli belki de en önemli anıydı. Bazen çikolata yerine bir parça peynir alıp şampanya

yerine de bir bardak şarabı yudumlardı. Kimi zaman da pek soğuk bira ile bir avuç taze yerfıstığı aynı işi görürdü. Günün seçimi ne olursa olsun, Rachel olası her tad ve kokunun zevkini çıkararak özen ve keyifle, minik lokma ve yudumlar halinde tüketirdi.

Genç kadın "yaşadığı ana dikkat eden" bir insandı.

Ölen kocası Eric'in, onun sevgilisi diye düşündüğü Benny Shadway temelde dört tipten oluşan bir kişiydi: Geçmişe, yaşadığı ana, geleceğe ve her şeye kafasını yoğunlaştıran bir tipti. Eric ise salt çalışmaya düşkün bir insan olarak yaşamış; yalnızca yeni kazanç ve başarılar elde etmek üzere didinmişti. Geçmişten aşırı derecede sıkılır; salyangoz hızıyla ilerleyen şimdiki zamanı sabırsızlıkla içinde geçirir ve gözlerini hep geleceğe dikerdi.

Bir seferinde Çin lokantasında birlikte yemek yerlerken, Benny Rachel'e, "Sen, yaşadığı ana en iyi uyum gösteren kadınlardan birisin" diyerek eklemişti. "Geleceğe hazırsın ama kesinlikle şu an ile ilgini kesme rizikosuna girmiyorsun. Ve sen, hayran olunacak biçimde geçmişi ardında bırakabiliyorsun."

Temelde Benny'nin söyledikleri doğruydu. Küçük bir işe atılmak istediği için genç kadın Eric'ten ayrıldıktan sonra beş ayrı kursa katılmıştı. Yapmak istediği iş, zengin kadınlara giysi satan bir butik olabilirdi. Böyle bir iş eğlenceli ve dramatik nitelik taşıyabilir; iyi dikilmiş giysileri giyinmenin görkemli bir deneyim olacağını herkes söyleyebilirdi. Aslında Rachel, Eric ile tanışmadan önce UCLA Üniversitesi'nde dramatik sanatlar dersine girmişti. Niyeti sahneye çıkmak değildi. Gerçek yeteneği kostüm ve sahne desenleri çizmeye ilişkindi. İşte bu yeteneğini kuracağı işte kullanabilirdi. Oysa ki, genç kadın öğrenimini üniversite diploması alacak kadar sürdürmemişti. Karakteri yaşadığı ana bağlı kalan bir insan olduğundan yalnızca bilgi ve fikir toplamakla yetinmiş ve bunları uygulamaya koyacağı, planlarının kristalize olacağı anı sabırla beklemişti.

Şimdi buharlar çıkan sıcak suyla dolu küvette gevşek biçimde otururken yasemin kokusunu içine çekiyor ve Johnny Mat-

his'in söylediği "Seni Göreceğim" adlı şarkıya hafif sesle katılıyordu.

Biraz daha çikolata ısırıp şampanya yudumladı. Sıcak suyun içinde gevşemeye çalıştı.

Tümüyle rahatlamış gibi davranmaya çabalarken sokak kapısının zili çalınınca olaylardan hiçbir şekilde kopamadığını sezinledi. Kapı zilinin sesi ansızın yatıştırıcı hafif müziğin üzerine çıkıp çınlamıştı. Genç kadın suyun içinde doğrulup oturdu ve telaşla tabancasına uzanırken az kalsın şampanya kadehini deviriyordu.

Banyo küvetinden çıkıp mavi renkli bornozunu giyinince silahı eline aldı ve namluyu yere doğru çevirerek yarı karanlıkta evin sokak kapısına doğru ağır ağır yürüdü. Kapıya yanıt vermekten korkuyor, aynı zamanda esrime durumundaymış ve bir hipnozcunun ipnotize edici sesiyle zorlanıyormuş gibi kapıya doğru ilerliyordu.

Yürürken müzik setinin yanında durdu ve aygıtı kapattı. O anı izleyen sessizlik uğursuz bir nitelikteydi.

Holde elini kapı tokmağına koyduğu anda zil bir kez daha çalınca duraksadı. Ön kapıda cam ve yan tarafta ışık bulunmuyordu.Rachel kapıya minik göz camı taktırmak konusunda hep ihmalci davranmıştı. Ve şimdi o denli ihmalci davranmamış olmayı özlemle istedi. Genç kadın meşe ağacından yapılmış koyu renkli kapıya bakıp bir mucize sonucu öbür taraftaki kişiyi açık seçik olarak görmeyi diledi. Şu anda gene titriyordu.

3

Gözden Kayboluverdi

BEN Shadway, Tustin'deki bürosundan evine arabasını sürerek dönerken, yolda arabanın radyosundan Dr. Eric Leben'in ani ölümünü öğrendi. O anda ne duyumsadığından emin değildi. Evet, şoke olmuştu. Ancak, dünya yetenekleri büyük bir insanı yitirmiş olmasına karşın, Ben fazla üzülmemişti. Leben zeki ve tartışılmaz derecede dahi; ama, aynı zamanda küstah, kendine aşırı derecede önem veren ve belki de tehlikeli bir adamdı.

Genelde Ben Shadway rahatlamıştı. Çünkü, karısını yeniden kesinlikle elde edemeyeceğini anlayan Eric'in genç kadına zarar vereceğinden korkuyordu. O korkunç adam, yitirmeyi hiç sevmezdi. İşine karşı aşırı tutkusuyla yatıştırdığı korkunç öfkeli bir ruhsal durumu vardı. Ancak, Rachel'in reddedişiyle kendisini rezil olmuş gibi duyumsadığından büyük bir şiddet gösterisinde bulunabilirdi.

Kılı kırk yararak yenileştirdiği 1956 model Thunderbird marka arabasında Ben Shadway bir telsiz telefon da bulunduruyordu. Haberi alır almaz telefonla Rachel'i aradı. Genç kadının evindeki telefon otomatik yanıt verme makinesine takılıydı. Ben kendisini tanıttığı halde, Rachel evdeyse bile telefonu açmamıştı.

Yedinci Cadde ile New York bulvarının kesiştiği noktaya vardığında Ben Shadway duraksadı. Sonra Orange Park'ta bulunan kendi evine giden yolu izlemek yerine sola döndü. Rachel şu anda evinde olmayabilirdi. Ama eninde sonunda oraya

gelecek ve bir desteğe gereksinim duyacaktı. Genç adam, kadının Placentia'daki evine gitmek üzere arabasını sürdü.

Yolun üzerine sarkan ağaç dallarının altından geçerken haziran güneşi Thunderbird arabanın ön camında benek benek parıldıyordu. Ben, radyoyu kapatıp kasetçalara Glen Miller'in bir kasetini koydu. Kaliforniya güneşinin altında hızlanırken arabanın içini "İnci Dizisi"nin nefis ezgisi dolduruyor ve böyle güzel bir günde ölüme inanılması güçleşiyordu.

Kendi kişisel sınıflandırmasına göre, Benjamin Lee Shadway dikkatini öncelikle geçmişe yoğunlaştırmış bir kişiydi. Eski filmleri yenilerden daha çok severdi. De Niro, Streep, Gere, Field, Travolta ve Penn ona göre Bogart, Ball, Gable, Lombard, Tracy, Hepburn, Cary Grant, William Powell ve Myrna Loy'dan daha az ilgi çekiciydiler. Genç adamın en sevdiği kitaplar yirmili, otuzlu ve kırklı yıllardan kalma okunması oldukça güç yapıtlardı. Sevdiği müzik türü ise, sving döneminden Tommy ve Jimmy Dorsey, Harry James, Duke Ellington, Glen Miller ile kimseyle kıyaslanamaz Beny Goodman'ın parçalarından oluşuyordu.

Ben Shadway evinde rahatlamak için minik parçaları birbirine takarak lokomotifler yapar ve her tür trenlere ilişkin anımsatıcı şeyleri toplardı. Dikkatini böyle geçmişe yoğunlaştırmış bir kişi için trenlerden uygun şey bulunamazdı.

Ancak Ben, gene de kendisini tümüyle geçmişe adamamıştı. Yirmi dört yaşındayken emlak satışları yapmak için bir ehliyet almış ve otuz yaşına geldiğinde kendi emlak ajansını kurmuştu. Şimdi otuz yedi yaşına vardığında altı bürosu ile onun için çalışan otuz emlak satıcı elamanı bulunuyordu. Onun, adamları ve müşterileriyle çalışmasında kazandığı başarısının nedeni, günümüzün dünyasının katı kurallarına uymadan onlara eski modaya uygun ilgi ve incelikle davranmasından kaynaklanıyordu.

Son zamanlarda Ben Shadway'i demiryolları, eski filmler, sving müziği ile geçmişin diğer güzelliklerinden biraz uzaklaş-

tıran bir şey daha ortaya çıkmıştı: Bu da, kızıl saçlı, yeşil gözlü, uzun bacaklı ve balık etindeki Rachel Leben'di.

Ve bir dereceye kadar Rachel, Ben'in sevdiği niteliklerdeki komşu kızı gibiydi. 1930'lu yıllarda rastlanan güzelliklerle Yüksek Sosyete arasında ya da başka deyişle Grace Kelly ile Carole Lombard arasıda yer alan incelikli bir güzeldi. İyi huyluydu. İnsanı eğlendirebilen bir tipti. Zekiydi. Ben Shadway'in düşlediği tüm özelliklere malikti. Genç adam Rachel'i zaman makinesine bindirip onunla 1940'lı yıllara geri dönmek; o dönemin trenlerinden birinde özel bir kompartmanda ülkeyi demiryolları üzerinde bir okyanus kıyısından ötekine geçmek ve dört bin beş yüz kilometrelik yolu trenin hafifçe titreşen ritmiyle Rachel'le aşk yaparak aşmak istiyordu.

Genç kadın, Ben'in emlak firmasına kendisine bir ev bulunmasında yardımcı olmaları için gelmişti. Ancak aradığı evin bulunuşu işin sonu olmamıştı. Beş aydan beri sık sık birbirlerini görüyorlardı. Başlangıçta genç kadın Ben'i herhangi güzel bir karşı cins üyesi gibi çekmişti. Ben Shadway onun dudaklarının tadını ve bedeninin kendisininkine nasıl uyacağını merak ediyor; teninin dokusu, bacaklarının kayganlığı, kalça ve göğüslerinin eğimlerini düşündükçe heyecanlanıyordu. Oysa Rachel'i tanıdıkça onun görünüşü kadar işlek zekası ve cömert kalbi de genç adamı büyülemişti. Ben, onunla pahalı lokantalarda birlikte yemek yemiş, zamanla genç kadına karşı aklı çelinmişti. Son iki ay içinde (tam tarihini kesinlikle bilemediği bir zamanda) Rachel'e karşı Ben'in duyumsadıkları tutkulu bir aşka dönüşmüştü.

Genç adam, Rachel'in de kendisini sevdiğine emindi. Ama onlar duyumsamalarının derinliğini açık açık ve rahatlıkla birbirlerine açıklamamışlardı. Ancak Ben, Rachel'in kendisine her dokunuşunda ve kaçamak bakışlarında onun sevgisini duyumsayabiliyordu.

Sonuç olarak henüz tam anlamıyla sevişmemişlerdi. Rachel yaşadığı anın zevkini çıkarmak isteyen bir kişi olduğu halde kesinlikle rasgele cinsel ilişki kuran kadınlardan değildi. Açık açık

konuşmuyor ama genç adam onun minik adımlarla aşık olma yolunda ilerlemek istediğini sezinleyebiliyordu. Böylece ağır ağır gelişen romantizm, genç kadına aşkın güzelliklerini ve birbirlerine bağlanışın gücünü keşfetme yolunda geniş zaman sağlıyordu. Ve sonunda, isteklerine yenilip kendilerini içtenliğe kaptırdıklarında, cinsellik gecikmenin tüm tatlılığıyla gelecekti.

Ben Shadway, gereksindiği zamanı Rachel'e tanıyordu. Çünkü sonunda dizginleri çözüldüğü zaman yaşayacakları cinselliğin benzersiz gücünü ve ateşliliğini kestirebiliyordu.

Ayrıca bugünkünden daha iyi ve incelikli yıllara eğilim duyan bir erkek olarak Ben bu konularda eski kafalıydı. Ve ufak bir gönül borcu duymak üzere yatağa balıklama atlamayı istemiyordu. Ne Rachel bakire, ne de kendisi bakirdi. Ayrıca Ben Shadway aralarındaki iplerin sıkıca örülmesine ve cinselliğin son düğümü atmasına değin, beklemenin duygusal ve ruhsal (aynı zamanda erotik) yönden doyurucu olabileceğini kestirebiliyordu.

Thunderbird arabayı Rachel'in evinin giriş yolunda genç kadının üşenip de garaja koymadan oraya bıraktığı kırmızı 560 SL'inin yanına park etti.

Kızıl renkli binlerce çiçekle bezenmiş bugenvilla tek katlı evin bir duvarından çatıya kadar uzanmıştı. Kafes şeklinde yapılmış pergolanın desteğiyle görkemli çiçek kümesi evin girişinde yeşil ve kırmızılardan oluşan bir gölgeliği oluşturuyordu.

Bugenvilla'nın gölgesinde duran Ben sırtını güneşe verdi ve zili yarım düzine kez çaldı. Rachel'in neden bu denli geç yanıt verdiğini merak ediyordu.

İçeride müzik çalıyordu. Ses birdenbire kesildi.

Sonunda Rachel kapıyı açtığında güvenlik zincirini yerine takmış ve daracık aralıktan dışarıya bakmıştı. Genç kadın adamı görünce gülümsedi. Ancak bu gülümsemeden daha çok sinirli bir bekleyişten sonra gelen rahatlayıştı. Genç kadın, "Oh,

Benny. Kapıyı senin çalmış olmana öyle sevindim ki..." dedi.

Rachel prinçten yapılmış zinciri yuvasından çıkarıp kapıyı açtı ve genç adamı içeri aldı. Çıplak ayaklıydı... Üzerinde bedenini sıkıca saran beline kemeri bağlı mavi bornozu vardı. Ve genç kadın elinde bir tabanca taşıyordu.

Ben canı sıkkın bir sesle, "O silahla ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kapıyı çalanın kim olabileceğini bilmiyordum" diyen genç kadın emniyetini kapayıp silahı holdeki küçük masanın üzerine koydu. Daha sonra kaşlarını çatarak açıklamasının yetersiz kaldığını anlayarak ekledi. "Oh bilemiyorum. Sanırım yalnızca... titreyebiliyorum."

"Eric'in ölümünü radyoda işittim. Yalnızca birkaç dakika önce."

Genç kadın, Ben'in kollarının arasına geldi. Saçlarının bir bölümü ıslaktı. Teni yaseminin aromasıyla tatlıydı. Ve soluğu çikolata kokuyordu. Ben, genç kadının banyo küvetinde o tembelce gevşemelerinden birini yaptığını hemen anladı.

Onu kendisine yakın tutarken Rachel'in titrediğini duyumsadı. "Radyoya göre, sen de orada imişsin." dedi.

"Evet."

"Üzgünüm."

"Çok korkunçtu!" diyen Rachel adama asılmış gibi yaslanarak ekledi. "Kamyonun ona çarparken çıkardığı sesi kesinlikle unutmayacağım. Bir de onun havaya uçuşunu ve kaldırımın yakınına yuvarlanışını..."

Genç kadın susup titredi.

"Rahat ol!" diyen adam yanağını onun ıslak saçına bastırarak yeniden konuştu: "Anlatmak zorunda değilsin."

"Evet, konuşmak zorundayım. Eğer o sahneyi kafamdan söküp atmak istiyorsam anlatmam gerekiyor."

Ben elini genç kadının çenesinin altına koyup güzel yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Onu incelikle bir kez öptü. Rachel'in ağzı çikolata kokuyordu.

"Tamam" diyen genç adam ekledi. "Haydi oturalım da sen olanların hepsini bana anlat."

Rachel, "Kapıyı kilitle" dedi.

"Pekiyi" diyen genç adam onu holden içeri doğru götürmek istedi.

Kadın durdu ve ilerlemek istemedi. "Önce kapıyı kilitle" diye ısrar etti.

Şaşıran Ben geriye dönüp kapıyı kilitledi.

Genç kadın holdeki küçük masadan tabancayı eline aldı ve yanında taşıdı.

Bir şey pek tuhaftı. Eric'in apansız ölümünden daha garipti. Ben, onun ne olduğunu anlayamıyordu. Oturma odası koyu renkli gölgelerle loşlaşmıştı. Çünkü kadın kadın evin tüm perdelerini indirmişti. Bu da pek ters bir durumdu. Genelde Rachel güneşi sever, pencere kenarında oturan kediler gibi onun tenini ısıtmasına bayılırdı.

Genç adam perdeleri açmak üzere davranınca Rachel ona, "Bırak onları, öyle kalsınlar" dedi.

Oturma odasının bir tek lambasını açan genç kadın kehribar rengi ışığın altında şeftali renkli döşemesi olan koltuğun bir köşesine yerleşti. Oda şeftali ve beyaz ana renkleriyle, koyu mavinin tonlarıyla, cilalı bronz lamba ayakları ve bronzla camdan yapılmış kahve masasıyla pek çağdaş bir havada döşenmişti. Genç kadının giyinmiş olduğu mavi bornoz da salonun dekoruna pek uygun duruyordu. Rachel silahını kahve masasının üzerine kendisine yakın bir yere koydu.

Ben, banyoya gidip onun çikolatasıyla şampanyasını alıp getirdi. Ve mutfaktan kendisi için bir kadeh aldı.

Oturma odasındaki koltuğa birlikte oturduklarında Rachel, "Sanırım bir şey duruma uygun değil. Şampanya ile çikolatayı kastediyorum. Sanki Eric'in ölümünü kutluyormuşum gibi oluyor" dedi.

"Onun sana ne denli acımasız bir piç gibi davrandığı düşünülürse, belki de bir kutlama mazur görülebilir."

Genç kadın hoşgörüsüz tavırla başını salladı ve, "Hayır. Ölüm hiçbir zaman bir kutlama nedeni olmamalı, Benny. Koşullar ne olursa olsun, kesinlikle olmamalı" diyerek yanıtladı.

Oysa Rachel bilinçsizce parmak uçlarını yanağının sağ tarafında bir kurşunkalem genişliğinde, yedi buçuk santim uzunluğunda ve pek kolay ayırt edilmeyen soluk bir yara izi üzerinde gezdiriyordu. Bir yıl önce Eric en berbat ruhsal durumlarından birini yaşarken karısının yüzüne bir bardak skoç viskisi fırlatmıştı. Bardak genç kadının yüzüne çarpmamış ama duvara vurarak parçalanmış ve sivri bir parçası duvardan geri dönerken onun yanağını sıyırmış, sürekli bir yara izi oluşturmaması için iyi bir uzman tarafından yapılan birtakım minik dikişleri gerektirmişti. Sonunda işte o gün Rachel kocasını bırakmıştı. Eric onu bir kez daha kesinlikle incitemeyecekti. Kocasının ölümüyle bilinçaltı düzeyinde olsa bile genç kadın rahatlamalıydı.

Arada bir Rachel şampanyasını yudumlarken, avukatın yazıhanesindeki bu sabahki buluşmayı, daha sonra Eric'le sokaktaki tartışmalarını ve sonunda kocasının gücünü kullanmaya başlayışını anlattı. Kazayı ve cesedin kaldırımın kenarına yığılışını tüm kanlı ayrıntısıyla betimleyip olanlardan kendisini özgürleştirmeye çalıştı. Aynı şekilde cenaze hazırlıklarını anlatırken titreyen elleri giderek daha dengeli ve kararlı hale geliyordu.

Ben ona yakın oturuyor, bir elini omuzuna koyarak başını hep ona çeviriyordu. Bazen incelikle Rachel'in boynuna masaj yapmakta ve bakır kahverengisi saçlarını okşamaktaydı.

Genç kadın anlatışını bitirince o denli az bir para karşılığı boşanmaya razı oluşuyla meydana gelen çelişkiyi düşünen Ben, "Otuz milyon dolar ha?" dedi.

"Gerçekten o parayı istemiyorum ben" diyen Rachel ekledi. "Aklımın yarısıyla o parayı dağıtmayı düşünüyorum. Büyük bölümünü doğallıkla..."

"İstediğin gibi davranmak senin hakkın. Ancak, daha sonra pişmanlık duyacağın kararları verme."

Rachel iki eliyle tuttuğu kadehine baktı. Endişeyle kaşlarını çatarak konuştu. "Kuşkusuz parayı dağıtırsam o pek öfkelenecektir."

"Kim?"

Genç kadın hafif bir sesle yanıtladı. "Eric."

Yaptığını Eric'in onaylamayacağını Rachel'in düşünmesi Ben'e pek tuhaf gelmişti. Belli ki genç kadın olayla şimdi de sarsılmış durumdaydı ve kendine gelememişti. "Koşullara alışabilmen için kendine zaman tanı" dedi.

Rachel içini çekip onayladı ve sordu. "Saat kaç?"

Genç adam saatine bakıp yanıtladı. "Yediye on var."

"Bugün öğleden sonra birçok kişiye telefon edip olanları haber verdim. Cenaze törenini de anlattım. Ancak, bağıntı kurmam gereken daha otuz, kırk kişi var. Eric'in birkaç yeğeni dışında yakın akrabası bulunmuyordu. Bir de nefret ettiği halası vardı. Arkadaşlarının sayısı da pek fazla değildi. Çünkü o dostlarına özen göstermezdi. Arkadaşlık kuracak yeteneği yoktu. Ama biliyorsun, pek çok kişiyi oluşturan bir iş çevresi bulunuyordu. Tanrım! Onları teker teker aramayı canım hiç çekmiyor."

"Arabamda telsiz telefon var" diyen Ben ekledi. "Buraya getirip onlara telefon etmende sana yardımcı olabilirim. İşi çabucak bitirebiliriz."

Rachel belli belirsiz gülümseyerek konuştu. "Ve öylesi herkese nasıl gelir? Ölenin karısının erkek arkadaşı olayı haber veriyor..."

"Onlar benim kim olduğumu bilmek zorunda değiller. Ailenin bir dostu olduğumu söyleyebilirim."

"Aileden geriye bir tek ben kaldığıma göre sanırım pek yalan sayılmaz. Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımsın, Benny."

"Arkadaştan daha fazla bir kişi."

"Oh, evet."

"Umut ederim çok daha fazlası olurum."

Genç kadın, "Ben de onu umut ederim" dedi. Ben'i hafifçe öptü. Başını bir an onun omuzunda dinlendirdi.

Saat sekiz buçuğa kadar Eric'in tüm dost ve çalışma arkadaşlarıyla bağıntı kurmuşlardı. İş bittiğinde Rachel şaşırarak acıktığını duyumsadı. "Böyle bir gün ve bütün o gördüklerimden sonra... yemek yiyecek kadar iştahım olması ne denli taş kalpli olduğumu göstermiyor mu?" diye sordu.

"Pek öyle değil" diyen Benny sözünü incelikle sürdürdü. "Yaşam devam ediyor, bebek. Çünkü yaşam devam etmelidir... Gerçek şu ki, ani ve korkunç ölümlere tanık olanların ertesi gün ve haftalarda iştahında büyük artış olduğunu bir yerde okumuştum."

"Yaşadıklarını kendi kendilerine kanıtlamak için olsa gerek."

"Boru çalarak elaleme duyuruyorlardı herhalde?"

Rachel, "Korkarım ki, sana çok fazla yemek öneremeyeceğim. Salata yapacak malzemem var. Bir kavanoz Ragu sosu açabilir ve spageti pişirebilirim" dedi.

"Harika. Bir kral için gerçek şölen olur bu."

Genç kadın tabancasını yanında mutfağa götürdü ve tezgahın üzerine mikrodalga fırının yakınına koydu.

Mutfak pencereleri de sıkıca kapanmıştı. Ben, bu mutfaktan arka tarafın manzarasını; açelya ve defne tarhları ile bahçe duvarını saran kırmızı ve sarı bugenvillaların görüntüsünü pek severdi. Bu yüzden şimdi Rachel'in arkasından mutfağa gelince pencereye uzanıp perdeleri açarak bahçeye bakmak istedi.

Rachel, "Lütfen perdeleri açma, Ben. Biraz mahremiyet istiyorum" dedi.

"Arka taraftan kimse seni göremez. Bahçede duvar ve kapı var."

"Lütfen onları açma!"

Genç adam perdeleri kapalı olarak bıraktı. Ve, "Neden korkuyorsun, Rachel?" diye sordu.

"Korkmak mı? Ama ben korkmuyorum."

"Pekiyi şu tabanca ne anlama geliyor?"

"Sana söyledim. Kapıyı kimin çaldığını bilemezdim. Ve de pek üzücü bir günü yaşamıştım."

"Şimdi kapını kimin çaldığını biliyorsun. O bendim..."

"Evet."

"Benimle uğraşmak üzere bir tabancaya muhtaç değilsin. Yalnızca bir öpücük daha vereceğine söz ver. Bu da beni olduğum çizgide tutar."

Genç kadın gülümsedi. "Sanırım silahı yatak odamdaki yerine koymam gerekiyor. Tabanca seni sinirlendiriyor mu?" dedi.

"Hayır, ama ben..."

"Yemeği pişirir pişirmez silalu yerine koyacağım" diyen Rachel'in sesi söz vermekten daha çok erteleme taktiği uyguladığını duyuruyordu.

İyice şaşıran ve rahatsızlık duymaya başlayan Ben, diplomatça davrandı ve o an için başka şey demedi.

Genç kadın spagetiyi pişirmek için büyük bir tencereye su koyup ocağın üzerine yerleştirdi. Birlikte salatayı yapmak üzere marul, sap kereviz, domates, soğan ve kara zeytinleri hazırladılar.

Çalışırken her ikisi de öncelikle İtalyan yemeklerinden söz ediyorlardı. Konuşmaları belki de kaygısızmış gibi davranmak ve ölüm düşüncesini unutmak üzere büyük çaba harcadıklarından her zamanki gibi doğal ve akıcı değildi.

Rachel bakışlarını genellikle hazırladığı sebzeler üzerinde tutuyor, dikkatini fazla yoğunlaştırmadan tüm sap kerevizleri neredeyse eşit boylarda kesiyor; sanki eşitlik ve simetri başarılı bir salata yapımıyla tadının artırılmasında gerekli imiş gibi işini doğal bir dikkatle yürütmeye çalışıyordu.

Genç kadının şu anki güzelliği ile aklı başından gitmiş gibi olan Ben, önündeki yemek malzemesine olduğu kadar Rachel'e de bakmaya zaman ayırıyordu. Kadın neredeyse otuz yaşında olduğu halde yirmisindeymiş gibi gösteriyordu. Ancak gene de uzun yıllar yaşamış gibi, büyük hanımların inceliği ve pozlarıy-

la hareket ediyordu. Ben Shadway, Rachel'e bakmaktan kesinlikle bıkmıyordu. Nedenini anlayamadığı büyüyle genç kadına bakmak onu gevşetiyor ve yalnız başına sürdürdüğü yaşamından sonra uzun sürecek bir mutluluğun umuduyla kendisini tamamlanmış gibi duyumsamasına neden oluyordu.

Birdenbire domatesleri kestiği bıçağı tezgahın üzerine koydu. Kadının elindeki bıçağı da alarak öteki bıçağın yanına yerleştirdi. Sonra, Rachel'i kendisine çekti. Kollarını ona doladı ve içtenlikle öptü. Şimdi kadının ağzı çikolata yerine şampanya kokuyordu. Teni, kendi temiz ve çekici kokusuna ek olarak şimdi de hafifçe yasemin kokmaktaydı. Ben, ellerini Rachel'in arkasında ağır ağır kaydırarak içbükey eğriden kalçalarının üzerine kadar getirdi. Bornozunun altında onun sıkı ve nefis biçimde yontulmuş dış hatlarını duyumsuyordu. Genç kadın bornozunun altına bir şey giymemişti. Sanki Rachel beden ısısını ona aktarmış gibi Ben'in elleri ısındı ve daha da ısınırmış gibi oldu.

Genç kadın batan bir gemiden dalgalı denizde sallanan can salının üzerine inmiş gibi bir an için can havliyle adama sarıldı. Bedeni katılaşmış gibiydi. Elleri gerildi ve parmakları Ben'in etine gömülür gibi oldu. Sonra, bir anlık zaman için genç kadın gevşedi. Onun da elleri Ben'in arkasında hareketlenip sırtını, omuzlarını, omuz başlarını dolanıp kaslarını yokladı. Genç kadının ağzı daha geniş açıldı ve öpüşü daha açlaştı. Soluğu hızlandı.

Ben Shadway şimdi Rachel'in memelerinin tümüyle kendi göğsüne yaslandıklarını duyumsuyordu. Sanki her ikisinin de niyeti ve isteğiyleymiş gibi, adamın elleri daha ivedi ve zorlayıcı hareketlerle kadının bedenini keşfe çıktılar.

Ve telefon çaldı.

O anda Ben, Eric'in ölümü ve cenazesini bildirmek üzere birtakım kişilerle bağlantı kurduktan sonra telefonu otomatik yanıt verme aygıtına bağlamayı unuttuklarını sezinledi. Ve bunu doğrulamak ister gibi telefon tiz sesle bir kez daha çalmaya başladı.

Rachel onun kollarının arasından geriye çekilip, "Lanet olsun!" dedi.

"Telefonu ben yanıtlarım."

"Belki bir başka gazetecidir."

Genç adam buzdolabının yanında duvara raptedilmiş telefonu açtı ve arayanın gazeteci olmadığını öğrendi. Arayan kişi, Santa Ana kenti morgundan adli tıp şefi Everett Kordell idi. Ciddi bir sorun ortaya çıkmıştı. Adam, ivedi Bayan Leben ile görüşmeye gereksiniyordu.

Ben Shadway, "Bir aile dostuyum ben. Tüm telefonları Bayan Leben adına yanıtlıyorum" dedi.

"Ama, onunla kişisel olarak görüşmem gerekiyor" diyen adli tıp şefi ısrarla ekledi. "Sorun pek ivedi de."

"Kuşkusuz Bayan Leben'in güç bir günü yaşamış olduğunu anlayacaksınız. Korkarım ki, yalın olarak olayı benimle tartışmak zorundasınız."

Kordell sızlanır bir sesle konuştu. "Ama, onun kente gelmesi gerekiyor."

"Kente mi? Morga mı diyorsunuz? Şimdi mi?"

"Evet. Şu anda gelmesi gerekiyor."

"Niçin?"

Kordell duraksayıp sonra konuştu. "Bu pek şaşırtıcı ve akıl karıştırıcı bir durum. Eminim ki, er geç belki de çok yakında düzeltilecektir... Ancak, Eric Leben'in cesedi şu anda kayıp."

Karşı tarafın sözünü yanlış anladığından emin olan Ben sordu. "Kayıp mı?"

"Eh... Belki de yanlış bir yere kondu!" diyen Kordell'in sesi sinirli olarak duyulmuştu.

"Belki de?"

"Ya da belki... çalınmış olabilir."

Ben, adamdan birkaç ayrıntı daha alıp telefonu kapatarak Rachel'e döndü.

Genç kadın ansızın üşümüş gibi kollarını göğsüne dolamıştı. "Morg mu dedin?" diye sordu.

Ben başını öne eğerek onayladı. "Lanet olası yetersiz bürokratlar belli ki cesedi yitirmişler" dedi.

Rachel'in rengi kül gibi olmuştu. Gözlerinde dalgın bir bakış vardı. Oysa ne tuhaftır ki bu şaşırtıcı haberin ona hiç de sürprizmiş gibi gelmediği görülüyordu.

Ben Shadway tuhaf bir duyumsama ile genç kadının bütün akşam boyunca böyle bir telefonu beklemiş olduğunu sezinledi.

4

Ölüleri Sakladıkları Yerde

RACHEL'e göre, adli tıp şefi Evertt Kordell'in bürosu onun tutkulu ve zorlayıcı kişilikte birisi olduğunu gösteriyordu. Adamın çalışma masasının üzerinde dağınık durumda hiçbir kağıt, kitap ya da dosya bulunmuyordu. Mürekkep kurutucusunda en ufak leke ve iz yoktu. Mürekkepli ve kurşunkalemler, mektup açıcısı, mektup sepeti ve adamın ailesinin gümüş çerçeveli resimleri pek düzenli bir biçimde sıraya dizilmişti. Kordell'in koltuğunun arkasındaki raflarda bulunan iki, üç yüz kitap pek düzenli durumda ve neredeyse boyalı arka zeminin bir parçası imiş gibi görünüyordu. Kordell'in diplomaları ile iki anatomi afişi duvarda asıldıkları yerlerde öyle düzgün duruyorlardı ki, Rachel adamın onları her sabah bir cetvel ve şakulle kontrol edip etmediğini merak etti.

Kordell'in temizlik ve düzenle ilgili çabaları kendi görünüşünde de ortaya çıkıyordu. Elli yaşlarındaki adam uzun boylu, keskin hatları olan sofu yüzlü ve kahverengi gözlüydü. Kırlaşmış ve yeni tıraş olmuş gibi görünen saçlarının tek bir teli bile tarandıkları yerinden oynamamış durumdaydı. Uzun parmaklı elleri bir iskeletinki gibi sıska parmaklarla son buluyordu. Beyaz frenk gömleği beş dakika önce çamaşırhaneden alınmışa benziyordu. Ve koyu kahverengi pantolonu öyle keskin ütülü hatlara sahipti ki, bu çizgiler bir floresans lambanın ışığında parlayabilirdiler.

Rachel ile Benny, çam ağacından yapılmış koyu orman yeşili

deri döşemeli koltuklara yerleştiklerinde Kordell de masasının çevresinden dolanıp kendi yerine geçti ve şöyle konuştu: "Benim için, sizler böyle bir günü yaşadıktan sonra bunları size söylemek öyle üzüntü verici ki... Söylemek zorunda kaldıklarım tümüyle bağışlanamaz şeyler. Bir kez daha özür diler ve en derin sempatilerimi sunarken, sizi daha az rahatsız edici neler diyebileceğimi bilemiyorum. İyi misiniz? Size bir bardak su ya da başka bir şey alabilir miyim?"

Genç kadın, "Ben iyiyim" derken şu dakikaya değin bundan daha kötü bir anı yaşadığını anımsayamıyordu.

Ben uzandı ve güven verirmiş gibi onun omuzunu tuttu. Tatlı ve güvenilir Benny. Rachel genç adamla birlikte olduğuna öyle memnundu ki. Bir metre seksen santim boyu ve yetmiş kilo ağırlığıyla Ben, fiziksel yönden etkileyici bir tip değildi. Kahverengi saçı, koyu kahverengi gözleri, insanı itmeyen sıradan yüzüyle kalabalıkta kaybolan ve bir partida kolayca görünmez hale gelecek tiplerden biri gibi görünüyordu. Ama yumuşak sesiyle konuşup gizemli bir incelikle davrandığında ya da size sertçe baktığında duyarlılığı ve zekâsı anında ortaya çıkıyordu. Sessiz davranışlarıyla Benny bir aslanın kükremesinin etkilerine sahipti. Benny yanında iken Rachel için her şey daha kolay olacaktı. Oysa kendisi, adamın olaya daha fazla karışmasından rahatsızlık duyuyordu.

Bir kez daha konuşan Rachel, adli tıp şefine sordu: "Burada neler olduğunu öğrenebilir miyim?"

Ancak, genç kadın daha şimdiden Kordell'in anlatacaklarından korkuyordu.

"Tümüyle dürüst olacağım" diyen Kordell, ekledi: "Başka türlü davranmamın yararı yok." İçini çekti, böyle saçmasapan bir şeyin olacağına şimdi de inanamazmış gibi başını salladı. Sonra gözlerini kırpıştırdı, kaşlarını çattı ve Benny'e dönüp sordu: "Bir rastlantı olarak, siz Bayan Leben'in avukatı mısınız?"

Benny, "Ben onun yalnızca eski bir arkadaşıyım" diyerek yanıtladı.

"Sahi mi?"

"Burada moral destek vermek üzere bulunuyorum."

Kordell, "İyi. Avukatlardan kaçınabileceğimizi umut ederim" dedi.

Rachel adama güvence verdi. "Kesinlikle yasal bir danışmana başvurmak niyetinde değilim."

Adli tıp şefi onun içtenliğine belli ki inanamadan asık suratla konuştu. "Normalde ben bu saatte büroda bulunmam." Gerçekte zaman pazartesi gecesinin saat dokuz buçuğuydu. "İş beklenmedik derecede gecikmişse ve geç saatte otopsi yapmak gerekirse, işlerden birini tıp yardımcılarıma bırakırım. Tek ayrallık, ölen, toplumda önde gelen bir kişi ya da tuhaf ve karmaşık bir cinayetin kurbanı ise olur. Öyle durumda da, işin içine pek çok ısıtıcı öğe karışmışsa (basın organları ve politikacıları kastediyorum) yükü yardımcılarıma yüklemek istemem. Eğer bir gece otopsisi kaçınılmazsa, çalışma saatlerimden sonra da burada kalırım. Kuşkusuz, kocanız toplumun önde gelen kişilerinden biriydi."

Adam bir yanıt beklermiş gibi yapıp başını öne eğerek onayladı. Rachel konuşacak kadar kendisine güvenemedi. Cesedin kayboluşunu duyduğundan beri içinde korku bir artıp bir azalmıştı. Ve şu anda korkusu doruk düzeyindeydi.

Kordell açıklamasını sürdürdü. "Ölü, bugün öğleyin saat 12.14'te morga geldi ve yerine kondu. Zaten programın gerisinde kalmış olduğumuz ve benim de bir konuşma yapma sözüm bulunduğu için yardımcılarıma kadavraların kayıtlarının yapılmasını ve kocanızın otopsisinin benim tarafımdan akşam 6.30'da yapılacağını bildirdim." Adam sustu. Parmaklarını alnına koyarak hafifçe masaj yapıp sanki bu olay kendisine dayanılmaz baş ağrıları veriyormuş gibi yüzünü buruşturduktan sonra, "Zamanı gelince, otopsi odasını hazırlattım. Bir yardımcımı Dr. Leben'in cesedini almak üzere morga gönderdim... Ama, kadavra bulunamadı" dedi.

Ben, "Yanlış yere mi konmuştu?" diye sordu.

"Öyle bir olay benim bu kurumda memurluk yaptığım süre pek başa gelmedi" derken, Kordell bir an gururlu bir tavırla konuşmuştu. Sonra normal ses tonuyla sözlerini sürdürdü. "Ve böyle hallerde kadavranın yanlış bir yere konup da yanlış otopsi masasına gönderildiği, yanlış rafa yerleştirildiği ya da ters bir ad etiketiyle tekerlekli sedyeye konulduğunda durumu her zaman beş dakika içinde saptardık."

"Ama, bu gece durumu saptayamadınız, öyle değil mi?" diye çıkış yapan Benny oldu.

"Bir saat süreyle her yeri aradık. Ama, her yeri aradık..." derken Kordell belli bir üzüntüyle konuşuyordu. "Bunun bir anlamı yoktu. Hiçbir anlamı bulunmuyordu" diye ekledi.

Rachel kucağındaki el çantasını öyle sıkı kavramıştı ki, bir süre sonra parmaklarının eklem yerlerinin bembeyaz kesildiğini sezinledi. Ellerini gevşetmeye çalışıp onları büktü. Kendi korumasız gözlerindeki korkunç gerçeği Kordell ya da Benny'nin okuyacağından korkarak gözlerini kapadı ve başını öne eğdi. Şimdi yalnızca korku dolu koşulların onları buraya getirişi yüzünden normal bir tepkime gösterdiğini sanacaklardı.

Kendi özel karanlığı içinde Rachel, Benny'nin şöyle konuştuğunu işitti. "Dr. Kordell, yanlışlıkla Dr. Leben'in cesedi özel bir morga götürülmüş olamaz mı?"

"Bugün daha erken saatlerde cenaze işlerine Allison firmasının bakacağı haber verildi. Doğallıkla cesedi bulamayınca onları telefonla aradık. Onların morga geldiklerini ve gündüz görevli elemanının yetkisi olmadan, otopsiden önce kadavrayı onlara verdiğini düşünmüştüm. Ama, cenaze firması yetkilisi kesinlikle buraya gelmediklerini ve onların bizden telefon beklediklerini, cesedin kendilerinde olmadığını söyledi."

"Demek istiyorum ki..." diyen Ben biraz duralayıp ekledi. "Belki de Dr. Leben'in cesedi başka bir kadavrayı almak üzere gelen diğer bir cenaze işleri firması tarafından teslim alınmıştır?..."

"Evet. Kuşkusuz bu da araştırdığımız olasılıklardan biri. Si-

ze hemen garanti veriyorum ki, Dr. Leben'in 12.14'te buraya gelişinden sonra dört ceset özel cenaze firmalarına verildi. Ve biz de bunların her birine adam göndererek aldıkları kadavraların kimliğini saptadık. O kadavralardan hiçbiri Dr. Leben değildi. Evet, hiçbiri onun cesedi değildi."

Ben sordu: "Şu halde Eric Leben'in cesedine ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

Gözleri kapalı durumda kalan Rachel onların ölümü her an anımsatan konuşmalarını dinledi. Gitgide uykuya dalmış ve onların sözlerini yaşadığı karabasandaki tiplerin yansımalı sesleri gibi duymaya başlamıştı.

Kordell, "Çılgınca gibi görünecek ama biz cesedin çalınmış olabileceği sonucuna varıyoruz" dedi.

Rachel kendi kendine oluşturduğu karanlık içinde hayal gücünün yarattığı korkunç hayalleri durdurmaya uğraştı ama başarılı olamadı.

Ben bir kez daha adli tıp şefine sordu. "Polisle bağıntı kurdunuz mu?"

"Evet, biraz önce söylediğim sonuca varınca polise başvurduk. Şu anda alt kattaki morgdalar. Ve kuşkusuz onlar da sizinle konuşmayı istiyorlar, Bayan Leben."

Everett Kordell'in bulunduğu taraftan ritmik gıcırtılı bir ses geliyordu. Rachel gözlerini açtı. Adli tıp şefi sinirli hareketlerle mektup açacağını kılıfı içinde ileri geri hareket ettiriyordu. Genç kadın bir kez daha gözlerini kapadı.

Ben, "Ama, sizin güvenlik önlemleriniz bu denli yetersiz mi ki, birtakım adamlar buraya ellerini kollarını sallayıp girebilsin ve cesedi çalabilsin?" diye sordu.

"Kuşkusuz öyle değil!" diyen Kordell açıkladı. "Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. Diyorum ki, bu apaçık böyle. Oh, evet. Kararlı bir insan, güvenlik önlemlerimizi delip geçecek bir yol bulabilir. Ama bu kolay bir iş değildir."

Karşı çıkan Ben, "Ama, olanaksız da değil" dedi.

Gıcırtılı ses sustu. Onu izleyen yeni seslerden Rachel şimdi

de adli tıp şefinin masasındaki gümüş resim çerçevelerini yeniden düzene koyduğunu sezinleyebiliyordu.

Everett Kordell, "Sizin şimdi benimle birlikte aşağıya morga inmenizi isteyeceğim. Böylelikle güvenlik önlemlerimizin nasıl olduğuna ve orada gedik açmanın ne denli güç olacağına birinci elden tanıklık edeceksiniz. Bayan Leben, kurumumuzda tur yapacak kadar güçlü duyumsuyor musunuz kendinizi?"

Rachel gözlerini açtı. Benny ile Kordell ilgiyle kendisine bakıyorlardı. Genç kadın evet anlamında başını öne eğdi.

"Emin misiniz?" diyen Kordell yerinden kalkıp yürürken ekledi. "Lütfen bu konuda ısrarlı olmadığımı anlayın. Yalnızca ne denli dikkatli olduğumuzu ve buradaki görevleri ne kadar özenle yaptığımızı sizlere gösterirsem kendimi daha iyiymiş gibi duyumsayacağım."

Genç kadın, "İyiyim" dedi.

Kolunun üzerindeki minik koyu renkli bir kumaş lifini durduğu yerden alan adli tıp şefi oda kapısına doğru yöneldi.

Koltuktan kalkıp Kordell'in tarafına dönen Rachel'in başı döner gibi oldu. Ayakta sallandı.

Ben kadının kolunu tutup dengesini sağlarken, "Bu tur gerekli değil" diye konuştu.

"Hayır!" diyen Rachel asık suratla sözünü sürdürdü. "Hayır, gerekli. Görmek zorundayım. Bilmek zorundayım."

Ben kadına tuhaf bakışlarla baktı ve Rachel bu bakışlarla karşılaşmaktan kaçındı. Genç adam, Eric'in ölümü ile cesedinin kayboluşundan başka bir şeyin daha yanlış olduğunu biliyor ama bunun ne olduğunu kestiremiyordu. Ve utanç duymayacak kadar olanı merak ediyordu.

Rachel duyumsadığı telaşı gizlemek ve Benny'i bu iğrenç olayın dışında tutmak niyetindeydi. Ama, aldatmak onun yeteneklerinden biri değildi. Ve genç kadın korkusunu, onun evine adım attığından beri fark etmiş olduğunu biliyordu. Sevgili Benny hem bunun nedenini merak etmiş hem de kendisiyle ilgilenmiş ve kararlılıkla yanında kalmıştı. Bu Rachel'in pek iste-

mediği ve şimdi önüne geçemediği bir durumdu. Daha sonra Benny'den kurtulacak yolu bulabilirdi. Çünkü, genç adama gereksindikçe onu kendisiyle birlikte bu karmaşanın içine çekmek ve onun yaşamını da kendisininkiyle birlikte tehlikeye atmak dürüstçe bir davranış olmayacaktı.

Oysa şu anda Rachel, Eric'in yıkıma uğramış cesedini nereye yatırdıklarını görmek zorundaydı. Çünkü kadavranın kayboluşu ile ilgili koşulları yerinde görürse durumun en kötü korkularını yatıştırabileceğini umut ediyordu. Ve şimdi morgu gezecek kadar gücü gereksinmekteydi.

Adli tıp şefinin bürosundan çıkıp ölülerin bekletildiği yere indiler.

Tabanı karo döşenmiş gri renkli geniş koridor, ağır bir madeni kapıda sona eriyordu. Kapının sağ tarafındaki girintide bulunan masada beyaz gömlekli bir görevli oturuyordu. Adam, Kordell'in Rachel ve Ben ile birlikte yaklaştıklarını görünce, yerinden kalktı. Giysisinin cebinden bir deste anahtarı gürültüyle çıkardı.

Kordell, "Morgun içine tek giriş kapısı budur" diyerek ekledi. "Kapı her zaman kilitlidir. Öyle değil mi, Walt?"

"Kesinlikle öyledir, efendim. İçeri girmek ister misiniz, Dr. Kordell?"

"Evet."

Walt anahtarı kilide sokarken Rachel statik elektrikle minik bir kıvılcımın çaktığını gördü.

Everett Kordell anlattı. "Bu masada haftanın her günü, yirmi dört saat boyunca Walt ya da başka bir görevli nöbet tutar. O görevlinin yardımı olmazsa kimse içeri giremez. Ve görevli, tüm ziyaretçilerin kaydını tutar."

Geniş kapının kilidi açıldı. Walt onlar için kapıyı açık tuttu. İçeri girdiler. Serin hava antiseptik maddelerle daha az sert ve hoş olmayan kokuları içeriyordu. Kapı, arkalarından menteşele-

rinin hafif bir gıcırtısıyla kapanırken bu ses Rachel'in kemiklerinden yankılanırmış gibi oldu. Kapının kilidi kof bir ses çıkararak kilitlendi.

İçeride ikisi de açık olan bir çiftli kapı düzeni morg koridorunun her iki tarafındaki salonlara açılıyordu. Penceresi bulunmayan dördüncü büyük kapı biraz önce geçtiklerine benzeyen koridorun ucunda ve serin tarafında görünüyordu.

"Şimdi izin verin de size dışa açılan ve morg arabaları ile cenaze işleri firmalarının araçlarının tek girişi olan yeri göstereyim" diyen Kordell onlara uzaktaki engeli gösterdi. Ve bir, iki adım attı.

Kısa süre önce Eric'i de yatırdıkları bu ölüler ambarında ayakları giderek gücünü yitirmesine ve ensesiyle alnından soğuk terler boşanmasına karşın Rachel adamı izledi.

Oysa Ben, "Bir dakika durun" dedi. Ve dönüp biraz önce geçtikleri kapıya doğru yürüdü. Bir demir kolu aşağı indirerek şimdi öbür taraftaki yerine dönmekte olan Walt'ı şaşırtarak kapıyı açtı. Sonra madeni kapıyı itip kapatırken Ben, Kordell'e bakıp şöyle konuştu. "Dışarıdan kilitli olmasına karşın, kapı içeriden her zaman açık mıdır?"

"Kuşkusuz açıktır" diyen Kordell ekledi. "Bir hizmetlinin binaya çıkması çok büyük sorun oluşturacaktır aksi takdirde. Ayrıca deprem ya da yangın gibi ivedi durumlarda bir kişinin bile burada kilitli kalması rizikosunu göze alamayız."

Hep birlikte koridorda binanın dışına açılan kapıya doğru ilerlerken cilalı karo zeminde ayak sesleri korku verici biçimde yankılandı. Yandaki iki büyük salonu geçerlerken Rachel soldaki salonda bazı kişilerin ayakta durduğunu, hareket ettiğini gördü ve soğuk floresan lambanın ışığında hafif sesle konuştuklarını işitti. Morg görevlileri, hastabakıcılar gibi beyaz gömlek giyiyorlardı. İçlerinde şişman bir adam, bej renkli pantolon ile bej, sarı, kırmızı ve yeşil renklerde ekose kumaştan dikilmiş bir spor ceket giyinmişti. Koyu renk giysili iki adam yürürlerken dönüp Rachel'e baktılar.

Genç kadın paslanmaz çelik sedyeler üzerine uzatılmış üç hareketsiz şey gördü: Bunlar, üzeri örtülü cesetlerdi.

Koridorun sonunda, Everett Kordell geniş madeni kapıyı itip açtı. Dışarı çıktı ve el hareketiyle onları da yanına çağırdı.

Rachel ile Ben, adamı izleyip dışarı çıktılar. Genç kadın burada binalar arası dar bir geçit yol olacağını ummuştu. Oysa, dışarı çıktıklarında sokağa varmamışlardı. Morgun dış kapısı birkaç katlı otopark binasının yeraltı düzeyindeki garajına açılıyordu. Burası Rachel'in biraz önce 560 SL'sini park ettiği kat otoparkının alt katıydı.

Gri renkli beton binanın boz tabanı, boş duvarları ve kalın sütunları yeraltı garajını geniş, süssüz ve çağdaş görünüşüyle firavunların mezarının Batı uyarlamasına benzetmekteydi. Tavandaki sodyum buharlı lambanın sağladığı sarı ışıklar Rachel'e göre ölüler evine girmeden önceki bir salona pek uyuyormuş gibi görünüyordu.

Garajda morg girişinin çevresinde arabalar park etmiyordu. Ama, geniş garajın öteki kesimlerinde pek çok araba vardı. Bu arabalara bakan Rachel olağandışı duyguyla onların arasına gizlenen bir şeyin kendilerini gözetlediğini duyumsadı.

Bu şey, özellikle kendisini gözlüyordu.

Ben, genç kadının titrediğini gördü ve kolunu onun omuzuna doladı.

Everett, ağır ağır morg kapısını kapattı ve sonra açmaya çalıştı. Ancak demir kapı kolu aşağı indirilemiyordu. "Görüyor musunuz? Kapı otomatikman kilitleniyor. Cankurtaranlar, morg ve cenaze firmalarının arabaları caddedeki rampadan inip burada dururlar. Morga tek giriş yolu şu düğmeye basmak ve iletişim aygıtıyla konuşmaktır" diyen Kordell kapının yanındaki beyaz düğmeye bastı. Ağzını mikrofonunun önüne yaklaştırdı. "Walt? Ben Dr. Kordell'im. Ve kapının dışındayım. Bizi içeri almak üzere düğmeye basar mısın?" dedi.

Hoparlörden Walt'ın sesi duyuldu. "Hemen basıyorum, efendim."

Bir vızıltı sesi duyuldu ve Kordell yeniden kapıyı açabildi.

Ben, "Sanırım görevli içeri girmek isteyen herhangi bir kişi için kapıyı açmayacaktır" dedi.

"Kuşkusuz açmaz" diyen Kordell açık kapının girişinde durarak sözlerini sürdürdü. "Eğer görevli kesinlikle sesi ve sahibini tanıyorsa girmesi için düğmeye basar. Eğer sesi tanımıyorsa ya da gelen kişi özel bir cenaze firmasının yeni adamı ise veya kuşkulu bir durum varsa görevli masasından kalkıp bizim geçtiğimiz koridor boyunca yürür ve içeri girmek isteyen kişiyi kontrol eder."

Rachel tüm ayrıntılar içinde ilgisini yitirmiş ve çevresinde yüzlerce saklanma yeri gizleyen yarı karanlık garaja bakar olmuştu.

Bir kez daha Benny konuştu. "Bu noktada fazla şiddetli bir davranış beklemeyen görevli yenik düşebilir ve dışarıdan gelen kişi içeri girebilir."

"Olabilir" diyen Kordell'in zayıf yüzü asılmıştı. Ekledi. "Ama, o durum şu ana değin kesinlikle gerçekleşmedi."

"Görevliler bugün buraya her giren çıkanı kaydettiklerine ve yalnızca buraya yetkili kişilerin geldiğine yemin ederler mi?"

Kordell, "Ederler" diyerek yanıtladı.

"Ve siz de hepsine inanır mısınız?"

"Kesinlikle inanırım. Çünkü burada çalışan herkes, diğer kişilerin sevdiği insanın artıklarını koruduğumuzu bilir. Ve biz bu işle görevli iken, cesetleri saklamanın ciddi ve kutsal bir görev olduğu bilincini taşırız. Sanırım size gösterdiğim güvenlik önlemleri de bunun kanıtıdır."

"Şu halde..." diyen Ben ekledi. "Birisi ya kilidi açtı..."

"Kilidin açılması olanaksızdır."

"Ya da arka kapı yasal olarak açıkken birisi içeri sızdı. Gizlendi ve sonra çevresinde kimse kalmayınca, Dr. Leben'in cesedini kaçırdı."

"Belli ki öyle. Ama, bu olası değil..."

Kafası karışan Rachel, "İçeri girebilir miyiz, lütfen?" dedi.

Kordell kadını memnun etmek üzere yana çekildi ve, "Kuşkusuz olur" diyerek yanıtladı.

Genç kadın morgun koridoruna döndü. Orada şimdi de çam reçinesi ile yapılmış antiseptiğin kokusunun altında kötü başka bir koku duyumsanıyordu.

5

Yanıtlanmamış Sorular

OTOPSİSİ yapılacak kadavraların bekleme odası morgun koridorlarından daha serindi. Güçlü floresan lambalarının ışığı tüm metal yüzeylerde, paslanmaz çelikten yapılmış sedyelerde, duvarlara dizilmiş dolapların menteşe ve kapı kollarında pırıldıyordu. Dolap ve çekmecelerin parlak cilalı mineleri üç milimetreden daha kalın olmamalarına karşın; tuhaf şekilde derin, uçsuz bucaksız ve ay ışığıyla yıkanmış bir kar manzarasının gizemli ve parlak görüntüsüne aynen benzemekteydi.

Rachel sedyelerde yatan üstü örtülü kadavralara bakmamaya ve duvardaki dolaplarda neler bulunduğunu düşünmemeye çalıştı.

Buradaki ekose ceketli şişman adam kentin yararlarını temsil eden avukat Ronald Tescanet idi. Rachel polisle, kocasının kayboluşu hakkında konuştuğu anda orada bulunmak üzere akşam yemeği yerken çağrılmıştı. Adam, pek tatlı bir kişiydi. Ve genç kadına başsağlığı dilerken sesi şişeden akan ılık yağ gibi pürüzsüz ve sempatik bir tonda çıkıyordu. Polis, Rachel'i sorguya çekerken Tescanet arkaya çekilmiş durumda bekliyor, şişman parmaklarında altın ve pırlanta yüzük olan iki eliyle sık sık saçlarını düzeltiyordu.

Genç kadının kuşkulandığı gibi, koyu renk giysiler içindeki iki adam sivil polisti. Rachel'e kimlik ve rozetlerini gösterdiler. Ve insanı rahatlatan şekilde gereksiz sempati sözleriyle kadına yük olmadılar.

Polislerden genç olanı çatık kaşlı ve iri yapılı dedektif Ha-

gerstrom idi. Adam, ağzını hiç açmıyor ve sorgulamayı iş arkadaşına bırakıyordu. Avukatın sürekli kıpırdanmasına karşı bu polis toprağa kök salmış bir çınar ağacı gibi ayakta kıpırtısız duruyordu. Başlangıçta kahverengi küçük gözleriyle Rachel'e aptal biriymiş gibi izlenim verirken bir süre sonra genç kadın durumu aklında yeniden değerlendirdiğinde onun dikkatle gizlenmiş, ortalamadan yüksek bir zekâya sahip olduğunu sezinleyecekti.

Rachel polisin büyülü altıncı duyusuyla, kendisinin gizlemekte olduğu bilgiyi algılayacağından endişe duyuyordu. Olabildiğince belirgin biçimde, adamla göz göze gelmekten kaçındı.

Yaşlı polis dedektifi Julio Verdad ufak tefek bir insandı. Teninde pek hafif tarçın rengi tonu ve kapkara gözleriyle adamın görüntüsü bir eriğin derisini anımsatıyordu. Yazlık kumaştan çok iyi dikilmiş koyu lacivert takım elbise giyinmişti. Beyaz frenk gömleği ipekten yapılmış olabilirdi. Kollarındaki kalın manşetler, altın ve pırlantalı kol düğmeleriyle; bordo renkli kravatı da sıradan bir klipsle değil, altın kravat iğnesiyle tutturulmuştu. Adam koyu bordo rengi mokasen pabuçlar giyinmişti.

Verdad kesik kesik ve kaba cümlelerle konuşmasına karşın, konuşması sakin ve incelikliydi. Alçak ses tonuyla canlı hareketleri zıtlık oluşturuyordu.

"Morgun güvenlik önlemlerini gördünüz mü, Bayan Leben?" diye sordu.

"Evet."

"Doyurucu mu sizce?"

"Sanırım."

Verdad Benny'e dönüp sordu. "Siz kimsiniz?"

"Adım Ben Shadway. Bayan Leben'in eski bir arkadaşıyım."

"Okul arkadaşı mısınız?"

"Hayır."

"İş arkadaşı mı?"

"Hayır. Yalnızca arkadaşıyım."

Polisin koyu renkli gözleri parıldadı. "Anladım" diyen Verdad yeniden Rachel'e dönüp konuştu. "Birkaç sorum var."

"Ne hakkında?"

Bu soruya yanıt vermek yerine Verdad, "Oturmak ister miydiniz, Bayan Leben?" dedi.

Everett Kordell, "Evet, kuşkusuz bir iskemle gerekli" diyerek salonun köşesindeki sandalyeyi almak üzere hareketlendi.

Kimsenin oturmaya niyetli olmadığını gören ve herkes ayakta iken otururse küçüklük kompleksine kapılacağını düşünen Rachel, "Hayır, teşekkür ederim. Bu işin uzun sürmesi gerekliliğini anlayamıyorum. Doğallıkla burada uzun süre kalmak niyetinde değilim. Sırası gelmişken, bana sormayı istedikleriniz nelerdi?" diye yanıtladı.

Verdad, "Bu pek rastlanmayan bir suç" dedi.

Neler olduğuna hem şaşırmış, hem de durumdan rahatsızlanmış gibi gözüken genç kadın, "Ceset hırsızlığı" dedi. Birinci duyumsaması taklit, ama ikincisi daha da az gerçekçi idi.

Verdad, "Evet, sizce bu işi kim yapmış olabilir?" diye sordu.

"Hiç fikrim yok."

"Böyle bir şeyi yapabilecek kimseyi tanımıyor musunuz?"

"Eric'in cesedine kötülük yapmak üzere içinde güdüsü olan biri mi? Hayır, böyle birisini tanımıyorum."

"Düşmanı var mıydı?"

"Alanında bir deha ve buna ek olarak başarılı bir işadamıydı. Dahiler iş çevrelerinde çoğu kez yadsınamayan kıskançlığı yaratırlar. Ve kaçınılmaz şekilde bazı kişiler onun servetine gıpta ediyorlardı. Kimi kişiler de... Onun merdivenleri tırmanırken belki de kendilerini aldattığını duyumsamışlardır."

"Kocanız insanları aldatmış mıydı?"

"Evet, biraz. O zorlayıcı bir insandı. Ancak düşmanlarından herhangi birinin böyle yararsız ve ölümü anımsatan bir öç alıştan doyum sağlayacak tipte olacağını sanmıyorum."

Verdad, "Kocanız yalnızca zorlayıcı bir insan değildi" dedi.

"Oh, öyle mi?"

"Acımasızdı."

"Neden bunu söylüyorsunuz?"

"Onun hakkında yazılanları okudum" diyen polis ekledi. "Pek acımasızdı."

"Pekiyi, evet, belki. Ve güç bir adamdı. Bunu yadsımayacağım."

"Acımasızlık, tutkulu düşmanlar yaratır."

"Ceset hırsızlığını bile makul duruma sokacak tutkular mı demek istiyorsunuz?"

"Belki de. Onun düşmanlarının ve ölüsüne bile diş bileyecek kişilerin adlarını bilmeye muhtacım."

"Bu bilgiler onun Geneplan adlı şirketinde çalışan kişilerden alınabilir."

"Şirketinden mi? Ama, siz onun karısı idiniz."

"Kocamın işi hakkında pek az şey biliyorum. Çünkü bilmemi istemezdi. Bu konuda... ve benim yerim hakkında pek güçlü fikirleri vardı. Üstelik ben bir yıldan beri ondan ayrı yaşıyordum."

Verdad şaşırmış gibi göründü ama her nasılsa Rachel geçmişiyle ilgili olarak polisin araştırma yaptığını ve şimdi söylediğini bildiklerini duyumsadı.

Dedektif sordu. "Boşanıyor muydunuz?"

"Evet."

"Aranızda kötü şeyler mi geçiyordu?"

"Onun fikirlerine göre, evet."

"Bu, durumu açıklıyor."

Genç kadın sordu. "Neyi açıklıyor?"

"Sizin üzüntülü olmayışınızı."

Rachel, başlangıçta Verdad'ın sessiz ve hareketsiz olarak kendisini izleyen Hagerstrom'dan iki katı tehlikeli olduğundan kuşkulanmayı düşünmüştü. Şimdi bundan emindi.

Benny onu korumak ister gibi; "Dr. Leben, karısına pek kötü davranıyordu" dedi.

Verdad, "Anlıyorum" diyerek karşılık verdi.

"Genç kadının ona yas tutması için neden bulunmuyor."

"Anlıyorum, evet."

Ben, "Tanrı aşkına! Siz, durum bir cinayetmiş gibi davranıyorsunuz!" diye söylendi.

Verdad sordu. "Öyle mi yapıyorum?"

"Rachel'e bir sanıkmış gibi davranıyorsunuz?"

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" derken Verdad pek sakindi.

"Dr. Leben tuhaf bir kaza sonucu öldü" diyen Ben ekledi. "Ve eğer birisinin bu işte hatası varsa, o da Leben'in kendisidir."

"Biz de olayı öyle görüyoruz."

"Orada bir düzine tanık vardı."

Verdad sordu. "Siz, Bayan Leben'in avukatı mısınız?"

"Hayır, size söylemiştim."

Polis fikrini kurnazlıkla ileri sürer gibi konuştu. "Evet, eski bir arkadaştınız."

Ronald Tescanet biraz ileri çıkıp, "Eğer bir avukat olsaydınız, polisin hiç de hoş olmayan bir sorgulamayı yapmak zorunda olduğunu anlardınız" diyerek sözlerini sürdürdü. "Polis, kuşkusuz Dr. Leben'in cesedinin yapılacak bir otopsiyi önlemek için kaçırılması olasılığını düşünmeli. Bir şeyi gizlemek üzere."

Ben, küçümser gibi konuştu. "Olay amma melodramatik ha?"

"Oysa, öylesi düşünülebilir. Bunun anlamı da, adamın ölümünün görüldüğü gibi plana uygun şekilde yapılmadığı demek olabilir."

Verdad araya girdi. "Tam olarak öyle."

Benny, "Çok saçma!" dedi.

Rachel kendisinin onurunu koruma yolunda genç adamın kararlı yaklaşımlarını takdir ediyordu. Benny yorulmak bilmez derecede destekleyici ve tatlı bir adamdı. Ancak genç kadın, Verdad ile Hagerstrom'un kendisini olası bir katil ya da hiç değilse cinayette suç ortağı olarak görmelerini istiyordu. Aslında kendisi bir insanı öldüremezdi. Ve Eric'in ölümü, tümüyle kazaydı. Zamanla en kuşkucu cinayet masası dedektifi bile durumu açığa çıkaracaktı. Ancak Hagerstrom ile Verdad bu noktalar üzerinde uğraşarak kendilerini doyuma ulaştırırlarken, kor-

kunç gerçeğe uzanan bulvarları araştırmak üzere kendilerini özgür duyumsayamayacaktı.

Genç kadın, "Teğmen Verdad, kuşkusuz en mantıklı açıklama, Dr. Kordell'in verdiği güvencelere karşın, cesedin yanlış bir yere konulmuş olmasıdır" deyince hem leylek gibi zayıf adli tıp şefi, hem de avukat Tescanet karşı çıktılar. Rachel dingin bir tavırla onların protestolarını kesip ekledi. "Ya da çocuklar gereksiz bir şaka yapmış olmalı. Yüksekokul öğrencilerini kastediyorum. Bilirsiniz, bir dinsel töreni başlatır gibi davranırlar. Onlar daha kötü şakaları da yaparlar."

"Sanırım şimdiden ben bu sorunun yanıtını biliyorum" diyen Ben konuşmasını sürdürdü. "Kazaya karşın, Eric Leben'in ölmemiş olması mümkün değil midir? Adamın durumuna ilişkin olarak yanlış hüküm verilmiş olamaz mı? Eric, yarı bilinçsiz durumda buradan çıkıp gidemez mi?"

Soğuk havaya karşın terlemeye başlayan ve rengi atan Tescanet, "Hayır, hayır, hayır!" dedi.

Aynı anda Kordell şöyle konuştu. "Olanaksız bu. Onu gördüm. Başında büyük bir yara vardı. Hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordu."

Bu akıl almaz düşünce şekli Verdad'ın kafasını karıştırmıştı. "Dr. Leben'e kazadan sonra tıbbi bakımı yapılmadı mı?" diye sordu.

Kordell, "Cankurtarandaki sağlık görevlileri ona baktılar" dedi.

"Onlar iyi eğitim görmüş güvenilir kişilerdir" diyen Tescanet terlemeye başlamış yüzünü kuruluyordu. Şimdi avukat aklında bir hesap yapmalı, kente karşıt bir dava açılırsa morgda yapılan bir hata ile cankurtarandaki görevlilerin yetersizliğinden hangisinin daha yüksek bir tazminatla sona ereceğini hesaplamalı ve ondan kaçınmalıydı. "Onlar, koşullar ne olursa olsun, ölü olmayan bir adama ölü diyerek hata yapmazlar" diyerek sözlerini bağladı.

Şu anda bir tıp adamından çok konser piyanisti gibi parmak-

larını kullanarak saymaya başlayan Kordell, şöyle konuştu: "Bir; hiçbir şekilde Eric'in bedeninde kalp vurusu duyulmuyordu: Cankurtaran arabasındaki görevlilerin EKG (elektrokardiyograf-Çeviren) aygıtı vardı. Ve onu kontrol etmişlerdi. İki; kaza kurbanı soluk almıyordu. Üç; düzenli biçimde beden ısısı düşüyordu."

Tescanet mırıldandı. "Adam, soru götürmez biçimde ölmüştü."

Avukat ile adli tıp şefine sakin bakışlarla bakan teğmen şimdi şahin bakışlarıyla Rachel'i süzüyordu. Polis dedektifi olasılıkla Tescanet ile Kordell'in yanlış bir tıp uygulamasını ya da kötüye kullanılmış bir görevi kapamaya çalıştıklarını düşünmüyordu. Ancak adam, doğası ve deneyimleri nedeniyle herhangi bir anda ve en zayıf nedenlerle kuşkuya kapılabilirdi.

Tescanet'in mırıldanarak bile olsa araya girişine bozulan Kordell, açıklamalarını sürdürdü. "Dört; beyninde algılanacak bir elektrik etkinliği kesinlikle bulunmuyordu: Burada, morgumuzda bir EEG (elektroensefalograf-Çeviren) aygıtı vardır. Bir kaza durumunda son test olarak sık sık o aygıtı kullanırız. Ben kurumda görev aldığımdan beri bu güvenlik işlemini uyguladım. Dr. Leben buraya getirildiğinde EEG aygıtına bağlandı ve beyninde hiçbir dalga algılayamadık. Test yapılırken ben de oradaydım. Aygıttan çıkan grafiği gördüm. Beyin ölmüştü. Bir insanı ölü olarak bildirmek üzere evrensel bir standart varsa, o da kalbin düzeltilemez şekilde etkinliğini yitirmiş olması ile birlikte beynin de ölmüş olmasıdır. Dr. Leben'in gözbebekleri ışıkta irileşip ufalmıyordu. Hiçbir soluk alıp verme etkinliği yoktu. Saygılarımla Bayan Leben, kocanız şimdiye kadar gördüğüm her ölü kadar ölüydü. Bu konuda gerekirse mesleki ünümü ortaya koyarım."

Rachel, Eric'in ölmüş olduğuna ilişkin hiç kuşku duymuyordu. Onun kanlar içinde kalmış durumda kaldırımın yanında, gözlerini hiç kırpmadan ve hiçbir şeyi görmeden gözü açık olarak yattığını görmüştü. Genç kadın, kocasının kafatasındaki de-

rin içbükeyliği, alnından kulağının üzerine doğru uzanan yırtığı, ezilmiş ve parçalanmış kafatası kemiklerini de gözlemişti. Ancak şimdi genç kadın, Benny'nin sözleriyle zihinleri karıştırmasına ve dedektiflere izlenecek sahte bir iz vermesine seviniyordu.

Genç kadın, "Ben eminim ki, kocam ölmüştü. Buna kuşkum bulunmuyor. Onu kaza yerinde gördüm ve tamda bir hata bulunmadığını biliyorum" dedi.

Bu sözler üzerine Tescanet ile Kordell ölçülemez biçimde rahatlamış göründüler.

Omuzlarını silken Verdad, "Şu halde o hipotezi unutabiliriz" diye konuştu.

Ancak Rachel yanlış tanı fikri bir kez polislerin kafasına girerse, onların zaman ve enerjilerini sonuç ne olursa olsun tanıyı kontrol etmek üzere bu konuda harcayacaklarını biliyordu. Gecikme: Oyunun adı buydu. Gecikme, hız yitirip bocalama, sorunu birbirine karıştırma... Genç kadın en kötü kuşkularını doğrulamak üzere zamana gereksiniyordu. Çeşitli tehlike kaynaklarından kendisini korumak üzere Rachel zamana gereksinmekteydi.

Teğmen Verdad, Rachel'i üzeri örtülü bir cesedin yanından yürütüp üstü boş ve örtüleri karmakarışık bir sedyenin yanına götürdü. Sedyenin üzerinde kalın kâğıttan etiket naylon kaplı iki ipin üzerinden sarkıyordu. Etiket buruşuktu.

"Korkarım ki, üzerinde çalışacağımız tek ipucu bu. Cesedin ayağına bağlı bir ad etiketi..." diyen dedektif, Rachel'in pek yakınında duruyor ve genç kadına sert bakışlarla bakıyordu. Sözlerini şöyle sürdürdü. "Şimdi, ceset hırsızı neden ve hangi dürtülerle, cesedin ayağındaki ad etiketini çıkarmış olsun?"

Genç kadın, "En ufak bir fikrim yok" diyerek yanıt verdi.

"Hırsız yakalanmaktan korkacaktı. İvedi davranması gerekirdi. Ad etiketini çıkarmak onun değerli saniyelerini alacaktı."

Rachel titreyerek, "Çılgınca bir şey bu" dedi.

Verdad doğruladı. "Evet, çılgınca..."

"Ama, her şey çılgınca."

"Evet."

Genç kadın kocasının çıplak ve soğuk cesedinin nasıl sarılmış olduğunu düşünerek lekeli ve buruşuk örtüye baktı. Kendisini kontrol edemeden titredi.

Kolunu onun omuzuna destek ve sıcaklık vermek ister gibi dolayan Ben, "Bu kadarı yeter. Seni bu lanet olası yerden dışarı çıkarıyorum" diye konuştu.

Everett Kordell ile Ronald Tescanet, otoparkın asansörüne doğru yürüyen Rachel ile Benny'e katıldılar. Genç kadının kimseyi dava etmeyeceğine ilişkin verdiği güvenceye inanmamışlardı. Oysa Rachel'in düşüneceği ve endişe duyacağı pek çok şey vardı. Ve o, adamları söylediğine inandırmak üzere harcayacağı enerjisi bulunmadığını düşünüyordu. Kendisini bekleyen ivedi işleri yapabilmek üzere şu bürokratlardan kurtulmalıydı.

Sonunda adli tıp şefi ve kent avukatından ayrılıp da asansörün kapısı arkalarından kapanınca Benny, "Senin yerinde olsam onları dava ederdim" dedi.

"Duruşmalar, karşı duruşmalar, ifade almalar, yasal strateji saptama toplantıları, mahkeme salonları... Bunların hepsi sıkıcı, sıkıcı ve sıkıcıdır" diyen Rachel asansör harekete geçtiği anda el çantasını açtı.

Benny sordu. "Verdad, soğukkanlı bir orospu çocuğu, öyle değil mi?!..."

"Sanırım o yalnızca işini yapıyor" diyen Rachel çantasından 32'lik tabancasını çıkardı.

Asansörün kapısının yanında kat numaralarını gösteren ışıklı panoya bakan Benny silahı o anda görmedi. "Evet, iyi. Adam işini aşırı tutkuyla ve biraz da makine benzeri dakiklikle yapıyor" dedi.

Zeminden bir buçuk kat yükselmişlerdi. Şimdi ışıklı panoda ikinci katın ışığı yanmak üzereydi. Kadının Mercedes arabası bir kat daha yukarıdaydı.

Benny gidip kadının arabasını getirmek ve sonra arabayı kullanmak istemişti. Oysa Rachel arabayı kendisi kullanmak üzere ısrarlıydı. Direksiyonun başında oturduğu, elleri meşgul ve dikkati kısmen yol üzerinde olduğu sürece, içinde bulunduğu korkutucu durumu düşünmeyecek ve rahatsız olmayacaktı. Eğer yapılacak bir şeyi olmazsa, aklı hep o kötü gelişmelere takılacak ve şimdi sahip olduğu kendisi üzerindeki yüzeysel kontrolü yitirecekti. Korkuyu bir kol boyu uzağında tutmak ve ürküye kapılmaktan kurtulmak üzere her an meşgul olmalıydı.

İkinci kata vardılar ve yukarı kata çıkmayı sürdürdüler.

Genç kadın, "Benny, kapıdan uzak dur" dedi.

"Ne?" diyen genç adam başını ışıklı panodan kadına çevirdi ve bir anda silahı gördü. "Hey, onu nereden aldın?" diye sordu.

"Evden getirdim."

"Niçin?"

"Lütfen geri çekil. Şimdi, hemen çekil, Benny" diyen kadın titreyerek kapıya doğru nişan alıyordu.

Şimdi de kafası karışarak gözlerini kırpıştıran Ben kapıdan çekilirken sordu. "Ne oluyor? Birisine ateş etmeyeceksin, değil mi?"

Genç kadının gümbürtülü kalp atışları öyle yüksek sesliydi ki, ona göre bunlar adamın sesini bastırıyor ve o çok uzaktan konuşuyormuş gibi geliyordu.

Üçüncü kata vardılar.

Gösterge panosu *ping* sesi çıkardı. Üçüncü katın ışığı yandı. Asansör hafif bir *tank* sesi çıkararak durdu.

"Rachel, bana söyle. Bunun anlamı ne?"

Genç kadın yanıt vermedi. Eric'ten ayrıldıktan sonra bu silahı satın almıştı. Tek başına yaşayan bir kadının silahı olmalıydı... Özellikle öyle bir adamdan ayrıldıktan sonra. Kapı dönüp dışarı açılırken Rachel silah öğretmeninin sözlerini anımsamaya çalıştı: Tetiği titretme, onu yavaşça sık; yoksa tabanca ağzını hedeften uzaklaştırır ve boşa ateş edersin...

Ama burada, hiç değilse asansörün önünde kimse onları beklemiyordu. Boz taban, duvarlar ve sütunlar ile tavan asansö-

re bindikleri zemin katından hiç de farklı değildi. Sessizlik de aynıydı: Mezar gibi ve bir dereceye kadar korkutucu... Hava üç kat aşağısına göre daha az küf kokulu ve göreceli sıcak olmasına karşın, orası kadar sessizdi. Tavan lambalarının birkaçı yanmış ve yenilenmemiş ya da kırılmıştı. Bu yüzden dev alanda büyük gölgeler vardı. Ve burası bodrum katına oranla daha karanlıktı. Rachel'in hayal gücü burada daha etkin çalışabilir, kendisine bu katta birisinin saldırmasını daha olası görebilirdi.

Genç kadını asansörden inerken izleyen Ben sordu: "Rachel, sen kimden korkuyorsun?"

"Daha sonra söylerim. Şimdi şu lanet olası yerden çıkalım."

"Ama..."

"Daha sonra."

Ayak sesleri beton zeminde yankılandı ve genç kadın Santa Ana'nın sıradan bir kat otoparkından değil de, hayal edilemeyecek denli tuhaf bir Tanrı'nın bakışları altında onun tapınağından dışarı çıkıyormuş gibi duyumsadı.

O geç saatte Rachel'in kırmızı 560 SL arabası tüm katta park edilip kalan son üç arabadan biriydi. Mercedes asansörden otuz metre uzaklıkta tek başına parıldayarak duruyordu. Genç kadın doğru arabasına yürüyüp yorgun tavırlarla çevresinden dolaştı. Arabanın arkasına kimse çömelmemişti. Camlarından göründüğü kadarıyla içinde kimse bulunmuyordu. Kapıyı açtı. Kontağı çevirdi. Motoru çalıştırdı ve vitese taktı. El frenini gevşetti ve otoparkın çıkış rampasına doğru arabayı hızla sürdü.

Arabayı kullanırken tabancasının emniyetini kapattı ve ivedi bir el hareketiyle silahı el çantasına koydu.

Caddeye vardıklarında Ben, "Tamam, şimdi bana bu gizli espiyonaj işi nedir, anlat bakalım" dedi.

Genç kadın Benny'i buraya kadar hiç getirmemiş olmayı özleyerek duraksadı. Kendisini daha önce zayıf duyumsamış, adama yaslanmak istemişti. Oysa şimdi Benny'e bağımlılığını kırmazsa, eğer kendisini çekip ondan kurtarmazsa, kuşkusuz

adamın yaşamını da tehlikeye atmış olacaktı. Buna hiç hakkı yoktu.

"Rachel, ne düşünüyorsun?"

Kadın arabayı anacadde ile Dördüncü Cadde'nin kesiştiği yerdeki kırmızı ışıkta durdurmuştu.

Benny ısrarla, "Rachel, bana söyle. Neye takılıyor aklın?" dedi.

Köşede birkaç metre ötede üstü başı dökülen bir serseri dikiliyordu. Adam pis, tıraşı uzamış ve sarhoştu. Burnu alkolizmin etkisiyle kıpkırmızıydı. Sol elindeki bir kağıt pakette iyi gizlenmemiş bir şarap şişesi vardı. Sağ elinde camı kırık ve yelkovanı bulunmayan bir çalar saati tutuyor ve sanki bir serveti taşıyormuş gibi davranıyordu. Sarhoş arabaya doğru bir, iki adım attı. Rachel'e baktı. Gözleri kanlı ve patlak patlaktı.

Serseriye aldırış etmeyen Benny, "Beni kendinden itip uzaklaştırma, Rachel. Ne oluyor? Bana söyle. Sana yardım edebilirim" dedi.

"Senin bu işe karışmanı istemiyorum."

"Oysa, daha şimdiden karışmış durumdayım."

"Hayır. Şu anda bir şey bilmiyorsun. Ve bunun da en iyisi olacağını düşünüyorum ben."

"Söylemeye söz vermiştin."

Trafik lambasının ışığı değişti. Genç kadın gaz pedalına öyle güçlü bastı ki, Benny koltuğunda iyice kaydı ve cümlesi yarıda kesildi.

Arkalardan çalar saatli sarhoş bağırdı. *"Ben, Zaman Baba'yım!"*

Rachel şöyle konuştu: "Dinle, Benny: Seni evime götüreceğim. Oradan arabanı alabilirsin."

"Olmaz öyle şey!"

"Lütfen bırak da bu işi ben çözümleyeyim."

"Neyi çözümleyeceksin? Ne oluyor ki?"

"Benny, beni sorguya çekme. Lütfen onu yapma. Benim yapacak ve düşünecek o denli çok şeyim var ki..."

"Bu gece başka bir yere gidecekmiş gibi görünüyorsun."

Genç kadın. "Seni ilgilendirmez bu" dedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yapacak... ve kontrol edecek bazı şeylerim var. Sen karışma!"

Şimdi öfkelenmeye başlayan Ben, "Birisine ateş edecek misin?" diye sordu.

"Kuşkusuz ateş etmeyeceğim."

"Şu halde neden silah taşıyorsun?"

Genç kadın yanıt vermedi.

"Gizli silahın için ruhsatın var mı?"

Rachel başını salladı. "Bir ruhsatım var, ama o da evde tabanca bulundurma ruhsatı" dedi.

Benny arkalarında yakın gelen bir araç var mı diye dönüp geriye baktı. Sonra koltuğuna yaslanıp direksiyonu kaptı. Ve birden sağa doğru çevirdi.

Araba tekerlerinin üzerinde gıcırtılar çıkararak kaydı ve Rachel frene bastı. Yana doğru bir, iki metre kaydılar. Ve genç kadın direksiyonu düzeltmek isteyince Ben tekrar direksiyonu kavradı. Bu da kadının ellerini bir an için döndürdü. Bir kez daha Rachel direksiyonu sıkıca kontrol edince, kaldırıma yanaştı, durdu ve adama bakıp konuştu. "Sen nesin? Çılgın mı?"

"Yalnızca öfkeliyim."

Yola bakan kadın, "Sakinleşmeye çalış!" dedi.

"Sana yardımcı olmak istiyorum."

"Yardım edemezsin."

"Beni dene. Nereye gitmek zorundasın?"

Rachel içini çekip konuştu. "Yalnızca Eric'in evine gitmek istiyorum."

"Onun evine mi? Villa Park'a mı? Niçin?"

"Sana söyleyemem."

"Onun evinden sonra nereye gideceksin?"

"Geneplan'a; onun şirketteki bürosuna."

"Niçin?"

"Onu da sana söyleyemem."

"Neden söyleyemezsin?"

"Benny, o pek tehlikeli bir adam."

"Şu halde ben neden yapılmışım? Porselenden mi, yoksa kristalden mi? Pislik! Kadın, ben parmakla dürtülmekle lanet olası bir milyon parçaya bölünecek biri miyim?"

Genç kadın Benny'e baktı. Sokak lambasının kehribar rengi ışığında adam pek azıyla görünüyor ama gözleri karanlıkta parıldıyordu. Rachel, "Tanrım! Pek öfkelisin sen. Böyle sözcükleri kullandığını hiç duymamıştım şu ana dek" dedi.

Ben şöyle konuştu. "Rachel, bizim aramızda bir şey var mı, yok mu? Yardıma gereksindiğin anda benim sana koşmamı önleyemezsin. Bundan sonra birlikte çıkacaksak bu böyle olur."

Rachel genç adama sevecenlik duyarak; kendine güvenini onun sağlamasını isteyerek baktı. Ama bu kokuşmuş olaya adamı karıştırmak istemiyordu. Evet, şu anda kendisinin başındaki belanın ne olduğunu düşünüyor, olasılıkları kafasında alt alta diziyor, kafası öfkeyle çalışıyor ama hiçbir zaman geleceğin kendisinden daha tehlikeli bir durumu hayal edemiyordu. Eğer Benny gerçeği bilirse, yardımcı olmada o denli hevesli kalmayabilirdi. Ancak genç kadın ona gerçeği söylemede yürekli davranamadı.

Ben, uzun uzun konuştu. "Biliyorsun, ben eski kafalı bir adamım. Ancak bütünüyle öyle değilim. Bazı konularda temkinliyimdir. Lanet olsun, Kaliforniya'da emlak işi yapanların yarısı böyle sıcak bir yaz gününde çalışmaya giderken beyaz pamuklu kumaştan bir pantolon ile pastel renkli spor ceket giyerken ben üçlü takım elbise giyip kravat takmazsam rahatsız olurum. Burada emlak işinde büroda çalışıp da yeleğin ne olduğunu bilen son kişi benim. Bu nedenle, benim gibi birisi, bir kadının başının belaya girdiğini görünce ona yardım etmek zorundadır. Onun yapabileceği tek şey, tek doğru şey budur. Eğer kadın buna izin vermezse, o erkek kendisini yüzüne tokat atılmış gibi duyumsar. Böyle bir reddediliş sonunda, ne denli hoşlanırsa

hoşlansın, o erkek kadının orada bırakıp gitmek ve kadını bir kez daha görmemek zorundadır. Gerçek bu kadar yalındır."

Genç kadın, "Senin böyle konuştuğunu hiç duymamıştım, Benny" dedi.

"Daha önce buna zorunlu hiç olmamıştım."

Her ikisi de adamın verdiği ültimatomla şaşırmış bulunuyordu. Rachel gözlerini kapadı, koltukta arkasına dayandı. Ne yapacağına karar veremiyordu. Ellerini direksiyonun üzerinde tutuyor, direksiyonu parmaklarıyla iyice sıkıyordu. Çünkü, ellerini bıraksa Ben onların ne kötü titrediklerini görecekti.

Adam sordu. "Kimden korkuyorsun, Rachel?"

Genç kadın yanıt vermedi.

"Eric'in cesedine ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Olabilir."

"Cesedi kimin aldığını da biliyorsun?"

"Olabilir."

"Ve onlardan korkuyorsun. Onlar kim, Rachel? Tanrı aşkına, böyle bir şeyi kim, niçin yapabilir?Böyle bir şeyi kim, niçin yapabilir?"

Genç kadın gözlerini açtı. Vitesi takıp arabaya yol vererek kaldırımdan uzaklaştı. "Tamam, sen de geliyorsun" dedi.

"Eric'in evine mi, bürosuna mı gidiyoruz? Ne arayacağız?"

"Bunu söylemeye hazır değilim henüz."

Ben bir an suskun kaldı. Sonra, "Tamam. Öyle olsun. Bir seferinde tek adım. Bununla yaşayabilirim" diye yanıt verdi.

Genç kadın anacaddeden kuzeye doğru arabayı sürdü. Villa Park'ta her biri rahatlıkla bir milyon değeri olan villaların arasında bulunan evlerden birine, kocası Eric'in villasına doğru gidiyorlardı.

6

Arabanın Bagajı

EVİN uzun araç giriş yolu pas kırmızısı Meksika kaldırım karolarından yapılmıştı. Ve Eric Leben'in çağdaş İspanyol mimarlık stilinde yapılmış büyük villasına doğru uzanıp önünden geçiyor ve sonra kıvrılıp arkadaki garajda sona eriyordu.

Ben Shadway kemerleriyle, köşeleriyle ve derine yerleştirilen pencereleriyle gerçek İspanyol mimarlık stilinden hoşlanmasına karşın, çağdaş İspanyol evlerinin hayranlarından değildi. Sade çizgiler, düz yüzeyler, geniş pencereler ve tümüyle süslemelerden uzak görünüş bazı kişilere şık ve doyurucu görünebilirdi. Oysa Benny, bu mimarlık stilini sıkıcı, özellikten uzak ve Güney Kaliforniya'daki ucuz görünüşlü, sıradan sıvanmış evlere benzetiyordu.

Gene de arabadan inen Rachel'i Meksika karolarından yapılmış yürüyüş yolunda izleyince ve çiçeklerle süslenmiş verandaya vardıklarında her şeye karşın binanın görünüşünden etkilendi. En azından iki yüz seksen metrekarelik yaşama alanını içeren kocaman villa pek güzel bir bahçenin içinde yer alıyordu. Ve binanın Batı tarafından Orange ilçesi tümüyle görülmekteydi. Görüşün iyi olduğu bir havada yirmi küsur kilometre uzaklıktaki okyanus bile görülebilirdi.

Ben, Dr. Eric Leben'in zengin bir kişi olduğunu biliyordu. Ancak şu ana değin, bu bilgisi onu etkilememişti. Genç adam şu anda onca milyon doların ne anlama geldiğini anlıyordu. Leben'in serveti artık gerçek bir ağırlık gibi Benny'nin üzerine baskı yapmaktaydı.

Ben Shadway on dokuz yaşına girinceye değin parayı kesinlikle düşünmemişti. Ana-babası ne yatırım yapmakla uğraşmış, ne de gelecek ayın harcamalarına nasıl para yetiştireceklerini düşünmüştü. Ebeveynlerinin büyük hedef ve tutkusu bulunmuyordu. Zenginlik hiçbir zaman Shadway'lerin evinde söz konusu olmamıştı. Oysa Ben, iki yıllık zorunlu askerlik süresini tamamlayınca, birincil ilgisi para kazanmak, parasıyla yatırım ve biriktirim yapmak üzerinde yoğunlaşmıştı.

Genç adam parayı yalnızca paranın hatırı için sevmemişti. Ve hatta paranın alacağı daha iyi şeylere özen göstermemiş; ithal malı spor arabalara, gezi yatlarına, Rolex saatlerine ve iki bin dolarlık takım elbiselere kapılmamıştı. Rachel'in yeni Mercedes'ine oranla Benny kılı kırk yararak yenileştirdiği 1956 Thunderbird arabasıyla daha mutluydu. Tüm elbiselerini Harris ve Frank büyük mağazasından alıyordu. Bazı insanlar parayı kendilerine vereceği güç için severlerdi. Oysa Ben, başkalarının üzerinde güç uygulamaya, Swahili dilini öğrenmekten daha fazla ilgi duymuyordu.

Benny'e göre, para birincil olarak kendisine günümüzden daha çekici bir çağ olan bin dokuz yüz yirmili, otuzlu ve kırklı yıllara yolculuk yapmasını sağlayan bir zaman makinesiydi. Bu nedenle şu ana değin genç adam pek kısa süreler tatil yaparak hep fazla mesai ile çalışmıştı. Niyeti beş yıl içinde Orange ilçesindeki en büyük emlak firmasını kurup çalıştırmak ve oradan kazanacağı parayla yaşamının geri kalanında kendisini destekleyen iyi bir gelir elde etmek; daha sonra benliğini tümüyle sving müziğine, eski filmlere, sıkı dedektif romanlarına ve minyatür trenlere adamak istiyordu.

Amerika'daki büyük ekonomik bunalım Ben'i kendine çeken dönemin üçte biri boyunca sürmesine karşın, o otuz yıllık dönem kendisine şimdikinden daha iyi görünüyordu. Yirmili, otuzlu ve kırklı yıllarda terörist, dünyayı yıkıma götürecek atom silahları korkusu, sokakları saran suç dalgası, kentler arası yollarda insanın kafasını karıştıran seksen beş kilometrelik

hız sınırlaması, poliyester ve alkolsüz bira bulunmuyordu. Çağdaş yaşamın laneti olan aptal kutusu televizyon kırklı yılların sonuna değin temel toplumsal güç olmamıştı. Günümüzde dünya cinselliğin, pornografinin, cahillerin edebiyatının, incelik ve zekâdan uzak bir müziğin lağım çukuruna dönüşmüştü. Yüzyılın ikinci, üçüncü ve dördüncü on yılları bugüne göre öyle saf ve taze idi ki, Ben'in özlemi kimi zaman melankoliye dönüşüyor, kendi yaşadığı dönemde değil de o günlerde doğmuş olmaya derin bir istek duyuyordu.

Dr. Eric Leben'in villasında çevreyi titrek seslerle dolduran cırcır böceklerinin saygılı ötüşlerinin dışında her şey sakindi. Ilık bir rüzgar yasemin kokularını her tarafa yayıyordu. Ben neredeyse daha incelikli ve tutkulu bir çağa taşındığını düşünecekti. Yalnızca binanın mimarlık stili bu dingin hayali bozuyordu.

Bir de Rachel'in elindeki silahı vardı.

O da, durumu berbat ediyordu.

Aslında genç kadın olağandışı uyumlu bir insandı. Hemen gülmeye ve öfkesini unutmaya hazırdı. Kolayca korkutulmayacak kadar kendine güveniyordu. Yalnızca gerçek ve pek ciddi bir tehdit onu silahlanmaya zorlayabilirdi.

Arabadan inmeden önce Rachel tabancasını el çantasından çıkarmış ve emniyetini açmıştı. Neye karşı olduğunu belirtmemesine karşın, Benny'i de dikkatli ve tetik durması yolunda uyarmıştı. Korkusu neredeyse elle tutulur nitelikteydi. Bununla birlikte endişelerini paylaşmaya karşı çıkıyor ve bütün akşam boyunca yaptığı gibi şimdi de gizini kıskançlıkla saklıyordu.

Ben, genç kadına karşı, azizlerin sabrına sahip olduğu için değil, Rachel gizlerini kendi temposuyla açıkladığı için, sabırsızlığını baskı altında tutarak davranıyordu.

Evin kapısının önünde duran kadın karanlıkta anahtarıyla kilidi ve deliğini bulmak için arandı. Bir yıl kadar önce evden ayrıldığında buraya dönüp de bazı eşyalarını geriye almayı düşünerek anahtarı geriye vermemişti. Ancak, Eric her şeyi paket-

leyip insanı çıldırtan bir kendini beğenmişlikle yazdığı notla birlikte gönderdiğinde genç kadın kocasıyla herhangi bir konuda uzlaşma yapmayı düşünmenin ne büyük aptallık olduğunu sezinlemişti.

Madeni kilit üzerinde anahtarın çıkardığı soğuk ve sert gıcırtılı ses, Ben'in kafasında kötü bir hayali canlandırdı: Ona, bir çift keskin ve parıldayan bıçak birbirlerine sürtünürmüş gibi geldi.

Genç adam kapının yanındaki hırsız alarmı kutusunun ışıklı göstergesine baktı. Ancak sistem, panosundaki ışıklardan hiçbiri yanık olmadığı için belli ki çalışmıyordu.

Rachel anahtarı kilide sokmaya uğraşırken Benny, "Belki de sen taşındıktan sonra kilit değiştirilmiştir" dedi.

"Öyle bir şeyden kuşku duyarım. Eric, kendisine öyle güvenirdi ki, önünde sonunda eve döneceğime emindi. O, kendine pek güvenen bir adamdı."

Genç kadın kilidin deliğini buldu. Bu kez anahtarı işe yaradı. Kapıyı açabildi. Sinirli bir tavırla içeri girdi. Holdeki ışıkları yaktı ve silahı elinde öne doğru uzatarak evin içine doğru yürüdü.

Ben, onu izledi. Sanki erkek ve kadın rolleri yanlışlıkla tersine çevrilmişti. Genç adam silah kendinde olmalı ve kendisi önde yürümeli diye düşünüyordu.

Ev tümüyle, salt sessizlik durumundaydı.

Rachel, "Sanırım seninle benden başka kimse yok burada" dedi.

"Kimi bulmayı bekliyordun?"

Genç kadın soruyu yanıtlamadı. Yalnız olduklarına ilişkin fikrini açıklamasına karşın, silahını elinden bırakmamıştı.

Birlikte odadan odaya geçtiler. Her ışığı yakıyor ve tüm köşe bucağı arıyorlardı. Her yeni aydınlanış evi daha etkileyici hale sokuyordu. Odalar geniş, yüksek tavanlı, beyaz badanalı ve havadardı. Tabanda Meksika karoları ve duvarlarda pek çok geniş pencere vardı. Bazı odalarda bulunan şömineler ya taş ya da

pres tuğla ile yapılmıştı. Bazı meşe dolaplar yetkin el işçiliğinin göstergesi gibiydiler. Salon ve ona bitişik kitaplık olasılıkla iki yüz kişilik partilerde konuklara yetecek büyüklükteydi.

Mobilyalar çağdaş ve süssüz ancak işlevlerini iyi yapacak şekilde rahattılar. Beyaz kumaşla döşemeli koltuklar kesinlikle süssüzdü. Kahve masaları, sehpalar ve mobilya takımlarına uymayan özgün masaların tümü çok sade, parlak cilalı; kimisi siyah kimisi beyaz eşyalardı.

Salonda seçme tablolar, antikalar ve sanat ürünleri vardı. Her bir sanat yapıtı, nitelik ve değerinin vurgulanmasını sağlamak üzere göze batmayan spot lambalarıyla aydınlatılmıştı. Rachel'in söylediklerine göre, burada William de Morgan'ın Kuşlar adlı tablosu ile Jackson Pollock'un çağdaş bir yapıtı, öte yanda İsa'dan önce birinci yüzyıldan kalma Romalı bir cengaverin beden yontusu yer alıyordu. Şurada eski ve yeni sanat yapıtları alışılmadık ama çarpıcı bir düzende yan yana yerleştirilmişlerdi. Kristaller, Ming döneminden kalma seramik bir vazo ile diğer bazı ender parçalar insanın soluğunu kesiyor ve burayı gerçek evden daha çok bir müzeye benzetiyordu.

Rachel'in zengin bir erkekle evli olduğunu ve o sabah pek zengin bir kadın olarak dul kaldığını bilmesine karşın, Ben bu büyük servetin genç kadınla ilişkilerinde ne anlama geleceğini düşünmemişti. Şimdi genç kadın yeni statükosu içinde kendisinden bir dirsek boyu uzaklıkta iken durum Ben'i rahatsız ediyordu. *O zengin bir kadındı artık.* Lanet olsun! Rachel pek zengindi. Genç adam ilk kez bunun kendisi için ne anlama geldiğini düşündü.

Oturup yeni durumun ne anlama geldiği hakkında uzun uzun kafa patlatmalıydı. Bu denli çok para ilişkilerini kötü mü yoksa iyi yolda mı etkileyecekti? Ancak şimdilik bunları düşünecek zamanı bulunmuyordu. Ben düşünmeyi erteledi. Ancak kolay değildi bu. On milyon dolarlarla ifade edilecek bir servet, sorun ne denli ivedi olursa olsun insanın aklını onun üzerinde yoğunlaştırmasını güçleştiriyordu.

Ben, soğuk ve temiz odaları dolaşır, pek düzenli sergilemelerin yanından geçerken sonunda inanamazmış gibi sordu. "Sen bu evde altı yıl yaşadın mı?"

Herhangi bir tehlikeye çatmadıkları için biraz rahatlamış gibi gözüken Rachel, "Evet, altı uzun yıl..." dedi.

Beyaz, kemerli odaları yoklarlarken ev şimdi daha az bir yuvaya ve daha çok eski uygarlıklardan kalma sanat yapıtlarının saklandığı galerileriyle müzeye benziyordu.

Genç adam, "Burası bana... yasaklayıcı bir yer gibi görünüyor" dedi.

"Eric, gerçek bir yuvaya, rahat ve yaşanacak bir eve sahip olmaya hiç aldırış etmiyordu. Kesinlikle çevresinden haberli de değildi. Şu anda değil gelecekte yaşar gibiydi. Tüm istediği, evinin kendi başarılarını sergileyen bir anıt gibi hizmet vermesiydi. Düşüncesi de şu evde gördüklerinde yansıyor şimdi."

"Bu evde senin dokunuşunu, senin duyarlı stilini her köşede, hiç değilse kimi yerlerde görmeyi ummuştum. Oysa görünürde öyle bir şey yok..."

"Eric evinin dekorunda hiçbir değişikliğe izin vermezdi."

"Ve sen de böyle yaşayabildin?"

"Evet, yaşadım."

"Seni böyle soğuk bir yerde yaşarken gözümde canlandıramıyorum."

"Oh, o denli kötü değildi. Gerçekten kötü değildi. Burada şaşırtıcı güzellikte pek çok şey vardır. Onlardan bir teki bile üzerinde saatlerce incelemeyi... ve düşünmeyi gerektirir. Ruhsal anlamda bile büyük zevk sağlarlar."

Ben, Rachel'in en güç koşullardan bile olumlu yönler çıkarabilmesine her zaman şaşardı. Genç kadın her durumdan en büyük keyfi ve zevki bulup çıkarıyor, işin tatsız yanını unutmak için elinden geleni yapıyordu. Onun yaşadığı anla bütünleşmiş, keyifle yoğunlaşmış kişiliği yaşamın kötü yanlarına karşı etkin bir zırhı oluşturuyordu.

Evin zemin katının arka kesimi yüzme havuzuna bakan bir

bilardo salonuydu. Buradaki en büyük eşya, on dokuzuncu yüzyıldan kalma masif tik ağacından oyma, pek güzel bir bilardo masasıydı. Masanın bazı kenarlarına yarı değerli taşlar oyularak yerleştirilmişti.

"Eric kesinlikle bilardo oynamazdı" diyen Rachel açıkladı. "Istakayı eline hiçbir zaman almamıştı. Tek özendiği, tipinde tek olan ve otuz bin dolardan fazlaya mal olan şu bilardo masasına sahip olmaktı. Masanın üzerindeki ışıklar oyunu kolaylaştırmaya ve oynayanlara en büyük avantajı sağlamaya yönelik şekilde yerleştirilmişti."

"Bu evi yakından gördükçe, Eric'i anlıyorum" diyen Ben ekledi. "Ancak senin de onunla neden evlendiğini daha az sezinliyorum."

"O zamanlar gençtim ve kendimden emin değildim. Belki de tüm yaşamımda özlediğim babanın kişiliğini arıyordum. Eric ise pek sakindi. Görkemli bir kendine güveni vardı. Onda güçlü bir adamı, kendisi için uygun yeri kazıp oyan kişiyi ve bir dağ kenarında bile kendine yer yapacak insanı görüyordum. O sırada tüm istediklerim bunlardı."

Bu sözlerde Rachel'in çocukluk ve yeniyetmeliğinin ne denli güç geçtiğinin kabulü yatıyordu. Ben aylardır bundan kuşkulanmıştı. Genç kadın ana babası ile okul yıllarından pek seyrek söz ederdi. Benny, insanın kişiliğini oluşturucu deneyimlerin öylesine olumsuz geçtiğini, Rachel'i geçmişinden tiksinir durumda bıraktığını, kadının geleceğinden hiç emin olamadığını ve şu anda tüm dikkatinin yaşadığı keyfi sağlayan şu anı hevesle korumak üzerinde yoğunlaşmış olduğunu anlıyordu.

Ben, bu konu üzerinde kadınla konuşmayı sürdürmek istedi. Oysa, daha bir şey diyemeden Rachel'in ruhsal durumu değişmişti. Eve girdiklerinde kadın korkmuş ve sonra evin içinde odadan odaya geçerek dolaştıklarında korkusu hafifler gibi olmuştu.

Ama şimdi bulundukları odada genç kadın bir koltuğun yanına çömelmiş, bazı şeylere bakıyordu. Ben, onun titrediğini gördü. Rachel fısıldayarak konuştu. "Lanet olsun! Burada var.

Ben de bundan korkuyordum. Oh, Tanrım! Burada bir şey olmuş!" Bir parmağını çirkin lekeye dokunduran kadın hemen elini çekti. Titreyerek ekledi. "Islak. Tanrım, ıslak!"

"Kim gelmiş buraya? Ne olmuş?"

Genç kadın lekeye dokundurduğu parmağının ucuna baktı ve duyumsadığı korkuyla yüzünü buruşturdu. Yavaş yavaş gözlerini kaldırıp Ben'e baktı. Adam da şimdi onun yanına çömeliyordu. Ben, bir an için genç kadının kendisini önceden hazırladığı korkunun doruğuna eriştiğini düşündü. Sonunda Rachel her şeyi söyleyecek ve yardım isteyecekti. Ama, kısa bir süre sonra, kararlılık ve kendini denetim altında tutabilmenin o güzel yüze geri döndüğü görüldü.

Rachel, "Haydi, evin geri kalanını da kontrol edelim. Ve sen, Tanrı aşkına dikkatli ol!" dedi.

Daha sonra genç kadın araştırmasını sürdürürken Ben, onun arkasından giderek izledi. Bir kez daha Rachel silahını kaldırmış önüne doğru uzatıyordu.

Neredeyse büyük bir lokantanın takımları kadar iyi donatılmış dev mutfakta, kırılmış bir şişenin parçalarının tüm tabana dağılmış olduğunu gördüler. Verandaya açılan çift kanatlı cam kapıda da camlardan biri kırılıp parçalanmıştı.

"Eğer kullanılmazsa bir alarm sistemi hiçbir işe yaramaz" diyen Ben, sordu. "Eric neden dışarı çıkarken evi böyle korumasız durumda bırakır?"

Rachel yanıt vermedi.

Bir kez daha Benny sordu. "Öyle bir adamın malikanesinde hizmetli kişiler bulunmaz mı?"

"Evet, burada garajın üzerindeki özel dairede oturan hoş bir çift vardı."

"Pekiyi, onlar neredeler? Camın kırılıp da içeriye birisinin girdiğini işitmezler mi?"

"Pazartesi ve salı günleri izinlidirler" diyen genç kadın ekledi. "Arabalarıyla sık sık Santa Barbara'ya gider ve orada kızlarının evinde kalırlar."

Ayağının ucuyla kırık bir cam parçasını karonun üzerinde iten Ben, "Buraya zorla girmişler. Tamam, şimdi polisi çağırsak iyi olur" dedi.

Genç kadın yalnızca şunları diyerek yanıtladı. "Çıkıp üst kata da bakalım." Koltuğun kanla lekelenişi gibi, onun sesi de endişeyle bulaşmıştı. Ama, kadında daha kötüsü de vardı: Rachel'e bir boşluk, bir asık suratlılık ve uykuda gezermiş gibi bir ruh hali egemen olmuştu. İnsan kolayca onun bir kez daha gülmeyeceğine inanabilirdi.

Oysa Rachel'in hiç gülmeyeceğini düşünmek olanaksızdı.

Merdivenleri dikkatle tırmandılar. Üst katın holünden odalara girerek kontrol etmeye başladılar. Büyük yatak odasına varıncaya değin hiçbir şey düzensiz değildi. Oysa, o odada her şey karmakarışıktı. İçine girilip giysi değiştirilen küçük gardırop odada gömlekler, pantolonlar, süveterler, pabuçlar, takım elbiseler, kravatlar ve başka giysiler karışık bir halde yere yığılmıştı. Çarşaflar, beyaz bir yatak örtüsü, bir yerinden kuştüyleri çıkan yastıklar yere atılmıştı. Yatağın birkaç yerinden yaylar çıkmış, yatak da bir köşesiyle bulunduğu somyenin kenarından dışarı fırlamıştı. İki siyah seramik avize altlığı parçalanmış, gölgelikleri yırtılmış durumda yere düşmüşlerdi. Birkaç değerli tablo duvardan çekilip alınmış ve onarılmayacak kadar harap edildikten sonra yerlere fırlatılmıştı. Bir çift zarif Klismos stili sandalyeden biri başaşağı öteki de bir duvara çarpılıp parçalanmış durumda sağa sola bırakılmıştı.

Ben kollarındaki tüylerin dikildiğini ve tüm ensesinde buz gibi bir akımın dolaştığını duyumsadı.

Başlangıçta genç adam bu yıkımın bir kişinin yöntemli şekilde odada değerli şeyleri araması sonucu oluştuğunu düşündü. Ama çevresine ikinci kez bakınca durumun böyle olmadığını anladı. Odaya giren kişi belli ki çılgınca bir öfkeyle yatak odasını harabeye çevirmişti. O kişi oldukça güçlü, aklı kıt, tuhaf ve son derece tehlikeli bir insan olmalıydı.

Şimdi bir korku seline kapılmış olan Rachel yanda bulunan

banyoya geçti. Burası evin içinde henüz araştırma yapmadıkları iki yerden biriydi. Banyoda da kimse bulunmuyordu. Genç kadın beti benzi atmış durumda banyodan geri dönüp yatak odasındaki karmaşayı bir kez daha gözden geçirdi.

"Camı kırıp eve girmişler. Buradaki yıkımı uygulamışlar" diyen Ben ekledi. "Polislere telefon etmemi ister misin? Ya da bunu sen mi yapacaksın?"

Genç kadın yanıt vermedi ve evde kontrol etmedikleri son yere girdi. Burası içine girilip üst baş değiştirilen küçük gardırop odaydı. Bir dakika sonra kaşları çatık durumda odadan çıkıp konuştu. "Burada bulunan, duvardaki gizli kasa açılmış ve içindekiler boşaltılmış."

"Şimdi de işe hırsızlık da karıştı. Polislere telefon etmemiz gerekiyor, Rachel."

"Hayır, etmeyeceğiz" diyen genç kadının fena halde korkmuş olduğu, gene de direndiği parıldayan koyu yeşil gözlerinde görülüyordu.

Ben, Rachel'in korkuyla durgunlaşmasından fena halde ürkmüştü. Rachel, *onun Rachel'i* şimdiye değin kendisine hiç böyle üzüntülü ve mutsuz gözükmemişti.

Genç kadın, "Polisi işe karıştırma!" dedi.

Ben sordu. "Ama, neden karıştırmayalım?"

"Eğer polis işin içine girerse, emin ol ben öldürülürüm."

Genç adam gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Öldürülür müsün? Polis tarafından mı? Lanet olsun! Sen ne demek istiyorsun?" diye üst üste sorular sordu.

"Hayır, polis tarafından değil."

"Şu halde kim, niçin öldürsün seni?"

Sinirli bir tavırla sol elinin baş parmağını çiğneyen Rachel, "Seni buraya kesinlikle getirmemeliydim!" dedi.

"Beni üzüyorsun ama, Rachel. Gerçekten öyle. Şimdi bana daha çok şey anlatmanın zamanı değil mi?"

Benny'nin yalvarır gibi konuşmasına aldırış etmeyen Rachel, "Haydi, garajı da kontrol edelim ve arabalardan eksik olanı var

mı görelim" dedi ve odadan dışarı hızla çıktı. Ben, zayıf protestolarının dışında ivedi davranmaktan başka kendisine seçenek kalmadığını duyumsayarak kadının arkasından koştu.

Garajda beyaz bir Rolls-Royce ile Rachel'in gözleri gibi koyu yeşil renkte Jaguar marka bir araba vardı. Sonra iki arabalık boş yer ve son boşlukta tozlu, ama iyi kullanılmış, yalnızca radyo anteni kırık on yıllık bir Ford araba bulunuyordu.

Rachel, "Bir de siyah renkli Mercedes 560 SEL araba burada olmalıydı" dedi. Genç kadın, sesi garajın uzun duvarlarında yankılanırken açıklamasını sürdürdü. "Eric bu sabah onu kullanarak avukatın yazıhanesindeki toplantımıza gelmişti. Onun öldüğü kazadan sonra Avukat Herb Tuleman arabayı buraya göndereceğini söylemişti. Herb, güvenilir bir adamdır. Her zaman söylediklerini yapar. Eminim ki, Mercedes buraya getirildi. Ve şimdi gitmiş."

"Bir de araba hırsızlığı oldu" diyen Ben ekledi. "Sen polise telefon etmemizi isteyene değin, suç listesi nereye kadar kabaracak?"

Genç kadın tavandaki mavimsi renkli floresan lambanın altında duran eski Ford arabanın yanına yürürken konuştu. "Ve şu araba kesinlikle buranın malı değil. Eric'in malı olamaz..."

"Olasılıkla buraya giren hırsızın arabasıdır. Adam onu Mercedes ile değiştirmeye karar vermiş olacak."

Belirgin bir isteksizlikle tabancayı önünde doğrultan Rachel, Ford'un gıcırtılı kapısını açıp içine bakarak bildirdi. "Hiçbir şey yok."

Ben sordu. "Ne bulmayı ummuştun?"

Genç kadın arabanın arka kapılarından birini daha açıp oradaki koltuğa baktı. Gene bir şey bulamadı.

"Rachel, şu sessiz Sfenks davranışın pek asap bozucu bir şey."

Biraz önce açık bıraktığı sürücü kapısının yanına dönen genç kadın içeriye, direksiyona doğru uzandı. Kontağın üzerinde anahtar destesini gördü ve onları aldı.

"Rachel, lanet olsun!"

Kadının suratı iyice asılmıştı. Elinde anahtar destesiyle arabanın arkasına doğru yürüdü.

Arabanın bagajına doğru giden genç kadını izleyen Ben sordu. "Şimdi neyi arıyorsun?"

Ford'un arkasında bagaj kapağını anahtarla açmaya çalışan kadın şöyle yanıtladı. "Eve giren adam, kolayca izlenmesini sağlayacak şeyi burada bırakmazdı. Bir hırsız, böyle kolay ipucunu ardında bırakmaz. Hiçbir şekilde... Bu nedenle olasılıkla o buraya kendi izini ele vermeyecek çalıntı bir araba ile geldi."

"Haklı olabilirsin. Ama, arabanın ruhsatını bagajda bulamayacaksın. Haydi, torpido gözünü araştıralım."

Anahtarı bagaj kapağının kilidine sokan kadın, "Ben ruhsatı aramıyorum..." dedi.

"Şu halde neyi arıyorsun?"

Elindeki anahtarı çeviren Rachel, "Onu gerçekten bilemiyorum. Yalnızca..." diyerek sustu.

Kilit tıkırdayıp açıldı. Bagaj kapağı birkaç santim kadar kalktı. Genç kadın kapağı tümüyle açtı.

Bagajın tabanına ince bir kan tabakası yayılmıştı. Bunu gören Rachel üzgün bir ses çıkardı.

Ben eğilip daha yakından bagaja baktı ve yüksek topuklu lacivert renkli bir kadın ayakkabı tekinin bagajın köşesinde durduğunu gördü. Bagajın bir başka köşesinde de bir camı kırık, öteki eksik bir kadın gözlüğü bulunuyordu.

"Oh, Tanrım!" diyen Rachel ekledi. "Adam, yalnızca arabayı çalmamış. Onu kullanan kadını da öldürmüş. Kadını öldürüp buraya tıkmış ve cesetten kurtuluncaya değin burada saklamış. Şimdi bu nerede son bulacak? Adamı kim durduracak?"

Bagajda bulduklarıyla fena halde şoke durumuna giren Ben, her nasılsa Rachel'in söyledikleri arasında geçen "adam" sözcüklerini işitmiş ve onu kimliğini belirsiz hırsızdan başka biri olarak algılamıştı. Genç kadının korkusu şimdi daha da belirgindi.

7

Küçük, Pis Oyunlar

GARAJDA iki güve kelebeği tavandaki floresan lambasının çevresinde uçuşuyor, soğuk ampullere çarpıyor ve sanki bir alevin çevresinde intihar dalışları yapar gibi onlara çarpıyorlardı. Güvelerin gölgeleri pek büyümüş olarak duvarlara, Ford arabanın ve elini şimdi yüzüne koymuş olan Rachel'in üzerinde yansıyordu.

Ford arabanın kapağı açık bagajından madeni bir kan kokusu yükselmekteydi. Kötü kokudan kaçınmak için Ben bir adım geriledi. "Nereden biliyordun?" diye sordu.

"Neyi biliyordum?" diyen Rachel'in şu anda gözleri kapalı ve başı öne eğikti. Bakır kırmızısı kahverengi saçları yüzünü yarı yarıya saklamak üzere önüne dökülmüştü.

"Bagajda neyi bulacağını biliyordun? Nasıl?"

"Hayır, bir şey bilmiyordum. Onu bulunca yarı yarıya korktum... Bir şey daha var... Bir şey daha... Ama bu değil."

"Şu halde neyi bulmayı ummuştun?"

"Belki bundan daha da kötüsünü."

"Ne gibi?"

"Sorma bana."

"Sordum bile."

Güvelerin yumuşak bedenleri yukarıdaki içi ateş dolu camlara çarpıyordu: *Tap-tap-tik-tap.*

Rachel gözlerini açtı. Başını salladı. Eski Ford arabadan uzaklaşmak üzere yürüdü. "Haydi, buradan dışarı çıkalım" dedi.

Adam yaklaşıp onun kolunu tutarak konuştu. "Şimdi polisleri çağırmak zorundayız. Ve burada neler olduğuna ilişkin bildiklerini bana söylemelisin. Şu anda söze başlayabilirsin."

Genç kadın, Benny'e bakmak istemedi ve bakamadı. "İşe polis karışmayacak" diye yanıtladı.

"Bu işte seninle birlikte olmaya hazırdım. Şu ana değin..."

Rachel ısrar etti. "Bu işe polis karışmayacak."

"Ama, birisi öldürüldü."

"Ortada ceset yok."

"Tanrım! Yeterince kan bulunmuyor mu?"

Kadın döndü ve sonunda gözleri buluştu. "Benny, lütfen, lütfen benimle tartışma. Tartışacak zamanımız yok. Eğer o zavallı kadının cesedi arabanın bagajında olsaydı, durum farklı olurdu. Ve biz de polisleri çağırırdık. Çünkü, ortada bir ceset olursa polislerin yapacak işi bulunur ve daha ivedi davranırlardı. Ama, üzerinde dikkatlerini yoğunlaştıracakları bir ceset olmazsa bize pek çok soru soracaklar. Sonu gelmez soruları soracaklar... Ve benim vereceğim yanıtlara inanmayacak, pek uzun zamanı boşa harcayacaklar. Ancak şu anda boşa harcayacak zaman bulunmuyor. Çünkü beni arayacak kişiler... tehlikeli insanlar olabilir."

"Onlar kim?"

"Eğer onlar şimdiden beni aramıyorlarsa... Eric'in cesedinin kaybolduğunu da öğrenmişlerdir. Herhalde en kısa zamanda buraya geleceklerdir. Hemen gitmemiz gerekiyor."

"Kimler?" diye soran Ben çileden çıkmış bir sesle ekledi. "Onlar kim? Neyin peşindeler? Ne istiyorlar? Tanrı aşkına Rachel, benim de bu işin içine girmeme izin ver!"

Rachel başını sağa sola sallayarak, "Aramızdaki anlaşma, benimle birlikte geleceğin ama benim, sorularına yanıt vermeyeceğimi içeriyordu" dedi.

"Ben böyle bir söz vermedim."

"Lanet olsun, Benny! Söz konusu olan benim yaşamım!"

Genç kadın konuşurken pek ciddiydi. Söylediklerini gerçek-

ten murad etmişti. Yaşamının tehlikeye girmesinden korkuyordu. Ve bu da Benny'nin kararlılığını kırmasına ve onunla işbirliği yapmasına yeterli oldu. Ancak sızlanarak konuştu. "Polis, korunmanı sağlayabilirdi."

"Benim peşimde olanlardan değil."

"Sanki şeytanlar tarafından izleniyormuş gibi konuştun."

"En azından öyle..."

Rachel adamı kucakladı ve onu dudaklarından hafifçe öptü.

Ben için Rachel'i kollarının arasında duyumsamak çok iyiydi. Onsuz bir geleceği düşünmek insanı titretiyordu.

Genç kadın, "Benim yanımda kalmak istediğin için çok iyi ve büyüksün. Ama, evine git şimdi. Bırak da işlerimi ben yapayım."

"Bu pek mümkün değil."

"Şu halde işime karışma. *Şimdi gidelim buradan!*"

Erkekten ayrılan Rachel beş arabalık geniş garajdan eve açılan kapıya doğru yürüdü.

Güve kelebeklerinden biri lambaya çarpıp sanki genç adamın Rachel'e duyumsamaları o anda floresan lambadan daha parlakmış gibi Benny'nin suratına düştü. Adam, kelebeği yüzünden attıktan sonra Ford'un bagaj kapağını kapattı. Böylece ıslak kan lekesi pıhtılaşacak ve korkunç kokusu da artacaktı. Daha sonra Rachel'i izledi.

Garajın gerisinde çamaşırhane yoluyla eve açılan kapının yakınında genç kadın durdu ve yerdeki bir şeye sabit bakışlarla baktı. Ben ona yetiştiğinde, bir kişinin bazı giysileri sırtından çıkarıp bir köşeye atmış olduğunu gördü. Daha önce garaja girdiklerinde ne o ne de kadın bunları görmüştü. Orada tabanı ve ökçesi kauçuk, beyaz bağcıklı bir çift vinil spor pabuç ve beli bağcıkla sıkılan torba gibi bol, soluk yeşil pamuklu kumaştan bir pantolon ile pantolona uyan kısa kollu, geniş bedenli, pamuklu yeşil bir gömlek vardı.

Bu giysilerden bakışlarını kaldıran Ben, Rachel'in yüzünün artık yalnızca soluk ve balmumu gibi değil; külle tozlanmış gibi

gri renkte ve duyularını yitirmiş görünümde olduğunu farketti.

Köşeye fırlatılmış giysilere bakınca onların iş için ameliyathaneye giren cerrahların giydikleri türden giysiler olduğunu sezinledi. Bir zamanlar beyaz olan bu giysiler, son zamanlarda yeşilin çeşitli tonlarında oluyordu. Ancak bunları yalnız cerrahlar giyinmiyor, diğer hastane personeli de ameliyatlarda bu tür temel üniformaları yeğliyordu. Dahası, birkaç saat önce bulundukları morgda Benny patoloji yardımcıları ve diğer hizmetlilerin de aynı türden giysileri giyindiklerini görmüştü.

Rachel kenetlenmiş dişlerinin arasından hışırdatarak derin bir soluk aldı. Silkelenip kendisini toparladı ve evin içine doğru yürüdü.

Ben, köşeye fırlatılmış pabuçlarla giysilere dikkatle bakarak duraksadı. Açık yeşil rengin çekiciliğiyle ipnotize olmuş gibiydi. Aklı fırıl fırıl dönüyordu sanki. Kalbi de güm güm vuruyordu. Soluksuz kalarak bu giysilerin anlattığı şeyleri hesapladı.

Sonunda büyüden kurtulup Rachel'in arkasından koşmaya başladığında, tüm yüzünün ter içinde kalmış olduğunu ayırt etti.

Rachel arabayı Newport Beach'teki Geneplan binasına doğru hızla sürüyordu. Genç kadın aracı büyük beceriyle kullanıyor ancak gene de Benny emniyet kemerini takmış olduğuna seviniyordu. Rachel'in kullandığı arabaya daha önce de binmişti. Kadının pek çok şeye göre araba kullanmayı daha çok sevdiğini, hız yaparken neşelendiğini ve SL'nin manevra yeteneğinden pek hoşlandığını biliyordu. Ama, bu gece genç kadının araba kullanmaktan keyif alamayacak kadar acelesi vardı.

Sonunda Ben, "Başın öyle dertte ki, polise yönelmeyi hiç aklına getirmiyorsun. Öyle değil mi?" dedi.

"Yani polislerin bana bir suç yükleyeceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Öyle mi olacak?"

Genç kadın hiç duraksamadan, "Hayır!" dedi. Sesinde aldatmacadan kaçındığı duyuluyordu.

"Çünkü, eğer sen her nasılsa yanlış kişilerle bir batağa saplandıysan, geriye dönmek üzere hiçbir zaman geç kalmamışsın demektir."

"Öyle bir şey yok."

"İyi. Bunu işittiğime sevindim."

Arabanın gösterge tablosundaki minik lambacıklardan çıkan ışık kadının yüzünü hafifçe aydınlatıyor ancak yüzündeki gerginliği ve korkunun getirdiği kül rengini gözler önüne sermiyordu. Şimdi Rachel, Ben'in ondan her ayrılışında düşündüğü gibi, soluk kesici derecede güzeldi.

Genç kadın, "Yanlış bir şey yapmadım, Benny" dedi.

"Gerçekte öyle yaptığını hiç düşünmemiştim."

"Ama neredeyse onu der gibi oldun."

"Sana sormak zorundaydım."

"Bir serseri gibi görünüyor muyum sana?"

"Melekler gibi görünüyorsun."

"Cezaevine girmem tehlikesi yok. Başıma gelebilecek en kötü şey, sonunda bu olayın kurbanı olmamla kapanması şeklinde olabilir."

"Eğer ona izin verirsem kahrolayım!"

"Gerçekten pek tatlısın" diyen genç kadın yoldan uzaklara doğru bakıp, hafifçe gülümseyerek yineledi. "Pek tatlısın, Benny."

Geneplan'a saat on bir buçukta vardılar.

Dr. Eric Leben'in şirketinin merkezi Newport Beach'te, arsaları pek pahalı olan Jamboree caddesi üzerindeki dört katlı, duvarları camla kaplı bir binadaydı. Geneplan'ın binası kenarları eşit uzunlukta olmayan altı köşeli bir biçimde yapılmıştı. Oraya parlak mermer ve camla yapılmış üstü kapalı bir kapıdan geçilerek varılıyordu. Genelde Ben, bu türlü mimarlık stilinden tik-

sinirdi. Oysa şimdi istemeden de olsa binanın çekici bir yüreklilik eseri olarak yapıldığını benimsiyordu. Binanın otoparkı uzun şeritler halinde bölümlere ayrılmıştı. Her bölümün arasında şarap kırmızısı ve beyaz çiçekli sardunyalar bulunuyordu. Binanın çevresinde sanatkarca dizilmiş palmiye ağaçlarıyla etkileyici bir çimenlik alan yer alıyordu. Gecenin geç saatinde bile ağaçlar, yeşil alan ve bina; şirketin önemini vurgulamak üzere beceriyle yerleştirilmiş spot lambalarıyla aydınlatılmaktaydı.

Rachel arabayı binanın arkasına doğru sürdü. Ve orada belli ki şirkete mal getirip götüren kamyonların bodrum katı düzeyinde durduğu bir giriş yolu üzerinde bronzdan yapılmış geniş bir kapının önüne park etti. Durduğu nokta, yer düzeyinin altındaydı. Ve her iki yanında beton duvarlar yükseliyordu. Genç kadın, "Benim Geneplan'a geldiğimi düşünen olsa bile, arabamı ararlarsa burada yerini güçlükle saptayabilirler" dedi.

Arabadan çıkarlarken Ben, burada Newport Beach'te havanın Santa Ana ve Villa Park'a oranla ne denli serin ve hoş olduğuna dikkat etti. Okyanustan dört, beş kilometre uzaktaydılar. Ama gene de dalgaların sesini uzaktan işitiyor ve tuz ile yosunun kokusunu duyumsuyorlardı.

Geniş kapının yanında duvarda insan boyunda küçük bir giriş daha bulunuyor ve burası bodrum katı düzeyine açılıyordu. Bu girişte bulunan kapıda iki kilit vardı.

Eric ile birlikte yaşarken Rachel, kocası zaman bulamadığında ya da adamlarına güvenemediğinde Geneplan'ın bazı ayak işlerini yapardı. Bu yüzden şirketin giriş kapılarının anahtarlarından bir takımı da onda bulunurdu. Genç kadın evden bütünüyle çıkıp giderken villanın holündeki küçük bir masanın çekmecesine o anahtarları koymuştu. Bu gece anahtar takımı bir yıl önce koyduğu on dokuzuncu yüzyıldan kalma uzun bir Japon vazosunun yanındaki masanın gözünde, aynı yerde duruyordu. Belli ki Eric, evi temizleyen hizmetlilere anahtarların yerinden kımıldatılmamaları yolunda talimat vermişti. Rachel ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürüklenerek eve geri döndüğünde,

onları yerinde bulmasıyla karısının rezil olacağını düşünmüştü. Ne iyidir ki, genç kadın Eric'e bu doyumu sağlamamıştı.

Açıkça anlaşılıyordu ki, Eric Leben en yüksek dereceden küstah bir piçti. Ve Ben, onunla hiç tanışmadığı için seviniyordu.

Şimdi Rachel villadan aldığı anahtarla kapıyı açıyor, binaya giriyor ve binanın yeraltı katındaki sevkiyat alanının ışıklarını yakıyordu. Hemen oradaki beton duvara alarm sistemi kutusu konulmuştu. Genç kadın kutudaki panoda bulunan numaralı tuşlara bastı. Bir çift parıldayan kırmızı ışık göz kırpıp söndü ve yeşil bir lambacık sistemin çalışmaz duruma geldiğini göstermek üzere yandı.

Ben, kadını salonun sonuna değin izledi. Orası bodrumun geri kalanından duvarla ayrılmıştı. Köşedeki kapıda birincisinden bağımsız bir alarm sistemi daha bulunuyordu. Ben, Rachel'in ona da farklı bir kodla giriş yaptığını gözledi.

Rachel açıkladı. "İlk kod, Eric'in doğum günü, bu da benimkidir. İleride daha başka alarm sistemleri de var."

Genç kadının Villa Park'tan alıp yanında getirdiği el fenerinin ışığında açılan kapıdan girip ilerlemeye başladılar. Rachel şimdi binadaki ışıkları yakmıyordu. Çünkü dışarıdan kolayca fark edilecek bir ışığın görülmesini istemiyordu.

"Oysa, senin burada bulunman için çok iyi nedenlerin var" diyen Ben ekledi. "Sen, Eric'in dul eşisin ve hemen hemen her şeyin mirasçısısın."

"Evet, ama yanlış kişiler arabayla buradan geçer ve ışıkları yanık görürlerse, burada olduğumu düşünecek ve beni almaya geleceklerdir."

Ben kadının bu "yanlış kişiler"in kim olduğunu açıklamasını Tanrı'dan istedi. Oysa, Rachel'e sormasa daha iyi olacağını biliyordu. Genç kadın şimdi hızla davranıyor, binada neyi bulmak istiyorsa ona el koyup sonra buradan çıkmayı diliyordu. Ve o, Villa Park'ta olduğu gibi burada da kendisinin sorularına yanıt verecek kadar sabra sahip değildi.

Ben, kadını bodrum katı boyunca ikinci kata kadar izlerken normal iş saatlerinden sonra böyle olağandışı güvenlik önlemlerinin varlığına şaşıyordu. Asansöre varmadan önce üçüncü bir alarm sisteminden daha geçmişlerdi. İkinci katta, katın girişinde bir kabul memurunun kahverengi mermer siper arkasına izlenmiş masası ile yerde bej rengi bir halı, konukların oturması için deri kaplı koltuklar, cam ve prinçten yapılmış kahve masaları ile duvarlarda Martin Green'e ilişkin olması gereken üç tane büyük ve gökyüzünü gösteren tablo bulunuyordu. Ve Rachel elindeki el fenerini söndürse bile, orada da kırmızı alarm ışıklarını içeren alarm sisteminin varlığını Ben ayırt edebilecekti. Buradaki cilalı üç bronz kapının işle ilgili olmayan kişilerin geçmesine izin vermeyeceği görülüyordu. Üç kapının her birinin yanında da kırmızı alarm ışığı parlıyordu.

Rachel, "Bunlar üçüncü ve dördüncü kattaki güvenlik önlemlerinin yanında hiç kalır, Benny" dedi.

"Orada ne var ki?"

"Büyük şansla o katlara gitmek zorunda değiliz. Ayrıca Tanrı'ya şükürler olsun ki, Riverside ilçesine kadar gitmek zorunda da değiliz."

"Riverside'da ne var?"

"Gerçek araştırma laboratuvarları. Yalnızca biyolojik yalıtım için değil, endüstri casusluğuna karşı da önlem alınmak üzere oradaki tüm işletme yerin altında kurulmuştur."

Ben, Geneplan'ın dünyada en sert yarışmacı ve en hızlı gelişen endüstri dalında etkinlik gösterdiğini biliyordu. Endüstrinin bu dalında yeni ürünleri piyasaya ilk olarak sürmek üzere çılgınca bir yarış sürüyor ve bu konuda çalışanların rekabetiyle yarış iki katı hızlanıyor; ticaret gizlerini saklamak için korkunç güvenlik önlemlerine başvuruluyordu.

Dr. Eric Leben, DNA'nın (dioksiribonükleik asit-Çeviren) kimyasal ve biyolojik işlemlerle oluşturulmasında uzmanlaşmıştı. Bu madde, genlerin bükülüp birbirlerine tutturulmasını inceleyen bilim dalında önemli rol oynuyordu. Ve Geneplan,

1970'li yılların sonlarında iyice gelişmeye başlayan bol kazançlı yeni alanda önde gelen etkinlikteki şirketlerden biriydi.

Eric Leben ve Geneplan, genetik mühendisliği yoluyla üretilmiş mikroorganizmalar ile ıslah edilmiş bitki yaşamı üzerinde pek çok değerli patent hakkının sahibi durumundaydı.

Rachel, orada bulunan üç kapıdan ortadakine doğru ilerledi. Yeni bir kodla kapıdaki alarm sistemini durdurup elindeki anahtarlardan biriyle kapının kilidini açtı.

Genç kadının arkasından yürüyen Ben kapıdan geçti ve dönüp kapıyı kapatırken onun çok ağır olduğunu ve pek iyi dengelenmiş menteşelerle tutturulmazsa kapının böyle kolay çalışmayacağını düşündü. Rachel gene önden yürüyor ve bir dizi sessiz, karanlık koridordan geçerek Eric'in özel dairesine yaklaşıyordu. Kadın, dairenin kapısında bir kodu kullanarak yeni bir alarm sistemini daha durdurdu ve dairenin kapısını açtı.

Sonunda en kutsal yere, girilmesi yasak olan özel daireye varmışlardı. Rachel ivedi adımlarla bej ve kırmızı renklerdeki antika ve büyük bir Çin halısının üzerinde yürüyerek Eric'in dev çalışma masasına ulaştı. Bu masa, aynen katın girişindeki kabul memurunun masası gibi, olasılıkla daha da çarpıcı ve pahalı bir eşya idi. Altın renginde damarlı mermer ile cilalı bakır taşından yapılmıştı.

Geniş odanın ortasında Rachel'i el fenerinin parlak ve dar ışık demeti içinde hareket ederken izleyen Ben, buranın dekorunu gölgeli izleriyle bir an görüp sonra gözden kaçırıyordu. Ve şimdi genç kadın fenerinin ışığını kenarları yüz yirmi santim kadar olan kare şeklindeki çerçeveli bir tablonun üzerine tutuyordu.

Ben sordu. "Rothko'nun bir başka resmi mi bu?"

"Evvett. Sanat yapıtı olmanın dışında bir başka işlevi de görüyor."

Genç kadın parmaklarını tablonun cilalı çelik çerçevesinin arkasına sokup resmin alt tarafı boyunca kaydırdı. Bir mandalın açılma takırtısı duyuldu ve büyük tablo yerinde sallanıp duvardan uzaklaşmaya başladı. Resmin arkasında daire biçiminde

ve altmış santim çapında kapısı olan bir duvar kasası göründü. Çelik kadran ve üzerindeki sayısal şifre kadranı ile kapı kolu ışıkta parıldadı.

Ben sordu. "Sıradan bir kasa mı bu?"

"Pek öyle değil. Kasanın çeperi yanda ve arkada on iki, önde ve kapısında on beş santim kalınlıktadır. Yalnızca duvarın içine yerleştirilmekle kalınmamış, kasa binanın çelik kirişlerine kaynak edilmiştir. Açılması için tek değil, biri ileri ve öteki geriye çevrilmek üzere iki şifreye gereksinim duyulur. Kasa, ayrıca ateş geçirmez ve patlamaya karşı güvenlikli olarak yapılmıştır."

"Eric burada ne saklıyordu? Yaşamın gizlerini mi?"

"Bir miktar para saklıyordu sanırım. Evdeki kasada olduğu gibi" diyen Rachel el fenerini Ben'e uzattı. Kadranı çevirerek ilk şifreyi uygulamaya başladı. "İçinde bazı önemli kağıtlar da olabilir" diye ekledi.

Benny ışığı kasa kapısına çevirdi ve sordu. "Tamam, şu halde biz neyin peşindeyiz? Para mı?"

"Hayır. Bir dosya klasörü ya da belki yaprakları sökülüp yerine takılabilen bir not defteri."

"Onlarda ne var?"

"Önemli bir araştırma tasarısının temel ayrıntıları. Şu ana değin gerçekleşen gelişmelerin hemen hemen özeti ve Morgan Lewis'in düzenli olarak Eric'e verdiği raporların kopyaları. Lewis, o tasarının ilk adamıydı. Eğer şanslı isek, Eric'in kişisel güncesi de burada olabilir. Ve o konu üzerinde tüm uygulamalı ve kuramsal düşüncelerini içerebilir."

Rachel bu yanıtı verdiğinde Ben şaşırmıştı. Sonunda kadın gizlerinden bazısını kendisine açıyor muydu?

"Tasarı hangi konudaydı? Eric özellikle hangi konu üzerinde araştırmalar yapıyordu?" diye sordu.

Genç kadın yanıt vermedi ve terlemiş parmaklarını bluzuna sürüp kurulayarak daha sonra geriye doğru çevrilen ikinci şifreyi uygulamaya başladı.

Ben, sorusunu yineledi. "Tasarı ne hakkındaydı?"

"Dikkatimi şifre üzerinde yoğunlaştırmalıyım" diyen Rachel ekledi. "Eğer şifrede bir fazla sayı çevirirsem, birinci şifreyi de yeni baştan çevirmem gerekecek."

Genç adam alacağını almış ve dosya hakkında küçük de olsa bir bilgi edinmişti. Oysa, orada tembelce durup kadına baskı yapmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. "Araştırma tasarıları üzerinde yüzlerce dosya olmalı. Şu halde onlardan yalnızca biri hakkındaki bilgileri burada saklıyorsa, bu tasarı Geneplan'ın elindeki en önemli işlerden biri olmalıydı" dedi.

Dilini dişlerinin arasına alıp gözlerini kısarak bakan Rachel tüm dikkatini kadran üzerine veriyordu.

Ben, "Büyük bir tasarı mı bu?" diye sordu.

Genç kadın yanıt vermedi.

Bir kez daha Ben konuştu. "Belki de devlete ya da silahlı kuvvetlere ilişkin bir çalışmadır? Aşırı derecede duyarlı bir konu olmalı."

Rachel kadrana şifrenin son sayısını uyguladı, kasanın kolunu çevirdi. Çelik kapıyı açtı ve "Lanet olsun!" dedi.

Kasa boştu.

Genç kadın, "Bizden önce buraya gelmişler!" diye söylendi.

Ben sordu. "Kimler?"

"Konuyu bildiğimden kuşkulanmış olmalılar!"

"Kim kuşkulanmış?"

"Aksi takdirde dosyadan kurtulmak üzere bu denli ivedi davranmazlardı."

"Kim bunlar?"

Arkalarından bir adam, "Sürpriz!" dedi.

Kadın soluğunu tutarken Ben geriye döndü ve söze karışanın kim olduğuna baktı. El fenerinin ışığında uzun boylu, kabak kafalı ve sarımsı kahverengi ince takım elbise ile yeşilbeyaz çizgili gömlek giyinmiş adamı gördü. Adamın kafası öyle kelleşmişti ki, usturayla tıraş edilmiş bile olabilirdi. Yüzü kare şekilli, ağzı geniş, burnu kalkık, elmacık kemikleri çıkıntılı ve gözleri kirli griydi. Çalışma masasının yanında ve öteki tarafın-

da ayakta duran adam, film yönetmeni Otto Preminger'e benziyordu. Yazlık yalın giysilerine karşın, kültürlü bir kişi gibi görünmekteydi. Belki zeki ve olasılıkla tehlikeli bir adamdı. Çalışma odasına girdiklerinde Rachel'in el çantasıyla birlikte masanın üzerine bıraktığı tabancaya el koymuştu.

El fenerinin ışığında kabak kafalı adamın gözleri tuhaf biçimde parıldadılar.

Sesini biraz yükselten kabak kafalı *"Işıklar yansın!"* diye seslendi. Ve hemen tavandaki ışıklar yandılar. Belli ki, sesle ışıkları yakan elektrik anahtarı Eric Leben'in pek çağdaş oda dekorunun bir parçasıydı.

Rachel, "Vincent o silahı başka tarafa çevir" dedi.

"Korkarım, söylediğin olanaksız" diyen adamın başı kel olmasına karşın, elinin üzerinde pek çok kara kıl vardı. Hayvan pençesine benzeyen ellerinde parmaklarının arasında bile tüyler görünüyordu.

Genç kadın, "Zorbalığa gerek yok!" diye söylendi.

Vincent'in gülümsemesi ablak suratına kötücül ruhunu yansıtır gibi ekşiyerek yerleşti. "Öyle mi? Zorbalığa gerek yok mu? Sanırım sen bu yüzden yanında silah getirdin?" derken adam masanın üzerinden aldığı tabancayı onlara gösteriyordu.

Ben, kel kafalı adamın elindeki silahın pek güçlü geri tepmesi olduğunu biliyordu. Acemi bir atıcının elinde ateşlenirse tabancayı kullanana sert bir darbe vurabilirdi. Eğer kabak kafalı silahın bu gücünü değerlendiremiyorsa ve deneyimsiz bir kişiyse, karşısındaki adamla kadına ateş ettiğinde ıska geçecek ve arkalarındaki duvarı dövecek, bu da, Ben'e ona varmak ve alt etmek fırsatını verecekti.

Vincent şöyle konuştu. "Bizler, Eric'in sana Wildcard tasarısını anlatacak kadar dünyayı umursamaz bir tip olacağına kesinlikle inanmıyorduk. Oysa belli ki zavallı aptal, tasarıyı sana anlatmış. Yoksa sen burada kasayı alt üst eder durumda olmazdın. Rachel, sana karşı ne denli kötü davranırsa davransın, kocanın sana karşı zayıflığı vardı..."

"Eric pek gururluydu" diye yanıtlayan kadın ekledi. "O, her zaman öyleydi. Başarılarıyla övünmeyi çok severdi."

"Geneplan personelinin yüzde doksan beşi Wildcard tasarısından habersizdi. Oysa o çok duyarlı bir işti" diyen Vincent suratını buruşturarak sözünü sürdürdü. "İnan bana, sen ne denli nefret edersen et, kocan seni özel bir kişi olarak görüyordu. Ve o iş hakkında senden başka kimseye övünmezdi."

Rachel açıklama yaptı. "Ben, Eric'ten nefret etmez, acırdım ona. Özellikle şimdi bu böyle. Vincent, sen Eric'in ana kuralı çiğnediğini biliyor musun?"

Vincent başını sallayarak yanıtladı. "Bu gece ve şu ana değin bilmiyordum. Onu yapması çılgınca bir şeydi."

Karşılarındaki adamı dikkatle gözleyen Ben, onun elindeki tabancayı kullanmakta deneyimi olduğunu ve silahın geri tepmesinden ürkmeyeceğini istemeyerek sezinledi. Adam silahı yalnızca kayıtsız bir tavırla tutmakla kalmıyor, onu parmaklarıyla sıkıca kavramış gibi görünüyordu. Hedefe silahı doğrultuşu hiç de kayıtsız değildi. Kolunu sıkıca tutup ileri uzatmıştı. Dirseği, namluyu Rachel'le Ben'in arasında bir yerde tutarak kilitlenmiş gibiydi. Karşısındaki iki kişiden birini öbür dünyaya göndermesi için silahı sağa ya da sola bir, iki santim çevirip ateşlemesi yeterli olacaktı.

Konuşmasının, vereceği karar için Ben'e ne denli yarar verdiğini bilemeyen Rachel, "Lanet olası silahı unut, Vincent. Silahlara gereksinmiyoruz. Şu andan sonra o işin içinde hep birlikte olacağız" dedi.

"Hayır!" diyerek karşı çıkan Vincent ekledi. "İşle ilgili herkes senin bu tasarıyla ilgin olmadığını düşünüyor. Sen, kesinlikle bu işin içinde değilsin. Sana inanmıyoruz, Rachel. Kuşkusuz şu arkadaşına da inanmıyorum."

Buz grisi gözler şimdi Rachel'den Ben'e çevrilmişti. Bakışları delici ve asap bozucuydu. Gözleri yalnızca bir, iki saniye Benny'nin üzerinde kalmasına karşın, Ben'e ulaştırdığı buzlar genç adamın belkemiği üzerinde soğuk akımlar yaratıyordu.

Daha sonra karşısındaki erkeğin kendisinden daha deneyimsiz olduğuna karar veren Vincent umursamaz gibi görünüp bakışlarını Rachel'e çevirip konuştu. "Şu adam, işin tümüyle dışında. Eğer seni o tasarının içinde istemiyorsak, bu adama da doğallıkla yer bulunamaz o işte..."

Ben'e göre adamın bu sözleri kulağa öyle uğursuzca geliyordu ki, sanki bir ölüm fermanı gibiydiler. Pek kısa bir değerlendirmeden sonra Benny çarpan bir yılanın hızıyla bedenini bükerek harekete geçti. Sesle yanan lambanın gene sesle söneceği sanısını yaratacağı riski göze alarak, *,"Işıklar sönsün!"* diye seslendi. Oda kardığı anda el fenerini adamın kafasına fırlattı. Oysa, aynı anda kabak kafalı adam da ona ateş etmek üzere davranıyordu. O anda Rachel haykırdı ve Ben, kadının kendisini yere atmış olmasını umut etti. Işık söndükten ve el feneri kendi elinden çıktıktan saniyenin minik bir kesiri kadar kısa süre geçtikten sonra Ben ileri doğru hamle etti. Bakırtaşı ve mermerden yapılmış masanın üzerinde Vincent'e doğru kaydı. Artık geri dönülmesi olanaksız bir hareket halindeydi. Sanki bir bilgisayar programı, beyninin ve dövüşken hayvan bedeninin denetimini ele alıyormuş gibiydi. Saniyenin ondan sonraki minik kesirinde pek çok şey gerçekleşti: Rachel şimdi de haykırıyor, el feneri havada taklak atıyor, Ben masanın üzerinde kayıyor ve Magnum tabancanın namlusundan mavi beyaz ışık çıkarken gümbürtülü bir ses kulakları sağır ediyordu. Ben, başının üzerinden geçen mermiyi öyle yakınında duyumsadı ki, kurşun saçlarını kavurur gibi geldi ona. Genç adam *gümmmm* sesini duyar, cilalı bakırtaşı ve mermerin soğukluğunu da gömleğinden geçip bedeninde duyumsarken el feneri Vincent'in kafasına vurdu. Kabak kafalı adam can acısıyla homurdandı. El feneri kafasından sekip yere düştü. Şimdi ışık demeti yerden geliyordu. Ve o anda Benny masanın kenarına varıp Vincent'e çarptı. İkisi birden yere yuvarlanırken silah bir kez daha patladı. Gümbürtüyle namludan çıkan kurşun tavana doğru gitti. Karanlıkta Benny, Vincent'in üzerine doğru çıkmak üzere adama sarılırken inisiyatifi ele ala-

rak diziyle adamın kasıklarına doğru sert bir tekme attı. Adamın korunmasız apış arası parçalanırken Vincent, Rachel'den daha yüksek sesle bağırdı. O anda hiç acıma belirtisi göstermeyen ve acımaya cesaret bile edemeyen Ben diziyle bir tekme daha atıp adamın boğazını da ısırdı. Bu davranışı kabak kafalının sesini kısmıştı. Sonra, Benny adamın alnının sağ yanına yumruğuyla vurdu, vurdu. Ve kulakları sağır eden üçüncü bir silah sesi duyuldu. Benny bir kez daha adamın boğazını ilkinden daha sert hareketle ısırdı. Ve Magnum tabanca, Vincent'in gevşeyen parmaklarının arasından kayıverdi.

Soluk soluğa kalmış olan Ben seslendi. *"Işıklar yansın!"*

Anında oda aydınlandı.

Hava barut ve kızgın namlunun kötü kokusuyla doluydu.

Vincent kendinden geçmişti. Ağır ağır soluk alıp verirken yaralanmış gırtlağından takırtılı sesler geliyordu.

Ben, bilinçsiz adamı bırakıp Magnum tabancaya doğru yerde süründü. Silahın sahipliğini ele geçirmek insanı ne kadar da rahatlatıcıydı.

Aynı anda Rachel masanın arkasından çıkmaya cüret etti. Sonra, Vincent'in elinden kaydırdığı kendi silahının olduğu yere uzandı ve 32'lik tabancasını oradan aldı. Genç kadın Ben'in davranışlarıyla kısmen şoke olmuş, kısmen şaşırmış ve bütünüyle olanlara inanamaz hale girmişti.

Vincent'e doğru yerde emekleyen Benny bilinçsiz adamı muayene etti: Önce göz kapaklarından birini sonra ötekini kaldırarak adamın beyninde şiddetli bir travma olmuş mu diye gözbebeklerindeki büyüp küçülmeyi inceledi. Biraz önce yumrukladığı adamın alnının sağ tarafına baktı. Boğazına hafifçe dokundu. Soluğunu dinledi. Takırtılı olmasına karşın adamın soluk alıp verişi kötü değildi. Sonra bileğini tutup nabzını saydı.

Ve sonra içini çekip konuştu. "Tanrı'ya şükürler olsun, adam ölmeyecek. Bir adamın ölmesi için ne kadar güç uygulanması gerektiğini kestirmek bazen ne güç?... Çok güç. Ama, bu adam

ölmeyecek. Bir süre kendisini yitirmiş durumda kalacak. Kendisine geldiğinde tıbbi bakıma gereksinecek. Ancak, kendi gücüyle doktor bulabilecektir."

Konuşamayan Rachel, genç adama baktı.

Ben koltuktan bir yastık alıp, Vincent'in başının altına koydu. Böylece eğer boğazında kanama varsa adamın soluk borusu açık kalacak ve soluması kolaylaşacaktı.

Sonra, ivedi davranıp Vincent'in üzerini aradı ama Wildcard dosyasını bulamadı. "Şu adam buraya ötekilerle birlikte gelmiş olmalı. Kasayı açtılar ve içindekileri aldılar. Sonra bu adam oturup seni bekledi herhalde?..." dedi.

Rachel elini Ben'in omuzuna koydu ve genç adam onun bakışlarıyla karşılaşmak üzere gözlerini kaldırdı. "Benny, Tanrı aşkına, sen gerçek bir emlak satıcısısın" dedi.

"Evet" diye yanıtlayan Benny bu sözlerle ima edilen soruyu sanki anlamamış gibi ekledi. "Hem de iyi bir satıcıyımdır."

"Ama... adamı haklayışında... o denli... hızlı ve sert davranışınla... kendinden pek emin gibiydin..."

Canı acıyacak kadar yoğun bir sevinçle sevinen Ben, sanki Rachel kendisini o denli çekip uzaklaştırmazmış gibi düşünerek kadına baktı, baktı.

Genç kadının kendisine gösterdiği sevecenliğin daha fazlasını ona göstermeyeceğine karar vererek, "Haydi, Rachel. Başka biri daha gelmeden bu cehennem olası yerden çıkıp gidelim. Ben, küçük pis oyunlarda iyiyimdir. Ama, onlardan özellikle keyif almam" dedi.

8

Çöplük

KİRLİ bir pantolon ile paçavralaşmış bir Hawaii gömleği giyen yaşlı şarapçı ayyaş, dar geçitteki karton kutular arasında dolaşır ve yalnızca Tanrı'nın bileceği türden servetleri bulmak üzere büyük bir çöp bidonuna tırmanırken çöplerin arasından sıçrayan iki iri fare onu ürküttü. Uyduruk ip merdivenlerden aşağı inmeye başlarken ayağı takıldı ve o anda gözleri çöp bidonunun içinde kıvrılıp yatmakta olan ölü kadına takıldı. Kadının üzerinde krem renkli yazlık elbise ile belinde mavi kemer bulunuyordu.

Ayyaşın adı Percy idi. Adam kesinlikle soyadını anımsayamıyordu. Kısa süre sonra kendisini sorguya çeken Dedektif Verdad ile Hagerstrom'a. "Bir soyadım olduğunu kesinlikle anımsamıyorum" diyerek ekledi. "Aslında kendimi bildiğimden beri soyadı kullanmadım. Sanırım bir zamanlar vardı. Belki... ama belleğim, paramın yalnızca onlara yetmesi nedeniyle içtiğim lanet olası ucuz şarap ve biralar yüzünden zayıfladığından onu lüç anımsayamıyorum."

Hagerstrom sanki alkolik serseri doğrudan kendisine hitap edilmezse söylenileni duymazmış gibi çekinmeden Verdad'a yüksek sesle sordu. "Kadını bu çamurdan adamın öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Ayyaş Percy'i hiç de hoşlanmadan inceleyen Verdad aynı ses tonuyla yanıtladı. "Pek olası değil..."

"Evet, bu adam önemli bir şey görmüş olsa bile ne anlama geldiğini bilemez ve anımsayamaz."

Teğmen Verdad yanıt vermedi. Göçmen olarak bu ülkeye gelmiş ve pek şanssız ortamda yetişmiş birisi olarak Percy gibi adamları anlayamıyor ve onlar hakkında konuşmamayı yeğliyordu. Amerika Birleşik Devletleri vatandaşlığının paha biçilmez avantajları ile doğan bir kişi çevresindeki fırsatlara nasıl sırtını döner, bu denli alçalmayı ve pisliği seçebilirdi? Julio Verdad böyle kendi kendisini toplum dışı bırakmış serserilere karşı daha sevecen olması gerektiğini biliyordu. Bu şekilde yıkıma uğramış kişiler bir trajedinin kurbanı olabilir ve acımasız ana babaları tarafından yazgılarına sürüklenmiş bulunabilirdi. Yetişkinlerin sorunlarını incelemek üzere polis müdüriyeti tarafından açılan kursları bitirmiş bir memur olarak Verdad toplum dışına itilmiş serserilerin psikoloji ile sosyolojisini ezbere biliyordu. Ancak, bazılarının Merih'ten gelmiş kişiler gibi böyle harcanmış insanları yönetmek istemelerini anlayamıyordu. Dedektif Verdad derin derin içini çekti. Beyaz ipek gömleğinin manşetlerini düzeltip önce sağ sonra sol kol düğmesini yerine oturttu.

Hagerstrom şöyle konuştu. "Bilirsin, işin gereği bazen şu kentteki bir cinayet tanığının sarhoş ya da son banyosunu üç hafta önce yapmış birisi olması gerekebilir."

"Eğer yaptığımız iş kolay olsaydı..." diyen Verdad sözünü şöyle tamamladı. "Öyle tiplerden pek hoşlanmayacaktık, değil mi?"

"Evet. Tanrım! Şu adam pek kötü kokuyor!"

Kendisi hakkında konuşulurken Percy çevresinden habersiz gibiydi. Adam gömleğinin göğsünden hiçbir şeye benzemeyen bez parçası çıkarmıştı. Onunla uzun uzun burnunu temizledikten sonra geğirdi. Konuyu yanmakta olan küçük beynine getirerek konuştu. "Ucuz içkiler beynimi kavuruyor. Tanrı'ya yemin ederim ki, beynim her gün biraz daha küçülüyor ve kafatasımdaki boşluk tüyden toplarla ve okunmuş yaş gazetelerle doluyor. Uykuya daldığımda bir kedinin üzerime tırmandığını ve kulağımdaki tüyden toplara tükürdüğünü düşünüyorum..."

Öylesine yürekli ve ele geçirici kediden korkmuş olsa bile, adam pek ciddi olarak konuşmuştu.

Soyadını anımsamamasına ve başka pek çok şeyi bilmemesine karşın beyninde tüyden toplardan ve eski gazetelerden kalan yerdeki beyin dokusuyla, bir ceset bulduğunda polis çağırması gerektiğini düşünebilmişti. Yasaklara ve topluma karşı saygısı fazla olmadığı halde, hemen yetkilileri bulmak üzere koşmuştu. Çöplükte ceset bulmanın kendisine bir mükafat kazandırabileceğini bile düşünmüştü.

Şimdi, polisin bilimsel araştırma bölümünün teknisyenleri ile birlikte buraya gelen ve ayyaş Percy'i hiçbir sonuç alamadan sorguladıktan sonra teğmen Verdad kuşkulu ölüm olaylarının araştırılması ile ilgili görevlilerin yanlarında getirdikleri büyük seyyar lambalarla cesedin resimlerini çekişine bakıyordu. Daha sonra görevliler cesedi bidondan çekip çıkarmaya çalıştılar. Bu arada Julio çöp bidonundan iri bir farenin dışarı fırladığını gördü. Farenin tüylerine pislikler sıvanmış, uzun kuyruğu ıslanmış ve pembe renge boyanmıştı. Tiksindirici kemirgen duvar boyunca telaşla koşup geçidin ağzına doğru uzaklaştı. Julio Verdad yabanıl bir davranışla tabancasını çekip hayvana ateş etmemek için kendini güç tuttu.

Teğmen Verdad farelerden nefret ederdi. Şu anda bir fare görmek onun Amerika vatandaşı ve polis memuru olarak on dokuz yıl süre zahmetle ve yorularak oluşturduğu kendisine ilişkin imajı alıp götürmüştü. Fareyi gördüğü anda, dedektif yirmi yıla yakın zamandır kazandıklarını yitirmiş ve yeniden Meksika'da Tijuana kentindeki o gecekondu mahallesinde hurda kerestelerden, çürümüş varil saçları ve ziftli kağıttan yapılmış kulübede doğmuş olan acınası minik çocuğa dönüşmüştü. O mahallede bir evin sahipliğine orada oturanların sayısı ile karar verilse, Vedad ailesinin yedi üyesi iğrenç yaratıkların sayısı karşısında azınlıkta kalır ve evi onlara bırakmaları gerekirdi.

Geçitteki farenin koşusuna bakarken Julio sanki takım elbise, ısmarlama gömlek ve Bally markalı mokasen pabuçlarından

soyunmuş ve bir büyüyle üçüncü elden alınmış kot giysiler, iyice yıpranmış gömlek ve eski sandaletlerini giyer gibi olmuştu. Adamın bedeninden bir titreme geçti ve bir an için o ağustos sıcağı altında yanan Tijuana'daki kulübeye geri dönmüş gibi oldu Felce uğramış gibi korkuyla, iki iri farenin işgüzarca hareketlerle dört aylık bir bebeğin, Ernesto'nun boğazını kemirişlerine baktı. Evde herkes dışarıya çıkmış, tozlu caddedeki gölgelik yerlere oturmuş ve kendilerini yelpazelerken çocuklar fazla ses çıkarmadan oyun oynuyor ve su içiyorlardı. Yetişkinler de bir gece önce bir barı soyan serserilerden ucuza aldıkları biraları içmekteydi. Küçük Julio çığlık atmaya, yardım istemeye çalışıyor ama nemli ağustos havasında ağzından ses çıkmazmış gibi oluyordu. Onun farkına varan fareler yüreklilikle Julio'ya dönüyor, çocuk kendilerine doğru hamle ederken istemeyerek biraz geriliyor ve biraz sonra farelerden biri kendisinin ayağındaki etli yerini ısırıyordu. Sonunda, Julio öfkeyle haykırmış ve annesiyle ablası Evelina, çocuğu elinde kardeşinin kanıyla lekelenmiş durumda şimdi de haykırır durumda bulmuşlardı.

Reese Hagerstrom arkadaşının farelerden korkusunu bilecek kadar uzun süreyle Julio ile iş ortaklığı yapmıştı. Ancak, doğrudan ya da dolaylı olarak bu korkuyu kesinlikle ağzına almadan ve iri ellerinden birini Julio'nun omuzuna koyarak konuştu. "Percy'e beş dolar verip ortadan yok olmasını söyleyeceğim. Onun bu olayla ilgisi yok ve ağzından bir şey alamayacağız. Ve adamın kötü kokusundan ben iyice bıktım."

"Tamam, öyle yap" diyen Julio ekledi. "Ona vereceğin paranın iki buçuk dolarını ben karşılarım."

Reese ayyaşı gönderirken Julio Verdad kadının çöp bidonundan çıkarılışına baktı. Kendisini duygusal yönden kurbandan uzak tutmaya çalışıyor, kadını bir bez bebek ya da yalnızca bir manken gibi görmeyi istiyordu. Oysa, bu bir yalandı. Kadın yeterince gerçek gibi görünüyordu. Lanet olsun, aşırı gerçekti. Cesedini kaldırımda katranlı bir muşamba tentenin üzerine yatırmışlardı.

Araştırma ekibindeki fotoğrafçı seyyar lambanın ışığında, yerdeki kadının birkaç poz resmini daha çekti. Julio cesedi görmek üzere yaklaştı. Ölü, yirmili yaşlarının başındaymış gibi görünen, siyah saçlı ve kahverengi gözlü, Latin ırkından bir kadındı. Katilin ona yaptıklarına, çöplerin ve farelerin işgüzarca etkilerine karşın, kadının çekici ve belki de güzel olduğunu düşünmemek için hiçbir neden bulunmuyordu. Genç kadın ölüme kol ve yakasında mavi çizgiler bulunan krem renkli yazlık bir giysiyle, belinde koyu mavi bir kemerle ve yüksek topuklu mavi pabuçlarla gitmişti.

Ancak, kadının ayaklarından yalnızca birinde pabuç bulunuyordu. Pabuçlarının öteki teki kuşkusuz çöp bidonunda olmalıydı.

Ölünün sevimli giysisi ile pabuçsuz ayağında titizlikle sürülmüş ojeyi görmek dayanılmaz derecede üzüntü vericiydi.

Julio'nun direktifiyle, lastik çizmeler giyinmiş ve yüzlerine ameliyat maskesi takmış iki hizmetli çöp bidonuna tırmanıp tüm çöpleri araştırmaya başladılar. Kadının eksik pabucu ile olayla ilişkin olabilecek her şeyi arıyorlardı.

Ölünün el çantasını buldular. Kadın bir soyguna uğramamıştı. Çünkü, çantasında kırk üç dolar para bulunuyordu. Sürücü ehliyetine göre adı Ernestina Hernandez olan kurban yirmi dört yaşındaydı ve Santa Ana'lıydı.

Evet, adı Ernestina idi.

Julio Verdad titredi. Kadının adı ile uzun yıllar önce ölmüş küçük kardeşi Ernesto'nun adları arasındaki benzerlik polisi titretmişti. Çocuk da kadın da farelerin eline bırakılmıştı. Julio Ernestina'yı tanımamasına karşın, onun adını öğrendiği anda ölü kadına karşı bir yükümlülük duyumsadı.

Sesini çıkarmadan, senin katilini bulacağım diye söz verdi. Öyle hoşsun ve zamanından o denli erken ölmüşsün ki... Eğer şu dünyada bir umut varsa, senin katilin cezasız kalamaz. Sana yemin ediyorum, dünyanın öbür ucuna gitmem gerekse bile senin katilini bulacağım.

İki dakika sonra çöplerin içinden doktorların giydikleri türden üzerine kanlar sıçramış bir laboratuvar ceketi çıktı. Ceketin göğüs cebine şu dört sözcüğü taşıyan bir etiket dikilmişti: SANTA ANA KENT MORGU.

Reese, "Ne oluyor? Morgdan bir kişinin şu kadının boğazını kestiğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Laboratuvar ceketini görünce kaşlarını çatan Julio Verdad yanıt vermedi.

Bir görevli, üzerine yapışmış bir saçı ya da lifi düşürmemeye çalışarak titretmeden ceketi dikkatle katladı. Plastik bir torbaya koyup sıkıca torbanın ağzını mühürledi.

On dakika sonra çöp bidonunu araştıran görevliler bıçak ağzında kan izleri bulunan bir neşteri çöplerin arasından çekip çıkardılar. İyi işçilikle yapılmış olan pahalı alet ameliyathanelerde kullanılır nitelikteydi. Ya da bu neşter patoloji laboratuvarında kullanılabilirdi.

Bulunan neşter de bir başka plastik torbaya konularak içinde ceket bulunan torbayla birlikte cesedin yanına yerleştirildi.

Saat gece yarısına geldiği halde ölü kadının mavi renkli öteki pabuç teki bulunamamıştı. Çöp bidonunda daha yaklaşık kırk santimetre çöp tabakası vardı ve eksik eşyanın orada bulunacağı kuşkusuzdu.

9

Ansızın Gelen Ölüm

SICAK haziran gecesinde nehir kıyısı boyunca arabayla Doğu yönüne doğru hızla ilerliyor; Beamont ile Benning'i geçip Morongo Kızılderili Koruma alanına varıyor, oranın çevresinden dolanıp Cabazon ve ötesine erişirken Rachel düşünmek üzere bol zaman bulabiliyordu. Kilometre kilometre ilerlerken güney Kaliforniya'da insanların sıklıkla oturduğu yerlerin ışıklarını geride bırakıyor ve karanlık boşluklarıyla çöle yaklaşıyorlardı. Burada sivri kayalık tepeler ve gökyüzünde ince bukleler halindeki bulutlara doğru yükselen avizeağaçları vardı. Ve çıplak görüntülerin insana tüm anımsattığı yalnızlıktı. Mercedes arabanın motorunun uyuşturucu hırıltıları ve tekerlerin asfalt üzerinde çıkardığı hışırtılı sesler kişiyi iç gözlemler yapmaya itiyordu.

Sürücünün yanındaki koltuğa çökmüş gibi oturan Ben, uzun süreden beri inatla susuyor ve farların ışığında ortaya çıkan karayolunun siyah şeritlerine bakıyordu. İki kez kısa kısa konuşmaya başlamış, ancak yaşadıkları koşullar altında pek sudan ve yüzeysel olmalarına karşın, konular onlara gerçeküstü gibi görünmüştü. Bir süre Çin yemeklerini tartışmış, sonra uzun ve derin bir sessizliğe gömülmüşlerdi. İkinci kez Clint Eastwood filmlerinden söz açmış, bunu da ardından uzun bir suskunluk izlemişti.

Rachel gizlerini onunla paylaşmadığı için Ben'in kendisine aynı şekilde karşılık verdiğinin farkındaydı. Benny ise, Eric'in bürosunda Vincent'i alt edişiyle genç kadının şaşkınlığa uğradı-

ğını ve kendisini bu denli iyi korumayı nasıl öğrendiğini sormak için meraktan tutuştuğunu biliyordu. Ancak genç adam kendini tutuyor, suskunluğun uzayıp gitmesine izin veriyor, karşılık görmezse ona bilgi vermeyeceğini Rachel'e sessizce anlatmaya çalışıyordu.

Oysa, genç kadın bilgi vermeyecekti. Hiç değilse şimdilik böyle olacaktı... Bu ölümcül işin içine daha şimdiden Ben'in çok fazla çekilmiş olduğunu düşünüyor ve onun karışmasına izin verdiği için kendi kendisine öfkeleniyordu. Şu karabasana onu daha fazla çekmemek için kararlıydı. Ta ki, adamın kurtuluşu onun çevresinde neler geçtiğini tümüyle anlamasına bağlı olduğu ana dek kararlılığı böylece sürecekti.

Eyaletlerarası yoldan 111 numaralı eyalet karayoluna dönünce, şimdi Palm Springs'e on altı kilometrelik uzaklığa varmışlardı. Şu anda Rachel çöle kadar geldikleri için Benny'nin suskunluğundan vazgeçip geçmediğini merak ediyordu. Ancak Geneplan'ın Newport Beach'teki merkezinden ayrılışlarından beri genç adam hoşgörüsüz davranmış ve hep suskunluğu seçer gibi görünmüştü.

Aralarında oluşan olumsuz duruma Rachel fena halde üzülüyordu. Beş ay önceki tanışmalarından beri ilk kez aralarında bir rahatsızlık oluşuyor, ilişkilerinde uyumsuzluğun ötesinde ilk defa öfkeli bir ima ortaya çıkıyordu.

Geceyarısı Newport Beach'ten ayrıldıktan sonra Palm Springs'e varıp daha sonra salı sabahı saat bir on beşte Palm Canyon kentinin merkezinden geçtiler. Bir saat on beş dakika içinde yüz elli kilometre yol yapmışlardı. Saatte ortalama yüz yirmi kilometre hızla giderlerken Rachel'e gerçek hız yaptıkları duyumsaması gelmişti. Oysa, onca hıza karşın genç kadın genelde salyangoz hızıyla ilerlediklerini ve her an olayların gerisinde kaldıklarını düşünüyordu.

Yazın çölden esen kızgın hava Palm Springs'te turistik sezonu hafifletiyor ve gece saat bir on beşte kentin ana caddesi tümüyle terkedilmiş gibi görünüyordu. Sıcak ve rüzgârsız hazi-

ran gecesinde palmiye ağaçları tuval üzerinde yağlıboya ile yapılmış görüntülere benziyor ve ağaçlar sokak lambalarıyla gümüşi renkte aydınlanıyordu. Caddedeki pek çok mağazanın vitrini karanlıktı. Kaldırımlar boştu. Trafik lambaları yeşilden kırmızıya ve sonra yeşile dönerken kesişme noktalarından geçen yalnızca Rachel'in arabası oluyordu.

Genç kadın sanki kıyamet gününde iyilik ve kötülük orduları arasında çıkacak savaşa sahne olacak alanda, insanları boşalmış bir dünyadan arabasını sürerek geçiyormuş gibi duyumsadı kendisini... Bir an için araba radyosunu arasa hiçbir müzik sesi duyamayacağını, radyodan yalnızca parazitlerin geleceğini düşünür gibi oldu.

Eric'in cesedinin kayboluşunu haber aldığından beri dünyanın başına korkunç bir şey geldiğini ve her saat geçtikçe kendisinin daha çok üzüldüğünü duyumsuyordu. Şimdi herkese huzur dolu görünecek boş caddeden geçerken bile burası ona uğursuz görünüyor ve onu heyecanlandırıyordu. Aşırı tepkime gösterdiğini biliyordu. Birkaç gün içinde ne olursa olsun dünyanın sonu gelmeyecekti.

Öte yandan genç kadın bu günler benim için yaşamımın sonunu getirebilir diye aklından geçirdi.

Arabayı kentin ticaret merkezinden daha çok evlerin bulunduğu alana sürerken Rachel şimdi gösterişsiz semtlerden daha varlıklı ailelerin yaşadığı evlerin bulunduğu bölgeye yol alıyordu. Buradaki evlerin bahçeleri fikus ağaçları, aselbent, begonya, kadifeçiçeği, margarita ve daha başka pek çok bitki ile süslüydüler. Sonunda Rachel, Mercedes arabayı gene böyle bahçesi pek bakımlı bir evin giriş yoluna doğru sürdü.

Benny'e burasının Eric'in evlerinden biri olduğunu söylemiş ama neden buraya geldikleri konusunda bir kez daha suskun kalmıştı. Şimdi Rachel arabanın farlarını söndürürken Ben, "Küçük ama hoş bir inziva köşesi, değil mi?" dedi.

Genç kadın, "Hayır, burası bir inziva köşesi değil, Eric'in metresini yaşattığı yerdir" diyerek yanıtladı.

Sokak lambalarından gelen hafif ışık çimende ve giriş yolunda yansıyor, camlardan içeri girip şaşkınlık gösteren Ben'in yüzünü aydınlatıyordu. Genç adam sordu, "Nereden biliyorsun bunu?"

"Bir yıl kadar önce, Eric'i bırakmamdan önce o kadın (adı, Cindy Wasloff idi) Villa Park'taki eve telefon etti. Eric, çok ivedi bir durum olmazsa telefon etmemesini ve kesinlikle ondan başka kimseyle konuşmamasını tembih etmişti. Ayrıca, Cindy kendisini sekreter olarak tanıtacaktı. Oysa, kadın pek öfkeliydi. Çünkü, Eric bir gün önce onu fena halde dövmüştü. Belki de bu yüzden kadın, Eric'in kendisini neden orada tuttuğunu da söyledi."

"Sen de kuşkulanmış olmalıydın?"

"Eric'in bir metresi olduğundan mı? Hayır. Ama durum benim için sorun değildi. Çünkü bu evliliği sona erdirmeye karar vermiş bulunuyordum. Kadını dinledim, acısını onunla paylaştım. Adresini aldım. Çünkü, günü geleceğini ve Eric'in yaptığı zinayı kullanarak boşanmamızı kolaylaştıracağını düşünüyordum. Olay çirkinleşmişti. Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki, o denli bayağılaşmadı. Eğer o nedenle mahkemeye gitmiş ve öğrendiğimi kullanmış olsam durum iyice bayağılaşacaktı... Çünkü, o kadın yalnızca on altı yaşındaydı."

"Ne? Eric'in metresi mi on altı yaşındaydı?"

"Evet. On altı yaşındaydı. Evden kaçan kızlardan, öyle çocuklardan biriydi. O tipleri bilirsin. Daha ortaokulda uyuşturucu kullanmaya başlarlar... Ve çoğu, beyin hücrelerini yıkıma uğratır. Hayır, aslında bu doğru değildir. Uyuşturucular onların ruhlarını yıkıma uğrattığı kadar beyinlerini yok etmez. Gene de, sonunda onları bomboş ve hedefsiz bir kişi olarak bırakır. Böyle çocuklar acınası yaratıklardır."

"Bazıları öyledir" diyen Ben, konuşmasını şöyle sürdürdü. "Bazıları korkak olur. Kimileri her şeyi yapabilecek denli bıkkın ve kayıtsızdır. Onlar ya çıngıraklıyılan gibi tehlikeli ve ahlaksız kişilerdir ya da kolayca başka insanların yemi olurlar. Anladığım kadarıyla, bana Cindy Wasloff'un kolay bir av olduğunu

ve Eric'in biraz eğlenmek için onu bataklıktan çekip çıkardığını söylüyorsun."

"Ve belli ki, o öylesi ilk av değildi."

"Kocanın yeniyetme kızlara zaafı vardı, ha?"

Rachel şöyle yanıtladı. "Eric'in sorunu yaşlanmakla ilgiliydi. Yaşlanmak onu pek korkutuyordu. Onu bıraktığımda kırk bir yaşında ve gene de genç olan bir adamdı. Ama, her yaş günü yaklaştıkça bir yıl öncekinden daha da çılgınlaşıyordu. Sanki her an gözlerini kırpacak ve kendisini yıpranmış, kısırlaşmış bir erkek olarak bulacaktı. Yaşlanmak ve ölmekten akıl dışı korkusu vardı ve bu korkusunu pek çok yoldan ortaya vuruyordu. Bir şey daha, yıllar geçtikçe *yenilik* ona daha önemli geliyordu: Sanki ona, on iki aylık bir Mercedes araba bir hurda yığını haline gelirmiş gibi her yıl yeni arabalar satın alıyor, sürekli gardırobunu yeniliyor, az kullandığı şeyleri bile hep yenileriyle değiştiriyordu."

"Ve çağdaş sanat, çağdaş mimarlık ve çağ ötesi mobilyalar..."

"Evet. Ayrıca en yeni elektronik aygıtları alıyordu. Ve sanırım yeniyetme kızlar da onun genç kalabilmek ve... ölümü atlatabilmek üzere sahip olduğu şeylerdendi. Sapkın kafasına göre, genç kızlar onu genç bırakıyordu. Cindy Wasloff ile Palm Springs'teki bu evin varlığını öğrendiğimde benimle evlenişinin gerçek nedenini de sezinledim. Ondan on iki yaş gençtim. Evlendiğimizde ben yirmi üç, o ise otuz beş yaşındaydık. Ve ben yirmili yaşlarımın sonuna gelirken artık bu amaçla kocam için yararlı olamayacağımı anladım. Çünkü Eric, Cindy gibi benimkinden daha taze olan tenlere gereksiniyordu."

Rachel arabanın sürücü tarafındaki kapısını açtı. O ve daha sonra Ben arabadan çıkarlarken adam, "Şu halde burada tam olarak neyi arayacağız? Herhalde Eric'in yeni metresini değil. Çünkü, onu görmek üzere arabayı buraya roket hızıyla sürmezdin sen" dedi.

Arabanın kapısını kapayan ve çantasından 32'lik tabancasını

çıkaran Rachel eve doğru yürürken yanıt vermedi. Daha doğrusu ne diyeceğini bilmediğinden bir şey söyleyemedi.

Geceleyin hava ılık ve nemsizdi. Açık olan gökyüzü inanılmaz sayıda çok yıldızla doluydu. Rüzgâr esmiyor ve bahçedeki fundalıkların arasından yalnızca cırcırböceklerinin sesi işitiliyordu.

Çevrede pek çok fundalık vardı. Rachel hafif aydınlık ortamda yükselen karanlık bitki hacimlerine ve diğer gölgelere baktı. Burada gizlenmeye elverişli çok fazla yer vardı. Genç kadın titredi.

Evin kapısı yarı aralıktı. Bu da uğursuz bir işaretmiş gibi görünüyordu. Genç kadın zili çalıp bekledi. Bir kez daha çaldı. Sonra zili üst üste çaldı, çaldı. Oysa kimse kapıyı yanıtlamıyordu.

Yanında duran Ben, "Olasılıkla burası da senin evin şimdi. Her şeyle birlikte burarın da mirasçısısın. Sanırım içeriye girmek üzere çağrıya gereksinmiyorsun" dedi.

Yarı açık durumdaki kapı, genç kadının hoşlanacağından çok daha fazla çağırıcıydı. Ve sanki bir tuzak gibiydi: Oraya gizlenen yemi aramak için kapıdan içeri girerse tuzağın yayıyla gerilecek kapı ardından çarparak kapanacaktı.

Ben ona sordu. "Yani sen, kolları açık birinin seni içeri buyur etmesini beklemiyorsun, değil mi?"

Kapının dışında yaktıkları lamba Rachel'in umduğu yere kadar olmasa bile, hole ölgün bir ışık veriyordu. Genç kadın içeride iki, üç metre uzaklığa kadar hiç kimsenin pusu kurmadığını görebiliyordu. Ancak, oradan ötesi saldırgan için mükemmel bir sığınağı oluşturabilirdi.

Rachel'in olayla ilgili bildiklerini öğrenemediği ve tehlikenin büyüklüğünü değerlendiremediği için Ben, Vincent Baresco' dan daha büyük bir belayı beklemiyor ve genç kadından daha yürekli olabiliyordu. Bu yüzden kadının yanından geçip eve girdi. Holde anahtarı bulup ışıkları yaktı.

Genç kadın ona yetişip söylendi. "Lanet olsun, Benny! Bura-

da kapılardan içeri girerken bu denli ivedi davranma! Biraz ağır ve dikkatli olalım!"

"İster inan, ister inanma: Eğer yeniyetme bir kız bana yumruk atmak isterse onunla baş edebilirim."

Rachel sert bir sesle yanıtladı. "Benim endişelendiğim Eric'in metreslerinden biri değil!"

"Şu halde kim?"

Dudaklarını kapayıp sıkıca büzen ve silahı önünde ateş etmeye hazır durumda tutan kadın anahtarları çevirip ışıkları yakarak önden yürüdü.

Burası da, Eric'in Villa Park'taki villası ve Geneplan'daki çalışma odası gibi pek çağdaş bir stilde döşenmişti. Zemini fazla cilalı olan giriş katı yere hiçbir halı konulmamış oluşu yüzünden buz gibi soğuk görünüyordu. Perde yerine pencerelerde yere kadar inen metal gölgelikler vardı. Salondaki koltuklar bir ormanın derin köşelerine konulsa üzerleri mantarla kaplanabilirdi. Tüm mobilyalar soluk gri, beyaz, siyah ve kahverengimsi griydi. Ancak sağa sola konulan bazı küçük eşyalarda turuncunun tüm tonları göze çarpıyordu.

Mutfak, yıkıma uğramıştı. Beyaz vernikle cilalanmış kahvaltı masası ile iki iskemle yerlere yuvarlanmıştı. Diğer iki iskemle, öteki eşyalara çekiç olarak kullanılarak vurulmuş gibi görünümdeydi. Buzdolabı vurulan darbelerle fena halde çökmüş ve boyası bozulmuş, fırının ön kapağındaki dayanıklı cam parçalanmıştı. Tezgah ve dolaplar çatlamış, çizilmiş ve köşeleri kırılmıştı. Tabaklar ve bardaklar dolaplardan alınıp duvarlara fırlatılmıştı. Yerlerde parıldayan binlerce tabak, çanak parçası ile cam kırığı bulunuyordu. Buzdolabındaki yiyecekler yere saçılmış ve cam kırıklarının arasında iğrenç bir yığını oluşturmuştu. Eviyenin yanında ve et kesme tahtasının üzerindeki altı bıçak yerlerinden çekilip alınmış ve duvarlara fırlatılmıştı. Bazı bıçaklar duvarın yumuşak zemininde sapına kadar sıvaya gömülmüştü.

Ben sordu. "Burada bir şey aradıklarını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir."

"Hayır" diyen adam fikrini açıkladı. "Ben öyle düşünmüyorum. Buradaki görüntü Villa Park'taki yatak odasıyla aynı. Tuhaf. Tüyler ürpertici. Öfkeyle oluşturulmuş bir durum. Nefretle, heyecanla ve öfkeyle ya da her şeyi yıkıma uğratmak isteyen bir adamın sapıkça zevk alarak yıkıma uğrattığı bir yer burası..."

Rachel sıvaya gömülmüş bıçaklardan bakışlarını alamıyordu. Midesini hasta bir titreme sarmıştı. Göğsü ve midesi korkuyla kabarıyordu.

Elindeki tabanca şimdi ona bir dakika öncesine göre farklı görünüyordu. Silahı pek hafifti, küçüktü ve neredeyse oyuncağa benzemekteydi. Onu kullanmak zorunda kalırsa, bu denli yabanıl bir düşmana karşı etkili olacak mıydı?

Sessiz evin içinde daha büyük dikkati göstererek dolaştılar. Ben bile burada dizginleri boşalmış bir delice şiddet gösterisinin yapıldığını gösteren izler karşısında ürkmüştü. Artık Rachel de onun cesaret gösterilerine taş atamazdı. Birbirlerine bir şey demiyor, ancak eskisinden daha tetikte durmaya çalışıyorlardı.

Evin büyük yatak odasında, mutfaktaki boyutlarda olmasa bile biraz daha yıkıma tanık oldular. Beyaz vernik cilalı ahşap karyolanın üzerinde köşesi sökük ve içinden kuş tüyleri dışarı fırlamış bir yastık vardı. Yatak örtüleri top haline sokulup kenara fırlatılmış ve bir iskemle baş aşağı edilip yere bırakılmıştı. Siyah seramik altlığı olan gece lambalarından biri, parçalanmış olarak komodinin üzerinde duruyordu. Öteki gece lambasının gölgeliği de parçalanmıştı.

Ben odanın köşesine top şeklinde fırlatılmış yatak örtülerinin yanına gitti ve onları dikkatle kaldırıp her yanına baktı. Beyaz pamuklu kumaşın üzerinde küçük kırmızı lekeler ve ayrıca kocaman kızıl bir leke olağandışı parlaklığıyla dikkati çekiyordu.

Genç adam hiç düşünmeden. "Bunlar kan lekesi!" dedi.

Rachel ansızın alnında ve ensesinde terlerin oluştuğunu duyumsadı.

Ayağa kalkan Ben bakışlarını yatak örtülerindeki kan lekelerinin üzerinde gezdirerek, "Sayıları çok değil! Evet, çok değil ama kesinlikle kan lekesi bunlar!" diyerek sözlerini sürdürdü.

Rachel yatak odasına açılan kapının yanındaki duvarda kanla oluşan bir el izini farketti. Bu, bir erkeğin elinin iziydi. Ve sanki bir kasabın elininki gibi iri bir izdi. Adam, odadaki korkunç etkinliklerinden dolayı yorulmuş ve oraya dayanarak dinlenmiş olabilirdi.

Evdeki büyük banyoya vardıklarında, tüm evde ışıkları yanık olarak bırakılmış tek yerin orası olduğunu gördüler. Açık kapıdan banyoya giren Rachel bir anda buradaki gri renkli ve yanık sarısı çizgileri olan çinileri, kocaman küvetiyle duş kabinini, tuvalet klozetini, bir kenardaki lavaboyu, prinçten yapılmış havlu asacaklarını ve prinç çerçeveli tavan lambasını gördü. Ancak eşiği geçip içeri girerken kendi gümbürtülü kalp atışlarını bastıran ivedi ve ürkülü soluk alışlarını duydu.

Kadının hemen arkasında duran Ben sordu. "Ne oluyor?"

Genç kadın buzlu cam görünüşlü duş kabinini işaret etti (kabin, öyle kalın buzlu camdan yapılmıştı ki, öbür taraftaki kişi en koyu tenli insan olsa bile görülemezdi) ve "İçerisi birisi var!" dedi.

Ben kapıdan eğilip dinledi.

Rachel şimdi kapının yanındaki banyo duvarına kadar gerilemiş ve tabancasının namlusunu duş kabininin kapısına doğru çevirmişti.

Kabindeki insana Ben seslendi. "Hey oradaki! Hemen oradan dışarı çıksan iyi olacak!"

Yanıt gelmedi. Yalnızca ivedi, tiz ve hırıltılı bir ses duyuldu.

Ben bir kez daha seslendi. "Hemen dışarı çıksan iyi olur!"

Yükselttiği sesi banyonun gri çinileriyle aynada yansıyan Rachel, "Lanet olası, çık dışarı!" diye bağırdı.

Duş kabininden hiç de beklenmeyen, sahibinin korkusunu

duyuran acıklı bir ses geldi. Bir çocuğun sızlanışına benziyordu bu...

Şoke olan, kaygılanan ama gene de dikkatli davranan Rachel, kabinin kapısının karşısından kalmaktan sakınıp yana çekildi.

Ben onun yanından geçip kabinin prinç kapı tokmağını kavrayarak kapıyı açtı ve "Oh, Tanrım!" diyebildi.

Rachel kabinin kapısından eğilince, küvetin köşesine acınacak biçimde diz çöküp ve sırtını duvara dayamış olan çıplak kızı gördü. Bina sahibi Eric'in metresi ve zavallı bir zaferi olan kız on beş, en çok on altı yaşında olmalıydı. İnce kollarıyla, kendini koruma içgüdüsü ve korku ile göğüslerini örtmekteydi. Gözleri korkuyla irileşmişti. Kendisini kontrol edemeden titriyordu. Yüzü balmumu renginde ve hastaymış gibi soluktu.

Kız olasılıkla güzeldi ama bunu kesin olarak söylemek güçtü. Çünkü, duş kabininin içi oldukça karanlıktı. Ve daha da önemlisi, kız fena halde dövülmüştü. Sağ gözü kararmış ve şişmeye başlamıştı. Sağ yanağında gözünün ucundan çenesine doğru uzanan çirkin bir ezik yarası oluşuyordu. Üst dudağı da yarılmıştı ve oradan kan sızarak çenesini örtüyordu. Kollarında küçük çizikler ve sol kalçasında iri bir ezik yeri vardı.

Ben kızın çıplaklığı karşısında utandığı kadar onun bu durumundan da ürkerek başını yana çevirdi.

Tabancasını indiren Rachel duş kabininin kapısının yanına çömeldi ve kıza hitap etti. "Sana bunları kim yaptı, şekerim? Kim yapabildi bunların hepsini?" Alacağı yanıtın ne olması gerektiğini biliyor; onu işitmekten korkuyor ama hastalıklı bir tutkuyla soruyu sormaktan kendini alamıyordu.

Kız yanıt veremedi. Kanayan dudağı kımıldadı ve sözcükleri oluşturmaya çalıştı. Ancak, işitilenler özellikle titremelerle kesilmiş üzüntü verici sızlanmalar ve bir, iki kopuk anlaşılmaz sözcük oldu. Kız konuşabilse bile sorulara yanıt veremeyecekti. Çünkü belli ki şoke olmuş ve gerçeklikten kopmuş bir durumdaydı. Rachel ile Ben'in kısmen farkındaydı. Aslında dikkati te-

mel olarak özel bir korku üzerinde yoğunlaşmıştı. Bakışları Rachel'inkiyle karşılaşıyor, ancak genç kadını görüyormuş gibi davranmıyordu.

Rachel duş kabininin içine doğru elini uzattı ve "Şekerim, her şey yolunda. Artık senin canını kimse yakamayacak. Şimdi dışarı çıkabilirsin. Senin canını yakmalarına izin vermeyeceğiz" dedi.

Kız gözlerini Rachel'e dikip bakarak kendi kendisine alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

Silahını Ben'e uzatan Rachel geniş küvetin içine girip kızın yakınına diz çöktü. Yumuşak ve güven verici bir sesle ona hitap ederek yüzüne ve kollarına incelikle dokundu. Karışmış sarı saçlarını düzeltti. Kız başlangıçta bu dokunuştan kendisine vuruluyormuş gibi kaçındı. Ama, dokunuşlar onun esrime durumunu sona erdiriyordu. Bir an için Rachel'e delip geçer gibi değil, gerçekten genç kadını görür gibi baktı. Tatlı sözlere kanmış gibi ayağa kalktı ve şimdi yerinden kalkıp duş kabininden çıkan Rachel'i izledi. Ancak kabinden çıktığı anda bir kez daha şizofrenik durumuna döndü. Ve sorulara yanıt veremez, kendisine söyleneni anladığını belirtir pozda başını öne eğip onaylayamaz ve hatta Rachel'in bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemez hale girdi.

Rachel banyonun parlak ışığında zavallı kızın yara ve ezikleri ni gözden geçirerek, "Onu hastaneye götürmek zorundayız" dedi. Kızın sağ elindeki iki tırnağı çevrelerindeki ölü deriye kadar olmak üzere kırılmıştı. Kanayan iki tırnağından gayrı belli ki bir parmağı da kırılmıştı.

Ben gardırop ve dolapları karıştırıp kıza giydirecek giysileri ararken Rachel kızla birlikte yatağın kenarına oturmuştu. Genç kadın evden kulağına gelecek tuhaf sesleri dinliyordu. Ama öyle sesler kulağına hiç gelmediler.

Gardırop ve dolaplarda Benny iç çamaşırlarına ek olarak soluk bir kot pantolon, mavi çizgili bir gömlek, bir çift lastik pabuç ile yasa dışı ilaçlar buldu. Dolaplardan birinin alt gözünde

elle sarılmış elli, altmış esrarlı sigara, bir torba dolusu ne olduğu anlaşılamayan parlak renklerde kapsül ve bir başka torbada altmış gram kadar toz vardı. Genç adam, "Bu, belki de kokaindir?" dedi.

Eric uyuşturucu maddeleri kullanmaz, onları hor görürdü. Hapların zayıf ve yaşamla onun koşullarına göre savaşamayan kişiler için olduğunu söylerdi. Ama, belli ki yasak şeyleri bu evde tuttuğu kızlar için ve onların kendisine baş eğmelerini sağlamak üzere saklıyordu. Rachel şu anda olduğu kadar Eric'ten hiçbir zaman bu denli güçlü bir nefret duymamıştı.

Genç kadın küçük bir çocuğu giydirmesi gerekeceği gibi, çıplak kızı da giydirmek zorunda olduğunu biliyordu. Çünkü kız, Ben'in bulduğu ilaçlardan birisini kullanmış olmanın ötesinde büyük bir korku şokunu yaşayarak yarı bilinçsiz bir duruma girmişti.

Genç kadın ivedi davranışlarla kızı giydirirken Ben incelikle başını başka yana çeviriyordu. Giysilerini araştırırken kızın el çantasını da bulmuştu. Şimdi, onun kimliğini öğrenmek üzere çantayı karıştırıyordu. Sonunda açıkladı. "Adı, Sarah Kiel. İki ay önce on altı yaşına basmış. Batı'ya... Kansas eyaletinin Coffeyville kentinden gelmiş."

Rachel, işte bir kaçak daha, diye düşündü. Belki de dayanılmaz bir ev yaşamından buraya geldi. Olasılıkla katı disipline karşı çıktı ve hiçbir sınırlaması olmayan başıboş bir yaşamı özledi. Belki önce Los Angeles'e geldi ve Orange ilçesinde film işinde şansını denedi. Kız, Kansas'ın tekdüze düzlüklerinden bıkmış ve biraz heyecan aramak istemiş de olabilirdi.

Umut ettiği romantizm ve göz kamaştırıcı yaşam yerine Sarah Kiel birçok genç kız gibi Kaliforniya ebemkuşağının altında evi barkı olmayan sefil bir yaşamı bulmuş, belki de sonunda bir pezevengin eline düşmüştü. Eric, onu ya pezevenkten satın almış ya da kendisini genç tutabilmek üzere bu tür taze insan teni ararken kızı kendisi bulmuştu. Belli ki, Sarah kendisini bu evde bir peri masalı sürdüreceğine inandırmıştı. Saf çocuk, adımını

attığı gerçek tehlikenin boyutlarını kestirememiş ve bir gün eve yapılacak bir ziyaretin kendisini ne denli korku ve şaşkınlıklar içinde bırakacağını hiç aklına getirememişti.

Sonunda Sarah'ı giydiren Rachel, "Onu arabaya götürmeme yardım et, Benny!" dedi.

Kızın bir koluna Benny, öteki koluna Rachel girdi. Sarah kendi gücüyle ayaklarının üzerinde yürüyebilmesine karşın, eğer kadınla erkek kendisini desteklemezse yere yuvarlanabilirdi. Çünkü sürekli bacakları birbirine dolanıyordu.

Gece fundalıkları şimdi de titreştiren ve yasemin kokan esintilerle doluydu. Bu da, Rachel'in sinir bozukluğuyla gölgelere bakmasına neden oluyordu.

Sarah'ı arabaya bindirip emniyet kemerini bağladılar. Kız öyle perişan durumdaydı ki, hemen öne doğru büküldü ve başı arabanın gösterge tablosuna dayandı. Mercedes 560 SL'nin koltuğunda üçüncü bir yolcu daha oturabilirdi. Ancak, çanak şeklindeki iki koltuğun ortasına oturan kişi biraz sıkışmak zorundaydı. Ve Ben, koltuğa sığamayacak kadar iriyarıydı. Bu yüzden Rachel koltukta geriye doğru kaymak ve direksiyonu hastaneye kadar Benny'e bırakmak zorunda kaldı.

Evin giriş yolundan çıkarlarken araba köşeyi dönünce, bir araba farının ışıkları onları aydınlattı ve caddeye çıktıkları anda öteki araba hemen yola fırladı. Üzerlerine doğru gelmeye başladı.

O anda Rachel'in kalbi tekler gibi oldu ve heyecanla konuştu. "Oh, lanet olsun! İşte onlar!..."

Üzerlerine doğru gelen araba dar sokaktan dönüp yola çıkmıştı. Onların yolunu kapatmaya niyetlendiği belliydi. Ben soru sorarak boşuna zaman harcamadı. Direksiyonu sertçe çevirip yön değiştirdi ve öteki arabayı geride bıraktı. Gaz pedalına sıkı bastı, tekerler cayırtılı sesler çıkardılar ve Mercedes güvenilir bir çabuklukla yola koyulup iki taraftaki alçak evleri hızla geride bırakmaya başladı. İleride, bulundukları cadde bir başka sokakla kesiliyor ve onları ya sağa ya da sola dönmeye zorluyor-

du. Ben oradaki köşede yavaşlamak zorundaydı. Rachel başını çevirip arka camdan kendilerini izleyen arabaya baktı: Bir Cadillac'tı. Seville tipi olabilirdi ve kendilerini pek yakından izliyordu.

Ben virajı korkutucu bir hızla döndü. Ve Rachel, dönüşün hızıyla yana doğru çekilir gibi oldu. Yanda fazla gidecek boşluk bulunmuyordu. Genç kadının tutunacak bir şeyi de yoktu. Sarah Kiel'in oturduğu yerdeki koltuğun köşesine yapıştı. Dünya altından gidiyormuş gibi duyumsadı ve şöyle düşündü: *Tanrım! Lütfen arabanın yuvarlanmasına izin verme!"*

Mercedes araba devrilmedi ve güzel bir biçimde yola tutundu. Bir yerleşim alanının dışına doğru ilerlerken hızlandı. Ama, arkalarındaki Cadillac neredeyse hizalarına kadar gelmişti. Sürücüsü izleme etkinliğinde işi rizikoya sokuyordu. Çünkü, kaldırıma park edilmiş bir Corvette arabaya yaklaşıp sola kaymak zorunda kaldıklarında Cadillac geride kalmak üzere ivedi bir manevra yapmak zorunda kaldı. Kaldırıma sürten tekerlerinden kıvılcımlar yükseldi ve kaldırım boyunca havai fişekler göründüler. Cadillac kaldırıma sürtünmenin etkisiyle sallandı ve yön değiştirip diğer kaldırımdaki arabalara doğru gidecekmiş gibi oldu ama sonra durumunu düzeltti. Ancak mesafe yitirmişti. Kısa süre sonra sürücüsü gene cesaret gösterisi yapmaya başladı.

Ben yeni bir köşeyi dönmek üzere 560 SL'i yolun ortasına doğru kaydırdı. Daha sonra arabanın içinde değil de bir roket teknesindeymiş gibi yarı yarıya gaz pedalına basarak viraja girdi. Rachel, belki de 4,5 G'lik yerçekimi birimi güçle savrulduklarını ve zincirleri kırarak yörüngeye oturacaklarını düşündü. Ben frenleri "Ay Işığı Sonatı"nı çalan bir konser piyanistinin stiliyle idare etti ve köşede dur işaretiyle karşılaştıklarında durmaya hiç niyetlenmeden direksiyonu öylesine sert çevirdi ki... Arkadan bakıldığında Mercedes araba kayarak soldaki kesişen caddeye girermiş gibi göründü.

Genç adam izlenmekten kurtulmayı başaran uzman bir sü-

rücü gibi arabayı kullanıyordu. Rachel ona dönüp şunları söylemek istedi: *Cehennem olası adam, sen kimsin? Yalnızca oyuncak trenleriyle ve sving müziği ile oyalanan uysal bir emlak satıcısı değilsin! Lanet olası, kimsin sen?* Oysa, bir şey diyemedi. Çünkü Ben' in dikkatini dağıtacağından korkuyordu. Eğer bu hızda adamın dikkatini dağıtırsa, kaçınılmaz hatayla araba devrilebilir ve kuşkusuz içinden sağ çıkmayabilirlerdi.

Ben açık yollarda Mercedes 560 SL'nin Cadillac'a karşı yarışı kazanacağını biliyordu. Ama, böyle dar ve hız kesici banket engelleriyle ara caddelerde bu işi başarmak zordu. Üstelik kentin merkezine yaklaştıkça trafik ışıkları da artıyordu. Sabahın erken saati olsa bile, hiç değilse pek seyrek olarak geçen bir arabaya çarpma rizikosunu da göze almak gerekiyordu. Büyük şansla Mercedes, virajları öteki arabadan belki bin katı daha iyi geçiyordu. Böylece Ben kendisini izleyenler kadar fazla yavaşlamak zorunda kalmıyor, her köşeyi dönüşte Cadillac'ın durumunu düzeltmek için yavaşlamasıyla daha ileriye gitmiş oluyordu. Böylece Palm Canyon'un caddelerinde zikzak yaparlarken Cadillac yaklaşık bir buçuk blok gerilerinde kalmıştı. Ve o arabanın her an hızı azalıyordu. Sonunda, piçleri (her kimse onlar?...) geride bıraktığından emin olabildi. Aynı anda bir polis devriye arabasını gördü.

Polis aracı, kaldırımın yanına dizilmiş bir sürü arabanın önünde duruyordu. Polisler de kendisinin çılgınlar gibi arabayı sürerek geldiğini dikiz aynasından görmüş olacaklardı. Çünkü bir anda devriye arabasının üzerindeki mavi, kırmızı ışıklar dönüp çakmaya başladı.

Ben, "Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi.

Rachel arabanın koltuğunda sıkıştığı yerden Benny'e dönüp neredeyse bağırır gibi konuştu. "Hayır! Sakın ha, polislere gidemezsin! Onlara gidersen ölmüş oluruz!..."

Devriye arabasına doğru yaklaşırken frene basmakta olan

Ben şöyle düşündü: Lanet olsun, Rachel! Polis korumasına neden güvenmediğini bana söylememiştin. Oysa ben, yasa güçlerine sığınırsak arkamızdaki arabada bulunan adamların gerileyeceğine inanıyorum...

Ama Rachel bir kez daha bağırdı. "Hayır! Tanrı aşkına bana inan, Benny! İnanmıyor musun yoksa?... Eğer dururs ak ölürüz. Beyinlerimizi dağıtırlar! Bu kesinkes böyle olur. Bas gaza!..."

Genç kadına inanmadığının söylenmesi Ben'i fena halde yaralıyor, ona acı veriyordu. Tanrı tanığı olsun ki, ona güveniyor, kadına kesinlikle güveniyordu. Çünkü, Rachel'i sevmekteydi. Oysa bu gece, kadının sesindeki düş kırıklığı ve suçlamayı işitmek, Rachel'in elindeki bir bıçağı Benny'nin kalbine sokuşu gibiydi. Genç adam ayağını fren pedalından gaz pedalına kaydırdı. Ve Mercedes araba, siyah beyaz boyalı polis devriye aracının yanından hızla geçti. Ben arkaya dönüp baktığında üniformalı iki polisin şaşkınlık içinde kaldıklarını gördü. Polislerin Cadillac'ın gelişini de bekledikleri ve her iki arabayı birden izleyeceklerini düşündü. Durum, Ben'e göre çok daha iyi olacaktı: Çünkü, peşlerinde olmazsa Cadillac'takiler kendilerine yetiştiğinde beyinlerini dağıtabilirdi.

Ancak, Ben'i şaşırtan ve üzen şekilde polisler hemen sirenlerini çalmaya başlayıp kendilerini izlemeye başladılar. Belki de Mercedes'in jet hızıyla gelişi yüzünden yaşadıkları şokla geriden gelen Cadillac'ı fark etmemişlerdi. Ya da onu görmüş ama Mercedes'in yaptığı büyük hızın karşısında şaşırıp ikinci arabanın da aşağı yukarı aynı hızla geldiğini ayırt edememişlerdi. Polislerin düşünce şekli ne olursa olsun, devriye arabası park ettiği yerden ayrılıp Palm Canyon bulvarı üzerinde hızla yola koyulmuştu.

Ben ilk viraja tehlikeli numaralar yapan bir dublörün kendine acımasız güveniyle girdi. Ama dublörler, rizikolu manevrayı ancak aracında takviye direk demirleri, özel dengeleyiciler, güç yol koşullarında hizmet veren amortisörler ve diğer bazı tehlikeyi önleyici aygıtlar olursa yaparlardı. Oysa, Benny'nin kullan-

dığı arabada bunların hiçbiri bulunmuyordu. Genç adam durumdaki yanlışı kestirip Rachel, Sarah ve kendisini pahalı bir Alman çeliği içinde et konservesine dönüştüreceğini düşündü. Ve araba bir tarafındaki iki tekeri üzerinde kalktı, Ben yanık kauçuğun kokusunu duyumsadı. Ancak Tanrı'nın inceliği ve Benz'in zekâsı sayesinde Mercedes virajı tamamladıktan sonra tak sesi çıkararak yeniden dört tekeri üzerine indi. Rachel'in başının arabanın tavanına çarpmasına ve kadının "Oh!" sesiyle birlikte derin soluk alışını duymasına karşın, Benny arabanın lastiklerinden hiçbiri patlamadığı için Tanrı'ya şükür etti.

Genç adam virajdan sonra düz yolda dengeli bir şekilde yoluna devam edeceği sırada caddede karşıdan karşıya geçmekte olan sarı gömlek giyinmiş yaşlı bir adamla onun yanındaki uzun kulaklı Spaniyel türü köpeğini gördü. Adamla köpek baş döndürücü hızla kendilerine doğru gelen arabayı görünce şaşkınlıktan donup orada kalmış; her ikisi de, korkuyla irileşmiş gözlerle Mercedes'e bakıyorlardı. Adam doksan yaşlarında ve köpek de hayli yaşlanmış bir hayvan olabilirdi. Bu yüzden gecenin saat ikisinde onların sokakta olmaları pek anlamsızdı. Her ikisi de, evinde uyuyor olmalı; biri dibine ihtiyaç giderecek ağaç ve direkleri, öteki de ağzına iyi uyan takma diş protezini düşünde görmeliydiler. Ama neden onlar şu anda caddenin ortasında heykel gibi hareketsiz dikilmişlerdi?

Rachel, "Benny, dikkat!" diye haykırdı.

"Evet, gördüm onları."

Kazayı önlemek üzere Ben'in duracak zamanı kalmamıştı, bu yüzden yalnızca frene basmak için hareketlenmekle kalmadı, aynı anda Palm Canyon'a karşıt gelecek şekilde direksiyonu hızla kırdı. Ve Mercedes bir tür fırıldak gibi kayarak yüz seksen derece döndü. Araba kaldırımlara yaslanır gibi oldu. Lastiklerin yanakları kaldırımlarda soyulurken yeni bir manevrayla araba kükreyerek hemen doğru yöne dönüp yeniden kuzeye doğru yoluna devam etti. Yaşlı adam ve köpeği sonunda kendilerini kaldırıma atıp güvenliğe kavuşmuşlardı. Ve şimdi devri-

ye arabası, Mercedes'in on metre kadar yakınına gelmişti.

Dikiz aynasından arkasına bakan Ben, Cadillac'ın da virajı döndüğünü ve polis arabasının varlığına karşın, kendilerini izlemekten vazgeçmemiş olduğunu gördü. Üstelik sürücüsü çılgınlığını sürdürüp siyah beyaz devriye arabasını da sollamaya niyetli görünüyordu.

Ben, "Bunlar akıl hastası!" dedi.

"Daha da kötüler" diyen Rachel vurguladı. "Çok daha kötüler!..."

Yolcu koltuğunda oturan Sarah Kiel şimdi pek ivedi sesler çıkarıyordu ancak bunlar şu anda kendilerini korkutan tehlikeden ötürü yaptığı ünlemler değildi. Şimdi süren izlemenin sertliği yerine daha önceki saatlerde yaşadığı öteki sert davranışları anımsamakta oluşu yüzünden kızcağız tuhaf sesler çıkarmaktaydı.

Palm Canyon üzerinde kuzeye doğru ilerleyen Ben bir kez daha dikiz aynasına göz attı ve Cadillac'ın polis arabasının hizasına kadar gelmiş olduğunu gördü. Şimdi olay, iki araba dolusu eğlence arayan insan arasında sürdürülen kısa mesafeli bir oto yarışı gibiydi. Ve çok komikmiş gibi görünüyordu... Oysa, olay birdenbire Cadillac'tan yükselen otomatik tabanca atışlarının *tak-tak-tak-tak*'larıyla komik niteliğini yitirdi. Adamlar sanki şu anda Palm Springs'te değil de, bin dokuz yüz yirmili çılgın yıllarda Şikago'da imiş gibi, polislere hafif makineli tüfeklerle ateş açmışlardı.

Ben bugüne değin hiç yaşamadığı bir şaşkınlık içinde kalarak konuştu. "Polislere ateş ediyorlar!"

Siyah beyaz renkli devriye arabası sürücüsünün kontrolünden çıkmış, kaldırım taşını atlayıp yayalara ilişkin şeritleri aşarak şimdi zarif bir butiğin vitrin camlarını parçalıyordu. Gene de, Cadillac'ın camından sarkan bir adam, olay yerinden geçip gidişlerine değin elindeki silahtaki mermileri polis arabasının üzerine boşalttı.

Ben'in yanında oturan Sarah şimdi, "Uh, uh, uh, uh" diyor

ve birisi üzerine soğuk su serpiyormuş gibi titriyor, kasları seğiriyordu. Sanki yediği darbeleri yeniden yaşarmış gibiydi. Kız, şu anda yaşamakta oldukları tehlikenin hiç de farkında değildi.

Rachel uyarır gibi konuştu: "Benny, giderek ağırlaşıyorsun!"

Yaşadığı şoka alt olan Ben, gerçekten gaz pedalına basan ayağını gevşetmişti.

Cadillac şimdi yüzücüye yaklaşan bir köpekbalığı gibi açgözlülükle üzerlerine doğru geliyordu.

Ben gaz pedalına sonuna kadar bastı ve Mercedes poposuna tekme vurulmuş bir kedi tepkimesi gösterdi. Şimdi daha düz olan Palm Canyon bulvarında patlama yapar gibi hızlandılar. Ve Cadillac ile aralarındaki uzaklık açılmaya başladı. Ve sonra genç adam anacaddeden ayrılıp sürekli yan yollarda dönüşler yapmaya başladı. Ve her sapışta Cadillac ile araları açıldı.

Şimdi de şaşkınlık içinde bulunan Ben, "Salt yollarına çıktılar diye iki polisi harcadılar" dedi.

"Bizi yakalamayı öyle istiyorlar ki... Sana söylemek istediklerim bunlardı. Bizi yakalamayı çok istiyor bu adamlar..."

Cadillac artık iki blok gerilerindeydi. Beş, altı dönüş daha yaparlarsa adamlar Ben'in nereye gittiğini bulamayacaktı.

Kendi sesindeki titremeyi fark edip şaşıran ve bundan hiç de hoşlanmayan Benny şöyle konuştu: "Lanet olası adamlar hiçbir zaman bizi yakalama şansına sahip olmayacaklar. Biz bu minik güzelin ve onlar da o hantal aletin üzerindeyken durum kesinkes öyle olacak. Adamlar gerçeği görmeli, anlamalılar. En iyi şansları yüzde bir olabilir. Yüzde bir şansları bulunmasına karşın, şimdiden iki polisi harcadılar!..."

Bir kez daha direksiyonu çevirip yeni bir caddeye soktu arabayı.

"Tanrı her yerde! Tanrı her yerde! Tanrı her yerde!" diyerek hafif sesle ama çılgınca tavırlarla konuşan Sarah emniyet kemerinin kendisine izin verdiği yere kadar öne bükülüyor ve bir süre önce duş kabininde çıplakken memelerini örttüğü gibi kollarını göğsüne bastırıyordu.

Ben'in arkasından ona doğru eğilip aynen adam gibi titrek bir sesle konuşan Rachel, "Onlar herhalde devriye polislerinin bizim ve kendi plaka numaralarımızı aldığını, kimliklerimizi ortaya çıkaracağını düşündüler."

Cadillac'ın farları bir kez daha görünmeden Ben bir başka dönüşü daha yapmayı başardı. Bir dakika sonra izleyicilerinin elinden tümüyle kurtulmuş olacaklardı. Ben sordu: "Şu Tanrı' nın cezası herifler senden neyi istiyorlar?..."

"İki şeyi. Birincisi... Bende olduğunu sandıkları bir gizi..."

"Ama, o sende yok. Öyle değil mi?"

"Evet."

"İstedikleri öbür şey ne?"

"Bildiğim bir giz daha var. Onu bu adamlarla paylaşıyorum. Benim gizi başkalarına söylememi engellemek istiyorlar."

"Nedir o giz?"

"Eğer söylersem onların seni de öldürmeleri için bir nedenleri olur."

"Sanırım onlar şu anda benim popomu da istiyorlar" diyen Ben ekledi. "Ben işin içine iyice girdim. Şu halde söyle onu da bana."

"Şimdi değil, daha sonra. Şu anda dikkatini onlardan kaçmak için yoğunlaştırmalısın."

"Onu merak etme ve içine kapanmak üzere bir özür olarak ileri sürme, lanet olsun! Bizi şimdiden yitirmiş durumdalar. Bir dönüş daha yaparsak, bizi hiç bulamayacaklar artık."

O anda Mercedes'in ön lastiği patladı.

10

Çiviler

POLİS dedektifleri Julio ile Reese için o gece, yaşamlarındaki uzun gecelerden biri olacaktı.

Gece saat 12.32'de çöp bidonundaki son çöpler de incelenmiş ama Ernestina Hernandez'in mavi pabuç teki bulunamamıştı.

Çöpün aranması bitip ceset de morga kaldırılınca dedektiflerin çoğu evlerine gidip biraz uyumak ve ertesi gün işe zinde başlamayı istediler. Oysa, Julio Verdad onlar gibi düşünmüyordu. Çünkü, polisiye bir olaydan sonraki yirmi dört saat içinde o işle ilgili ipuçları en etkili durumda olurdu. Dahası, Julio yeni bir işle görevlendirildiğinde, özellikle o iş korkunç bir cinayetle ilgili ise, uyku uyumakta güçlük çekerdi.

Üstelik bu kez dedektifin olay kurbanına karşı bir yükümlülüğü bulunuyordu. Başkalarına yetersiz gibi görünecek nedenler ona zorlayıcı geliyordu. Kızın katilini adalet önüne çıkarmak yalnızca işi olmakla kalmıyor, Julio'ya bir onur sorunuymuş gibi görünüyordu.

İş ortağı dedektif Reese Hagerstrom da bir kez olsun saatin geç oluşundan söz etmeden Julio'nun yanında kalıyordu. Reese, dedektif Verdad'dan başka hiç kimse için çalışma saati dinlemeden, yemek öğünlerini kaçırmadan ve gerekirse özveride bulunmadan çalışmazdı. Julio biliyordu ki, kendisine atılan bir kurşunun önüne geçmek ve ölümü göze almak gerekse bile, iş ortağı bunu gözünü kırpmadan yapacaktı. İki polis arasında

bunlar hiç konuşulmamış ama gönül ve bedenleriyle uzlaşılmış olan şeylerdi.

Gece yarısından sonra saat 12.41'de iki dedektif feci haberi Ernestina'nın birlikte yaşadığı ana babasına duyurmak üzere anacaddenin bir sokak doğusunda, iki manolya ağacının arasındaki gösterişsiz eve gittiler. Aileyi uykudan uyandırdılar. Kızın ana ve babası kötü habere inanamadı. Ernestina şu anda eve gelmiş ve yatağında uyuyor olmalıydı. Oysa, doğallıkla kızın yatağı boştu.

Juan ve Maria Hernandez'in altı çocuğu vardı. Uykudan uyanmış olan tüm aile üzüntüsünü kendince göstermekteydi. Julio onların acısını dindirmek üzere bir şey yapamıyordu. Yalnızca ailenin içindeki adalete güven ve umudu tazelemeye çalışıyordu. Tüm etkinliğinde Ernestina'ya karşı duyumsadığı yükümlülük açık ve seçik görülmekteydi.

Julio ile Reese, Bay Hernandez'en o gece Ernestina'nın en iyi arkadaşı Becky Klienstad'la birlikte kente gittiklerini öğrendi. İki kız, evlerine yakın bir Meksika lokantasında garson olarak çalışıyordu. Ve kente Ernestina'nın açık mavi renkli on yaşındaki Ford Fairlane markalı arabasıyla gitmişlerdi.

"Eğer böyle bir durum benim Ernestina'mın başına geldiyse..." diyerek konuşmaya başlayan Bay Hernandez ekledi. "O zaman, zavallı Becky'e ne oldu? Onun başına da kötü bir şey gelmiş olmalı. Hem de çok kötü bir şey..."

Hernandezlerin mutfağındaki telefondan Julio, Orange ilçesinde oturan Klienstad ailesine telefon etti. Aslında adı Rebecca olan Becky de henüz eve dönmemişti. Kızın ana babası, Becky yetişkin bir insan ve Ernestina ile birlikte kızlarının sevdikleri dansing gece saat ikiye kadar açık kaldığı için henüz merak etmemişlerdi. Oysa şimdi, anne ve baba gerçekten endişe duymaya başlamıştı.

***

Saat, gecenin 1.20'si olmuştu.

Üzerinde polise ilişkin olduğunu gösteren hiçbir işaret bu-

lunmayan arabadaki direksiyonun başında oturan Julio boş bakışlarla manolya kokan gece manzarasına bakıyordu.

Arabanın açık bırakılmış camlarından belli belirsiz haziran esintisiyle ağaç yapraklarının hışırtısı kulağa geliyordu. Bunlar soğuk ve yalnızlığı anımsatan seslerdi.

Reese arabada bulunan mini bilgisayarla polis merkeziyle bağıntı kurmuş ve Ernestina'nın açık mavi renkli Ford arabası hakkında elde edilen bilgileri öğrenmeye çalışıyordu. Arabanın plaka numarasını kızın ana babasından almışlardı.

Julio, "Bize mesaj var mı? Sorup onu da öğren" dedi. Dedektif, şu anda bilgisayarın klavyesine doğru basabileceği yolunda kendine güvenemiyordu. Çünkü öfkeliydi. Ve iki eliyle birden bir şeyi yumruklamak istiyordu. Eğer bilgisayar başına bir iş açarsa ya da kendisi yanlış tuşlara basarsa, sanki o uygun bir hedefmiş gibi utancının hıncını minik bilgisayardan çıkarabilirdi.

Reese, polis merkezinin bilgi bankasına ulaşmış ve dosyalardaki bilgiyi istemişti. Video ekranından yavaş yavaş yeşil renkli yazılar geçmeye başladılar. Şimdi ekrandan geçen rapora göre, Julio'nun talimatına uyan üniformalı polisler kent morguna gitmiş ve çöplükten çıkan neşter ile ceketin izi oraya kadar izlenmişti. Morgdaki gereçlerden sorumlu olan görevli, gereç dolabında bir neşter, bir laboratuvar ceketi, bir takım laboratuvar giysisi, bir ameliyat başlığı ile bir çift laboratuvar pabucunun eksikliğini doğrulamıştı. Bununla birlikte, hiçbir morg görevlisinin bu gereçlerin kayboluşu ile ilgisi bulunmuyordu.

Bilgisayarın ekranından bakışlarını geceye çeviren Julio, "Bu cinayet, her nasılsa Dr. Eric Leben'in cesedinin kayboluşu ile ilgili bir olay" dedi.

Reese, "Bir rastlantı da olabilir" diyerek yanıtladı.

"Rastlantılara inanır mısın?"

İçini çeken Reese, "Hayır!" dedi.

Bir güve kelebeği kanatlarını arabanın ön camına çarparak uçuyordu.

Julio düşüncesini şöyle dile getirdi. "Cesedi çalan belki de Ernestina'yı öldürmüş olabilir."

"Ama neden öyle olsun?"

"Bizim bulmamız gereken nokta da bu."

Arabanın motorunu çalıştıran Julio, Hernandez'lerin evinin önünden uzaklaşarak yola çıktı.

Saat gecenin 1.38'iydi.

Eric Leben'in çağdaş İspanyol mimarlık stilinde yapılmış villasına çabuk vardılar. Çünkü yollarda sıkışık trafik bulunmuyordu. Zengin kişilerin yaşadığı çevrede gece pek sessizdi. Şimdi eve yaklaşırlarken ayak sesleri karo kaplı yürüyüş yolunda takırtılı sesler çıkarıyordu. Kapı zilini çaldıklarında, zil sesi kulaklarına derin bir kuyudan yansıyormuş gibi geldi.

Dedektif Julio ile Reese'nin Villa Park'ta çalışma yetkileri bulunmuyordu. Çünkü burası Orange ilçesinde kendi polis yetkilerinin dışarısına çıkarılmış iki yerden biriydi. Ancak pek çok suç, geniş yetki alanlarına tam uyacak şekilde tek bir bölge içinde işlenmiyor ve suçluların böyle yapay bölge sınırlarını aşarak zaman kazanması için kendilerine izin verilmiyordu. Gene de bir ipucunun başka bir polis yetki bölgesinde izlenmesi gerektiğinde dedektiflerin yerel yetkililerden izin alması isteniyor ve bu izin sıradan işlemler sonucu hemen veriliyordu.

Ancak böyle izin alma işlemleri çoğu kez zaman kaybına neden olduğundan Julio ile Reese birçok işte protokola boş veriyorlardı. Nereye gitmek gerekiyorsa oraya gidiyor, kiminle konuşmak gerekiyorsa konuşuyor ve yalnızca olayla ilgili önemli ipucu varsa ya da durum bir şiddet gösterisine dönüşecekse yerel yetkililere bilgi veriyorlardı.

Pek az dedektif bu şekilde yürekli etkinliklerde bulunuyordu. Standart işlemlere başvurmamak, sonunda cezalandırılmaya neden olabilirdi. Kurala üst üste uymamalar komuta yapısına saygısızlık olarak göze batabilir ve disiplin cezalarıyla işten

uzaklaştırılmaya neden olabilirdi. Dahası, bu durumda en iyi polis bile terfiyi unutmak ve hatta emeklilik maaşının geleceğinden endişe duymak durumuna düşebilirdi.

Böyle rizikolar Julio ile Reese'i özellikle ilgilendirmiyordu. Doğallıkla her ikisi de terfi etmeyi isterlerdi, emekli aylığını hak etmeyi de... Ancak, meslekte ilerlemek ve sonuçta güvencede olmaktan daha çok olayları çözmekle ve suçluları cezaevine koymakla ilgili idiler. Polis olarak birtakım ideallerin peşindeyseniz ve bu uğurda yaşamınızı rizikoya atmışsanız; maaş artışları ya da emeklilik aylığına hak kazanmak gibi şeyler endişe duyulmayacak küçük konular gibi gelirdi size...

Kapı ziline içeriden bir karşılık alamayınca Julio kapıyı açmayı denedi. Ama, kilitli kapıyı zorlamayı ya da kilidi kırmayı düşünmedi. Mahkeme kararı olmaksızın, Leben'in evine girmeleri için çevrede bir suçun işlenmekte oluşu ve masum insanların bundan zarar görmeleri durumu var olmalıydı. Ve şimdi burada öyle bir şey söz konusu değildi.

İki polis evin arkasına doğru yürüyünce orada gereksindikleri şeyleri buldular: Bu da, verandadan mutfağa açılan camlı uzun kapıda kırılmış camların parçalarıydı. Şimdi en kötü durumu düşünmezlerse görevlerinde ihmalcilik yapmış olacaklardı. Belli ki, silahlı bir saldırgan hırsızlık etmek ya da başka bir suçu işlemek için eve girmek üzere zora başvurmuştu.

Silahlarını çeken iki polis dikkatle kapıyı açıp eve girdiler. Kırık cam parçaları zemine saçılmıştı.

Odadan odaya geçip arandıkça ışıkları yakıyor ve evdeki zorlamalara ilişkin yeterince kanıtı görüyorlardı. Ailenin oturma odasındaki beyaz koltukta kan izini, yatak odasında yıkımın kalıntılarını ve garajda... Ernestina'nın açık mavi renkli Ford arabasını buldular.

Arabayı kontrol ederlerken Reese arka koltukta ve döşeme halısında kan lekelerini gördü ve Julio'ya, "Bazı lekeler şimdi de yaş" dedi.

Julio arabanın bagajını açmayı denedi ve kapağın kilitli ol-

madığını gördü. Bagajda daha çok kan ile kırık bir gözlük ve mavi renkli kadın ayakkabısının teki bulunuyordu.

Pabuç, Ernestina'ındı. Ve bu eşyanın görünüşü Julio'nun göğsünün daralmasına neden oldu.

Teğmen Julio Verdad'ın bildiği kadarıyla, Hernandez'lerin kızı gözlük takmıyordu. Hernandez'in evinde gördüğü resimlerde kızın garson arkadaşı Becky Klienstad böyle bir gözlüğü kullanır pozlardaydı. Belli ki, iki kız da öldürülmüş ve Ford'un bagajına konulmuştu. Daha sonra Ernestina'nın cesedi büyük çöp bidonuna atılmıştı. Pekiyi, öteki ceset ne olmuştu?

Julio, "Yerel polislere telefon et. Şimdi protokola uymanın zamanı geldi" dedi.

Saat gecenin 1.52'siydi.

Reese kullandıkları arabadan dönüp de bagajdan yükselen ağır kan kokusunu dağıtmak üzere elektrikli garaj kapısı açmak üzere ilerlerken bir köşeye fırlatılmış pamuklu bezden dikilmiş hastane giysileri ve laboratuvar pabuçlarını gördü. "Julio, buraya gel ve şunlara bak!" diye seslendi.

Julio hevesle arabanın bagajına bakıyor ve değerli ipuçlarını yok etmemek için hiçbir şeye el sürmüyordu. Ancak bir başka ipucunu daha görmek üzere hemen Reese'in yanına yürüdü.

Reese sordu. "Hey, burada neler dönüyor?"

Julio arkadaşını yanıtlamadı.

Ve bir kez daha Reese konuştu. "Akşam, kayıp bir cesetle başladı. Şimdi iki yitik ceset var: Leben ve Klienstad adlı kızınki. Ayrıca, keşke bulmasaydık diyebileceğimiz bir ölü daha olması gerekli. Pekiyi, Ernestina'nın cesedini neden ellerinde tutmadılar ki?..."

Tuhaf bulguları ve Leben'in cesedinin çalınışı ile Ernestina cinayeti arasındaki ilişkileri düşünen Julio bilinçsizce kravatını düeltti. Manşetleri ve kol düğmelerinin de düzgün duruşlarını kontrol etmek üzere hepsine birer birer dokundu. Yazın en sıcak günlerinde bile Julio kravat takmayı ihmal emezdi. Bir pa-

pazınki gibi dedektifin bürosu da kutsal bir yer olmalıydı. İşleri, adalet ve yasa hizmetinde çalışmaktı. Ve şimdikinden daha az resmi giyinmek Julio'ya bir papazın kot pantolon ve tişörtle dolaşması gibi geliyordu.

Reese'e, "Yerel polisler geliyor mu?" diye sordu.

"Evet. Ve biz de onlara durumu anlatma şansını bulur bulmaz, Placentia semtine gitmek zorundayız."

Gözlerini kırpıştıran Julio sordu. "Placentia'ya mı? Niçin?"

"Arabamıza gidince gelen mesajları kontrol ettim. Merkez bize önemli bir mesaj iletti. Placentia polisi, Becky Klienstad'ı bulmuş."

"Nerede? Yaşıyor muymuş?"

"Hayır. Rachel Leben'in evinde bulmuşlar."

Şaşıran Julio biraz önce Reese'in sorduğuna benzer bir soru sordu. "Lanet olsun! Neler dönüyor buralarda?"

Saat gecenin 1.58'i olmuştu.

Placentia semtine gitmek üzere Villa Park'tan yola çıkan iki polis, tüm Orange ilçesini boydan boya, bu mevsimde tümüyle kurumuş Santa Ana nehrini bir köprünün üstünden ve sonra peygamber devesine benzeyen büyük pompalarıyla petrol kuyularının yanından geçtiler.

İlçede en sessiz olan yer ne çok zenginlerin ne de fakirlerin yerleştiği Placentia semtiydi. Rachel Leben'in evinin bulunduğu sokakta her iki kaldırımda da pek sağlıklı ve ince görünümleriyle palmiye ağaçları bulunuyordu.

Genç kadının oturduğu evin kapısında Julio ile Reese'i uzun boylu ve üniformalı bir yerel polis olan Orin Mulveck karşıladı. Adamın yüzü solmuştu. Kesinlikle anımsamak istemeyeceği ve hiçbir şekilde unutamayacağı bir sahneyi görmüş gibi gözleri bir tuhaf bakıyordu. Durumu şöyle anlattı. "Komşular bir adamın ivedi hareketlerle bu evden çıktığını görüp bana telefon etti. Kontrol etmek üzere buraya koştuğumda evin kapısını ardına ka-

dar açık ve tüm ışıklarının yanık bırakılmış olduğunu gördüm."

"Bayan Leben evde yok muydu?"

"Evet."

"Nerede olduğuna ilişkin bilginiz var mı?"

"Hayır" diyen Mulveck kepini çıkarmış ve bir elinin parmaklarını saçlarının arasına sokarak bilinçsizce onları tarar gibi davranıyordu. "Tanrım!" diyerek kendi kendine konuşur gibi ekledi. "Evet, Bayan Leben evde değildi. Ama biz o ölü kadını Bayan Leben'in yatak odasında bulduk."

Mulveck'in ardından yürüyerek rahat görünüşlü eve giren Julio, "Ölünün adı Rebecca Klienstad mı?" diye sordu.

"Evet."

Memur Mulveck, Julio ile Reese'i şeftali rengi ile beyaz ve mavi eşyaların egemen olduğu güzel oturma odasından geçirirken Julio bir kez daha sordu. "Ölü kadının adını nereden öğrendin?"

"Kadın tıbbi uyarıları taşıyan o madalyonlardan birini takmıştı. Penisilini de içermek üzere birkaç alerjisi varmış. O madalyonları hiç gördünüz mü? Üzerinde sahibinin adı, adresi ve tıbbi durumu yazılı. Daha sonra size bu denli çabuk ulaşabilmek üzere, Klienstad adıyla bilgisayarımızla Bilgi Ağı'na giriş yaptık. Bilgisayar, Hernandez adlı kadının öldürülüşü ile ilgili olarak sizin bu kadını aradığınızı bize verdi."

Yasa Uygulama Bilgi Ağı sayesinde Orange ilçesinin polis karakolları, aralarında bilgi alışverişi yapıyorlardı. Şerifin ve yerel polisin elindeki kayıtları bilgisayara geçirmesiyle oluşan yeni bir sistemdi bu. Bilgi Ağı kullanılarak saatlerin ve bazen günlerin tasarruf edilmesi sağlanıyordu. Julie birçok sorunu çözümlerken bilgisayarlar çağında yaşadığı için şükrediyordu.

Oturma odasında iriyarı bir teknisyen mobilyalara toz döküp parmak izlerini saptamaya çalışıyordu. Julio onun yanından geçerlerken üniformalı memura sordu. "Kadın burada mı öldürülmüş?"

"Hayır" diyen Mulveck şimdi de parmaklarıyla saçlarını tararken ekledi. "Burada onun ölümüne neden olacak kadar çok kan yok. Kadın başka yerde öldürülmüş... ve buraya getirilmiş."

"Neden?"

"Nedenini göreceksin. Ama o kahrolası nedeni anlayabileceğini sanmıyorum."

Bu şifreli sözle kafası karışan Julio, evin büyük yatak odasına doğru yürümeye başlayan Mulveck'i izledi. Ve oda kapısına varınca kendisini orada bekleyen görüntü karşısında bir an soluksuz kaldı.

Arkasında duran Reese, "Kutsal pislik!" diye söylendi.

Yatağın her iki yanındaki gece lambaları yanmasına karşın, odanın köşelerinde bazı gölgeler vardı. Rebecca Klienstad'ın ölüsü odanın en aydınlık yerinde, ağzı ve gözleri ölüm görüntüsü vermek üzere açıktı. Kadın çırılçıplaktı ve yatağın tam üstündeki duvara çivilenmişti.

İki elinde birer çivi çakılıydı. Birer çivi de tam dirseğinin üstüne gelecek biçimde duvara mıhlanmıştı. İki ayağında da çiviler çakılmış bulunuyordu. Boğazına iri bir temel çivisi saplanmış durumdaydı. Ceset tam anlamıyla haça gerilmiş görünümünde değildi. Çünkü bacakları ayrı duruyordu. Gene de haça gerilme sahnesini anımsatıyordu.

Bir polis fotoğrafçısı şimdi de her açıdan cesedin fotoğraflarını çekmekteydi. Makinenin flaşının her çakışında ölü kadın duvarda hareket ediyormuş gibi oluyordu. Bu yalnızca hayali bir durumdu. Ama, ölü beden çakılmış çivilere karşın, seğiriyormuş gibi görünüyordu.

Julio şu ana değin ölü bir kadının haça gerilmesi gibi böyle yabanıl bir durumla karşılaşmamıştı. Gene de olay çılgınca bir delilik eseri gibi değil, soğukkanlı bir hesaplama sonucu yapılmış gibi görünmekteydi. Belli ki kadın buraya getirildiğinde zaten ölmüştü. Çünkü çivi deliklerinde kanama izleri bulunmuyordu. Cesedin ince boynu kesikti ve bunun da öldürücü bir yara olduğu belliydi. Katil (ya da katiller) şimdi odanın bir kö-

şesine atılmış olan çekiçle kullanılan ve artan çivileri bulmak, cesedi duvara dikip yaslamak, tam yerinde tutup temel çivisini boynuna saplayıp çakmak ve sonra çivileme işleri için oldukça çok zaman ve enerji harcamışlardı. Belli ki, kadının başı öne doğru düşüp çenesi göğsüne yaslanmıştı. Ve açıkça görülüyordu ki, katil ya da katiller ölü kadının yatak odasının kapısına doğru bakmasını istemişti. (Durum, Rachel için dehşete düşürücü bir sürpriz olacaktı.) Bu yüzden katil, cesedin başının üzerine bir çivi daha çakmış ve ona bağladığı bir telle cesedin çenesinin altından geçirip başı askıya almıştı. Son olarak ölü bedenin gözlerine saydam bir bant yapıştırarak açık kalmalarını ve onu keşfedene doğru görmeden bakmalarını sağlamıştı.

Julio, "Durumu anlıyorum!" dedi.

Reese, keyifsiz bir sesle onayladı. "Evet."

Şaşıran Mulveck gözlerini kırpıştırdı. Belki de haziran sıcağı yüzünden olmaksızın adamın alnında ter damlacıkları göründüler. "Alay ediyor olmalısınız. Bu deliliği mi... anlıyorsunuz siz? Bunun, akılcı bir nedeni mi var sizce?" dedi.

Dedektif Julio şöyle konuştu. "Ernestina ile bu kadın birincil olarak katil bir arabaya gereksindiği ve zavallıların da bir arabası olduğu için öldürüldüler. Ama katil, Klienstad adlı kadının yüzünü ve bedenini görünce öteki cesedi çöpe attı ve bu kadını buraya mesajını vermek üzere getirdi."

Mulveck sinirli tavırlarla, parmaklarını sürgit tarar gibi saçlarının arasında dolaştırıyordu. "Ama o deli, Bayan Leben'i öldürmek istiyorsa, kadın onun birincil hedefi ise, neden gelip de kadını yakalamaya çalışmadı? Niçin, yalnızca bir mesaj bıraktı ona?..."

Julio adamı şöyle yanıtladı: "Katilin, Bayan Leben'i evde bulamamaktan kuşkulanması için bir nedeni bulunmalıydı. Belki önce buraya telefon etmişti?"

Dedektif bu akşam Bayan Leben'i morgda sorguya çekerken onun aşırı derecede sinirli olduğunu anımsıyordu. Genç kadının bir şeyi gizlediğini ve ondan da çok korktuğunu duyumsa-

mıştı. Şimdi Julio morgda duyumsadıklarından emindi. Ve kadının yaşamını yitirmekten korktuğunu biliyordu.

Ancak, kadın kimden korkuyor ve neden polisten yardım istemiyordu? Ve neyi gizliyordu?

Polis fotoğrafçısının makinesi bir kez daha flaşını çaktırırken klik sesi çıkardı.

Julio konuşmasını şöyle sürdürdü: "Katil şu anda elini kadının üzerine koyamayacağını biliyor, oysa genç kadının neler olacağını bilmesini istiyordu. O (ya da onlar) Bayan Leben'in aklını yitirecek kadar korkmasını istiyorlardı. Ve katil, şu Klienstad adlı cesedin yüzüne bakınca ne yapması gerektiğine karar verdi."

Mulveck; "Ne? Seni izleyemedim." dedi.

Haça gerilmiş cesedi gösteren Julio, "Rebecca Klienstad zevke düşkün bir kadındı. Rachel Leben de aynen öyleydi. Beden tipleri birbirine çok benziyordu."

Reese ekledi. "Bayan Leben'in saç rengi de bu kadınınkine benziyordu. Bakır kahverengisiydi."

"Kızıl saçlı" diyerek arkadaşını düzelten Julio, konuşmasını sürdürdü: "Şu kadın, Bayan Leben kadar güzel olmamasına karşın, belli belirsiz bir benzerliği, yüz yapısında bir benzeyişi vardı."

Polis fotoğrafçısı şimdi makinesine yeni film koymak üzere durmuştu.

Memur Mulveck başını salladı. "İzin verin de anladıklarımı sıralayayım: Eğer katilin düşündükleri yolunda gitseydi, Bayan Leben eninde sonunda eve gelecek, bu odaya girecek ve haça gerilmiş cesedi gördüğünde, benzerlikler nedeniyle o delinin gerçekte kendisini duvara çivilemek istediğini anlayacaktı."

Julio, "Evet, ben de öyle düşünüyorum" dedi.

Reese de kabulünü, "Evet" diyerek belirtti.

"Tanrım!" diyen Mulveck ekledi. "Katilin nefretinin ne derin ve kara olduğunu sezinliyor musunuz? Her kimse, katil, Bayan Leben'in kendisinden bu denli nefret etmesi için ona ne yapmış olmalı? O kadının ne türden düşmanları var?"

Bir kez daha Julio konuştu. "Pek tehlikeli düşmanlar. Tüm bildiğim bu kadar... Ve biz, eğer Bayan Leben'i hemen bulamazsak, onu bir daha canlı bulamayacağımızı da biliyorum."

Fotoğrafçı flaşını patlattı.

Duvardaki ceset kıpırdanır gibi oldu.

Flaş yanıp söndü, ceset yeniden kıpırdanır gibi oldu.

Bir kez daha flaş yandı ve söndü. Ceset gene hareket eder gibi oldu.

11

Hortlak Öyküsü

MERCEDES'İN ön tekeri patlayınca Ben, arabayı güçlükle yavaşlattı. Yarım sokak boyu kadar uzaklığı direksiyonla boğuşarak geçti. Araba tangırdıyor, titreşiyor ve sağa sola yalpalıyor ama gene de direksiyonu dinliyordu.

Arkalarındaki arabanın farları görünmediler. Cadillac henüz köşeyi dönmemişti. Ama, pek yakında dönecekti.

Ben, umutsuzca sağına ve soluna bakınmaktaydı.

Rachel onun nasıl bir çıkış yolu aradığını merak ediyordu.

Sonra, Ben aradığını buldu: Yarım dönümlük ön bahçesinde ve yolun kenarında SATILIK EV yaftası bulunan serpme sıvalı tek katlı bir evdi bu. Yandaki evlerin bahçeleriyle oldukça yüksek ve gene serpme sıvalı bir duvarla ayrılan bahçedeki çimleri epeydir biçilmemişti. Duvarın yüksek oluşu bahçeye bir özellik sağlıyordu. Buradaki ağaçlar ve fundalıklar bir bahçıvanın ivedi bakımını gerektiren görünüşteydiler.

Benny; "Euroka (Buldum)!" dedi.

Hemen direksiyonu evin giriş yoluna doğru kırdı ve bir yerde evin arka tarafına gitmek üzere arabayı çimenin üzerine doğru sürdü. Evin arkasına varınca beton zeminin üzerinde ve verandanın dışa doğru uzanan çatısının altına gelmek üzere arabayı park etti. Farları söndürüp motoru durdurdu.

Ve üzerlerine karanlık çöktü.

Arabanın sıcak metali soğurken hafif çıtırtılı sesler duyuldu.

Ev kullanılmıyordu. Bu yüzden ne oluyor diye görmek üze-

re ortaya kimse çıkmayacaktı. Ve ev, her iki yanından yüksek duvarlarla ve ağaçlarla etkili biçimde yalıtıldığı için komşulardan da bir alarm uyarısı gelmeyecekti.

Ben, Rachel'e "Silahını bana ver!" dedi.

Genç kadın, elini koltuğun arkasından geçirerek tabancayı ona uzattı.

Şimdi de korkusundan titreyen ama baştaki esrime durumunu yitirmiş olan Sarah Kiel onlara bakıyordu. Arabayla izlenme olayının şiddet öğeleri sanki onu daha önceki dövülme sahnesinin etkisinden kurtarmıştı.

Ben, yanındaki kapıyı açıp arabadan çıkmak üzere davrandı.

Rachel ona sordu: "Nereye gidiyorsun?"

"Onların geçip gittiklerine ve geriye dönmediklerine emin olmalıyım. Sonra başka bir araba bulacağım."

"Bu arabanın lastiğini değiştirebiliriz."

"Hayır. Şu arabanın saptanması pek kolay. Daha sıradan bir araba bulmamız gerekiyor."

"Ama, bu saatte bir arabayı nereden bulacaksın?"

"Çalacağım" diyen Ben, ekledi. "Sen burada kal. Olabildiğince çabuk geri döneceğim."

Kapıyı yavaşça kapatıp geldikleri yöne doğru koştu. Evin köşesini döndü ve gözden kayboldu.

Evin yanından geçerken yarı çömelmiş duruma girerek seğirten Ben, uzakta polis arabalarının sirenlerinden oluşan bir koroyu işitti. Olasılıkla polis devriye arabaları ve cankurtaranlar iki, üç kilometre ötede Palm Canyon bulvarı üzerinde mermilere hedef olan ve bir butiğin vitrininden içeri giren devriye arabasındaki polislerin başına toplanıyorlardı.

Ben oraya ulaştığı anda, Cadillac'ın sokakta yaklaşmakta olduğunu gördü. Bir zakkumun arkasına gizlenip koyu yeşil yapraklar, pembe çiçekler ve zehirli meyvelerin arasından yola baktı. Araba sokakta ağır ağır ilerliyor ve bu şekilde içinde üç kişi-

nin bulunduğu kolayca görülüyordu. Ben, yalnızca direksiyonun yanındaki yolcu koltuğunda oturan dökülmüş saçları, bıyığı, derin yüz hatları ve kocaman ağzı bulunan bir adamı açık seçik görebildi.

Arabadaki adamlar doğallıkla Mercedes'i arıyor ve karanlık bir köşeye gizlenip kendileri geçip gidinceye kadar orada bekleyeceğini biliyorlardı. Ben, Tanrı'dan biçilmemiş çimler üzerinde pek dikkati çekici izler bırakmamış olmayı diledi. Ancak budanması hayli gecikmiş fundalar görülmeyi engelleyen doğal kamuflajı sağlayabilirdi.

Bol yapraklı zakkumun arkasına gizlenmiş olan genç adam takım giysileri, yeleği, beyaz gömleği ve şu anda bağı biraz çarpılmış olan kravatıyla kendisini duruma hiç de uygun giyinmemiş gibi duyumsuyordu. Daha da kötüsü, karşısındaki yabanıl kişilere göre kendisini onlarla baş edemeyecek kadar yetersiz duyumsamasıydı. Uzun zamandan beri bu tür işlerin içinde değildi. Otuz yedi yaşındaydı ve son kez yirmi bir yaşındayken pek hareketli olmuştu. Ve o yıllar şimdi kendisine Paleolitik dönemde kalmış gibi görünüyordu. Hep formda olmak üzere çaba harcamasına karşın, bedeni paslanmıştı. Rachel'e göre, Eric Leben'in Newport Beach'teki bürosunda Vincent Baresco gibi bir adamla baş etmesi ve daha sonra izleme sahnesinde arabayı kullanışı muazzam olabilir ve kadını etkileyebilirdi. Ancak, kendisi reflekslerinin eskisi gibi olmadığını biliyordu. Ve bu tür insanların, adı henüz konmamış düşmanlarının ölümcül biçimde ciddi olduklarını değerlendirebiliyordu.

Ve korkuyordu.

Bu adamlar iki polisi sanki sineksavarla sinek öldürür gibi ezip geçmişlerdi. Tanrım!

O insanların Rachel'le paylaştıkları giz neydi? Bu giz, üzerine bir örtü örtmek üzere herhangi bir kişiyi ve hatta polisleri öldürtecek kadar önemli miydi? Eğer kendisi genç kadının yakınında olursa, şu ya da bu şekilde o gizi Rachel'den öğrenebilir-

di. Kadının zaman kazanmak üzere bocalamasına izin verirse, lanet olsundu kendisine!

Motoru bir tür mırıldanarak ve bir tür gürleyerek çalışan Cadillac ağır ağır yanından geçerken bıyıklı adam bir an Benny'e baktı ya da Ben'in yaprakları aralayıp yolu gözetlediği zakkuma bakar gibi göründü. Genç adam hemen yaprakları bırakıp aralığı kapamak istedi, ama ne denli ufak olursa olsun neden olduğu yaprakların hareketini bıyıklı adam görecekti. Ve araba hemen duracak, kapılar açılacak, hafif makineli tüfek binlerce mermisiyle çevreye ölüm saçacaktı. Oysa, araba durmadı ve ağır ağır sokakta ilerledi.

Arabanın arka lambalarının giderek uzaklaşıp küçüldüğünü izleyen Ben, içinde tuttuğu soluğunu titreyerek koyverdi. Zakkumun arkasından çıkıp sokağa indi. Kaldırımın bahçeye sınır olan yanındaki üzeri mavi çiçeklerle dolu, yüksek bir yasemin gölgesine saklanarak arabanın arkasından baktı. Cadillac üç blok kadar ilerledikten sonra küçük bir tepeye tırmandı ve tepenin doruğunda kayboldu.

Uzakta daha seyrek olmalarına karşın şimdi de sirenler çalıyordu. Sesleri artık öfkeli değil de, hüzünlü gibiydiler.

Genç adam 32'lik tabancayı bedeninin yanında namlusu yere doğru bakar durumda tutarak gecenin karanlığına gömülmüş çevrede dolaşmaya ve çalınacak bir araba aramaya başladı.

Mercedes 560 SL'de Rachel yerinden kalkıp sürücü koltuğuna geçmişti. Burası sıkıştığı köşeden daha rahat ve Sarah Kiel ile konuşmak üzere çok daha elverişliydi. Arabanın içinde karanlıkta haritaya bakmak üzere torpido gözüne yerleştirilmiş küçük lambayı yaktı. Bu lamba ile zayıf ay ışığı sayesinde arabanın gösterge tablosu ile Sarah'ın hırpalanmış suratı aydınlanmaktaydı.

Dayak yemiş ve fena halde örselenmiş olan kız, şimdi dış dünyayla ilgisi kesilmiş şizofreni durumundan kurtulmuş ve

sorulacak sorulara yanıt verecek duruma gelmişti. Şimdi de kollarını göğüslerinin üzerine onları korur gibi kavuşturmuştu. Küçük ve yaralanmış bir kuşa benziyordu. Kırık tırnakları artık kanamıyordu ama kırılmış parmağı fena halde şişmişti. Sol eliyle morarmış gözüne, berelenmiş yanağına ve yarılmış dudağına dokunuyor; sık sık inleyerek acısını gösteren sesler çıkarıyordu. Rachel'le konuşmuyor ama bakışları genç kadınınkilerle karşılaştığında onun varlığından haberli olduğu gözlerindeki parlaklığın artışından anlaşılıyordu.

Rachel, "Şekerim, biraz sonra hastaneye gideceğiz. Tamam mı?" dedi.

Kız başını öne eğerek onayladı.

"Sarah, benim kim olduğuma ilişkin fikrin var mı?"

Zavallı kız başını iki yana salladı.

"Ben, Rachel Leben'im. Eric'in karısıyım."

Sarah'ın gözleri korkunun yarattığı hüzünle kararır gibi oldu.

"Hayır şekerim. Her şey yolunda. Ben senin tarafını tutuyorum: Kocamdan boşanma aşamasındaydım. Onun genç kızlara düşkünlüğünü biliyordum. Ama, onu bırakışımla bunun bir ilgisi bulunmuyor. O adam hastaydı, şekerim. Yoldan çıkmış, küstah ve hasta biriydi. Nefret etmeyi ve korkmayı ondan öğrendim. Bu yüzden benimle rahatça konuşabilirsin. Benim kişiliğimde bir dost buldun sen, anlıyorsun, değil mi?"

Sarah gene başını öne eğdi.

Bir an duralayan, arabanın dışındaki karanlıklara bakan Rachel, dikkatini yeniden kızın üzerinde yoğunlaştırarak şöyle konuştu. "Sana neler olduğunu anlat bana, şekerim. Her şeyi anlat bana..."

Kız konuşmaya çalıştı ama sesi pürüzlendi. Şiddetli titremeler bedenini sarmıştı.

"Rahat ol. Şimdi güvenecedesin" diyen Rachel, öyle olmasını umut ederek ekledi. "Güvenlik içindesin. Bütün bunları sana kim yaptı?"

Harita lambasının sönük ışığında Sarah'ın teni kemikten yontulmuş gibi soluk görünüyordu. Kız boğazını temizleyip fısıldadı. "Er-ic. Er-ic bana vur-du."

Rachel onun yanıtının ne olacağını önceden biliyordu. Gene de bu sözleri işitince donar gibi oldu ve bir an konuşamadı. Sonunda şöyle sorabildi. "Ne zaman? Bunları ne zaman yaptı?"

"Saat gece yarısını geçmişti. Ama, yalnızca birkaç dakika geçmişti... O, eve geldi."

"Tanrım! Biz oraya gelmeden bir saat kadar önce! Ve biz, eve varmadan önce oradan ayrılmış olmalı!"

Akşamleyin kent morgundan çıktığından beri genç kadın hep Eric'e yetişmeyi istemişti. Ve şimdi onu bu denli yakınından izlediği için Rachel'in sevinmesi gerekirdi. Oysa sevinmek yerine kalbi gümbür gümbür atıyor ve kocasıyla bu sıcak çöl gecesinde pek yakından karşılaşmak düşüncesiyle göğsü sıkışıyordu.

Moraran ve şimdi neredeyse kapanacak kadar şişmiş olan gözüne dikkatle dokunan Sarah, olayı şöyle anlattı. "Eric kapıyı çaldı. Ben de açtım. Ve o bana... yalnızca vurdu. Yere düşürdü ve vurdu. Bacaklarıma iki kez tekme attı..."

Rachel, kızın kalçalarındaki çirkin ezikleri anımsadı.

"... Beni saçlarımdan yakaladı..."

Genç kadın, kızın sol kolunu güvence vermek ister gibi kavradı.

"... Beni yatak odasına doğru sürükledi..."

Rachel: "Anlatışını sürdür" dedi.

"... Geceliğimi yırtar gibi üzerimden çıkardı. Ve biliyorsun... Bu arada sürekli saçlarımı çekiyor ve bana vuruyordu. Sürekli yumruk atıyordu..."

"Daha önce seni hiç dövmüş müydü?"

"Ha-hayır. Yalnızca bir, iki hafif tokat atmıştı. Anlarsın, oyun olsun diye. Hepsi o kadar. Oysa bu gece... her şey yabanılca... ve öyle nefretle doluydu ki..."

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Pek fazla bir şey söylemedi. Yalnızca bana adlar takıyor,

çirkin adlarla beni çağırıyordu, bilirsin... Konuşması da öyle tuhaftı ki... Kelimeler gevelenerek çıkıyordu ağzından..."

Rachel, "Görünüşü nasıldı?" diye sordu.

"Oh, Tanrım!"

"Anlat bana."

"Birkaç dişi kırılmış, yüzü berelenmişti. Teninde kesikler vardı. Pek kötü görünüyordu."

"Ne denli kötüydü?"

"Rengi grileşmiş gibiydi."

"Başı nasıldı, Sarah?"

Kız, Rachel'in elini sıkıca tuttu. "Yüzü... Tümüyle gri renkteydi... Anlarsın, kül gibiydi..."

Rachel sorusunu yineledi. "Eric'in başı nasıldı, Sarah?"

"O, eve girdiğinde el örgüsü bir kep giyinmişti. Karlı havada giyilen külah gibi kepleri bilirsin. Ve başına iyice geçirmişti kepini. Ama bana vururken... Onunla boğuşmak istedim... Ve kepi başından çıktı..."

Genç kadın, kızın sözünü bitirmesini bekledi.

Arabanın içindeki hava, şimdi kızın ter kokusuyla ağırlaşmış ve acı acı kokmaya başlamıştı.

"Eric'in başı tümüyle yaralı ve şişti..." diyen Sarah'ın sesi korku, nefret ve tiksinmeyle boğuklaşmıştı.

Rachel, "Pekiyi, onun başının yanını gördün mü? Orası nasıldı?" diye sordu.

"Kafası tümüyle patlamış ve parçalanmıştı... Korkunçtu, korkunç!..."

"Pekiyi, gözleri nasıldı?"

Sarah konuşmaya çalıştı, tıkandı. Başını öne eğdi ve bir an gözlerini yumdu. Kendini kontrol etme yeteneğini kazanmaya çalıştığı görülüyordu.

Akıldışı bir duyumsamayla Mercedes'in üzerine bir kişinin ya da bir şeyin tırmandığını düşünen Rachel, bakışlarıyla çevreyi yokladı. İyice hırpalanmış kız başını kaldırdığında. "Şekerim, lütfen onun gözlerini de bana anlat" dedi.

"Gözleri bir tuhaftı. Sanki boşluktaymış gibi... Bulutların üzerinde gezer gibiydi bakışları..."

"Bir tür çamurlanmış gibi miydi?"

"Evet."

"Pekiyi, davranışları nasıldı? Hareketlerinde bir tuhaflık var mıydı?"

"Bazen... Biraz sarsakça davranıyordu... Anlarsın, bir tür spastik hareketler yapıyordu. Ama çoğu kez ivedi, bana göre çok ivedi davranıyordu."

"Ve kelimeleri ağzından geveleyerek çıkarıyordu. Öyle demiştin, değil mi?"

"Evet. Kimi zaman söylediklerinden hiçbir anlam çıkmıyordu. İki kez bana vurmayı bırakıp orada yalnızca dikildi. Ayakta ileri geri sallandı... Bilirsin, sanki kim ve nerede olduğunu bilmez gibiydi. Ve sanki o anda beni unutup gitmişti."

Rachel şimdi kendisinin de Sarah gibi titremekte olduğunu duyumsadı. Kızın elini tutmuştu ve onun kendisinden aldığı gibi, o da kızın gücünü kendine çekiyordu.

Kıza bir kez daha üst üste sordu. "Dokunuşu nasıldı? Derisini demek istiyorum... Dokunuşundan ne duyumsadın?"

"Bunu bana sormak zorunda değilsin, öyle değil mi? Onun dokunuşunu sen de bilirsin, değil mi ha?" diyen kız ekledi. "Sen de onun dokunuşunu bilirsin."

"Ama sen, gene de bana söyle."

"Soğuktu. Dokunuşu buz gibi soğuktu."

"Aynı zamanda nemli miydi?"

"Evet... Ama... Bu bir tür tere benzemiyordu."

Rachel, "Yağlı gibi miydi?" diye sordu.

Anısı öyle canlıydı ki, kız tıkanır gibi oldu ve başını öne eğerek onayladı.

Hafif yağlı bir ten. Çürüyüp kokuşmanın ilk aşamasındaki gibi, diye düşündü Rachel. Oysa midesi ve kalbi o denli hasta gibiydi ki, düşündüklerini yüksek sesle söyleyemedi.

Ve Sarah konuştu. "Ben gece saat on birdeki haberleri izle-

miştim. Böylece Eric'in ölmüş olduğunu, dün sabah ona bir kamyonun çarpmış olduğunu öğrenmiştim. Ve o sırada biri gelip beni dışarı atmadan o evde daha ne kadar kalabileceğimi merak etmiştim. Sürekli oradan nereye gideceğimi düşündüm. Ancak televizyondaki haberleri izlememden daha bir saat geçmeden Eric kapıda göründü. Ve ben o anda haberlerin yanlış olduğunu sandım... Oh, Tanrım!... Ama sonra, haberlerin yanlış olmadığını anladım. O... Eric gerçekten ölmüştü. Evet, o ölmüştü..."

"Evet, öyle olmuştu."

Kız özenle yarık dudağını yalayıp yeniden söze başladı. "Ama, her nasılsa..."

"Evet?"

"... Her nasılsa, Eric buraya gelmişti..."

"Evet" diyerek kızın sözlerini onaylayan Rachel sözünü şöyle sürdürdü: "O, geri geldi. Aslında o şimdi de geri geliyor. Henüz tüm geriye gelişi başaramadı ve olasılıkla onu hiç başaramayacak."

"Ama, nasıl oldu o iş?"

"Onu düşünme sen. Aslında nasıl olduğunu bilmek de istemeyeceksin."

"Ve onun kim olduğunu da... Öğrenmek isterim..."

"Sen onun kim olduğunu da öğrenmek istemeyeceksin. İnan bana, bilmek istemeyeceksin, çünkü onu bilmeyi bünyen kaldıramayacak. Şekerim, beni dikkatle dinle. Söylediklerime gönülden uymanı istiyorum: O gördüklerini kimseye söyleme. Hiç kimseye sana olanları anlatma. Anlıyorsun, değil mi? Eğer anlatırsan... Korkunç bir tehlikenin içine girersin. Eric'in dirildiğini söylediğin anda, gözünü kırpmadan seni öldürecek kişiler var. Bu işe karışan pek çok insan bulunuyor. Ve onlar gizlerinin saklanması için, gereken kişileri hemen öldürebilirler."

Alaycı, kapkara ve hiç de sağlam mantıklı insanlara özgü olmayan bir kahkahayla gülen kız, daha sonra, "Olanları söylersem bana kim inanır ki?" diye sordu.

Rachel, "Tümüyle haklısın" diyerek yanıtladı.

"Öyle konuşursam bana deli derler. Zaten bütün olanlar, yalın olarak pek çılgınca bir durumu anlatıyor..."

Sarah'ın bu sözleri söylerken sesi pek hüzünlüydü. Kız, şimdi de büyülenmiş gibiydi. Belliydi ki, bu gece olanlar kızı çok değiştirecek ve onu ölümüne değin ya da çok iyilere ya da çok daha kötüye götürecekti. Sarah kesinlikle aynı kişi olarak kalmayacaktı. Uzun süreyle, belki de yaşamının sonuna kadar kolayca uykuya dalamayacaktı. Çünkü, bu gece yaşadığı korkulu sahneler hep düşlerine girecekti.

"Pekiyi, Sarah. Hastaneye gittiğimizde tüm harcamaları senin için ben yapacağım. Ayrıca sana on bin dolarlık bir çek vereceğim. Parayı uyuşturuculara harcamayacağını umut etmek isterim. Dilersen, Kansas'a annenle babana telefon eder ve gelip seni almalarını onlardan isterim."

"Sanırım... Sanırım bu pek hoşuma gider."

"İyi. Çok iyi olur şekerim. Eminim ki, onlar seni pek merak ediyorlardır."

"Anlarsın... Eric beni öldürebilirdi. Eminim ki, yapmak istediği de oydu, beni öldürmekti. Belki de özellikle istediği beni öldürmek değildi. Herhangi bir kişiyi öldürmek ona yeterli olurdu. Belki de onun tüm gereksindiği kan akıtmaktı. Ve o anda ben oradaydım. Beni öldürmek kolay, rahat bir işti..."

"Pekiyi, ondan nasıl kaçabildin?"

"Eric... Bir an için kendinden geçmiş gibi oldu. Sana anlatmıştım. Bazı şeyleri kafasında karıştırıyordu. Bir an bakışları daha kötüleşir ve bulutların üstüne çıkar gibi oldu. Ve o tuhaf, minik hırıltılı sesleri çıkardı. Yanımdan uzaklaşmak üzere arkasını döndü ve sanki her şey kafasında karışmış gibi çevresine bakınıp bir şeyler arandı... Bilirsin, o anda pek şaşkındı. Pek zayıflamış gibiydi de... Çünkü banyonun kapısına dayanıyor ve kafasını öne doğru sarkıtıyordu."

Rachel, o anda oradaki banyonun kapısının yanında, yatak odasının duvarındaki kanlı el izini anımsadı.

"Ve Eric öyle olduğunda, kendini yitirdiğinde ben banyonun zemininde dümdüz yatıyordum. Fena halde yaralıydım. Zorlukla hareket ediyordum. Bu yüzden o anda en iyisi sürünerek duş kabinine girmemdi. Eric kendine geldiğinde geriye döneceğini biliyordum. Ama, o geri gelmedi. Beni unutmuştu herhalde. Kendine geldiğinde ya benim orada olduğumu unutmuş, ya da nereye gittiğimi anlayamamıştı. Ve sonra onun evin arkasında bir şeylere vurduğunu, eşyaları kırıp döktüğünü işittim."

Rachel, "O evdeki mutfağı oldukça yıkıma uğratmıştı" derken belleğinin bir köşesinde mutfak duvarında sapına kadar sıvaya gömülmüş bıçakların görüntüsü canlanıyordu.

Sarah'ın önce sağlam, sonra şişmiş gözünden yaşlar aktı ve sonunda kız şöyle konuştu. "Anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun, şekerim?"

"Eric'in neden benim arkamdan geldiğini..."

"O belki de özel olarak senin ardından gelmedi" diyen Rachel ekledi: "Eğer o evde bir duvar kasası varsa, Eric oradaki parayı almak istemiş olabilir. Ama temelde o yalnızca gizlenecek bir yer arıyordu... İşler yoluna girene değin. Sonra bir an fenalaştı, içi boşalır gibi oldu ve sen ondan gizlendin. Geriye döndüğünde seni göremedi. Olasılıkla senin yardım aramaya gittiğini sandı. Bu yüzden kendisi de oradan olabildiğince çabuk, başka bir yere gitmeliydi."

"Bahse girerim ki, Eric kulübeye gitmiştir."

"Hangi kulübeye?"

"Arrowhead'deki kulübeyi bilmiyor musun, yoksa?"

"Evet, bilmiyorum."

"Aslında kulübe göl kıyısında değil. Uzakta dağın tepesinde. Beni bir kez oraya götürmüştü. Eric'in orada birkaç dönümlük korusu ve çok temiz kulübesi vardı."

O anda birisi arabanın camını tıklattı.

Rachel ve Sarah korkup çığlık attılar.

Oysa gelen, yalnızca Ben idi. Genç adam, Rachel'in yanındaki kapıyı açıp konuştu. "Haydi. Artık yeni dört tekerimiz var.

Arabanın markası, Subaru. Şu arabadan daha az dikkâti çekici bir taşıt aracı."

Rachel soluğunu tutup, duraksadı. Kalbinin gümbürdemesini ağırlaştırmayı bekliyordu. Genç kadın şimdi kendisiyle Sarah'ı bir kamp ateşinin karşısında oturan, hortlak öyküleri anlatan ve birbirlerini korkutmakta pek başarılı olan iki çocukmuş gibi duyumsuyordu. Ve bir an için genç kadın, arabasının camını *tık-tık-tık* diye tıngırdatan elin parmaklarını kupkuru ve sert bir iskeletin parmakları gibi duyumsamıştı.

12

Sharp Adlı Ajan

JULİO, Anson Sharp ile tanıştığı anda ondan hoşlanmadı. Dakikalar ilerledikçe adamdan hoşlanmayışı artıyordu.

Ajan Sharp, Bayan Leben'in Placentia'daki evine kasıla kasıla girmişti. Ona göre Savunma Güvenlik Ajansı'nın kişiye sağladığı erdemler karşısında, sanki normal polislerin diz çökmesi ve saygı göstermeleri gerekir gibiydi. Adam, duvardaki haça gerilmiş durumdaki Becky Klienstad'ın cesedine bakıp, "Çok kötü. Aslında hoş bir parçaymış, öyle değil mi?" demişti. Daha sonra karşısındaki kişileri yaralamak ister gibi davranıp yetkililere özgü bir sertlikle Hernandez ve Klienstad adlı kadınların federal bir vaka durumuna geldiğini, yerel polisin yetkilerinin bu gibi vakalarda kaldırıldığını ve bu nedenle onların işten el çekmeleri gerektiğini anlatmıştı. Karşısındaki polislere sorular soruyor ama kendisi yanıt vermeye hiç yanaşmıyordu. Reese' den bile daha iriyarı bir adamdı. Göğsü, omuzları ve kollarıyla sanki iri bir keresteden yontulmuş gibiydi. Ensesi kafası kadar kalın görünüyordu. Reese'in tam tersine bedeninin büyüklüğüyle karşısındakileri yıldırmaya çalışıyor, onlara pek yakın duruyor, onların yaşama alanına tecavüz ediyor, konuşurken onlara üstten bakıyor ve küçümser gibi davranıyordu. Yakışıklı bir yüzü vardı. Görünüşüyle böbürlenir gibiydi. Saçları pek muntazam tıraşlıydı. Parlak gözlerindeki bakış her an, *'Ben sizlerden daha iyiyim, daha zekiyim, daha kurnazım ve her zaman da öyle olacağım'* der gibiydi.

Sharp, polis memuru Mulveck ile Placentia karakolundan gelen tüm görevlilere Bayan Leben'in evinden çıkıp gitmelerini ve tüm işi kendilerine bırakmalarını söyledi. Ve şunları ekledi: "Topladığınız tüm ipuçlarını, çektiğiniz fotoğrafları ve oluşturduğunuz evrakı hemen benim ekibime devredin. Kaldırımın yanında bir devriye arabasıyla iki polis memurunu bırakın. Ve onlara bizim uygun göreceğimiz şeylerde yardımcı olmalarını tembih edin."

Belli ki, Mulveck aynen Julio ve Reese gibi Sharp'tan hiç hoşlanmamıştı. Bu durumda Mulveck ve adamları federal ajanların haberci çıraklarına dönüşmüşlerdi. Kuşkusuz adamlardan hiçbiri de bundan hoşlanmıyordu. Ve Sharp onlara biraz saygılı davranmış olsa duruma bu denli üzülmeyeceklerdi.

Mulveck, ajan Sharp'i şöyle yanıtladı. "Bu talimatınızı üstlerime danışacağım."

"Elbette danışabilirsiniz" diyen Sharp ekledi. "Bu arada lütfen adamlarını şu evden dışarı çıkar. Burada gördüklerinizi hiç kimseye söylemeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Üstlerime durumu soracağım" diye yanıtlayan Mulveck'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Adam neredeyse sendeler gibi dışarı çıkarken atardamarları alında vuru yapar gibiydiler.

Sharp'la birlikte koyu renk giysili iki adam daha gelmişti. Ancak, onlar da soğuk ve kendini beğenmiş kişiler olmasına karşın, ajan Sharp kadar iriyarı ve etkileyici tipler değildi. Kutsal bir tapınağın girişinde nöbet tutar gibi yatak odasının kapısının iki yanında ayakta dikiliyor ve Julio ve Reese'e gizlemedikleri bir kuşkuyla bakıyorlardı.

Julio Verdad daha önce Savunma Güvenlik Ajansı'nın adamları ile hiç karşı karşıya gelmemişti. Bunlar arasıra birlikte çalıştıkları ve polisleri daha çok andıran FBI ajanlarından pek farklıydılar. Buradaki ajanlar, seçkinliği sanki keskin kokulu bir kolonya gibi üzerlerinde taşıyorlardı.

Sharp, Julio ile Reese'e şöyle hitap etti. "Sizlerin kim olduğu-

nuzu ve polisteki başarılarınızla iki tazı köpeği olarak ün yaptığınızı biliyorum. Bir vakaya el attığınızda onun elinizden alınmasına kesinlikle izin vermek istemezsiniz. Genelde bu hayran kalınacak bir özelliktir. Oysa, bu kez dişlerinizi aralamak ve işin elinizden gitmesine izin vermek zorundasınız. Yeterince açık söylemeye çalıştım, beni anladınız mı?"

Julio sert bir sesle yanıtladı. "Bu, temelde bizim vakamızdır. Bizim yetki alanımızda başladı ve bu konuda ilk telefonu bizler aldık."

Ajan Sharp, şimdi kaşlarını çatmıştı. "Size söylüyorum: Burada işiniz bitti. Bölümünüzü ilgilendirdiği kadarıyla size burada yapacak iş kalmadı. Hernandez, Klienstad ve Leben dosyaları sanki hiç konulmamış gibi sizin kayıtlarınızdan çıkarıldı. Bundan sonra o konularda her şeye biz bakacağız. Şu anda Los Angeles'ten benim araştırma ekibim buraya hareket ediyor. Sizin sağlayacağınız hiçbir yardıma muhtaç değiliz. Ve onu istemiyoruz da... *Anlaşıldı mı, arkadaş?* Dinle, Teğmen Verdad sizin işiniz burada bitti! Eğer bana inanmıyorsan sen de üstlerine sorabilirsin" dedi.

Dedektif Julio, "Bundan hoşlanmadım" diyerek yanıtladı.

"Hoşlanmak zorunda değilsin!"

Arabayı Rachel Leben'in evinin önünden iki blok öteye kadar süren Julio kaldırıma yanaşıp motoru stop etti. Sert bir hareketle vitesi geri konumuna getirerek şöyle konuştu: "Lanet olsun! Ajan Sharp kendisini öyle pahalıya satıyor ki, neredeyse birisinin onun idrarını şişelemesini ve parfüm olarak satmasını düşünecek o herif!"

Reese, Julio ile birlikte çalıştığı on yıl içinde iş arkadaşının bu denli öfkeli olduğunu hiç görmemişti. Gazap içindeki Julio'nun bakışları kızgın ve çakmak çakmaktı. Adamın sağ yanağı-

na bir tik gelip gidiyordu. Çenelerindeki kaslar gerilmiş, boynundaki damarlar kabarmıştı. Julio şu haliyle bir şeyi ortasından kırıp ikiye parçalamak ister gibiydi.

"Sharp serserinin biri!" diyen Reese ekledi. "Ama, yetkileri ve bağlantıları fazla olan bir serseri."

"Kahverengi gömlekli Nazi propagandacıları gibi davranıyor."

"Sanırım yapacak bir işi var."

"Evet, ama yaptığı bizim işimiz."

Reese, "Haydi, buradan gidelim" dedi.

"Ben gidemem."

"Haydi, gidelim."

Julio başını iki yana sallayarak konuştu. "Hayır. Bu, özel bir vaka. Ben o Hernandez adlı kıza karşı özel bir yükümlülük duyumsuyorum. Bunun nedenini sana açıklamamı bekleme. Şu yaşlı çağımda duygusal davrandığımı düşünebilirsin. Ama, vaka sıradan bir cinayet değil. Öyle olsa, hemen bırakıp giderdim. Gerçekten giderdim. Ama, bu özel bir vaka..."

Reese içini çekip düşündü.

Julio'ya göre her vaka özeldi. Dedektif olarak Teğmen Verdad ufak tefek bir adamdı, ama kendisini yaptığı işle tümüyle yükümlendiriyordu. Eğer öyle değilse lanet olsundu! Bir ya da öteki şekliyle Julio bir vakanın başka polislere devredilmemesinde her zaman ısrarlı olabilirdi: Bazen Verdad, "Bak Reese, şu kurbanın başına gelen vakada özel bir yükümlülüğüm var; çünkü kurban çok genç ve yaşamı tanımak şansına hiçbir zaman sahip olamamış. Bu dürüstçe bir durum değil. Sonuç beni yiyip bitiriyor" derdi. Kimi zaman da, "Bu vaka bana pek kişisel ve özel geliyor. Çünkü, kurban pek yaşlı ve öyle savunmasız ki, eğer yaşlı vatandaşları korumak için biz ekstra kilometreyle yol yapmazsak, toplumumuz hasta bir kalabalıktan oluşacak. Bu durum da beni yiyip bitiriyor" derdi. Kurban bazen güzel, bazen çirkin olur, onun güzellik ya da çirkinliğinin yok olması, Ju-

lio'yu hep yiyip bitirirdi. Bu seferinde Reese ortağı Julio'nun Ernestina Hernandez'e karşı, uzun yıllar önce ölen kardeşinin ad benzerliğinden ötürü özel bir ilgi duyuyordu. Böyle bir vakayı Julio'nun elinden almaları kolay olmayacaktı. Sorun, böyle yükümlülükler gölünde bir gün Julio Verdad'ın boğulma tehlikesinin var oluşuydu...

Direksiyonun arkasında heykel gibi hareketsiz oturan Julio bir yumruğunu kalçasına sürgit vuruyordu. Sonunda şöyle konuştu. "Belli ki, Dr. Eric Leben'in cesedinin morgdan kaçırılışı ile şu iki kızın öldürülüşü birbiriyle bağıntılı. Ama nasıl? Cesedi çalan kişiler mi Ernestina ile Becky'i öldürdüler? Neden olsun bu? Ve birini neden Bayan Leben'in odasının duvarına çiviliediler? Bu çok korkunç bir durum."

Reese, "Haydi gidelim" diye yineledi.

"Ve Bayan Leben nerede? Bu olaylar hakkında neyi biliyor? Bir şeyler biliyor olmalı. Onu sorguya çektiğimde bildiklerini gizlediğini duyumsadım."

"Haydi gidelim, Julio."

"Ve neden bu vaka ajan Anson Sharp ile onun lanet olası Savunma Güvenlik Ajansı'nı ilgilendiren bir sorun olmalı?"

"Haydi gidelim" diyen Reese, bozuk bir plak gibi sözlerini yinelerken, Julio'yu bu işten ayırmaya çalışmanın yararsız olduğunu biliyor, gene de çaba harcıyordu. Bu, onların her zaman aralarında yineledikleri nakarat gibiydi: Eğer Julio bir ucundan tutmazsa o işte Reese kendisini eksikmiş gibi duyumsardı.

Şimdi daha az öfkeli ve daha çok düşünceli gibi görünen Julio, "Leben'in yaptığı iş devletle ilgili olmalı. Bir savunma sözleşmesi ya da ona benzer bir şey..."

"Burnunu bazı işlere sokuyorsun, öyle değil mi?"

"Sana söylemiştim, Reese: Şu zavallı Hernandez adlı kıza özel bir bağımlılık duyumsuyorum."

"Merak etme, onun katilini bulacaklar."

"Katili Sharp mı bulacak? Bu konuda ona mı güvenmeliyiz?

Sharp, ahmağın biri... Giyinişini gördün mü onun?" diyen Julio her zaman kusursuz giyinmeye çalışan bir insandı. Sözünü şöyle sürdürdü: "Takım elbisesinin ceketinin kolu iki buçuk santim daha kısaydı. Ceketi iyi bir ütüye gereksiniyordu. Pabuçları da onlarla uzun zaman yaya yürümüş gibi boyasızdı. Eğer bir insan pabuçlarını uygun biçimde parlatamazsa o adam Ernestina'nın katilini nasıl bulur?"

"Bu konuda benim bir fikrim var, Julio. Eğer bu işin ucunu bırakmazsak bizim kafa derimizi yüzecekler."

"Ben o işi bırakıp gidemem" diyen Julio hoşgörüsüz bir tavırla ekledi. "Ben işi bırakmıyorum. Bir süre daha çalışacağım. Sen istersen bırakıp gidebilirsin."

"Ben de kalacağım."

"Sana baskı uygulamıyorum."

Reese, "Ben de bu işteyim" dedi.

"İstemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Bu işte kaldığımı söyledim. Ben de buradayım."

Beş yıl önce benzersiz bir yüreklilik gösterisiyle Julio Verdad, Reese'in o zamanlar dört yaşında ve çaresiz tek çocuğu olan Esther Susanne Hagerstrom'un yaşamını kurtarmıştı. Dedektif Reese Hagerstrom'un dünyasında mevsimler değişiyor, güneş doğuyor ve batıyor; bunlar yalnızca kızı Esther'i sevindirmek için oluyordu. O çocuk, Reese'in her şeyiydi. Ve onu neredeyse yitirmek üzere olduğu anda Julio çocuğunun yaşamını kurtarmıştı. Verdad çocuğun yaşamını kurtarmak için bir kişiyi öldürmüş ve iki kişiyi de ölümün eşiğine getirmişti. Şu anda Reese bir milyonluk mirası bırakıp gidebilir ama iş ortağını bırakıp bir yere gidemezdi.

Julio, "Bu işi tek başıma çözümleyebilirim, gerçekten" dedi.

"Ben de sana bu işin içindeyim dedim, duymadın mı?"

"Disiplini bozmuş olmak yönünden işten açığa alınabiliriz."

"Ben de bu işteyim."

"Terfilere elveda diyebiliriz."

"Ben de bu işteyim."

"Şimdi de kararlısın, şu halde?"

"Evet, öyle.

"Emin misin?"

"Eminim."

Julio arabanın motorunu çalıştırdı, kaldırımdan uzaklaşarak Placentia sınırlarının dışına çıkmak üzere yola koyuldu. Bu arada, "Pekiyi, ikimiz de yorgunuz. Biraz dinlenmeliyiz. Seni şimdi evine bırakacağım. Biraz yat uyu. Sabah saat onda seni alırım" dedi.

"Ben uyurken sen ne yapacaksın?"

"Biraz kestirmeyi deneyebilirim."

Reese ve kızkardeşi Agnes, Orange ilçesinde Adams bulvarı üzerindeki hoş bir evde Esther Susanne ile birlikte oturuyordu. Reese çalışmadığı günlerde uğraşıp didinerek eski evi güzel bir hale sokarak yenilemişti. Julio ise, Santa Ana'nın doğusundaki Dördüncü Cadde üzerinde güzel bir apartmanda, tek başına yaşıyordu.

Biraz sonra her iki dedektif de soğuk ve boş bir yatakta yatacaklardı. Julio'nun karısı yedi yıl önce kanserden ölmüştü. Reese'in karısı, Esther'in kurtulduğu olayda kurşunlanıp öldürülmüştü. Dedektif Reese de, beş yıldan beri duldu.

Orange ilçesine ve Santa Ana'ya doğru uzanan 57 numaralı karayolunun üzerinde ilerlerken Reese sordu: "Pekiyi, uyuyamazsan ne yapacaksın?"

"Büroya gidip havayı koklayacağım. Ajan Sharp'ın neden işe bu denli hevesli olduğunu araştıracağım. Olasılıkla Dr. Eric Leben hakkında bir şeyler de öğrenebilirim."

"İyi. Sabah onda beni aldığında ne yapacağız?"

"Henüz bilmiyorum" diyen Julio ekledi; "Belki, o zamana değin bir şeyler düşünebilirim."

13

Açıklamalar

GRİ renkli çalıntı Subaru arabayla Sarah Kiel'i hastaneye götürdüler. Rachel hastane masraflarını ödemeyi üstlendi ve ayrıca ona on bin dolarlık bir çek bırakarak kızın Kansas'taki ana babasına telefon etti. Daha sonra gecenin geri kalanını geçirecek bir yer bulmak üzere Benny ile birlikte hastaneden ayrıldılar.

Sabaha karşı saat 3.35'te yorgun ve uykusuzluktan bitik halde Palm Canyon bulvarı üzerinde bütün gece açık, büyük bir motel bulup kendilerine bir oda kiraladılar. Odanın tüm döşemeleri turuncu ve beyaz renklerdeydi. Rachel yatak örtülerinin Tibet sığırı yününden dokunmuş olduğunu söyledi. Ancak, banyodaki duş ile havalandırma iyi çalışıyordu. İki ayrı yatak oldukça genişti ve yatak örtüleri sıkı sıkı kolalanmıştı. Kaldıkları oda motelin arka taraftaki binasındaydı ve caddeden uzakta kalıyordu. Bu yüzden sabahleyin trafiğin gürültüsünden kurtulacaklarını umdular.

Rachel'i on dakika yalnız bırakan Ben, çalıntı Subaru'yu motelin arka çıkışına doğru sürüp bir süpermarketin otoparkına bırakarak yaya olarak motele döndü. Gidiş ve dönüşte otel katibinin merakını çekmemek üzere, müracaatın penceresine yakın geçmemeye özen gösterdi. Ertesi gün bir araca daha az ivedi gereksineceklerinden, araba kiralamaya zaman bulabileceklerdi.

Ben'in yokluğunda Rachel otomatik buz yapıcı ve içecek

maddeleri satan makinelerin bulunduğu yere gitmişti. Şimdi oda penceresinin önündeki küçük masanın üzerinde plastik bir kap içinde buz kalıpçıkları ile diet kola, normal kola, bira ve portakal suyu şişeleri sıralanmış bulunuyordu.

Genç kadın, "Senin susamış olabileceğini düşündüm" dedi.

Ansızın Ben saatlerden beri çöl sıcağında susuz kalmış olduklarını duyumsadı. Bir şişe portakal suyunu iki yudumda içti. Bira şişelerinden birini bir dikişte yarılarken Rachel'e sordu. "Hörgüçleri olsa bile develer susuzluğa nasıl dayanırlar ki?..."

Şu anda sırtından büyük bir yükü boşaltmış gibi rahatlayan genç kadın masanın bir yanına oturdu. Diet kola kutusunu açarken, "Pekiyi, konuş" dedi.

"Neyi konuşayım?"

"Bana soru sormayacak mısın?"

Ben uykusuz olduğu için değil ama şu anda uyku gerçekleri öğrenmekten kendisine daha çekici geliyormuş gibi davranıp, genç kadını rahatsız etmek üzere esnedi. "Neyi sorayım?" diye yanıtladı.

"Bütün gece sorduğun soruları."

"Sen, yanıt vermeyeceğini açık açık söylemiştin."

Genç kadın öyle üzüntülü görünüyordu ki, ölüm önsezisiyle Ben kemiklerinin sızladığını duyumsadı ve sevdiği kadın için bile olsa böyle ölümcül bir olaya karıştığı için hata işleyip işlemediğini merak etti. Rachel genç adama şimdiden ölmüş ya da her ikisi de ölmüş gibi hüzünle bakıyordu.

"Eğer bana anlatmaya hazırsan..." diyen Ben, biraz duraklayıp ekledi. "O zaman benim soru sormama gerek kalmaz."

"Kafanı iyice açık tutmak zorundasın. Sana anlatacaklarım öyle inanılmaz... ve lanet olası derecede tuhaf gelebilir ki..."

Birasından bir yudum alan Ben sordu. "Eric'in ölümünü ve daha sonra çıkıp gelişini mi kastediyorsun?"

Genç kadın şaşkınlıkla yerinden sıçrar gibi oldu ve adama ağzı açık kalarak baktı. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama ağzından ses çıkmadı.

Ben yaşamında kendisini böylesine ödüllendiren tepkiye hiç rastlamamıştı. Ve şimdi bundan büyük keyif duyuyordu.

Sonunda Rachel konuşabildi. "Ama... Ama nasıl... Ne zaman... Ne?..."

"Bildiklerimi nasıl öğrendim mi diyorsun? Onları ne zaman mı kestirdim? İpuçlarını bana ne mi verdi?"

Genç kadın başını öne eğerek onayladı.

Ben açıkladı. "Lanet olsun, eğer Eric'in cesedini bir başkası gelip çalmış olsaydı, onu alıp götürmek üzere kendi arabasıyla gelirdi. İki kadını öldürüp onun arabasını çalmak zorunda kalmazdı. Ayrıca Villa Park'taki garajda bir kenara atılmış beyaz hastane giysileri vardı. Üstelik, dün akşam ben kapına geldiğimde sen kafasızlar gibi korkmuştun. Aslında sen öyle kolay korkmazsın. Sinirleri kolayca bozulmayan pek yetenekli ve kendine yeten bir kadınsın. Seni... Eric'in varlığı dışında hiçbir şeyden öylesine korkmuş görmedim bugüne değin."

"Eric gerçekten kamyonun çarpmasıyla ölmüştü, biliyorsun. Onun durumuna ilişkin yanlış tanıda bulunmuş değiller."

Uyku uyuma isteği biraz gerileyen Ben şöyle konuştu. "Eric'in işi ve dehası gen mühendisliği üzerineydi. Ve adamın genç kalabilmek üzere büyük bir tutkusu vardı. Sanırım, yaşlanma ve ölümle ilgili genlerin bağlantılarını saptayan bir yöntem buldu. Ya da olasılıkla doku yapısının ölmezliği ve hastalıkların ivedi iyileştirilmeleriyle ilgili genleri yapay olarak oluşturdu..."

Rachel, "Benny, sen beni sonsuz derecede şaşırtıyorsun" dedi.

"Yetişkin bir insanım ben."

Genç kadının yorgunluğu yerini şimdi enerjik ama sinirli bir ruh haline bırakmıştı. Olduğu yerde rahat duramayarak ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı.

Birasını yudumlayan Ben masada kaldı. Bütün gece oldukça çok gevezelik etmişti. Şimdi konuşma sırası Rachel'deydi.

Konuşmaya başlayan kadının sesi hüzünlü ve bir şeye boş veriyormuş gibi duyuluyordu. "Geneplan ilk yüksek kazançlı

mikroorganizmaların patentini aldığında Eric şirketini halka açabilir ve bir gecede yüz milyon dolar para kazanabilirdi" dedi.

"Yüz milyon dolar mı? Tanrım!"

"Onun iki ortağı ile her zaman yakınında çalışan üç araştırmacı elemanının şirkette payları bulunuyordu. Onlar halka açılma konusunda istekliydiler. Vincent Baresco'nun dışında herkes bu işten para kazanmak istiyordu. Sonunda Eric, şirketin hisse senetlerini satarak halka açılmasına karşı çıktı."

"Baresco mu?" diyerek adamın adını yineleyen Ben sordu. "O, bizlere Eric'in bürosunda Magnum tabancasını çeken ve sonunda benim hakladığım kişi değil mi? O adam da, Eric'in ortağı mıydı?"

"Aslında o, Dr. Vincent Baresco'dur. Eric'in kendisinin seçtiği araştırma personeli ile Wildcard tasarısını bilen pek az kişiden birisidir. Şirkette her şeyi bilen altı kişi vardı. Altı kişi ve bir de ben. Eric bana övünmeyi pek severdi. Her neyse, Baresco Eric'in tarafını tutuyor ve Geneplan'ın halka açılmasını istemiyordu. Ve Baresco, ötekileri de buna inandırdı. Eğer tasarı şirkette saklı olarak kalırsa, öteki hisse sahiplerini memnun etmek zorunda kalmayacaklardı. Kararların onlara karşı savunulması zorunda kalmadan gerçekleştirilmesi bazen gerçekleştirilmesi olanaksız tasarılar üzerinde para harcamaları kolaylaşıyordu.

"Ölümsüzlük ya da benzeri araştırmalarla ilgili tasarılar gibi mi?"

"Ölümsüzlüğü tümüyle gerçekleştirmeyi beklemiyor ama yaşamın uzaması ve yeniden doğmayı umut ediyorlardı. Böyle tasarılar pek fazla harcamayı gerektiriyordu. Oysa, şirketin hisse sahipleri bu paraların kazanç olarak kendilerine dönmesini isterdi. Eric ve yakınları şirket kazançlarından kendilerine çekip aldıklarıyla sürekli zenginleşiyorlardı. Bu yüzden halka açılarak alacakları anamal artışına muhtaç değildiler."

Ben, düşünceli bir tavırla sordu. "Yeniden doğma olayı ha?"

Odanın penceresine kadar yürüyen Rachel, perdeyi dikkatle çekip araladı ve gecenin gölgeleriyle örtülmüş olan motelin oto-

parkını gözledi. Sonra şöyle yanıtladı. "Tanrı biliyor ya, ben DNA oluşumu konusunda uzman değilim... Ama, o adamlar beden hücrelerine yeni genetik maddeleri taşımak ve kromozom zincirinde yeni parçaları tam olarak yerine oturtmak üzere iyi huylu bir virüsü 'taşıyıcı' olarak görev yapması için geliştirmeyi umut ediyorlar. Bu virüsü genetik yoldan ameliyat yapan canlı bir tür neşter olarak düşünebiliriz. Mikroskobik yapıda olduğu için, gerçek hiçbir neşterin yapamayacağı büyük duyarlılıkta ameliyatları gerçekleştirebilir. Kromozom zincirinin bir bölümüyle tutunup kaldığı için dışarıdan gözlemini yapmak, orada var olan bir geni yıkıma uğratmak ya da oraya yeni bir geni yerleştirmek üzere tasarımlanabilir."

"Adamlar o virüsü oluşturabildiler mi?"

"Evet. Daha sonra yaşlanma ile ilgili genleri olumlu olarak tanımlamaya, ortaya çıkarmaya ve virüsün hücrelere taşıyacağı yapay genetik maddeyi geliştirmeye gereksinim duydular. Bu yeni genler yaşlanma işlemini durdurmak ve bedenin doğal bağışıklık sistemine destek olmak üzere bedende daha çok hormonun ve diğer iyileştirici maddenin yapımını sağlayacaktı. Beni izleyebiliyor musun?"

"Genellikle izleyebiliyorum."

"Evet, o adamlar yıkıma uğramış doku, kemik ve öteki dirimsel önemdeki organları yeniden yaşama kavuşturulması yolunda insan bedenine ek bir yetenek kazandıracaklarına inanıyorlardı."

Genç kadın şimdi de pencereden gecenin karanlıklarına doğru bakıyordu. Yüzü soluktu. Bunun nedeni şu anda gördüklerinden ötürü değil de, açıklamak oldukların şeyleri düşünmesindendi."

Sonunda Rachel sözlerini şöyle sürdürdü. "Aldıkları patentler onlara parayı seller gibi akıtmaktaydı. Bu nedenle genler üzerinde Tanrı bilir ya, kaç milyon doları yalnızca şirketin içinde değil, dışarıda da harcıyorlardı. Bu, Manhattan tasarısının özel kaynaklarla parasının karşılandığı bir eşleniği gibiydi. Ve

belki de atom bombasının geliştirilişinden daha fazla gizli yönü bulunuyordu."

"Gizli miydi?... Başarılı olurlarsa, yaşamı uzatıcı nimeti yalnızca kendileri için mi saklı tutacaklardı?..."

"Evet, kısmen öyle" diyen genç kadın perdeyi kapatıp döndü ve ekledi. "O gizi kendilerine saklayıp yalnızca seçtikleri kişilere uygulamanın kendilerine sağlayacağı gücü düşünebilir misin? Var oluşlarını kendilerine borçlu sayan seçkin ve uzun ömürlü bir efendi ırkı oluşturacaklardı. Böyle bir gizi kendilerine saklamaları, onlarla birlikte çalışan herkesin üzerinde gerçekte bir tehdit oluşturacaktı. Bu konuda bir deha olmasına karşın, Eric'in kulağa boş emel ve saçmalık gibi gelen konuşmalarını dinlerdim."

"Pekiyi, Cadillac arabayla bizi izleyen ve polislere ateş eden o adamlar?..."

"Onlar, Geneplan şirketindendir" diyen Rachel yeniden asap bozukluğuyla dolu bir enerjiyle odayı arşınlamaya başlayarak konuşmasını sürdürdü. "O arabayı tanıdım: Rupert Knowls' undur. Eric ilk kez işe başladığında Knowls ona sermaye vermişti. Eric'ten sonra Geneplan'ın en büyük ortağı Rupert Knowls'tur."

"Zengin bir adam ha? Gene de ününü ve özgürlüğünü rizikoya sokup iki polise ateş ediyordu."

"Evet, sanırım Knowls o gizi saklamak üzere bunu yapabilir. İlk olarak adam vicdanının sesini tümüyle dinleyen bir kişi değildir. Ve büyük bir fırsatla karşı karşıya gelirse, duraksamalarını bir yana kolayca bırakabilir."

"Tamam. Şu halde adamlar yaşamı uzatmak ve inanılmaz derecede ivedi iyileştirmeyi sağlamak üzere bazı yöntemler geliştirdiler. Sonra ne oldu?"

Genç kadının alımlı yüzü solmuştu. Ve ortada bir gölge bulunmamasına karşın, yüzüne gölgeler düşermiş gibi oluyordu. "Sonra... Adamlar, laboratuvar hayvanları üzerinde deneyler yapmaya başladılar. Özellikle beyaz fareler üzerinde çalışıyorlardı."

Ben, sandalyesinde dimdik oturmuş ve birasını bir yana bırakmıştı. Artık içmiyordu. Çünkü, Rachel'in davranışlarından öykünün doruk noktasına gelindiğini anlamıştı.

Genç kadın odayı arşınlarken bir an kapıda durup otoparka açılan minik vasistası inceledi. Kapının kilidi sıkıca kilitliydi. Oysa, biraz duraksayan Rachel arkası dik bir iskemleyi iki ön ayağının üzerine kaldırıp kapıya sıkıca dayadı. Ve fazladan güvenlik için iskemlenin arkalığını kapı koluna yasladı.

Benny onun aşırı derecede, belki de paranoyak tipler gibi dikkatli davrandığını görüyordu. Ama gene de Rachel'in yaptıklarına karşı çıkmadı.

Genç kadın odanın ortasına dönüp yataklardan birinin kenarına ilişti ve konuşmaya başladı. "Farelere iğne yapıp hayvanları değiştirdiler. Kuşkusuz insan geni yerine fare genleriyle çalışıyor, ancak insan yaşamını uzatmak üzere uyguladıkları aynı kuram ve teknikleri uyguluyorlardı. Ve kısa ömürlü fareler, daha uzun süreyle yaşamaya başladılar. Ömürleri iki katına çıktığı halde şimdi de ayaktaydılar. Sonra... Farelerin ömrü üç, dört katına çıktı ama gene aralarında genç kalan hayvanlar vardı. Bazı hayvanları çeşitli şekillerde yaraladılar. Kemiklerini kırıp, derilerini yaktılar. Ve bu hayvanlar şaşırtıcı derecede çabuklukla iyileşti. Böbrekleri yıkıma uğratılmış fareler de iyileştiler. Asit buharı ile akciğerleri yarı yarıya yok edilmiş fareler, daha sonra yeniden doğmuş gibi oldular. Körletilmiş fareler yeniden görme yeteneğini kazandı. Ve sonra..."

Bu noktada genç kadının sesi hafifledi. Sıkıca kilitli kapılara, pencerelere teker teker baktı ve sonra başını öne eğip, gözlerini kapadı.

Ben sabırla onu bekledi.

Şimdi de gözlerini kapamış olan Rachel şöyle konuştu: "Standart işlemleri uygulayarak bazı fareleri öldürüp üzerlerinde kesip biçme ve doku testleri yapmak üzere bir kenara bırakmışlardı. Bu farelerden bazısı iğne yapılışı nedeniyle damarlarının tıkanmasından, diğerleri de öldürücü formaldehitin beden-

lerine uygulanışı yüzünden ölmüştü. Onların ölü olduklarına ilişkin hiçbir kuşku bulunmuyordu. Tam anlamıyla ölüydüler. Ancak o farelerden kesilip biçilmeyenler... canlanıp geri geldiler. Hem de birkaç saat içinde geri geldiler. Laboratuvar tepsileri içinde yatarlarken... bedenlerinde seğirme ve kasılmalar başladı. Başlangıçta uykulu ve zayıftılar... Ama ne olursa olsun, geri gelmişlerdi. Kısa sürede bu hayvanlar ayaklandı. Kafeslerinde telaşla koşuşuyor ve iştahla yemlerini yiyorlardı. Artık tam anlamıyla canlıydılar. Kimse bu durumu beklemiyordu. Oh, kuşkusuz uyutulmadan önce onların bağışıklık sistemine bol miktarda gen verilmişti. Ancak sonuçta ömürleri şaşırtıcı derecede uzamıştı." Rachel, konuşmasının bu noktasında sustu. Başını kaldırıp gözlerini açarak Ben'e baktı ve ekledi. "Ancak, bir kez ölüm çizgisi aşılınca onun yeniden aşılmayacağını kim düşünebilirdi?"

Benny'nin elleri titremeye başlamıştı. Buz gibi bir titreme de belkemiğinin üzerinde dolaşıyordu. Genç adam şimdi çattıkları belanın büyüklüğünü sezinleyebiliyordu.

Onun aklından ve yüreğinden geçenleri okumuş gibi, Rachel, "Evet" dedi.

Genç adam ürkü, şaşkınlık ve yabanıl bir neşenin içine gömülmüş gibiydi. Şimdi insan ve farelerden ürküyor; insanların doğadaki ölümsüzlük ilkesine karşı çıkmasına şaşırıyor ve sevdiğimiz kişileri yitirmekten kurtulma olasılığının ortaya çıkışı karşısında neşeleniyordu.

Sanki onun düşüncelerini okurmuş gibi Rachel şöyle konuştu. "Belki bir gün... Belki de çok yakında, mezarlık korkusu ortadan kalkacaktı. Bu durum gerçekleşmemişti henüz. Çünkü Wildcard tasarısı tümüyle başarılı değildi. Ve yaşama dönen fareler... biraz tuhaftılar."

"Tuhaf mı?"

Böyle çok anlam yüklü bir sözcüğün üzerinde durmak yerine genç kadın, "Başlangıçta araştırmacılar farenin tuhaf davranışlarının beyinde bir tür yıkımdan, olasılıkla beynin dokusunun değil de, beynin kimyasının temel olarak değişmesinden

kaynaklandığını düşündüler. Bu da, farelere ne kadar iyileşme yeteneği verilirse verilsin, onarılamıyordu. Ancak sorun bu değildi. Çünkü, fareler ölümlerinden önce kendilerine öğretilen bilmece labirentlerini ve diğer güç durumları şimdi de çözebiliyorlardı..." dedi.

"Şu halde bellek, bilgi ve belki de kişilikleri; ölüşleriyle yeniden dirilişleri arasındaki kısa yaşam yoksunluğu durumu için kurtulabiliyordu."

Genç kadın bu sözleri başını öne eğerek onayladı ve ekledi. "Ki o durum da, ölümden sonra beyinde bir süre küçük akımların var olduğunu ve belleğin dokunulmamış, zarar görmemiş durumda kaldığını gösterdi. Sanki akımın kesilmesi anında bir bilgisayarın yedekte bekletilen akü ile kısa süre belleğini kullanıma açık tutması gibi..."

Artık uykusu iyice kaçmış olan Ben, "Tamam, anlıyorum. Eğer fareler bilmece labirentinde başarıyla koşuşabiliyorsa, onların bir tuhaf yanı olmaması gerekir. Sana göre tuhaf olan neydi?" diye sordu.

"Bazen farelerin aklı karışıyordu. Özellikle dirildikleri ilk anda kendilerini kafesin duvarlarına çarpıyor ya da kendi kuyruklarını izleyerek oldukları yerde daireler çiziyorlardı. Bu tuhaf davranışları ağır ağır sona eriyor ama bir başka daha korkunç davranış şekli ortaya çıkıyor... ve o durum daha uzun süreli oluyordu."

Dışarıda bir araba, motelin otoparkına girip durdu.

Rachel bir süre önü berkitilmiş kapıya endişeli bakışlarla baktı.

Sakin çöl havasında bir araba kapısının açılıp kapandığı işitildi.

Ben, oturduğu iskemlede gergin bir tavırla doğruldu.

Boş gecenin içinde ayak sesleri yankılandı. Bazı kişiler Rachel ile Ben'in bulunduğu odadan daha uzaklara doğru gidiyor gibiydiler. Motelin bir başka bölümünde bir kapı açıldı ve kapandı.

Gözle görülen bir rahatlamayla Rachel omuzlarını öne doğru sarkıttı. "Kuşkusuz, fareler doğuştan korkak yaratıklardır. Düşmanlarıyla kesinlikle kavga etmezler. Bu konuda donatılmış değillerdir. Yaşamlarını kaçarak ve saklanarak kurtarırlar. Yaşam alanları ve üstünlüklerini korumak için bile kavga etmezler. Çekingen ve yumuşak başlı yaratıklardır. Oysa burada ölüp dirilen fareler artık kesinlikle yumuşak başlı değildiler. Birbirleriyle dövüşüyor, üzerinde deney uygulanmayan farelere saldırıyor ve onları yakalamaya çalışan araştırmacıları bile çimdiklemeye çalışıyorlardı. Aslında insanın canını acıtamaz ve bunu bilirlerdi. Öfkeyle koşuşuyor, kafeslerin döşemesini tırmalıyor, hayali düşmanlarıyla savaşır gibi havaya pençe atıyor ve bazen kendi kendilerini bile pençeliyorlardı. Girdikleri bunalımlar bazen bir dakikadan az sürüyor ama çoğu kez fareler yorgunluktan yere serilinceye kadar devam ediyordu."

Rachel susunca bir süre ikisi de konuşmadılar.

Motel odasındaki sessizlik, mezarların derinliğinden gelir gibiydi.

Sonunda Ben konuşmaya başladı. "Farelerin tuhaflığına karşın, Eric ve araştırmacılar durumu görünce elektriklenmiş gibi olmalıydı. Büyük Tanrım! O adamlar yaşamı uzatmak istiyorlardı. Bunun yerine, ölümü alt etmişlerdi! Artık aynı yöntemi insanlar üzerinde uygulamak niyetindeydiler."

"Evet."

"Farelerin heyecan, öfke ve bazen şiddet gösterilerinde bulunmasına karşın, gene de bu uygulamayı insanlar üzerinde yapmak istiyorlardı."

"Evet."

"Bu sorunun insanlarda ortaya çıkmayacağını... ya da sorun ortaya çıktığında onu yenebileceklerini düşünüyorlardı."

"Evet."

Ben şöyle konuştu. "Böylece... iş yavaş yavaş gelişti. Ancak bu gelişme Eric'e aşırı yavaş geliyordu. Gençliğe dönük, genç olmaya aşırı tutkulu ve ölümden haddinden fazla korkan Eric,

bu konuda güvenlikli ve doğruluğu kanıtlanmış işlemlerin ortaya çıkmasını bekleyemedi."

"Evet."

"Bu gece Eric'in bürosunda sen Baresco'ya Eric'in ana kuralı çiğnediğini söylerken bunu kast ediyordun. Gen araştırmacıları ya da biyoloji üzerinde çalışan bilim adamlarına göre, ana kural ne olmalıdır? Tüm sorunlar test hayvanları ya da daha aşağıdaki canlılar üzerinde çözümlenmeden sonuçlar insanlara uygulanmamalıdır. Ana kural bu değil mi?"

"Tümüyle haklısın" diyen genç kadın titremesin diye ellerini kucağında sıkıca kavuşturmuştu. Gene de parmakları titremekteydi. Ekledi: "Ve Vincent, Eric'in ana kuralı çiğnediğini o ana değin bilmiyordu. Şuna eminim ki, Eric'in cesedi kaybolduğunda adamlar fena halde şoke oldular. Olayı işittikleri anda Eric'in en çılgın, en acımasız ve bağışlanması en güç şeyi yapmış olduğunu anladılar."

Ben sordu. "Pekiyi, o durumda ne yapacaklardı? Eric'e yardımcı mı olacaklardı?"

"Hayır. Onu öldürmek isteyecekler. Bir kez daha..."

"Niçin?"

"Çünkü, Eric geri geldiğinde kesinlikle eskisi gibi olmayacaktı. Madde mükemmel bir hale getirilmemişti henüz."

"O, laboratuvar hayvanları gibi olacaktı."

"Büyük olasılıkla öyle. Tuhaf bir şekilde sert ve tehlikeli..."

Benny bir an için Villa Park'taki evde yapılmış feci yıkımı ve arabanın bagajındaki kanı anımsadı.

Ve Rachel şöyle konuştu: "Unutma, Eric bundan önce tüm yaşamı boyunca acımasız ve yabanıl içgüdüleriyle sorunlu bir adamdı. Fareler o duruma yumuşak başlı yaratık olarak başlıyorlardı. Oysa Eric öyle değildi. Şu anda durum ne olacaktı? Şimdi onun Sarah Kiel'e yaptıklarına bir bak."

Ben dayak yemiş kızı, Palm Springs'teki evdeki harap mutfağı ve duvara saplanmış bıçakları anımsadı.

"Ve Eric o öfke nöbetlerinden birinde, bir kişiyi öldürürse..."

diyerek söze başlayan genç kadın ekledi. "Pek olasıdır ki, polis onun yaşadığını öğrenecek ve Wildcard tasarısı olanca çıplaklığıyla ortaya çıkacaktır. Bu yüzden Eric'in ortakları onu bir başka dirilme olmayacak biçimde kesin ölüme götürmek isteyeceklerdir. Onun organlarını parça parça edip yakarak kül eder ya da o organları çeşitli yerlere dağıtırlarsa hiç şaşmam."

Bir kez daha Ben düşündü: Yüce Tanrım! Bu gerçek bir olay mı, yoksa korku tiyatrosu mu? Ve sonra genç adam sordu: "O adamlar Wildcard tasarısını bildiğin için mi seni öldürmek istiyorlar?"

"Evet. Ama, bana o pis ellerini uzatmalarının tek nedeni bu değil. En az iki nedenleri daha olmalı: Birincisi, olasılıkla Eric'in hangi deliğe kaçacağını benim bildiğimi düşünüyorlar."

"Oysa sen nereye gittiğini bilmiyorsun."

"O konuda bazı fikirlerim vardı. Ve Sarah Kiel bana bir bilgi daha verdi."

"Adamların üçüncü bir nedenleri olduğunu söylemiştin."

Genç kadın başını öne eğip, onaylayarak konuştu.

"Geneplan şirketinin mirasçıları arasında birinci sırada yer alan kişi benim. Ve o adamlar Wildcard tasarısına benim yeterince para pompalayacağıma inanmıyorlar. Beni ortadan kaldırırlarsa şirketin kontrolünü elde tutma ve Wildcard tasarısının gizli kalmasını sağlama yolunda daha iyi bir şansa sahip olacaklar. Eğer Eric'in kasasına onlardan daha önce varır ve tasarının ajandasına el koyar, o konuda sağlam kanıtlara sahip olursam artık bana dokunmaya yüreklenemeyeceklerdir. Elimde kanıt olmazsa, incinmeye elverişli ve çok duyarlı olurum."

Ben öfkeyle yerinden kalktı ve düşünerek odada dolaşmaya başladı.

Gecenin içinde motelden çok ötede olmayan bir yerde bir kedi ya kızgınlıkla ya da tutkuyla miyavladı. Miyavlama sesi yükselerek ve alçalarak uzadı gitti.

Sonunda Ben sordu. "Rachel, sen neden Eric'i izliyorsun?

Ötekilerden önce ona varmak üzere neden ivedi davranıyorsun? Bulursan ona ne yapacaksın?"

"Onu öldüreceğim" diyen kadının sesi duraksamasızdı. Yeşil gözlerinde kararlılık ve çelik gibi bir azim ışıldayarak ekledi. "Onu bütün bütün öldüreceğim. Çünkü ben onu öldürmezsem, daha fazla iyileşene kadar gizlenecek, kendi üzerindeki denetimini tam anlamıyla ele geçirince beni öldürmek üzere o gelecek. Bana öfkelendiği için öldü. Bana duyduğu büyük nefretten ötürü kendisini tüketircesine trafiğin ortasına attı. Eminim ki, morgda kendine geldiği anda aynı nefreti bana karşı duyumsuyordu. Onun bulutlu ve kötülüğe eğilimli aklında birincil hedef bendim. Ben ölene kadar onun rahat edebileceğini sanmıyorum. Kuşkusuz bu kez gerçekten ölünceye kadar bu böyle kalacak..."

Ben, genç kadının haklı olduğunu biliyor ve onun için pek korkuyordu. Biraz düşündükten sonra sordu. "Eric'e karşı gerçekten silahının tetiğini çekebilecek misin?"

"Evet."

"Senin ona ateş edebileceğine emin değilim. Cinayetin ahlaksal sonuçlarını düşününce buz gibi olacağını söyleyebilirim."

"Ama o, yapacağım bir cinayet olmayacaktır. Çünkü Eric artık bir insan değil. O zaten ölmüş durumda. Yaşayan bir ölü durumunda... Evet, yürüyen bir ölü. Artık bir insan değil. Farklı, çok değişmiş bir durumda... Aynen o farelerin değiştiği gibi. Şimdi Eric bir insan değil; *bir şey, tehlikeli bir şey*. Ben onun kafasını patlatırken vicdan azabı duymayacağım. Eğer yetkililer durumu öğrenirse beni suçlamayacaktır. Kendi aklımda da kendimi mahkum edecek düşüncelerin uyanacağını düşünemiyorum."

"Bunları uzun uzun düşünmüş olmalısın" diyen Ben, sözünü sürdürdü. "Ama neden gizlenmiyor, profilini alçakta tutmuyor ve Eric'in ortaklarının seni öldürmeyi denemelerine izin veriyorsun?"

Rachel başını iki yana sallayarak yanıtladı. "Onların başarılı

olacağına ilişkin bir bahse giremem. Başarısız kalabilirler. Eric beni bulamadan o adamlar Eric'e erişmeyebilirler. Şu anda konuştuğumuz şey benim yaşamım. Ve Benny, Tanrı adına! Kimsenin beni koruyamayacağına inanıyorum."

"Bana da inanmıyor musun?"

"Hayır, sana inanıyorum, Benny."

Genç adam yürüyüp yatağın yakınına geldi. Genç kadının yanına oturdu ve "Şu halde biz ölü bir adamı izliyoruz, öyle değil mi?" dedi.

"Evet."

"Ancak, şimdi biraz dinlenmeliyiz."

Rachel, "Evet, ben de çok bitik durumdayım" diyerek Ben'i onayladı.

"Pekiyi, yarın nereye gideceğiz?"

"Sarah bana Eric'in sahibi olduğu, Arrowhead gölü kıyısındaki kulübeyi söyledi. Orasının iyi bir saklanma yeri olduğu belli. Şu anda Eric'in tek istediği şey de gizlilik. Hiç değilse bir, iki günlük iyileşme süresince bu böyle."

Ben içini çekip yanıtladı. "Evet, o adamı öyle bir yerde bulabiliriz."

"Sen, benimle birlikte gitmek zorunda değilsin."

"Ama seninle gideceğim."

"Buna zorunlu değilsin."

"Biliyorum, ama gideceğim."

Genç kadın onu yanağından hafifçe öptü.

Rachel yorgun, terli, kirli, saçları karışık ve gözleri kanlanmış olmasına karşın gene de pek güzeldi. Sevecen bir tavırla konuştu. "Haydi, biraz dinlenelim, Benny."

"Tamam."

Ancak, genç adam yatağına yatmadan ve ışığı söndürmeden önce, birkaç saat kadar öncesinde Dr. Vincent Baresco'dan aldığı Smith ve Wesson marka Magnum tabancasının fişek yatağını açmak ve içindeki mermileri saymak zorundaydı.

Fişekleri saydı: Geriye yalnızca üç mermi kalmıştı. Diğer üç

mermiyi kendisi Eric'in bürosunda ona saldırdığında Baresco yabanılca sağa sola ateş ederek harcamıştı. Üç mermi çok bir şey değildi. Ben'in kendisini güvencede duyumsamayacağı kadar çok cephaneleri bulunmuyordu. Evet, bir de Rachel'in 32'lik tabancası vardı. Ancak, yürüyen ölü bir adamı durdurmak için kaç mermi gerekliydi? Magnum tabancayı komodinin üzerine koydu. Gece boyunca gereksinirse elini uzatıp silahı hemen oradan alabilirdi.

Sabahleyin bir kutu fişek satın alacaktı. Hayır, iki kutu alırsa daha iyi olacaktı.

14

Gece Kuşu Gibi

İKİ adamını şimdi duvarından Rebecca Klienstad'ın cesedi indirilmiş olan Rachel Leben'in Placentia'daki evinde, diğer adamlarını Eric Leben'in Villa Park'taki evinde ve Geneplan'ın bürosunda bırakan Savunma Güvenlik ajanı Sharp, kalan son iki adamıyla birlikte alçaktan uçan bir helikopterle Eric Leben' in Palm Springs'teki aşk yuvasına gidiyordu. Pilot helikopteri Palm Kanyon bulvarının bir sokak ötesinde üzerinde hiçbir kimlik belirtisi olmayan bir devlet arabasının yakınına indirdi. Helikopterin geniş pervanesi sıcak çöl havasını savuruyor ve şimdi yere inip arabaya doğru koşan Sharp'ın sırtına tokat atarmış gibi görünüyordu.

Beş dakika sonra Dr. Leben'in genç kızları içinde barındırdığı eve varan ajan Sharp, sokak kapısının açık olduğunu görünce şaşırmadı. Zili tekrar tekrar çaldı ama kapıya yanıt veren olmadı. Smith ve Wesson markalı şefin özel tipi tabancasını çeken ajan yanına gelen yardımcılarının önünde ilerleyerek içeri girdi. Eldeki bilgilere göre, şu anda Leben tarafından bu evde barındırılan Sarah Kiel adlı kızı bulmak amacıyla hareket etmekteydi.

Savunma Güvenlik Ajansı, Eric Leben'in aşırı derecede cinselliğe düşkün olduğunu biliyordu. Çünkü bu ajans, Savunma Bakanlığı (Pentagon) ile çok gizli sözleşmeler yapan kişilere ilişkin her şeyi bilirdi. Durum, Leben gibi sivillerin kesinlikle anlamayacağı bir şeydi: Bir kez Pentagon'un parasını alır ve yüksek derecede duyarlı bir araştırma işini üstlenirse kişinin kesinlikle

mahremiyeti kalmıyordu. Ajan Sharp, Eric'in çağdaş sanat, tasarım ve mimarlığa düşkünlüğünü de biliyordu. Dr. Leben'in evliliğindeki sorunları da ayrıntısıyla öğrenmişti. Leben'in hangi yemekleri yeğlediğini, hangi müzik türünden hoşlandığını, hangi marka iç çamaşırları giyindiğini ve kuşkusuz adamın ulusal güvenlikle ilgili olarak şantaja uğrama potansiyeli taşıyan pek genç kızlarla kurduğu ilişkileri çok iyi biliyordu.

Sharp küçük evin mutfağına adım attığında oradaki yıkımı ve özellikle duvara saplanmış bıçakları gördü. Sarah Kiel'i canlı olarak bulamayacağını düşündü. O kız da bu evin bir duvarına çivilenmiş, bir odasının tavanına asılmış, bedeni parçalara bölünmüş ya da daha kötü bir duruma sokulmuş olabilirdi. Bu olayda daha sonra başa neler geleceğini kestirmek olanaksızdı. *Başa her şey gelebilirdi.* Çünkü durum tümüyle tuhaftı.

Sharp ile birlikte eve gelen iki genç ajan Gosser ile Peake mutfaktaki yıkım sahnesi ve bunu yapanın çılgınlıkları karşısında rahatsız olmuşlardı. Onlar da, ajan Sharp gibi yürüyen bir ölüyü izlemekte olduklarını biliyorlardı. Eric Leben'in cesedinin morgda yatırıldığı dolapta ayağa kalktığını, çaldığı hastane üniformalarını giyerek oradan kaçtığını, o yarı cansız haliyle Hernandez ile Klienstad adlı kadınları öldürdüğünü biliyor; bu nedenle şimdi aynen ajan Sharp gibi beylik tabancalarını çekmiş durumda ihtiyatla davranıyorlardı.

Kuşkusuz Savunma Güvenlik Ajansı, Geneplan şirketinin devlet için yapmakta olduğu işin doğasının tümüyle farkındaydı: Bu, biyolojik bir iyileştirme araştırması ve insan eliyle ölümcül virüslerin oluşturulması sorunuydu. Ancak Ajans, aynı zamanda şirket içinde yürütülen Eric ve arkadaşlarının yalnızca kendilerini ilgilendirdiğini düşündükleri Wildcard tasarısını da içermek üzere şirketin tüm etkinliklerini biliyordu. Dr. Eric ile yakınları, aralarında federal ajanların ve muhbirlerin bulunduğunun farkında değildiler. Ve devletin bilgisayarlarının bu araştırmaları programlarına alıp bilinenlerden bilinmeyenleri çıkarmakta olduğunu sezinleyememiştiler.

O sivil tipler bir kez Sam Amca (ABD hükümet kuruluşları - Çeviren) ile pazarlık edip onun parasını hevesle alırsanız, ruhunuzun en ufak parçasını bile ona satmaktan kurtaramayacağını anlayamazlardı. Öyle bir durumda ruhunuzun tümünü Sam Amca'ya satmak zorundaydınız.

Anson Sharp pis haberleri Eric Leben gibi kişilere taşımaktan büyük keyif duyardı. Öyleleri kendilerini büyük balık sanır ama çoğu kez büyük balıkların da kendilerinden daha büyük balıklar tarafından yenildiğini unuturlardı. Ve yeryüzünde Washington denilen balinadan daha büyük balık bulunmuyordu. Bu tür bir sezinlemenin öyle adamların beynine girişini seyretmeye Sharp bayılırdı. Kendisini önemli kişi sananların titreyip terleyerek çözülmelerini seyretmek, onun için büyük zevkti. Adamlar genellikle ona rüşvet vermeye, onunla anlaşmaya çalışır, bazen yalvarır ama ajan Sharp adamların asıldıkları çengelden kurtulmalarına kesinlikle izin vermezdi. Eğer izin verme hakkı olsa bile, bunu kesinlikle yapmazdı. Çünkü hiçbir şey ajan Sharp'ı o adamların önünde kıvranmasını seyretmekten daha çok eğlendirmez olmuştu.

Dr. Leben ile kafadarlarına insan ömrünü uzatma yolunda devrim yapacak araştırmalarını rahatsız edilmeden yürütmeleri yolunda izin verilmişti. Ancak, onlar tüm sorunları çözer ve yararlı bir sonuca ulaşırlarsa, devlet üzerlerine gelecek, ulusal güvenlik nedenleriyle ivedi şu ya da bu şekilde tasarıya el koyacaktı.

Şimdi Eric Leben her şeyi berbat etmişti. Henüz mükemmel olmayan tedaviyi kendi üzerinde uygulamış ve sonra kazayla lanet olası çöp kamyonunun üzerine doğru giderek tedavi sonuçlarını test etme durumuna gelmişti. Kimse olayların bu yöne dönmesini bekleyemezdi. Çünkü, Eric gibi aklı başında bir adamın bedenindeki genlerin bütünlüğünü bozmaya kalkışacağını kimse ummazdı.

Mutfaktaki kırık tabak çanaklara ve karmakarışık durumdaki yiyecek yığınına bakan Gosser çocuk çizgileri taşıyan suratını buruşturdu ve "O adam gerçekten çıldırmış" dedi.

Kaşlarını çatan Peake arkadaşını onaylayarak ekledi. "Yaptıkları bir hayvanın marifetine benziyor."

Sharp önden giderek arkadaşlarını mutfaktan çıkardı, evin içinde gezip sonunda büyük yatak odası ve yanındaki banyoya vardılar. Buralarda da büyük bir yıkım ile ayrıca duvarda el izlerini içermek üzere kan lekeleri görülüyordu. Olasılıkla bunlar Leben'in izleriydi ve tuhaf bir şekilde ölü adamın şimdi de yaşadığının kanıtlarıydı.

Düş kırıklığına uğrayan Sharp, bu evde Sarah Kiel'inkini de içermek üzere hiçbir ceset bulunmuyor, diye düşüdü. Placentia'daki evin duvarında haça gerilmiş gibi çivilenmiş çıplak ceset beklenmeyen ve karmaşık bir durumdu. Ancak, ajanın yaptığı işte her zaman alışkını olduğu cesetlere buyur eder gibiydi. Tüfek, tabanca, bıçak, boğucu tel ya da plastiklerin kurbanları Sharp'ın pek alışkını oldukları şeylerdi. Ajansta çalıştığı uzun yıllar boyunca öyle kurbanları o denli sık görmüştü ki, artık onların görüntüsü kendisini zerre kadar rahatsız etmiyordu. Ama, gene de duvarda çivili o kadının görüntüsü Sharp'ı biraz sendeletmiş, bundan sonra çılgın Leben'in çürümüş ve kokuşmuş aklının neler yapabileceğini merak eder olmuştu.

Ajan Sharp, yatak odası dolabının tabanına gizlenmiş ev kasasını buldu, kontrol etti ve boşaltılmış olduğunu saptadı.

Leben geriye dönebilir diye genç ajan Gosser'i beklemek üzere evde bırakan Sharp yanına Peake'i alarak Sarah Kiel'in cesedini bulmak üzere garaja gitti. Ama kızın cesedini orada da bulamadılar. Daha sonra Peake'i elinde bir fenerle arka bahçeyi aramak üzere görevlendirdi. Genç ajan, yeni kazılmış bir çukura kızın cesedi gömülmüş mü diye araştıracaktı. Oysa böyle bir durumda Leben'in kurbanlarını gömmesi ve izlerini örtebilmesi olanaksızdı.

"Bahçede bir şey bulamazsan..." diyen Sharp, biraz düşünüp Peake'e verdiği talimatı şöyle sürdürdü. "Hemen hastaneleri araştırmaya başla. Kan yitirmiş olmasına karşın, belki de Kiel

adlı kız ölmedi. Olasılıkla adamın elinden kaçmayı ve bir hastane bakımına kavuşmayı başarabildi."

"Eğer onu bir hastanede bulursam?..."

"Durumu öncelikle bana rapor edersin" diyen Sharp, Dr. Eric Leben'in dönüşü hakkında Sarah Kiel'in konuşmalarını önlemek zorundaydı. Kızın suskunluğunu sağlamak üzere önce akıl yoluna, sonra korkutmacalara ve gerekirse tehdide başvuracaktı. Bunlar bir sonuç vermezse kız sessizce ortadan kaldırılacaktı.

Rachel Leben ile Ben Shadway de hemen bulunmalı ve susturulmalıydı.

Ajan Sharp yardımcılarına görev verdikten sonra üzeri işaretsiz devlet arabasına bindi ve şimdi de kendisini beklemekte olan helikoptere döndü.

Yeniden havalanan helikopter Geneplan'ın yönetim binasına doğru yola çıkarken Sharp altlarında uzanan gece manzarasına avını arayan bir gece kuşu gibi, gözlerini kısarak bakıyordu.

15

Sevgi

BEN'in gördüğü düşler karanlık ve gök gürültüsüyle doluydu. Tuhaf şimşekler hiçbir şekli olmayan manzaraları ve şekli iyi seçilmeyen korku dolu yaratıkları aydınlatıyor; soğuk, geniş ve yalnızlıkla dolu gölgeler sezdirmeden avına yaklaşır gibi oluyordu. Burası Ben'in gençliğinde üç yılını geçirdiği Green Hell adlı yerdi. Hayır, orası değildi. Hem bildiği hem de bilmediği bir yerdi burası. Manzara hem tanışı olduğu yere benziyor, hem de yalnızca düşlerde olduğu gibi sürgit değişiyordu.

Şafak söktükten sonra Ben pek hafif iniltilerle ağlayarak uyandı. Korku içinde kalmıştı. Titriyordu. Rachel yanına gelmişti. Öteki yatakta yatan kadın kalkıp gelerek onu kendine çekmiş ve rahatlatmaya çalışmıştı. Rachel'in sevecen dokunuşları soğuk ve yalnızlıkları yaşatan düşü kovdu. Kadının kalbinin ritmik vuruları sisli bir deniz kıyısındaki deniz fenerinin düzenli aralıklarla çakışı gibi insana güvence veriyordu.

Ben, genç kadının sağlayacağı rahatlıktan fazla bir şeyi vermeye niyetli olmadığını biliyordu. Ama belki de genç kadın bilinçsizce en büyük sevgi hediyesini getirmiş ve karşılığını aramıştı. Uykuyu izleyen yarı uyanıklık durumunda genç adamın görüşü yarı saydam bir kumaşın arasından süzülür gibiyken, ılık bir ipeğin görünmeyen inceliği genç adamın eliyle dokunduklarının arasına girer gibi oldu. Ve düşündeki gürültüler şimdi de kulaklarını sese boğarken Rachel'in sunduğu rahatlığın ne zaman ve nasıl başladığını algılayamadan Ben sevgiyi

benimsedi. O zaman neler olduğunu anladı ve genç kadının çıplak bedenini kendisininkine çektiğinde daha önceki yaşamında kesinlikle duyumsamadığı bir *uygunluğu* duyumsadı.

Ben sonunda kadının içindeydi ve genç kadın onunla dolmuştu. Olay taze ve şaşırtıcıydı. Bununla birlikte, onlar kendilerini memnun edecek ritm ve şekilleri bulmak zorunda değildiler. Çünkü, onlar için birer aşık olarak mükemmeli bulmanın yılları alacağını biliyorlardı.

Havalandırıcının hafif bir mırıltıyla çalışarak odayı serinletmesine karşın, Ben neredeyse fiziksel bir algılamayla çöl sıcağının pencerelere baskı yaptığını biliyordu. Serin oda, dışarıdaki gerçekliğe göre yalnızca bir hava kabarcığı gibiydi. Onların sevgi dolu ilişkilerinde, saniyelerin ve dakikaların normal akışı içinde birer hava kabarcığının havada süzülmesi gibi.

Odadaki pencerelerden yalnızca küçük mutfağa açılan ve buzlu camı olanı bir perdeyle kapatılmamıştı. O camdan, yükselen güneşin artan ateşi geliyordu. Dışarıda palmiyelerin iri yaprakları hafif esintiyle tembel tembel sallanıyor ve tüy gibi tropik gölgelerle donuk soluklukta bir ışık demeti yataktaki çiftin çıplak bedenlerine vuruyor, onlar hareket ettikçe dalgalanır gibi oluyordu.

Bu süreksiz ışık demeti içinde Ben genç kadının yüzünü açık seçik gördü: Rachel'in gözleri kapalı ve ağzı açıktı. Önce derin soluklar alıyordu. Sonra sık sık solumaya başladı. Yüzünün her çizgisi incelikli duygularla dolu ama aynı zamanda sonsuz derecede değerliydi. Genç kadının değerini algılaması Ben için pek önemliydi. Birlikte oldukları aylar içinde onun duygulu görünüşü genç adamın içini allak bullak etmişti. Çünkü Ben'in karşılık verişi şu ana değin fiziksel olmaktan daha çok duygusaldı ve içinde Rachel'e karşı büyük bir sevecenlik oluşmuştu. Genç kadın kendisi için çok özel biri olduğu için ilişkileri şimdi yalnızca cinsel bir eylem değil, ölçülemeyecek kadar hoşnut edici bir sevgi davranışı oluyordu.

Kendisine dikkatle bakıldığını duyumsayan Rachel gözlerini

açtı ve Benny'nin gözlerinin içine baktı. Bu yeni bağıntı derecesiyle Ben elektriklenmiş gibi oldu.

Palmiye yaprağıyla şekillenmiş sabah ışığı giderek daha parlaklaşıyordu. Rengi de donuk limon sarısından altın rengine dönüşmekteydi. Bu renkler Rachel'in yüzünde, ince boynunda ve çıplak göğüslerinde ışıldıyordu. Işığın zenginliği arttıkça, sevişmelerinin temposu da hızlanıyor ve her ikisi de soluk soluğa kalıyorlardı. Sonunda genç kadın çığlık attı, yeniden bir çığlık daha attı. O anda rüzgâr birdenbire hızlandı ve palmiye yaprağı yatağın üzerindeki pencerenin buzlu camına vurdu. Yatağa çılgınca gölgeler düştü. Rüzgârın yonttuğu gölgeler sıçrar ve titreşirken, Ben organını daha derine doğru dürttü ve o da titredi. Rachel'in içine bol oranda tohumunu boşalttı. Ve son tohum damlacığı akarken rüzgârın hızı da bitip, esinti dünyanın başka köşelerine doğru akıp gitti.

Zaman geçti ve Ben kadının üzerinden çekildi. Birbirlerine bakar, başları yakın durur ve solukları birbirine karışır durumda kalarak yan yana yattılar. Şimdi de ikisi konuşmadan ya da konuşmaya gerek görmeden ağır ağır bir kez daha uykuya sürüklendiler.

Ben daha önce kendisini böyle tamamlanmış ve doyuma ulaşmış gibi hiç duyumsamamıştı. Green Hell ve Vietnam'dan önceki gençliğinin iyi günlerinde bile kesinlikle olayı böyle güzel duyumsamamıştı.

Rachel, Ben'den daha önce uyudu ve uzun, hoş bir dakika süreyle genç kadının dudaklarının arasında bir hava kabarcığı oluştu, büyüdü ve patladı. Ben'in göz kapakları da ağırlaşmıştı. Ve gözlerini kapamadan önce gördüğü tek belli belirsiz ve neredeyse görülemez gibi olan şey, genç kadının çenesinde uzanan hafif çizgi oldu. Orası, kadına kocasının bir cam kadehi attığı anda onun yüzünde kesilmiş olan yerdi.

Dinlence dolu karanlığa kayarken Ben, Dr. Eric Leben için neredeyse üzülür gibi oldu. Çünkü, bilim adamı bir insan için sevginin ölümsüzlüğe en yakın şey olduğunu; ölüme karşı tek ve en iyi yanıtın sevgiyle verildiğini kesinlikle sezinlememişti.

16

Hayaletler Bölgesinde

ADAM, gecenin bir bölümünü Lake Arrowhead'da bulunan kulübedeki yatakta tüm giysilerini giyinmiş olarak uykudan ve komadan daha derin bir bilinçsizlik durumunda kalarak geçirmişti. Beden ısısı sürekli olarak düşüyor, kalp atışları dakikada yirmiye iniyor, kanı güçlükle dolaşım yapıyor, solunumu yüzeysel ve aralıklı bir hale giriyordu. Kalp vuruları ve soluk alışları arada bir on, on beş dakikalık sürelerle tümüyle duruyor, bu arada yaşanu hücrelerle ilgili bir düzeye iniyordu. Böyle geçici olarak yaşamının askıda kaldığı sürelerde kendi kendilerini ağır ağır yenileyen ve pek düşük bir hızla yaşam işlevlerini yapan hücrelerle bedeni bir sonraki uyanıklık ve ivmelendirilmiş iyileşme durumuyla ilgili olarak enerji topluyordu.

Böylece şaşırtıcı bir hızla adam iyileşiyordu. Saat saat, neredeyse gözle görülebilir şekilde yara ve bereleri kabuklanıyor, kapanıyordu. Çöp kamyonunun çarpmasıyla teninde oluşan morarmaların altında görünür biçimde ezik dokularında akan kanda sarı renk tonu belirginleşiyordu. Ve yaralı adam uyandığında kırık kafatası parçalarının beynine baskı yaptığını duyumsuyordu. Beyin dokusunun belli bölgelerindeki kopukluklar nedeniyle sinir uçları ve duygular bulunmaması yüzünden, şimdi bir diş hekiminin çürük bir dişi oyarken Novokain ile sinirleri duyusuzlaştırması olayındaki gibi, orada duyumsadığı ağrı değil yalnızca bir baskı hissiydi. Ve yaralı adam nasıl olduğunu anlayamadan genetik yönden gelişmiş bedeniyle diğer yaralarında olduğu gibi kafatasındaki yaraların iyileşmesi yo-

lunda da savaşım veriyordu. Bir hafta süreyle fazla dinlenmeye gereksinim duyabilirdi. Ama o süre içinde komadan derin uyuşukluk durumu daha kısa, daha seyrek ve daha korkutucu olacaktı. Yaralı adamın inanmayı istediği şey buydu. İki ya da üç hafta içinde fiziksel durumu büyük bir ameliyattan sonra hastaneden çıkan kişinin halinden daha kötü olmayacaktı. Bir ay içinde, kafasının sağ tarafındaki eziklik hafif bir çöküntü olarak sürekli kalmasına karşın, adam tümüyle iyileşecekti.

Ancak akılsal durumu, dokuların hızla kendine gelişine ayak uyduramıyordu. Uyandığında kalp vuruları ve solunumu normale döndüğünde bile adam pek seyrek olarak harekete hazır, tetikte olma durumuna pek ender dönebiliyordu. Böyle kısa süreler içinde aşağı yukarı ölümünden önceki eski akılsal kapasitesine sahip olurken canı fena halde sıkılarak robotlar gibi davrandığını, kafasının karıştığını ve bazen hayvanlar gibi hareket ettiğini sezinliyordu.

Ve böyle anlarında tuhaf düşüncelere kapılıyordu.

Kimi zaman kendisinin yeniden gençleşmiş, üniversiteyi yeni bitirmiş biri olduğuna inanıyor ama çoğu zaman kendini kırk yaşını geçmiş biri gibi duyumsuyordu. Bazen kendisinin nerede olduğunu tam olarak bilemiyordu. Özellikle buraya gelmek üzere yola çıktığında arabayı sürerken geçmişiyle ilgili hiçbir başvuru noktası bulamadığından kafası karışıyor, hiçbir zaman duyumsamadığı biçimde kendisini kaybolmuş gibi duyarak ürküye kapılıyor ve karayolunun kenarına arabayı çekerek orada durup paniği atlatmak istiyordu. Büyük bir hedefi, önemli bir misyonu olduğunu biliyor, ama hedef ve amacını kesinlikle tanımlayamıyordu. Kimi zaman ölmüş olduğunu düşünüyor ve ünlü yazar Dante'nin yolculuğunun çeşitli katmanlarında yolunu arıyordu. Bazen birtakım insanları öldürdüğünü düşünüyor ama kime kıymış olduğunu kesinlikle anımsayamıyordu. Ve sonra ansızın olanları tümüyle anımsayınca, belleği büzülüp geri çekilmekteydi. O anda bunu bir anımsama değil de, kötü bir fantezi ürünüymüş gibi düşünüyordu. Çünkü

kendisi soğukkanlı bir katil olamazdı. Kuşkusuz bu böyleydi. Oysa, öbür zamanlarda birisini, herhangi bir kişiyi ya da herkesi öldürmenin ne denli heyecan ve doygunluk verici bir şey olacağını akla getiriyordu. Çünkü, kalbiyle onların peşinde olduklarını, kendisini yakalamaya çalıştıklarını biliyordu. Ah o kokuşmuş piçler! Her zaman kendisini ele geçirmeye çalışmışlardı. Şimdi her zamankinden daha fazla kararlıydılar. Kimi zaman da ivedi düşünmeye başlıyordu: *Fareleri anımsa, fareleri. O kafası karmakarışık olmuş yaratıklar kendilerini kafesin duvarlarına çarpıyordu...* Bir seferinde adam yüksek sesle bile konuşmuştu: "Fareleri anımsa, fareleri!" Oysa bu sözcüklerinin ne anlama geldiğine ilişkin hiçbir fikri bulunmuyordu: Hangi fareler, nerede, ne zaman?

Adam, arada bir tuhaf şeyler de görüyordu.

Bazen orada olmaması gereken kişileri; yıllar önce ölmüş annesini, küçük bir çocukken kendisini fena halde inciten dayısını ve ilkokuldayken onu çok korkutan bir kabadayıyı görmekteydi. Arasıra bir alkoliğin kronik bunalımlarını yaşar gibi oluyor, duvarlara böcek, yılan ve daha da korkunç yaratıkların tırmandığını görüyordu.

Birkaç seferinde kara bir bayrak direği gibi upuzun ve düz bir deliğin arzın derinliğine doğru uzandığına emin oldu. Hayal gücüyle hep korkunç şeyleri tasarlamaktaydı.

Gözlerinin önünden ve yaralı aklından geçen görüntülerin en tuhaf ve rahatsız edici olanları cehennem alevleriydi. Bu alevler beklenmedik derecede sıçramalar yapıyor ve işitemediği ama *kemiklerinde duyumsadığı biçimde* çatlamalar yapıyordu. Kendisi bu alevlerin dışında ve yanında oldukça akılcı ve ayağı sıkıca yere basan adımlarla yürüyor, kendine güvenerek oradan geçiyor ve hep yürekli davranıyordu. Oysa bir seferinde ansızın odanın gölgeli bir köşesinden ya da bir ağacın altındaki gölgelikten bir alev fırladı ve onu ürküttü. Yakından baktığında orada bir şeyin yandığını göremedi. Yalnızca alevler seyrek havayı yutup yok ediyor ve olmayan yakıtlarla besleniyordu. Sanki

gölgelerin kendileri yanıyor ve ortada herhangi bir madde olmamasına karşın, gölgeler çok iyi bir yakıtı oluşturuyordu. Alevler yanıp bitince ve ateş sönünce ortada hiçbir kalıntı; kül, köz ve duman lekesi kalmıyordu.

Adam, ölmeden önce ateşten kesinlikle korkmamasına ve alevler içinde kalarak öleceğini düşünmemesine karşın, şimdi bu cehennem alevine benzer ateşlerden fena halde korkuyordu.

Göreceli olarak biraz aklı başına gelip daha önceki zekâ düzeyine yaklaştığı ender dakikalarda bu ateşin görüntülerinin yaralı beynindeki kopuk sinir hücresi bağlantı noktalarında elektrik uyartılarının hasarlı dokularda kısa devre yapmasından oluştuğunu kendi kendisine sürekli anımsatıyordu. Beyin dokuları iyileşecek, cehennem alevinin hayali sonsuzluğa kadar sönecek ve o zaman kendisi de iyi olacaktı. Bunu da sürgit kendisine söylüyordu. Oysa, aklı başından gittiği anlarda şaşırıyor ve hayvanca bir korkuya kapılıyor; cehennem alevleri ve dans eden ateşi gördükçe bedeni felce uğramış gibi oluyordu.

Şimdi şafak söküp de dağların üzerindeki karanlığı boğarken Doktor Eric Leben uyuşukluk durumundan kurtuluyordu: Bir süre hafif seslerle inledi. Sonra inleme sesleri yükseldi. Ve sonunda, adam tümüyle uyandı. Ağzında acı, belki de bir kül tadı vardı. Başı ağrıdan çatlar gibiydi. Elini uzatıp başına dokundu. Oradaki yarası eskisinden kötü durumda değildi. Kafatası yavaş yavaş toparlanıyordu.

Bulunduğu odanın iki penceresinden sabahın yetersiz ışıkları içeri girdi. Odada küçük bir lamba da yanık olmasına karşın bunlar odadaki tüm gölgeleri yok edecek kadar aydınlık değildiler. Gene de adamın aşırı derecede duyarlı gözlerini yakıp acıttılar. O akşam morgdaki soğuk madeni dolaptan kalktığından beri sulanmış ve yanmakta olan gözleri, sanki o ana dek yaşadığı yerler hep karanlıkmış ve sanki adam güneşin ya da insan eliyle yapılmış ışıkların kişisi değilmiş gibi aydınlığa güçlükle adapte olabiliyordu.

Birkaç dakika süreyle tüm dikkatini solunumu üzerinde yo-

ğunlaştırdı. Çünkü, soluğu düzensizdi. Bazen çok ağır ve derinden, bazen çok hızlı ve yüzeysel soluyordu. Komodinin üzerine koymuş olduğu steteskobu alıp kalbini dinledi. Kalbi, yaşamının askıda kaldığı uyuşukluk haline dönmeyeceğini garanti eder gibi yeterince hızlı vuruyordu. Ama, bu vurular da düzensizdiler.

Steteskoba ek olarak kulübeye bedendeki yaşam belirtilerinin gelişmesini izlemek üzere başka aygıtlar da getirmişti. Bunlar arasında kan basıncını ölçmek üzere bir tansiyon aleti ile gözün retina tabakası ve gözbebeğindeki durumu incelemek üzere bir oftalmoskop vardı. Kendi üzerinde yapacağı gözlemleri kaydetmek üzere yanına bir de not defteri almıştı. Bazen bilinçlilik durumu solgunlaşmasına karşın hemen her zaman kendisinin tarihte ölüp de sonra geri gelen ilk insan olacağını ve eğer tümüyle iyileşirse böyle bir kaydın değerinin hesap bile edilemeyeceğini biliyordu.

Ama, fareleri anımsa, fareleri.

Rahatsız olmuş gibi başını iki yana salladı. Sanki şaşırtıcı bir düşünce, yüzünün çevresinde vızıldayan bir tatarcık gibi onu rahatsız etmekteydi: *Fareleri anımsa, fareleri.* Bunun ne anlama geldiğine ilişkin en küçük bir fikri bile bulunmuyordu. Gene de, dün geceden beri bu düşünce onu tekrar tekrar ve tuhaf bir şekilde rahatsız etmekteydi. Belli belirsiz farelerin ne anlama geldiğinden kuşkulanıyordu. Kendisini korkuttuğu için o bilgiyi aklında bastırdığını düşünüyordu. Oysa ki, konu üzerinde dikkatini yoğunlaştırmayı istediğinde, kafası daha fazla karışıyor ve daha çok rahatsız olmaya başlıyordu.

Steteskobunu komodinin üzerine koyan Eric, tansiyon aletini eline almadı. Çünkü, gömlek kolunu sıyıracak, kolluk kısmını koluna takacak, lastik pompayı bastırıp aynı zamanda geycin vidasını sıkılayarak göstergedeki sayıyı okuyacak becerikliliğe sahip değildi şu anda. Dün gece o işi yapmayı denemiş ama beceriksizliği yüzünden kendisine fena halde öfkelenmişti. Oftalmoskobu da eline almadı. Çünkü gözünü muayene etmek için

banyoya gitmesi ve aynayı kullanması gerekiyordu. Kendisini şu anda olduğu gibi; kurşuni suratlı, bulanık bakışlı, yüz kasları gevşemiş olarak... ve yarı ölülere benzer şekilde görmeye dayanamayacaktı.

Küçük not defterinin sayfaları genellikle boştu ve şimdi de Eric iyileşmesine ilişkin gelişmeleri oraya yazmak üzere girişimde bulunmuyordu. Aklı başında ve okunabilir notları oraya yazmak üzere yoğun ve uzun sürecek bir dikkati toplama durumunda değildi. Üstelik eskiden çok temiz ve güzel yazı yazan biri olarak berbat yazı yazmak kendisine karşı duyduğu yabanıl öfkeyi artıracaktı.

Fareleri anımsa, fareleri. O kafası karışmış yaratıklar kendilerini kafesin duvarına çarpıyor, kendi kuyruklarını kovalıyorlardı. Fareler, fareler...

Sanki istenmeyen fiziksel baskıyı ve düşünceleri kafasından kovmak ister gibi iki elini başına koyan Eric Leben, ansızın silkinip yataktan ayağa kalktı. Tuvalete gitmek zorundaydı ve karnı acıkmıştı. Bunlar yaşadığını gösteren iki yalın işaretti. Hiç değilse ölü değildi. Bu iki biyolojik gereksinim adamı yüreklendirmişti. Banyoya doğru yürümeye başladı ama o anda odanın köşesinden bir alev sıçrayınca olduğu yerde çakılıp kaldı. Bu gerçek bir ateş değil, cehennem aleviydi. Gümüşi renkte kenarları ve kırmızı dili vardı. Pek açmış gibi çatırdıyor, alevler odadaki azalan karanlığı tüketiyorlardı. Işıkla yanan gözlerini kısan Eric daha önceki gibi alevlere doğru bakmak zorunda olduğunu duyumsadı... Ve orada tuhaf şekillerin kıvrandıklarını ve el işaretiyle kendisini çağırdıklarını gördü...

Alışmadığı biçimde bu alevlerden korkmasına karşın adamın bir bölümü ahlaksızca karşı çıkıyor; alevlerin üzerine doğru gitmeyi, onların arasından ve kapıdan geçmeyi, oranın ötesinde neler olduunu öğrenmeyi istiyordu.

Hayır!

Bedeninde duyumsadığı ivedi biyolojik gereksinimlere karşın, adam dönüp umutsuzca alevlerden uzaklaştı. Şu anda için-

de bulunduğu en kırılgan iki duyumsaması olan korku ve şaşkınlığı bir anda kızgınlığa, kızgınlığı da büyük öfkeye dönüştü. Sanki tüm duyguları öfkeye yol gösterir gibiydi.

Odada pek rahat görünüşlü bir koltuğun yanında prinç ile kurşun kalay alaşımından yapılmış ve buzlu camdan gölgeliği olan bir abajur pek yakınında bulunuyordu. Eric abajurun direk kesimini iki eliyle yakaladı, başının üzerine kaldırdı ve odanın köşesine doğru fırlattı. Kristal gölgelikli abajur, giysi dolabına çarpıp parçalandı ve kristal parçaları kırılmış bir buz parçasının döküntüleri gibi döşemeye dağıldılar. Abajurun metal tabanı ve direği beyaz vernikli giysi dolabının kenarına çarpıp kıvrılarak yere devrildi.

Birtakım şeyleri yıkıma uğratmanın verdiği heyecan, adamın içini sadistik bir cinselliğin şiddetiyle titretmişti. Bu heyecanın gücü neredeyse cinsellikteki orgazm olayı kadar büyüktü. Eric Leben ölmeden önce tutkulu bir kazanma meraklısı, imparatorluğunun kurucusu ve servet kazanma düşkünü bir adamdı. Oysa, ölümünden sonra yıkıma uğratma mühendisi ve bir zamanlar kazanmak için büyük çabalar harcadığı malları yok etmeye zorlanan bir kişi haline girmişti.

Şu kulübe biraz önce parçalanan abajur gibi aşırı derecede çağdaş eşyalarla donatılmıştı. Tüm eşyalar Eric Leben'in yeniliklere ve çağdaş şeylere gereksinimini karşılamak için burada bir araya getirilmişti. Şimdi Eric teker teker bu eşyaları eline alıp fırlatıyor ya da duvarlara vurup kırıyordu. Böylece antika bir iskemle, duvarda asılı üç parçadan oluşan değerli bir ayna, biraz önce yere düşen abajurun tabanı ile direğinin köşesine çarptığı beyaz vernikli giysi dolabı, banyoya yakın duvardaki güzel bir yağlıboya tablo parçalandılar.

Eşyalarını parçaladıkça Eric kendisini hiç duyumsamadığı kadar *iyi ve canlıymış* gibi duyumsuyordu. Bütün bu yıkım etkinliğini yaparken bir hayvan gibi çırpınıyor, olasılıkla soluksuz kalıyor ama bu arada ağzından duyulduğunda hiç de yanıltıcı olmayan tek bir sözcük, bir insan adı pek açık seçik çıkıyor-

du: "Rachel!"... Adam, bu adı hiç de nefret belirtisi göstermeden söylüyordu.

Uzun süren yıkıcı ve yabanıl bir etkinliğin sonunda artık şeytanca enerjisi kalmayan Eric Leben bitkin durumda kalıp yere yıkılırken aynı özel ad adamın ağzından tekrar tekrar duyuluyordu: "Rachel... Rachel... Rachel..."

İKİNCİ BÖLÜM

Daha Karanlık

Gecenin anlaşılır bir biçimi vardır,
Ölülerden daha çok dirilerle ilgili olarak.

— Sayılı Üzüntüler Kitabı

17

İnsanlar Hareket Halinde

PALM Springs'ten helikopterle yola çıkan ajan Anson Sharp şafak sökmeden önce Geneplan'ın nehir kıyısındaki bakteriyolojik yönden güvenceli olan yeraltı araştırma laboratuvarlarına vardı. Ve oraya kendisinden önce gelmiş olan Savunma Güvenlik Ajansı'ndan altı ajan, dört polis şerifi ve sekiz şerif yardımcısından oluşan küçük bir ordu tarafından karşılandı. İvedi ulusal savunma bahanesi, geçerli mahkeme emri ve araştırma izniyle bu insanlar şirketin güvenlik görevlilerinin onayını alıp laboratuvar binasına girmiş, tüm araştırma dosyalarıyla bilgisayarları mühürlemiş ve şirkette yapacakları arama etkinliğini yürütmek üzere araştırma şefi Dr. Baresco'nun bürosunu kendilerine karargah olarak seçmişlerdi.

Şafak söker ve gün ışıkları laboratuvar binasını aydınlatmaya başlarken Anson Sharp, Baresco'nun büyük deri koltuğuna yerleşmiş, sade kahvesini yudumluyor, telefonla tüm Güney Kaliforniya'ya yayılmış astlarından gelen raporları alıyor ve Wildcard tasarısında Dr. Eric Leben ile birlikte çalışan herkesin tutuklanmış olduğunu öğreniyordu. Wildcard araştırma koordinatörü Dr. Morgan Lewis, kuzey Tustin'deki evinde karısıyla birlikte alakonulmuştu. Dr. Felix Geffels nehir kıyısındaki evinde tutuklanmıştı. Araştırma şefi Dr. Vincent Baresco, Savunma Güvenlik ajanları tarafından Eric Leben'in odasında yerde silahlı ve şiddet dolu bir savaşımın tüm kalıntıları arasında bilinçsizce yatarken bulunmuştu.

Kabak kafalı ve iriyarı bilim adamı Baresco'yu bir kamu hastanesine götürmek yerine, Sharp'ın yardımcıları ABD Deniz Piyadesi'nin El Toro hava üssüne götürmüş ve oradaki revirde bir doktorun bakımı altında bırakmışlardı. Boğazına iki yumruk yemiş olan Baresco konuşamıyor; Eric Leben'in kasasını soymaya çalışan Rachel Leben'in sevgilisi Ben Shadway tarafından saldırıya uğramış olduğunu bir kalem ve not defteriyle anlatmaya çalışıyordu. Ajanlar kendisine inanmaya karşı çıkınca Baresco üzülmüş, üstelik ajanların Wildcard tasarısının tüm ayrıntısını ve Eric'in ölümden geri döndüğünü bildiklerini öğrenince fena halde şoke olmuştu. Bir kez daha kâğıtla kaleme sarılan Dr. Baresco, bir sivil hastaneye naklini ve kendisine bir suç yüklendiğine göre avukatını görmesinin sağlanmasını istemiş; doğallıkla bu isteklerine kimse kulak asmamıştı.

Yaklaşık on yıl önce şirkete büyük para akıtarak Geneplan'ın büyümesine etken olan para babaları Rupert Knowles ile Perry Seitz, Palm Springs'in Havenhurst semtinde beş dönümlük arsaya yayılmış olan Knowles malikanesindeydiler. Savunma Güvenlik Ajansı'nın adamları oraya iki zengin adamı tutuklama ve evde arama yapma emirleriyle gitmişti. Evde yasalara aykırı biçimde geliştirilmiş Uzi marka makineli tabancaları bulmuşlardı. Belli ki, birkaç saat önce Palm Springs'te iki devriye polisi bu silahlarla öldürülmüştü.

Şu andan başlayarak belirsiz bir zamana kadar Havenhurst'teki büyük evden dışarı çıkmamak üzere gözaltına alınan Knowles ve Seitz bu karara karşı çıkmadılar. Çünkü, sonucu biliyorlardı. Wildcard tasarısının tüm araştırma, patent ve ad haklarını devlete devretmek üzere hoş olmayan bir öneri alacak, hiçbir tazminata hak kazanamadan tasarı ve Eric'in dirilişi hakkında sonsuza değin sessiz kalacaklardı. Ayrıca yaşamları boyunca durumu kabul etmek üzere polisleri öldürdüklerine ilişkin birer itirafname imzalayacaklardı. Bu önerinin hiçbir yasal gücü ve yaptırım etkisi bulunmamasına ve Savunma Güvenlik Ajansı'nın demokrasinin tüm ilkelerini yıkarak sayısız

yasayı çiğnemesine karşın, iki adam koşulları kabul edeceklerdi. Çünkü, bu dünyanın adamı idiler: Kurallara uymaz ve anayasal haklarını öne sürerlerse bunun ölümlerine bir çağrı çıkarmak olacağını pek iyi biliyorlardı.

Bu beş kişi tarihte olasılıkla en önemli gizin üzerinde oturuyorlardı. Evet, ölümsüzlük işlemi şu anda mükemmele kavuşturulmamıştı, doğru. Ancak eninde sonunda sorunlar çözümlenecekti. Sonra, Wildcard tasarısının kontrolünü elinde tutan, dünyayı denetleyecekti. Ödül bu denli büyükse, devlet ahlaka uygun olanla olmayan davranışlar arasındaki ince ayrımı gözetmeyebilirdi. Ve özellikle bu olaya karışanlara incelikli davranmanın bir yararı bulunmuyordu.

Seitz ile Knowles hakkındaki raporu aldıktan sonra Ajan Sharp telefonu yerine koydu. Deri koltuktan kalktı ve yer altındaki penceresiz büroda gezinmeye başladı. Geniş omuzlarını öne arkaya esnetiyor ve kalın kaslı boynunu birtakım çatırtı seslerini duyana değin çeviriyordu.

Bu olayda işe sekiz kişi hakkında endişe duyarak başlamıştı. Çünkü büyük gizi çevreye sızdıracak sekiz ağız vardı. Şimdi bunlardan beşi çabucak ve pürüzsüzce susturulmuştu. Sharp genelde işin gidişinden ve kendinden pek memnundu. Çünkü benzer işlerde özellikle pek başarılıydı.

Böyle durumlarda Ajan Sharp zaferlerini paylaşacak kendisine yakın bir yardımcının bulunmasını ister ama hiçbir zaman çok yakınında birisinin bulunmasına izin veremezdi. Kendisi, Savunma Güvenlik Ajansı'nın genel müdür yardımcısıydı. Ve ajanstaki ikinci adamdı. Kırk yaşına geldiğinde Ajans'ın genel müdürü olmaya kararlıydı. O mevkii ele geçirmek üzere şu anki genel müdür Jarrod McClain'i yıkıma uğratmak, onu oradan uzaklaştırmak ve adamın tüm kalbiyle yerine Anson Sharp'ın atanmasının salık vermesini sağlamak üzere ona şantaj yapmaya niyetliydi. McClain, Sharp'a öz oğlu gibi davranmış, Ajans'ın tüm gizlerini açmıştı. Daha şimdiden Sharp, genel müdürü yıkıma uğratmak üzere yeterli bilgiye sahipti. Ama, Anson Sharp

ihtiyatlı bir adam olduğu için en ufak bir başarısızlık olasılığı kalmayıncaya değin harekete geçmeyecekti. Ve McClain'in koltuğuna çıktığında, genel müdürün şimdi yaptığının tersine kendine yakın hiçbir astı bulunmayacaktı. En tepede yalnız olacaktı. Orada uzun süre kalmak istiyorsa koltuğunda yalnız olmalıydı. Ve bu yüzden şimdiden kendisini yalnızlığa alıştırmalıydı. Şimdilik kendisi birinin koruması altındaydı ama hiçbir arkadaşı bulunmuyordu.

Omuz ve boyun kaslarının tutukluklarını gidermeye çalıştıktan sonra Sharp masaya döndü, koltuğa kuruldu ve şu anda özgür olan ama tutuklanmaları gereken kişileri düşündü: Bunlar Eric Leben, Rachel Leben ve Ben Shadway idi. Bu üç kişiyle, diğer beş tutuklanan kişi gibi birer anlaşma yapılmayacaktı. Eric Leben "canlı" ele geçirilirse bir yere kapatılacak ve bir laboratuvar hayvanı gibi incelenecekti. Oysa, Bayan Leben ile Shadway ortadan kaldırılmalı ve ölümleri bir kaza eseriymiş gibi gösterilmeliydi.

Sharp'ın o iki kişinin öldürülmesini istemesi için birkaç nedeni bulunuyordu. İlk olarak, onlar bağımsız düşünceli, dayanıklı, dürüst ve çabuk ateşlenen insanlardı. Yanlış yönlendirilmiş bir idealizmle Wildcard tasarısını açığa vurabilir ve böylece ajan Sharp'ın çalıştığı kurumda tepeye çıkmasına engel olabilirlerdi. Öbür beş kişi ön planda kendi çıkarlarını tutarlarken, Rachel Leben ile Ben Shadway öyle yapmayacaktı. Üstelik ikisi de bugüne değin suç işlememiş ve Geneplan'daki önemli insanlar gibi ruhlarını devlete satmamışlardı. Bu yüzden ikisini kontrol altında tutmak üzere tehdit öğesi de işe yaramayacaktı.

Ama, her şeyden önemlisi, Ajan Sharp önce Rachel Leben'in ölmesini istiyordu. Çünkü yalın olarak kadın Shadway'in sevgilisiydi. Ben Shadway o kadına özen gösteriyordu. Sharp önce kadını, Shadway'in gözlerinin önünde öldürmeyi diliyordu. Ve sonra da adamı yok etmek niyetindeydi. Çünkü, aşağı yukarı on yedi yıldır Shadway'dan nefret etmekteydi.

Yeraltındaki büroda tek başına ve gözleri kapalı olarak otu-

ran Sharp gülümsedi. Eski düşmanı Anson Sharp tarafından izlendiğini öğrenince Ben Shadway'in ne yapacağını merak etti. Kendisi de bu kaçınılmaz karşılaşmanın bir an önce gerçekleşmesinde hevesliydi. O adamın gözlerindeki şaşkınlığı gördükten sonra orospu çocuğunu harcamak üzere sabırsızlanıyordu.

Anson Sharp tarafından Sarah Kiel'i bulmak üzere görevlendirilen genç Savunma Güvenlik Ajanı Jerry Peake, Eric Leben'in Palm Springs'teki aşk yuvasının bahçesini, pantolon paçalarını ıslatıp buruşturana ve pabuçlarını çamurla beleyene değin dikkatle araştırdı. Ama, orada kuşkulu bir şey bulamadı.

Daha sonra bahçedeki havuzun lambalarını yaktı. Havuzun suyunda yüzen ya da klorlu suyun dibine çökmüş ölü bir kadını bulmayı umuyordu. Havuzda bir ceset olmadığı ortaya çıkınca Peake son zamanlarda pek çok gerilim romanı okuduğunu düşündü. Gerçek yaşamda değil de, öyle romanlarda yüzme havuzları cesetlerle dolu oluyordu.

On iki yaşından beri polis romanlarının tutkulu bir okuru olan Peake dedektiften başka bir şey olmayı düşlememişti. Ama sıradan bir polis değil; CIA, FBI ya da SGA (Savunma Güvenlik Ajansı) gibi kurumlardan birinin ajanı olacaktı. Peake yaşadığı zamanda bir efsane yaratmayı diliyordu. SGA'da beş yıldan beri görevliydi. Orada henüz usta bir eleman olarak ün kazanamamıştı. Ama genç adam sabırlıydı. Kimse beş yılda efsane yaratamazdı. Önce köpek gibi çalışmalı; çiçek tarhlarında ceset aramalı, en iyi giysilerinizi dikenlere kaptırmalı ve ölü bulmak için geç saatlerde havuzları araştırmalıydınız.

Sarah Kiel'in izini bahçede bulamayınca Peake onu hastanelerde aramaya çıktı. Hasta ad listelerinde ya da ayaktan tedavi görüp de giden kişilerin listesinde kızın adını bulmayı umut ediyordu. İlk iki durağında şanslı değildi. Daha da kötüsü fotoğraflı SGA kimliği taşımasına karşın hastanelerdeki hemşire ve doktorların onu biraz kuşkuyla karşılamalarıydı. Yardımcı

oluyor ama genç adam bir sahtekârmış gibi biraz çekinik davranıyorlardı.

Peake bir SGA ajanı olarak pek genç göründüğünü biliyordu. Aydınlık ve şaşırtıcı derecede genç görünüşlü bir surata sahip olduğu için kendi kendisine küfretti. Sorgulama yaparken de gereğinden daha az saldırgan davranıyordu. Ancak bu kez sorunun bebek suratı ya da biraz duraksamalı davranışlarından kaynaklanmadığını biliyordu. Onun yerine kâğıt mendille temizlediği ama şimdi de kirli kalan çamurlanmış pabuçları ve ıslak, buruşuk pantolonu yüzünden kuşkuyla karşılanıyordu. Eğer üstü çamurlu bir domuz gibiyseniz, kimseden saygı görmez ve efsane adam olamazdınız.

Şafak söktükten bir saat sonra uğradığı üçüncü durak olan Desert General hastanesinde kılık kıyafetinin kötülüğüne karşın başarılı oldu. Sarah Kiel geceleyin tedavi edilmek üzere hastaneye yatırılmıştı. Ve şimdi de oradaydı.

Elli beş yaşlarında gözüken başhemşire Alma Dunn beyaz saçlı ve gürbüz bir kadındı. Peake'in kimliğinden hiç etkilenmemişti. Ve kolayca korkutulacak bir kişiye benzemiyordu. Odasına gidip Sarah Kiel'i yokladıktan sonra ajan Peake'in beklediği hemşire odasına dönen kadın, "Zavallı kız şimdi de uyuyor. Birkaç saat önce kendisine yatıştırıcı ilaç verildi. Daha bir, iki saatten önce uyanacağını sanmam" dedi.

"Lütfen onu uyandırın. Bu, ulusal güvenlik açısından ivedi bir sorun."

"Öyle bir şeyi yapamam" diyen hemşire ekledi. "Kız yaralı. Dinlenmeye gereksiniyor. Beklemek zorundasınız."

"Şu halde ben kızın odasında beklerim."

Hemşire Dunn'un çene kasları gerildi ve neşeli mavi gözlerine soğuk bir bakış egemen oldu. "Orada kesinlikle bekleyemezsiniz. Bekleme salonunda oturun" diye konuştu.

Peake, Alma Dunn ile bir yere gidilemeyeceğini anlamıştı. Çünkü kadın ünlü Agatha Christie'nin boyun eğmez amatör dedektifi Jane Marple'a benziyordu. Jane Marple'a benzeyen bir

kişi korkutulamazdı. Ajan, "Eğer benimle işbirliği yapmazsanız, bir üstünüzle konuşmak zorunda kalacağım" diyerek yanıtladı.

Ajanın pabuçlarına onaylamaz bakışlarla bakan kadın, "Bana göre hava hoş. Gidip size Dr.Werfell'i getireyim" dedi.

Yeraltındaki büroda Anson Sharp bir saat süreyle pek çağdaş görünüşlü, deri kaplı ama rahat olan bir kanepenin üzerinde uyudu. Büroya bitişik minik banyoda duş yaptı ve böyle işlerde hep yanına aldığı küçük valizinden çıkardığı yeni giysilerini giyindi. Sharp hiç şaşmaz biçimde bir, iki dakika içinde isteyerek uyuyabilme ve kısa uykudan sonra tümüyle dinlenmiş olarak kalkabilme yeteneğine sahipti. Bu da onun tepeye tırmanmaya yeterli olduğuna ilişkin inandırıcı bir kanıttı.

Kısa süren uykuyla dinlenmiş olan Sharp, Geneplan'ın ortak ve araştırmacılarını koruyan ajanlarla kısa birer telefon görüşmesi yapıp, şirketin Newport News'ta merkez bürosundaki, Eric Leben'in Villa Park'taki ve Bayan Leben'in Placentia'daki evinde bulunan yardımcılarından durum raporları aldı.

El Toro deniz piyade üssü revirinde tutuklu bulunan Dr. Baresco'nun yanında bulunan ajan, bir gece önce Ben Shadway' in Smith ve Wesson 357'lik Magnum tabancasını bilim adamından almış olduğunu öğrenmişti. Çünkü, bürodaki sert kavgadan sonra binanın hiçbir yerinde o tabanca bulunamamıştı. Üstelik Placentia'daki ajanlar, Bayan Rachel Leben adına kayıtlı 32' lik yarı otomatik tabancanın evde bulunamadığını da bildirmişlerdi. Böylece, silah taşıma izni bulunmamasına karşın, genç kadının tabancayı yanına aldığı anlaşılıyordu.

Sharp hem kadının hem de Shadway'in yasal olmayan şekilde silahlı oldukları sonucuna varınca keyiflendi. Bu durum mahkemeden tutuklama emri alınmasında yararlı olacaktı. Oysa Ajan Sharp'ın asıl düşündüğü, onları vurup yok etmek ve durumu kendisine daha önce onlar ateş açmış gibi göstermekti.

Jerry Peake hemşirelerin odasında oturup başhemşire Alma Dunn'un Dr. Werfell ile oraya gelişini beklerken hastane yavaş yavaş uyanıp yeni güne hazırlanıyordu. Boş koridorlarda insanlar beliriyor, hastabakıcı ve hemşireler hastalara ilaç götürüyor, hademeler tekerlekli sandalyelerle hastaları çeşitli laboratuvar ve ameliyathanelere taşıyor, doktorlar ilk hasta vizitesine başlıyordu. Alkol, karanfil, idrar ve kusmuk kokularının yerini yavaş yavaş çam reçinesinden yapılmış dezenfekte edici maddelerin kokusu alırken, binayı temizleyen hizmetliler hastanenin her köşesine sinen kötü kokuları yok etmeye çaba harcıyorlardı.

On dakika içinde hemşire Dunn, beyaz laboratuvar önlüğü giyinmiş uzun boylu bir adamla birlikte geriye döndü. Kartal bakışlı doktor yakışıklı bir erkekti. Ve her nasılsa ajan Peake'e tanıdık biriymiş gibi görünüyordu. Alma Dunn, adamı sabah vardiyasını yöneten Dr. Hans Werfell olarak tanıttı.

Peake'in çamurlu pabuçlarına ve fena halde buruşmuş pantolonuna bakan Dr.Werfell şöyle konuştu: "Bayan Kiel'in fiziksel durumu ne olursa olsun pek ciddi değil. Sanırım bugün ya da en geç yarın hastanemizden taburcu edilecektir. Ancak, şiddetli bir travma atlattı. Bu yüzden olabildiğince uzun süre dinlenmesi gerekiyor. Ve şu anda dinlenme durumunda; derin bir uykuda..."

'Pabuçlarıma bakmayı bırak, Tanrı'nın cezası adam!' diye düşünen ajan Peake, "Doktor, hastanıza gösterdiğiniz özeni anlıyorum. Ancak, bu ulusal güvenlik açısından önemli ve ivedi bir sorun" dedi.

Sonunda bakışlarını ajanın pabuçlarından kaldıran Werfell kuşkuyla kaşlarını çatarak sordu. "On altı yaşındaki bir kız, ulusal güvenlikle nasıl ilgili olabilir ki?"

"Bu gizli, pek gizli bir bilgi!" diyen Peake bebek suratını olabildiğince ciddileştirip duruma uygun inandırıcı poz almaya ve böylece Werfell'in işbirliği yapmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Gene de kızı uyandırmanın bir yararı yok" diyerek karşılık

veren Dr. Werfell ekledi. "Çünkü, kız yatıştırıcı ilaçların fena halde etkisi altında. Size duyarlı yanıtlar verebilecek durumda değil."

"Ona karşı etki yapıp uyandıracak ilaç veremez misiniz?"

Kaşlarını çatan Werfell bu sözlere sertçe karşı çıktı. "Bay Peake, burası bir hastane. Bizler, insanları iyileştirmek üzere burada varız. Sabırsız bir ajanı memnun etmek için bir hastamıza karşı etki yapacak ilaçlar yerirsek Bayan Kiel'e yardım etmiş olmayız..."

Ajan yüzünün kızardığını duyumsadı ve, "Size tıbbi ilkeleri çiğneyin diyerek etkilemek istemedim" dedi.

"İyi" diyen Werfell'in soylu yüzü ve davranışları tartışmayı bir an önce bitirmek ister görünüşteydi. Sözlerini şöyle sürdürdü. "Şu halde kızın doğal biçimde uyanmasını bekleyeceksiniz."

Kafası iyice karışmış olan ajan Peake şimdi de Werfell'in kendisine neden pek tanıdık bir tipmiş gibi göründüğünü düşünmeye çalışarak konuştu. "Ama, biz o kızın umutsuzca aradığımız bir kişinin bulunmasında yardımcı olabileceğini düşünüyoruz."

"Eh, eminim ki uyandığında size yardımcı olacaktır."

"Pekiyi, ne zaman uyanacak, doktor?"

"Oh, sanırım... Dört saat, belki daha uzun sürer."

"Ne? Neden bu denli uzun sürüyor?"

"Gececi doktor ona hafif bir yatıştırıcı vermiş ve bu da kızı uyutmamış. Daha sonra doktor başka bir ilaç vermeye karşı çıkınca kız kendinde bulunan ilaçları kullanmış."

"Kendi ilaçlarını mı kullanmış?"

"Biz onu, kızın el çantasında ilaç bulana değin sezinleyemedik. Çantasında küçük bir folyoya sarılı birkaç Benzedrin hapı vardı."

"Benzedrin hapı mı vardı?"

"Evet. Çantasının diğer cebinde de bir çift başka yatıştırıcı hap da vardı. Kızınkiler bizim ona verdiğimizden daha güçlü

ilaçlardı. Bu yüzden şimdi derin bir uykuda. Kuşkusuz, ondaki diğer ilaçlara el koyduk."

"Ben kızın odasında beklerim."

Werfell, "Hayır, olamaz!" dedi.

"Şu halde kapısının önünde beklerim."

"Korkarım o da mümkün değil."

"O zaman burada beklerim."

"Burada da ayak altında olursunuz" diyen Doktor Werfell ekledi. "Bekleme salonunda oturacaksınız. Ve Bayan Kiel uyanınca yanına çağrılacaksınız."

"Burada bekleyeceğim" diyen Peake en katı ve sert ifadesini takınmak üzere bebek yüzünü geriyor ve ısrarcı davranıyordu.

"Bekleme salonunda oturacaksınız. Eğer hemen oraya gitmezseniz, size eşlik etmek üzere hastane güvenlik görevlisini çağıracağım."

Ajan Peake duraksadı. Tanrı'dan, bundan sonra daha saldırgan görünüşlü bir tip haline gelmeyi dileyerek konuştu. "Tamam! Oraya gideceğim, lanet olsun! Ama siz de kız uyandığı anda beni yanına çağırırsanız çok iyi olacak!"

Öfkeyle arkasını döndü ve koridor boyunca bekleme salonunun nerede olduğunu kimseye sormadan kasılarak yürüdü. Sonra arkasını döndü ve şimdi bir başka doktorla konuşmakta olan Werfell'e baktı. Ve o anda doktorun kime benzediğini sezinledi: Doktor Werfell, ünlü gerilim romanları yazarı Dashiell Hammett'in müthiş kahramanı Pinkerton'a pek benziyordu. Bu yüzden kendisine pek tanıdık bir tipmiş gibi görünmüştü. Dr. Werfell'in bu denli otoriter olmasına şaşmamak gerekirdi. Böyle düşününce ajan Peake, adamın kararına uymak zorunda kalışına üzülmedi artık.

İki saat daha uyudular ve hemen hemen aynı anda uyandılar. Motel yatağında bir kez daha seviştiler. Rachel için bu ilişki, önceki sevişmelerinden çok daha iyi olmuştu: Daha yavaş, daha

tatlı, daha incelikli ve doyurucu ritmdeydi. Genç kadın güçlü, esnek ve sıkı etliydi. Bu yüzden süper fiziksel formundan büyük zevk alıyordu. Yalnızca erkek ve dişi cinsel organların buluşmasından değil ama bedenlerindeki kas, kiriş ve kemiklerin yağ gibi akıcı, yumuşak bir ritmle işlevlerini görmesi genç kadının kendisini genç, sağlıklı ama tümünden önemlisi daha *canlıymış* gibi duyumsamasına neden oluyordu.

Rachel o anı eksiksiz yaşamanın yarattığı özel heyecanla ellerini Benny'nin bedeninin üzerinde dolaştırırken genç adamın yağsız oluşuna hayran kalıyor, omuz ve kollarındaki taş gibi sert kasları yokluyor ve sırtındaki kas grubunu yoğuruyordu. Bu arada Ben'in kalça kemikleri kendi kalçaları üzerinde çalkalanıyor, genç adamın ellerinin sıcak dokunuşu ve dağlayıcı kızgınlıktaki dudakları yanaklarında, ağzında, boğazında ve göğüslerinde dolanıyordu.

Benny ile bu geçeki sevişmelerine kadar, Rachel on beş aydır cinsel ilişkide bulunmamıştı. Ve yaşamında hiç bu denli iyi, bu kadar sevecen ve heyecanlı, bu denli doyurucu bir biçimde sevişmemişti. Kendisini şu ana değin yarı canlıymış ve şimdi yaşama tam kavuşuyormuş gibi duyumsadı.

Benny'nin incelikli gülümseyişine baktı. Genç adamın sevgili yüzünü inceledi. Onu yitireceğini şoke edici ve sarsılmaz bir duyguyla algılayarak adamın gözlerinin içine bakışlarını çevirdi.

Otuz yaşında bir kadın olarak kötü bir evlilik geçirmiş ve şimdi gerçekleşen bir mucizeyle kendisi için uygun erkeği bulmuş olduğunu kendine yineledi. Şu anda içinde bulunduğu duruma; Ben-bu-denli-mutlu-olmaya-layık-değilim sendromu denilebilirdi. Sonunda yaşam bize böyle bir buket güzel çiçeği sunarsa, biz genellikle çiçeklerin arasına bir arı var mı diye bakarız. Hurafeler ve özellikle iyi şansımız olmadığı inancı belki de insan doğasının tam merkezinde bulunur. Bu yüzden Rachel için Benny'i yitireceği korkusu pek doğaldı.

Genç kadının kendi kendisine söylemeye çalıştıkları bunlardı. Oysa, birdenbire oluşan korkusunun hurafe ve kendi inan-

cından daha karanlık ve yoğun olduğunu anlıyordu. Belkemiğinin üzerinde dolanan soğukluk sanki her muru buzdan yapılmış gibi bedeninde daha derinlere işliyor, bedenine dokunan soğuk daha derinlere nüfuz edip kemiklerine doğru yürürmüş gibi oluyordu.

Genç adamdan uzaklaştı, bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Ayağa kalktı. Çıplaktı ve titriyordu.

Ben sordu. "Rachel, neyin var?"

"Haydi, harekete geçelim, Ben" diyen kadın pek endişeliydi. Perdesiz camında altın renkli güneş ışığı ışıyan ve palmiye yaprağının şekli görünen banyo kapısına doğru yürüdü.

"Bir terslik mi oldu?"

"Burada, avlanmayı bekleyen yaban ördekleri gibi oturup bekleyemeyiz. Harekete geçmeli ve saldırgan olmalıyız. O ya da onlar bizi bulmadan, biz Eric'i bulmalıyız."

Benny yataktan fırladı. Rachel ile banyo kapısının arasına girip ellerini genç kadının omuzlarına koyarak konuştu. "Her şey düzelecek, sevgilim."

"Öyle konuşma."

"Ama, gerçekten öyle olacak."

"Yazgıyı kışkırtma."

"Bizler birlikte güçlüyüz" diyen Ben, biraz duraksadıktan sonra ekledi. "Hiçbir şeyin güçlü olamayacağı kadar..."

"Yapma!" diyen Rachel bir elini susturmak ister gibi onun dudaklarına koyarak sözünü sürdürdü. "Lütfen, Benny... Seni yitirmeye dayanamam."

"Sen beni yitirmeyeceksin."

Oysa, genç kadın adama bakınca, daha şimdiden onu yitirmiş olduğu ve kaçınılmaz ölümün genç adama pek yaklaştığı biçiminde korkunç bir duyumsamaya kapıldı.

Bu tam anlamıyla: Ben - bu - denli - mutlu - olmaya - layık-değilim sendromuydu.

Ya da belki gerçek bir önseziydi.

Genç kadın bunlardan doğru olanı bilip ayırt edecek durumda değildi.

Dr. Eric Leben'in nerede olduğuna ilişkin aramalar bir sonuç vermiyordu.

Başarısızlığa uğrama olasılığı şimdi Geneplan'ın yeraltı laboratuvar binasındaki büroda bulunan Anson Sharp üzerinde büyük bir baskı oluşturuyordu. Ajan Sharp, başarısızlıklara dayanamazdı. O her zaman kazanan, diğer kişilere üstün olan bir insandı. Kendisine özen göstereceği, kendisinin varlığına dayanacağı tek yol böyleydi. Tüm kişiler içinde en üstünü kendisi olmalıydı.

Oysa, yanında çalışan tüm ajanların gönderdiği raporlar, yürüyen ölü adamın nerede olduğunun bir türlü saptanamadığı şeklinde olumsuz yönde geliyor ve Anson Sharp her saat geçtikçe daha sinirlenip öfkeleniyordu. Belli ki Ajans, Dr. Leben'in gizlerine yeterince nüfuz edememişti. Olaylar geliştikçe belki de genetik uzmanı kendisini iyice gizleyecek bir yer bulmuş ve bunu SGA'dan saklamayı başarmıştı. Eğer bu doğruysa sonuç, Anson Sharp için tam bir başarısızlık olacaktı. Çünkü ajan, bu işte kazanacağı başarının tepeye çıkmak üzere tırmanacağı önemli basamaklardan birini oluşturduğunu biliyordu.

Ve sonra onu rahatlatıcı bir haber geldi: Yardımcısı Jerry Peake, araştırdığı hastanelerden birinde Dr. Eric Leben'in küçük metresi Sarah Kiel'in yattığını bildirmiş ve sonra biraz çekinerek açıklamıştı. "Ama kız yatıştırıcı ilaçların fena halde etkisi altında ve bize yardımcı olamayacak durumda..."

Kimi zaman Anson Sharp çevresine zayıf ve kendisini tehdit edemeyecek ajanları doldurmanın, onların yetersizliğinin yarattığı rahatsızlıkla dengelenip dengelenmeyeceğini düşünürdü. Kuşkusuz kendisi genel müdürün koltuğuna çıktığında zayıf yardımcıları ona tehdit oluşturmayacaktı. Oysa şimdi, onlardan hiçbiri kendi başına bir işi başaramıyordu.

Telefonla Peake'e şöyle dedi: "Kız, yatıştırıcı ilacın etkisinden çıkmadan önce ben de oraya geleceğim."

Geneplan'daki araştırma etkinliği onsuz bir süre daha sürecekti. Laboratuvara gelen araştırmacı ve teknisyenler kendilerine haber verilene değin işe gelmemek üzere evlerine geri gönderilmişti. SGA bilgisayar uzmanları Geneplan'ın bilgi bankasına giriş yapıyor ve Wildcard tasarısının dosyalarını araştırıyorlardı. Ancak onların ortaya koyduğu sonuçlar Sharp'ın anlayacağı ve sonra yönlendireceği türden değildiler.

Ajan Sharp, başkent Washington'daki bazı federal ajanslarla birkaç telefon görüşmesi yaparak Desert General Hastanesi ve oradaki görevli Dr. Hans Werfell hakkında işe yarayacak bilgileri edinmeye çalıştı. Sonra kendisini hazır bekleyen helikoptere binip çöl üzerinden geçerek hastaneye doğru yola çıktı. Bir kez daha harekete geçtiği için sevinçliydi.

Rachel ile Ben, taksiyle Hertz'in bürosuna giderek orada yeni bir Ford araba kiralayıp giysi satan mağazaların ilk müşterisi olmak üzere kente indiler. Genç kadın sarımsı kahverengi bir kot pantolon, açık yeşil bluz, kalın beyaz çoraplar ile bir çift Adidas hafif koşu pabucu satın aldı. Ben ise, mavi kot pantolon, beyaz gömlek, kalın çoraplarla aynı türden pabuçları seçti. Bir benzin istasyonunun tuvaletinde üzerlerindeki buruşmuş giysileri değiştirdiler. Kahvaltı etmek üzere bir yerde durmayı istemiyor, yerlerinin saptanmasından korkuyorlardı. McDonald'dan hazır sandviç ve kağıt fincanda kahve alıp arabayla yolda giderken karınlarını doyurmayı düşündüler.

Rachel ikinci kez sevişmelerinden sonra ansızın ona gelen zamanın kısaldığı ve ölümün yaklaştığı yolundaki önsezisiyle genç adamı da etkilemişti. Ben ona güvence verip yatıştırmak istemiş, ama bunun yerine genç kadın her an daha huzursuzlanmıştı. Şu anda her ikisi de yaklaşan korkunç fırtınayı içgü-

düleriyle duyumsayan ve bundan kaçmaya çalışan birbirinden iki bağımsız hayvan gibiydiler.

Kırmızı renkli Mercedes arabasına dönüp kiralık Ford yerine onunla yolculuk etmeyi özleyen Rachel gene de bu arabanın yolcu koltuğuna çökmüş, Benny 111 numaralı devlet karayolunda kuzeye doğru arabayı sürerken isteksizce elindeki hazır yiyecekleri yiyordu. Daha sonra 10 numaralı eyaletlerarası yolu döndüler. Ben, arabayı bir emlak komisyonundan beklenmeyecek denli büyük hızla ve beceriyle sürüyordu. Ne olursa olsun Eric Leben'in kulübesine öğleden sonra bire doğru varabileceklerdi.

Genç kadın Tanrı'dan bir an önce oraya varmalarını diliyor ve Eric'i bulurlarsa onun ne halde olacağını aklına getirmemeye çalışıyordu.

18

Hayaletin Hüzünleri

KARANLIK süreç geçmiş ve Eric Leben eskiden sahibi olduğu duygularını kazanıp kendine gelmişti. Kendi yarattığı enkazın çevresini sardığı yatak odasındaydı. Eline geçen hemen her şeyi kırıp dökmüştü. Kafasının içinde sert ve keskin bir ağrı zonkluyor, daha ağır ve durgun bir sancı kaslarında vurular yapıyordu. Eklemlerinin sertleşip katılaştığını duyumsadı. Gözleri kızarmış, yanmaya başlamış ve sulanmıştı. Dişleri acıyor ve ağzında kötü bir kül tadı duyumsuyordu.

Her öfke nöbetinden sonra Eric kendisini şimdiki gibi gri bir ruhsal durumda, renklerin yıkanıp yok olduğu ve seslerin dilsizleştiği, eşyanın kenarlarının keskin hatlarının belirsizleştiği ve tüm ışıkların hiçbir şeyi aydınlatmadığı kurşuni renkli bir dünyada buluyordu. Sanki öfke ondan bir şeyi akıtıyor ve tüm yedekleri yeniden dolana değin enerjisi sızıp gitmiş gibi oluyordu. Adam, güçlükle açık seçik düşünerek ağır ağır ve hantalca hareket etti.

İyileşmesi gerçekleşince kuşkusuz koma durumu ve kurşuni renkli dünya sona erecekti. Oysa bunu bilmesi ruhsal durumunu yüceltmiyordu. Çünkü, çamurlanmış gibi olan düşünsel işlemleri daha iyi bir geleceği düşünmesini engelliyordu. Eric'in şu anki durumu ürkütücü, nahoş ve hatta korkutucuydu. Hedefini kontrol edebilecek durumda değildi. Aslında kendi bedenine tutuklanmış ve şimdi de yetkin olmayan ve yarı ölü eti içinde hapsolunmuştu.

Sendeleyerek banyoya doğru yürüdü. Ağır hareketlerle so-

yunup duş yaptı ve dişlerini fırçaladı. Palm Springs'teki aşk yuvasında olduğu gibi bu kulübede de komple bir gardırobu vardı. Bu yüzden Eric oraları ziyaret ederken kesinlikle valiz hazırlamaya gereksinmiyordu. Şimdi de duştan sonra haki renkli bir pantolon ile kırmızı pileli bir gömlek, yün çoraplar ile bir çift ormancı çizmesi giyiniyordu. Ancak bütün bu işleri yapması her zamankinden çok daha fazla zamanını aldı. Duşta suyu istediği sıcaklığa ayarlamakta güçlük çekmiş, diş fırçasını sürekli lavaboya düşürmüş, gömleğinin düğmelerini iliklemekte zorlanmış, gömleğinin kollarını sıyırıp katlarken ve pabuçlarının bağcıklarını bağlarken sertleşen parmaklarına küfretmişti.

Oysa, Eric en çok cehennem alevinden rahatsız oluyordu.

Birkaç kez görüş alanının içindeki sıradan gölgeler alevlere dönüştü. Fena halde yaralanmış beyninde kısa devre yapan uyartılar vardı. Sinir hücreleri arasındaki bağlantılarda sanki tükrük saçarmış gibi hayaller oluşuyor ve bunlar adamın gözlerine yansıyordu. Alevler hayal gücünün ürününden başka bir şey değildi. Oysa ki, dönüp doğrudan alevlere baktığında onlar kesinlikle soluklaşmıyor ya da bir serap gibi sönüp gitmiyor, tersine giderek parlaklaşıyorlardı.

Alevler duman ve ısı çıkarmamasına, yakıt yakmamasına ve gerçek ateşten oluşmamasına karşın onlar göründükçe Eric büyük korkuyla bakıyor ve orada gizemli, korkutucu, koyu renkli kefenler giyinmiş hortlağa benzer görüntüler alevlerin arasından gözüküyordu. Bunların yıkıma uğramış hayal gücünün ürünleri olduğunu biliyor ama tam olarak neyi temsil ettiklerini anlayamıyordu. Gene de Eric alevlerden korkuyordu. Bazen onların karşısında hipnotize olmuş gibi hareketsiz kalıyor ve korkmuş bir çocuk gibi sızlayıp inliyordu.

Şu anda bir şeyler yemesi gerekliydi. Genetik yönden değişmiş olan bedeni mucizevi biçimde yeniden yapılanmasına ve hızla iyileşmesine karşın, gene de uygun şekilde beslenmeye; vitaminlere, minerallere, karbonhidratlara ve yıkıma uğramış dokuların yapıtaşı olan proteinlere gereksiniyordu.

Ayaklarını sürüyerek mutfağa doğru yürüdü ve buzdolabının kapısına uzandı.

O anda buzdolabının yanında duvarda bulunan elektrik fişinin yanıklarında uzun, ince, böceğe benzer, insanı korkutucu bir şeyin sürünerek ortaya çıktığını gördü. Oysa, bunun gerçek bir şey olmadığını biliyordu. Böyle şeyleri daha önce de görmüştü. Bu da onun yıkıma uğramış beyninin bir başka hastalığıydı. Şimdi yere kadar inmiş ve döşemenin üzerinde tap tap ederek yürümeye başlamış olan yaratığın kitinli ayak seslerine aldırış etmemeli, onun kendisini korkutmasına izin vermemeliydi. Yaratığa bakmaya karşı çıktı. *Defol!* diye söylendi. Buzdolabına tutundu. Yaratığın ayak seslerini duyarak dişlerini gıcırdattı. *Defol!* Sesler azaldı. Döşemeye baktığında artık o tuhaf ve böceğe benzer yaratık orada yoktu.

Ama bu kez mutfaktaki küçük masada uzun yıllar önce ölmüş dayısı oturmuş, kendisine sırıtıyordu. Çocukken sık sık onunla yalnız bırakılır ve dayısı kendisine kötü davrandığı halde bunu kimseye söyleyemezdi. Dayısı Barry Hampstead kendisine hep canını yakacağını ve pipisini keseceğini söylemişti. Bunu başkalarına anlatsa dayısının daha kötü şeyler yapacağından kuşku duymamıştı. Şimdi dayısı Barry bir eli kucağında olmak üzere masada oturuyor ve "Gel buraya, küçük sevgilim. Seninle biraz eğlenelim" diyordu. Eric şu anda onun sesini yirmi beş yıl önceki kadar açık ve seçik işitiyordu. Aslında orada gerçek bir adam ve sesi olmamasına karşın, şimdi de dayısı Barry'den eskisi kadar korkuyordu.

Gözlerini kapadı ve Tanrı'dan böyle görüntülerin yok olmasını diledi. Dayısının gittiğine emin oluncaya değin gözlerini açmak istemedi. Ama, Barry'nin orada olduğunu ve kendisine kayar gibi yaklaştığını biliyordu. Dayısı kendisine doğru uzanacak, özel yerlerini tutacak ve sıkıp canını acıtacaktı.

Gözlerini açtı: Barry Hampstead'in hayaleti gitmişti.

Biraz rahat soluk alan Eric buzdolabının buzluk kesiminden birer paket sosis ile kremkraker aldı. Onları fırının bir tepsisine

koyarak ısıttı. Ellerini yakmamak üzere tüm dikkatini yaptığı işte yoğunlaştırıyordu. Sonra kahve aygıtına neskafe koyup kendisine kahve yaptı. Masaya yerleşti. Omuzları öne sarkık ve başı eğik olarak yemeği yemeye ve kahvesini içmeye koyuldu.

Bir süre doymak bilmez bir iştahla yedi. Şu anki yemek yeme eylemi ona yeniden doğduğundan beri en çok canlıymış gibi duyumsamalar getiriyordu. Isırma, çiğneme, tatma ve yutma gibi basit işlemler onu, anacadde üzerinde çöp kamyonunun yoluna doğru adım attığından bu yana ilk kez canlılar sınıfına sokan davranışlar oluyordu. Bir süre morali iyice yükseldi.

Ama sonra, yediği sosisin tadının kendisine tümüyle canlıyken yediği zamanlardaki kadar güçlü ve hoşnut edici gelmediğini farketti. Sıcak ve yağlı eti ağzına koyuyor, arada bir derin soluklar alıyor, bazen burnunu da ete yaklaştırıyor ama bir türlü etin baharatlı kokusunu alamıyordu. Sosisi ve kremkrakeri tutan kül rengi soğuk ve yapışkan parmaklarına baktı. Domuz etinden yapılmış dumanı tüten sosis bile ellerinden daha canlıymış gibi görünüyordu.

Durum ansızın Eric'e insanı gülmekten kırıp geçirecek kadar komik göründü: Ölü bir adam kahvaltı masasına oturmuş, tıka basa sosisle kraker yiyerek kahve içiyor ve yaşıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Sanki bu tür sıradan günlük etkinliklerle; duş yaparak, diş fırçalayarak, yemek yiyerek ve kahve içerek yaşamı yeniden kazanacakmış gibi davranıyordu. Oysa kendisi zaten yaşıyor olmalıydı. Cennette ya da cehennemde Farmer John sosisleri, Maxwell House kahvesi olabilir miydi? Ya da oralarda General Electric markalı fırın, Mr Coffee markalı kahve pişirici ve Westinghouse markalı buzdolabı var mıydı?

Bu kara mizahtı. Pek kara mizahtı hem de... Bu yüzden Eric kendi kahkahalarını işitene değin güldü, güldü. Kahkahaları sert, kaba, soğuk ve gerçek gülüşün çıkardığı seslerden farklı duyuluyordu. Boğuluyormuş gibi sesler çıkarmaktaydı. Sanki ağzına aldığı taş parçaları dişleri ve gırtlağında takırdıyormuş gibi sesler gelmekteydi. Bu sesleri işitmek Eric'i üzdü. Titreme-

ye ve sonra ağlamaya başladı. Sosis ve krakerleri masadan düşürdü. Sonra her şeyi masadan alıp yerlere attı. Masaya doğru yığıldı. Kollarını katlayıp başının altına koyarak dinlenmeye çalıştı. Kendisine fena halde acırken yüksek sesli hıçkırıklarla ağlıyordu.

Fareler, fareler... Kendini kafesinin duvarına çarpan fareleri anımsa...

Bu düşüncesinin anlamını bilmiyor, fareleri anımsayamıyordu. Ancak şimdi düşüncesini sezinlemesine daha yakınlaşır gibi olmuştu. Beyaz bir fareyi belleğinde canlandırması, algılamasının ötesinden acı çektirerek çıkıp geliyordu.

Kurşuni renkli ruhsal durumu daha da kararda.

Bir süre sonra canlılık durumunun askıya alındığı yeni bir koma durumuna girmekte olduğunu anladı. Bu durumda soluk alışı azalıyor, bedeni ancak yedekleriyle yaşamını sürdürüyordu. Oturduğu iskemleden yere doğru kaydı ve buzdolabının yanına yığıldı.

Ben, 10 numaralı eyaletlerarası yolda bir süre ilerledikten sonra Redland'da önce 30 numaralı karayoluna sonra 330 nolu yola döndü. Artık Arrowhead gölüne kırk kilometre kadar uzaklıkta bulunuyorlardı.

Şimdi San Bernardino dağlarına tırmanan virajlı yoldaydılar. Yolun zemini kimi yerlerde kaba ve kasisliydi. Yavaşlamak zorunda kalıyorlardı. Gene de Ben arabayı Rachel'in gidebileceğinden daha hızlı sürüyordu.

Bir gece önce genç kadın tüm gizlerini; Wildcard tasarısının ve Eric'in tutkularının tüm ayrıntısını anlatmış ve genç adamın da kendisine karşılık vermesini beklemişti. Öyle ya, Ben'in Dr. Baresco ile amansızca baş edebilmesinin, silahları ve şimdi de arabayı böyle büyük beceriyle kullanabilmesinin bir açıklaması olmalıydı. Genç kadın bu gizi pek merak etmesine karşın, Benny'e anlatması için hiçbir baskı yapmamıştı. Çünkü adamın

açıklamalarının çok daha kişisel olacağını ve onları gizlemek için çevresine büyük engeller oluşturduğunu, o engellerin yıkılmasının Ben'e güç geleceğini biliyordu. Genç adam uygun zamanın geldiğini düşününce, elbette gizlerini kadına açacaktı.

330 numaralı yolda birkaç kilometre kadar ilerledikten sonra belli ki Ben de uygun zamanın geldiğini duyumsuyordu. Yol dağa doğru yükseldikçe her iki yandaki ağaçlar daha yüksekle-re doğru sayıları artarak araziyi kaplıyordu. Önce meşe ve huş ağaçları, sonra tüm çeşitleriyle çam ağaçları göründüler. Ve ağaçların gölgesi yola daha sıkça düşmeye başladı. Hava soğutmalı arabanın içindeyken bile çöl sıcağını gerilerinde bıraktıklarını duyumsuyorlardı. Dayanılmaz sıcaktan kaçmış olmak da, Ben'i konuşmakta yüreklendirmiş olmalıydı. Gölgelik bir çam tünelinden geçerlerken genç adam alçak ama iyi duyulur bir sesle anlatmaya başladı.

"On sekiz yaşındayken Deniz Piyade birliklerine katıldım ve Vietnam'a gönüllü olarak gittim. O zamanlar pek çok kişinin olduğu şekilde savaşa karşı değildim ama savaş yanlısı da sayılmazdım. Doğru ya da yanlış, ülkem için vardım. Sonuçta bazı doğal yeteneklerimle Deniz Piyade birliklerinin en seçkin kadrolarına, düşman mevzilerini keşifle inceleyecek timlere seçildim. Gönüllüydüm. Zamanından önce yeteneklerimi anlamışlardı. Ve sonunda beni dünyadaki en öldürücü askerlerden biri yaptılar. Elime hangi silah verilirse verilsin onu kullanmayı biliyordum. Elimde silah olmasa bile sizi gene öldürebilirdim. Çünkü öyle hızlı ve rahatlıkla gücümü kullanıyordum ki, ensenize binene değin nereden geldiğimi kestiremezdiniz. Böylece seçme bir birlikle Vietnam'a gittim. Pek çok operasyonu görmeyi garantilemiştim. Ve ben de öylesini istiyordum. Birkaç ay süreyle savaşmaya pek istekliydim. Ve tam harekatın içine düşmüştüm."

Ben şimdi de arabayı büyük beceriyle sürüyordu. Ama, anlattığı öykü Güneydoğu Asya'nın cengel ormanlarına girdikçe, Rachel arabanın hızının azaldığına dikkat ediyordu.

Genç adam anlatışını sürdürdü. "Oysa, birkaç ay süreyle dizlerine kadar yükselen kanın içinde yaşar, yanında arkadaşlarının öldüğünü görür, tekrar tekrar ölümle burun buruna gelir ve yakanı sıyırırsan, köylerin yıkıldığına ve küçük çocukların sakat kalıp öldüklerine tanık olursan... Sen de olaydan kuşkulanmaya başlarsın. İşte ben böylece kuşkulanmaya başladım."

"Oh Tanrım! Üzgünüm, Benny. Böyle korkunç durumları yaşadığını hiç düşünmemiştim."

"Bana üzülmenin yararı yok. Çünkü savaşta sağ kaldım ve sonra yaşamımı sürdürdüm. Bu da başkalarının başına gelenlerden, özellikle sakat kalanlarınkinden çok daha iyi bir durum."

İçinden, 'Oh, Tanrım!' diyen Rachel düşündü. "Benny, eğer sen sağ kalmasaydın ne olurdu? Seninle karşılaşamaz, tanışamaz ve neleri kaçırmış olduğumu kesinlikle bilemezdim.'

"Her neyse..." diyen adam ekledi. "Kuşkular bir kez içimde uyanınca o yıl boyunca içimdeki sarsıntı sürdü. Güney Vietnam'ı yönetmek üzere seçilmiş bir hükümet adına savaşıyordum oysa o hükümet umutsuz derecede kokuşmuştu. Vietnam'ın kültürünü, komünizmin silip yok etmesinden korumaya çalışıyordum. Ama aynı kültür on binlerce ABD askeri tarafından yok edilip Amerikalılaştırılıyordu."

Rachel, "Biz Amerikalılar, Vietnam için özgürlük ve barışı istiyorduk. Hiç değilse benim anladığım öyle..." diyerek karşı çıktı. Genç kadın henüz otuz yaşına girmemişti. Ve Ben'den yedi yaş küçüktü. Bu yedi yıllık süre pek önemliydi. Çünkü kadın savaşta da bulunmamıştı. Rachel sözlerini şöyle tamamladı. "Özgürlük ve barış için savaşmanın yanlış bir yönü bulunmuyor."

"Evet" diyen Benny'nin sesi şimdi biraz tuhaf çıkıyordu. "Oysa biz barışı herkesi öldürerek ve tüm ülkeyi yerle bir ederek; özgürlüğün tadını çıkaracak kimseyi geriye bırakmayarak çıkarıyorduk. Ve ben kuşkulanmaya başlamıştım: Benim ülkem yanlış mı yönlendirilmişti? Baştan aşağı yanılgılar içinde miy-

dik? Ve hatta... Kötü niyetliler mi iş başındaydı? Ya da önceki deniz piyade eğitimime karşın ben pek genç ve saf mıydım?" Genç adam bir an sustu. Sağa doğru sert bir viraja girip, sonra düz yola çıkınca yeniden konuştu. "Görev sürem sona erdiği sırada bu sorularımdan hiçbirisine doyurucu yanıt verememiştim... İşte bu yüzden bir görev süresi daha hizmet etmek üzere gönüllü olarak başvurdum."

"Yurda dönebileceğin halde Vietnam'da mı kaldın?" diyen Rachel şaşırmıştı. Bir kez daha sordu. "Bu denli korkunç kuşkuların olduğu halde orada mı kaldın?"

"O sorularımın yanıtlarını bulmaya çalışmalıydım. Buna zorunluydum. Demek istiyorum ki, birçok insanı öldürdüm. O işleri doğru mu, yanlış mı yapmıştım? Bilmeliydim. Elimi kolumu sallayıp oradan ayrılamaz ve yaşamımı unutarak sürdüremezdim. Lanet olsun! Bu mümkün değildi. İyi bir adam mı, yoksa katil mi olduğumu bulup ortaya çıkarmalıydım. Çözümümü yapacak oradan daha iyi bir yer bulunmuyordu."

Running Springs'e yirmi beş ve Arrowhead gölüne otuz beş kilometre uzaklıkta olduklarını gösteren bir işaret levhasının yanından geçtiler.

Rachel sordu. "Şu halde Vietnam'da bir yıl daha kaldın, öyle mi?"

Ben içini çekerek yanıtladı. "Hayır... Aslında iki yıl daha sürdü orada kalışım."

Arrowhead'deki kulübesinde ne kadar olduğunu kestiremediği bir süreyle uyuyan Eric Leben alacakaranlıklara doğru sürüklenmişti. Ne uykuda ne uyanık, ne ölü ne de diriydi. Ancak bu sürede genetik yönden değişmiş hücreleri enzim üretimlerini artırıyor; protein ve öbür iyileşme maddeleri de kendine gelmesine yardımcı oluyorlardı. Aklından karanlık düşler, hiçbir şeyle ilintili olmayan karabasanlar geçiyor, iğrenç gölgeler donyağından yapılmış mumların kanlı alevinde havalara sıçrıyorlardı.

Sonunda dalınç durumundan tüm enerjisini kazanmış olarak ayağa kalkınca eylem için hazır olmak üzere silahlanması gerektiğini düşündü. Aklı şimdi de saydamlaşmış değildi. Belleğinde zayıf noktalar vardı. Kendisini izlemek üzere ardından kimin gelebileceğini bilemiyor ama içgüdüsü birilerinin sezdirmeden ona yaklaştığını duyuruyordu.

Cehennem olsun! Kuşkusuz birileri Sarah Kiel'in aracılığıyla kendisini bulacaktı.

Bu düşüncesi onu sarstı. Çünkü Sarah Kiel'in kim olduğunu anımsayamıyordu. Bir elini mutfak tezgahına koyarak ağır ağır ileri geri sallandı. Ve o ada uyan yüzü ve kimliği anımsamaya çalışarak kendisini zorladı.

Sarah Kiel... Kimdi o?

Birdenbire anımsadı ve lanet olası kızı buraya getirmiş olduğu için kendi kendine küfretti. Kulübeyi gizli sığınağı olarak düşünmüştü. Orayı kimseye söylememeliydi. Kendisini genç tutabilmek üzere genç kızlara gereksiniyor ve onları etki altında bırakmaya çalışıyordu. Nitekim Sarah Kiel beş odalı; tüm konforu, dönümlerce özel korusu bulunan ve göle güzel bir manzarayla egemen olan kulübeden hoşlanmış ve etkilenmişti. Dev bir çam ağacının altında, ikisi de çırılçıplak olarak, kızla sevişmişler ve Eric kendisini olağanüstü gençmiş gibi duyumsamıştı. Ama şimdi kız onun gizlenme yerini biliyordu. Ve peşine takılacak olanlar Sarah'tan kulübenin yerini öğrenebilir ve buraya gelebilirlerdi.

Telaşa kapılan Eric eliyle tezgahtan güç alıp dikildi ve mutfak kapısına doğru yürüdü. Bu kapı garaja açılıyordu. Şimdi daha büyük bir enerjiyle hareket edebilmekteydi. Işık gözlerini daha az rahatsız ediyor, karanlık köşelerden hayalet ya da böcekler kendisine görünmüyordu. Belli ki koma durumundaki dinlenme, ona iyi gelmişti. Ama, elini kapının tokmağına koyar koymaz bir başka düşünceyle sarsılıp orada kalakaldı.

Sarah Kiel burayı kimseye söyleyemez, çünkü o kız öldü. Onu birkaç saat önce ben öldürdüm...

Yeni bir korku dalgası onu yıkayıp geçti. Eric sanki bu dalganın kendisini daha karanlıklara ve çılgınlığın içine sürüklemesinden korkuyormuş gibi kapı tokmağına sıkıca tutundu. Ansızın Palm Springs'teki aşk yuvasına gidişini, orada çıplak kızı dövüşünü, acımasızca onu yumruklayışını anımsadı. Sanki kırık bir projeksiyon ekranında dia oynatılıyormuş gibi kızın korku içinde buruşmuş kanayan yaralı yüzü şimdi onun yıkıma uğramış belleğinde titrek görüntüler oluşturuyordu. Acaba kızı gerçekten öldürmüş müydü? Hayır, hayır öyle olmamıştı. Kabul etmesi gerekirdi: Kadınlara sert davranmaya bayılırdı. Onların dizlerinin üstüne düşmelerini seyretmek en hoşuna giden şeylerden biriydi. Ama, kesinlikle hayır. Yasalara saygılı, toplumda önemli bir yer kazanmış ve ekonomik durumu çok iyi bir kişi olarak kimseyi öldüremezdi. Kendisi bir akıl hastası, bir katil ya da bir eşkiya değildi. Oysa birdenbire kendisine sadık olmayan belleği, Rachel'in Placentia'daki evinin yatak odasında Sarah'ı duvara çivilemiş olduğunu korkutucu bir anı olarak kendisine geri getiriyordu. Kızı bir uyarı olarak karısının yatağının üzerindeki duvara çivilemişti... Ve ansızın duvara çivilenen kızın Sarah değil başka bir kişi olduğunu, onun adını bilmediğini ama kızın belli belirsiz Rachel'e benzediğini anımsadı. Oysa bu da saçmaydı. Çünkü, o iki kadını değil bir kadını bile öldürmemişti. Ama şimdi, çöplerle dolu geçidi, büyük çöp bidonunu ve başka bir kadını anımsıyordu. Üçüncü kadın bir Latin güzeliydi. O kadının boğazı bir neşterle kesilmişti ve kendisi onu çöp bidonuna tıkmıştı.

Hayır, Tanrım! Ben kendimi ne yapıyorum? diye düşündü. Midesinde bir bulantı yükseldi. Ben hem araştırmacı, hem bir araştırma konusu, hem yaratıcı, hem de yaratılan oluyorum. Bu bir yanlış, büyük bir yanlış. Ben kendi kendimin Frankeştayn'ı... Hortlağım olabilir miyim?

Korkutucu bir an için düşünsel işlemleri saydamlaşır gibi oldu. Sanki karanlık bir odaya açılan perdenin aralığından içeri ışık vurmuştu.

Başını hızla sağa sola sallayıp belleğinde canlanan anılardan kurtulmayı istedi: Şu ölü kadınlar hep sahte anılardı. Evet, kuşkusuz öyleydi. Onlar gerçek olamazdı, çünkü kendisi soğukkanlı bir katil değildi. Bütün bunlar dayısı Barry ve tuhaf böcekler gibi gerçek olmayan şeylerdi.

Fareler, fareleri anımsa... O çılgına dönmüş, ısıran ve öfkeyle kuduran fareleri anımsa...

Hangi fareler? Öfkeli farelerin bu durumla ne ilgisi olabilir?

Lanet olası fareleri unut.

Terleyerek ve titreyerek kapının kolunu çevirdi. Kapıyı açıp garaja girdi ve elektriği yaktı. Siyah renkli Mercedes 560 SEL arabası dün akşam bıraktığı yerde duruyordu.

Kendi şık arabasına bakınca birdenbire başka bir arabanın anısıyla sarsılır gibi oldu. Kafasını toparlayıp iyice anımsamak üzere çaba harcadı. O, bundan daha eski ve daha az zarif bir arabaydı. Ve bagajında gizlenmiş bir kadın cesedi vardı.

Hayır. Gene sahte anılar, hayaller ve kuruntular.

Bir elini dikkatle duvara dayadı. Başını öne eğerek gücünü toparlayıp aklını saydamlaştırmaya çalıştı. Sonunda bakışlarını kaldırdığında neden garaja girmiş olduğunu anımsayamıyordu.

Oysa ki, bir kez daha izlenmekte olduğu, bazı kişilerin gelip kendisini yakalayacağı düşüncesi içgüdüsel olarak ağır ağır kafasına doluyor ve hemen kendisini silahlandırması gerektiği sonucuna varıyordu. Çamurlanmış aklında kendisini kimin izleyebileceği tablosu oluşmuyor ancak tehlikede olduğunu biliyordu. Duvardan elini çekip yürüdü. Arabasının yanından geçip garajın ön tarafında bulunan onarım tezgahının üzerinde duvara asılı alet kutusuna yaklaştı.

Kulübede bir silah saklamış olmayı düşünebilecek kadar ileri görüşlü olsaydı keşke. Şimdilik bir baltayla yetinmeliydi. Duvara asılı duran baltayı çekip alırken örümcek ağlarını bozdu. Bu baltayı şöminede yakacağı odunları yarmak için kullanırdı. Keskin ve çok iyi bir aletti.

Soğukkanlılıkla bir cinayet işleyemez yaradılışta olmasına

karşın, eğer gerekli olursa kendisini savunmak amacıyla insan öldürebileceğini biliyordu. Kendini savunmanın kötü bir yanı yoktu. Cinayet işlemekten farklı bir şeydi ve bağışlanabilirdi.

Baltayı elinde tartıp havada salladı. Havayı keser gibi hareketler yaptı. Evet, bu balta iyi bir silah olarak kullanılabilirdi.

Arrowhead gölüne yaklaşık yirmi kilometre kala Ben arabayı yolun kenarına çekti. Manzaralı bir yerde park edip, motoru durdurdu. Burada iki dev çam ağacının altında piknik masaları ve bir çöp kutusu vardı. Dağ havası belki de çölden on derece serindi. Ama, boğucu olmasa bile gene de sıcaktı.

Genç kadın neden durup park ettiğini Beny'e sormadı. Çünkü adamın öztü belliydi. Ona göre Vietnam'da vardığı sonuçları Rachel'in anlaması dirimsel önem taşıyordu. Ve Ben çok virajlı bir yolda onları genç kadına tam olarak aktaramayacağını düşünmüş olmalıydı.

Ben'in Vietnam'daki ikinci yılı savaşta geçmişti. Ve o günlerde kafası iyice karışmaya başlamıştı. Çünkü o savaş, İkinci Dünya Savaşı gibi temiz bir savaşımı içermiyordu. Moral değerler teker teker çöküp yerle bir olmaktaydı. Aylar geçtikçe Ben'in bağlı olduğu seçkin savaş timi hep ön cephelere gönderilmeye başlamıştı. Sık sık savaş hattını geçiyor ve düşman bölgesini sinsice bombalıyorlardı. Amaçları yalnızca düşman birliklerini yok etmek değil, sivillerle barışçı yollardan bağıntı kurup onların akıl ve kalplerini kazanmaktı. Çeşitli karşılaşmalarında Ben düşmanın yabanıl davranışlarını görmüş ve sonunda bu pis savaşın tarafları karşılıklı olarak ahlaksızlığın en aşağı derecelerini yeğlemek zorunda bıraktığını sezinlemişti.

Rachel'e sanki genç adam diz çökmüş ve itiraflarda bulunuyormuş gibi gelen bir sesle Benny anlatımını sürdürdü. "Bir anlamda Vietnam'da oluşumuz bana kan banyosunda yıkanıyor-

muşuz gibi geliyordu. Milyonlarca kişi orada öldürülmüş ya da esirlerin çalışma kamplarında ölürcesine çalıştırılmıştı. Ve bizden sonra... Orada bir tufan kopmuştu..."

Şimdi Ben genç kadına bakmıyor, gözlerini kısarak ön camdan San Bernardino dağlarını süzüyordu.

Genç kadın konuşmadı ve onun konuşmasını bekledi.

Sonunda Benny sözlerini şöyle sürdürdü: "O savaşta kahraman olunmuyordu. Bense henüz yirmi bir yaşında bile değildim. Bu yüzden bir kahraman olunmayacağı düşüncesi acı bir sezinlemeydi. Yirmi bir yaşındayken bir idealist ve iyimser insan olmanız beklenir. Oysa ben en ahlaksızca seçeneklerin yeğlendiği savaşımı görmüş, kötülüklerin arasında seçimler yapmış ve ayakta kalabilmek üzere büyük çaba harcamıştım."

Susan Ben dağdan gelen havayı derin derin soludu. Sanki savaştan konuşarak kirlenen içini dağların temiz havasıyla yıkamak ister gibi davranmıştı.

Rachel bir şey demedi. Bunun nedeni, kısmen adamın söyleyecekleri bitmeden onun havasını bozmamak isteyişindendi. Ayrıca sessiz kalarak onun profesyonel bir asker olduğunu benimsemek ve Benny'i bu özelliğiyle değerlendirmek istiyordu.

Şimdiye dek onu hep olağanüstü karmaşıksız, sıradan bir emlakçı olarak düşünmüş ve sadeliği içinde çekici bulmuştu. Tanrı biliyor ya, Eric'le yaşadığı yaşam yeterinden fazla renkli ve gösterişliydi. Oysa Benny'nin çevresine yaydığı görüntü basitlik ve sadelikle doluydu. Akla ılımlılık, güvenirlik ve sadakati getiriyordu. Genç adam ağır hareketli ve yatıştırıcı, derin, serin ve dinginlik dolu bir akarsu kaynağı gibiydi. Şu ana değin Ben'in ilgisi hep oyuncak trenler, eski romanlar, bin dokuz yüz kırklı yılların müziği olarak görünmüştü. Ancak şimdi bunlar onun ciddi bir travmayı yaşamış olduğunun göstergesi şekline giriyordu.

"Arkadaşlarım öldü" diyen adam ekledi. "Hepsi değil ama pek çoğu karşılıklı açılan ateşlerde, pusuya düşürülerek ya da mayına basarak öldüler. Bazıları evine yaralı ya da sakat olarak

geri gönderildi. Onların da yüzleri çirkinleşmiş, beden ve akılları sonsuzluğa değin incinmişti. Eğer soylu bir nedenle çarpışmıyorsak bu ödediklerimiz lanet olası derecede yüksek bir ücretti. Ama bana göre tek bir seçenek vardı: Gerçeklere gözlerimizi kapayacak ve görevimizi yapacaktık."

Rachel sordu. "Bu durumda üçüncü kez aynı görevi istedin, öyle mi?"

"Evet. Orada kaldım ve sağ kalmayı başardım. Mutlu ve gururlu değildim. Yalnızca yapılması gerekeni yapıyordum. Yükümlülüklerimiz kolay şeyler değildi. Ve sonra... Birliklerimizi geriye çektiğimiz yıl geldi. O dönemi hiç unutmayacak ve hiç bağışlamayacağım. Çünkü, durum yalnızca Vietnam'ı bırakmak değil, kendimi de bırakmam demek oluyordu. Koşulları anlıyor ama şimdi de özveride bulunmayı istiyordum. Sonra, ilkelerine derinden inandığım ülkem beni oradan uzaklaşmaya zorladı. Ve orada daha büyük şeytan savaşı kazanmış oldu."

Daha önceleri Rachel, Benny'nin sesinde bu denli büyük bir öfkeyi hiç işitmemişti. Adamın öfkesi çelik kadar sert ve buz gibi soğuktu. Ve genç kadın onun bu denli öfkelenebileceğini hiç düşünmemişti. Tümüyle kontrol altında tutulan, sessiz ama derinden çağlayan ve biraz korkutucu bir öfkeydi bu...

Ben anlatışını sürdürdü: "Yirmi bir yaşındaki genç bir kişinin, yaşamın kendisine kahraman olma şansını vermeyeceğini öğrenmesi kötü bir şoktu. Ama daha da kötüsü, ülkesinin ona yanlış bir şeyi yaptırdığını öğrenmesi oldu. Biz oradan çıktıktan sonra Kuzey Vietnamlılar ve Kmerler üç, dört milyon Kamboçyalı ve Güney Vietnamlı'yı öldürdüler. Yarım milyon kişi de çürük teknelerle oradan kaçmak isterken batan botlarda boğuldu. Ve ben, o ölümlerden bizim sorumlu olduğumuz fikrini bir türlü kafamdan söküp atamadım. Şimdi de bu fikir bana öyle ağır geliyor ki, onun altında ezilirmiş gibi oluyorum."

"Kendine karşı pek sert davranıyorsun, Benny."

"Hayır, kesinlikle öyle değil."

"Ama, bir kişi tüm dünyayı omuzlarında taşıyamaz."

Oysa Ben o yükün en ufak bir parçasının bile omuzlarından kaldırılmasını istemiyordu. "Sanırım, işte bu yüzden geçmişe dönük olarak yoğunlaştı dikkatim. Şimdiki zamanı ve nereden geldiğimizi içermek üzere yaşadığımız dünyaları öğrendim. Bunlar temiz değiller. Hiçbir zaman da temiz olmayacaklar. Kimse bize kesinlikle siyah ile beyaz arasında seçim yapma hakkı tanımayacak. Ama her zaman geçmişin, hiç değilse biraz farklı olduğuna ilişkin bir hayal vardır." dedi.

Rachel her zaman Benny'nin sorumluluk duygusuna ve ödün vermeyen dürüstlüğüne hayranlık duymuştu. Ama şimdi bu özelliklerin onun içinde çok derinde bir yerlerde bulunduğunu biliyordu. Sorumluluk ve onur gibi erdemler bile genç adamda tutku durumuna gelmişti. Ancak bunlar, Rachel'in tanıdığı öbür kişilerin tutkuları ile karşılaştırıldığında ne güzel niteliklerdi.

Sonunda adam, kadına baktı. Bakışları buluştu. Benny'nin bakışları onda daha önce hiç görmediği üzüntü ve neredeyse melankoli ile doluydular. Aynı zamanda bu bakışlarda sıcaklık, sevecenlik ve aşk gibi öteki duygular da vardı.

Bir kez daha Ben konuştu. "Dün gece ve bu sabah seninle seviştikten sonra... Savaştan beri ilk olarak siyah ve beyaz seçeneği gördüm. Artık geriye dönüş yoktu. Ve bu benim için hiçbir zaman bulamayacağım bir kurtuluştu."

Genç kadın sordu. "Ne gibi seçeneklerdi onlar?"

"Yaşamımı seninle birlikte sürdürmek ya da sürdürmemek" diyen Ben ekledi. "Yaşamımı seninle birlikte geçirmek doğru seçim, tümüyle doğru bir seçimdi. Onda bir belirsizlik durumu bulunmuyordu. Oysa, senin elimden kayıp gitmene izin vermek yanlış, bütünüyle yanlış bir şeydi. Bundan hiç kuşku duymuyordum."

Haftalardır, belki de aylardır Rachel, Benny'i sevmekte olduğunu biliyordu. Ama duygularına gem vurmuş, içinde bile duygularının derinliğini tartışmamış ve uzun süreli yüklenimlerde bulunmak üzere kendisine izin vermemişti. Genç kadının

çocukluğu ve yeniyetmelik yılları yalnızlıklarla renklenmiş ve sevilmediğini bilerek şekillenmişti. O karanlık yıllarda sevgiye duyduğu özlemle hep tehlikelere açık olmuştu. İstenmeye, sevilmeye özlemi ve gereksinimi onu Eric Leben'e kolay bir av haline getirmiş ve bu durumda kötü bir evlilik yapmasına yol açmıştı. Eric genelde gençliğe tutkundu. Ve özellikle onun gençliğine özen göstermesi Rachel'e bir sevgi gibi gelmişti. Çünkü, Rachel sevilmeyi çaresizce istiyordu. Sonraki yedi yıl acımasız ve incinmelerle dolu gerçeği, Eric'in davranışlarının sevgiyle bir ilgisi bulunmadığını öğrenerek ve kabullenerek geçmişti. Genç kadın şimdi çekingendi. Bir kez daha incinmeyi istemiyordu.

Gene Ben konuştu. "Seni seviyorum, Rachel."

Kalbi gümbür gümbür atan, Benny gibi iyi ve tatlı bir adam tarafından sevilmeyi isteyen ama buna inanmaktan korkan genç kadın bakışlarını başka yana çevirdi. Çünkü Benny'nin gözlerinin içine bakarsa, kendisini zırhlandırmış olduğu kontrol ve dinginliğini yitirecekti. Oysa, uzun süre başka tarafa da bakamadı. Kendisini incinmeye açık tutacak şeyleri söylememeye çalıştı. Keder, neşe ve yabanıl bir rahatlamanın tuhaf karışımıyla sordu. "Senin düşündüğün benim düşündüğüm şey mi?"

"Neyi düşünmüştün sen?"

"Bir evlenme teklifi..."

Ben, "Evlenme teklifi yapmak için çok kötü bir zaman ve yer, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Bununla birlikte... Söylemeye çalıştığım oydu. Koşulların daha romantik olmasını isterdim."

"Ne gibi?"

"Şampanya, muz ve kemanlar..."

Rachel gülümsedi:

"Ama" diyen Ben, konuşmasını şöyle sürdürdü: "Dün gece Dr. Baresco silahı bize çevirdiğinde ve daha sonra Palm Canyon karayollarında adamlar Cadillac'la bizleri izlerlerken beni en çok korkutan öldürülmemiz olasılığı değildi de, *senin için duy-*

duklarımı söylemeden öldürülmekti... Şimdi sana söylüyorum. Her zaman seninle birlikte olmayı istiyorum, Rachel. Her zaman."

Söylediklerine kendisi de inanamadan şaşıp kalan genç kadının ağzından şu sözcükler döküldüler. "Ben de yaşamımı seninle birlikte geçirmeyi isterdim, Benny."

Genç adam bir elini kadının yüzüne koydu.

Kadın ona doğru eğildi ve hafifçe öptü.

"Seni seviyorum."

Rachel, "Tanrım! Ben de seni seviyorum" diyerek karşılık verdi.

"Eğer bu işten sağ çıkarsak benimle evlenir misin?"

"Evet" diyen genç kadın birdenbire üşümüş gibi titredi ve "Ama, lanet olsun! Neden şu 'eğer' sözcüğünü kullandın?" dedi.

"Söylediğimi unut gitsin."

Oysa kadın unutamadı. O gün daha önceki saatlerde motel odasındaki ikinci sevişmelerinden sonra genç kadın ölümün önsezisini duyumsayarak sarsılmış, hemen harekete geçmelerini istemişti. Sanki aynı yerde kalırlarsa üzerlerine ağır bir yük düşecekmiş gibi ürkmüştü. O nedeni bilinmez duyumsama şimdi geriye dönüyordu. Yeşilliklerle dolu iç açıcı dağ manzarası, loş ve korkutucu bir görünüme dönüşür gibiydi. Genç kadın bunun yalnızca kendi iç dünyasına bağlı bir değişiklik olduğunu sezinliyor ama gene de korkuyordu. Sanki ağaçların şekilleri değişime uğramış ve dalları daha kuru, gölgeleri de daha koyulaşır gibi olmuştu.

Sonunda adam, "Haydi gidelim" dedi.

Benny onun düşüncelerini okuyup kendisi de kadının ruhsal değişmesini aynen algılayarak başını öne eğdi ve Rachel'i onayladı. Arabanın motorunu çalıştırdı. Hareket edip yola çıktı. Bir sonraki dönemeci döndüklerinde yeni bir levhayı okudular: ARROWHEAD GÖLÜ - 15 KM.

Eric, garajdaki öteki aletleri de gözden geçirdi. Silah olarak

kullanacağı başka bir şeyi istiyordu. Ama, kendisine yararlı olacak bir şeyi bulamadı.

Eve döndü. Mutfağa girince baltayı masanın üstüne koydu ve sonra tezgahın gözlerinde bıçak takımını bulana değin arandı. Bıçak takımından bir et bıçağı ile bir de daha küçük, sivri uçlu bıçağı seçip aldı.

Bir balta ve iki bıçakla, bir kol boyu uzaklıktan yapılacak yakın kavgaya hazırlanmıştı. Şimdi de bir tabancası olsun isterdi ama hiç değilse savunmasız değildi. Eğer birisi gelip onu ararsa, Eric kendisine özen gösterebilirdi. Onlar kendisini yere indiremeden o karşısındakilere zarar verebilecekti. Bu düşünce onu sevindirdi ama şaşırarak yüzüne bir gülümsemenin geldiğini fark etti.

Fareler, fareler, ısıran, kudurmuş fareler...

Lanet olsun! Başını iki yana salladı.

Fareler, fareler, fareler... Çılgın, pençeleyen ve tüküren fareler...

Bu çılgınca cümleler küçük çocuklara özgü düşünceler gibi beynini oyuyor, kendisini korkutuyor ve dikkatini onların üzerinde yoğunlaştırıp ne olduklarını anlamak istediğinde beyni bir kez daha çamurlanıyor ve Eric gene farelerin anlamını çıkaramıyordu.

Farelere, fareler, kanlanmış gözleri olan ve bedenini kafese vuran fareler...

Farelerin anlaşılması güç anısı üzerinde kafa patlatırken zonklayan bir ağrı beynini doldurdu ve burnunun üzerine kadar yanmaları duyumsadı. Ancak fareleri anımsamaya çalışmayı bırakıp onları kafasından kovunca beynindeki sancı daha da kötüleşti. Bir balyoz gözlerinin arka tarafına ritmik olarak vurmaya başladı. Dayanabilmek için dişlerini sıktı. Ter içinde kaldı. Ve ağrıları artarken içinde bir öfke dalgası kabardı. "Rachel, Rachel!" diye söylenerek et bıçağının sapını sıkıca kavradı. Bir kez daha, "Rachel!" dedi.

19

Ajan Sharp ve Bay Stone

PALM Springs'teki hastaneye geldiğinde Anson Sharp yardımcısı Jerry Peake'in büyük çabalar harcayarak yapamadığını kolayca başarıverdi. On dakika içinde taş suratlı amansız hemşire Alma Dunn'un tozunu atmış, Dr. Werfell'in dingin otoritesini parçalamış ve her ikisini de biraz sinirli, kendisinden emin olmayan, saygılı ve işbirliği yapmaya hazır yurttaşlara çevirmişti. Onlarınki gönülsüzce idi ama ne olursa olsun işbirliği yapacaklardı. Kuşkusuz Peake durumdan etkilenmişti. Sarah Kiel şimdi de, gece yarısından sonra aldığı ilaçların etkisindeydi. Ve Dr. Werfell sonunda ne olursa olsun onu uyandırmayı kabul etmişti.

Her zamanki gibi, Peake patronu Sharp'ı yakından izliyor ve Ajans'ın genel müdür yardımcısının çevresine nasıl etkili olduğunu gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Genç adamın davranışı aynen sahnede gösteri yapan bir hokkabazı dikkatle izleyen hokkabaz yardımcısınınki gibiydi. Ancak burada da Sharp korkunç cüssesini kişileri sindirmekte kullanıyor; onlara yakın duruyor, tepelerinden bakıyordu. Geniş omuzları gergindi. Dışarı vurmadığı sert tavırları vardı ve çabucak ateşlenecekmiş gibi görünüyordu. Ama kesinlikle tehdidi öne sürmüyor, sık sık gülümsüyordu. Kuşkusuz gülümsemesi de bir silahıydı. Çünkü gülümsemesi; dişlerini gösteren, espriden uzak ve tuhaf bir sırıtmaydı aslında.

İriyarı bedenini tuzak gibi kullanışının da ötesinde Sharp her fırsatta bir hükümet ajanı olduğunu anımsatıyordu. Nehir

kıyısındaki Geneplan laboratuvar binasından ayrılmadan önce başkent Washington'daki çeşitli federal devlet kuruluşuna telefon etmiş ve Dr. Werfell ile Desert General Hastanesi hakkında onlara karşı kullanılacak bilgileri elde etmeye çalışmıştı.

Desert General Hastanesi'nin tarihçesi lekesiz gibiydi. Doktorları, hastabakıcı ve hemşireleri ile teknisyenleri değerli elemanlardı. Tıp mesleğinde yanlış uygulama davası açılmadan dokuz yıl süredir çalışmışlardı. Daha önce de açılan davalarda hep haklı bulunmuşlardı. Hastanede her hastalık ve ameliyatta hastaların iyileşme oranı ülke standardından daha yüksekti. Yirmi yıl içinde hastanede geçen tek kötü olay, Çalınmış Haplar Vakası idi. Bu olayı da Sharp hastaneye gelince hemşire Dunn ve Dr. Werfell ile karşılaşmadan önce Peake ayaküstü ona anlatmıştı. Olaya adını Peake takmıştı. Çünkü Sharp gerilim romanlarının tutkun bir okuru değildi ve Peake'in serüvenci ruhuna sahip bulunmuyordu. Her neyse, geçen yıl Desert General Hastanesi'nde üç hemşire, eczane bölümünde satın alınan ve dağıtılan ilaçların kayıtlarında değişiklik yaparlarken yakalanmıştı. Açılan soruşturmadan bu hemşirelerin ilaç çaldığı saptanmıştı. Suçlu hemşireler salt kötülük olsun diye başhemşire Alma Dunn'u da içermek üzere altı üstünü hileyle suçlarına bulaştırmak istemiş, ancak polis sonunda Dunn ile ötekileri aklamıştı. Bu yüzden Desert General Hastanesi, İlaç Uygulama Ajansı tarafından "gözetlenecek kuruluşlar listesi"ne alınmıştı. Alma Dunn ise aklanmasına karşın, yaşadığı o deneyimle pek sarsılmıştı. Şimdi de meslekteki iyi ününün tehlikede olduğunu düşünüyordu.

Ajan Sharp şimdi bu zayıf noktadan yararlanıyordu. Hemşire odasında yalnızca Peake'in tanık olarak bulunduğu dikkatle düzenlenmiş toplantıda Sharp kadına kamuoyu önünde aynı soruşturmanın bir kez daha açılacağı yolunda tehdit savurmuş, sonunda kadının yalnızca işbirliğini kazanmakla kalmamış onu gözyaşlarına da boğmuştu. Başta hemşire Dunn'u romancı Agatha Christie'nin boyun eğmez kahramanı Bayan Jane Marp-

le'e benzeten Peake bu sonucu inanılmaz bir başarı olarak görmüştü.

Başlangıçta Dr. Werfell de çetin ceviz olarak görünmüştü. Doktor olarak adamın kayıtları tertemizdi. Yılın Doktoru ödülünü de kazanmış olan, haftada altı saat bedava hasta bakan ve her bakımdan bir aziz gibi görünen adam sağlık toplumunda büyük saygınlık kazanmıştı. İyi ama... Bütün bunlara ayral tek bir nokta vardı: Doktor Werfell beş yıl önce gelir vergisi kaçırma suçundan mahkemeye verilmiş ve yalnızca vergi defterlerinde bazı kayıt hataları nedeniyle suçlu bulunmuştu. Aslında kayıt tutma yönünden Ulusal Vergi Bürosu standartlarına tam olarak uymadığı saptanmıştı. Ama, bu hatalar kasıtlı yapılmamıştı. Yasadan habersizliğin basit sonuçlarıydı. Ancak, yasadan habersizlik kabul edilir bir savunma sayılamazdı.

Dr. Werfell'i iki yataklı ama hastası olmayan bir odada sıkıştıran Ajan Sharp, onun hakkında yeni bir vergi soruşturması açtıracağı tehdidini ileri sürerek adamı beş dakika içinde dize getirdi. Werfell şimdi vergi kayıtlarının kabul edilir nitelikte olduğunu ve soruşturma sonunda kesinlikle aklanacağını biliyordu. Ama, bunun ne denli pahalıya oturacağının ve Ulusal Vergi Bürosu'na karşı savunma yapmanın ne kadar zamanını çalacağının farkındaydı. Üstelik bir soruşturma daha açılması ününü yıkıma uğratacaktı. Doktor bir, iki kez sempatisini çekmek üzere Peake'e baktı. Çünkü Sharp'tan hiçbir zaman sempati beklenemeyeceğini anlamıştı. Oysa, Peake de patronunun granit kararlılığını ve umursamazlığını iyice taklit etmek üzere elinden geleni yapıyordu. Dr. Werfell yeni bir vergi karabasanını daha yaşamamak için, Sarah Kiel vakasında tıp ilkelerini çiğnemek pahasına olsa bile Sharp'ın isteğine uymanın doğru olacağı sonucuna varmıştı.

"Kendi kendinizi kusurlu bulmanıza ya da iş ahlakınıza ihanet ettiğiniz için uykusuz kalmanıza gerek bulunmuyor, doktor" diyen Ajan Sharp, iri ellerinden birini güvence verir gibi Werfell'in omuzuna koyarak dostça bir tavırla ekledi. "Ülkemi-

zin refahı her şeyin önünde gelir. Kimse bunu tartışamaz ve sizin sonunda yanlış bir karara vardığınızı düşünemez."

Dr. Werfell tam olarak Sharp'ın dokunuşundan geri çekildi denilemezdi. Ama, o temastan hastalanmış gibi göründü. Bakışlarını Sharp'tan Peake'e çevirdiğinde yüzündeki bu ifade açık açık görülüyordu.

Peake de durumdan ürker gibi oldu.

Werfell öne geçip onları hastasız odadan çıkardı. Hastane koridoru boyunca yürüyüp hemşire odasının önünden geçtiler (Alma Dunn onlara hiç bakmazmış gibi görünürken aslında adamları uyanık bir tavırla izliyordu) ve Sarah Kiel'in yattığı özel odaya doğru gittiler. Koridorda yürürlerken Peake, Dr. Werfell'e dikkat etti. Adam daha önce hayran olunacak heybetli görünüşünü yitirmiş ve sanki bir anda yaşlanmış gibiydi.

Peake patronunun işleri yoluna koyma ve istediklerini karşısındakilere kabul ettirme yeteneğine hayranlık duymasına karşın, onun yöntemlerini nasıl edineceğini bilemiyordu. Peake yalnızca başarılı bir ajan değil, efsane kahramanı olmayı da istiyordu. Ve efsane kahramanı olmak için hem dürüst oynamalı hem de isteklerinizi karşınızdakine yaptırmalıydınız. Kötü davranmak ile efsane kahramanı olmak bir arada yürümezdi. Beş bin gerilim romanından başka bir şey öğrenmediyse bile Peake bu kadarını öğrenmişti.

Kızın hafif vızıltılı soluk alışı dışında Sarah Kiel'in odası pek sessizdi. Perdeleri sıkıca çekilmiş olan oda, yatağın başındaki az ışıklı lamba yüzünden yarı karanlıktı.

Üç adam yatağın çevresine toplandılar. Dr. Werfell ile Sharp yatağın bir tarafında, Peake ise öteki yanındaydı.

Werfell hafif bir sesle, "Sarah, Sarah?" dedi. Kız yanıt vermeyince doktor onun adını bir, iki kez daha yineleyip sonra hafifçe omuzlarını silkti.

Kız hafif sesle horlayıp mırıldandı ama uyanmadı.

Doktor onun gözkapaklarından birini kaldırdı, gözbebeğini

inceledi. Bileğini tutup nabzını saydı. Sonra, "Doğal olarak... Kız belki bir saat daha uyanamayacak" dedi.

Anson sabırsız bir tavırla konuştu. "Şu halde şimdi onu uyandırmak için elinden gerekeni yapın. Daha önce bu durumu tartışmıştık."

"Karşı etki için bir iğne yapmam gerekiyor" diyen Werfell kapalı kapıya doğru harekete geçti.

"Burada kalın, doktor" diyen Sharp yatağın başucuna asılmış çağırma düğmesini göstererek sözünü sürürdü. "Bir hemşire size istediğinizi getirir."

"Uygulayacağım, tartışmalı bir önlemdir. Buna bir hemşirenin de karışmasını istemem" diyen doktor yavaşça kapıyı açıp koridora çıktı.

Uyuyan kıza bakan Ajan Sharp, "Enfes parça" dedi.

Peake şaşırmış bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı.

Kızdan bakışlarını ayırmayan Sharp bir kez daha konuştu. "Tatlı."

Peake, yatakta bilinçsiz olarak yatan yeniyetmeye baktı ve onda 'enfes parça' ile 'tatlı' yanı aradı. Ama bunları bulmak güçtü: Kızın saçları iyice karışmış ve yağlanmıştı. Çünkü uykusunda terliyordu. Alnı, yanakları ve boynu ter içindeydi. Sağ gözü morarmış ve şişmişti. Teninde birkaç yer berelenmiş ve kabarmıştı. Sağ yanağı morarmış; gözünden çenesine kadar hep berelenmişti. Üst dudağı yarılmış ve şişmişti. Yatak örtüleri boynuna kadar çekilmişti. Yalnızca incecik sağ kolu açıktaydı. Sağ elindeki kırık parmağı alçılı olduğu için bu kolu örtünün dışındaydı. Aynı elinde kırık iki tırnağın çevresindeki ölü deri çatlamıştı ve bu el bir insan organından daha çok bir kuşun uzun tırnaklı pençesine benziyordu.

"Leben'le birlikte yaşamaya başladığında bu kız on beş yaşındaydı" diyerek söze başlayan Sharp ekledi. "Şimdi on altı yaşına henüz girmiş olmalı."

Ajan Sharp kızı incelerken, bakışlarını kızdan patronuna çeviren Peake de adamı gözledi. Ajansın genel müdür yardımcısı-

nın davranışı genç adamı şaşırtmıştı. Anlaşılıyordu ki, patronu bir sübyancı ve sadistti.

Peake, adamın yeşil gözlerinde ve yırtıcı tavırlarında sapık bir açlığın açıkça görüldüğünü sezinledi. Belli ki, onun Sarah Kiel'i enfes ve tatlı bir parça olarak görmesinin nedeni, kızın yalnızca on altı yaşında ve fena halde hırpalanmış olmasıydı. Sharp'ın esrime halindeki yiyecekmiş gibi görünen bakışları kızın morarmış gözünde, berelenmiş yerlerinde dolaşıyor ve açıkça normal bir erkeğin bir kadına bakıp göğüs ve kalçalarını görüşünde olduğu gibi, bu örselenmiş yerler de ajan Sharp'ta cinsel isteği uyandırıyordu. Evet, adam kendisini kontrol altında tutmayı başaran bir sadistti. Ayrıca hasta cinsel dürtülerini baskı altına alabilen bir sübyancıydı. Sapık eğilimlerini tümüyle kabul edilir kanallara yönlendiriyor; saldırgan ve tutkulu davranışlarıyla yavaş yavaş ajansın en üst kademesine tırmanıyordu. Ancak ne olursa olsun, Ajan Sharp bir sapıktı.

Anson Sharp şimdi kızın kırık ve örselenmiş eline bakmaktaydı. Yeşil gözleri parlıyor ve ağzının uçlarında belli belirsiz bir gülümseme görülüyordu.

Hafif bir takırtı ve hışırtı sesi düşüncelere dalmış olan Peake'i ürküttü. Kapı açılmış ve Dr. Werfell odaya dönmüştü. Sharp gözlerini kırpıştırdı ve hafif esrime halinden geriye geliyormuş gibi silkindi. Arkaya doğru bir adım atıp, Werfell'in hastanın yatağını yükseltişini, kızın sol kolunu soyuşunu ve almış olduğu iki yatıştırıcı ilaca karşıt etki yapacak ilacı iğneyle derialtına uygulayışını izledi.

Birkaç dakika içinde Sarah uyanmış ve göreceli olarak çevresinden haberli hale girmişti. Ama kafası karışıktı. Nerede olduğunu, buraya nasıl geldiğini ya da neden böyle ağrılar içinde bulunduğunu anımsamıyordu. Sürekli olarak Werfell, Sharp ve Peake'e kim olduklarını sormakta ve doktor onu sabırla yanıtlamaktaydı. Ancak, Dr. Werfell bir yandan da kızın nabzını sayıyor, steteskopla kalbini dinliyor ve ışıklı bir aygıtı kullanarak gözbebeğini inceliyordu.

Ajan Sharp kızın ilaçla uyuşmuş halinden ağır ağır geriye gelişi karşısında sabırsızlanmaya başlamıştı. Sonunda, "Yatıştırıcıya karşı kıza yeterince ilaç verdiniz mi, yoksa olasılı zararlara karşı dikkatli mi davrandınız, doktor?" diye sordu.

Werfell buz gibi bir sesle, "Kendine gelmesi biraz zaman alır" diye yanıt verdi.

Sharp, "Zamanımız yok" dedi.

Bir dakika sonra Sarah Kiel soru sormayı bırakmış ama ani bir bellek dönüşüyle soluğunu kesip tek bir adı fısıldamıştı: "Eric!..."

Peake kızın yüzünün şu ankinden daha soluk olamayacağını düşünmüştü. Oysa kız bir anda daha beter sarardı ve titremeye başladı.

Ajan Sharp hemen yatağın yanına yanaştı ve "Bu kadarı yeter, doktor" dedi.

Werfell kaşlarını çatarak sordu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Şimdi aklı başına geldiğine göre, kızı sorgulayabiliriz. Sen de bu odadan dışarı çıkar ve bizi rahat bırakırsın, tamam mı?"

Dr. Werfell kızın gecikmeli olarak tepkime göstermesi olasılığına karşı odada kalmakta ısrarlıydı. Oysa, Sharp giderek hoşgörüsüzleşiyor ve sürekli olarak federal ajan yetkilerini öne sürüyordu. Sonunda Werfell yumuşadı ama önce perdeyi açmak üzere pencereye doğru yürüdü. Sharp ondan perdelerin kapalı kalmasını istedi. Bu kez doktor tavandaki floresan lambayı yakmaya girişti. Ajan, "Onu da yakma" diyerek ekledi. "Parlak ışık zavallı kızın gözlerini rahatsız edecektir." Anson Sharp'ın ani ilgisinin içtenlikten uzak olduğu pek açıktı.

Peake'in içinde patronunun kıza karşı sert davranacağı ve gerekli olsun ya da olmasın onu ölümle korkutacağı yolunda bir duyumsama uyanıyordu. Öğrenmeyi istedikleri her şeyi söylese bile, genel müdür yardımcısı kızı korkutacak ve bundan sapık bir zevk alacaktı. Belki de karşısındaki kişinin akılsal ve duygusal yönden kötü duruma düşmesi, Sharp'ın gerçekte istediği dövmek ya cinsel ilişkide bulunmak eylemlerinin be-

nimsenebilir birer seçeneği idiler. Orospu çocuğu (!) ajan odayı olabildiğince karanlık bırakmak istiyordu. Çünkü gölgeler yaratmak istediği gözdağına katkıda bulunacaktı.

Werfell odadan çıkınca Sharp kızın yatağına iyice yaklaştı. Yatağın yanındaki alçak parmaklığı çekip bir yana koyarak şiltenin üzerine oturdu. Kızın yarasız sol elini iki iri eliyle tuttu. Güven verir gibi elini sıkıp kıza gülümsedi. Sarah'a kim olduğunu, onunla neleri konuşmak istediğini söyledi. Bu arada ellerinden birini kızın ince kolu üzerinde dolaştırıyor ve hatta kısa kollu hastane giysisinin koltuk altına doğru sokuyordu. Bütün bunlar güven verici değil kışkırtıcı eylemlerdi artık.

Peake karanlık odanın bir köşesine çekilmişti. Orada gölgeler kendisini gizliyordu. Geriye çekilişinin nedeni, kısmen sorgulama işine patronunun kendisini karıştırmayacağını bilmesi, kısmen de kendi yüzünü Sharp'ın görmemesini istemesindendi. Çünkü yüzündeki iğrenme ifadesini genel müdür yardımcısı ajan Sharp'tan gizlemek istiyordu.

Sorgulama başladığında, "O konu hakkında konuşamam" diyen Sarah Kiel yorgun bir tavırla Sharp'a bakıyor ve elinden geldiğince geriye çekilip küçülerek adamdan kaçınıyordu. "Bayan Leben, bana onları kimseye anlatmamamı söyledi" diye ekledi.

Kızın sağlam sol elini kendi sol eliyle tutan Sharp sağ elini kaldırdı. Sarah'ın beresiz sol yanağını hafifçe okşadı. Bu, zararsız neredeyse bir sempati ve sevecenlik gösterisi gibi görünen bir davranıştı. Aslında hiç de öyle değildi.

Ajan şöyle konuştu: "Bayan Leben aranan bir suçludur, Sarah. Onun tutuklanması için mahkeme kararı var. O kararı ben çıkarttırdım. Bayan Leben, Savunma Güvenlik Yasası'nı ciddi olarak çiğnemekten aranıyor. Güvenlik sırlarımızı çalmış ve hatta onları Sovyetler'e aktarmış olabilir. Kuşkusuz sen böyle birisini korumak istemezsin. Öyle değil mi?"

Sarah sarsılmış gibi konuştu. "Ama, o kadın bana karşı çok iyi davrandı."

Peake kızın okşanan yüzünü geri çekmek istediğini ama ajan Sharp'ı gücendirmek niyetinde olmadığı için bunu yapmadığını görebiliyordu. Belli ki kız henüz tehdit edilmediğini sanıyordu. Oysa kısa bir süre sonra o izlenimi de edinecekti.

Yaralı kız konuşmasını şöyle sürdürdü: "Bayan Leben benim tüm hastane harcamalarımı ödedi. Ayrıca bana para verdi ve ailemi buraya çağırdı... O kadın... Öyle iyiydi ki... Bu konularda konuşmamamı söyledi. Ben de ona karşı verdiğim sözü tutacağım."

"Ne kadar ilginç!" diyen Sharp şimdi elini kızın çenesinin altına sokuyor ve onun sağlam gözüyle kendisine iyice bakmasını sağlamaya çalışıyordu. Sözlerini şöyle sürdürdü: "Senin gibi küçük bir orospunun bile bazı ilkeleri olduğunu işitmek pek ilginç!..."

"Ben orospu değilim. Kesinlikle para karşılığı kimseyle yatmadım bugüne dek..."

"Oh, evet!" diyen Sharp şimdi kızın çenesini tutuyor ve başını başka tarafa çevirmesini engelliyordu. Ekledi. "Belki de sen kendine ilişkin olarak pek kalın kafalısın ya da şimdi bile uyuşturucunun etkisi altındasın. Ama, sen neysen osun! Küçük bir orospu, yetişmekte olan bir hayat kadını, tatlı domuz olacak bir domuz yavrususun..."

"Benimle böyle konuşamazsın."

"Şekerim, orospularla istediğim gibi konuşurum."

"Sen bir polissin. Ya da öyle bir şeysin. Bir kamu görevlisisin" diyen kız ekledi. "Bana karşı böyle davranmaya hakkın yok..."

"Sus, şekerim!" diyen Sharp'ın yüzüne odadaki tek küçük lambadan gelen ışık bir açı yaparak vuruyor, bazı yüz hatlarını abartırken ötekileri tümüyle gölgede bırakıyor ve adamın yüzüne deforme olmuş şeytansı bir görünüm kazandırıyordu. Ajan gülümsedi ve bu ışık etkisi daha sinir bozucu hale geldi. "Sen sus bakayım, pis ağızlı!" dedi.

Kız zayıf sesle ve acınası bir hıçkırıkla ağlamaya başlarken

gözlerinde yaşlar göründü. Peake, şu anda kızın sol elini Sharp'ın sıktığını ve kocaman pençesinde onun parmaklarını ezdiğini gördü.

İşkenceden kurtulabilmek için kız bir süre konuştu. Sonra onlara Leben'in dün geceki ziyaretini, adamın kafasındaki delikleri, yüzünün ne denli gri ve derisinin ne kadar soğuk olduğunu anlattı.

Ama, Eric Leben'in evden çıkınca nereye gittiğine ilişkin fikri var mı diye sorunca kız gene sessizleşiverdi. Ajan bir kez daha, "Ah, bu konuda bilgin var ama söylemiyorsun!" diyerek kızın elini gene ezmeye başladı.

Peake bulunduğu yerde bir kez daha kendisini hastaymış gibi duyumsuyordu. Kıza yardım etmek istiyor ama elinden bir şey gelmiyordu.

Sharp kızın elini biraz gevşetti ve Sarah şöyle konuştu. "Lütfen, bir şey daha söylemeyeyim... Çünkü bu, Bayan Leben'in bana kimseye söylemememi en çok tembih ettiği şeydi."

"Şimdi, şekerim" diyen Sharp sözlerini sürdürdü. "Senin gibi küçük bir orospunun vicdanı elvermiyor gibi görünmesi budalalık. Sende vicdan olduğuna inanmıyorum. Sen de bunu biliyorsun. Bu yüzden bana oyun oynamayı kes! Zamanımızı boşa geçirtme ve sen de dertten kurtul." Susan ajan, bir kez daha kızın elini ezmeye başlamıştı. Öteki eli şimdi kızın boğazına ve oradan göğsüne iniyordu. Hastane giysisinin ince kumaşına dokunmuştu bile.

Karanlık köşede dikilen Peake o denli şoke olmuştu ki, soluk alamıyor ve şu odadan dışarı çıkmayı özlüyordu. Kuşkusuz Sarah Kiel'in aşağılanmasına ve onunla kötü oyunlar oynanışına tanık olmayı istemiyordu. Ancak , başını çeviremiyor ya da bakışlarını işkence sahnesinden kaçıramıyordu. Çünkü, Sharp'ın beklenmeyen davranışları bugüne değin görmüş olduğu en ürkütücü ve büyüleyici sahnelerdi.

Genç ajan yaşamının en büyük deneyimlerinden birini yaşıyordu. Her zaman polis ve federal ajanların yaşamın yiğit şö-

valyeleri olduklarını düşünmüştü. Oysa bu inanışı şimdi Sharp gibi saygın görevi olan yüksek derecede bir federal ajanın ahlaksızca hareketleriyle birdenbire yıkılıp paramparça oluyordu. Oh, kuşkusuz Peake kötü ajan ve polislerin var olduğunu biliyordu. Ancak öyleleri meslek yaşamında elenir ve yüksek mevkilere ulaşmaları olanaksız kılınırdı. Çünkü kötülükleri, onları yıkıma uğratırdı. Peake yalnızca erdemin ödüllendirildiğine inanıyordu. Üstelik kötülüğün öyle elemanların üzerinde sırıtacağını ve bir bakışta uzaktan görüleceğini düşünmüştü. Böyle düpedüz bir sapığın hastalık derecesindeki gösterisini gözlemleyip, yasaya zorlayıcı meslekte bu denli yükseleceğini aklına bile getirmemişti. Şimdi Sharp'ın hasta ve acımasız davranışlarını izlerken genç adam sonunda başını başka yana çevirip meleklerle süslenmiş bir ateş arabası içinde İsa'nın yeryüzüne dönmesi için dua etti.

Bu arada Sharp kızın elini eziyor, onun daha yüksek sesle ağlamasına neden oluyor ve öbür elini de kızın memesine bastırarak sakinleşmesini söylüyordu. Sarah ağlamasını kesip adamı memnun etmek istedi. Oysa, Sharp buna aldırmadı ve işkence yapmayı sürdürdü. Peake bu denli yabanılca davranışı seyretmeye artık dayanamayarak ve 'Böyle meslekle geleceğe lanet olsun!' diyerek bir adım öne attı.

Aynı anda kapı ardına kadar açıldı ve koridordaki ışık demetinden doğmuş gibi görünen bir adam içeri girdi. Genç ajan Peake onu gördüğü anda adına Taş Adam dedi.

Odaya giren Taş Adam sakin, incelikli, derinden ama gerçekten pek derinden gelen ve komuta eder gibi duyulan bir sesle sordu. "Burada neler oluyor?"

Taş Adam aşağı yukarı bir metre seksen santim boyunda ve Sharp'tan beş santim kadar kısaydı. Ağırlığı da yetmiş beş kilo kadar vardı. Sharp'tan en az on iki kilo kadar hafif olmalıydı. Bununla birlikte kapıdan girerken odadaki en iri insan oymuş gibi görünmüştü. Ve şimdi Sharp kızı bırakıp yatağın yanında ayağa kalkıp "Lanet olsun, sen kimsin?" diye sorarken Taş Adam gene odadaki en iri insan gibi görünüyordu.

Kapının yanında bulunan anahtara basıp tavandaki floresan lambayı yakan Taş Adam, odanın ortasına doğru yürürken ardında kapıyı açık bırakmıştı. Peake onu kırk yaşlarındaymış gibi tahmin etti. Oysa, yüzü pek bilge bir ifade taşıdığından Taş Adam daha yaşlı da olabilirdi. Kısa kesilmiş koyu renkli saçları, güneşten yanmış buğday teniyle ve granitten yontulmuş gibi görünen yüz hatlarıyla adam kaya gibi sert görünüyordu. Mavi gözleri yatakta yatan kızınkilerle aynı renk tonunu taşımaktaydı. İnsanın içine işleyen açık seçik, dolaysız bakışları vardı. Bu bakışları kısa bir an genç ajana çevirdiğinde Peake yere diz çöküp yatağın altına gizlenmeyi istedi. Taş Adam oturaklı ve belli ki güçlü bir insandı, ama gerçekte Sharp'tan daha ufak yapılıydı. Ancak, kaslarını oluşturan her gramı Sharp'ınkilerden daha yoğun ve güçlüymüş gibi görünüyordu.

Taş Adam sakin bir sesle: "Lütfen odadan çıkın ve beni koridorda bekleyin" dedi.

Bu sözlere şaşıran Sharp öne doğru bir, iki adım attı. Öne doğru eğilip konuştu. "Sana kim olduğunu sormuştum, lanet olası!"

Taş Adam'ın elleri ve bilekleri bedeninin geri kalan bölümlerine göre pek iriydi: Uzun, kalın parmakları ve kalın parmak boğumları vardı. Her kiriş ve tendonu sanki elleri bir heykeltraş tarafından abartıyla yontulmuş gibi dışarı fırlıyordu. Peake adamın böyle ellerle doğmamış olduğunu, ama gün gün sıkı çalışmalarla ellerinin bu hale geldiğini düşündü. Adamın teni de açık havada ya da bir çiftlikte çalıştığını akla getiriyordu. Yüzlerce makinenin ve pek bol ucuz işçinin çalıştığı bir çiftlik olamazdı onunki. Evet, eğer onun çiftliği varsa işe az parayla kayalık bir alanda başlamış, orayı verimli alana dönüştürmek üzere çok kötü hava koşullarına göğüs germiş olmalıydı.

Ajan Sharp'ı yanıtlayan Taş Adam, "Ben, onun babası Felsen Kiel'im" dedi.

Korkudan yoksun ve sevinç dolu ama zayıf bir sesle Sarah Kiel, "Babacığım!..." diye seslendi.

Taş Adam, Sharp'ın yanından geçip şimdi yatakta doğrulmuş ve kendisine doğru sağlam elini uzatan kızına doğru yöneldi.

Sharp atak davranıp döndü ve adamın önüne geçti. Ona doğru eğilip konuştu. "Sorgulamamız bitince kızını görebilirsin."

Taş Adam yumuşak, ılımlı ve soğukkanlı bakışlarla ajana baktı. Ve genç ajan Peake, patronunun bu adamı yıldıramayacağını sezinleyerek yalnızca sevinmekle kalmadı, *heyecanlandı da...* Kızın babası, "Sorgulama mı yapıyorsunuz? Hangi hakla onu sorguluyorsunuz?" dedi.

Ajan Sharp ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı. SGA hüviyetini göstererek konuştu. "Ben, federal ajanım. Ve şu anda ivedi bir soruşturmayı yönetiyorum. Kızınız olabildiğince çabuk edinmem gereken bir bilgiye sahip ve bizimle işbirliği yapmaya yanaşmıyor."

Pek sakin sesle Taş Adam şöyle yanıtladı: "Eğer siz koridora çıkarsanız ben onunla konuşurum. Sanırım kızım kasten sizi engellemiyordur. Evet, o sorunlu bir kız ve yanlış yönlendirilmeye izin veren bir tip. Ama kesinlikle kalbi kötü ya da kinci değildir. Ben kızımla konuşur ve sizin bilmeniz gereken şeyi ondan öğrenir ve size aktarırım."

"Hayır" diyen Sharp ekledi. "Sen koridora çık ve orada bekle."

Taş Adam, "Lütfen yolumdan çekilin" dedi.

"Dinle, bayım" diyen Sharp, Taş Adam'a yaklaşıp ona yukarıdan baktı ve şöyle konuştu. "Eğer benden başına bir bela gelmesini istersen, onu alacaksın. Ama o, başa çıkacağından yaman bir bela olacak. Sen, federal bir ajanı engelliyorsun. Ve onun sana istediği gibi davranmasına yol açıyorsun."

Ajanın hüviyetindeki adı okumuş olan Taş Adam, "Bay Sharp, dün gece Bayan Leben'in kızımın bana muhtaç olduğunu bildiren telefonuyla uyandım. Bu, uzun süreden beri beklediğim mesajdı. Şimdi ürün yetiştirme mevsimi. Yani çok meşgul olduğumuz zaman..."

Bu adam bir çiftçiydi, Tanrım! Böylesi de, Peake'in gözlemlerine bir kez daha güvenmesini sağlıyordu. Pırıl pırıl kentlik pabuçları, polyester kumaştan pantolonu ve kolalı beyaz gömleğiyle Taş Adam pek alışmadığı yörede bulunan kırsal kesimin insanının rahatsızlıklarını yaşar gibiydi.

Sözlerini şöyle sürdürdü: "Evet, pek meşgul zamanımız. Ama telefonu kapadığım anda giyinmeye başladım. Gecenin ortasında Kansas City'e yüz elli kilometre cip sürdüm. Ve şafak zamanı kalkan ilk uçağa binerek Los Angeles'e vardım. Sonra, bağlantı uçağıyla Palm Springs'e geldim. Bir taksiye atlayıp..."

"Senin yolculuk öykün beni zerre kadar ilgilendirmez" diyen Sharp, şimdi de Taş Adam'ın yolunu kesiyordu.

"Bay Sharp, iliklerime kadar yorgunum. Sizi etkilemeye çalışıyorum, çünkü kızımı görmek için pek istekliyim. Ve görünüşünden onun ağladığı anlaşılıyor. Bu da beni fena halde üzdü. Şimdi, yaradılıştan öfkeli ve sorun çıkaran bir adam olmadığım halde, siz bana egemenlik taslar şekilde davranır, kızımı görmemi ve neden ağladığını öğrenmemi engellerseniz neler yapabileceğimi bilmiyorum."

Sharp'ın yüzü öfkeyle gerildi. İri elini Taş Adam'ın göğsüne dayayacak kadar uzaklık kazanmak üzere biraz geriledi.

Peake, ajan Sharp'ın karşısındaki adamı koridora mı atacağından ya da itip sırtını duvara mı dayayacağından emin değildi. Ve bunu hiç öğrenemedi. Çünkü, Taş Adam bir elini Sharp'ın bileğine koydu ve hiç çaba harcamazmış gibi görünürken bu eli aşağı indiriverdi. Aslında, Sharp'ın zavallı kızın parmaklarını ezişindeki gibi efor harcamış olmalıydı. Çünkü aynı anda ajanın rengi soluyor ve öfkeyle kızarmış yüzündeki renk kaybolurken gözlerine tuhaf bir bakış geliyordu.

Ajanın aşağı inmiş olan elini bırakan Taş Adam şöyle konuştu. "Sizin federal ajan olduğunuzu biliyorum. Ve ben yasaya karşı çok saygılıyımdır. Yapacağımı bir engelleme gibi görebileceğinizin ve beni kelepçeleyip cezaevine sokabileceğinizin farkındayım. Ama, bana kaba davranırsanız bunun size ve Ajansı-

nıza bir yararı dokunacağını sanmıyorum. Çünkü siz özellikle kızımın işbirliği yapmasını istiyorsunuz. Ben de bunu size sağlayabilirim. Şimdi siz ne düşünürsünüz?"

Peake adamın sözlerini alkışlamak istedi. Ama, bunu yapamadı.

Sharp sık sık soluyarak ve titreyerek orada duruyordu. Öfkeyle bulutlanmış gözleri birden aydınlandı. Matadorun pelerinini boynuzlamaya nafile çalışan bir boğanın sonunda aklının başına gelişinde yaptığı gibi silkelendi. "Tamam. O bilgiyi ivedi elde etmek istiyorum. Nasıl elde edileceğine aldırış bile etmem. Belki de sen bilgiyi benden daha çabuk elde edersin" dedi.

"Teşekkür ederim, Bay Sharp. Bana yarım saat süre tanıyın..."

"Sana beş dakika veriyorum."

"Ama efendim, siz bana yalnızca kızıma 'Merhaba' demek ve onu kucaklamak için süre tanıyorsunuz. Onu hemen hemen on sekiz aydır görmedim. Tüm öyküyü kızımdan alabilmem, hangi türde bir sorun içinde bulunduğunu öğrenebilmem için zamana gereksiniyorum. Ona soru sorabilmem için önce biraz konuşmam gerekir..."

"Yarım saat lanet olası derecede uzun sürer" diyen Sharp ekledi. "Biz bir adamı, tehlikeli bir adamı izleme durumundayız. Ve bizler..."

"Eğer bir avukatı kızıma yasal öğüt vermek üzere çağırmış olsaydım, (ki bu, kızımın yurttaş olarak hakkıdır) avukatın buraya gelmesi saatler sürerdi."

"Yarım saat tamam, o kadar. Bir dakika daha çok süre olamaz. Ben koridorda olacağım."

Biraz önce Peake, genel müdür yardımcısının sadist ve sübyancı olduğunu keşfetmişti. Bunlar önemliydi. Şimdi Sharp için bir başka keşifte daha bulunuyordu: Orospu çocuğu (!) korkak bir adamdı. O, size arkanızdan ateş edebilir, sinsice sırtınıza saldırabilir ve boğazınızı kesebilirdi. Evet, bunlar onun karakterinin özünde vardı. Ancak yüz yüze geldiğinizde, bu piç tehlike-

ye düşerse korkar, hemen yelkenleri suya indirebilirdi. Ve adamın bu özelliğini öğrenmek daha önemli bir şeydi.

Peake bir an bulunduğu yerde dikilip kaldı. Sharp kapıya gittiği halde o yerinden kımıldamıyor ve bakışlarını Taş Adam'dan ayıramıyordu.

Kapıya varan ajan Sharp, "Peake! Gel, haydi!" diye onu çağırdı.

Sonunda hareketlenen Peake, patronunu izledi. Ama hep dönüp Felsen Kiel'e, Taş Adam'a bakıyordu. İşte Tanrım! O, bir efsane adamdı...

20

Polisler Hastalık İzninde

DEDEKTİF Reese Hagerstrom, Bayan Leben'in Placentia' daki evinden döndükten sonra salı sabahı saat dörtte yattı ve on buçukta uyandı. Gece boyunca korkunç düşler gördüğünden iyi dinlenememişti. Düşleri hep çöp bidonunda gözünün akı gözüken ya da duvara çivilenmiş olan kadın cesetleriyle doluydu. Aslında Reese'in karabasanları yitirdiği karısı Janet ile ilgili olurdu. Düşlerinde hep karısını mavi renkli Chevy kamyonetin kapısını sıkıca kavrayıp, "Esther'i, kızımı kaçırdılar!" diye haykırırken görürdü. Her düşünde kamyonetteki adamlardan biri, gerçek yaşamda olduğu gibi, ateş eder ve büyük kalibreli silahın kurşunu karısının yüzünü paramparça ederdi... Oysa, bu kez düşünde dün geceki cesetleri görmüştü.

Yataktan kalktı ve pek sıcak suyla duş yaptı. Kafasının tepesindeki menteşeleri açmak ve karabasanlarında gezinen gizli hayalleri oradan boşaltmak istiyordu.

Kız kardeşi Agnes evden çıkarken mutfaktaki buzdolabına yazdığı bir notu asmıştı. Notta, Esther'i daha önce randevusunu aldığı diş hekiminin sıradan kontrolüne götürdüğünü belirtmişti.

Eviyenin yanında durup pencereden arka bahçedeki mercan ağacına bakan Reese sade kahvesini çok sıcak olarak yudumluyor ve biraz bayatlamış gözlemesini yiyordu. Agnes onun yaptığı bu kahvaltıyı görse üzülürdü. Ancak gördüğü düşler Reese'yi pek rahatsız etmiş, adamda daha sıkı kahvaltı edecek iştah bırakmamıştı. Gözlemeyi yutmak bile ona zor geliyordu.

Agnes kahvaltısı için, "Sade kahve ve gözlemeler..." diyecek

ve ekleyecekti. "Biri sana ülser getirir, öteki de damarlarını kolestrolla tıkar. İki yavaş intihar etme yöntemi. Eğer gerçekten intihar etmek istiyorsan sana daha hızlı ve acısız yüz yolu önerebilirim."

Yediklerinden kravat seçimine kadar her şeyinde kusur bulma eğilimi olmasına karşın, Reese kardeşi Agnes'in yanında bulunuşundan ötürü Tanrı'ya şükrediyordu. O olmasa, Janet'in ölümünden sonra kendisi ayakta kalamazdı.

Ne yazıktır ki iri kemikli, tıknaz, sade görünüşlü ve sol eli sakat olan Agnes evde kalmış bir kız olmaya mahkumdu. Oysa, sevecen bir kalbi ve güçlü annelik içgüdüleri vardı. Janet öldükten sonra Agnes elinde bir valizle ve en sevdiği aşçılık kitabıyla gelmiş ve Reese ile Esther'e "O yaz boyunca bakacağını", kendilerine geldiklerinde evden ayrılacağını söylemişti. Aslında Anaheim'de ilkokul öğretmeniydi. Yaz mevsimi için ücretsiz izin almış ve parçalanmış Hagerstrom ailesini derleyip toparlamaya niyetlenmişti. Beş yıldır erkek kardeşi ve yeğeniyle birlikteydi. Ve o olmasa ikisi de ne yapacaklarını bilemezlerdi.

Reese kardeşinin iyiniyetli kusur buluşlarından bile hoşlanır olmuştu. Kadın onu dengeli beslenmeye yüreklendirdikçe dedektif özen gösterildiğini ve sevildiğini duyumsuyordu.

Kendisine bir fincan daha sade kahve koyarken bu akşam eve dönüşünde Agnes'e bir düzine gül ile bir kutu çikolata getirmeye karar verdi. Yaradılış olarak duyumsamalarını sık ifade eden bir tip değildi. Bu yüzden arada bir sürpriz hediyeler vererek eksiğini tamamlamaya çalışıyordu. Erkek kardeşinden gelse bile, en ufak sürpriz Agnes'i heyecanlandırırdı. Çünkü iri kemikli, tıknaz ve sade görünüşlü kadınlar gerekli durum olmazsa hediye almaya alışkın değillerdi...

Yaşam yalnızca dürüst davranmamakla kalmıyor, kimi zaman kesinlikle acımasız oluyordu. Bu, Reese'in yeni düşüncesi değildi. Janet'in zamansız ve hunharca öldürülüşünde de aklına gelmişti. Kardeşi Agnes'in sıcak, sevecen ve açıkelli doğası yalnızca görünüşe dikkatini yoğunlaştıran erkeklerce hiç sevilme-

yecek bir bedene hapsedilmişti. Bir polis olarak insanoğlunun yaptığı en kötü eylemlerle yüz yüze gele gele, Reese uzun süreler önce gaddarlığın insan yöntemi olduğunu keşfetmiş ve ona karşı tek savunmanın kişiler için ailesini ve yakın arkadaşlarını çok sevmek olduğunu sezinlemişti.

Kendisine üçüncü fincan kahveyi koyarken en yakın arkadaşı dedektif Julio Verdad geldi. Reese raftan bir fincan daha aldı ve ona da kahve doldurdu. Birlikte kahvaltı masasına oturdular.

Julio hiç uyumamış gibi görünüyordu. Aslında ondaki en gizli belirtileri bile ayırt edebilecek tek kişi Reese idi. Her zamanki gibi Julio çok iyi giyinmişti. Üzerinde iyi dikilmiş lacivert takım elbise, büzgülü kumaştan beyaz gömlek, çok iyi bağlanmış kahverengi ve mavi kravat, kahverengi cep mendili ile sığır derisinden Bally marka mokasen pabuçlar vardı. Adam, her zamanki gibi düzenli ve duyarlı idi. Ama gözlerinin çevresinde kara halkalar görülüyordu. Sesi de her zamankinden yumuşaktı.

Reese sordu. "Bütün gece ayakta mıydın?"

"Biraz uyudum."

"Ne kadar süreyle? Bir mi, iki saat mi? Benim sana ilişkin düşüncem şu: Sen, beni endişelendiriyorsun" diyen Reese biraz duraklayıp ekledi. "Bir gün kendini kemiklerine değin yıpratacaksın."

"Bu özel bir vaka."

"Bütün vakalar sana göre özeldir."

"Vakanın kurbanı Ernestina'ya karşı özel bir yükümlülük duyumsuyorum."

Reese bu söze hemen mim koyup yanıtladı. "O da senin özel yükümlülük duyumsadığın bininci kurban..."

Julio omuzlarını silkti ve kahvesinden bir yudum alarak, "Ajan Sharp bize blöf yapmıyormuş" dedi.

"Ne hakkında?"

"Bu vakadan elimizi çekmemiz gerektiği hakkında. Vaka kurbanları Ernestina Hernandez ile Rebecca Klienstad şimdi de

dosyada var ama yalnızca adları bulunuyor. Ayrıca bir muhtıra ile vakanın bizim yetki alanımızdan ulusal güvenlik nedenleriyle çıkarıldığı bildirildi. Bu sabah Folbeck'e seninle benim federal ajanlara bu konuda yardımcı olmamız için baskı yapmak istediğinde adam pek sert bir çıkış yaptı ve, 'Lanet olsun, Julio! Tanrı aşkına bu işin içinden çekil. Bu bir emirdir' dedi. Aynen bunları söyledi."

Folbeck onların şefi ve pek dindar bir mormondu. Bölümün en ağzı bozuk insanıydı ama kesinlikle boş yere Tanrı'nın adını ağzına almazdı. Kendisi sık sık küfür etmesine karşın, herhangi bir polisin küfür edişini duyduğu zaman Nicholas Folbeck ona küfürün fenalıklarına ilişkin uzun bir konferans çekerdi. Eğer Nick Folbeck'in Julio'ya küfürle karışık uyarısı Tanrı'nın adını da içeriyorsa, şu halde emir Anson Sharp'tan daha yüksek otoritelerden geliyor demekti.

Reese sordu. "Pekiyi, ceset hırsızlığı olayı; Eric Leben'in ölü bedeninin çalışını vakası ne durumda?"

"Aynı şey. O da bizim yetki alanımızın dışına çıkarıldı."

İş hakkında konuşmaları Reese'in aklını gece gördüğü kanlı düşlerden uzaklaştırmış ve iştahı biraz açılmıştı. Ekmek kutusundan gözleme aldı. Bir tane de Julio'ya ikram etti ama o istemedi. Reese bir kez daha sordu. "Başka ne öğrendin?"

"Bir şey var... Sabah açılır açılmaz kitaplığa gittim ve Dr. Eric Leben üzerine ne bulduysa okudum."

"Zengin, bilimsel dahi, işadamı olarak dahi, acımasız, soğuk bir adam. Muazzam bir karısı olduğunu bilmeyecek kadar aptal. Onu zaten tanıyoruz."

Julio ekledi. "Aynı zamanda tutkulu biri."

"Sanırım dahiler şu ya da bu şekilde bir şeye her zaman tutkulu olurlar."

"Onun tutkusu ölümsüzlük üzerinde yoğunlaşmış."

Reese kaşlarını çatıp konuştu. "Ne demek o?..."

"Doktorasını yaptıktan sonra uzmanlık çalışmasına yönelen bir öğrenci olarak Eric Leben, DNA araştırmalarında en zekice

çalışmaları yapan genetikçi olmuş. Pek çok dergide yazılar yazmış ve ağırlık verdiği konu ise, insan ömrünün uzatılması imiş. Bir yığın makalesi yayınlanmış ve bu işe kendisini iyice adamış."

"İnsan ömrünü uzatmak için mi kendini adamış? Çöp bidonunu unutma!"

"Onun hakkında yazılmış en kuru ve teknik nitelikli yazılarda bile, bir sıcaklık sanki seni kavrayan bir pençe vardı" diyen Julio ceketinin iç cebinden katlanmış bir tabaka kağıt çıkardı. Katını açıp bilgi verdi: "Şu dizeyi popüler bir bilim dergisinden çıkardım. Teknik dergilerdekinden çok daha renkli... 'Olasıdır ki, sonunda insanlar kendilerin genetik yönden şekillendirecek ve bu arada mezarlığı unutarak en yaşlı kişilerden daha uzun yaşayacaklardır. Ve morga konulmuş olsalar bile, orada ayağa kalkıp tahta kapakları kırarak gün ışığına çıkacaklar'..."

Reese göz kırptı. "Pek eğlendirici değil mi? Onun cesedi morgdan çalınmıştı. Bu da, bir tür 'ayağa kalkma' oluyor. Eric' in kastettiği anlamda olmasa bile" dedi.

Julio'nun bakışları da bir tuhaftı. Şöyle konuştu. "Belki pek eğlendirici değil. Olasılıkla, Eric'in cesedi oradan çalınmadı."

Kendi gözlerine de tuhaflığın gelmiş olabileceğini duyumsayan Reese, "Sen, onu demek istemiş olamazsın... Kuşkusuz öyle demiyordun, öyle değil mi?" diye sordu.

"Eric Leben sınırlı olmayan kaynaklar yönünden bir dahiydi. Olasılıkla DNA'nın yeniden oluşturulması çabalarında en başarılı kişiydi. Ve ölünceye değin genç kalmak ve ölümden kaçınmak üzere tutkulu kaldı. Şu halde, morgda ayağa kalkıp oradan kaçmış olamaz mı?... Benim düşündüğümü hayal etmek olanaksız mı?"

Reese göğsünün daraldığını duyumsadı. İçinden bir korku dalgasının geçişini heyecanla duyumsayıp şaşırmıştı. "Ama, o denli ağır yaralandıktan sonra bu olası mıdır?" diye sordu.

"Birkaç yıl önce olsaydı, kesinlikle olanaksız sayılırdı. Oysa, şimdi mucizeler çağında yaşıyor ya da hiç değilse sonsuz olasılıklar çağındayız diyoruz."

"Ama, bu nasıl olabilir?"

"İşin o bölümünü biz bulacağız. Kaliforniya Üniversitesi'ne telefon ettim. Ve çalışmaları Leben'in makalelerinde yer alan Dr. Easton Solberg ile bağıntı kurdum. Leben'in Doktor Solberg'i tanıdığı, ona güvenilir kılavuz gözüyle baktığı ve bir süre birbirlerine yakın oldukları anlaşıldı. Solberg, Eric'i çok övüyor ve onun DNA araştırmalarıyla bir servet kazanmasına şaşmadığını söylüyor. Ancak, Eric'in karanlık bir yönü bulunduğunu da sözlerine ekliyor. Ve bunu anlatmaya istekli."

"Hangi karanlık yönü?"

"Onu telefonda anlatamıyor. Ama, bizim saat birde onunla Kaliforniya Üniversitesi'nde randevumuz var."

Julio iskemlesini geriye itip ayağa kalkarken Reese sordu. "Biz nasıl hem araştırma yapar hem de Nick Folbeck ile başımızın derde girmesini önleriz ki?..."

"Hastalık izni alarak. O izinde olduğum sürece hiçbir şeyi resmen araştıramam. Yaptığım olsa olsa özel bir merak ürünü sayılabilir."

"Eğer yakalanırsak o özür bizi korumaz. Öyle durumlarda polisin kişisel merakı olmasına izin verilmez."

"Evet. Ancak hastalık izninde isem, Folbeck benim ne yaptığım hakkında endişe duymaz. O durumda omuzumdan eğilip bakan kimse bulunmaz. Aslında bu sıcak sorun hakkında çok şey yapmak istemediğime ilişkin ona imada bulundum. İşin şu aşamasında gazetecilerin gelip bana soru sorabileceğini, bu yüzden hastalık izni alıp uzaklaşmanın daha iyi olacağını söyledim. Folbeck de önerimi benimsedi."

Reese ayağa kalkıp, "Ben de hastalık izni alsam iyi olacak" dedi.

Julio, "Ben senin için izin aldım" diyerek yanıtladı.

"Oh, öyle mi?... Tamam. Şu halde hemen yola çıkalım."

"Demek istiyorum ki, bu senin için iyi olur. Ama, sen belki bu işe karışmayı istemezsin?..."

Julio, "Ben bu işin içindeyim" dedi.

"Emin misin?"

Reese öfkeyle, "İşin içindeyim" diye yineledi. Ve düşündü: Sen benim kızım Esther'i ölümden kurtardın. Mavi Chevy kamyonetin peşine takıldın ve ölümü hiçe sayarak kızımı onların elinden sağ salim aldın. Ve ben seni seviyorum. Çünkü, sen benim ortağımsın ve iyi bir adamsın. Seni sevdiğim sürece ne zaman gerekirse yanında olacağım.

En derin duyumsamalarını bile ifade etmede güçlük çeken Reese, Julio'ya bunları söylemek isterdi. Oysa, sessiz kaldı. Çünkü arkadaşı anlaşılması güç gönül borçlanmasını istemez, bundan utanç duyardı. Julio'nun tek istediği bir arkadaş ve ortağın yükümlülük duymasıydı. Bitmeyen gönül borcu açık açık Julio'yu üstün duruma getirecek ve aralarında bağıntı kurmalarını güçleştirecekti.

Günlük işlerinde kuşkusuz Julio her zaman üst pozisyonda oluyor ve kuşkusuz cinayet araştırmasının hemen her aşamasında işin nasıl yürütüleceğine o karar veriyordu. Ancak, denetimi hiçbir zaman açık seçik ve yüksek sesli değildi. Olsa da fark etmez ve Reese buna aldırış etmezdi. Çünkü, birçok bakımdan Julio kendisinden daha hızlı ve zekice düşünüyordu.

Ancak, Julio da Meksika'da doğup sonra ABD'ye gelmiş ve burada başarılı olmuş bir kimseydi. Ve demokrasiye saygı ve tutkuyla bağlıydı. Yalnızca politikada değil tüm teke tek ilişkilerinde demokrasiyi ön planda tutuyordu. Üstlük ve liderliğin ancak iki tarafın rızasıyla yürütüleceğine inanmaktaydı.

Kahve fincanlarını eviyede yıkayan Reese, "Ben de bu işteyim. Bizler şimdi hastalık izni kullanan iki polisiz. Haydi birlikte iyileşelim" dedi.

21

Arrowhead Gölünde

SPOR malzemesi satan mağaza göle yakındı. Büyük bir kulübe şeklindeydi ve ahşaptı. Üzerinde, tahtaya sade harflerle yontulmuş OLTA, YEM, KAYIK KİRALAMA ve SPOR MALZEMESİ yazılı ilan asılmıştı. Pencerelerin bir camında Coors ötekinde Miller Lite yazıları vardı. Yakındaki otoparkın güneşli yerinde üç araba, iki pikap kamyonet ve bir cip duruyordu. Öğleden sonra güneşi bu arabaların kromaj ve camlarında yansımaktaydı.

Ben bu mağazayı görür görmez, heyecanla: "Silah!" diyerek ekledi. "Evet, silaha gereksiniyoruz. Burada satarlar herhalde."

Rachel, "Silahımız var" dedi.

Arabayı otoparkın gerisine, asfaltla kaplı yan bölümde ağaçların altına doğru süren ve önce çakıltaşlarını sonra çam iğnelerinden oluşan kalın bir halıyı çıtırdatarak ezen Benny sonunda parkı saran yılın her zamanı yeşil bitkilerin altına girip aracı olabildiğince gizledi. Burada ağaçların arasındaki bir yarıktan göl ile güneşin altında gölde salınan birkaç kayık ve uzakta ağaçlı korularıyla dik yamaçlı karşı kıyı görülüyordu.

"Senin 32'lik tabancanla iyi nişan alınır ama o etkili bir silah değildir" diyen Ben, arabanın motorunu durdurduktan sonra sözlerini sürdürdü. "Baresco'dan aldığım 357'lik tabanca da bir toptan sonra en etkili silahtır. Ancak, en iyisi bir av tüfeği olacaktır."

"Av tüfeği mi? Düşmanının fazlasıyla üstesinden gelebilecek bir silahı ister gibisin."

"Yürüyen ölü bir adamı izlediğimde her zaman düşmanın üstesinden hakkıyla gelebilecek silahım olsun isterim!" diye konuşan Ben şaka yapmak istiyor ama başarısız oluyordu. Çünkü, Rachel'in gözleri şimdiden çok rahatsız olmuş gibi bakmaktaydı. Genç kadın titredi.

Benny, "Hey! Her şey iyi olacak" dedi.

Kiraladıkları arabadan çıktılar. Bir an temiz ve tatlı dağ havasında hareketsiz kaldılar. Hava ılıktı. Hafif bir esinti bile bulunmuyordu. Ağaçlar hareketsizdi ve dalları taşlaşmıştı sanki. Yoldan tek bir araba geçmiyor, ortalıkta kimse görünmüyordu. Kuşlar bile uçmuyor ve şakımıyordu. Sessizlik öyle derin ve olağanüstüydü ki...

Ben, bu sessizlikte uğursuz bir şeyi duyumsadı. Bu şey neredeyse bir önbili ve yüksek dağlardan gelen bir uyarı gibi görünüyordu.

Belli ki aynı rahatsız edici duyumsamanın pençesine yakalanan Rachel şöyle konuştu. "Belki bu yaptığımız yalnızca bir çılgınlık... Belki de, buradan çıkıp başka yerlere gitsek daha iyi olacak."

"Ve orada Eric'in yaralarının iyileşmesini beklemeliyiz, değil mi?"

"Ama o, belki de işlevlerini tam olarak yapacak kadar iyileşemeyecek?"

"Oysa bir iyileşirse hemen seni aramak üzere gelecektir."

Genç kadın içini çekti ve başını öne eğdi.

Otoparkı geçip mağazaya girdiler. Oradan av tüfeği ve cephane almayı ümit ediyorlardı.

Eric'e tuhaf bir şey oluyordu. Şimdi tuhaflığı ölümden geri dönüşünden daha da fazlaydı. Bir başka baş ağrısıyla, ölümden geri geldikten sonra sık sık ortaya çıkıp kaybolan migrenlerinden biri başlıyordu. Ancak bu seferki tuhaflığının farklı olduğunu hemen sezinleyememişti. Kendisini rahatsız eden ışığa karşı

anında gözlerini kısmış ve kafasını dolduran amansız ve insanın gücünü kesen zonklamalara yenilmeye karşı çıkmıştı.

Koltuklardan birini oturma odasının pencerelerinden birisinin önüne çekti. Evden ormana doğru uzanan eğime ve oradan göle, daha sık yerleşilen alanlara doğru kıvrıla kıvrıla inen toprak yola bakışlarını dikti. Düşmanları eğer gelirlerse ağaçların arasına girmeden önce hiç değilse ilerlemelerinin bir bölümünü bu yolda gerçekleştirecekti. Onların yolda yürüdüklerini görür görmez kendisi kulübenin arka kapısından dışarı çıkacak, ağaçların arasına gizlenecek ve yanına yaklaşacaklara sürpriz yapacaktı.

Rahat koltuğa oturup arkasına dayandığında kafasındaki zonklamaların biraz yatışacağını umut ediyordu. Oysa, zonklamaları daha önce yaşadıklarından çok daha kötü oldu. Neredeyse kafatasını... yumuşak çamurdanmış gibi... ve her bir şiddetli zonklamayla yeniden şekle giriyormuş gibi duyumsadı. Dişlerini sıktı ve bu tersliği geçiştirmeye çalıştı.

Belki de baş ağrısı yaklaşan düşmanlara karşı ağaçlarla gölgeli yolu dikkatle incelemesi gerektiği için daha kötüleşmişti. Eğer ağrı dayanılmaz hale gelirse, hiç istememesine karşın yerini bırakıp döşemeye uzanmak zorunda kalacaktı. Tehlikenin yaklaştığını algıladı.

Balta ile iki bıçağı yanında ve koltuğun yakınında yerde bulunduruyordu. Aletlerin kesici ağızlarına baktıkça kendisini hem güvencede hem de zafer kazanmış gibi coşkulu duyumsuyordu. Baltanın sapına dokunduğunda içinde kapkara, neredeyse cinsel bir istek tüm benliğinde dolaşıyordu.

Bırak gelsinler, diye düşündü. Onlara Eric Leben'in şimdi de hesaba katılması gereken biri olduğunu göstereceğim. Bırak gelsinler!

Şu anda bile kendisini arayanların kim olduğunu anlamakta güçlük çekmesine karşın, bir dereceye kadar korkusunun mantıksız olduğunu biliyordu. Sonra aklında bir patlayıcı patlar gibi adlar sıralanıverdi: Baresco, Seitz, Geffels, Knowls, Lewis.

Evet, kuşkusuz onlar Geneplan şirketindeki ortaklarıydı. Kendisinin ne yaptığını biliyorlardı. Wildcard tasarısının gizini korumak üzere kendisinin hemen bulunmasına ve yaşamının sona erdirilmesine karar vermişlerdi. Ancak, tek korktuğu kişiler onlar değildi. Başkaları da vardı... Geneplan'daki ortaklarından daha güçlü adamlar, gölgeler arasında görünen ama tam olarak anımsayamayacağı başka kişiler vardı.

Bir an için sisler arasındaki duvarı yıkıp kendisini açığa çıkaracakmış gibi duyumsadı. Düşünceleri aydınlanıyor ve morgda ayağa kalktığından beri tümüyle sahip olamadığı belleği yerine gelir gibi oluyordu. Soluğunu tutup koltukta geriye dayanarak ürkek tavırlarla bekledi. Olanların tümünü, o kişilerin hepsini, farelerin anlamını, duvarda haça gerilmiş olan kadının hayalini ortaya çıkarır ve anımsar gibi oldu.

Sonra başındaki aman vermez ağrı bir kez daha onun aydınlanma halini geriye itti ve Eric'i gene sisler arasına sürükledi. Aklındaki aydınlanan alanları çamur selleri kapladı. Bir dakika sonra her şey eskisi gibi tümüyle bulutların altında kaldı. Kafası karışan Eric zayıf bir sesle feryat etti.

Sonra, ormandaki bazı hareketler dikkatini çekti. Yanan ve sulanmış olan gözlerini kısıp koltukta öne, pencereye doğru eğildi. Ağaçlarla kaplı eğimli alana ve gölgelerle kaplı toprak yola baktı. Orada kimse bulunmuyordu. Sonunda, yazın dinginliği içinden gelen hafif bir esintiyle hareket oluşmuştu. Çalılar kıpırdamış, yapraklarını dökmeyen bitkilerin dalları hafifçe sallanmış ve sanki ağaçlar kendi kendilerini yelpazeler gibi olmuştu.

Biraz rahatlayan Eric koltukta arkasına dayanırken bir ağrı dalgası daha kafasını patlatır gibi zonkladı. Titreyen elini başına doğru kalırdı. Önce dün sabah yaralanmış olan sağ kulağına dokundu. Bir gün önce neredeyse parçalanmış gibi olan kulağı, şimdi yapışıp iyileşmişti. Biraz şişti ve dokunulduğunda tüyler ürpertici bir biçimde duyumsanıyordu. Ama, sarkık ve parçalanmış durumda değildi artık.

Kulağı nasıl olur da böyle çabuk iyileşebilirdi? Haftalarca sürmesi gereken iyileşme işlemi aradan geçen ve yalnızca saatlerle ifade edilen zamanda tamamlanmıştı.

Elini ağır ağır kulağından daha yukarıya kaydırdı. Ve çöp kamyonunun çarpışıyla başının yanında oluşan çökük yere dokundurdu. Çöküklük şimdi de oradaydı. Ancak anımsadığı kadar derin değildi. Oradaki içbükeylik sağlamlaşmıştı. Daha önce yara yeri lapa gibiydi. Örselenmiş, çürümeye başlamış bir meyveye benziyordu. Artık öyle değildi. Yarayı saran ette de bir yumuşaklık duyumsamadı. Yüreklenerek elini yara yerine bastırdı. Masaj yapar gibi ovuşturdu. Yara yerini bir uçtan öbür uca yokladı. Parmakları her yerde sağlıklı etle ve sağlam kemik tabakasıyla karşı karşıya geldiler. Çatlamış ve kırılmış kafatası bir günden az zamanda iyileşmiş, boşlukları yeni kemiklerle dolmuştu. Bu düpedüz olanaksız bir durumdu. Lanet olsun, olanaksızdı ama olmuştu işte. Yarası iyileşmiş ve beyin dokusu bir kez daha kırılmamış gibi sağlam bir kemikle koruma altına alınmıştı.

Eric şimdi sersemlemiş durumda oturuyor ve olanları anlayamıyordu. Genlerinin herhangi bir yaralanma halinde iyileşmesi işlemini yürütmek üzere düzene konulduğunu anımsadı. Ama, işlemin bu denli çabuk gerçekleşeceğini düşünmemişti, lanet olsun! Korkunç yaraları yalnızca birkaç saat içinde mi kapanmıştı? Dokuları, atar ve toplardamarları gözle görünür bir hızla mı eski haline gelmişti? Kemiklerinin eski durumunu alması bir günden az zamanda mı tamamlanmıştı? Tanrım! Kötücül kanser hücreleri bile, en hızlı çoğalma aşamasında bu hıza ayak uyduramazdı.

Bir an için Eric Leben rahatladı. Çünkü deneyi umutlarının ötesinde başarılı olmuştu. Ama sonra, düşüncelerinin şimdi de karmakarışık ve belleğinin yıpranmış durumda olduğunu sezinledi. Kafatası tümüyle iyileşse bile beyin dokusunun henüz kendine gelemediği anlaşılıyordu. Bu durum, beyin dokuları da iyileşse bile zekâsı ve akılsal saydamlığının bir daha yerine gelmeyeceği

anlamında mıydı? Böyle bir olasılık, o anda bir kez daha uzun yıllar önce ölmüş dayısını oturma odasının köşesindeki cehennem alevlerinin ortasında görünce kendisini fena halde korkuttu.

Belki de ölüler diyarından geri gelmiş olsa bile, mucizevi genetik yapısına karşın, kendisi her zaman kısmen ölü bir adam olarak kalacaktı.

Hayır, buna inanmayı istemiyordu. Çünkü bunun anlamı da tüm çalışmaları, planlamaları ve göze aldığı rizikoların boşa gitmesi demek oluyordu.

Odanın köşesinde Barry dayısı sırıtıyor, "Gel beni öp, Eric. Gel ve beni sevdiğini göster" diyordu.

Belki de ölüm, fiziksel ve akılsal etkinliğin kesilmesinin üstünde bir şeydi. Belki, başka bir niteliğini yitirmişti. O nitelik et, kan ve beynin etkinlikleri kadar başarıyla yeniden yaşama kavuşturulamıyordu.

Neredeyse kendi başına buyruk hareket eder gibi, demin yara yerini yoklayan eli şimdi kafasında yeni bir ağrının başladığı noktaya, başının yanından alnına doğru kaydı. Orada pek tuhaf ve yanlış bir şeyi duyumsadı. Alnı artık düz bir kemik değildi. Yamru yumru ve düğüm düğüm olmuş gibiydi. Alnında birtakım fazlalıklar belli ki keyfi bir düzende oluşmuşlardı.

Korku içinde kalarak bir bebek ağlaması sesini işitti. Ve başlangıçta bu sesi kendisinin çıkarmakta olduğunu sezinleyemedi.

Her iki gözünün üzerindeki kemik de olması gerekenden çok daha fazla kalındı.

Sağ şakağında düzgün kemikten bir düğüm neredeyse iki buçuk santim kadar yükselmişti.

Nasıl olmuştu bunlar Tanrım? Nasıl?

Yüzünün üst kısımlarını bir körün yabancı insanların keşfedişi gibi yoklarken Eric'in içinde buzdan korku kristalleri dolaştılar.

Başında saç çizgisi boyunca hiçbir damarın bulunmadığı yerde şimdi içinde nabız vurusu olan kalın atardamarları da duyumsadı.

Yaşlar gözlerine dolarken bebekler gibi ağlamayı bir türlü bırakamıyordu.

Şu anda bulutlarla kaplı aklında bile durumun ardındaki gerçek pek açıktı. Teknik olarak, genetik yönden gelişmiş bedeni çöp kamyonuna çarptığında ölmüştü. Ancak bir tür yaşam, hücre düzeyinde canlılığını sürdürüyor; düzenlenmiş genleri yaşamı sürdürmek üzere işlevlerini yapıyor, soğumakta olan dokuları boyunca ivedi sinyaller göndererek yeniden doğuş ve yeniden gençleşme için gerekli maddelerin oluşturulmaları emrini veriyordu. Ve şimdi gereken onarımlar yapılmış ancak değişmiş genlerin çılgınca gelişmelerini durdurmak üzere anahtar kapatılmamıştı. Bir şey hatalıydı. Genetik anahtarlar açık kalmıştı. Eric'in bedeni coşkulu biçimde kemik, et ve kan kazanıyordu. Ve yeni dokuların belki de mükemmelen sağlıklı olmalarına karşın, işlem kanser gibi bir şey haline gelmiş ve burada işlemin hızı en tehlikeli kanser hücrelerinin çoğalma hızını geçmişti.

Eric'in bedeni kendi kendisini yeni bir biçime sokuyordu.

Ancak, bu biçim neydi?

Şimdi adamın kalbi gümbür gümbür atmakta ve bedeni soğuk bir tere bulunmaktaydı.

Koltuğu geriye doğru itti. Hemen bir ayna bulmalı ve yüzüne bakmalıydı.

Ne görebileceğini düşünerek ve aynada korkunç bir yaratıkla yüz yüze geleceğini bilerek şimdi aynaya bakmak istemiyor ama aynı zamanda neler olduğunu bilmeye ivedilikle gereksiniyordu.

Göl kıyısındaki spor malzemesi satan mağazada Ben, yarı otomatik 12'lik Remington markalı beş mermilik fişek hazinesi olan bir av tüfeği seçti. Bu, iyi kullanılırsa pek etkili bir silahtı. Ve Benny böyle av tüfeklerini kullanmayı iyi biliyordu. Av tüfeği için iki kutu, Baresco'dan aldığı tabanca ve Rachel'in silahı için birer kutu cephane satın aldı.

Şimdi sanki bir savaşa hazırlanıyor gibiydiler.

Av tüfeği satın almak üzere bir izin belgesi ve bekleme süresi gerekmemesine karşın, gene de Ben'in bir form doldurması; orada adını, adresini ve sosyal sigorta numarasını açıklaması, daha sonra da tezgahtara resimli bir Kaliforniya sürücü belgesini göstermesi gerekiyordu. Benny formları doldurup kendilerine mağazadaki av tüfeklerini gösteren tezgahtara verirken, "Beni Sam diye çağırabilirsiniz" diyen tezgahtar özür dileyip kendisine olta kamışları hakkında soru sormak isteyen diğer müşterilerle ilgilenmek üzere Ben ile Rachel'in yanından ayrıldı.

İkinci tezgahtar da uzun bir salondan oluşan mağazanın öteki ucundaki başka müşterilere uyku tulumlarını gösterip aralarındaki farkları anlatıyordu.

Tezgahın arkasındaki duvarda bulunan rafta sürekli çalan ve Los Angeles'in AM dalga bandı istasyonuna ayarlı bir radyo bulunuyordu. Ben ve Rachel av tüfeği ve cephaneyi seçerlerken radyodan yalnızca pop müziği ile reklamlar duyuluyordu. Oysa şimdi, on iki otuz haberleri verilmeye başlamıştı. Birdenbire Ben, kendisininkiyle Rachel'in adının haberlerde anılışını işitti:

"... Shadway ile Rachel Leben hakkında federal polisçe tutuklama emri çıkarıldı. Bayan Leben, bir gün önce trafik kazasında ölen zengin işadamı Eric Leben'in karısıdır. Adalet Bakanlığı'nın sözcüsüne göre, Shadway ile Bayan Leben'in, parasal kaynakları Savunma Bakanlığı tarafından sağlanan Geneplan şirketinin araştırmalarını yürüttüğü tasarıların çok gizli ve duyarlı dosyalarının çalınmasıyla ve ayrıca Palm Springs'te iki yerel polisin kuşkulu biçimde makineli tabancayla öldürülmeleriyle ilgili olarak suçlanıp tutuklanmaları isteniyor."

Rachel de haberleri işitmişti. "Bu çılgınca bir şey!" dedi.

Bir elini yatıştırmak üzere Rachel'in koluna koyan Ben, şimdi de başka taraflarda müşterilerle ilgilenen iki tezgahtara baktı. Onun en son istediği şey, tezgahtarların dikkatini haberlere çekmek olacaktı. Biraz önce Sam adlı tezgahtar Ben'in sürücü belgesine bakıp gerekli bilgileri satış kartlarına işlemişti. Adam,

Ben'in adını biliyordu. Radyodaki haberleri işitirse hemen tepkisini ortaya koyabilecekti.

Suçsuz olduklarına ilişkin karşı çıkışlarının bir yararı olmayacaktı. Sam polisleri çağırabilirdi. Tezgahın arkasında ya da kasanın altında silahları olabilirdi. Polis gelene değin Ben ile Rachel'i orada alakoymaya çalışabilirlerdi. Ve Benny silahı onlardan almaya çalışmak, bu arada onları yaralamak zorunda kalabilirdi. Bunu da, kesinlikle istemiyordu.

"Savunma Güvenlik Ajansı'nın genel müdürü ve bu soruşturmanın yürütülmesi, Shadway ile Bayan Leben'in tutuklanmasından sorumlu olan Jarrod McClain, bir saat önce Washington'da basına bir açıklama yaptı. Ve olayın ulusal güvenlik bunalımlarından birini doğuracak nitelikte olduğunu ileri sürdü."

Tezgahtar Sam mağazanın olta satış bölümünde müşterilerden birinin söylediklerine gülüyor ve kasaya doğru yaklaşıyordu. Balıkçılardan biri de onunla birlikte yürümekteydi. Aralarında yüksek sesle başka konulardan söz ediyorlardı. Ama, haber sona ermeden ya sonunu dinlerlerse...

Yaklaşan iki adam şimdi altı metre kadar uzaklıktaydı. Gene çeşitli oltaları birbiriyle kıyaslıyorlardı.

"... Geneplan'ın en önemli etkinliği, DNA'nın yapay olarak oluşturulması çalışmalarıdır..."

Şimdi Sam köşeyi dönüp tezgahın arkasına geçmiş ve gene müşterisiyle konuşarak her ikisi de sarı formika kaplı tezgahın birer tarafında kalmak üzere kasaya doğru yaklaşıyorlardı.

"... Benjamin Shadway ile Rachel Leben'in fotoğraf ile tanımları Kaliforniya'daki tüm polis kuruluşlarına gönderildi. Ayrıca bu iki kaçağın silahlı ve tehlikeli olduğu uyarısı da yapıldı..."

Sam ile müşterisi kasaya varmışlardı. Orada şimdi de tüm dikkatini doldurduğu form üzerinde yoğunlaştırmış gibi görünen Ben, ayakta duruyordu.

Ve spiker başka bir haber konusuna geçti.

Benny, Rachel'in balıkçı müşteriyle konuştuğunu ve onun dikkatini başka konulara çektiğini görerek şaşırdı ve sevindi.

Balıkçı uzun boylu, dal gibi zayıf ve elli yaşlarında bir adamdı. Kara renkli bir tişört giyinmişti. Üzerinde kırmızı renkli dövmeleri olan sıska kolları omuzlarına kadar çıplaktı. Rachel onunla dövmeleri hakkında konuşuyor ve kuşkusuz böyle gösterişli bir kadının dikkatini çekmiş olmak adamın pek hoşuna gidiyordu. Rachel'in şu şirin ve akılcılıktan uzak gevezeliklerini dinleyen hiç kimse biraz önce onun haberlerde tanımlanan cinayet zanlısı ve gizli dosya hırsızı olduğunu düşünemezdi.

Radyoda aynı kibirli sesle konuşan spiker şimdi Ortadoğu'daki teröristlerin bir bombalama olayına karışmalarına ilişkin haberi duyuruyordu. Tezgahtar Sam radyonun düğmesine uzanıp kapatarak haberi tam bir cümlenin ortasında keserken Ben'e, "Lanet olası Arapları dinlemekten hasta oldum" dedi.

"Kim hasta olmadı ki?" diye yanıtlayan Benny artık elindeki formun son satırını dolduruyordu.

"Bana kalırsa..." diye söze başlayan Sam biraz duralayıp ekledi. "Eğer onlar bizim başımızı ağrıtırlarsa, biz de onların kafasına birer atom bombası atmalı ve işlerini bitirmeliyiz derim."

Ben, "Evet, atom bombası atıp onları taş devrine geri göndermeli" diyerek onayladı.

Radyonun bir de kasetçalar bölümü vardı. Sam oraya bir kaset koyup çaldırdıktan sonra konuştu. "Onları Taş Devri'nden daha da geriye göndermeli. Çünkü, zaten taş devrinde yaşıyorlar."

Oak Ridge Boys'un şarkısı kasetçalardan yükselirken Ben, "Arapları Dinozorlar Çağı'na göndermeli" dedi.

Balıkçı, bir dövme yapılışında iğnelerin mürekkebi derinin üç tabaka altına nasıl gönderdiğini anlatırken Rachel şaşırmış ve midesi bulanmış gibi bakıyordu.

"Evet, dinozorlar çağına göndermeli onları" diyen Sam sözünü şöyle sürdürdü. "Bırakmalı, onlar terörist pisliklerini trinozorlarla birlikte yapsınlar..."

Ben güldü ve doldurduğu formları ona verdi.

Satın alma işlemini Ben'in Visa Kartı ile yapmış ve banka he-

sabına borçlandırmışlardı. Tezgahtar cephane kutularını bir naylon torbaya koyarken, "Gene gelin, bekleriz" dedi.

Benny, "Geliriz sanırım" diye yanıtladı.

Rachel balıkçıya veda ettikten sonra birlikte mağazanın kapısına doğru yürürlerken Ben, dövmeli balıkçının tezgahtar Sam'a Rachel için, "Tam bir kadın" dediğini işitti.

Rachel için mağaza kapısını açan Ben kadının arkasından dışarıya çıkarlarken düşündü: Sen daha bu kadının yarasını bile tanımıyorsun.

On metre kadar uzaklıkta, Riverside ilçesi şerifinin yardımcılarından biri şimdi devriye arabasının kapı'sını açmış, arabadan aşağı iniyordu.

Banyoda yeşil ve beyaz renkli parlak fayansların üzerinden yansıyan floresan lamba ışığı korkunç ve iğrenç tüm ayrıntıyı ortaya çıkaracak kadar güçlüydü.

Çerçevesi prinçten olan banyo aynası uzun süre kullanılmamış yeni bir eşya olduğu için onda yansıyan her ayrıntı keskin hatlı ve açık seçik gözüküyordu.

Eric Leben aynada gördüklerine şaşırmadı. Çünkü, oturma odasındaki koltuğun üzerinde kaldığı uzun süre boyunca elleriyle yüzünün üst kısmını duraksayarak uzun uzun yoklayıp araştırmıştı. Duyumsadıklarına inanmayan ellerinin şoke ederek, korkutarak ve üzerek ona söylediklerinin görüntülü doğrulaması tüm yaşamında şu ana değin gördüğü her şeyden daha ilgi çekiciydi.

Eric bir yıl önce kendi kendisine daha mükemmeliyete kavuşmamış olan Wildcard tasarısının genetik bakımdan hücreleri düzenleme ve artırma programını uygulamıştı. O günden beri soğuk algınlığı ve gribe hiç yakalanmamış; ağzında yara çıkmamış, baş ağrısı çekmemiş ve hazımsızlıktan bile yakınmamıştı. Haftalar geçtikçe uyguladığı tedavinin kendisinde hiçbir olumsuz yan etki oluşturmadan bedenini desteklediğini saptamıştı.

Yan etkiler ha?...

Aynadaki görüntüsüne baktıkça neredeyse gülecekti. Neredeyse...

Sanki cehenneme açılan bir pencereymiş gibi korkuyla aynaya bakan Eric titreyen elini kaldırıp alnına dokundu. Sonra bir kez daha dokundu. İnce burun kemiği köprüsü yükselip burnundan saç çizgisine kadar uzamıştı.

Dün etkisinde kaldığı kazanın yaralanmaları, soğuk algınlığı ya da grip virüsünün etkilemeyeceği derece ve yolda yeni iyileşme yeteneklerini harekete geçirmişti. Hızlanan hücreleri geniş ölçekte enfeksiyonla savaşımda bulunan antikorlar olan interferon maddesi ile özellikle gelişme hormonları ve proteinleri şaşırtıcı hızla bedeninde oluşturmaya başlamıştı. Bazı nedenlerle bu maddeler iyileşme hali ve onlara gereksinim durumu sona erdikten sonra bile sisteme girişini seller şeklinde sürdürmüştü. Eric'in bedeni artık yalnızca sakat dokularının yerine yenisini koymakla kalmıyor, hiçbir belirgin işlevi olmayan yeni dokuları korkutucu bir hızla kendisine ekliyordu.

Gördüklerini yadsımaya çalışan Eric hafif bir sesle, "Hayır, hayır" dedi. Ama, olanlar gerçekti ve o gerçeği kafasının üzerinde dolaştırdığı ellerinde, parmak uçlarıyla da duyumsuyordu. Alnındaki tuhaf kemik köprü pek belirgindi. Ancak bu köprü başının üzerinde ve saçlarının altında sürüyordu. Ve onun yolunun kafatasının arkasına doğru elini gezdirdikçe sürdüğünü duyumsuyordu.

Bedeni de, kendisini rasgele ya da nedenini bir bilinçlilikle ve ne zaman duracağını bilemediği zamana değin değiştirerek başka bir kalıba sokuyordu. Bu değişme hiç durmayabilirdi. Yeni görüntüleri oluşturmak üzere büyüyebilir, gelişebilir, değişebilir ve kendi kendini çok büyük boyutlara sokabilirdi. O şimdi bir hilkat garibesi olmak üzere başkalaşıma uğruyor... ya da sonunda artık insan denilemeyecek çok tuhaf bir yaratık haline geliyordu. Bu görüntü belli belirsiz ona kalın kemikli, iri cüsseli ve ölülerini ilk kez gömen Neandertal insanını anımsattı. Ancak

onda da alnının ortasında kemikten bir köprü oluşumu ve şakağında kemikten bir düğüm bulunmuyordu. İnsanın diğer tüm atalarında da, alnın üst kısmından geçen atardamarlar yoktu.

Şu anda yozlaşmaya uğramış akılsal durumu ve sisler içinde kalmış belleğiyle Eric, korkunç gelişmenin anlamını çıkarmaya çalıştı. Bu görünüşüyle artık kesinlikle insan toplumu içine girmesi olanaksızlaşmıştı. Her türlü kuşkunun da ötesinde, Eric kendi kendisinin Frankeştayn canavarı olmuş ve sonsuzluğa değin umutsuz bir vaka durumuna girmişti.

Geleceği öyle çıplak, soğuk ve karanlıktı ki... Kendisini yakalayıp bir laboratuvara kapatabilirlerdi. Orada büyülenmiş gibi ona uzun uzun bakan bilim adamlarının kontrolü altında kilitli kalabilirdi. Kendisine yalın olarak işkence gibi gelecek çeşitli testler ve deneyler uygulanabilirdi. Ya da her nasılsa yabanıl yaşama kaçar ve orada acıklı bir yaşamı sürdürür, yeni bir canavar adam efsanesini yaratabilirdi. Ama, bir gün avcının birisi bilerek ya da kazayla onu orada öldürebilirdi.

Bu durumda kendisine en uygun tek yol kalıyordu: Acısız ve en kestirme işlem, bu tuhaf yaratığı ortadan kaldırmak; kısaca intihar etmekti.

Gene de umutsuzluğu ve korkusu hiç değilse duyduğu merakla biraz azalmaktaydı. Aynı güçlü merakı onu büyük bir bilim adamı yapmıştı. Aynadaki korkunç yansımasını izler ve meydana çıkan korkunç genetik felakete sabit bakışlarla bakarken hiçbir insanın görmediği bir şeyi gördüğünü düşünüyordu. Daha da iyisi, başlangıçta böyle bir şeyi görmeyi umut etmemiş olmasıydı. Bu, coşturucu bir duyumsamaydı. Çünkü ortaya çıkan durum, onun gibi bir insan için görmeye tüm yaşamını feda edebileceği bir vakaydı.

Kısa bir an için aklından geçen intihar etme fikri şimdi kafasından uçup gitmiş gibiydi. *Sonunda ne hale geleceğini görmek üzere yaşamalıydı.*

Aynaya bakarken başağrısı yeniden başladı.

Ve gözlerinde bir şeyi gördü.

Aynaya daha yakından bakabilmek üzere öne doğru eğildi. Bakışlarındaki bir şey kesinlikle tuhaf ve benzersizdi. Ama kendisi o değişmeyi ayırt edemiyordu.

Baş ağrısı birdenbire şiddetlendi. Floresan lambanın ışığı onu rahatsız etti. Ve ışıktan kaçınmak üzere gözlerini iyice kıstı.

Bakışlarını aynadaki gözlerinden kaçırıp görüntünün başka kesimlerine baktı. Ansızın sağ şakağında olduğu gibi yüzünün sağ yanında elmacık kemiği ve elmacık kavsinde birtakım oluşumların göründüğünü ayırt etti.

Şu ana değin duyumsadığı korkuların en büyüğü içinde dalgalandı ve kalbi gümbürdeyerek atmaya başladı.

Baş ağrısı tüm kafatasının içinde olduğu gibi şimdi yüzünün önemli bir bölümünü de zonklayarak etkisi altına almıştı.

Bakışlarını aynadan başka taraflara çevirdi. Bedeninde oluşan değişikliklere bakıp onları görmek kendisine güç geliyordu. Ama, et ve kemiklerindeki değişimin gözlerinin önünde oluşumunu seyretmek dayanılmaz bir şeydi artık.

Çılgınca bir düşünce aklına Lon Chaney'in *Kurt Adam* adlı eski filmini getirdi. Chaney de o filmde aynaya bakıyor, kurda benzeyen görüntüsü karşısında korkusunu alt ederek kendi kendisine acıyordu. Eric şimdi ellerine bakıyor ve onların kıllarla kaplanmış olmasını görmeyi bekliyordu. Bu beklentisi onu güldürdü. Ancak, gülüşü de önceki gibi kesik, soğuk ve gereğinden fazla keyiflilikten uzaktı. Kısa zamanda, gülüşlerinin yerini hıçkırıklar aldı.

Şimdi bütün yüzü ve başı ağrılarla dolmuştu. Dudaklarına iğneler batarmış gibi oluyordu. Banyodan çıkarken önce lavaboya sonra kapı pervazına çarptı. Daha sonra duyumsadığı korku ve acıyla yüksek perdeden ağıt sesleri çıkararak oturma odasına doğru yürüdü.

***

Riverside ilçesi şerif yardımcısı koyu renkli güneş gözlükleri takmış ve böylece gözleri de niyetini gizlemişti. Bununla birlik-

te, devriye arabasından çıkarken Ben polisin bedeninde gizlerini açıklayan bir şeyi; kendilerini biraz önce radyodaki spikerin tanımladığı şekilde Gerçeğe, Adalete ve Amerikan Toplumuna ihanet eden kişiler gibi gördüğünü belirten bir işaret göremedi.

Rachel'in kolunu tuttu ve birlikte yürüdüler.

Son birkaç saat içinde resim ve tanımları Kaliforniya ve Güneybatı'daki tüm polis birimlerine gönderilmiş olmalıydı. Gene de bunun anlamı, her yasa adamının içinde ilk önceliği onlara vermesi demek olmuyordu.

Şerif yardımcısı sabit bakışlarla kendilerine bakıyor gibiydi. Sonunda, "Bağışlayın beni!" dedi.

Ben durdu. Sıkıca tuttuğu Rachel'in kolunun katılaştığını duyumsadı. Kendisi gülümseyip gevşemeye çalıştı ve "Evet, efendim" diye konuştu.

"Şu Chevy pikap sizin mi?"

"Hayır. Belki de mağazadaki müşterilerindir?"

"İyi. Size güzel tatiller. Şirin dağımızın keyfini çıkarın" diyen polis yanlarından geçip mağazaya girdi.

Ben arabaya doğru koşmak istemiyor, Rachel'in de kendi kendisini aynı şekilde zorladığını duyumsuyordu. Onların böyle ölçülü yürüyüşleri neredeyse zorlama bir kayıtsız davranış gibi görünüyordu.

Daha önce göl kıyısına geldikleri anda çevreye egemen olan ürkütücü sessizlik kaybolmuş ve gün hareketlenmeye başlamıştı. Gölün üzerinde kıçtan takma bir motor eşek arısı gibi vızıldıyordu. Karşı kıyılardan esmeye başlayan esinti ağaçları hışırdatıyor; çimen, sazlık ve kır çiçeklerini kımıldatıyordu. Göl kenarındaki yoldan birkaç araba geçiyor ve birinin açık bırakılmış camından gelen rok müziği kulakları tırmalıyordu.

Sonunda çam ağaçlarının gölgesinde duran kiraladıkları Ford arabaya vardılar. Bindiler ve Rachel arabaya girince kapıyı sertçe çekip kapadı. Kapının çıkardığı tank sesi genç kadını pek ürküttü. Yeşil gözleri, sanki bu ses şerif yardımcısının dikkatini çekip de adam geri dönecekmiş gibi endişeyle iri iri açıldılar.

Genç kadın, "Haydi buradan gidelim" dedi.

Arabanın motorunu çalıştıran Ben, "Tamam, anladım" diyerek yanıtladı.

"Başka bir yer, çok özel bir yer bulabiliriz. Orada sen av tüfeğinin paketini açıp mermi koyabilirsin içine."

Gölün çevresinde uzanan iki şeritli asfalt yola çıkıp kuzeye döndüler. Ben sürekli olarak dikiz aynasına bakmaktaydı. Kimse onları izlemiyordu. Peşlerinde izleyicilerin olduğunu düşünmek akıldışı bir paranoya idi. Gene de, genç adam aynayı kontrol etmekten kendini alamıyordu.

Göl sol taraflarında ve biraz aşağılarındaydı. Suları güneş ışıklarıyla parıldıyordu. Dağlar yolun sağında kalıyor ve ağaç kümelerinin arasındaki geniş arsalarda evler yer alıyordu. Bazı evler nefis görünümde ise de, ötekiler basit yazlık kulübelerdi. Yol yılan gibi kıvrılıp tırmanıyor, kimi yerde yükselip sonra alçalıyordu.

Birkaç dakika ilerledikten sonra Rachel, "Onlar gerçekten bizim güvenlik dosyalarını çalmış olduğumuza inanmış olamazlar" dedi.

Genç adam, "Evet" diyerek onayladı.

"Demek istiyorum ki, Geneplan'ın devletle bir savunma sözleşmesi yaptığını bilmiyordum."

"Adamlar gerçekte ondan endişelenmiyorlar. O, yalnızca bir kapak öyküsü."

"Şu halde neden bizi yakalamaya çalışıyorlar?"

"Çünkü bizler... Eric'in ölümden döndüğünü biliyoruz."

"Sen, olayı hükümet ajanlarının bildiğine inanıyorsun, öyle mi?"

"Rachel, sen Wildcard tasarısının çok iyi saklanmış bir giz olduğunu söylemiştin. Tasarıyı bilenler yalnızca Eric, Geneplan' daki ortakları ve sendin."

"Evet, doğru."

"Ama, Geneplan eğer öbür tasarıları için Pentagon'daki Savunma Bakanlığı'nın kesesine el atmışsa, o zaman Pentagon'un

şirketin tüm ortaklarını tanıdığını ve onların neyin peşinde olduklarını bildiğine bahse girebilirsin. Pek kazançlı bir gizli araştırma görevini devletten alıp aynı zamanda mahremiyetini koruyamazsın."

"Söylediklerin çok mantıklı" diyen genç kadın ekledi. "Ancak, Eric bu durumu sezinlemiş olmayabilir. O, her zaman kendisinin herkesten iyi olduğuna inanıyordu."

Bir yol işareti, yolun zemininde bozukluk olduğunu gösteriyordu. Ben frenlere bastı ve Ford araba asfalttaki kaba yamadan yayları gıcırdayarak ve şasesi çatırdayarak geçti.

Daha düzgün asfalt zemine gelince Ben konuştu. "Şu halde Pentagon tasarı hakkında her şeyi ve Eric'in cesedi morgdan kaybolduğunda adamın kendisine ne yaptığını biliyordu. Ve şimdi öyküyü gizli tutmak istiyorlar. Çünkü onu bir silah hiç değilse korkunç bir güç kaynağı olarak görüyorlar."

"Bir güç kaynağı mı?"

"Eğer kusurlarından arındırılırsa Wildcard işlemi tedavi altındaki kişilere ölümsüzlük sağlayacaktır. Bu şekilde Wildcard'ı denetimi altında tutan kişiler, kimlerin sonsuza değin yaşayıp yaşamayacağını kararlaştıracaklar. Lanet olası dünyayı siyasal yönden denetim altında tutmak üzere bundan daha iyi bir aracı düşünebilir misin?"

Rachel bir süre sessiz kaldı. Sonra hafif biri sesle konuştu. "Tanrım! Ben işin kişisel yönüne o denli dikkat ediyordum ki, olaya geniş bir görüş açısından hiç bakmamışım."

Ben, "Şu halde onlar bizi yakalamak zorundalar" dedi.

"Adamlar, Wildcard tasarısı kusursuzlaşana değin bizim gizi açıklamamızı istemezler. Eğer atik davranırlarsa araştırma engellenmeden sürecektir."

"Tümüyle doğru. Geneplan'daki en büyük paya mirasla sahip olacağına göre, hükümet ajansları senin ülke yararı ve kendi kazancın için işbirliği yapacağını hesaplayabilirler."

Genç kadın başını sallayarak konuştu. "Beni buna inandıramazlar. Bir şey var: Eğer insan yaşamını dramatik olarak uzat-

mak ve tedaviyi geliştirmek olasılığı varsa, araştırmalar kamuya açık olarak yapılmalı ve yararları halka sunulmalıdır. Olayı öteki şekilde ele almak ahlâksızlık olur."

"Bu konuda neler duyumsadığını anlıyorum" diyen Ben, önce sağa sonra sola dönen iki keskin viraja girdi.

Rachel düşüncesini aktarmayı şöyle sürdürdü. "Üstelik, araştırmanın Wildcard grubunun ilerlediği bulvarda yürütülmesine inandırılamam. Çünkü onun yanlış bir yol olduğuna eminim."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum" diyen Ben onaylayan bir tavırla konuşmuştu.

"Kabul etmeliyim ki, genetik bilimi hakkında pek az şey biliyor ama o adamların yaklaşımının çok tehlikeli olduğunu anlıyorum. Sana anlattığım fareleri ... Ve Villa Park'taki evin garajında bulunan arabanın bagajındaki kan izlerini anımsa."

Genç adam onları anımsıyordu. Av tüfeğini bu yüzden satın almıştı.

Rachel şöyle konuştu. "Eğer Geneplan'ın denetimini ele geçirmiş olsaydım, uzun yaşam için araştırmaların sürmesini parasal yönden destekler ancak Wildcard grubunda bir ayıklama yapmak ve işe yeni bir yönetimle başlamak isterdim."

"Bunları da söyleyeceğini biliyordum" diyen Ben ekledi. "Ve hükümet ajanslarının bu diyeceklerini hesapladığını düşünüyorum. Seni inandırmak üzere fazla umutlu değillerdir. Bu yüzden sana da bir dosya açmış ve oraya gerçekten yanlış diye bildiğin bir şey için rüşvet almayacağını ve korkutulamayacağını yazmışlardır. İşte bu nedenlerle kendi düşündükleri yola seni inandırmak üzere fazla uğraşmayacaklardır."

"Bu durum benim Katolik yöntemleriyle yetiştirilmem yüzünden" diyen Rachel biraz alaycı bir sesle sözlerini sürdürdü. "Pek katı, sert, dürüst ve sofu bir ailedenim. Bilirsin..."

Genç adam bunları bilmiyordu. Çünkü kadın şimdiye değin bu konulardan ilk kez söz açıyordu.

Rachel alçak sesle anlattı. "Pek küçük yaşta rahibeler tarafın-

dan yönetilen ve kızlara özel yatılı bir okula gönderildim. Orada sonu gelmez ayinlerden, ve küçücük günahlarımı boyna itiraf etmekten nefret eden biri olarak büyüdüm. Ama, onlar beni iyi biçimlendirmişler, öyle değil mi? O tür iyi hemşirelerin elinde uzun yıllarımı geçirmesem herhalde hiç düzeltilemez birisi olurdum."

Ben bu açıklamaların büyük bir bütünün içinde yalnızca küçük bir parçayı oluşturduğunu duyumsadı. Bir an için başını yoldan Rachel'e çevirip kadının yüzündeki ifadeyi görmek istedi. Ama yola düşen ağaç gölgeleri ön camdan yansıyor ve Rachel'in çehresinde ışık oyunları yapıyor, bu yüzden kadının yüz ifadesi kesin olarak görülemiyordu.

İçini çeken genç kadın, "Hükümet ajansları beni kandıramayacağını bilirse, neden uydurma suçlamalarla tutuklama emri çıkarıyor ve beni yakalamak üzere onca insan seferber ediyorlar?"

Ben lafını hiç sakınmadan, "Onlar seni öldürmek istiyorlar, Rachel" dedi.

"Ne?"

"Adamlar seni aradan çıkarmak, Eric'in ortakları olan Knowles, Seitz ve ötekilerle savaşımda bulunmak isteyecektir. Çünkü o adamların ayartılabilir tipler olduğunu şimdiden biliyorlar."

Genç kadın şoke olmuş ve Ben onun şoke olmasına şaşmamıştı. Rachel bu dünyanın dışındaymış gibi yaşayan saf tiplerden biri değildi. Ancak, yaşadığı ana dikkatini yoğunlaştıran bir kişi olarak çevresinde değişen karmaşıklığı pek az düşünüyordu. Çünkü, şu anından olabildiğince keyif almaya istekliydi.

Ve şimdi kadın şaşkınlıkla Ben'e bakıyordu. Sonunda, "Öldürecekler mi beni, Benny? Oh, hayır, hayır! ABD hükümeti, sanki muz cumhuriyetinde yaşıyormuşuz gibi sivil yurttaşlarını öldüremez! Bu durum kesinlikle olamaz!" dedi.

"Tüm hükümet kurumlarının öyle olması gerekmez, Rachel. Temsilciler Meclisi, Senato, Cumhurbaşkanı ve Bakanları senin ortaya koyduğun engelleri tartışmak üzere bir araya gelmedi-

ler. Seni ortadan kaldırmak üzere bir suikast düzenlemek için yüzlerce kişiyi seferber etmediler. Ancak; Pentagon'da, SGA ya da CIA'deki bazı kişiler senin ulusal çıkarların önüne çıktığını, milyonlarca yurttaşın yararlarına karşıt davrandığına karar vermiş olabilir. Onlar milyonların yararını bir, iki küçük cinayetle tartınca seçenek kendilerine pek açık seçik gelir ki, bu her zaman toplumu düşünüş olarak benimsenir. Bir ya da iki küçük cinayet (ve on binlerce adamı öldürüş) kitlelerin çıkarı söz konusu olduğunda mazur görülebilir. Hiç değilse onlar, bireyin kutsallığına inanıyormuş gibi davransalar bile, olayı böyle görürler. Bu şekilde, küçük bir cinayet siparişi verebilir ve üstelik kendilerini erdemli davranmış gibi duyumsayabilirler."

"Yüce Tanrım!" diyen Rachel duygulu bir sesle ekledi. "Ben, seni neyin içine sürüklemişim, Benny?..."

"Sen beni bir şeye sürüklemedin. Kendimi ben zorladım. Beni bu olayın dışında tutamazdın. Ve ben, kararımdan ötürü pişmanlık duymuyorum."

Genç kadın artık konuşamaz duruma girmiş gibi görünüyordu.

İleride sol taraflarında dar bir yol göle doğru iniyor ve orada bir yazı görülüyordu: GÖLE GİRİŞ - SUYA TEKNE İNDİRME TESİSLERİ.

Ben, karayolundan çıkıp pek çok ağaçla çevrelenen çakıltaşı kaplı yola saptı. Beş yüz metre kadar ilerledikten sonra göl kıyısında açıklık bir alana vardı.

Burada bir düzine araba ve pikap park edilmiş, kırmızı-gri çizgili bir karavan göl kıyısına çekilmişti. Üç adam dıştan takma çift motoru olan bir tekneyi suya indirmekteydiler. Birkaç kişi göl kıyısındaki piknik masalarına oturmuş öğle yemeği yiyordu. Bir İrlanda seter av köpeği masaların altında dolanıp havayı kokluyordu. İki genç birbirine Amerikan futbol topunu atıyor; sekiz, on balıkçı göl kıyısında olta kamışlarını suya doğru uzatıyordu.

Bütün bu insanlar yaşamın keyfini çıkarıyor gibiydiler. Şu

güzel dünyanın kararıp çılgınlaşacağı kimsenin aklına gelmiyordu.

Ben arabayı otoparka doğru sürdü ama öteki arabalardan olabildiğince uzak ve ormana bitişik bir yere saklar gibi park etti. Motoru durdurup camları indirdi. Ön koltuğu olabildiğince geriye itti ve av tüfeğinin bulunduğu kutuyu kucağına aldı. Kutuyu açıp tüfeği çıkardı ve boş kutuyu arka koltuğa attı.

Rachel'e, "Nöbet tutar mısın?" diyerek ekledi. "Birisinin buraya geldiğini görünsen bana söyle. Çıkıp onunla konuşurum. Kimsenin av tüfeğini ve onun doldurulusunu görmesini istemem. Lanet olsun, av sezonunda değiliz."

"Ne yapacağız, Benny?"

"Neyi planlamışsak onu" diyen genç adam arabanın anahtarlarıyla tüfeğin sarılmış olduğu plastik kılıfı yırtarak sözlerini sürdürdü. "Sarah Kiel'in sana yaptığı tanıma göre kulübeyi bulacak ve Eric orada mı diye arayacağız?"

"Ama, bizim tutuklanmamız için mahkeme emri var... İnsanlar bizi öldürmek isteyecek... Bütün bunlar bir şeyi değiştirmez mi?"

"Pek değiştirmez" diyen Ben, yırtık kılıfı çekip tüfeği baştan aşağı kontrol etti. Silah tümüyle monte edilmiş durumdaydı. Elinde tutmak bile insana güven veren güzel bir tüfekti. Genç adam yeniden konuştu. "Başlangıçta, Eric'i yakalamak ve o tümüyle iyileşip seni haklamaya gelmeden önce biz onun işini bitirmek istiyorduk. Şimdi olasılıkla yapmamız gereken onu öldürmek yerine sağ olarak yakalamak olacak..."

Bu fikri duyunca ürken Rachel sordu. "Onu sağ olarak yakalamak mı? Nedenmiş o?"

"Eh, zaten o tümüyle yaşıyor değil. Öyle değil mi? Sanırım biz Eric'i ne durumda olursa olsun öylece ele geçirecek, sıkıca bağlayacak... Ve *Los Angeles Times* gazetesinin bürolarına götüreceğiz. Sonra onu gerçek bir şoke edici olarak basın toplantısına çıkacağız."

"Oh, Benny. Hayır, hayır. Bunu yapamayız" diyen genç ka-

dın hoşgörüsüzce başını sallayıp sözlerini sürdürdü. "Çılgınca bir şey olur. Eric çok yabanıl bir durumda olacak: Sana fareleri anlatmıştım. Tanrı aşkına, arabanın bagajındaki kan lekelerini görmüştün. Evlerdeki yıkımı, Palm Springs'teki aşk yuvasının duvarındaki bıçakları ve Sarah Kiel'in dövülmesini biliyorsun. Eric'e yakın olmak rizikosunu göze alamayız. Eğer düşündüğün buysa, adam silaha saygı göstermeyecek, hiçbir şeyden korkmayacak. Onu yakalamak istediğinde silahlı olmana karşın gene de sana saldıracak. Silahlı da olabilir. Hayır, en iyisi onu görür görmez işini bitirmek, duraksamadan onu vurmaktır. Tekrar tekrar ateş etmeli ve onu bir daha geri gelemeyecek duruma sokmalıyız."

Kadının ses tonuna korku egemen olmuştu. Benny'i söylediklerine inandırabilmek için giderek daha hızlı konuşuyordu. Teni pudra beyazına dönüşmüş ve dudakları mavimsi bir renk tonu kazanmıştı. Genç kadın titriyordu.

Bir an için av tüfeğini bırakan Ben, kadının iki elini elleriyle kavrayarak, "Rachel, şekerim. Onu yönetebilirim. Daha kötülerini yönettim. Çok daha kötülerini..." dedi.

"Kendine bu denli güvenme! Güvenin, sonunda seni ölüme götürebilir!..."

"Ben her an savaşmak üzere hazırlıklıyım. Kendime özen göstermek üzere hazırlıklıyım."

"Lütfen..."

"Ve ben bütün bu yıllar boyunca formda kalmaya çalıştım. Çünkü Vietnam bana bir gecede dünyanın kararabileceğini, kendimden ve en yakın dostumdan başka kimseye güvenemeyeceğimi öğretti. Şu çağdaş dünyanın bana öğrettikleri pek pis bir dersti. Ve ben öğrendiklerimi yadsımıyorum. Bu yüzden geçmişe dönük etkinliklerle doluyum. Ancak, formda kalmam ve kavgaya hazır olmam, deneyimlerden ders aldığımı gösterir. Ve ben şu anda iyi silahlanmış durumdayım, Rachel!" Kendisine karşı çıkmak isteyen genç kadını susturup ekledi. "Başka seçeneğimiz yok, Rachel. Eğer Eric'i yeniden öldürürsek; av tüfe-

ğiyle yirmi, otuz kez vurursak bu kez gerçekten işi bitmiş olacak. Ancak o durumda Eric'in kendisine ne yaptığına ilişkin elde kanıt kalmaz. Bizimse yalnızca bir cesedimiz olur. Onun ölüp sonra dirildiğini kim kanıtlayabilir? Sanki onu morgdan biz çalmış, bedenini saçmalarla doldurmuş ve bu çılgınca öyküyü iyice birbirine dolamış gibi oluruz. Belki de hükümet ajanslarının bizleri suçladığı şeyleri örtmek üzere her şeyi birbirine karıştırmış gibi görünebiliriz..."

"Laboratuvar testleri Eric'in hücre yapısındaki değişiklikleri gösterecektir. Onun genetik yapısının araştırılması..."

"O iş haftalar sürer. Oysa daha önce hükümet ajansları, ceset üzerinde hakkını öne sürecek bir yolu bulur, bizi ortadan kaldırır ve düzenleteceği doktor raporları hiçbir normal dışı şey olmadığını ortaya koyabilir."

Genç kadın konuşmaya girişti, duraksadı ve belli ki Ben'in haklı olduğunu sezinleyerek sustu. Şu ana değin genç adamın gördüğü en umutsuz kadın yüzü Rachel'inki olmalıydı.

Genç adam şöyle konuştu. "Bizim tek umudumuz, hükümetin Wildcard tasarısından elini çekmesi ve bizim de olayı basına duyurmamızdır. Onların bizi öldürmek istemelerinin tek nedeni, tasarıyı açıklamamızı önlemek niyetinde olmalarıdır. Eğer giz ortaya çıkarsa bizler özgür kalırız. Wildcard dosyasını Eric' in kasasından bizler almadığımız için, Eric'in elimizde oluşu bizim işe el koymadığımızın tek kanıtı olacak. Eric'e canlı olarak gereksiniyoruz. Onlar da kafasındaki deliğe karşın, Eric'in soluk aldığını ve eylem yaptığını görmeye gereksiniyorlar. Onun yaşamasına karşın, yaptığı akıldışı şeyleri ve yaşayan bir ölü olarak içerdiği somurtkan özellikleri görmek zorundalar."

Rachel yutkundu. Başını öne eğip onayladı. "Tamam, pekiyi. Ama, ben çok korkuyorum" dedi.

"Güçlü olabilirsin. Sende o güç var."

"Biliyorum, Ben. Biliyorum ama..."

Benny öne doğru eğildi ve onu öptü.

Genç kadının dudakları buz gibi soğuktular.

Eric inledi ve gözlerini açtı.

Belli ki bir kez daha yaşamı kısa süreyle askıya alınmış, minik ama derin bir koma durumuna girmişti. Şimdi kulübenin oturma odasının zemininde yerlere saçılmış yüzlerce kâğıdın arasında serilip yatıyor ve ağır ağır bilincini kazanıyordu. Kafasını çatlatır gibi ağrıyan baş ağrısı gitmiş ama bunun yerine başının tepesinden çenesine kadar uzanan, aynı şekilde tüm kas ve eklemlerinde; omuz, kol ve bacaklarında duyumsadığı tuhaf bir yanma yer almıştı. Bu yanma duyumsaması ne hoş ne de nahoştu. Yalnızca daha önce duyumsadıklarının hiçbirine benzemiyordu.

Ben, güneş altında duran çikolatadan yapılmış şekerleme bir adamım; eriyorum, ama içimden eriyorum, diye düşündü.

Bu tuhaf düşüncenin nereden geldiğini merak eden Eric bir süre yattığı yerde kaldı. Aklı karışmış, başı dönmeye başlamıştı. Zihni, sulu yüzeyinden kokuşan hava kabarcıkları çıkan ve birbirine bağlı olmayan düşüncelerden oluşan bir bataklık gibiydi. Ağır ağır bu bataklığın suları temizlendi, çorba kıvamındaki çamuru bir dereceye kadar katılaştı.

Yeri itip oturma durumuna gelen Eric çevresine saçılmış kâğıtlara baktı ve onların ne olduklarını anımsayamadı. Birkaç kâğıdı eline alıp okumaya çalıştı. Silik harfler önce sözcüklere dönüşmedi. Sonra, sözcükler ortaya çıkınca anlamlı cümleleri oluşturmadılar. En sonunda biraz okuyabilince, okuduğunun yalnızca küçük bir bölümünü anlayabildi. Ve bu kâğıtların Wildcard tasarısı dosyasının üçüncü kopyasının dağılmış sayfaları olduğunu kavradı.

Geneplan'ın en önemli tasarısının bilgisayarlara işlenmiş olanının dışında dosyanın birinci kopyası Riverside laboratuvarında, ikinci kopyası şirketin Newport Beach'teki merkezinde ve üçüncü kopyası da burada bulunuyordu. Kulübe, Eric'in gizli sığınağıydı. Üçüncü kopyayı içeren dosyayı yalnızca kendi bildiği yerde, kulübenin bodrumundaki iyice saklanmış bir kasada saklıyor ve onu şirketi parasal yönden destekleyen Know-

les ile Seitz'in kendisini şirket dışı bırakmak üzere yapacakları sermayeye ilişkin manevralara karşı bir sigorta gibi görüyordu. Beklediği ihanet aslında olanaksız gibiydi. Çünkü onlar tasarı kusursuzlaşıncaya değin kendisinin dehasına muhtaçtı. Ama, Eric işi şansa bırakan kişilerden değildi. (O yalnızca büyük şans oyunları oynardı. Bunlardan birinde, kendisine şeytanın sıvısını enjekte etmişti. O sıvı da, şimdi bedenini bunaltıp çamur kitlesine çeviriyordu.)

Belli ki Eric banyodan tökezleyerek çıktıktan sonra bodruma inip orada saklı kasayı açmış ve dikkatle incelemek üzere dosyayı buraya getirmişti. Neyi arıyordu? Kendisine olanların bir açıklamasını mı? Bedeninde oluşan değişiklikleri durduracak bir önlemi mi?...

Çabaları yararsızdı. Tasarıda, bedende oluşabilecek değişmeler beklenmemişti. Dosyada insan bedeninde oluşabilecek denetim dışı değişmeler olasılığı ve bunlardan kurtuluşa ilişkin herhangi bir kayıt bulunmuyordu. Kendisi esrime durumuna girmiş olmalıydı. Çünkü yalnızca öyle bir durumda, fotokopiyle kopyası çıkarılmış bir araştırma dosyasında büyülü bir iyileşmeyi arama zahmetine katlanılabilinirdi.

Eric kâğıtların üzerine diz çökmüş durumda bir, iki dakika kaldı ve bedenini dolduran tuhaf yanma duyumsamasıyla, bütün bu değişikliklerin kökeni ve anlamını bulmaya çalışarak zihni meşgul oldu. Bedeninin bazı yerlerinde; belkemiği boyunca, başının tepesinde, boğazının alt kısmında ve erbezlerinde yanma duyumsamasının yanında bir de ürkütücü kaşınmalar başlamıştı. Sanki milyarlarca karınca onun içinde yuva yapmış ve onlardan milyonlarcası atar ve toplardamarları boyunca hareket ederek et ve kemiklerinde tüneller kazıyormuş gibi duyumsuyordu şimdi kendisini.

Sonunda ayağa kalktı ve hiçbir belirgin nedeniyle hedefi olmaksızın içini büyük bir öfke kapladı. O kızgınlıkla yerdeki kâğıtlara ve havaya tutkulu tekmeler attı.

Şu korkutucu öfke nöbeti içinde ve aklındaki çamur bataklı-

ğının altında Eric bu kezki öfkesinin daha önce yaşadıklarından tümüyle farklı olduğunu algılıyordu. Bu seferki... daha ilkel, üzerinde daha az dikkati yoğunlaşmış ve daha az insanca bir öfkeydi. Aslında akıldışı hayvanca bir öfke nöbetiydi. Önceki sıcak öfke nöbetlerinin tersine, güney kutbundan ve bir milyar yıl öncenin sürüngenler çağından gelmiş gibi soğuk, sopsoğuk bir öfkeydi. Evet duyumsadığı buydu. Buzdan soğuk bir öfkeydi. Ve Eric onun doğasını anlıyor, onu denetim altında tutabilmeyi umutsuzca deniyordu.

Birden aklına ayna geldi.

Oturma odasının tabanında bilinçsizce yatarken kendisinde birtakım değişiklikler daha olduğuna emindi. Ve şimdi banyoya gidip kendisine bakması gerektiğini biliyordu. Birdenbire yeni bir korkuyla titredi ve banyoya doğru tek bir adım atamadı.

Bunun yerine körlerin Braille yöntemiyle, yüzündeki ilk değişmeleri öğrenişi gibi davranmayı düşündü. Değişiklikleri görmeden önce duyumsamak yaşayacağı şoku bir dereceye kadar önleyecekti. Duraksayarak yüzünü keşfetmek üzere ellerini yukarı doğru kaldırdı ama hareketini sürdüremedi. Çünkü o anda ellerinin de değişmekte olduğunu görmüş ve titreyerek orada kalakalmıştı.

Bunlar aslında olduklarından köklü değişmeye uğramış eller değildi. Ama soru götürmez biçimde tüm yaşamı boyunca kullandığı kendi elleri de değillerdi artık. Parmakları belki de iki buçuk santim daha uzundular. Ve uçlarında daha etli yastıklar vardı. Tırnakları da eskisinden farklıydı: Daha kalın, sert, sarı renkli ve normal tırnaklara göre daha sivriydiler. Bunlar henüz gelişmelerini tamamlamamış pençelerdi. Ve eğer değişim sürerse parmakları daha sivri, çengel gibi ve ustura keskinliğinde pençeler haline gelecekti. Parmak boğumları da değişiyor; daha kalın, kemikli ve hemen hemen mafsal iltihabı geçirenlerinkine benzer boğumlara dönüşüyordu.

Eric bu elleri katı ve eskisinden daha az kullanışlı bulmayı

bekledi. Oysa, kendisini şaşırtan şekilde değişen parmak boğumları daha kolayca ve rahatlıkla hareket ediyor, eskisinden daha üstün nitelikte olduklarını ortaya koyuyorlardı. Deneysel olarak elleriyle bir şeyler yapan Eric onların inanılmaz derecede becerikli olduklarını gördü. Uzamış parmakları yeni bir yumuşaklık ve esnekliğe sahiptiler.

Ve Eric değişmeler kontrolsüz olarak sürerken bunların gözle görünür bir hızla gerçekleşmediklerini fark etti. Kemikler ve onları saran etler büyüyordu. Ve sabaha kadar şimdi olduklarından çok daha farklı hale gelecekleri kesindi.

Bunlar kafatasında meydana gelen keyfi ve tümörlere benzeyen kemik ve et oluşumlarından farklı değişimlerdi. Şu eller gelişme hormonu ve proteinlerin sonucu olarak ortaya çıkmış eller değildi. Bu gelişmelerin bir amacı ve yönü vardı. Aslında Eric ansızın her iki elde de baş parmak ile işaret parmağı arasında ilk boğumdan aşağıda yer almak üzere saydam bir tabakanın oluşmaya başladığını görmüştü.

Tıpkı sürüngenlerdeki gibi, diye düşündü. Eğer izin verirse, soğuk öfkesinin çevresinde korkunç bir yıkımı gerçekleştirmeye başlayacağını biliyordu.

Bir kez daha bakmaya yüreklenemeden ellerini indirdi. Artık dokunarak bile olsa, yüzünün dış hatlarını öğrenmeye cesaret edemeyecekti. Yalnızca aynaya bakmak bile onu korkuyla dolduracaktı.

Kalbi gümbürdeyerek atıyor ve korkuyla yalnızlığın tüm çivilerini tüm bedenine çakar gibi oluyordu.

Bir an olabildiğince yitik, kafası karışmış ve yön duygusunu kaybetmiş olarak kaldı. Önce sola sonra sağa döndü, her iki yana birer adım attı. Wildcard tasarısının dosya kâğıtları ayaklarının altında dökülmüş ağaç yaprakları gibi hışırdıyordu. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilemeden orada dikildi. Omuzları çökmüş ve başı umutsuzca öne düşmüştü.

Birdenbire bedenindeki tuhaf yanma ve ürkütücü kaşıntıya ek olarak yeni bir açlık duyumsaması benliğini sardı. Midesi

gurulduyor, dizleri zayıflıyor ve açlıktan bedeni titremeye başlıyordu. Ağzı kıpırdamaya ve sürekli yutkunmaya başlamıştı. Sanki bedeni, beslenmesini ister gibiydi. Mutfağa doğru ilerlerken her attığı adımda dizleri daha zayıflıyordu. Gereksinimleri bir akarsuyun aldığı kollarla nehre dönüşü gibi her an artıyordu. Daha önce böylesini hiç duyumsamadığı kudurmuş bir açlığın pençesine düşmüştü. Canı acıyor ve içi yırtılıyormuş gibi oluyordu. Görüşü bulanıyor ve düşünceleri tek bir konuya, Besin'e yönleniyordu. Bedeninde yer alan uğursuz değişiklikler onu eskisinden daha fazla yakıta gereksindiriyor, eski dokuları yıkmak üzere enerji istiyor, yeni doku bloklarının oluşması metabolizmasının hızlanmasını gerektiriyor ve içinde büyük bir fırın öfkeli bir ateşi tutuşturuyordu. Biraz önce yemiş olduğu sosis ile krakerler hemen sindirilmişti. Şimdi çok daha fazla besine gereksinim duyuyordu. Dolap kapılarını açıyor, teneke kutulardaki çorba ve güveçleri ortaya çıkarıyor, hırıltıyla soluyor, sözcük söylemeden mırıldanıyor, yabanıl bir insan ya da hayvan gibi homurdanıyor, iç denetimini yitirmiş biri olarak kendisini hastaymış gibi duyumsuyordu. Çok açtı. Endişelenecek, korkacak ve umutsuzluğa düşecek tek özelliği, şimdi çok aç oluşuydu.

Sarah Kiel'in Rachel'e verdiği tanımı izleyerek Ben, gene karayolundan dar, pek bakımlı olmayan ve tepelere doğru tırmanan bir şoseye doğru döndü. Tek şeritli yol ormanın içine doğru ilerliyor ve yapraklarını döken ağaçlar giderek yerlerini her zaman yeşil kalan ağaçlara bırakıyordu. Bunlardan çoğu yaşlı ve dev ağaçlardı. Beş yüz metre kadar ilerledikten sonra evlere ya da yazlık kulübelere doğru uzayan giriş yollarına rastladılar. Bir, iki bina tümüyle görülüyordu. Ötekiler ağaçların, ormandaki gölgelerin ve dökülmüş yaprakların arasına gizlenmişti.

İlerledikçe güneşin orman tabanına daha az girebildiğini gördüler. Görüntüyle birlikte Rachel'in ruhsal durumu da aynı

hızla kararıyordu. Genç kadın 32'lik tabancasını kucağında tutuyor ve endişeyle ilerilere doğru bakıyordu.

Şose kesimi sona erdi ama yol beş yüz metre kadar daha çakıltaşı olarak sürdü. İki evin giriş yolunu daha geçtiler ve sonunda yolu kapayan bir bahçe kapısına vardılar. Kapı demir borudan yapılmış, gök mavisi renge boyanmış ve asma kilitle kilitlenmişti. Yan tarafından hiçbir çite bağlanmıyor ve yalnızca araçların geçiş yolunu kapatıyordu. Ve kapıdan ilerisi yalnızca toprak yol olarak sürüyordu.

Yolun ortasındaki bu engelin üzerine siyah kırmızı renklerde hazırlanmış şöyle bir uyarı yazısı asılmıştı:

ÖZEL MÜLK
GEÇİŞ YASAKTIR

Ben, "Tam Sarah'ın sana söylediği gibi" dedi.

Bahçe kapısının ötesi Eric Leben'in malı, onun gizli sığınağıydı. Kulübe henüz görünmüyordu. Çünkü oraya varmak için daha üç, dört yüz metre gitmek gerekiyordu. Ve bu açıdan bakıldığında kulübe tümüyle ağaçlarla gizlenmişti.

Rachel, "Geriye dönmek için henüz pek geç değil" diyerek yanıtladı.

Ben, "Öyle ama, hayır" dedi.

Genç kadın dudağını ısırdı ve asık suratla onayladı. Sonra özenle silahının emniyetini açtı.

Eric dolaptan çıkardığı büyük teneke kutudaki sebze ve etli Minestrone çorbasını açarken elektrikli açıcıyı kullanmış ve sebzenin ısıtılması gerektiğini sezinlemişti. Oysa bedeni artık bekleyemeyecek kadar titriyordu. Bu yüzden çorbayı hemen teneke kutudan içti. Kutuyu bir kenara fırlatırken çenesine sızmış çorbayı dalgınlıkla yaladı. Kulübede taze yiyecek bulunmuyordu. Yalnızca donmuş besinler ve çoğunlukla teneke kutulardaki

yiyecekler vardı. Aile boyu bir sığır etli güveci açtı ve tamamını soğuk soğuk yedi. O denli hızlı yiyordu ki, boğulur gibi oluyordu.

Sığır etini neredeyse coşkun bir neşeyle çiğniyor, dişlerinin arasındaki etleri çiğnemek ve parçalamaktan manyakça bir zevk alıyordu. Bu, daha önce hiç tatmadığı ilkel ve yabanıl bir zevkti. Ancak duyumsamaları kendisini keyiflendirirken aynı zamanda korkutuyordu.

Güveç tümüyle pişirilmiş olmasına karşın, yalnızca ısıtılması gerekmekteydi. İçine baharat ve bozulmaması için koruyucu maddeler konulmuştu. Eric şimdi sığır etinde bulunan kan izlerinin kokusunu duyumsuyordu. Yemeğin içindeki kan oranı pek az ve pişirilmiş olmasına karşın, Eric onu yalnızca belli belirsiz bir koku değil; pek güçlendirici bir aroma, heyecanlandırıcı ve tümüyle lezzetli organik bir tütsü olarak algılıyor; bu da onu heyecanla titretiyordu. Derin derin soludu ve kan kokusuyla başı döner gibi oldu. Dilinin üzerinde çok tatlı bir şeyi yemiş gibi bir duyumsama oluştu.

Tamamını yemesi bir, iki dakika süren güveci bitirince bir kutu kırmızı biber turşusu açtı ve onu da çabuk çabuk yiyip bitirdi. Sonra bir kutu çorba daha açtı. Bu seferki tavuklu şehriye çorbasıydı. Onu da soğuk soğuk içip bitirdiğinde artık açlığının doruk noktasını aşmış bulunuyordu. Bir kavanoz yerfıstığı yağının kapağını açtı. Biraz yağı parmağıyla alıp hemen yuttu. Yerfıstığı yağından et kadar hoşlanmamıştı. Ama onun kendisi için iyi olduğunu biliyordu. Çünkü hızlı bir yarışma halindeki metabolizmasına iyi gelecekti. Kavanozdaki yağın büyük kısmını yedikten sonra kavanozu bir yana fırlatıp, ayakta dikildi. Yemek yemekten yorulmuş, soluk soluğa kalmıştı.

İçindeki tuhaf ve ağrısız yanma sürüyordu. Ancak açlık duyumsaması yatışmıştı. Gözünün ucuyla dayısı Barry Hampstead'ı küçük mutfak masasındaki iskemleye oturmuş kendisine sırıtırken gördü. Bu kez hayalete aldırış etmedi. Ona doğru döndü ve birkaç adım yaklaşıp, "Benden ne istiyorsun, orospu

çocuğu(!)?" dedi. Sesi çatallaşıyordu. Eskiden hiç böyle olmazdı. Gene de azarlamasını sürdürdü. "Ne sırıtıyorsun, Tanrı'nın cezası sapık! Def ol git buradan!..."

Barry dayısının hayali solup gitmeye başlamıştı. Ama bu şaşırtıcı değildi. Çünkü o yalnızca kendisinin yozlaşmış beyin hücrelerinin bir ürünüydü.

Gölgelerle beslenen ve gerçek olmayan cehennem alevleri biraz önce Eric, Wildcard dosyasını kasadan alıp geldiğinde arkasından açık bıraktığı bodrumun kapısından yükseliyordu. Alevlere bakan Eric onlardan gelen gizemli çağrıyı duyumsuyor ve korkuyordu. Oysa ki, Barry dayısını kovarak kazandığı başarıdan yüreklenen adam kırmızı ve gümüşi renkli alevlere doğru yürüdü. Bu kez onları ya def edecek ya da aralarında neler olduğunu görecekti.

Sonra oturma odasındaki koltuğu, pencereyi ve orada tutması gereken nöbeti anımsadı. Bir dizi olayla; olağanüstü şiddetteki baş ağrısıyla, yüzünde duyumsadığı değişikliklerle, aynada gördüğü korkunç hayaliyle, Wildcard dosyasının içeriğiyle, yeniden Barry dayısının görünmesiyle ve şimdi bodrum kapısından yükselen alevlerle dikkati dağılmış ve önemli işini unutmuştu. Artık hiçbir şeye dikkatini tam olarak yoğunlaştıramıyordu. Aklının iyi çalışmadığını gösteren bu son ipucuyla kafası bir kez daha karışarak yüksek sesle feryat etti.

Mutfaktan çıkıp oturma odasına yürümeden önce yerdeki kutulara bir tekme attı. Koltuğa varıp nöbet bekleme yerine geçti.

Reeee, reeee, reeee ... Ağustosböceklerinin tek notalı şarkıları insan kulağına tekdüze ses olarak gelirken pek olasıdır ki diğer böceklere zengin bir ezgi gibi duyuluyor ve yüksek ağaçlardan oluşan ormanda tiz ama kof seslerle yankılanıyordu.

Kiralık Ford arabanın yanında ayakta duran ve yorgun bakışlarla çevresindeki koruluğa bakan Ben, av tüfeği ve Magnum

tabancanın mermilerini kot pantolonunun ceplerine yerleştirmekteydi.

Rachel el çantasındakileri arabanın torpido gözüne boşaltmış ve eldeki üç silahın geri kalan cephanesini çantasına yerleştirmişti. Bu kadarı çok aşırı cephaneydi ama Beny daha azını almaması için özellikle genç kadına uyarıda bulunmuştu.

Ben şimdi avtüfeğini kolunun altında tutuyor ve en ufak bir kışkırtma halinde, saniyenin kesiri içinde ateş etmeye hazır durumda bekliyordu.

Genç kadın ise bir elinde 32'lik silahını öteki elinde de Magnum tabancayı taşıyordu. Aslında av tüfeği ile birlikte Magnum'u da Ben'in taşımasını istemişti. Oysa Benny her iki silahı birden taşırsa, iki silahı da etkili şekilde kullanamayacaktı. Kendisi yalnızca av tüfeğini almayı yeğlemişti.

Asma kilitli bahçe kapısının hizasından geçip özel mülke girerlerken çalıların arasında yürüyüp sonra toprak yola geldiler. İki yüz metre kadar ileride yol sağa doğru keskin bir dönüş yapıyor, sonra ağaçların arasında kayboluyordu. Sarah Kiel'e göre, o dönüşten sonra yol iki yüz metre kadar daha dümdüz uzanıyordu.

Rachel fısıldadı: "Kulübeye doğru böyle yolun üzerinde yürüyerek yaklaşmamızın güvenli olacağını düşünüyor musun?" Normal konuşma sesinin bile kulübeden duyulmayacağı kadar uzakta olmalarına karşın genç kadın pek alçak bir sesle fısıldamıştı.

Ben konuşurken kendisinin de fısıldadığını fark etti. "Hiç değilse son dönemece kadar yolda yürüyebiliriz. Biz onu görmediğimiz sürece Eric de bizleri göremez."

Genç kadın şimdi de endişeliydi. "Eğer yukarlarda ise..." dedi.

"Olabilir."

"O yukarlarda bir yerde" diyen Rachel toprak yoldaki belli belirsiz lastik izlerini gösterdi.

Ben başını öne eğerek onayladı. O da aynı izleri görmüştü.

Rachel, "Bizi bekliyor" dedi.

"Öyle olması gerekmez."

"Bekliyor."

"İyileşme döneminde olabilir."

"Hayır."

"Kapasitesi yetersiz kalabilir."

"Hayır. O bizim gelişimize hazır."

Belki de kadın haklıydı. Kendisi de aynı şeyi, yaklaşan bir sorunu duyumsuyordu.

Ne tuhaftır ki, şimdi ağaçların gölgesinde bulunmalarına karşın, bir zamanlar Eric'in kırılan camla kadının çenesinde açmış olduğu yara yeri şimdi normal ışıktakine göre çok daha görünür bir durumdaydı. Aslında Ben'e göre, yara yeri onu oluşturan kişiye yakınlaştıkça hafifçe parıldar gibiydi. Durum, yaklaşan bir fena havayı romatizmalı eklemlerin organın sahibini uyarışına benziyordu. Kuşkusuz bunlar hayal ürünüydü. Ama, yara yeri bir saat öncesine göre çok daha belirgindi. Yara yerinin gözle görünür olduğunun hayal edilişi bile, Benny'nin Rachel'i yitirmekten ne denli korktuğunun yalnızca bir göstergesiydi.

Gölden buraya doğru gelirlerken arabada Ben elinden geleni yapıp dil dökmüş ve genç kadının arabada kalarak kendisinin Eric'le tek başına uğraşması için izin vermesini dilemişti. Genç kadın ise bu düşünceye karşı çıkmıştı. Olasılıkla Ben'in kendisini yitirmekten korktuğu kadar Rachel de onu yitirmekten korkuyordu.

Yolda yürümeye başladılar.

İlerlerken Ben sinirli tavırlarla sağa sola bakıyor; ormanın içindeki gölgelerin, sayısız gizlenme yerinin ve tuzak olabilecek noktaların çok yakınlarında bulunduğunu gösteriyordu.

Hava, yapraklarını dökmeyen ağaçların bitki özü, kuru çam iğnelerinin keskin ve çekici aromasıyla ve çürüyen kuru ağaçların küf kokusuyla doluydu.

Reeee, reeee, reeee...

Eric, yatak odasındaki gardıropta duran dürbünü de anımsayıp alarak nöbet tuttuğu yere dönmüştü. Pencerenin önüne

oturduktan birkaç dakika sonra yolun üzerinde iki yüz metre kadar ilerideki sert dönemecin ucunda bazı hareketleri ayırt etti. Dürbününü odaklama tekeri ile oynayarak görüşü saydamlaştırdı. Yolun ucundaki gölgelerin derinliğine karşın, oradaki iki kişiyi ayrıntısıyla gördü. Rachel ile onun yatağını paylaşan piç Shadway geliyorlardı.

Kendisi Geneplan'daki ortakları Knowles ile Seitz'in geleceğini ummuş ama Rachel ile Shadway'i hiç beklememişti. Şimdi şaşkındı. Karısının burayı nasıl öğrendiğini hiç akıl edemiyordu. Eğer akılsal işlevleri tam olsa yanıtı hemen verebilecekti.

Adamla kadın yolun aşağı kesiminde gizlenmeye çalışarak kulübeye yaklaşıyorlardı. Ancak içeride ne var diye bakabilmek üzere ortaya çıkmaları gerekiyordu.

Rachel'i uzaktan görüp tanıması Eric'i fena halde öfkelendirmişti. Yaşamında kendisini reddeden tek kadın Rachel olmuştu. O kaltak, o kadir bilmez kokuşmuş *kaltak!* Eric'in parasına bile sırtını dönmüştü. Daha da kötüsü, adam yozlaşmış aklının zehirli derinliklerinde ölümünden bile Rachel'i sorumlu tutuyordu. Kendisini kızdırıp aklını dağıtmış ve anacaddede dikkatsizce koşmasına ve çöp kamyonunun altına atlamasına neden olmuştu. Rachel, hiç istemez göründüğü servetine miras yoluyla ve tümüyle el koymak için böyle bir olayı planlamış olabilirdi. Evet kuşkusuz, neden öyle olmasındı? Ve şimdi aşığı ile, kendisinin ardından yatağa girdiği adamla birlikteydi. Çöp kamyonunun yarım bıraktığı işi tamamlamak üzere geliyordu.

Rachel ile Shadway yolu bırakıp sol tarafa, çalıların arasına doğru geçtiler. Onların ağaçların arasında hareket ettikleri görülüyordu. Belli ki dikkatli ve ihtiyatlıydılar.

Eric dürbünü yere bırakıp koltuğu geriye iterek ayağa kalktı. Ama sallanıyordu. Öfkesi öyle fazlaydı ki, bir an için bu öfkenin altında ezilecek gibi oldu. Sanki birtakım çelik bantlar göğsünü sıkıyor ve soluk almasını engelliyordu. Sonra bu bantlar gevşer gibi oldu. Ve akciğerler dolusu havayı içine çekti. "Oh, Rachel, Rachel!" derken sesi sanki cehennemden yankıla-

"Oh, Rachel, Rachel!" derken sesi sanki cehennemden yankılanır gibi oluyordu. Gene de kendi sesini sevdi ve kadının adını yineledi. "Rachel, Rachel!..."

Eğilip yerdeki baltayı aldı. O anda hem baltayı hem de iki bıçağı elinde tutup kullanamayacağını sezinledi. Bu yüzden kasap bıçağını yeğledi. Ötekini almayıp yerde bıraktı.

Şimdi arka kapıya gidecek, kapıdan dışarı çıkıp ağaçların arasına doğru koşacaktı. Becerikli bir kişi olduğunu biliyordu. Sanki sezdirmeden avına yaklaşmak ve öldürmek üzere doğmuştu.

Oturma odasından mutfağa doğru hızla yürürken kendi aklının gözünde kendisini gördü: Bıçağı karısının bağırsaklarına saplıyor, bıçağı büküyor, onun düz ve güzel karnını deşip yarıyordu. Olayı gördükçe heveslenip tiz bir sesle haykırdı ve arka kapıya varmak üzereyken az kalsın biraz önce yere attığı teneke kutulardan birine basıp düşer gibi oldu. Rachel'i kesecek ve onu parçalayacaktı. Ve kadın bıçak karnında yere düştüğünde onun üzerine baltayla gidecek, önce baltanın kör kısmını kullanarak karısının kemiklerini, kol ve bacaklarını kıracak; sonra tuhaflaşmış güçlü elleriyle baltanın keskin ağzını kullanacaktı.

Evin arka kapısına varıp onu çarparak sonuna kadar açtı ve dışarı çıktı. Son saatler içinde kazandığı sürüngen öfkesiyle hareket ediyordu şimdi. Bu, soğuk ve hesaplı bir öfkeydi. Akla, insanın insan olmayan atalarını getiriyordu. Sounda çağlar öncesinin öfkelilik halini kazanıyor ve bunun kendisine çok iyi geldiğini duyumsayarak şaşıyordu.

22

Taş Adam'ı Beklerken

BÜTÜN gece uyumadığı için Jerry Peake şu anda ayakta uyuyor olmalıydı. Oysa, Anson Sharp'ın aşağılandığını görmek genç ajanı sekiz saatini yatakta geçirmiş gibi canlandırmıştı. Peake kendisini çok iyiymiş gibi duyumsuyordu.

Sharp ile birlikte Sarah Kiel'in hastane odasının kapısında Felsen Kiel'in dışarı çıkıp da gereksindikleri şeyleri kendilerine söylemesini bekliyorlardı. Patronunun Kansaslı çiftçiye ilişkin kinci homurdanmalarını dinlerken Peake gülmemek için kendisini zorluyordu.

"Eğer hiçbir şeyden haberi olmayan bir gübre hamalı olmasa onun üzerine öyle sert giderdim ki, gelecek Noel'e kadar titrerdi" diyen Sharp ekledi. "Ama, ne yararı var, ha? O, hiçbir şey bilmeyen kalın kafalı Kansaslı bir çiftçi yamağı. Bir tuğla duvarla konuşmanın yararı yok, Peake. Bir tuğla duvara öfkelenmemin de bir yararı bulunmuyor."

Peake onaylayarak, "Haklısınız" dedi.

Sarah'ın kapalı oda kapısının önünde bir aşağı bir yukarı koridoru adımlayan Sharp yanından geçen hemşirelere dik dik bakıp şöyle konuştu. "Bilirsin, o ovalarda yaşayan çiftçiler birbirlerine pek yakın oturur, sürekli yakınlarından kız alıp verir, yeğen yeğenle evlenir ya da benzeri şeyleri yaparlar. Bu da, kuşaklar geçtikçe onları aptallaştırır. Ama yalnızca aptallaşmaz, böyle akraba evlilikleri onları giderek daha inatçı eder."

Peake, "Bay Kiel gerçekten inatçı birisi gibi görünüyor" diyerek yanıtladı.

"Tam durgun zekâlı bir gübre hamalı. Bu yüzden onun poposunu kırmak üzere neden enerji harcamalı? Gene de dersini dolacak!"

Genç adam yanıt verme rizikosunu göze alamadı. Yüzünde görünecek gülümsemeyi def etmek üzere insanüstü bir kararlılık gösteriyordu.

Sonraki yarım saat içinde altı, yedi kez konuşan Sharp şunları söyledi: "Üstelik adamın kızdan bilgiyi alması daha çabuk olacak. Kız da donuk ışık veren bir lamba, olasılıkla frengi ve belsoğukluğu taşıyan bir orospu. Beyni de yulaf ezmesine dönüşmüş olmalı. Bizim ondan bilgi almamız belki de saatler sürecektir. Oysa, şu gübre hamalı odaya girdiğinde kızın titrek sesle 'Babacığım' dediğini duydum. Biliyorum, bizim gereksindiklerimizi kızdan babası alacaktır. Diyorum ki, bırakalım işi bizim yerimize babası yapsın!"

Jerry Peake biraz önce kızın odasında olanları genel müdür yardımcısının yeniden biçimlendirmeye çalışırken gösterdiği yürekliliğe şaşıyordu. Çünkü Sharp, odada gerilemek zorunda kaldığını unutmuş ve Taş Adam'ı kızdan bilgi almak üzere kendisinin yönlendirdiğine inanmaya başlamıştı. Şu adam, kendi yalanlarına inanan bir tipti.

Bir seferinde Sharp, genç ajanın omuzuna arkadaşça bir tavırla değil ama astının dikkatli oluşundan emin olmayı sağlamak ister gibi elini koyarak şöyle konuştu: "Dinle Peake, küçük orospuya yaptıklarıma ilişkin sakın ha yanlış kanılara varma. Ona karşı kötü dil kullandım, tehditler savurdum ve elini sıkarak biraz canını acıttım... Ona dokundum... Ama bunları yaparken kesinlikle alçakça bir şeyi yapmayı kastetmedim. Bunlar bir teknikti, bilirsin. İvedi yanıt almak üzere iyi bir yöntemdi. Eğer iş bir ulusal güvenlik sorunu olmasaydı, o yönteme başvurmazdım. Ama bazen böyle durumlarda, ülkemiz için böyle şeyler yapmalıyız. Birbirimizi anlıyoruz, değil mi?"

"Evet, efendim. Kuşkusuz öyle" diyen Peake kendi sahte saflık ve hayranlığını böyle inandırıcı bir biçimde ifade etme yete-

neğine şaşarak ekledi. "Benim sizi yanlış anlamamdan kuşkulanmanıza şaşırdım. Kendim böyle bir yaklaşımı kesinlikle düşünmemiştim. Ama, kızın üzerinde öyle çalışmaya başladığınızda... eh işte o zaman ne yaptığınızı anladım ve sizin sorgulama yeteneğinize hayran oldum. Ben bu vakayı bir fırsat olarak görüyorum. Demek istiyorum ki, sizinle birlikte çalışmak bir şans, efendim. Bunu iyi bir öğrenim deneyi olarak benimsiyorum. Umut ettiğimden de daha çok değerli, belki de..."

Bir an için Sharp'ın mermer yeşili gözleri belirgin bir kuşkuyla Peake'in üzerinde sabitleşti. Sonra genel müdür yardımcısı genç adamın sözlerine inanmaya karar verip biraz rahatladı ve şöyle konuştu. "İyi. Böyle duyumsamana sevindim, Peake. Bu iş, kimi zaman pek pistir. Ülken için yaptıkların bazen kendini pek pismiş gibi duyumsamana neden olur. Bunu her an aklımızda tutmalıyız."

"Evet, efendim. Aklımda tutacağım."

Sharp başını eğip onayladı ve yeniden homurdanarak koridoru arşınlamaya başladı.

Oysa Peake, Ajan Sharp'ın kızı korkutup canını acıtmaktan ve özellikle ona dokunmaktan büyük zevk aldığını biliyordu. Sharp'ın sadist ve sübyancı olduğunun da farkındaydı. Çünkü patronunun karanlık yüzü hastane odasında ortaya çıkmıştı. Sharp kendisine ne yalanlar söylerse söylesin, Jerry Peake gördüklerini kesinlikle unutmayacaktı. Genel müdür yardımcısı hakkında bildikleri Peake'e büyük avantaj sağlayacaktı. Ancak genç adam bunlardan nasıl yararlanacağına ilişkin hiçbir fikre sahip değildi.

Ayrıca etkileyici fiziksel görünüşü ve iri yarı olmasına karşın, Sharp'ın ne denli korkak olduğunu görmüştü. Bu bilgilere sahip olan genç ajan, bunlarla ne yapabileceğini bilmiyordu.

Ve Peake'e verdiği iki silahın farkında olmayan Sharp şimdi de Sezar'ın sabırsızlığıyla koridoru adımlamayı sürdürüyordu.

Taş Adam kızıyla yalnız kalmak üzere kendisinden yarım

saatlik süre istemişti. Otuz dakika dolunca ajan Sharp kol saatine daha sık bakmaya başladı.

Otuz beşinci dakikanın sonunda adımlarını yere sert basa basa odanın kapısına doğru yürüdü. Elini kapıya doğru koyup itti. Duraksadı ve arkasını döndü. "Lanet olsun! Beş dakika daha ver onlara! Kendinden geçmiş küçük bir orospudan bilgi almak kolay değil!" dedi.

Peake anlaşılmaz sözler söyleyerek patronunu onayladı.

Sharp'ın kapalı oda kapısına bakışları giderek sertleşiyordu. Taş Adam'a kızıyla yalnız kalması için izin verişinden kırk dakika geçince Sharp çiftçi ile karşılaşmaktan çekinip yardımcısı Peake'e: "Şu anda birkaç önemli telefon görüşmesi yapmam gerekli. Hastanenin giriş holündeki genel telefonlarda olacağım" dedi.

"Olur, efendim."

Genel müdür yardımcısı yürümeye başladı. Sonra arkasını dönüp konuştu. "Gübre hamalı odadan çıkınca, işim ne denli uzun sürerse sürsün beni beklemeli. Durum onu ne kadar üzerse üzsün aldırış etmeyeceğim."

"Evet, efendim."

"Bu onu biraz sakinleştirecek" diyen Sharp başını kaldırdı. Omuzlarını gere gere, pek önemli birisiymiş gibi görünmeye çabalayarak ve belli ki ağırbaşlı görünümünün olay sonunda bozulmadığına inanarak kasıla kasıla yürüdü.

Jerry Peake koridorda sırtını duvara dayıyor, önünden geçen hemşireleri seyrediyor ve içlerinden güzel olanlarına gülümseyip fazla meşgul olmayanlarla ayaküstü flört ediyordu.

Sharp hastanenin giriş holünde yirmi dakika kalıp Taş Adam'a kızıyla konuşması için ona tam bir saat süre tanıdı. Ancak önemli (ve belki de var olmayan) telefon görüşmelerini yaptıktan sonra geriye döndüğünde Taş Adam gene odadan dışarı çıkmamıştı. Bir korkak bile çok fazla kışkırtılırsa patlayabilirdi. Ve Sharp şimdi pek öfkeliydi.

"Pis gübre hamalı! Domuz gübresini eşelemekten buraya çı-

kamıyor ve benim soruşturmamın içine ediyor!" diye söylendi. Sonra oda kapısına doğru yürüdü.

Ancak o daha iki adım atamadan Taş Adam dışarı çıktı ve, "Beyler, sizi beklettiğim için üzgünüm. Ama anlarsınız, kızım ve benim birbirimize anlatacak öyle çok şeyimiz vardı ki" diye konuştu.

Sharp öncekinden çok daha sakin bir sesle onu yanıtladı. "Ve siz anlamalısınız: Bu çok ivedi bir ulusal sorundur."

Ajanın uyarıcı sözlerinden hiç de rahatsız olmuş gibi görünmeyen Taş Adam, "Kızım, Leben adlı adamın gizlendiği yeri öğrenmek istediğinizi söyledi, doğru mu?" diye sordu.

Anson Sharp sert bir sesle: "Evet, doğru" dedi.

"Kızım yaşayan bir ölü adamdan söz etti ama ben onun ne demek istediğini tam olarak anlayamadım. Çünkü, belki de kızım aldığı ilaçların etkisi altında kalmış durumda..."

Sharp onayladı. "Evet, tümüyle ilaçlar yüzünden o durumda..."

"Pekiyi. Kızım, o adamın nerede olduğunu biliyor" diyen Taş Adam ekledi. "Leben'in Arrowhead Gölü kıyısında bir kulübesi varmış. Orası adamın sığınma yeriymiş." Gömlek cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkararak ajan Sharp'a değil, Peake'e vererek bir kez daha konuştu. "Oraya gidiş için şu tanımları yazdım."

Genç adam, Kiel'in pek düzgün ve okunaklı yazısına bakıp kâğıdı patronuna uzattı.

"Biliyorsunuz, kızım Sarah üç yıl öncesine kadar her bakımdan çok iyi bir evlattı. Sonra, hasta bir kişinin pençesine düşüp o adamın yüzünden ilaç almaya alıştı. Tüm düşünceleri çarpıldı. O sıralarda on üç yaşında, kolayca etkilenecek ve incitilecek yeniyetme bir kızdı."

Sharp, adamın öyküsüne karşı çıktı. "Bay Kiel, zamanımız yok..."

Taş Adam doğrudan doğruya onun yüzüne baktığı halde Anson Sharp'ı hiç işitmemiş gibi davranarak sözlerini sürdürdü. "Karım ve ben kızımızı kimin etkilediğini bulabilmek üzere

elimizden geleni yaptık. Onun okulda kendisinden daha yaşlı bir öğrencinin etkisi altında olduğunu düşündük. Ama, kim olduğunu kesinlikle ortaya çıkaramadık. Cehennemin bizim evimize taşınışından bir yıl kadar sonra Sarah ortadan kayboldu. 'Daha iyi bir hayat yaşamak için' Kaliforniya'ya kaçtı. Bize yazdığı kısa notta şöyle diyordu: 'Bizler, kırsal kesimin pek fazla kültürü olmayan ve dünyayı iyi tanımayan insanlarıydık. Dürüstlük, ılımlılık ve kendine saygı duyma gibi tuhaf düşüncelerimiz vardı.' Evet, günümüzde pek çok kişi bu saydıklarıma tuhaf düşünceler diyor."

"Bay Kiel..."

"Her neyse..." diyen Taş Adam inatla sözlerini sürdürdü. "Çok geçmeden kızımızın kimin tarafından baştan çıkarılmış olduğunu öğrendik. *Bunu yapan kişi bir öğretmenmiş!* İnanır mısınız buna? Bir öğretmen, saygınlık örneği olması gereken bir kişi. Pek genç ve yeni bir tarih öğretmeni imiş kızımı yıkıma uğratan adam. Okul yönetiminden onun hakkında soruşturma başlatılmasını istedim. Diğer öğretmenler hemen o alçağın çevresinde kenetlendiler. Çünkü, günümüzde onlar çocuklarımızın kafasına ne akıtırlarsa akıtsınlar bizim yalnızca ağızlarımızı kapayıp bir de maaşlarının ödenmesini istiyorlar. Öğretmenlerin üçte ikisi bu düşünüşte..."

"Bay Kiel" diyen ajan Sharp bu kez daha fazla zorlar gibi konuştu. "Bunların hiçbiri bizi ilgilendirmez. Bizler..."

"Oh, tüm öyküyü dinlemeniz yararlı olacak" diyen Taş Adam garanti verir gibi konuşmuştu.

Genç ajan Peake, Taş Adam'ın avare gezen bir kişi olmadığını ve tüm davranışlarının bir amaca yönelik bulunduğunu biliyor ve şimdi sözlerinin altından ne çıkacağını merak ediyordu.

"Anlatmaya çalıştığım gibi..." diyerek Taş Adam gene konuşmaya başladı. "Öğretmenlerden üçte ikisi beni bela çıkaran biri gibi görüyordu. Ama sonunda, o tarih öğretmeninin öğrencilere uyuşturucu verdiği ortaya çıkarıldı. Sonra, kötülüklerinin anlaşıldığı gün adam çıkıp erkek erkeğe görüşmemiz için ta

çiftliğe kadar geldi. İri yarı bir adamdı. Ama, marihuana adlı zehiri kullanıyordu ve onu halletmek güç değildi. Size o adamın iki kolunu birden kırdığımı söyleyeceğim için üzgünüm. Aslında niyetim bu değildi."

Peake, *Tanrım!* diye içinden konuşarak düşündü.

"Oysa, olay işin sonu değildi. Çünkü anlaşıldı ki, öğretmenin amcası bizim ilçedeki en büyük bankanın başkanı imiş. Ve bankası da çiftçiye krediler açıyordu. Banka müdürü de aptalın biriymiş. Çünkü bize bir ders vermek istedi. Bankanın bize vermiş olduğu kredinin koşullarını yeniden yorumlamaya kalktı. Borcumuzun vadesinin geçmiş olduğunu söyleyerek topraklarımızın haczedilerek satılmasını sağlamaya çalıştı. Karım ve ben o adamla bir yıl savaştık. Karşıtı dava açtık. Sonunda geçen haftalarda banka gerilemek zorunda kaldı. Ve mahkeme borcumuzun yarısı kadar bir tazminatı bankanın bize ödemesine karar verdi."

Taş Adam sözlerini bitirmiş ve Peake onun ne demek istediğini anlamıştı. Oysa Sharp sabırsızlıkla sordu. "Pekiyi? Bu anlattıklarının bizimle bir ilgisi var mı?"

"Oh, sanırım sizinle çok ilgililer" diyen Taş Adam pek sakin bir sesle konuşmuştu. Ve gözleri öyle yoğun bakışlarla bakıyordu ki, sonunda genel müdür yardımcısı türküp gerilemek zorunda kaldı.

Anson Sharp, elindeki kâğıt parçasına baktı. Yazıyı okudu, boğazını temizledi ve gözlerini kaldırıp, "Bütün istediğimiz buydu. Artık sizinle ya da kızınızla başka bir şeyi konuşmamız gerektiğine inanmıyorum" dedi.

"Şu sözlerinizi işitmek beni rahatlattı" diyen Taş Adam ekledi. "Yarın sabah Kansas'a gidiyoruz. Bu sorunun bizleri orada da izlemeyeceğini umut ederim."

Taş Adam gülümsedi. Ama, bu kez de Sharp'a değil, genç ajan Peake'e gülümsemişti.

Sharp arkasını dönüp koridor boyunca kasıla kasıla yürüdü. Peake de Taş Adam'a gülümseyip veda eder gibi başını önüne eğdikten sonra patronunu izledi.

23

Ormanın Karanlığında

REEE, reeee, reeee...

Başlangıçta ağustosböceklerinin vızıltısı Rachel'in hoşuna gitmişti. Çünkü, ilkokuldayken parklara, tatil pikniklerine gidişini ve daha sonra yüksekokuldayken doğaya doğru yaptığı yürüyüşleri anımsatmaktaydı. Oysa şimdi, vızıltıları içini delen sesler gibi duyumsayıp pek fazla rahatsız oluyordu. Ne çalılar ne de kalın çam dalları onları hafifletmiyordu. Serin ve kuru havadaki her molekül oyucu bir sesle yankılanır gibiydi. Ve pek yakında genç kadının dişleri ile kemikleri de o vızıltılarla yankılanacaktı.

Rachel'in tepkisi kısmen Benny'nin yakındaki çalılıkta, ormandaki normal seslerin dışında değişik bir sesi duyduğuna inanışıyla arttı. Genç kadın içinden böceklere küfretti ve doğal olmayan sesleri kendisinin de işitebilmesi için onların susmalarını diledi.

Şimdi Magnum tabanca el çantasının içinde ve 32'lik silahı elindeydi. Şu anda pek rahat yürünemeyen orman zeminindeki sazları ve insana güçlük çıkaran dalları çekip yana doğru açmak üzere bir elinin daha olması gerektiğini keşfetti. Gene de 357'lik Magnum'u el çantasından çıkarsa iyi olacağını düşünüyordu. Ama, çantasının fermuarının çıkaracağı ses, onları arayan herhangi bir kişinin hemen bulmasını sağlayacaktı.

Oysa öyle herhangi bir kişi yoktu. Bu ürkekçe bir kaçınmaydı. Kuşkusuz onları burada belli tek kişi arayabilirdi: O da Eric'ti...

Rachel ve Ben, dağın güney eteğinde yürüyor ve birkaç yüz

metre uzaklıktaki kulübeyi ivedi ve kısa bakışlarla gözlüyorlardı. Benny'nin niyeti otuz, kırk metre uzağından geçerek kulübenin arkasına varıp oradan evin içine girmekti. Arka tarafa vardıklarında Ben bir ses daha duydu. Durdu ve çapı bir metre kadar olan bir ladinin arkasına saklandı. Av tüfeğini kaldırıp başını biraz çıkararak etrafa bakındı.

Reeee, reeee, reeee...

Ağustosböceklerinin susmayan korosuna ek olarak şimdi rüzgârın da rahatsız edici sesi yükseliyordu. Göl kıyısındaki spor malzemesi satan mağazaya geldiklerinde başlayan esinti aradan geçen bir saat kadar süre içinde artmıştı. Rüzgâr ormanın tabanına yalnızca hafif bir soluk olarak varıyor oysa büyük ağaçların tepe dallarını hiç durmadan sallıyor ve oldukça büyük bir gürültünün ortaya çıkmasına neden oluyordu.

Rachel, ladinin arkasına gizlenen Benny'e yakın durdu. Ağacın kaba kabuğunun ince bluzundan taşarak bedeninde karıncalanmalar yaptığını duyumsadı.

Genç kadın orada donmuş gibi durup dikkatle çevreyi dinledi. O durumda en az on beş dakika kalmış olduğunu düşündü. Aslında bir dakikadan az süreyle orada durduğunu biliyordu. Daha sonra, bıkkın bir tavırla Ben yeniden tepeye tırmanmaya başladı. Bu kez çalılıkları olmayan bir dere yatağını izliyordu. Arkasından giden kadın ona yakın olmaya çalıştı. Kâğıt gibi gevrek, seyrek ve kahverengindeki otlar hafifçe bacaklarına dokunmaktaydı. Geçen ilkbaharın eriyen karlarının altını boşalttığı taşlara basmamak üzere dikkatli davranmalıydılar. Gene de burada daha iyi bir ilerleme sağladılar.

Bu yolun tek sakıncası çalılardan oluşan yan duvarlarının bulunmasıydı. Bazen kurumuş ve kahverengi, kimi zaman yeşil ve taze kalın çalılıklardan oluşuyordu duvarlar. Buradaki bazı aralıklardan Ben ve Rachel ormanın ilerisini gözlüyordu. Genç kadın yarı yarıya Eric'in şu anda çalılar arasından sıçrayıp üzerlerine atlamasını bekler gibiydi. Ancak duvarın bazı yerlerinin dikenli bitkilerle sarılmış olduğunu görünce yüreklendi. Çünkü

dikenler, olası bir saldırıyı yapacak olanın ikinci kez düşünmesine neden olacaktı.

Öte yandan ölümden yeni dönmüş biri olarak Eric diken gibi küçük engellere bakıp da durur muydu?

Ben bir kez daha donmuş gibi durup kalmadan ve bu sefer av tüfeğini kaldırıp nişan alma durumuna gelmeden önce on, on beş metre kadar ilerlemişlerdi.

Bu defasında Rachel de o sesi işitmişti. Çakıltaşlarının yerinden kaymasıyla oluşan bir tıkırtıydı.

Reeee, reeee...

Bir pabucun köselesinin taşlar üzerinde hafifçe gıcırdaması...

Genç kadın soluna, sağına, sonra eğimden yukarıya ve aşağıya baktı ama sesle ilgili bir hareketi göremedi.

Çalılar arasında hareket eden bir şeyin fısıltısı rüzgârdan daha çok amaç taşıyordu.

Başka bir şey değildi bu.

Bir şey olmadan on saniye geçti.

Yirmi saniye tamamlandı.

Ben çevresindeki çalıları bakışlarıyla tararken artık o aldatıcı ben-yalnızca-sıradan-her-günkü-emlak-satıcısıyım görünüşünü taşımıyordu. Onun hoş ama ayral olmayan yüzü şimdi tutuklayıcı bir görünüm kazanmıştı. Dikkatini yoğunlaştırması onun kaşlarına, yanak kemiklerine ve çenesine yeni bir keskinlik getirmişti. Şimdi yaşadığı tehlikeyi duyumsayan bir içgüdüsü ve sağ kalmak üzere hayvanca kararlılığı gözlerini kısarak bakışında, burun deliklerinin titreyişinde, dudaklarının esprisiz ve yabanılca bükülerek sırıtışında açık seçik olarak görülüyorlardı. Yalnızca ona bakarak Rachel, genç adamın bir tabancasının duyarlı tetiği kadar hassas reflekslere sahip olduğunu söyleyebilirdi. Bu işler; avlamak ve avlanmak onun eğitildiği konulardı. Ben'in geçmişe dönük bir adam gibi görünmesi sahte bir tavır ya da kendisini aldatması idi. Çünkü o sahip olduğu yeteneklerle tüm gücünü ve dikkatini şu ana yoğunlaştırabilirdi. Ve şimdi Benny öyle yapıyordu.

Ağustosböceklerinin vızıltısı.

Ormanın tavanındaki rüzgâr sesi.

Uzaklarda öten bir kuşun şakıması.

Başka bir şey yoktu.

Otuz saniye geçti.

Bu ormanda onların avcı olmaları gerekirdi. Oysa şimdi ansızın avlanacak şey haline gelmişlerdi. Ve rol değişikliği, Rachel'in kafasını karıştırdığı gibi onu fena halde korkutuyordu. Sessiz kalmak gerekliliği de çok asap bozucuydu. Çünkü genç kadın yüksek sesle bağırmak, Eric'e küfretmek ve ona meydan okumak istiyordu. Şu anda Rachel haykırabilmeyi diliyordu.

Bu arada kırk saniye geçti.

Yeniden Ben ile Rachel tepeye ihtiyatla tırmanmaya başladılar.

Kulübenin arkasındaki ormana varıncaya dek geniş bir daire çizdiler. Her adımda avlarına sezdirmeden yaklaşır gibi yürüyor ya da öyle yaptıklarını sanıyorlardı. Kuru dere yatağını geçip kuzeye döndükten sonra bile altı kez daha, doğal olmayan sesleri duyduklarını düşünerek durdular. Bazen kuru bir çalının kırılması ya da nedeni tümüyle tanımlanamayan bir sürtünme sesi kulaklarına öyle yakından geliyordu ki, sanki gözlerini korkutan düşman birkaç metre uzaklarındaymış gibi oluyor, gene de hiçbir hareketli şeyi göremiyorlardı.

Sonunda kulübenin arka tarafında ve kırk, elli metre uzağında bir yere vardıklarında Benny fısıldadı. "Bu koruda çok sayıda hayvan olmalı. Duyduklarımız onların çıkardığı sesler."

Genç kadın da fısıldayarak yanıtladı. "Ne türden hayvan onlar?"

Ben o denli alçak ses tonuyla konuştu ki, neredeyse Rachel onu işitemeyecekti: "Sincap, tilki ve bu denli yüksek alanlarda bir ya da iki kurt olabilir. Ama, Eric olamaz, kesinlikle o olamaz. Çünkü Eric savaş talimi yapmış ya da savaştan sağ çıkmış biri değil ki, bu kadar uzun süre böyle sessiz kalabilsin. Eğer Eric olsaydı onun yerini kolayca saptardık. Üstelik, gene Eric

olsa ve o senin anlattığın kadar akli dengesi bozuk biriyse, yol boyunca bir yerde üzerimize saldırması gerekirdi."

Rachel kuşkuyla, "Hayvanlar, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, hayvanlar."

Sırtlarını orada bulunan granit kayaya vermiş durumda genç kadın ormana bakıp her karanlık noktayı ve tuhaf şekilli cismi gözledi.

Tek başına avının peşinde koşan amaç dolu bir insan değil de, hayvanlar ha? Geçtikleri o biçimsiz yol boyunca karşılaştıkları gizli canlılar hep hayvanlar mıydı?

Şu halde neden kulübenin arka taraflarında bir yerde birisinin bulunduğunu, çevreyi gözlediğini ve kendisini vurmak üzere açlık çektiğini duyumsuyordu?

"Evet, onlar hayvan" diyen Ben açıklamasıyla kişisel doygunluğa ulaşmış gibi bakışlarını ormandan kulübeye çevirdi. Üzeri likenlerle kaplı granit kayalara bakıp, sonra Eric'in dağdaki sığınağının arka kesimini inceledi.

Rachel tek tehlike kaynağının kulübe olduğuna inanmadı. O da bir kalçasıyla omuzunu kayaya dayayıp arkasını güvenceye alarak dikkatini köy stilinde yapılmış kulübeye yoğunlaştırdı.

Dağ evinin arkasında kırk metreye kırk metre boyutlarında bir alan arka bahçe olarak temizlenip düzenlenmişti. Yaz güneşi şimdi orayı ısıtmaktaydı. Bu alana delice otu ekilmiş ama yamalar halinde yeşillenmişti. Çünkü toprak taş gibi sertti. Üstelik belli ki Eric buraya bir yağmurlama sistemi koydurmamıştı. Bunun anlamı da, açıklık alanın yalnızca kar sularının erimesiyle yakıcı güneş mevsimi arasında yeşil kalması demek oluyordu. Birkaç hafta süren yeşillik şimdi kısa, kahverengi ve dikensi ot kalıntılarına dönüşmüştü. Oysa, çiçek yatakları belli ki damlama sistemiyle sulandığından tüm kulübeyi çevreleyen biçimde sarı, turuncu, ateş kırmızısı ve yeşil renklerdeki zinya, sardunya, papatya, yıldız ve diğer çiçeklerle donanmıştı.

Kulübe ahşap ve kireçli harçla yapılmıştı ama ucuz ve sıradan bir bina değildi. İşçilik yüksek kaliteliydi. Eric buraya ol-

dukça çok para harcamış gibi görünüyordu. Bina taştan yapılmış bir su basmanının üzerine oturtulmuştu. Geniş çerçeveleriyle Fransız stili, kapı gibi açılan pencereleri vardı. Bunlardan ikisi aynı zamanda evin havalandırılmasına yarıyordu. Yapının kara renkli çatısı kuru odun güvelerini ürkütüyor ve oyun seven sincapları kendine çekiyor olmalıydı. Ve çatıda iyi bir TV alımını garantileyen çanak anten bile vardı.

Çevresi güzel çiçeklerle sarılan ve hoş geldiniz der gibi görünen arka kapı, pencere çerçevelerinden daha genişti. Ancak bu kapı şimdi Rachel'e bir fare kapanının açık kalmış ağzı gibi görünmekteydi.

Kuşkusuz ne olursa olsun o kapıdan geçip içeriye gireceklerdi. Bunu yapmak için dağa kadar gelmişlerdi. İçeri girecek ve Eric'i bulacaklardı. Oysa genç kadın bu zorunluluktan hoşlanmıyordu.

Rachel gibi kulübeyi uzaktan inceleyen Benny fısıldadı. "Eve gizlice girmeye olanak yok. Bir gizlenme aracı bulunmuyor. En iyisi oraya hızla yaklaşmak, koşarak varmak ve verandanın trabzanından eğilerek geçmek olacak."

"Tamam."

"Olasılıkla senin için en akılcı şey burada beklemek olacaktır. İzin ver, ben önce gideyim ve onun bir silahı var mı göreyim. Bana doğru rasgele atışlar yapsın. Eğer silahla ateş açmazsa sen de arkamdan gelirsin, Rachel."

"Burada yalnız mı kalacağım?"

"Kesinlikle uzağa gitmeyeceğim."

"Üç metre bile benim için uzak, Benny."

"Birbirimizden bir dakika ayrı kalacağız."

"Bu, benim şurada yalnız kalabileceğimden altmış kat uzun bir zaman olacak" diyen genç kadın yeniden koruluğa, oradaki gölgelere ve tanımlanamayan cisimlere dikkati dağılana değin uzun süre baktı. Sonunda, "İmkânı yok, ahbap. Birlikte gidiyoruz" dedi.

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm" diyen Ben, granit kaya-

nın ucuna doğru yürüdü. Av tüfeğini iki eliyle tutarak köşeden eğilip çevreyi gözetledi. Son bir kez daha kulübenin pencerelerinden kimse bakıyor mu diye her bir camı bakışlarıyla araştırdı.

Şu anda ağustosböcekleri vızıldamayı kesmişlerdi.

Onların suskunluğu ne anlama geliyordu?

Genç kadın bu yeni gelişmeye Benny'nin dikkatini çekemeden Ben ileri doğru hamle etti. Ağaçların gizlemesinden sıyrılıp koşarak yama/yama kahverengi kurumuş otlarla kaplı bahçeyi geçti.

Arkasındaki gölgeli ormanı cinayet işlemeye hazır yaratıklarla dolu ve bu yaratıklar onun saçlarına doğru uzanıp da kendisini çekecekmiş gibi duyumsayan Rachel bir anda Benny'nin arkasından gitmek üzere harekete geçti. Kayaları ardında bırakıp ağaçların arasından sıyrılarak güneşli alana çıktı. Verandanın yanında yere çömelen Ben'in yanına varmak üzere büyük çaba harcadı.

Soluk soluğa kalarak genç adamın yanına vardı ve çömeldikten sonra geriye dönüp ormana baktı. Kendisini hiçbir şey izlemiyordu. Gördüğüne inanamadı.

Ayağına çabuk olan Benny verandanın basamaklarını bir adımda atlayıp kapının yanına vararak sırtını duvara dayadı ve içeriyi dinledi. Belli ki içeride hiçbir ses duymamıştı. Çünkü şimdi açık kalmış mutfak kapısından av tüfeğini önünde ateş etmeye hazır durumda tutarak içeri giriyordu.

Rachel de onun peşinden gidip beklediğinden de geniş ve iyi donatılmış durumda bulduğu mutfağa girdi. Mutfaktaki küçük masada sosis ve krakerlerden oluşan kahvaltının artıkları bir tabakta duruyordu. Teneke çorba kutuları ile yerfıstığı yağı kavanozu ise yerlere saçılmıştı.

Bodruma inen merdivenin kapısı açıktı. Ben, ihtiyatla itip kaparken bodrumun karanlıklarına doğru inen basamakların görüntüsünü de gözlerden silmiş oldu.

Kendisine ne yapacağı söylenmeden Rachel mutfaktaki is-

kemlelerden birini alıp bodrum kapısının yanına getirdi. Tokmağın altına dayadı ve kapının açılmasına karşı etkili bir engeli oluşturdu. Kulübedeki ana yaşama alanlarını araştırmadan önce bodruma inmeyeceklerdi. Çünkü, eğer Eric zemin katındaki odalardan birinde ise, onlar bodruma indiğinde arkalarından mutfağa sessizce gelip kapıyı kapayabilir ve kendilerini karanlık bodruma hapsedebilirdi. Tersine, eğer bodrumda ise onlar kendisini ararken Eric merdivenleri tırmanıp sezdirmeden arkalarına yaklaşabilirdi. Kapıyı kapamak bu nahoş olasılıkları ortadan kaldırıyordu.

Kapı tokmağının altına iskemleyi dayayışına Benny'nin memnun olduğunu gördü. İkisi iyi bir timi oluşturuyorlardı.

Genç kadın mutfaktaki öteki kapıyı da görüp onu da iskemleyle berkitti. Belli ki o kapı kulübenin garajına açılıyordu. Eric orada ise kuşkusuz garajın ön kapısını açıp dışarı çıkabilirdi. O zaman küçük evin neresinde olurlarsa olsunlar, gürültüyü işitip Eric'in varlığını saptarlardı.

Rachel bir an mutfağın ortasında durarak çevreyi dinledi. Yalnızca mutfağın açık olan penceresindeki ince örgü şeklindeki perdeden gelen esintinin sesini işitti.

Oturma odası pek çağdaş döşenmiş bir yaşama alanıydı. Ve evin ön kapısı da arka kapı gibi açıktı. Birkaç yüz dosya kâğıdı, iki tane siyah plastik kaplı ve sırtı çelik yaylı küçük not defteri ile birkaç dosya klasörü yerlere saçılmıştı. Kâğıtlardan kimisi yırtılmış ya da buruşturulmuştu.

Ayrıca büyük pencerenin önündeki koltuğun yanında yerde ucu sivri, testere dişli orta büyüklükte bir bıçak duruyordu. Ormandan sızan birkaç güneş ışını cama vurup bıçağın ağzında yansıyarak parlamaktaydı.

Rachel yerdeki kâğıtlardan birkaçını elini alıp okumaya niyetlenirken Benny'nin hareketlendiğini görüp o da izledi.

Oturma odasındaki kapılardan ikisi kapalıydı. Oysa Ben'in seçmiş olduğu kapı iki buçuk santim kadar aralıktı. Genç adam elindeki av tüfeğinin namlusuyla kapıyı itip açarken her za-

manki gibi ihtiyatlıydı. Arkalarını koruyan Rachel oturma odasında kalmıştı. Bu şekilde binanın giriş kapısını, iki kapılı kapıyı ve mutfağın kemer şeklindeki girişini görebiliyor, aynı zamanda Ben'in girdiği odaya da kapısından bakabiliyordu. Orası bir yatak odasıydı. Ve Villa Park'taki malikanenin yatak odası ve Palm Springs'teki aşk yuvasının mutfağı gibi yıkıma uğratılmıştı. Bu da, Eric Leben'in şu kulübede olduğunun ve çılgınlık nöbetlerinden birini daha yaşadığının kanıtıydı.

Yatak odasında Ben ihtiyatla yana çekilip aynalı kapısı olan gömme dolaplardan birini açarak yorgun bakışlarla içine bakıyor ve belli ki ilgi çekici bir şey bulamıyordu. Oradan bitişikteki banyoya geçti ve Rachel'in görüş açısının dışına çıktı.

Genç kadın sinirli tavırlarla ön kapıya dönüp veranda ile ötesine, daha sonra mutfağın kemerli girişine ve kapalı iki kapıya baktı.

Dışarıda kesik kesik esen rüzgâr kulübenin çıkıntılı çatısında hafif ama vınlayan bir ses oluşturuyordu. Esintiyle sallanan ağaç dallarının hışırtısı ise binanın giriş kapısından duyuluyordu.

Kulübenin içindeki derin sessizlik gittikçe koyulaşmaktaydı. Yeterince tuhaftır ki, bu suskunluk bir senfoninin kreşendo (seslerin gücünün giderek artması - Çeviren) bölümleri gibi, Rachel üzerinde aynı etkiyi yaratmaktaydı.

Eric, lanet olsun! Neredesin? Neredesin Eric?

Ben, uğursuz sayılacak kadar uzun zamandan beri oradan uzaklaşmış gibiydi. Rachel ürkü içinde kalıp onu çağırma noktasına gelmişti. Ama sonunda genç adam hiçbir şey olmamış haliyle, Eric'i ve ilgi çekici hiçbir şeyi bulamadığını göstermek üzere başını sallayarak yeniden göründü.

Birlikte, iki kapalı kapının aynı banyoyu paylaşan iki yatak odasına açıldığını keşfettiler. Ancak Eric iki yatak odasına da yatak koydurmamıştı. Rachel sırayla her iki odanın da kapısına geçip orada dururken Benny odaları, dolaplarını ve ortak banyoyu araştırdı. İlk oda bir çalışma masası, kalın kitapları içeren

birkaç kitap rafı ve bilgisayarı ile büro haline getirilmişti. İkinci oda boştu ve belli ki kullanılmıyordu.

Benny'nin Eric'i bu katta bulamayacağı anlaşılınca Rachel eğilip yerden birkaç dosya kâğıdını aldı. Dikkatle bakınca bunların fotokopiler olduğunu gördü ve yazıları ivedi bakışlarla taradı. Ben, geriye döndüğünde genç kadın neyi bulduğunu biliyor ve kalbi yarış eder gibi atıyordu. Genç kadın kendi kendisiyle konuşur gibi, "Bunlar Wildcard tasarısının dosyasından kopyalar... Eric, dosyanın bir benzerini burada saklıyor olmalı" dedi.

Rachel öteki sayfaları da toplamaya başladı. Oysa Ben onu durdururken, "Önce Eric'i bulmalıyız" diye fısıldadı.

Başını öne eğerek onayını gösteren genç kadın kâğıtları yere bıraktı.

Ben binanın ön kapısına gitti. Yana çekilerek açılıp kapanan kapıyı açıp kalın kerestelerle döşeli ön verandanın boş olduğunu görerek rahatladı. Sonra, mutfağa doğru giderken Rachel onu izledi.

Genç kadın bodruma inen merdivene açılan kapının tokmağının altındaki iskemleyi çekip kapıyı açtı ve Ben merdivene doğru av tüfeğini doğrulturken kenara çekildi.

Karanlık merdivenlerde Eric görünmedi.

Alnında parıldamaya başlayan minik ter damlalarıyla Ben eşiğe doğru adım attı. Merdivenin elektrik anahtarını bulup ışıkları yaktı.

Rachel de terliyordu. Benny'ninki gibi onun terlemesi de sıcak yaz havası yüzünden değildi.

Şimdi de penceresiz bodruma inmekte olan Ben'e eşlik etmesi doğru olmayacaktı. Eric evin dışında olup kulübeyi gözetleyebilir ve en uygun zamanda içeri sızabilirdi. Sonra ikisi bodrumdan mutfağa dönerlerken merdivende ve en duyarlı oldukları anda onları tuzağa düşürebilirdi. Bu nedenle Rachel eşikte kaldı. Böylece hem merdiveni, hem mutfağı ve hem de kemerli girişten oturma odası ile açık kapıdan arka verandayı görebilecekti.

Ben bodruma giden merdivenleri olabildiğince gürültüsüz şekilde inmeye çalıştı. Gene de bazı seslerin çıkması kaçınılmazdı. Merdiven basamaklarında birkaç gıcırtı ile sürtünme sesi duyuldu. Basamakların sonunda genç adam duraksadı. Sonra sola doğru dönüp gözden kayboldu. Rachel bir an için onun gölgesini duvarda irileşmiş ve şekli çarpılmış olarak gördü. Sonra gölgesi de kayboldu.

Genç kadın mutfağın kemerli girişinden oturma odasına doğru baktı. Orası şimdi de hareketsiz ve sessizdi.

Öte tarafta, mutfak kapısında sarı renkli iri bir kelebek pervaza konmuş ağır ağır kanatlarını oynatıyordu.

Bodrumdan bir ses geldi. Ama, fazla gürültülü değildi. Olsa olsa Ben aşağıda bir şeye çarpmış olabilirdi.

Rachel merdivenlere baktı. Şimdi ne Ben ne de gölgesi görünüyordu.

Oturma odası sakindi.

Arka kapıda yalnızca bir kelebek vardı.

Aşağıdan daha büyük bir gürültü geldi.

Genç kadın hafif sesle, "Benny?" dedi.

Aşağıdan yanıt gelmedi. Olasılıkla Ben kendisini işitmemişti. Çünkü fısıltıdan biaz daha yüksek sesle adamın adını çağırmıştı.

Yeniden oturma odası ve arka kapıya baktı.

Merdivenlerde Ben'in gölgesi bile görünmüyordu.

"Benny!" diye yeniden seslendi. Sonra aşağıda bir gölge gördü. Bir an için kalbi durur gibi oldu. Çünkü gölge öyle tuhaf şekilli görünmüştü ki. Ama daha sonra Ben göründü ve merdivenleri çıkmaya başladı. Ve Rachel rahatlayarak soluklandı.

"Aşağıda su ısıtıcısının arkasına yerleştirilmiş kapağı açık bir duvar kasasından başka önemli bir şey yok" diye konuşan Benny mutfağa çıkınca ekledi. "Kasa boş. Belki de oturma odasındaki kâğıtlarla dosyaları orada saklıyordu."

Rachel elindeki silahı bırakmak, genç adamı kucaklamak ve bodrumdan sağ salim döndüğü için tüm yüzünü öpücüklere

boğmak istedi. Onu görmekten ne denli mutlu olduğunu göstermeyi diledi. Ama şu anda garaj aranmalıydı.

Gene aralarında sözü edilmemiş bir anlaşmayla Rachel garaj kapısını sağlamlaştıran iskemleyi çekip kapıyı açtı ve Benny garaja doğru av tüfeğini uzatıp güvenliği sağladı. Orada da Eric' ten iz görünmüyordu.

Genç adam garaj kapısının eşiğinde durup elektrik anahtarını araştırdı. Sonunda bulup lambayı yaktı. Ancak garajın ışığı yetersizdi. Bir duvarının yüksek yerinde küçük bir pencere olmasına karşın, garaj loştu. Benny orada bulunan başka bir elektrik düğmesine bastı. O da, garajın büyük kapısına komuta ediyordu. Kapı gıcırdayarak açıldı ve parlak gün ışığı içeriye doldu.

Garaja giren genç adam, "Böylesi daha iyi" dedi.

Onu Rachel izledi ve Eric'in burada bulunduğunun bir başka kanıtı olan siyah Mercedes 560 SEL'i gördü.

Kalkarak havaya doğru açılan büyük garaj kapısı bazı tozları yerinden kaldırmıştı. Şimdi garaja eğimle giren güneş ışığında toz taneciklerinin uçuştuğu görülüyordu. Garajdaki raflara örümcekler, taklit ipek ağlarını örmüşlerdi.

Rachel ile Ben, arabanın çevresini ihtiyatla dolaştılar. Camlarından içine bakıp kontak anahtarının yerinde sallandığını gördüler. Bagajına ve altına bile baktılar. Eric burada değildi.

Garajın arka tarafına duvara iş yapmaya pek elverişli bir çalışma tezgâhı konulmuş ve üzerine de askı tahtası şeklinde alet takacak tahta yerleştirilmişti. Oraya asılan her aletin dış hatları boya ile çizilmişti. Rachel balta şekilli yerde ağaç baltasının bulunmadığına dikkat etti. Ancak, yalnızca Eric'in saklanabileceği yerlere baktığı ve sayım yapmadığı için bu eksikliğin üzerinde durmadı.

Garaj bir insanın kendisini gizleyebileceği büyüklükte sığınma yerini içermiyordu. Genç adam bir kez daha konuştuğunda artık fısıldamak zahmetine katlanmadı. "Ben, Eric'in buraya gelip sonra gittiğini düşünmeye başlıyorum."

"Ama bu onun Mercedes'i!"

"Olabilir. Burası iki arabalık bir garaj, Rachel. Bu yüzden o bir arabasını sürekli olarak burada tutabilir. Cip ya da dört tekerlek çekişli bir pikap dağ yollarında gezmek için çok daha iyidir. Belki de federal ajanların, kendisine ne yaptığını bildiklerini ve peşine düştüklerini düşündü. Mercedes 560 SEL'i aranan bir araba diye düşünerek ciple ya da başka arabasıyla yola çıkmış olabilir."

Rachel uyuyan dev bir böceğe benzeyen siyah Mercedes'e ve sonra rafların üzerindeki örümcek ağlarına baktı. Garajdan başlayıp iki yüz metre uzaklıktaki dönemece doğru uzanan ve güneşte yanan toprak yolu gözledi. Dağlık bölgenin sessizliği şimdi genç kadına daha az uğursuzmuş gibi geliyordu. Pek huzur verici ve buyur edici gibi değil ama görüntü bir dereceye kadar daha az korkutucuydu.

Sonunda Rachel, "Eric nereye gitmiş olabilir?" diye sordu.

Ben omuzlarını silkip yanıtladı. "Bilmiyorum. Ama, kulübede enine boyuna bir araştırma yaparsam belki de bana doğru yolu gösterecek bir şeyler bulabilirim."

"Bir araştırma için zamanımız var mı? Demek istiyorum ki, dün gece Sarah Kiel'i o hastanede bırakırken federal ajanların iz üzerinde olduğunu bilmiyordum. Kıza, neler olduğunu ve bu yeri bildiğini kimseye anlatmamasını söyledim. En kötü durumda Eric'in ortaklarının köpek gibi havayı koklayıp kızı zorlayacağına ama Sarah'ın da onları atlatabileceğini düşünmüştüm. Oysa, kız hükümetin ajanlarıyla başa çıkamaz. Şimdi Sarah'ın tüm inandığı bizim hain olabileceğimizdir. O durumda kulübenin yerini söylemesinin doğru olabileceğini bile düşünebilir. İşte bu yüzden federal ajanlar er ya da geç buraya geleceklerdir."

Düşünceli tavırlarla Mercedes arabaya bakan Ben, "Bu söylediklerinde sana tümüyle katılıyorum" dedi.

"Şu halde Eric'in nereye gittiğiyle ilgilenecek zamanımız bulunmuyor. Üstelik Wildcard dosyasının bir kopyası oturma

odasında. Tüm yapacağımız, onu alıp buradan gitmek olacak. Gereksindiğimiz kanıt o."

Genç adam başını iki yana sallayarak yanıtladı. "Dosyayı elde bulundurmak önemli. Yaşamsal derecede önemli olabilir ama ben ona sahip olmayı yeterli görmüyorum."

Rachel kışkırtılmış gibi odayı adımladı. Elindeki 32'lik silahın namlusunu yere eğmemiş, tavana doğru kaldırmıştı. Çünkü, tabancası kazayla ateş alsa mermi yerdeki karolardan sekebilirdi. Genç kadın şöyle konuştu. "Dinle, Benny. Tüm öykü o dosyanın içinde. Onu basına bir verirsek..."

"Ama, bir şey daha var" diyen Benny ekledi. "Sanıyorum ki, dosya birçok teknik bilgiyi; laboratuvar sonuçlarını, formülleri ve bir gazetecinin anlayamayacağı pek çok şeyi içeriyor. Gazeteciler onu gözden geçirtmek ve kendilerine *tercüme ettirmek* üzere önce birinci dereceden bir genetik uzmanına götürmek zorunda kalacaktır."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra belki de genetik uzmanı bu konuda yetersiz kalacak ya da o alanda daha neler yapılacağına ilişkin tutucu düşünceleri olacaktır. Her iki durumda da gazetecilere dosyanın bir aldatmaca, şaka ya da hile ürünü olduğunu söyleyebilir."

"O tür tersliklerle uğraşabilir, bize doğru bilgileri verecek bir genetik uzmanının kim olduğunu..."

Bir kez daha Rachel'in sözünü kesen Ben şöyle konuştu. "Daha da kötüsü: Belki gazeteci dosyayı, kendisi Pentagon için araştırmalar yapan bir genetik uzmanına götürebilir. DNA'nın yapay olarak üretilmesinde çalışan pek çok bilim adamının federal ajanlarla bağıntılı olması ve onların da gizlilik taşıyan dosyanın basına verildiği hakkında ajanları bilgilendirmeleri olasıdır."

"Federal ajanlar benim niyetimi bilemezler."

"Ama, senin için bir dosya açmışlarsa (ki açmışlar), o zaman senin planlarının ne olacağına ilişkin kuşkuları da vardır."

Rachel mutsuz bir ifadeyle, "Evet, tamam" diyerek onayladı.

"Öyle durumda Pentagon'nca desteklenen bilim adamı devlet kurumlarını memnun etmek ve araştırma yardımlarını bolca hak etmek üzere pek hevesli olacak; dosya eline geçtiği anda ajanları uyaracaktır. Kuşkusuz bilim adamları o yardımları yitirmek ya da savunma gizlerinin açığa vurulması suçuyla kınanmak istemezler. Böylece en iyi durumda gazetecilere 'Lanet olası dosyanızı alıp defolun' diyerek ağızlarını kapayacaklardır. Bu en iyi durumdur. Oysa pek olasılıdır ki, gazetecileri federal ajanlara bildirecek ve gazeteciler de bizi ajanlara teslim edecektir. Dosya yok edilecek ve o arada bizler de olasılıkla ortadan kaldırılmış olacağız."

Rachel, Benny'nin söylediklerine inanmak istemiyor ama içinde gerçeklik payı olduğunu biliyordu.

Ormandaki ağustosböcekleri yeniden vızıldamaya başlamıştı.

Genç kadın, "Bu durumda ne yapacağız?" diye sordu.

Belli ki Ben küçük evin odalarını dolaşıp Eric'i ararken bu sorunun yanıtını düşünmüştü. Yanıtı pek açık seçik oldu. "Elimizde Eric ve dosya bulunursa daha güçlü olacağız. Yalnızca bir avuç insanın anlayabileceği şifreli araştırma dosyası ile bizler de kafası delik yürüyen bir ölü adam gibi oluruz. Ve Tanrı tanıktır ki, hiçbir gazete ya da TV istasyonu dosya üzerinde uzman görüşü olmadan bir yayın yapamayacaktır. Eğer Eric elimizde olursa, federal ajanların bizi susturması olası değildir. Eric bir kez TV haberlerinde ve *Times* ile *Newsweek* dergilerinin kapaklarında gözükürse ya da *National Enquirer* on yıla yetecek kadar malzeme kazanır ve David Letterman her gece bu konuda hortlak fıkraları anlatırsa; kimse bizleri susturmakla bir şey kazanamaz."

Ben derin bir soluk alırken şimdi onun hoşlanılmayacak bir öneride bulunacağı konusunda Rachel'in içinde önsezi doğuyordu.

Genç adam sözlerini sürdürünce Rachel'in önsezisi doğrulandı. "Pekiyi. Söylediğim gibi, Eric'in nereye gitmiş olabileceğine ilişkin bir sonuca varmam için burayı tümüyle aramam gere-

kiyor. Ama, yetkililer hemen buraya gelebilirler. Şimdi bizde Wildcard dosyasının bir kopyası olduğuna göre onu bizden kapmaları rizikosunu göze alamayız. Bu yüzden ben ipucu ararken sen dosya ile birlikte yola çıkmalısın."

"Ayrılmamızı mı söylüyorsun? Oh, olamaz. Hayır, hayır!"

"Tek yol bu, Rachel. Bizler..."

"Hayır."

Ben'i burada yalnız bırakmak düşüncesi genç kadının içini buz gibi ediyordu. Kendisinin tek başına kalması da Rachel için dayanılmaz bir şeydi. Son yirmi dört saat içinde aralarındaki bağıntının ne denli etkili olduğunu sezinlemişti.

Rachel, Ben'i seviyordu. Tanrım! Onu nasıl da seviyordu!

Güven verici kahverengi gözlerinin incelikli bakışlarını genç kadının üzerinde sabitleştiren Benny patronluk taslamadan ama olasılıkla Vietnam'da öğrendiği teknikle astlarıyla konuşurken kullandığı yetki ve akılcılıkla dolu bir ses tonuyla şöyle konuştu: "Sen, Wildcard tasarısı dosyasını alıp gideceksin. Birçok kopyasını çıkarıp onları ayrı ayrı yerlerdeki güvenilir arkadaşlarına göndereceksin. Birkaç kopyayı da ivedi bir rica ile elde edeceğin yerlere saklayacaksın. Bu şekilde elimizdeki tek kopyayı yitirme ya da onun elimizden alınma olasılığından endişe duymayacağız. Elimizde iyi bir sigortamız olacak. Ben, o arada kulübeyi baştan aşağı arayıp ortaya neler çıkaracağıma bakacağım. Eğer bizi Eric'e götürecek bir şey bulursam, seninle önceden kararlaştıracağımız bir yere gider ve sonra adamı birlikte kovalarız. Eğer bir iz bulamazsam gene buluşur ve daha sonra ne yapacağımıza karar verene kadar birlikte saklanırız."

Rachel ayrılmalarını ya da adamı burada yalnız bırakmayı hiç istemiyordu. Eric çevrede olabilir ya da federal ajanlar gelebilirdi. Benny öldürülebilirdi. Ama, genç adamın ayrılmalarına ilişkin savunması pek inandırıcıydı: Lanet olsun! Ben haklıydı.

Buna karşın genç kadın şöyle konuştu. "Tek başıma gider ve arabayı alırsam sen buradan nasıl çıkacaksın?"

Beny yalnızca vakti öğrenmek için değil, zamanın tüken-

mekte olduğu yolunda Rachel'i etkilemek üzere kol saatine baktı. Sonra, "Kiraladığımız Ford arabayı bırakabilirsin. Sırası gelmişken söyleyeyim, en kısa zamanda o arabadan kurtulmalıyız. Sen Mercedes'i alırsın ve ben de onu hemen başka bir arabayla değiştirmek üzere Ford'u kullanırım" dedi.

"Onlar Mercedes'i de arıyor olmalılar."

"Oh, kuşkusuz öyle. Ancak, aranan siyah Mercedes'in özellikle Eric'in tanımına uyan bir kişi tarafından kullanıldığı belirtilmiştir. Şimdi onu sen kullanacaksın, Eric değil... Ve biz onun plakasını çakıltaşı yolda park edilmiş bir başka arabanınkiyle değiştireceğiz. Bu da bir önlem olacak şimdilik."

"Ben ondan emin değilim."

"Ben eminim."

Sanki haziranda değil de kasım ayının bir günündeymiş ve üşümüş gibi kollarını göğsünde kavuşturan Rachel, "Pekiyi, daha sonra nerede buluşacağız?" diye sordu.

"Las Vegas'ta."

Yanıt genç kadını şaşırtmıştı. "Neden orada?" dedi.

"Güney Kaliforniya bizim için çok tehlikeli bir yer durumuna geldi. Burada gizlenebileceğimizi sanmıyorum artık. Eğer Las Vegas'a kaçarsak, orada bir yer bulabiliriz."

"Nasıl bir yer?"

"Vegas'ta, kentin batısındaki Tropicana bulvarında bir motelim var."

"Ve sen işbilir bir kişisin, öyle mi? Eski modaya meraklı, tutucu Ben Shadway, Las Vegas'ta kurnaz bir işadamı mı?"

"Emlak değerlendirme şirketim birkaç kez Las Vegas'ta iş yaptı. Sonunda o motelin sahibi oldum. Ama kurnaz bir işadamı değilim ben. Motelim de, Vegas standartlarına göre küçük bir işyeri. Yirmi sekiz odası ve yüzme havuzu olan eski bir motel. İyice onarılmış durumda da değil. Moteli satın alma işlemini iki hafta önce bitirmiştim. Orayı yıkıp altmış ünitelik yeni bir moteli restoranıyla birlikte kuracağız. Sanırım eski motelin elektrik sistemi çalışıyor. Müdürün dairesi oldukça yıpranmış

durumda ama çalışan bir banyosu, eşyaları ve telefonu var. Zorunlu kalırsak orada konaklar ve plan yapabiliriz. Ya da Eric'in ortaya çıkmasını pek orta yerde ve federal ajanların rezaleti göze alamayacağı yerde bekleriz. Her neyse, burada bir ipucu bulamazsam yapacağımız tüm şey gizlenmek olacak."

Rachel sordu. "Arabayla Las Vegas'a mı gideceğim?"

"Öylesi en iyi çözüm olur. Federal ajanların bizleri yakalamayı ne denli istediklerine bağlı olarak (sanırım bizi yakalamayı çok istiyorlar), belki de büyük havaalanlarında adam tutuyorlardır. Sen Silverlake yolunu izler, sonra on beş numaralı eyaletler arası yola sapar ve akşama kadar Las Vegas'a varırsın. Ben de bir iki saat sonra yola çıkıp seni izlerim."

"Ama, eğer polisler buraya gelirlerse?..."

"Yalnız başıma olur ve senin için endişelenmezsem kolayca onların elinden kaçabilirim."

Genç kadın ters bir tavırla, "Onların yetersiz kalacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, yalnızca kendimin daha yeterli olduğunu sanıyorum."

"Çünkü bu iş için yetiştirilmiştin. Ama, o on beş yıl önce değil miydi?"

Ben hafifçe gülümseyerek yanıtladı. "Savaş bana dün olmuş gibi geliyor."

Ve gerçekten genç adam formda kalmıştı. Rachel bunu tartışamazdı. Ne demişti: Vietnam ona en az beklediği anda karanlık ve alçak bir dünyaya hazır olmayı öğretmemiş miydi?

Bir kez daha satine bakan Ben, "Eh, ne diyorsun, Rachel?" diye sordu.

Genç kadın en büyük şansının ve gelecekte birlikte kalmalarının Benny'nin isteklerini yapmak olduğunu sezinliyordu şimdi. "Tamam!" diyerek ekledi. "Pekiyi, ayrılacağız. Ama bu durum beni korkutuyor, Benny. Sanırım benim böyle şeylere cesaretim kalmadı artık. Üzgünüm, ayrılmak beni korkutuyor."

Genç adam, Rachel'e yaklaştı. Onu öptü ve "Korkmak utanılacak bir şey değil. Yalnızca çılgınların korkusu bulunmaz" dedi.

24

Cehennemden Özel Korku

DR. EASTON Solberg, polis dedektifleri Julio Verdad ve Reese Hagerstrom ile saat birdeki buluşmasına on beş dakika geç kalmıştı. Dedektifler onu, kapısı kilitli odasının önünde bekliyorlardı. Sonunda kolları kitap ve dosyalarla dolu olarak geniş koridorda adeta koşar gibi gelirken randevusuna geç kalan altmış yaşındaki bir profesör gibi değil, yirmi yaşında biraz önce soygun yapmış genç bir adam gibi görünüyordu.

Üzerinde kendisine bir ölçü büyük olan kahverengi takım elbise, mavi gömlek ve yeşil, turuncu çizgili bir kravat vardı. Bu kravat, Julio'ya göre tuhafiye mağazalarında özellikle şaka hediyesi olarak satılan boyunbağlarına benziyordu. En açıkelli bir övgüyle bile Solberg değil yakışıklı, sıradan bir kişi bile sayılamazdı. Kısa boylu ve tıknazdı. Ay gibi yuvarlak yüzündeki basık burnu, bazı kişilerde ucu kalkık küçük bir organ sayılabilecekken onda domuzların burnu gibi görünüyordu. Birbirine yakın gri renkli gözleri dumanlı gözlük camlarının ardında yaşlı ve miyoplu gibiydiler. Hafifçe geriye kaçık çenesine göre ağzı tuhaf biçimde genişti.

Oda kapısının önünde coşkun tavırla özür dileyişinden sonra kolları dolu olmasına karşın, iki dedektifle el sıkışmakta ısrar etti. Ve yere düşürdüğü kitapları Julio ile Reese topladılar.

Solberg'in çalışma odası bir kaosu andırıyordu. Kitaplar ve bilimsel dergiler tüm rafları doldurup taşmış, yerlere dökülmüş ve bazı kitapları odanın köşelerinde iple bağlı paketler durumuna sokulmuştu. Odadaki her eşyanın üzerinde de dergi ve kitap vardı. Çalışma masasının üzeri dosyalar, dizin kartları ve

not defterleriyle doluydu. Profesör iki iskemlenin üzerindeki kitapları kaldırıp Julio ile Reese'e yer açtı.

Sonra kendi oturacağı yere geçmeden önce sanki ilk kez görüyormuş gibi, "Pencereden görünen şu güzel manzaraya bir bakın!" dedi.

Kaliforniya Üniversitesi'nin kampüsü pek çok ağacı, geniş çim alanı ve çiçek tarhlarıyla kutsanmış gibiydi. Çünkü, Orange ilçesinin en güzel yerlerinden birine yayılmıştı. Dr. Solberg'in binanın ikinci katındaki odası kampüsün düzgün kesilmiş çimine; okaliptüs ve diğer dev ağaçların altındaki tarlalarda bulunan turuncu, kırmızı, pembe parlak renkli çiçeklerine bakıyordu.

"Beyler, bizler burada, bu güzel topraklarda, ılıman iklimde ve bolluk içinde yaşayan hoşgörülü insanlar arasında yaşayanlar olarak dünyanın en şanslı kişileri arasında sayılırız" diyen profesör pencereye iyice yaklaşıp güdük kollarıyla tüm Güney Kaliforniya'yı kucaklamak ister gibi davranarak sözlerini sürdürdü. "Ve ağaçlar... Özellikle ağaçlar. Şu kampüste olağanüstü ağaç örnekleri var. Ben ağaçları pek severim. Hobim ağaçlardır. Onları incelemek ve sık rastlanmayan ağaç türlerini yetiştirmektir. Mesleği insan biyolojisi ve genetik olan bir kişi için hobim pek güzel bir değişikliktir. Ağaçlar öyle görkemli, öyle soylu şeylerdir ki... Onlar meyvelerini; ceviz ve fındık gibi kabuklu yemişlerini, güzelliklerini, gölgelerini, kerestelerini ve oksijeni verirken karşılık olarak bir şey almazlar. Eğer ölümden sonra yeni bir bedene girmeye inansaydım, ağaç olarak geri gelmek için dua ederdim" diyen adam Julio ile Reese'e teker teker bakarak ekledi. "Siz ne dersiniz? Ağaç olarak geriye dönmenin, dev bir meşe ya da ladin olarak görkemli uzun bir yaşam geçirmenin, insanlara portakal ve elma vermenin, çocuklara tırmanacakları büyük güçlü dallar uzatmanın muazzam bir şey olacağını düşünmez misiniz?" Dr. Solberg kendi monologuna kendisi de şaşarak gözlerini kırpıştırdı ve "Oysa, siz buraya ağaçlar ve yeni bir bedene girme hakkında konuşmak için gelmediniz kuş-

kusuz... Beni bağışlayın... Ama iyi, şu görüntü yok mu? Beni kaptı götürdü o konulara."

Şanssız domuz burunlu yüzüne, perişan görünüşüne, belirgin dağınıklığına ve randevusuna hayli geç kalışına karşın, Solberg kendisini en az üç önemli özelliği ile tavsiye ettirecek niteliklere sahip olduğunu ortaya koyuyordu: Adamın keskin bir zekâsı, yaşama zevki ve iyimserliği vardı. Dedektif Julio, Dr. Solberg'i tanımanın insanı şevklendirdiğini görüyordu. Profesörü biraz tanıyınca hemen sevmişti.

Solberg çalışma masasının arkasına geçer, deri koltuğuna oturur ve dosyaların ardında kaybolurken Julio, "Telefonda bana Eric Leben'in karanlık bir yönü bulunduğunu ve onu yalnızca karşı karşıya gelirsek anlatabileceğinizi söylemiştiniz" dedi.

"Ve tümüyle aramızda kalmasını isteyerek konuşacağım" diyen profesör ekledi. "Size daha önce söylediğim gibi, vereceğim bilgiler sizin izlediğiniz vaka ile ilgiliyse dosyaya girmesini; ilgili değilse bir kenara ayrılmasını isteyeceğim."

Julio şöyle yanıtladı. "O konularda size garanti veriyorum. Telefonda anlattığım gibi, konuşmamız en az iki cinayetle ve çok gizli savunma gizlerinin sızdırılışı ile ilgili pek önemli bir araştırma hakkında olacak. Sizden bilgi almaya gereksiniyoruz."

"Eric'in ölümünün kaza olmadığına mı inanıyorsunuz?"

"Hayır" diyen Julio sözlerini şöyle sürdürdü. "Olay kesinlikle bir kazaydı. Ama bu arada başka ölümler oldu. Biz sizinle ayrıntıları tartışmayacağız. Bu vakaya ilişkin dosya kapanmadan önce daha başka ölümler de olabilir. Bu yüzden Dedektif Hagerstrom ile ben, bizimle işbirliği yapacağınızı umut ediyoruz."

"Oh, kuşkusuz sizinle işbirliği yapacağım" diyen Easton Solberg küt parmaklı ellerini havada sallayarak işbirliği yapmayacağının kesinlikle düşünülmemesini ister gibi davranıp ekledi: "Ben, Eric'in duygusal sorunlarının sizinle ilgili olup olmadığını bilmememe karşın, ilgili olabileceğini umuyor ve ondan da korkuyorum. Dediğim gibi... Eric'in karanlık bir yönü vardı."

Oysa ki Solberg, Eric'in karanlık yönünü anlatmaya başla-

madan önce en az on beş dakika süreyle genetik uzmanının iyi niteliklerini anlattı: "Eric bir dahiydi. Çok çalışkan bir insandı. Çalışma arkadaşlarına karşı pek açıkelliydi. Espri anlayışı güçlüydü. Güzel sanatlara düşkündü. Ve zevkleri mükemmel sayılırdı. Köpekleri çok severdi."

Julio artık Eric Leben'in heykelinin kentin önemli binalarından birinin önüne dikilmesi için yapılacak bağışları toplamak üzere bir komitenin kurulmasını düşünmeye başlamıştı neredeyse. İş ortağı Reese'e baktı ve Solberg'in coşkulu gevezeliklerinin onu pek eğlendirdiğini gördü.

Ama sonunda Profesör şöyle konuştu: "Ancak, Eric sorunlu bir adamdı. Bunu size söylemekten ötürü üzgünüm. Bir süre benim öğrencim ve asistanım oldu. Ama, kısa dönemde onun öğretmenini geçeceğini sezinledim. Artık öğretmen-öğrenci ilişkisi bitip de meslektaş olduğumuzda arkadaşlığımız başladı. Arkadaşlık ama, hepsi o kadar. Kesinlikle yakın dost olamadık. Çünkü Eric herhangi bir ilişkinin yakın dostluğa dönüşmesine kesinlikle izin vermezdi. Bu yüzden mesleki olarak yakın ama dost olamadığımız sıralarda onun genç kızlara olan tutkusunu öğrendim."

Reese sordu. "Hangi yaştaki kızlara tutkundu?"

Solberg duraksayarak konuştu. "Sanki ona... ihanet ediyormuşum gibi geliyor bana."

"Sizin söyleyeceklerinizin çoğunu zaten biliyor olabiliriz" diyen Julio ekledi. "Pek olasıdır ki, anlatacaklarınızla bizi doğrulayacaksınız."

"Sahi mi? Eh... İlişki kurduğu on dört yaşındaki bir kızı tanıyorum. O sıralarda Eric otuz bir yaşındaydı."

"Olay, Geneplan şirketinin kuruluşundan önce miydi?"

"Evet. Eric o sıralarda Kaliforniya Üniversitesi'nde öğretim görevlisiydi. Ve zengin değildi henüz. Ama onun bir gün akademik kariyerini bırakıp dışarıda pek başarılı olacağını biliyorduk."

"Saygın bir öğretim görevlisi çevrede dolanıp on dört yaşın-

daki kızlarla serüven yaşadığına ilişkin olarak övünmez..." diyen Julio biraz düşünüp sordu. "Olayı nasıl öğrendiniz?"

Dr. Solberg anlatmaya başladı. "Bir hafta sonu olay gerçekleşmiş. Avukatı kent dışındayken Eric'in tutukluluk durumunu kaldırtması için kefalet yatırması gerekmiş. Tutuklanması ile ilgili çirkin ayrıntıların çevreye yayılmaması için kimseye güvenemediğinden beni aramış. Ben, o konuda biraz rahatsız oldum kuşkusuz. Bir öğretim görevlisinin bu denli çirkin bir işe karışmasının çevreye yayılmamasında benim sansür uygulayacağımı ve aynı zamanda bana açacağı gizleri saklayacağımı biliyordu."

Easton Solberg konuştukça koltuğuna gömülüyor ve sanki anlatmak zorunda kaldığı öyküden duyacağı utancı azaltmaya çalışıyordu. On bir yıl önce o cumartesi günü Leben'in telefonundan sonra Dr. Solberg, Hollywood'daki bir polis karakoluna gitmiş ve orada Eric Leben'i her zaman tanıdığından çok farklı durumda; sinirli, kendine güvencini yitirmiş, utançlar içinde ve yitik biri olarak bulmuştu. Bir gece önce Eric bir polis ekibi tarafından Hollywood'un çoğu evinden kaçmış ve uyuşturucu sorununa kapılmış sokak serserilerine yataklık eden kötülük kaynağı bir motelde suçüstü basılmıştı. On dört yaşında henüz reşit olmayan bir kızla cinsel ilişkide bulunurken yakalanmış ve erginlik yaşının altındaki kız ilişkiyi para için yaptığını kabul etmesine karşın, Eric hakkında zorunlu olarak dava açılmıştı.

Başlangıçta Eric Leben, kızın yaşından daha büyük gösterdiğini ve onun yaşını bilmeye olanak bulunmadığını söylemişti. Daha sonra belki de Dr. Solberg'in ilgisi karşısında silahlarını yitirir gibi olmuş ve dili çözülerek genç kızlara karşı duyduğu tutkuyu adama anlatmıştı. Solberg olayı öğrenmek istememiş ama Eric'in o anda sempatiye gereksinimine karşı çıkamamıştı. Eric'in gizlerini ve yaşamının alçak yönlerini bir başkasına açmaya fena halde gereksindiğini duyumsamış, ona hem acıyarak hem de duyduklarından iğrenerek adamın anlattıklarını dinlemişti.

"Yalnızca genç kızlara karşı duyulan bir istek değildi bu" diyen Solberg söylediklerinin altını çizer bir tavırla konuştu. "Bir tutkuydu, zorlamaydı ve korkunç sancılı bir gereksinimdi."

O sırada Leben otuz bir yaşındaymış ve yaşlanmak ile ölmekten pek fazla korkmuyormuş. Ve daha o zamanda araştırmalarının merkezini uzun ömrün sağlanması çalışmaları oluşturuyormuş. Ama soruna yaklaşımı yalnızca bilimsel yönden değil, özel ve kişisel olarak duygusal ve akıldışı yöntemlerle oluyormuş. Bir şey daha, birlikte yatağa girdiği pek genç kızların dirimsel enerjisini her nasılsa kendisine çektiğini duyumsuyormuş. O düşüncesinin saçma ve boş bir inanç olduğunu bilmesine karşın, gene de kızları izlemek üzere içinde bir zorlamayı algılıyormuş. Klasik anlamda, çocuklara saldıran gerçek bir sapık değilmiş. Genç kızları kendisiyle yatmaya hiçbir zaman zorlamamış. Yalnızca kendisiyle işbirliği yapan ve genellikle hayat kadını olma yolunda ilerleyen genç kızların peşinden gidermiş."

Easton Solberg rahatsız olmuş ve hafifçe cesareti kırılmış gibi anlatımını sürdürdü: "Ve kimi zaman Eric o kızları tokatlarmış. Onları gerçekten dövmez ama sert davranırmış. Bana bunu ilk kez açıkladığında, olayı ilk kez kendi kendisine de anlattığını duyumsadım. O kızlar öyle gençmiş ki, gençliğe has özel bir küstahlığa sahipmişler. O küstahlıkla ölünceye değin birlikte yaşayacak gibiymişler. Eric onların bu özelliğini duyumsuyor; kızları incitiyor, içlerindeki küstahlığı söküp atmak ve onlara ölümden korkmayı öğretmek istiyormuş. Kendisinin anlattığı gibi, 'Onların masumluğunu, kızların gençlik dolu masum enerjilerini çalmaya çalışıyormuş'. Ve böylece onların masumluk ve gençliğini kendisine alabileceğini duyumsuyormuş."

Julio, rahatsız olmuş gibi, "Akıl hastası bir vampir" dedi.

"Evet" diye onaylayan Solberg sözlerini sürdürdü. "Tümüyle öyle. O kızların gençliklerini emerek sonsuza değin genç kalabileceğine inanan bir vampir. Aynı zamanda bunun bir fantezi olduğunu ve genç kızların kendisini genç tutamayacağını biliyor

ama gene de kendisini fantezinin pençesinden kurtaramıyordu. Hasta olduğunu bilmesine, kendi kendisiyle alay etmesine ve kendisini dejenere biri saymasına karşın, o tutkulardan kendisini kurtaramıyordu."

Reese, "Pekiyi, ergin olmayan kızla cinsel ilişki kurma suçlamasının sonucu ne oldu, Dr. Solberg? Eric'in bir sabıka kaydı bulunmuyor" dedi.

"Kız yeniyetmelerin korunmasıyla ilgili kuruma gönderildi ve en az güvenlik önlemlerini içeren bir binaya sokuldu. Ve sonra oradan kaçıp kentten kayboldu. Yanında kimliği bulunmuyordu ve polislere verdiği uydurma bir addı. Bu yüzden onu izleyemediler. Kız olmayınca Eric hakkında dava açılamadı ve suçları düşmüş oldu."

Julio sordu. "Eric'i psikiyatri yönünden tedaviye zorladınız mı?"

"Evet, ama doktora gitmedi. Çok zeki, içine kapanık bir adamdı. Ve zaten kendi kendisini ruhsal çözümlemeye sokmuştu. Akılsal durumunu biliyor ya da akılsal durumunun nedenini bildiğini sanıyordu."

Julio Verdad iskemlesinde öne doğru eğilip sordu. "Ve o, bu nedeni bulabildi mi?"

Solberg gırtlağını temizledi, konuşmaya başlar gibi oldu. Sözlerini nasıl sürdüreceğini kararlaştırmaya gereksinirmiş gibi başını iki yana salladı. Belli ki profesör konuşmanın gidişinden ve Leben şimdi ölmüş olsa bile ona ihanet etmiş olmaktan utanç duyuyordu. Çalışma masasının üzerine yığılmış kâğıtlar artık ardına gizlenilecek bir yığını oluşturmaz olmuştu. Bu yüzden Solberg yerinden kalkıp pencereye doğru yürüdü. Böylece arkasını Julio ile Reese'e dönmüş ve yüzünü onlardan gizlemişti.

Profesörün aslında pek yakını olmadığı ölü bir kişinin arkasından konuşmakla duyumsadığı hüzün ve kendi kendisini kınaması bazı kişilere aşırı duygusallık gibi görünebilirdi. Oysa, Julio bu durumu gördükçe Solberg'e duyduğu hayranlık artıyordu. Ahlâksal değerlere pek az kişinin inandığı bir çağda pek

çok insan arkadaşlarına en ufak vicdan azabı duymadan ihanet edebilirdi. Ve öyleleri için bu tür bir ikilemi yaşamak güç anlaşılır bir durumdu.

"Eric bana, çocukken dayısı tarafından cinsel yönden kendisine pek fena davranıldığını anlatmıştı" diyen Solberg pencereye anlatır gibi konuşmasını sürdürdü. "Dayısının adı Hampstead imiş. Irza tecavüz olayı dört yaşındayken başlamış ve Eric dokuz yaşına girene değin sürmüş. Dayısından pek korkar ve olayı başkalarına anlatmaya utanırmış. Utancı ailesinin çok sofu oluşundan kaynaklanıyormuş. Bilirsiniz, bu önemlidir. Leben'in ailesi Nasıra'lıymış. Onlarda dinsel kurallar pek sıkıymış. Müzik dinlemek ve dans etmek yasakmış. Öyle soğuk ve dar dinsel kalıplar, yaşamı kapkaranlık yapar. Kuşkusuz Eric de dayısıyla yaptıklarından dolayı, o duruma zorlanmış olsa bile, kendini günahkâr gibi duyumsuyor ve bunu ebeveynlerine anlatmaya çekiniyormuş."

"Bu ortak bir davranıştır" diyen Julio açıkladı. "Sofu olmayan ailelerde bile çocuk büyüklerin suçundan ötürü kendi kendisini kınar."

Solberg anlattı. "Dayısı Barry Hampstead'den korkusu aydan aya ve haftadan haftaya artmış. Ve sonunda Eric, dokuz yaşındayken dayısını bıçaklayıp öldürmüş."

Şaşkına dönen Reese sordu. "Tanrım! Dokuz yaşındayken mi yapmış o işi?"

"Hampstead bir koltuğun üzerinde uyuyormuş" diyen Solberg ekledi. "Eric onu et bıçağıyla öldürmüş."

Julio olayın dokuz yaşında olan ve zaten uzun süren tecavüzlerden sonra duygusal yönden yıkıma uğrayan bir çocuk üzerinde yaratacağı travmayı düşündü. Aklının gözlerinde çocuğun sıkıca tuttuğu bıçağı kaldırıp indirişini,parıldayan bıçağın ağzından kanların saçılışını ve çocuğun bakışlarında oluşan korkuyu ama gene de o işi bitirmeye zorlanışını gördü. Dedektif titredi.

Profesör Solberg anlatışını sürdürdü. "Daha sonra herkesin

olanları öğrenmesine karşın, Eric'in annesiyle babası her nasılsa sapık düşünceleriyle Eric'i hem zina yapan hem de cinayet işleyen bir çocuk olarak görmeye başlamışlar. Gece gündüz onun ruhunu cehennemden kurtarmak üzere psikolojik yönden yıkıma uğratan ve onu disipline sokmaya çalışan bir kampanya açmışlar. Ona İncil'den pasajları sesi kısılana değin yüksek sesle tekrar tekrar okutuyorlarmış. Eric o karanlık ve nefret dolu evden çıkıp yüksekokula giderek dışarıda parttaym işler aldığında, burslar kazandığında ve pek çok akademik derecenin sahibi olup da bilim adamı gibi saygı görmeye başladığında bile kendisini cehenneme mahkum sanıyormuş. Belki de o zaman buna yarı yarıya inanıyordu..."

Ansızın Julio bu sözleri neyin izleyeceğini anladı ve bir soğukluk duyumsamasının sırtında yükseldiğini algıladı. Ortağına baktı ve Reese'in yüzünde de kendi duyumsamalarının yansımasını gördü.

Şimdi de tüm görkemiyle pencerenin önünde uzanan ve güneş ışıklarıyla yıkanan üniversite kampüsüne bakan Solberg yeniden konuştu. "Eric'in yaşamın uzatılması çalışmaları ve genetik mühendisliği sayesinde ölümsüzlüğün düşünü kurduğunu biliyoruz. Belki de şimdi gerçekçi olmayan hedefe onun neden öyle tutkuyla bağlandığını anlamışsınızdır. Tüm iyi öğrenimine, akılcılık yeteneğine karşın onun bir tek mantıksız yanı vardı: Tüm kalbiyle, öldüğünde cehenneme gideceğini, çünkü yalnızca dayısı tarafından günaha sürüklendiği için değil, aynı zamanda onu öldürdüğü için hem günahkâr hem de katil olarak cehenneme gitmeye hak kazandığına inanıyordu. Bana, cehennemde bile dayısı ile karşılaşacağından ve çekeceği eziyetin sonsuza dek süreceğinden korktuğunu söylemişti. Ölümsüzlük onun için Barry Hampstead'den sonsuza kadar kurtuluşu demek olacakmış."

Julio titreyip çocukluğundan beri ilk kez haç çıkararak, "Yüce Tanrım!" dedi.

Sonunda yüzünü pencereden odaya doğru döndüren ve de-

dektiflerle karşı karşıya gelen Profesör şöyle konuştu. "İşte bu yüzden Eric için ölümsüzlüğü arayışı yalnızca yaşama tutkusundan değil, cehenneme karşı duyduğu özel korkusundan kaynaklanıyordu. Böyle bir güdü ile onun tutkulu bir insan durumuna geldiğini sanırım görebileceksiniz."

Julio, "Evet, o durum kaçınılmazmış" diye yanıtladı.

"Eric'in genç kızlara doğru sürüklenişi, yaşamı uzatmak için araştırmalar yapışı ve Azrail'i aldatmak isteyişi her yıl geçtikçe daha da kötüleşti" diyen Solberg ekledi. "O hafta sonu bana itiraflarını yaptıktan sonra yollarımız iyice ayrıldı. Belki de özel yaşamını bana anlattığı için pişmanlık duyuyordu. Birkaç yıl sonra evlendi. Ama çocukluğunu ve dayısını karısına bile anlattığını sanmam. Belki de onları anlattığı tek kişi benim. Aramızdaki uzaklığın giderek artmasına karşın, zavallı Eric'in yaşlandıkça ölümden korkusunun arttığını öğrendim. Aslında kırk yaşına girdiğinde tümüyle çileden çıkmıştı. Ve dün, onun öldüğünü duyunca üzüldüm. Zeki bir adamdı ve insanlığa çok fazla katkıda bulunacak güce sahipti. Öte yandan yaşamında mutlu değildi. Ve belki de ölümü bile tebdili kıyafet gibi bir şey olabilirdi. Çünkü..."

Julio, "Evet" dedi.

Solberg içini çekti ve şimdi hafifçe terlemeye başlıyormuş gibi yüzünü eliyle kurulayarak sözlerini sürdürdü. "Eh, ben bazen Eric'in yaptığı araştırmalarda bazı aşamalara vardığından endişe ediyorum. Eğer genetik yapısını yaşamını uzatmak üzere düzene koyduğuna inanıyorsa, henüz doğruluğu kanıtlanmamış bir işlemi kendi üzerinde deneyecek kadar aptal davranmış olabilir. Eric kendi genetik yapısını bozmanın korkunç rizikolarını biliyordu. Ama, ölümden ve öteki dünyadan korkusu o denli amansızdı ki, bu rizikoları korkusuyla kıyasladığında ona küçük şeylermiş gibi görünebilir. Ve eğer Eric kendisini bir kobay gibi kullandıysa başına neler geleceğini Tanrı bilir!"

Eğer Eric'in dün akşam morgdan kaybolduğunu bilsen daha neler söylerdin, Bay Solberg? diye düşündü Julio.

25

Tek Başına

BEN ile Rachel, Wildcard dosyasının fotokopi sayfalarını sıraya koymaya girişmediler. Yalnızca kulübenin oturma odasının döşemesine saçılmış sayfaları toplayıp Benny'nin mutfaktaki dolaplardan birinden aldığı naylon çöp torbasına doldurdular. Sonunda, Ben torbanın ağzını plastik kaplı bir telle bağladı ve torbayı Mercedes arabada sürücü koltuğunun arkasındaki döşemeye koydu.

Mercedes'i toprak yolda sürüp bahçe kapısına vararak Ford arabanın hizasına park ettiler. Umut ettikleri gibi, bahçe kapısındaki asma kilidin anahtarı, Mercedes'in kontak anahtarının bağlı olduğu destenin arasında bulunuyordu.

Ben, Ford'u kullanıp kapının iç tarafına getirirken Rachel, Mercedes'i kapıdan çıkarıp dışarıya park etti.

Genç kadın şimdi 560 SEL'in içinde, 32'lik tabancası kucağında olmak üzere sinirli tavırlarla çevreye bakınıyordu.

Ben toprak yolda yürüyerek gözden kayboldu. Kulübeye gelirlerken yolda park edilmiş olduklarını gördüğü üç arabaya doğru gidiyordu. Yanına Mercedes'ten söktüğü iki plaka ile bir tornavida ve kerpeten almıştı. Dönüşte bir Dodge pikap arabadan söktüğü ve 560 SEL'e takacağı plakalar elindeydi.

Sonunda arabaya bindi ve Rachel'e, "Las Vegas'a gidince bir genel telefondaki rehberde Whitney Gavis adlı kişinin numarasını bul, onu ara" dedi.

"Kimmiş o?"

"Eski bir arkadaş. Benim hesabıma çalışıyor. Biraz önce sana

sözünü ettiğim Golden Sand Inn adlı eski motele gözkulak oluyor. Aslında o mülkü bana Gavis buldu ve yaratacağı potansiyeli açıkladı. Motelin bir grup anahtarı onda var. Seni oraya sokabilir. Bu gece ben yanına gelene değin müdürün dairesinde kalmaya gereksindiğini ona söyle. Olayı dilediğin ölçüde Gavis'e anlatabilirsin. Ağzı sıkıdır ve sonunda işe karışacaksa olayın ne denli ciddi olduğunu bilse iyi olur."

"Eğer bizi radyoda ya da TV'de duymuşsa ne olacak?"

"Whitney için farketmez. Bizim katil ya da Rus ajanı olduğumuza inanmayacaktır. Aklı yerindedir ve aslında iyi bir dedektif gibidir. Kimse Whit'ten daha sadık olamaz. Ona güvenebilirsin."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Motelin bürosunun arkasında iki arabalık garaj var. Oraya varınca hemen Mercedes'i garaja koyarsın."

"Bu plandan hoşlanmadım."

"Ben de bayılıyor değilim" diyen Benny ekledi. "Ama, doğru olanı da bu. Daha önce durumu tartışmıştık." Genç adam eğildi. Bir elini Rachel'in yüzüne koyup onu uzun uzun öptü.

Öpüşmeleri tatlıydı. Sona erdiğinde Rachel, "Kulübeyi arar aramaz yola çıkacaksın, değil mi? Eric'in nerede olduğunu bulsan da, bulamasan da bana geleceksin öyle değil mi?" diye ısrarla sordu.

"Evet. Federal ajanlar buraya gelmeden yola çıkmak istiyorum."

"Ve Eric'in nereye gittiğine ilişkin ipucu bulursan tek başına onu izlemeyeceksin, değil mi?"

"Sana öyle söz vermemiş miydim?"

"Bir kez daha yinelemeni işitmek istiyorum."

"Önce sana geleceğim. Eric'i tek başıma yakalamayacağım. O işi birlikte çözümleyeceğiz."

Rachel adamın gözlerinin içine baktı. Onun doğru mu yalan mı söylediğini bilemiyordu. Eğer yalan söylüyorsa bile bir şey yapamazdı. Çünkü zaman tükeniyordu. Daha fazla gecikemezlerdi.

Genç adam, "Seni seviyorum" dedi.

"Ben de seni seviyorum, Benny. Ve eğer kendini öldürtürsen seni kesinlikle bağışlamayacağım."

"Muazzam bir kadınsın, Rachel. Bir kayanın bile kalp atışlarını canlandırabilirsin. Sağ kalmam için gereksindiğim tüm güdüm senden geliyor. Merak etme beni. Şimdi ben arabadan inince bütün kapıları kilitle. Tamam mı?"

Kadını bir kez daha öptü. Bu seferki öpüşü daha hafif ve kısaydı. Arabadan inip kapıyı sertçe kapadı. Mercedes'in merkezi sistemle çalışan araba kilitlerinin tüm kapıları kilitlediğini gördü. Sonra Rachel'e el salladı.

Genç kadın çakıl taşı kaplı yolda ilerlerken sık sık dikiz aynasına bakıyor ve olabildiğince uzun süre Benny'i görmeye çalışıyordu. Ama sonra yolda viraja girdi ve genç adam ağaçların arasında gözden kayboldu.

Ben, kiralık araba Ford'u toprak yolda sürüp kulübenin önüne park etti. Gökte büyük beyaz bulutlar görünmüş ve bir tanesi binanın üzerine gölge yapmıştı.

Remington av tüfeği bir elinde, Magnum tabancayı öteki elinde tutarak verandanın merdivenlerini tırmandı. (32'lik tabancayı Rachel almıştı.) Ve Eric'in kendisini gözetleyip gözetlemediğini merak etti.

Rachel'e Eric'in buradan başka bir gizlenme yerine gitmiş olabileceğini söylemişti. Belki de, söylediği doğruydu. Gerçekte tam tersi de doğru çıkabilirdi. Olasılıkla adam şimdi de buradaydı. Ormanda bir yerden kendisini gizliyordu.

Reeeee, reeeee...

Tabancayı arkasına götürüp kemerinin arasına soktu ve ön kapıdan ihtiyatla kulübeye girdi. Av tüfeğini atışa hazır durumda tutmaktaydı. Yeniden odaları dolaşıp Eric'in buraya üstün tutacağı başka bir gizlenme yerinin izini aradı.

Rachel'e yalan söylememişti. Böyle bir arama gerekliydi. Oy-

sa, öne sürdüğü şekilde araştırmanın bir saat sürmesi gerekmiyordu. On beş dakika içinde yararlı bir şey bulamazsa kulübeden çıkacak ve evin çevresindeki otları inceleyecekti. Eric'in ormana gidişini gösterecek yumuşak topraktaki ayak izlerine bakacaktı. Eğer izleri bulursa ormanda onları takip edecekti.

Planının bu bölümünü kadına söylememişti. Çünkü Rachel bunları duysa Vegas'a gitmekten vazgeçerdi. Oysa Ben yanında bir kadınla iz sürmek için ormana giremezdi. Bunu daha kulübeye yaklaşırlarken düşünmüştü. Genç kadın ormanda kendisi kadar hızlı davranamazdı. Eğer Rachel'le birlikte olsa, kesinkes onu merak edecek ve dikkati dağılacaktı. Bu da yürüyen ölü adam Eric'e üstünlük sağlayacaktı.

Daha önce Rachel'e ormandaki duydukları seslerin hayvanların çıkardığı gürültüler olabileceğini söylemişti. O an için sözleri doğru olabilirdi. Ama kulübenin kendilerinden önce terkedilmiş olduğunu görünce ormandaki sesleri belleğine geri getirmiş ve Eric'in ağaçların gölgeleri ile çalılıklar arasında av peşindeymiş gibi dolanması olasılığı kafasında canlanmıştı.

Çakıltaşı kaplı yoldan Arrowhead gölünü çevreleyen yola çıkana ve o yolu izleyip sonunda devlet karayoluna sapana kadar Rachel hep ağaçların arasından Eric'in yola atlayacağını ve arabanın kapı koluna asılacağını beklemişti. O şeytanca öfkesi ve insanüstü gücüyle bir yumrukta arabanın camını kırabileceğini bile hesaplamıştı. Ama Eric yolda görünmedi.

Devlet karayolunda artık Eric'i değil, polis ile federal ajanları düşünüyor ve onların karşısına çıkmalarından endişeleniyordu. Genç kadına her araç ilk bakışta bir devriye arabası gibi görünüyordu.

Las Vegas sanki binlerce kilometre uzaklardaymış gibiydi.

Genç kadın kendisini sanki Benny'i yitirmiş gibi duyumsuyordu.

***

Peake ile Sharp, Taş Adam'la son kez görüştükten sonra doğrudan doğruya Palm Springs havaalanına gittiklerinde kendilerini bekleyen helikopterin bir motor arızası olduğunu gördüler. Genel müdür yardımcısı Taş Adam'a kusamadığı öfkesini şimdi fazlasıyla helikopter pilotuna ifade etmeye başlamıştı. Sanki adam yalnızca aracın pilotu değil de; tasarımından, yapımından ve bakım tutumundan hep o sorumluymuş gibi sürekli bağırıyordu.

Sharp'ın arkasında duran Peake pilota göz kırptı.

Alanda kiralık helikopter bulunmuyordu. İlçe şerifinin bürosuna ait iki helikopter ivedi bir iş için gönderilmişlerdi. Ajan Sharp istemeyerek Palm Springs'ten Arrowhead gölüne kadar arabayla gitmelerine karar verdi. Ajans'ın koyu yeşil renkli arabasına binmeden önce, sürekli bagajında bulunan kırmızı döner ışıklı lambayı arabanın üzerine yerleştirmişlerdi. Chevy marka arabanın sireni de vardı. Önlerindeki trafiği açmak üzere hem lambayı hem de sireni kullanıyorlardı. 111 numaralı karayoluna çıkınca hep yüz otuz, yüz kırk kilometre hızla ilerlediler. Chevy motor kükrüyor ve karoser zıngırdıyordu. Direksiyonda oturan Peake bir lastik patlamasından endişeleniyordu. Bu hızda lastikleri patlarsa kurtuluş olanaksızdı.

Ajan Sharp lastik patlamasıyla ilgilenmiyordu. Arabada havalandırma bulunmamasından ve açık pencerelerden yüzüne sıcak havanın vurmasından sürekli yakınıyor ve devrilen arabada ölebileceğini hiç aklına getirmiyordu. Koşullar ne olursa olsun kendisini bir veliaht prens gibi her türlü konfora değer sayıyordu. Şimdi öfkesi yatışmıştı. Geleceği düzenliyor ve hesaplıyor olmalıydı. Peake, Anson Sharp'ın aklındaki Makyavelci mekanizmanın tıkırtı, vızıltı ve mırıltılarını neredeyse işitir gibiydi.

Sonunda arabanın ön camında güneş ışığı arada bir yerini ormanın gölgelerine bırakırken Sharp konuşmaya başladı. "Peake, buraya neden yalnızca ikimizin geldiğini ve neden polisten destek almak üzere onları uyarmadığımı merak ediyor olabilirsin."

Peake, "Evet, efendim. Merak ediyorum" diye yanıtladı.

Sharp genç yardımcısını bir süre inceleyip sordu. "Jerry, sen mesleğinde ilerlemek üzere tutkulu musun?"

Genç ajan patronunun ilk kez onu küçük adıyla çağırışını işitince, *Jerry kendine dikkat et!* diye düşündü. Çünkü, Sharp hiçbir zaman astlarıyla yakınlaşmayan bir adamdı. Ve Peake onu şöyle yanıtladı: "Eh, efendim. Ben işimi iyi yapmak ve iyi bir ajan olmak isterim. Eğer kastettiğiniz buysa?..."

"Daha fazlasını kastediyorum. Terfi etmeyi, daha çok yetkili olmayı ve araştırmaları kendin yapmakla görevlendirilmeyi düşünmüyor musun?"

Patronunun kendisini fazla tutkulu bulduğundan kuşkulanan Peake, Savunma Güvenlik Ajansı'nda efsane adam olma düşünden söz etmedi. Bunun yerine açık kalpli olmaktan uzak bir şekilde yanıtladı. "Bir gün Ajans'ın Kaliforniya bürosunda şef yardımcılığına yükselmeyi ve böylece bazı operasyonları üstlenmeyi düşledim, kuşkusuz. Ama bunun için daha pek çok şey öğrenmem gerekir."

"Hepsi o kadar mı?" diye soran Sharp ekledi. "Sen bana zeki ve yetenekli bir adam olarak görünüyorsun. Kendine amaç olarak daha yüksek hedefleri seçmiş olmanı beklerdim."

"Teşekkür ederim, efendim. Ajans'ımızda, benim yaşımda pek çok zeki ve yetenekli eleman var. Bu denli sıkı yarışma içinde, bölge bürosunda şef yardımcılığına yükselsem mutlu olurdum."

Sharp bir süre suskun kaldı. Oysa, Peake onun konuşmasını bitirmemiş olduğunu biliyordu. Sağa doğru sert bir viraja girince yavaşladılar ve sonra bir rakun'un yolda karşıdan karşıya geçmekte olduğunu gördüler. Peake frene basıp iyice hız kesti ve hayvanın geçmesine izin verdi.

Sonunda Sharp yeniden konuşmaya başladı. "Jerry, seni yakından izledim ve gördüklerimden hoşlandım. Bu Ajans'ta ilerleyebilecek özelliklere sahipsin. Eğer Washington'a gitmeyi istersen, karargâhta çeşitli görevlerde yararlı olabileceğine inanıyorum."

Jerry Peake ansızın korktu. Sharp'ın övgüleri ve patron olarak açıkelliliği gerçekten aşırıydı. Genel müdür yardımcısı, Peake'den bir şey almak istiyor ve karşılık olarak onun da kendisinden bir şeyi pahalı bir ederle satın almasını bekliyordu. Belki de o eder Peake'in vermek istediğinden çoktu. Ama şimdi genç ajan, genel müdür yardımcısını geri çevirirse onu kendisine yaşam boyu düşman edeceğini biliyordu.

Sharp şöyle konuştu. "Şimdi söyleyeceğim herkesin bildiği bir şey değil, Jerry. Kendine saklamanı isteyeceğim: Ajans'ın genel müdürü iki yıl içinde emekli olacak ve yerine beni salık verecek."

Peake patronunun içtenlikli konuştuğuna inandı. Öte yandan SGA'nın genel müdürü Jarrod McClain'in şu anda kararlaştırılmış emekliliğinden söz edildiğini işitse pek şaşacağını duyumsadı.

Genel müdür yardımcısı sözlerini şöyle sürdürdü. "Öyle olunca ben Jarrod'un Ajans'ta yüksek yerlere getirdiği kişilerden kurtulacağım. Genel müdüre karşı saygısız olmayı istemem. Ancak o eski ekolden bir kişi ve terfi ettirdiği insanlar, ajandan daha çok bürokrat kafa yapısındalar. Ben, daha çok senin gibi genç ve atak kişilerle çalışmayı isterim."

Peake yanıt vermekten kaçınır gibi davrandı ama gerçekte doğru olanı söyleyerek yanıtladı. "Efendim, ne diyeceğimi bilemiyorum."

Genç ajan dikkatle önünde uzanan yola bakarken patronu da onu izleyerek konuştu. "Ama, çevremdeki adamlarımın tümüyle güvenilir ve kendilerini benim görüşlerime uydurmuş kişiler olması gerekir. Onlar rizikoyu göze alabilecek, gerekirse özveride bulunacak, Ajans ve kuşkusuz ülke için ne gerekliyse verebilecek insanlar olmalıdır. Arada bir ülke ve Ajans'ın yararına olmak üzere yasaya bile karşı çıkabilmelidirler. Teröristlerle ya da Sovyet ajanları ile karşı karşıya isen ve kazanmak istiyorsan her zaman kurallara uyamazsın. Ve devletimiz bu Ajans'ı kazanmak için kurmuştur, Jerry. Sen gençsin ama neler-

den konuştuğumu anlayacak kadar uzun süre bu işlerde çalıştın. Eminim ki, sen de bir, iki kez yasayı çiğnemişsindir."

"Efendim, belki kuralları biraz çiğnemişimdir" diyerek dikkatle konuşmaya çalışan Peake beyaz gömleğinin yakasının içinden hafif hafif terlemeye başlamıştı.

ARROWHEAD GÖLÜ - 15 KİLOMETRE tabelasının yanından geçtiler.

"Pekiyi, Jerry. Sana gerçekleri söyleyeceğim. Umut ederim ki, sen inandığım kadar sağlam bir adamsındır. Ben buraya destek güç alıp gelmedim. Çünkü, Bayan Leben ile Benjamin Shadway'in gitmeleri gerektiğine ilişkin komut Washington'dan geldi. Eğer o ikisinin icabına bakacaksak, grubu küçük, sessiz ve gizli tutmalıyız."

"Onların icabına mı bakılacak?"

"Evet, ortadan kaldırılacaklar, Jery. Onları kulübede Eric'le birlikte bulursak, Leben'i tutuklamak ve laboratuvarlarda incelenmesini sağlamak üzere elimizden geleni yapacağız. Ama, önyargılara kapılmaksızın Shadway ile kadını ortadan kaldıracağız. Ortada polis olmazsa bu iş güç ama gene de olanaksız değildir. Bayan Leben ile Shadway'i kısa süre elimizde tutar, sonra kaçmalarına göz yumar ve o anda işlerini bitiririz. Ajanlarımızdan birçoğu burada bulunursa olayın basına sızması olasılığı artar. Bu işi seninle benim birlikte çözmeye çalışmamız büyük bir şans. Çünkü bizler polis ve basın gelmeden işi bitireceğiz."

İşi bitirmek mi? Ajans'ın kesinlikle sivillerin yaşamına son vermesi izni bulunmuyordu. Bu, çılgınlıktı. Gene de Peake sordu. "Neden Shadway ile Bayan Leben'in işleri bitirilecek?"

"Bunu söylemeye yetkili değilim, Jerry."

"Oysa, çıkarılan tutuklama emrinde onların casusluk yaptıklarından ve Palm Springs'teki polislerin öldürülüşünden sorumlu olduklarından kuşkulanıldığı belirtiliyor. Şu halde, onlar yalnızca işin kılıfı... Öyle değil mi? Yalnızca yerel polislerin bize yardımcı olmalarını sağlamak üzere uydurulmuş bir öykü bu..."

"Evet" diyerek onalayan Sharp ekledi. "Ama sen bu olay hakkında pek çok şeyi bilmiyorsun, Jerry. Eldeki bilgiler pek gizli ve seninle birlikte yapacağımız eylemler çok yasadışı ve ahlâka aykırı şeyler olsa bile, ben o bilgileri seninle paylaşamam. Ancak genel müdür yardımcısı olarak sana Shadway ile Bayan Leben'in bu ülke için amansız birer tehlike oluşturdukları hakkında güvence verebilirim. Öyle tehlikeliler ki, onların basında ve yerel yetkililer arasında bile tartışılmasını istemiyoruz."

Saçma! diye düşünen Peake, bir şey demedi. Ve şimdi yolu yarı yarıya örten ağaçların altında arabayı kullanmayı sürdürdü.

Sharp şöyle konuştu. "Onların işine son vermemiz yalnızca benim kararım sonucu değil. Karar ta Washington'dan geliyor. Ve yalnızca Ajans'ın genel müdürü Jarrod McClain'den değil; daha yüksek, çok daha yüksek bir otoriteden geliyor. En yüksek yerden geliyor."

Bir kez daha, 'Saçma!' diye düşündü Peake. Kendi hataları olmayan bir nedenden dolayı başları derde girmiş iki talihsiz sivilin soğukkanlı biçimde öldürülmelerini cumhurbaşkanının isteyip emir verdiğine inanmamı gerçekten beklemezsin, değil mi?

O anda Jerry Peake, hastanede yaptığı aşağılıkları gördükten sonra onun her sözüne inanacak kadar saf olmayacağını sezinledi. Sharp'ın Sarah Kiel'e davranış ve Taş Adam karşısındaki tepkilerini gören Yeni Peake şimdi Eski Jerry Peake kadar kolay aldatılamazdı. Ancak, Sharp'ın bunları bilmesine olanak bulunmuyordu.

Her nasılsa Peake, patronu Anson Sharp'ın kendi özel nedenleriyle Shadway ile Rachel'in ölmelerini istediğini anlıyordu. Ve Washington, Sharp'ın planlarını bilemezdi. Peake, bu konudaki inancının nedenlerini bir bir sayamazdı. Ama bunun böyle olduğundan kuşkusu bulunmuyordu. Düşündüklerine bir önsezi denilebilirdi. Efsane kişiler ya da geleceğin efsane ajanları, önsezilerine güvenmeliydiler.

"Sana güvence veriyorum ki, onlar silahlı ve tehlikeliler,

Jerry. Henüz suçlu diye resmen belirtilmiyorlarsa da, yüksek derecede gizliliği olan ve benim sözümü edemeyeceğim bir suçtan ötürü mahkum edilmiş durumdalar. Dürüst insanlara silah çekmeyeceğimize güvenmelisin."

Şimdi genç ajan saçmalıkları yakalama yeteneğinin ne derecede etkili çalıştığına şaşıyordu. Bugüne değin tüm kıdemli ajanlara hayranken Sharp'ın şu anki gibi konuşmalarındaki yalanları sezinleyemezdi. Oysa şimdi, dumanı kokan yalanlar kendisine dayanılmaz derecede kötü geliyordu.

"Ama efendim, eğer onlar teslim olur ve silahlarını yere atarlarsa... Gene de işlerini bitirecek miyiz?" dedi.

"Evet."

"Yani hem yargıç, hem jüri ve hem de cellat mı olacağız?"

Anson Sharp'ın sesine şimdi sabırsız bir ton egemen olmuştu. "Jerry, lanet olsun! Bu durumdan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Ülkem bana gereklidir dediği zaman Vietnam'da adam öldürdüm. Oysa, o işten hoşlanmadım. Onaylı düşman oldukları halde o işten hoşlanmamıştım. Bu ikisi yüzeyde Vietkonglulardan daha çok ölüme değer oldukları göründüğü halde, Shadway ile Bayan Leben'i öldürme işine zevkle atılmıyorum. Oysa ki, elimdeki çok gizli bilgi onların ülkem için ne denli korkunç tehlikeyi oluşturduklarına beni inandırıyor. Ve ben ikisinin işini bitirmek üzere emirleri *en yüksek otoritelerden* alıyorum. Ve ben, işimin ne olduğunu biliyorum. O iki kişiyi öldürmüş olmaktan hoşlanmayacağım. Doğrusunu istersen bu iş beni hasta ediyor. Kimse ahlâksızca bir şeyin yapılacak tek doğru hareket olduğunu görmekten hoşlanmaz. Bu dünya ahlâksal açıdan yalnızca siyah ve beyaz değil, gri eylemlerin de yeridir. Ben de bu işten hoşlanmıyorum ama görevimi biliyorum."

Genç ajan Peake; Oh sen adam öldürmekten hoşlanırsın! diye düşündü. Öyle hoşlanırsın ki, şimdi onları havaya uçurmanın heyecanından külotuna küçük çişini kaçıracak gibisin!...

"Jerry, sen de görevini biliyor musun? Sana güvenebilir miyim?"

Kulübenin oturma odasında Ben daha önce Rachel ile birlikteyken dikkatini çekmeyen bir şeyi, pencereye yakın koltuğun yanında yerde duran dürbünü buldu. Dürbünü gözlerine dayayıp pencereden dışarı bakınca toprak yolun ucundaki dönemeci ve oraya gelirken kendisiyle Rachel'in diz çöküp küçük evi gözledikleri noktayı gördü. Kendileri buraya gelirken Eric elinde dürbünle onları izlemiş miydi?

On beş dakika içinde Ben oturma odasıyla, banyo ve diğer yatak odalarını araştırmayı bitirdi. Sonuncu yatak odasındayken pencereden baktığında arkadaki yarı kel çimin ucunda kırılmış ve yana yatmış çalıları gördü. Orası kendisiyle Rachel'in küçük eve geldikleri kesimin tam tersi yandaydı. Bu şekilde Benny, dürbünle gelişlerini gören Eric'in o kesimden ormana gittiğinden kuşkulandı. Ormanda duyduğu seslerin kendilerini sezdirmeden izlemeye çalışan Eric'in çıkardığı hafif gürültüler olduğu giderek ortaya çıkıyordu.

Pek olasıdır ki Eric şimdi de ormanda durmuş evi gözetlemekteydi.

Onun arkasından gitmenin tam zamanı gelmişti.

Ben yatak odasından çıktı. Oturma odasını geçerek mutfaktan bahçeye açılan arka kapıyı yana kaydırıp açarken gözünün ucuna bir balta takıldı: Balta, buzdolabının yanına dayalı olarak duruyordu.

Bir balta ha?

Genç adam şaşkınlaşmış ve kaşlarını çatmış olarak mutfağa doğru dönerek baltanın kesici ağzına baktı. Aynı kapıdan Rachel ile birlikte eve girdiklerinde baltanın orada bulunmadığına emindi.

Bir soğukluk duyumsaması belkemiğinin üzerinde dolandı.

Rachel ile birlikteyken evi ilk kez dolaşıp garaja gittiklerinde orada ne yapmaları gerektiğini tartışmışlardı. Daha sonra geriye dönüp mutfaktan geçerek Wildcard dosyasının kâğıtlarını yerden toplamışlardı. Bu bitince garaja gidip Mercedes'e binerek ve arabayı sürerek bahçe kapısına gitmişlerdi. Buzdolabının

yanından bunca kez geçişlerinde balta hiç dikkatlerini çekmemişti. Balta hep orada mıydı acaba?

Belkemiğinin üzerinde gezinen soğukluk duyumsaması şimdi kafatasının tabanına doğru tırmanıyordu.

Balta ile ilgili iki, evet yalnızca iki açıklama yapabiliyordu. Bunlardan birincisi: Belki de kendileri bundan sonra ne yapacaklarını garajda kararlaştırırken Eric mutfakta idi. Baltayı elinde tutuyor ve onlara sürpriz yapmak üzere eve dönmelerini bekliyordu. Hiç sezinlemeden Eric'ten ve baltanın kesici ağzından birkaç metre uzaklıkta durmuşlardı. Sonra, kendine göre bazı nedenlerle Eric onların tartışmalarını izlemiş, saldırmamayı kararlaştırmış, onun yerine başka bir eylem şeklini seçmiş ve baltayı oraya bırakmıştı.

Ya da...

Eric o anda kulübede değildi. Daha sonra oraya girmiş ve kendilerinin Mercedes ile uzaklaşmalarını izlemişti. Baltayı buzdolabının yanına bırakmış ve Rachel ile kendisinin bütün bütün gittiklerine inanmıştı. Sonra, Ben'in geriye döndüğünü görünce bir kez daha ormana kaçmıştı.

Bu iki şıktan biri doğruydu.

Ama hangisi? Bu soruya yanıt vermek ivedi gerekli ve pek önemliydi. Hangi şık doğruydu?

Eğer Eric buraya daha önce gelmişse, Rachel ve Ben garajda iken neden saldırmamıştı? Onun kararını ne değiştirmişti?

Küçük ev sessizlik yönünden neredeyse bir vakum alanı gibiydi. Eric orada olsaydı, çıkaracağı herhangi bir ses kesinlikle duyulacaktı. Evet, kendisi ve Rachel kesinkes yalnız kalmışlardı. Ve Eric o sırada evde değildi.

Ben, mutfak kapısından kahverengileşmiş çimin ötesinde başlayan ormana baktı. Orman şimdi de sessiz ve hareketsizdi. Genç adam içinde pek de yerleşik olmayan huzursuzlukla Eric'in şimdi de orada olmadığını duyumsadı. Oraya çıksa boşuna aranmış olacaktı.

Pek yüksek çıkmayan bir sesle seslendi: "Eric!... Hangi ce-

henneme gittin, Eric?!..." Sesleniyor ama bir yanıt almayı ummuyordu.

Av tüfeğini indirdi. Artık silalunı ateş etmeye hazır durumda tutmuyordu. Çünkü içinde, Eric ile şu dağda karşılaşmayacağına değğin bir duyumsama gelişiyordu.

Suskunluk... Ağır, insanı ezici ve derin bir sessizlik çevreye egemendi.

Genç adam düşüncelerinde korkunç bir sonuca varmak üzereydi. Büyük bir hata yapmıştı. Ölümcül ve insanın düzeltemeyeceği bir hataydı bu... Ama, hatası neydi? Nerede yanlışa düşmüştü? Buzdolabının yanında duran baltaya baktı ve hatasının ne olduğunu umutsuzca arandı.

Sonra soluğu tıkanır gibi oldu.

"Tanrım!" diye mırıldandı. "Rachel!..."

ARROWHEAD GÖLÜ - 5 KİLOMETRE

Peake sollama yasağının başladığı yol kesiminde ağır giden bir karavanın arkasında kalmıştı. Oysa Sharp gecikmelerine pek aldırış etmiyordu. Çünkü, yardımcısını Shadway ile Bayan Leben'in öldürülmesi gerektiğine inandırabilmek için şimdi de zamana gereksiniyordu.

"Kuşkusuz, Jerry. Şu işe katılmanda en küçük bir duraksaman varsa beni bırakıp gidebilirsin. Doğallıkla senin beni desteklemeni isterim. Bu durum senin işinin de bir parçası olur, değil mi? Eğer Shadway ile kadını sorun çıkarmadan silahlarından arındırırsak o zaman ben yalnız başıma onların işini bitiririm" dedi.

Peake, 'Gene de bir cinayetin aksesuarı olacağım' diye düşündü. Ama, "Efendim, sizi yüzüstü bırakmak istemem" dedi.

"Bunu söylemene sevindim, Jerry. Eğer bu işe uygun personel olmasan düş kırıklığına uğrayacaktın. Demek istiyorum ki, seni bu göreve yanım sıra getirdiğimde doğru bir seçim yapmı-

şım. Jerry, senin benimle yapacağın gönüllü işbirliği Ajans ve ülkemiz tarafından gönül borcu ile anılacaktır."

Seni, akıl hastası sürüngen! seni yalancı pislik torbası, seni! diye düşündü Peake.

Oysa, patronuna şöyle hitap etti. "Efendim, ülke çıkarlarına karşıt olabilecek ya da Ajans'ın siciline kara leke getirecek bir şeyi yapmak istemem."

Bu sözlerdeki vurgulamaları dikkatle okuyan Sharp gülümsedi.

Ben mutfakta dolaşıyor, yere atılmış çorba ve güveç kutularına bakıyor, karoların üzerinde parıldayan yağlı artıkları gözden geçiriyordu. Kendisi ile Rachel mutfaktan geçişlerinde bu artıklara basmaktan dikkatle kaçınmışlardı. Oysa şimdi o artıkların üzerinde Eric'in ayak izlerini gördüğüne emindi.

Şu anda buzdolabının yanında Eric'in baltayı koyduğu yerde yan yana iki yeni ayakkabı izi görülüyordu. Bu izlerde beş santime beş santim kadar boyutlarda yama biçiminde lastik tırtılları bulunmaktaydı. Tanrım! Rachel ile kendisi garajdan döndüklerinde ve oturma odasında diz çökerek kâğıtları topladıkları sırada Eric buzdolabının yanına diz çöküp gizlenmişti.

Kalbi gümbürdeyerek atan Ben, bakışlarını ayak izlerinden çevirdi ve garaja açılan kapıya doğru koştu.

ARROWHEAD GÖLÜ.

Sonunda ajanlar göle varmışlardı.

Ağır yolla giden karavan, spor gereçleri satan mağazanın otoparkına dönünce Peake gaza bastı.

Taş Adam'ın kâğıda karaladığı tanımlamayı okuyan Sharp yardımcısına bilgi verdi. "Yola devam edeceksin. Gölün çevresini dolaşan yolda kuzey yönüne ilerleyeceksin. Altı kilometre kadar ileride sağa sapan yollar varmış. On tane posta kutusu da

bulunuyormuş orada. Onlardan birisinin üzerinde kırmızı beyaz renkli demirden bir horoz duruyormuş."

Peake arabayı kullanırken ajan Sharp'ın kucağına bir Bond çanta alıp kapağını açtığını gördü. Çantanın içinde iki tane 38'lik tabanca bulunuyordu.

Genç ajan, "Onlar ne öyle?" diye sordu.

"Bu silahlardan birini sen operasyonda kullanacaksın."

"Benim hizmet tabancam var."

"Ama, av sezonunda değiliz. Pek gürültülü silah sesi çıkaramayız, Jerry. Öylesi komşuları uyandırabilir ve hatta bölgede bulunan şerif yardımcısını harekete geçirebilir" diyen Sharp çantadan bir susturucu çıkarıp kendi silahına takmaya başladı. "Küçük bir tabancada susturucu kullanamazsın. Ve bizim işimizi bitirip senaryoyu hazırlamamıza değin uzun zamanımız olmalı."

Ne denli lanet olası bir işi yapıyorum ben? diye düşündü Peake. Göl kıyısındaki yolu kuzeye doğru giderek izlerken bir yandan da kırmızı beyaz renkli demirden yapılmış horozu aradı.

Aynı anda başka bir yolda, 138 numaralı karayolunda sürdüğü arabayla ilerleyen Rachel, artık Arrowhead gölünü ardında bırakmış bulunuyordu. Şimdi San Barnardino dağlık bölgesinde görüntülerin daha soluk kesici güzellikte olduğu Silverwood gölüne yaklaşıyordu. Ancak genç kadın bu güzelliklere göz ucuyla bile bakacak ruhsal durumda değildi.

Silverwood'dan sonra 138 numaralı karayolu dağlık bölgeden ayrılıp hemen hemen tümüyle batı yönüne dönerek 15 numaralı eyaletlerarası yolla birleşti. Ve sonra yol kuzeydoğuya, Las Vegas'a kadar uzanan geniş bir çöle döndü. Bu, kıta üzerinde birtakım sade güzellikleri ve en boş alanlarıyla üç yüz kilometrelik bir yoldu. En iyi koşullarda bile şu yolda yapılacak olan, yalnız geçecek bir yolculuktu.

Genç kadın; 'Benny burada, yanımda olsa çok iyi olurdu' diye düşündü.

Kapkara dallarıyla göğe yükselen üzerine yıldırım düşmüş bir ağacın yanından geçti.

Gökte son saatlerde görünmeye başlayan beyaz bulutlar şimdi kalınlaşmaya başlamıştı. Onlar beyaz da değildiler artık...

Boş garajda Ben beton zeminin üzerinde kapıdan gelen güneş ışıklarıyla parıldayan ve mutfakta gördüğü yama şeklinde lastik tırtıllarını taşıyan yağlı ayakkabı izlerini gördü. Eğildi ve ize burnunu dayadı. Belli belirsiz sığır etli güvecin kokusu, hayali bir aroma değildi.

Rachel ile birlikte Wildcard dosyasının kâğıtlarını toplayıp buraya döndüklerinde de iz burada olmalıydı. Ama kendisi ize dikkat etmemişti.

Yerden doğrulup garajın içine doğru yürüdü. Zemini dikkatle inceliyordu. Bir, iki saniye sonra yarım bezelye büyüklüğünde nemli ve kahverengi bir damlayı gördü. Ona dokunup parmağını burnuna götürdü. Yerfıstığı yağı kokuyordu. Rachel ile birlikte kâğıtları telaşla naylon torbaya doldururlarken olasılıkla bu izi Eric tabanı ya da ökçesiyle buraya taşımıştı.

Yanında Rachel ve dosya ile buraya döndüklerinde Ben ivedi davranmaya çalışıyordu. Ona göre en önemli şey, Eric ya da yetkililer gelmeden önce, Rachel'i şu evden ve dağlık bölgeden dışarı çıkarmakmış gibi görünüyordu. Bu yüzden ne ayak izine ne de yerfıstığı damlacığına dikkat etmişti. Ve kuşkusuz birkaç dakika önce Eric'ten işaretler aradığı yerde ayak izlerini araştırmaya neden görmemişti. Beyninden öldürücü yaralar almış yürüyen ölü bir adamın bu denli kurnazlık gösterebileceğini ummamıştı. Eğer laboratuvarlardaki fareler örnek alınırsa, Eric'in de bir dereceye kadar zihni karışmış, dejenereleşmiş, akılca ya da duygusal yönden dengesini yitirmiş olması gerekmez miydi? Bu nedenle şimdi genç adam kendisini kınamıyordu. Rachel'i tek başına gittiğini düşünerek ve arabada başkasının bulunduğunu aklına getirmeyerek Mercedes arabayla göndermek-

le en iyi işi yaptığını düşünmüştü. Böyle olacağını nasıl sezinleyebilirdi? O an için yapabildiği tek şey o olmuştu. Bütün bunlar kendisinin hatası değildi. Önceden görülmeyen durumlar onun hatası değil, evet kendisinin hatası hiç değildi. Gene de Ben şimdi kendisine en ağır küfürleri savuruyordu.

Elindeki baltayla mutfakta beklerken kendilerinin ne yapacaklarına ilişkin olarak planlarını dinleyen Eric, Rachel'i hangi zamanda yalnız başına ele geçirebilme şansını yakaladığını sezinlemiş ve belli ki bu fikir ona pek çekici geldiğinden Ben'e saldırmak düşüncesinden vazgeçmişti. Onlar garajdan oturma odasına geçene kadar mutfakta buzdolabının yanına çöküp gizlenmiş, sonra emekleyerek garaja gitmiş, anahtarları kontağın üzerinden almış, sessizce bagajı açmış, daha sonra anahtarları yerine koyup bagaja tırmanarak kapağı sessizce kapamıştı.

Eğer arabanın lastiği patlar ve Rachel bagajı açarsa...

Ya da Eric çöldeki karayolunun tenha bir kesiminde arabanın arka koltuğunu iter ve bagajdan arabanın içine geçerse...

Benny'nin kalbi şimdi öyle gümbürdeyerek atıyordu ki, bedeni de titrer gibi oldu. Garajdan dışarı çıkıp kulübenin önünde duran kiralık Ford arabaya doğru koştu.

Jerry Peake on adet posta kutusunun içinde üzerine kırmızı beyaz renkli demirden bir horoz konulmuş olanı ayırt etti. Onun yanından sapıp dar bir yola döndü. Ormanın içine gizlenmiş gibi sıralanan evlerin önünde uzanan dar yolda ilerledi.

Ajan Sharp her iki 38'lik tabancaya susturucu takma işini bitirmişti. Şimdi tümüyle dolu iki yedek şarjörü çantasından çıkarıp birini kendisine, ötekini de Peake'e ayırıyordu. "Bu işte benimle birlikte olduğun için sevinçliyim, Jerry" dedi.

Genç ajan bu pis işte patronuyla birlikte olduğunu söylememişti. Aslında böyle bir işe katılıp soğukkanlı biçimde cinayet işledikten sonra kendi kendisiyle nasıl yaşayabileceğini bilmi-

yordu. Elbette ki bu arada efsane adam olma hayali de paramparça oluyordu.

Öte yandan eğer Sharp'a karşı çıkarsa, patronu SGA'daki meslek yaşamını tümüyle yıkıma uğratacaktı.

Sharp, Taş Adam'ın kendisine verdiği nota bakarak, "Şose buralarda bir yerde çakıltaşlı kaplı yola dönüşmeli" dedi.

Patronunun karakterine ilişkin son keşiflerine ve bu keşiflerin sağlayacağı avantajlara karşın, Jerry ne yapacağını bilemiyordu. Hem kendine karşı saygısını hem de meslek yaşamını kurtaracak bir yolu bulamamaktaydı. Yokuşa doğru arabayı sürerken içinde bir panik oluşuyor ve saatlerdir ilk kez kendisini yetersizmiş gibi duyumsuyordu.

Şose biterken Sharp, "İşte çakıltaşı kaplı zemin başladı" dedi.

Birdenbire Peake tatsız durumun daha da kötüleştiğini duyumsadı. Çünkü olasılıkla Sharp kendisini de öldürecekti. Eğer Peake patronunun Shadway ile Bayan Leben'i öldürmesini durdurmak isterse, Sharp önce ona ateş edecek ve sonra bu işi kaçaklar yapmış gibi sahneyi düzenleyecekti. Durum, Sharp'a Shadway ile kadını öldürmesi için mazeret bile yaratacaktı. "Onlar zavallı Peake'i harcadılar, benim yapabileceğim başka bir şey yoktu" diyecekti. Öylesi durumda genel müdür yardımcısı bir kahraman olurdu. Öte yandan Peake kenara çekilip Sharp'ın adamla kadını öldürmesine seyirci kalamazdı. Bu durumda patronunu memnun etmeyecek ve Peake kıyımda hevesle yer almazsa Sharp ona kesinlikle güvenmeyecekti. Olasılıkla önce Shadway ile Bayan Leben'i ortadan kaldıracak, sonra Peake'i de vurup bunu kurbanlarından birinin yaptığını öne sürecekti. Şimdi yaşamında hiç bu denli hızlı çalışmamış olan aklıyla, Peake'e göre kendisine iki seçenek kalıyordu: Patronunun yaptığı kıyıma katılmak ve onun tam güvenini kazanmak ya da Sharp kimseyi öldürmeden onu öldürmek... Hayır; bekle, bu da çözüm değildi.

"Daha ileri gitme, Jerry" diyen Sharp oturduğu yerde arabanın ön camına doğru eğilip ekledi. "İyice ağırlaş."

-Hayır, bu da çözüm değildi. Çünkü kendisi Sharp'ı öldürürse kimse Sharp'ın Shadway ile Bayan Leben'i öldürmeye niyetli olduğuna inanmayacaktı. Öyle ya şu piçi, pis işleri yapmaya iten dürtüler nelerdi? Ve sonunda Peake üstünü öldürdüğü için mahkemeye çekilecekti. Yargıç ve jüriler polis katillerine karşı, polis polisi öldürmüş olsa bile, hiç de yumuşak davranmazlardı. Kuşkusuz cezaevine girecek ve orada iki metre on santim boyunda ensesi kalın cani tipler eski devlet ajanının ırzına geçmekten büyük keyif duyacaklardı. Geriye ne kalıyordu? Korkunç bir seçenekti kalan: Kıyıma katılmak, Sharp'ın düzeyine inmek, efsane adam olmayı unutmak ve Gestapo tipli acımasız biri olmak... Durum doğru yanıtı olmayan ve yalnızca yanlış çözümleri olan çılgınca bir pozisyondu. Lanet olsun! Çılgınca ve dürüst olmayan bir durumdu bu. Ve Peake daha iyi bir yanıtı bulmak üzere çalışan aklını patlayacakmış gibi duyumsuyordu.

"İşte kızın tanımladığı bahçe kapısı, hem de açık" diyen Sharp buyurganca konuştu. "İç tarafa park et, Jerry!"

Genç ajan arabayı durdurdu ve kontak anahtarını kapattı.

Ormandan beklenen sessizliğe karşın, araba durur durmaz açık olan camlardan yarışır gibi homurdanan başka bir arabanın ağaçlar arasından yansıyan motor gürültüsü işitildi.

Susturucu takılmış tabancasını eline alan Sharp arabanın kapısını açarken, "Birisi geliyor!" dedi.

O anda yolun karşı tarafında mavi renkli Ford marka bir arabanın olanca hızıyla yaklaştığı görüldü.

Servis istasyonu görevlisi Mercedes arabanın deposuna kurşunsuz Arco benzinini doldururken Rachel orada bulunan otomatik satış makinelerinden şekerleme ile bir teneke kutu kola satın aldı. Arkasını arabanın bagajına dayayıp kola içerek şekerleme yerken büyük oranda arıtılmış şekerle moralinin yükselmesini ve önündeki uzun yolda daha az yalnızlık çekmeyi diliyordu.

Görevli, "Vegas'a mı gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. İnsanların nereye gittiğine ilişkin tahminlerim iyidir. Sizde Vegas'a giden kişinin görünümü var. Şimdi beni dinleyin: Orada ilk oynayacağınız oyun rulet olmalı. Ve yirmi dört numaraya oynayın. Çünkü, size bakınca öyle bir önsezi uyandı içimde. Tamam mı?"

"Tamam. Yirmi dört."

Genç kadın cüzdanından para çıkarırken görevli kola kutusunu onun için tuttu ve şöyle konuştu. "Siz bir servet kazanacaksınız. Yarısını ben isterim, kuşkusuz. Ama, oyunda yitirirseniz, o şeytanın işi olur, benim değil."

Rachel arabaya geçip yola koyulurken görevli eğilip camdan içeri baktı ve uyardı. "Çölde araba kullanırken dikkatli olun. Orası çok alçak bir yer olabilir."

"Biliyorum" diyen genç kadın kendisini pek yalnızmış gibi duyumsayarak 15 numaralı eyaletlerarası yolda kuzeye, kuzeydoğu yönündeki Barstow'a doğru arabayı sürdü.

26

Pek Kötüleşen Bir Adam

BEN arabayla eve iki yüz metre kadar uzaklıktaki dönemeci geçer geçmez hızlanmak üzere gaza bastı ama o anda bahçe kapısından içeri girmiş olan koyu renkli arabayı gördü. Hemen frene bastı ve Ford araba toprak yolda sağa sola yalpaladı. Bahçe kapısına elli metre kadar uzakta tozlar kaldırarak durdu.

İleride koyu renk giysili iki adam şimdi durmuş olan arabadan çıkmışlardı. Onlaran biri hızla arabanın arkasına geçerken, öteki iriyarı ve atletizm formalarını giyinmeyi unutmuş pek hevesli bir maraton koşucusu gibi olanı şimdi tepeye doğru koşuyordu. Aradaki uzaklığa ve havaya kalkan toza karşın, Ben o adamın elinde bir tabanca olduğunu gördü. Üstelik silaha susturucu takılmıştı. Durum, Ben'i şaşırttı.

Polisler ve federal ajanlar tabancalarında susturucu kullanmazlardı. Eric'in ortakları ise, Palm Springs kentinin göbeğinde otomatik hafif makineli tabanca kullanmışlardı. Şu halde onların da birdenbire bu denli ihtiyatlı davranmaya başlamaları olası değildi.

Sonra saniyenin küçük bir kesirinde Ben silahına susturucu takmış olan adamın sırıtan yüzüne dikkat etti. Aynı anda şaşırdı, kafası karıştı ve ürktü. Adam, Anson Sharp idi. Onu en son 1972 yılında gördüğünden bu yana aradan on altı yıl geçmişti. Gene de Ben adamın kimliğinden kuşkulu değildi. Zaman Sharp'ı da değiştirmişti. Ama değişiklik pek fazla değildi. 1972 yılının ilkbahar ve yazında o piçin kendisini sırtından vurmasını ya da Saygon'da pis işi yapacak birisini kiralamasını bekle-

mişti. Sharp öyle pislikleri yapabilecek bir tipti. Oysa Ben pek dikkatliydi. O konuda Sharp'a en ufak bir şans tanımamıştı. İşte şimdi Sharp aradan bunca zaman geçmemiş gibi bir kez daha ortaya çıkıyordu.

On altı yıl sonra şu piçi şimdi buraya ne getirmişti? Bütün o süre boyunca pis adamın kendisini aramış olduğuna ilişkin çılgınca bir düşünce Benny'nin kafasından geçti. Çünkü Sharp gibi bir adamın, Wildcard gibi bilimsel bir tasarı içinde yer alması olanaksızdı.

Koşan Sharp aradaki uzaklığı yirmi metreye indirip durunca atıcıların bacaklarını araladığı duruma geçti ve elindeki kocaman tabancayla ateş etti. Ve Ben yüzünün otuz santim kadar sağ tarafına bir kurşunun gelip arabanın dağılmaya karşı güvenlikli ön camında pat sesi çıkararak bir delik açtığını farketti.

Arabayı geri vitese geçiren Ben oturduğu yerde geriye dönmek üzere büküldü. Tek eliyle direksiyonu kavrayarak toprak yolda olabildiğince hızla gitmek üzere gaza basıp geriye doğru hareket etti. Bir kurşunun arabanın üzerinden sektiğini ve bu seferkinin sesinin pek yakından geldiğini işitti. O anda dönemece vardı ve Sharp'ın görüş açısının dışına çıktı.

Kulübeye kadar tüm yolu hiç durmadan geri geri gitti. Orada vitesi boşa aldı, motoru çalışır durumda bıraktı ve eğimli yolda arabayı tutan el frenini çekti. Arabadan inip av tüfeği ile Magnum tabancayı yere, toprak yola koydu. Arabanın içine uzanıp el frenini tuttu, eğimli yolda aşağıya doğru baktı.

İki yüz metre kadar ileride ve eğimden aşağıda Chevy araba dönemeci dönüp hızla yaklaşıyordu. Kendisini görünce koyu renkli arabadaki sürücü biraz yavaşladı ama durmadı. Ve Benny el frenini boşaltıp hemen geriye çekilmek üzere bir, iki saniye daha bekleyecek yürekliliği kendinde buldu. Sonra el frenini boşalttı.

Bir anda yer çekiminin etkisine yenilen Ford araba, yokuş aşağı gitmeye başladı. Yol o denli dardı ki, Chevy onun yolundan tümüyle kaçınamazdı. Ford yolda bir tümsekle karşılaşıp

onu atlayınca yolun yanındaki drenaj çukuruna doğru kaydı. Bir an için Ben arabasının karşısındakilerde hiçbir hasar yaratmadan öteki arabanın yanından geçeceğini düşündü. Ama Ford, bulunduğu tekerlek izinde sağa sola yalpalayarak gene yola girdi.

Chevy'nin sürücüsü durmuş, arabayı geriye doğru hareket ettirmişti. Ancak Ford hızlanıyor ve yokuş aşağı daha hızlı gidişi kaçınılmazlaşıyordu. Oysa bir kez daha hafif bir tümseğe çıkıp yeniden sola doğru kaydı ve son anda Chevy sağına dönüp kaçınma manevrası yaptı. Ve neredeyse drenaj çukuruna bu kez o düşer gibi oldu. Bununla birlikte o anda iki araba, metallerin çarpışmasıyla ortaya çıkan bir tangırtıyla birbirlerine vurdular. Ancak çarpışma Ben'in umut ettiği kadar dikine ve yıkıcı olmamıştı. Ford arabanın sağ ön çamurluğu Chevy'nin sağ çamurluğuna vurmuştu. Ford araba sola doğru hafifçe kaydı. Sanki yüz seksen derece dönmüş gibi oldu ve Chevy'nin yanında durdu. Şimdi iki araba da tepeye doğru dönmüş gibiydiler. Ancak çeyrek dönüş yapmış olduğundan Ford'un arka tekerleri drenaj çukuruna düşmüş ve araba orada titreyerek durmuştu. Ford yola dik durumdaydı ve etkili biçimde yolu kapıyordu.

O anda çarpılan Chevy araba geriye doğru hareket etti ve on metre kadar gidip arka tekerleri drenaj çukurunun yanına gelerek durdu. İki ön kapısı birden açıldı. Bir kapıdan Anson Sharp, öteki kapıdan sürücü dışarı çıktılar. Her iki adam da yaralanmış gibi görünmüyordu.

Ben, av tüfeği ile Magnum tabancasını yerden kaptı. Dönüp evin yanından dolaşarak ve kulübenin arkasında güneşten kavrulmuş çimenleri geçerek daha önce Rachel ile birlikte sırtlarını dayadıkları granit kayalığa vardı. En ivedi şekilde bir sığınma yeri bulmak üzere çevredeki koruluğu gözden geçirdi. Sonunda Rachel ile birlikte üzerinde yürüdükleri dere yatağına koştu.

Ardında, epey uzaktan Anson Sharp onun adını çağırıyordu.

Şimdi de kendi ahlâksal çıkmazındaki örümcek ağlarına takılmış olan Peake duraksadı ve yorgun bakışlarla patronunu gözden geçirdi.

Genel müdür yardımcısı, mavi Ford arabadaki Shadway'i gördüğü anda aklını kaçırır gibi olmuştu. Yolun yanındaki yüksek kesime çıkıp orada dezavantajlı ve karşısındakini vurma şansının en az olduğu bir yerden ateş etmeye başlıyordu. Üstelik, arabada kadının Shadway ile birlikte olmadığı belliydi. Eğer adamı sorguya çekmeden öldürürlerse, Bayan Leben'in nereye gittiğini kesinlikle öğrenemeyeceklerdi. Yapılan şoke edici derecede pis bir işlemdi ve ajan Peake'i dehşete düşürüyordu.

Şu anda Sharp evin biraz uzağından geçerek sezdirmeden avına yaklaşmaya çalışırken öfkeli boğalar gibi soluyor ve böyle tuhaf heyecanlı davranışlarla kendisini tehlikeye attığının bilincine varamıyordu. Genel müdür yardımcısı ormanın sınırında diz boyuna kadar yükselen sazlıklara baktı ve pek sık olan ağaçların arasını gözledi.

Her iki ajan da Shadway'i gözden yitirmişti. Bu kadarı genç ajan Peake için bile pek açık seçikti. Şu anda geridekilerden destek istemeliydiler. Aksi takdirde karşılarındaki adam çevrenin yabanıl oluşundan yararlanıp tümüyle gözden kaybolacaktı.

Ancak Sharp, Shadway denilen şu adamı kendisi öldürmekte kararlıydı. Akılcı sözleri dinleyecek durumu bulunmuyordu.

Peake yalnızca olanları gözledi, bekledi ve bir şey demedi.

Ormana doğru bakan Anson Sharp bağırmaya başladı: "Amerika Birleşik Devletleri Savunma Güvenlik Ajansı adına konuşuyorum, Shadway!... Beni duyuyor musun? Seninle konuşmak istiyoruz, Shadway! Tamam mı?!..."

Yetkili makamların adını sayıp dökmesi şu anda bir yarar sağlamayacaktı. Evet, Ben Shadway'i ilk gördükleri anda ateş etmeye başladıktan sonra konuşmanın ne yararı olabilirdi ki?

Genç ajan, genel müdür yardımcısının bir moral çöküntüsü içinde olup olmadığını merak ediyordu. Çünkü bu, patronunun

Sarah Kiel'e karşı davranışlarının, onun Shadway'i öldürmekteki kararlılığının ve biraz önce kendisine verdiği ihtiyatsız ve sorumsuz talimatın nedenlerini açıklayacaktı.

Ormanın sınırında duran ve ağaçların arasındaki çalılığa doğru bir, iki adım atan Sharp yeniden seslendi. "Shadway!... Hey, Shadway!... Sana seslenen benim: Anson Sharp... Beni anımsıyor musun, Shadway?... Anımsıyor musun?..."

Jerry Peake geriye doğru bir adım attı ve birisi yüzüne tokat vurmuş gibi gözlerini kırpıştırdı: Sharp ile Shadway birbirlerini tanıyorlardı. Tanrım! Onlar birbirini tanıyordu. Avcı ve av birbirini kişisel olarak tanıyordu. Sharp'ın zorlayıcı davranışlarından, suçluluk ifadesi taşıyan yüzünden, dışarı fırlamış gibi görülen gözlerinden ve çok sesli solumasından onların birbirlerine kin besledikleri sezinleniyordu. Böylece değil daha yüksek bir otoriteden emir almak, ajansta bile kimsenin Shadway ile Bayan Leben'in öldürülmesini istediğini düşünmek Peake'e mantıklı bir olasılık gibi görülmeyecekti. Kaçakların yaşamlarına son verilmesine başkası değil, yalnızca Sharp karar vermişti. Ancak genç ajanın, patronunun öyküsünün doğru ya da hafif aldatmacalı olduğunu bilmesi sorunu çözümlemiyordu. Öykü doğru ya da yanlış olsun, Peake şimdi de patronuyla işbirliği yapmak ya da ona silah çekmek seçeneğiyle başbaşa kalıyordu. Ve her iki yol da ona, hem mesleğine hem de kendine saygısına el sürülmemiş durumda bırakmayacaktı.

Sharp, ormanın içine dalıp çam ve ladinlerin taçlarıyla oluşan gölgelik bir kesimde yokuş aşağı yürümeye başladı. Arkasına dönüp baktı ve Jerry'nin de kendisini izlemesi için bağırdı. Çalılıklar içinde birkaç adım daha attı. Bir kez daha arkasına baktı ve Peake'in yerinden kımıldanmadığını görünce ısrarla bir kez daha onu çağırdı.

Genç ajan istemeyerek patronunu izledi. Uzun otlardan bazısı öyle kuru ve gevrekti ki, çoraplarından geçip ayaklarına batıyordu. Bazı yabanıl otların dikenli tohum ve sütümsü özsuları

pantolonuna yapışıyordu. Sırtını bir ağacın gövdesine dayadığında elleri reçineyle yapış yapış oldu. Kaba dikenler takım elbisesine takıldılar. Süet pabuçları kendisine ihanet eder gibi taşlara, kuru çam iğnesi öbeklerine, yosunlara ve çıkıntılı her şeye takılıyordu. Yere devrilmiş bir ağaç kütüğünü aşarken yavru çıkarmakta olan bir karınca yığınına bastı. Ayağını hemen oradan çekmesine ve karıncaları pabucundan süpürmesine karşın birkaç karınca ayağından tırmandı. Sonunda genç adam durmak, pantolonunu sıyırmak ve fena halde ısıran lanet olası şeyleri bacağından temizlemek zorunda kaldı.

Sharp'a yetiştiğinde yakınır gibi, "Bu iş için uygun şekilde giyinmiş değiliz" dedi.

Diken uçlu kozalaklarıyla aşağı doğru sarkmış bir dalın altında durup soluklanmaya çalışan patronu, "Sessiz ol!" diyerek uyardı.

Peake'in ayakları neredeyse kayıp genç adam yana savrulacaktı ki, umutsuzca o dala tutundu ve "Biz burada boyunlarımızı kıracağız!" diye söylendi.

Sharp öfkeyle, "Sessiz ol!" diye fısıltıyla yineledi ve omuzunun üzerinden kızgın bakışlarla Peake'e baktı. Yüzü cesaret kırıcıydı: Gözleri irileşmiş, dişleri ortaya çıkmış, çene kasları gerilmiş ve şakaklarındaki damarlar kabarmıştı. Bu yabanıl ifade, genel müdür yardımcısının Shadway'i gördüğünden beri denetim dışı bir hale girişi, manyakça sergilediği nefreti ve açık seçik kan dökme tutkusuyla hareket etmeye başladığı yolunda Peake'in kuşkularını doğruladı.

Duvar halindeki zehirliymiş gibi görünen, yoğun ve diken diken dalları olan bir tür böğürtlen bitkisinin aralık bıraktığı yerden geçtiler. Çok derin olmayan kuru bir dere yatağında ayakları takılıp düşecek gibi olarak ilerlediler ve sonunda Shadway'i gördüler. Kaçak aynı dere yatağında on beş, yirmi metre kadar ilerlerindeydi ve ormana doğru hızla ilerliyordu. Elinde av tüfeği taşıyor ve hafifçe öne eğilerek yürüyordu.

Onu gören Peake de kendisini olabildiğince daha küçük bir

hedef haline getirmek üzere öne eğildi ve dere yatağının duvar halindeki yanı boyunca gizlenerek yürüdü.

Oysa Sharp sanki süpermen'miş gibi açıktan gidiyor, Shadway'in adını sesleniyor ve susturucu takılmış silahıyla atışlar yapıyordu. Susturucu takılmış tabanca kullanan kişi kazandığı sessizlikle hedefe isabet ettirme olasılığını değiş tokuş etmiş olur. Ve şimdi Sharp ile Shadway arasındaki uzaklık göz önüne alındığında, gerçekte adamın tüm atışları bir savurganlık haline girmişti. Bu durumda Sharp ya tabancasının etkili olduğu uzaklığı bilmiyor (ki bu olanaksızdı) ya da duyumsadığı nefret yüzünden akılcı davranma yeteneğini tümüyle yitirmiş bulunuyordu. İlk atışında mermisi Shadway'in solundaki bir ağacın kabuklarını sıyırdı ve yalnızca bir vınlama sesi çıkardı. İkinci mermi bir kaya parçasının üzerinden sekti. Ve sonra sağa doğru dönemeç yapan kuru dere yatağında Shadway gözden kayboldu. Ancak hedefi görmemesine karşın Sharp üç el daha ateş etti.

En iyi susturucu bile kullanıldıkça bozulur. Ve şimdi Sharp her defasında ateş ettikçe silahı umduğundan daha çok dikkati çekecek tak sesi çıkarmaya başlamıştı. Beşinci ve son atışı, tahta takoz başlı bir çekicin kauçuk zemine vurduğu andaki sesini çıkarmış ama ne olursa olsun gene de ormanda gök gürültüsüne benzer bir ses yaratmamıştı.

Sesin yansıması bitince birkaç saniye süreyle Sharp hevesle çevreyi dinledi. Sonra dere yatağına girdikleri aralığa doğru ilerleyip, "Haydi Peake, o piçi yakalayalım" dedi.

Onu izleyen Peake şu sözlerle karşı çıktı. "Ama onu ormanda izleyemeyiz. Adam bizden çok daha iyi giyinmiş durumda..."

Sharp, "Lanet olsun! Biraz sonra ormandan çıkacağız..." derken gerçekten geldikleri yere, kulübenin arka tarafına yaklaşmışlardı. Genel müdür yardımcısı sözlerini şöyle sürdürdü: "Benim tüm istediğim, Shadway'in hareket halinde olması. Böylece o yatıp bir yerde bizim üzerine gelmemizi beklemeyecek.

Tanrı'ya şükürler olsun, şimdi o hareket ediyor. Piçin tüm istediği aşağı inip yola çıkmak olacak. Yolda bir taşıt aracını çalmak isteyecek. Biz orada orospu çocuğunu bir balıkçının arabasını çalarken suçüstü yakalayacağız. Haydi şimdi sen de biraz hareketlen artık..."

Anson Sharp şimdi de yabaıl, coşkulu ve yarı aklı başındaymış görünümündeydi. Ama Peake onun ilk kez nefretle davrandığı kadar kendi denetimini yitirmiş olmadığını görüyordu. Evet, patronu öfkeliydi ama tümüyle akıldışı davranışlar içinde değildi. Bütün kurnazlığını yitirmemişti ve şimdi de tehlikeli bir adamdı.

Ben, yaşamını kurtarmak için koşuyordu. ancak aynı şekilde Rachel için de ürkmekteydi. Şimdi genç kadın bagajında Eric'in kıvrılıp yattığından habersiz, Mercedes arabayı kullanarak Nevada'ya doğru yol alıyordu. Ne olursa olsun Ben ona yetişmek zorundaydı. Oysa her dakika geçtikçe aralarındaki uzaklık artıyor ve bu uzaklığı kapatmak umudu eksiliyordu. Hiç değilse Ben, Las Vegas'taki adamı, motelinin anahtarlarını Rachel'e verecek olan arkadaşı Whitney Gavis'e telefon edebilse ve Eric'in varlığı hakkında onun aracılığıyla genç kadını uyarabilseydi... Kuşkusuz, Eric daha Vegas'a varmadan bagajdan çıkabilirdi. İşte bu düşünülmesi bile dayanılmaz olan korkunç bir olasılıktı.

Hava kararırken çöldeki karayolunda tek başına arabayı sürerek giden Rachel... Bagajdan tuhaf bir gürültünün duyuluşu... Genç kadının ölüm soğukluğundaki kocası birdenbire gizlendiği yerden arabanın arka kolluğunun menteşe pinlerine vuruyor... Ve arabanın yolcu bölümüne geçiyordu.

Bu öyle korkunç bir tablo idi ki, Ben daha fazla düşünmeye dayanamadı. Eğer düşünmeyi sürdürürse durum kaçınılmaz bir senaryo gibi gelecekti ona.

Genç adam kararlı şekilde bu kötü senaryoyu düşünmeye karşı çıktı. Ve kuru dere yatağından ayrılıp inişi daha kolay

olan bir geyik yoluna saptı. Elli metre kadar bu yolda ilerledikten sonra iki incir ağacının arasında yol artık izlemeyi istemediği yöne döndü. Bu yüzden Ben yokuş aşağı yöne döndü ve sonraki ilerleyişi daha güçleşti. Çünkü burada dikenli böğürtlenler pek çoktu. Doğru yönden sapıp elli metre kadar daha fazladan yürüyüp böğürtlenlerin çevresini dolaşmak zorunda kaldı. Yürüdüğü yerde devrilmiş ağaç kütükleri ve çalılıklar vardı. Bunlar, ya çevresinden dolaşmak ya da şişmiş bir ayak bileği veya kırılmış bir bacak kemiği rizikosunu göze alarak üzerlerinden atlamak zorunluluğunu yaratıyordu. Burada pek çok kez Ben, Adidas koşu pabuçları yerine ormancı ayakkabıları giymiş olmayı özledi. Gene de kot pantolonu ile uzun kollu gömleği, dikenli bitki ve insanı tırmalayan dallardan kendisini koruyordu. Karşılaştığı tüm güçlüklere karşın, genç adam ilerledi ve Eric Leben'in küçük evinin bulunduğu daha az yabanıl alana doğru yaklaştı. Oradan sonra ilerlemesi daha kolay olacaktı. Üstelik Anson Sharp peşinde ise, ilerlemekten başka seçeneği kalmıyordu.

İnanılması güçtü ama şimdi peşindeki kişi Anson Sharp idi.

Vietnam savaşına katıldığı ikinci yılında Ben seçkin askerlerden oluşan deniz piyadeleri timinde teğmen rütbesinde görev yaparken bölük komutanı yüzbaşı Olin Ashborn düşmanın elinde bulunan alanda bir dizi pek başarılı saldırılar planlıyor ve bunları uygulamaya koyuyordu. İşte bu sırada Benny'nin çavuşu Mendoza, dört Amerikalı savaş esirinin Hanoi'ye nakledilmelerinden önce düşmanın elinde tuttuğu geçici bir kamp yerinden kurtarılmaları için yapılan operasyon sırasında düşman tarafından açılan makineli tüfek atışında vurularak ölmüştü. Ve Anson Sharp, ölen Mendoza'nın yerine atanan çavuştu.

İlk karşılaşmalarından başlayarak Ben, Anson Sharp'a özen göstermemişti. Bu yalnızca kendisinin içgüdüsel tepkimelerinin bir sonucuydu. Çünkü, başlangıçta Sharp'ta ciddi hiçbir yanlışlık görmemişti. Adam belki büyük bir çavuş ve Mendoza'nın eşleniği değildi. Ama yetenekliydi. Alkol ve uyuşturucu kullanmıyordu. Ve bunlar da, o pis savaşta Sharp'a diğer askerlere gö-

re bir çentik üstünlük sağlıyordu. Belki de çavuş Sharp sahip olduğu otoriteden keyifleniyor ve askerlerine aşırı sert davranıyordu. Olasılıkla kadınlar hakkındaki onlara hiç de saygı duymayan konuşmaları bazılarına renkli gelebilirdi. Oysa bu konuşmalar sonunda hep sıkıcılaşıyor ve Sharp'ın kadın düşmanı olduğu kanısını yaratıyordu. Birlikte çalışmalarının son dönemine kadar Ben bunlarda bir kötülük görmemişti. Düşmanla çatışmada bağıntı kurulduğunu ilk haber veren Sharp oluyor ve hemen geriye çekilmeleri yolunda telkinler yapıyordu. Gene de Sharp'a korkak etiketini takamazdınız. Bununla birlikte Ben, Sharp'tan usanmış ve yeni çavuşuna güvenmemesi için geçerli bir neden göremediğinden suçluluk hissi duymuştu.

Benny'nin çavuş Sharp'ta hiç hoşlanmadığı yönlerden biri de, onun hiçbir şeye karşı kesin kanısı olmamasıydı. Çağdaşlarının ilgilendiği siyasa, din, cezalandırma, kürtaj ve diğer tüm konularda Sharp'ın en küçük bir düşüncesi yokmuş gibi görünüyordu. Savaş taraftarı mı karşıtı mı olduğu belli değildi. Savaşı kimin kazanacağına aldırış bile etmiyor; yarı demokrat Güney Vietnamlılarla tümüyle totaliter Kuzey Vietnamlıları aynı kefeye koyuyordu. Kara kuvvetlerine alınmamak için denize piyade birliklerine katılmıştı. Pek çok askerin duyumsadığı deniz piyadesi olma gururu ve yükümlülüğünü taşımıyordu. Askerlik mesleğinde başarılı olmak, bundan gurur duymak ve yükselmek için değil; yirmi yılda erken emekli olmak ve iyi bir emekli aylığı almak için yaşıyordu. Çavuş Sharp askerlikteki emeklilik ve askerliğin avantajları hakkında saatlerce konuşabilirdi.

Çavuş Sharp'ın kendisi dışında müzik, sanat, kitaplar, spor branşları, avcılık, balıkçılık ya da başka hiçbir şeye özel tutkusu bulunmuyordu. Tek düşkünlüğü kendineydi. Hastalık hastası değildi. Ama, sağlığına düşkündü. Sindirim etkinlikleri, çektiği peklik ya da diaresi ve o sabahki büyük dışkılaması hakkında uzun boylu konuşabilirdi. Başka bir kişinin, "Başım çatlar gibi ağrıyor" diyeceği durumu Anson Sharp en az iki yüz sözcükle;

baş ağrısının derecesi, doğası ve yeriyle pek ayrıntılı olarak anlatırdı. Saçlarını taramak için uzun süre harcar, savaş koşullarında bile tertemiz sakal traşı olmayı başarır, kendisine aşıkmış gibi aynalara ve görüntü yansıtan diğer yüzeylere tutkuyla bakardı. Savaş alanında bile rahatını sağlamak üzere etkinlikte bulunurdu.

Anson Sharp kendisinden başka kimseyi sevmeyen güç bir insandı.

Ancak ister iyi ister kötü bir kişi olsun, Sharp Vietnam'a geldiğinde savaş onu çamurdan yapılmış gibi yoğurmuş ve ortaya bir canavar heykeli çıkmıştı. Ben ilk kez onun karaborsaya karıştığına ilişkin söylentileri duyunca hakkında bir soruşturma yaptırmış ve ortaya şaşırtıcı bir suçluluk dosyası çıkmıştı. Çavuş Sharp askeri kantinlerde ve ordu pazarlarında satılmak üzere gelen malları kuvvet zoruyla çalıyor ve sonra onları Saygon'un yeraltı dünyasına ulaştırıyordu. Ek bilgiler onun bir uyuşturucu satıcısı ya da kullanıcısı olmamasına karşın, yasa dışı uyuşturucu maddelerin Vietnam mafiası ile Amerikalı askerler arasında alışverişini sağladığını ortaya koymuştu. Daha da korkuncu, yapılan araştırmalar Sharp'ın Saygon'daki gece kulüplerinin bulunduğu yerde suçla ilgili etkinlikler yaptığı; orada hem uşak hem de zindancıbaşı gibi iş gören pek kötü Vietnamlı bir eşkıya aracılığı ile on bir yaşındaki bir kızı (adı, Mai Van Trang idi) köle olarak kullandığı, onu cinsel yönden her türlü kötülüğe zorladığı gibi fırsat buldukça kızı o eşkıyanın acımasına bıraktığı anlaşılmıştı.

Divanı Harp'teki kaçınılmaz yargılama Ben'in umut ettiği şekilde yürümemişti. Genç teğmen, çavuş Sharp'ın yirmi yıl süreyle askeri cezaevinde yatmasını istemişti. Oysa, daha mahkeme evresine geçilmeden güçlü tanıklar korkutucu bir hızla ölmeye ya da ortadan kaybolmaya başlamışlardı. Kara ordusundan, Sharp karşıtı ifade vermeyi benimseyen uyuşturucu satıcısı iki rütbesiz asker Saygon'un kötü mahallerinde boğazı kesilmiş durumda bulunmuştu. Bir teğmen uykudayken dinamitle

havaya uçurulmuş ve sansar suratlı eşkıya ile zavallı Mai Van Trang ortadan kaybolmuşlardı. Ben, eşkıyanın bir yerde saklandığını ama kızın öldürülüp üzerine ad konulmayan bir mezara konulduğunu düşünmüştü. Böyle bir savaşta yıkıma uğramış ülkede bu tür olaylar pek sık yineleniyordu. Tutuklu durumda mahkemeyi beklerken tanıkların ortadan kalkmasıyla ilgili olaylarda Sharp etkili biçimde suçsuz olduğunu ileri sürmüştü. Oysa, Vietnam'ın yeraltı dünyasının onun yanında yer aldığı ve bu olaydan sorumlu olduğu kesindi. Divanı Harp'te duruşmalara başlandığında Sharp karşıtı tüm güçlü tanıklar ortadan yok olmuş ve dava temelde Ben ile onun soruşturmacılarının ifadelerine kalmıştı. Sharp sürekli olarak suçsuzluğunu ileri sürüyordu. Onu cezaevine sokacak kadar kanıt bulunamıyor ancak ordudaki görevine son vermeye yeterli ipucu elde edilmiş oluyordu. Sonuçta Sharp'ın çavuş rütbe işaretleri üniformasından sökülmüş, kendisi er düzeyine indirilmiş ve şerefsiz bir şekilde ordudan atılmıştı.

Göreceli olarak hafif bir ceza almasına karşın, durum Sharp'a pek ağır gelmişti. Kendisine aşık oluşu hiçbir cezayı benimsemesine izin vermiyordu. Onur kırıcı bir biçimde Vietnam' dan dışarı çıkarılmasından önce Anson Sharp kalan tüm bağlantılarını kullanıp Ben'e kısa bir sürpriz ziyareti yapmayı sağlamıştı. Bu ziyaret teğmene zarar vermeyecek kadar kısa ama şu tehdidi savurmaya yeterli olacak kadar uzun sürmüştü. "Dinle, namussuz! Amerika'ya döndüğünde benim orada olduğumu ve seni beklediğimi sakın unutma! Ülkeye ne zaman geri geleceğini biliyorum ve seni orada selamlayacağım!"

Ben bu tehdidi ciddiye almamıştı. Çünkü ilk olarak, Divanı Harp'ten önce Sharp'ın savaş alanındaki duraksamaları kötüleşmişti. Öyle ki, bazı durumlarda çavuş değerli derisini deldirme rizikosuna sokmamak için emirlere uymamaya başlamıştı. Hırsızlık, karaborsacılık, uyuşturucu ticareti, küçük yaştaki kızla cinsel ilişki kurma gibi suçlarla mahkeme önüne çıkmasa bile pek olasıdır ki artan korkaklığı ile ilintili olarak ya da görevini

savsaklamakla suçlandırılacaktı. Amerika'da öcünü alacağından söz edebilirdi ama bunu yapacak yüreklilik onda bulunmuyordu. Üstelik Ben ülkeye döndüğünde kendisine ne olacağına aldırış bile etmiyordu. Çünkü, iyi ya da kötü kendisini sonuna kadar savaşa adamıştı. Ve bu adamışlığı sonunda kendisinin ülkeye bir kutu içinde (Yazar tabutu kastediyor olmalı - Çeviren) gideceği izlenimini veriyor ve genç adam ne olursa olsun Anson Sharp'ın kendisini beklemesine aldırış etmiyordu.

Şu anda gölgeli ormandan aşağı doğru inip sonunda ağaçların arasında gizlenmiş evlerin bulunduğu alana varırken Ben nasıl olup da rütbesini yitirmiş ve onursuz bir şekilde ordudan atılmış Anson Sharp'ın SGA'da ajan olarak yetiştirilmek üzere eğitime alındığını merak ediyordu. Sharp gibi kötülüğe doğru giden bir adamın kayma bir kez başlayınca giderek daha kötüye doğru inmesi gerekirdi. Şu anda o, sivil suçlarından ötürü ikinci ya da üçüncü kez cezaevinde yatıyor olmalıydı. En iyi durumda bile, onun küçük suçlar işleyen bir dolandırıcı olarak şu ana değin henüz yetkililerin dikkatini çekmemiş olmasını beklerdiniz. Eğer eylemlerini düzeltmişse bile, ordudan şerefsiz biçimde kovulmasını sicilinden temizleyememiş olması gerekiyordu. Ve böyle bir sicille yasa uygulamayı zorlayıcı bir ajanstan, özellikle Savunma Güvenlik Ajansı gibi standartları yüksek bir ajanstan geri çevrilmeliydi.

Şu halde lanet olası oraya girmeyi nasıl becermiş? diye merak etti Ben.

Bu soruyu bir evin bahçesini çevreleyen demir parmaklıkların üzerine tırmanırken ve iki katlı bir dağ evinin yanından dolanırken sürekli kendi kendisine soruyordu. Evin bahçesini geçerken bir ağacın arkasından ötekine, bir çalı kümesinden diğerine doğru koşuyor ve olabildiğince dikkati çekmemeye dikkat ediyordu. Eğer pencereden bakan bir kişi elinde av tüfeği, kemerinde tabanca olan bir adamı bahçesinde görürse ilçe şerifine telefon etmemesi olanaksızdı.

Anson Sharp kendisini Savunma Güvenlik Ajansı elemanı

olarak tanıtırken yalan söylüyorsa (burada yalan söylemesinin bir yararı olmayacaktı) Benny'nin merak edeceği ikinci şey onun ajansta nereye kadar yükseldiği idi. Hiç değilse, Ben ile ilgili olayı inceleyecek aşamaya kadar yükselmiş olmalıydı. Pek olasıdır ki, Sharp dosyayı okumuş, eski ve belki de en unutulmuş göz korkutucu düşmanının Rachel ile ilişkili olduğunu görmüştü. Uzun zamandır ertelenmiş öç alma şansının doğduğunu görmüş ve bu şansa sarılmıştı. Ama, sıradan bir ajan yapacağı görevleri seçemezdi. Bu da, Sharp'ın çalışma programını kendisi düzenleyecek kadar yüksek bir yere gelmiş olduğunu gösteriyordu. Daha da kötüsü, Sharp öyle yüksek bir rütbede olabilirdi ki, hiçbir kışkırtma olmadan ateş etmeye başlayabilir ve işlediği cinayeti SGA'dan arkadaşlarının gözü önünde örtüp kapatabilirdi.

Şimdi Rachel ile birlikte karşı karşıya olduğu tehditlerin üzerinde Anson Sharp'ın öne sürdüğü tehdidi gören Ben, sanki bir kez daha savaşa girmiş gibi duyumsadı kendisini. Savaşta karşı tarafın ateşi onun en az beklediğiniz anda, en az olası kaynak ve yönden gelerek başlardı. Şu anda Anson Sharp'ın ortaya çıkışı da en beklenmeyen kaynaktan gelen bir yaylım ateşi gibiydi.

Dağ kenarındaki üçüncü eve vardığında Ben neredeyse kendisini dört yeniyetmenin birbirlerine karşı başlattıkları bir savaş oyununun içinde buluyordu. Son anda çocuklardan biri gizlendiği yerden çıkıp ötekilere mantar tabancasıyla ateş etmeye başladı. Ve yaşamında ilk kez Ben pek çok savaş gazisinde olduğu gibi akılsal travmaları yaşayarak içine düştüğü savaşın çok canlı bir anısını yaşadı. Pek yüksek olmayan bir kızılcık ağacının ardına gizlenip orada kalbinin gümbürtülü atışlarını dinleyip, yarım dakika süreyle kötü savaş anısının geçmesini bekledi.

Çocuklardan hiçbiri onu görmemişti. Yeniden ilerlemeye başlarken yerde süründü. Kızılcık ağacından bir akasyanın arkasına, oradan da kireçtaşı kütlesinin gölgesine sığındı. Buradaki kurumuş bir sincap ölüsü bir uyarı gibi kendisini beklemek-

teydi. Sonra minik bir tepeciğe doğru fırladı ve orada kaba sazlıklar suratını tırmaladılar.

Beş dakika sonra (kulübeden yola çıkalı kırk dakika olmuştu), çalılıklarla kaplı bir şevden gölün çevresini dolanan karayoluna inmiş bulunuyordu.

Tanrı aşkına, kırk dakikalık bir zaman mı geçmişti?

Kırk dakika içinde Rachel o çölde tek başına ne kadar yolu aşardı? Ama, şimdi kadını düşünme, yalnızca hareketli ol...

Uzun sazlıkların arasında bir an çömelmiş durumda kalarak soluklandı. Sonra ayağa kalkıp yolun iki tarafına baktı. Görünürde kimse bulunmuyordu. İki şeritli asfalt yolda gelen ve giden arabalar da yoktu.

Av tüfeği ve Magnum tabancasını kaldırıp bir yana atmaya hiç de niyetli değildi. Ancak silahları onu korkutucu derecede göze çarpıcı yapmaktaydılar. İyi ki günlerden salı idi ve bu saatte yolun üzerindeydi. Karayolu hiçbir zaman bu saatten daha az kullanılamazdı. Sabahın erken saatinde yol tekne sahipleri, balıkçılar ve göl kıyısında kamp kurmaya gelenlerle ya da geriye dönenlerle dolu olurdu. Oysa öğleden sonra saat 2.55'te herkes yerine varmış durumdaydı. Hafta sonu olmadığı için de Ben şanslıydı. Çünkü, o zaman saat ne olursa olsun yol dolu olacaktı.

Gelen bir araba olursa sesini duyar duymaz yana atlayıp gizlenmeye karar veren Benny karayoluna çıktı. Kuzey yönüne dönerek ve çalacak bir araba bulmayı umut ederek yürümeye başladı.

27

Yeniden Yolda

SAAT 2.55'te Rachel, El Cajon geçidine girmiş bulunuyordu. Şimdi de Victorville'in on beş kilometre güneyinde ve Barstow'a hemen hemen kırk beş dakika sürecek kadar uzaklıktaydı.

Burası eyaletlerarası yolda herhangi bir uygarlığın son görüldüğü kesimdi. Gene de pek seyrek evleri olan Victorville'in dışında bölge beyaz kumlarla, çizgili kayalarla, kurumuş çöl çalılarıyla, Joshua ağaçları ve diğer kaktüslerle örtülüydü. Barstow ile Las Vegas arasındaki iki yüz kırk kilometrelik yolda gerçekte yalnızca iki ileri karakol mevkii bulunuyordu. Bunlardan Calico; bir, iki moteli, lokantaları ve servis istasyonlarıyla hayalet kentti. Ayrıca Ölüm Vadisi Ulusal Anıtı'na çıkış yolunu oluşturmaktaydı. Bu anıt da, yoldan birkaç saniye süreyle görülüp sonra bir serapmış gibi gözden kayboluyordu. Yol üzerinde ayrıca Halloran Springs, Cal Neva ve Stateline vardı. Ama, oraları elli kişiyi geçmeyen nüfuslarıyla kasaba bile sayılmazdı. Burada büyük Mojave çölü başlıyor ve insanoğlu boş alanların egemenliğiyle sınava sokuluyordu.

Eğer Rachel şu anda Benny'i çok merak etmese, bu sonu gelmez görüntülerden; kocaman Mercedes arabanın gücü ile insana karşılık verişlerinden, Mojave çölü üzerinde geride bıraktığı olaylardan kaçışın kendisine getirdiği rahatlıktan büyük keyif duyacaktı. Oysa genç kadın bir türlü Ben'i düşünmekten kendini alamıyor, yola çıkmadan önce adam uzun uzun tartışıp başka seçenek bulunmadığına kendisini inandırdığı halde onu yalnız bırakmış olmamayı özlüyordu. Sürekli olarak geri dönmeyi

düşünmekteydi. Ama, kulübeye gittiğinde Ben yola çıkmış olabilirdi. Arrowhead gölüne vardığında doğrudan polisin avucuna düşebilirdi. Bu yüzden Rachel, Mercedes arabayı sürekli saatte doksan kilometre hızla sürerek Barstow'a doğru yol alıyordu.

Victorville'in yedi buçuk kilometre kadar güneyine vardığında genç kadın arabanın altından tuhaf, boş bir gümbürtünün gelişini duyarak ve bunu sessizliğin izleyişiyle ürktü. Bir arıza olasılığına karşı soluğunun altından küfretti. Hızı yetmiş beş, sonra altmış kilometreye indirip bir kilometre yolu böyle ilerlerken Mercedes'i yakından dinledi.

Tekerleklerin asfalt üzerindeki vızıltılı sesi vardı.

Motorun mırıltılı sesi duyuluyordu.

Arabadaki havalandırma sisteminin hafif fısıltılı sesi kulağa geliyordu.

Oysa, gümbürtülü vurma sesi yoktu.

Rahatsız edici ses bir kez daha duyulmayınca Rachel gaza basıp hızı doksana çıkardı ve dinleyişini sürdürdü. Arabada nedeni bilinmeyen sorunun yalnızca yüksek hızda giderken oluştuğunu düşündü. Ama bir buçuk kilometre kadar böyle gittikten sonra hiçbir sesi duymayınca sesin yoldaki çukurlara tekerlerin düşüşünden dolayı işitildiğine karar verdi. Ancak, gümbürtüyle birlikte arabanın sarsılmış olduğunu anımsamıyordu. Oysa, başka bir açıklamayı da düşünemedi. Arabanın süspansiyon sistemi ve amortisörleri mükemmeldi. Bunlar, böyle küçük atlamaların arabaya en ufak bir sarsıntı vermeden geçiştirilmesini sağlıyordu. Belki de o tuhaf seslerin nedeni arabada oluşan bazı titreşimlerdi.

Dört, beş kilometrelik yolu daha aşarken Rachel huzursuz oldu. Arabanın alt takımlarının dağılmasını ya da motorunun patlamasını ummuyordu. Ama, kendisini yolda geciktirecek bir arızanın ortaya çıkmasını beklemekteydi. Oysa ki, araba her zamanki sessiz güvenilirliğiyle gidişini sürdürünce genç kadın rahatladı ve düşünceleri gene Benny'e döndü.

***

Yeşil renkli Chevy araba, mavi Ford ile çarpışmasıyla hasara uğramış; pancuru eğilmiş, farları parçalanmış ve çamurluğu ezilmişti. Ama, bunlar arabanın çalışmasını aksatmıyordu. Peake arabayı sürerek toprak ve çakıltaşı yolu geçti. Asfalt yola ve sonunda gölün çevresini dolanan karayoluna vardı. Kucağında susturuculu silahını tutan ajan Sharp, genç yardımcısının yanında oturuyor ve sürekli olarak bakışlarıyla yolun kenarındaki ağaçların arasını araştırıyordu. Sharp, Shadway'in öteki yöne doğru gittiğine emindi (bunu yardımcısına söylemişti) ama gene de tetikte duruyordu.

Peake her an yan cama vuracak bir av tüfeği saçmasının kendisini yok etmesini beklemekteydi. Ama gene de canlı olarak karayoluna varmıştı.

Anayolda ileri ve sonra geriye gidip sonunda altı aracın park ettiği bir yere vardılar. Bu araçlar kendilerine iyi bir balık avlama yeri bulan olta balıkçılarının yolda bıraktığı araba ve pikaplardı. Sharp, Shadway'in dağdan ineceğini ve daha önce geçerken görmüş olduğu bu arabalardan birini çalacağını hesaplıyordu. Peake burada altıncı araba olan kirli ve yıpranmış bir Dodge steyşının arkasına park etti. Böylece güney yönünden gelecek Shadway, devlet malı Chevy arabayı göremeyecekti.

Şimdi Peake ile Sharp arabanın ön koltuğunda iyice sinerek oturmuş, önlerindeki Dodge arabanın camlarından ilerisi görülen yolu bakışlarıyla kontrol ediyorlardı. Arabalara doğru bir adam hızla hareket edince hemen oldukları yerden fırlayacaklardı. Hiç değilse Sharp bunu yapmaya hazırdı. Peake şimdi de bir duraksama içindeydi.

Çevredeki ağaçlar esintinin etkisiyle hışırdıyordu.

Şeytan görünüşlü bir yusufçuk gökkuşağı rengi bezeli kanatlarıyla tıngırdayarak ön cama değip geçti.

Arabanın gösterge tablosundaki saat baygın bir sesle tıkırdayarak çalışıyor ve Peake hafif ama açıklanması kolay bir duyumsamayla saatli bombanın üzerinde oturduklarını düşünüyordu.

Sharp, "Orospu çocuğunun(!) beş dakika içinde ortaya çıkacağını umut ederim" dedi.

Peake, umut ederim ki adam gelmez, diye düşündü.

Anson Sharp acımasız konuştu. "O piçi harcayacağız!"

Genç ajan, ben o işe karışmam, diye düşündü.

"O, şimdi bizim kendisini arayarak şu yolda ileri geri gidip geldiğimizi düşünüyordur. Burada yatıp beklediğimizi ummaz. Bize doğru tıpış tıpış gelecektir."

Peake, Tanrım, umarım ki gelmez diyerek düşünmeyi sürdürdü: Umut ederim ki, adam kuzey yerine güney yönüne gitmiştir. Ya da olasılıkla dağa tırmanıp öbür yana iner ve buraya kesinlikle gelmez. Veya Tanrım, lütfen onun bu yolu aşıp göle gitmesine izin ver. Orada göle atlasın ve yüzüp karşı kıyıya çıksın adam...

Sonra genç ajan şöyle konuştu: "Bana göre o adamın ateş gücü bizimkinden daha fazla. Diyorum ki, elinde bir av tüfeği var. Bu da düşünülmesi gereken bir şey."

"O silahı bize karşı kullanamaz."

"Neden kullanmasın ki?"

"Çünkü Shadway kadınca ahlâk değerleri olan bir adamdır. *Çok duyarlı bir tiptir.* Lanet olası ruhunu memnun etmek üzere uzun uzun düşünür. Onun tipi yalnızca savaşta (o savaş da, inandığı bir savaşsa kuşkusuz), öldürmeyi mazur görür. Ya da bir kişiye silah çekmesi için kendisini kurtarması söz konusu olmalıdır."

"Pekiyi, ama ilk kez biz ona ateş etmeye başlarsak kendini kurtarması söz konusu olacaktır, değil mi?"

"Sen o adamı hiç anlamıyorsun. Böyle bir durum lanet olası savaş hali olmadığına göre, eğer kaçılacak bir yer varsa ve eğer bir köşeye kıstırılmamışsa Shadway her zaman kavga etmek yerine kaçmayı yeğ tutacaktır. Anlıyorsun ya, o adam kendisini ahlâksal yönden süper bir kişi olarak görüyor. Burada, bir ormanın içinde onun kaçabileceği yüzlerce yer vardır. Biz ona ateş eder ve vurursak her şey biter. Oysa ıska geçersek, o adam

karşılık vermek üzere ateş etmeyecektir. O pis suratlı, iki yüzlü adam kaçacak ve biz de onu izleyip bir kez daha ateş etme fırsatını yakalayacağız. Sonunda Shadway ya kaçıp kurtulacak ya da biz onu ortadan kaldıracağız. Tanrı aşkına, onu yalnızca bir köşeye kıstırma! Adama her zaman bir çıkış kapısı bırak! Ve kaçtığı zaman, biz ona arkasından ateş etme şansını da yakalayacağız. Çünkü yapılabilecek en iyi şey odur. Bu adam Deniz Piyadeleri'nin en seçkin birliğindeydi. İyiydi ve pek çok kişiden çok daha iyiydi. Şunu da söylemek zorundayım; birliğindeki en iyi asker oydu. Ve öyle görülüyor ki, şu anda da formda kalmış. Bu durumda zorunlu kalırsa o adam yalnızca çıplak elleriyle bile senin kafanı koparabilir."

Peake, patronunun yaptığı bu açıklamalar içinde en şaşırtıcı olanı ayırt edemiyordu: Sharp'ın sözlerine uyulursa, ahlâk değerlerine çok dikkat eden, pek karmaşık bir ruha sahip ama masum olan bir adamı öldürecekler; ya da fırsat bulurlarsa adamı sırtından vuracaklar; veya kendileri onu harcamak üzere kararlı oldukları halde Shadway onları harcamamak için canını tehlikeye atacaktı. Eğer başka seçenek tanınmazsa adam hiç ter akıtmadan kendilerini yıkıma uğratma yeteneğine sahipti. Peake en son bir gün önce, öğleden sonra ve aşağı yukarı yirmi iki saat önce uyumuştu. Şu anda fena halde uykuya gereksiniyordu. Oysa, uykusuzluktan kızarmış gözleri iri iri açılmış ve aklı da biraz önce kötü bir haber almış gibi uyarılma durumuna geçerek hızla çalışmaya başlamıştı.

Sanki Shadway güney yönünden geliyormuş gibi Sharp ansızın öne eğildi. Ama, ortada bir şey görünmüyordu. Adam yeniden doğruldu ve soluğunu koyverdi.

Peake, şu adam öfkeli olduğu kadar korkuyor da... diye düşündü.

Sonra patronunu öfkelendireceğini, hiç değilse onu rahatsız edeceğini bildiği bir soruyu sormak üzere kendisini çelikleştirdi. "Onu tanıyor musunuz, efendim?" dedi.

Sharp ekşi bir suratla, gönüllü gönülsüz yanıtladı: "Evet."

"Nereden?"

"Başka bir yerden."

"Ne zaman tanımıştınız onu?"

"Çok eskiden" diyen Sharp'ın sesi artık soru sorulmaması gerektiğini duyuran bir tonda çıkmıştı.

Bir gün önce bu soruşturmanın başladığı saatten beri Peake, genel müdür yardımcısı gibi ajansta yüksek pozisyondaki bir ajanın, büroda oturup işleri eşgüdümle yönetmek yerine genç ajanlarla omuz omuza sahada çalışmasına şaşıyordu. Evet, bu önemli bir olaydı. Ancak Peake başka önemli olaylarda da çalışmış; ajansın yetkili elemanlarının ellerini kirlettiğini hiç görmemişti. Şimdi genç adam durumu sezinliyordu: Sharp, bu pis işin içine karışmayı kendisi istemişti. Çünkü, eski düşmanı Shadway'in olayda yer aldığını öğrenmiş ve onu öldürüp cinayete yasal kılıfı takma olanağının doğduğunu görmüştü.

Bu kez Jerry Peake'den daha çok kendisine söyler gibi konuşan Anson Sharp, "Evet, Shadway'i çok eskiden tanımıştım" dedi.

Mercedes-Benz arabanın geniş bagajı sıcaktı çünkü saca vuran güneşin ışığıyla ısınıyordu. Oysa, karanlıkta kıvrılıp yatmış durumdaki Eric Leben bir başka sıcaklığı daha duyumsuyordu: Kanında, etinde ve kemiklerinde tuhaf ve neredeyse hoş bir yanma oluyor, bir ateş içinde ergiyip akıyordu... Bu, insanda pek rastlanmayan bir durumdu.

Bedeninin içindeki ve dışındaki sıcaklıkla, karanlıkla, arabanın hareketliliğiyle ve tekerleklerin insanı hipnotize eden vızıltısıyla Eric esrime durumuna girmiş gibiydi. Bir an için kim olduğunu, nerede bulunduğunu ve niye kendisini oraya soktuğunu unutmuştu. Düşünceleri, aklında burgaçlar yaparak dolanıyor; bir gölün sularının yüzeyindeki yağların oluşturduğu saydam filmin ufacık dalgalarla dalgalanması ve birbirine sarılır gibi ağır hareketlerle oynaşması gibi hareketleniyordu. Düşünceleri kimi zaman hafif ve hoştular: Rachel, Sarah ya da sevişti-

ği diğer kadınların tatlı beden eğimleri ve ten yumuşaklıkları, çocukken en severek birlikte yattığı oyuncak ayısı, gördüğü güzel filmlerin kimi pasajları ve en sevdiği şarkıların bazı dizeleri aklından geçiyordu. Oysa aklındaki görüntüler bazen kararıyor ve korkutucu bir hale giriyordu: Barry dayısı sırıtıp eliyle kendisine çağırıyor, çöp bidonundaki ölü kadını, duvara çivilenmiş çıplak bir başka kadını, duvarların arkasından fışkıran cehennem alevlerini, aynada gördüğü deforme olmuş bir suratı ve kendi bileklerine yapışık canavarların pençesine benzer elleri bir kez daha görür gibi oluyordu.

Bir seferinde araba durdu ve hareketliliğin kesilişi onu daldığı esrime durumundan uyandırdı. Hemen kendisini yeni duruma ayarladı ve buzdan sürüngen öfkesi çabucak kendine geri döner gibi oldu. Kendisini reddetmiş ve ölüme göndermiş olan Rachel'in yaşamını yok etmek beklentisi içindeki irileşmiş, tırnakları sivrilmiş güçlü elleri önce sıkılıp sonra açıldılar. Eric neredeyse bagajın kapağını kanırtıp dışarı çıkacaktı. Ama o anda bir erkeğin sesini duydu ve duraksadı. Bir benzin pompasının nozulu yakıt deposunun içine gürültüyle benzin basmaya başladı. Aynı zamanda budalaca bir konuşmanın bazı kesimleri duyuldu. Böylece Eric, Rachel'in bir benzin istasyonunda durmuş olduğunu, orada birkaç ya da pek çok kişinin olduğunu sezinledi. Dışarı çıkmak için daha iyi bir fırsatın doğmasını beklemek zorundaydı.

Kulübenin garajında arabanın bagaj kapağını açtığında, bagaj bölümünün arka koltuğa dayalı olan kenarının eklentisiz ve çok sağlam saçtan oluştuğunu ve orayı yalın biçimde itip kırarak arabanın yolcu bölümüne geçmenin olanaksızlığını görmüştü. Dahası, kapağın menteşe mekanizması bagajın içinden erişilemeyecek bir yerdeydi ve metal kapak yerine, birkaç tane başı x şeklinde oluklu yıldız vida ile sıkılanmıştı. Ne iyidir ki, Rachel ile Shadway oturma odasında Wildcard dosyasının kâğıtlarını toplamakla uğraşırlarken Eric alet askılığından bir yıldız tornavida almış, menteşe kapağını yerinden oynatıp bagaja

tırmanmış ve yıldız tornavidayı menteşe mekanizmasının içine sokarak kapağın güçlük çıkarmadan açılmasını sağlayacak düzeni kurmuştu.

Gelecek sefere durduklarında, Eric bagajdan birkaç saniye içinde çıkıp Rachel daha ne olduğunu anlayamadan onu yakalayacaktı.

Benzin istasyonunda Eric bagajın içinde ses çıkarmadan sabırla bekledi. Bu arada elini yüzüne götürüyor ve kulübede ayırt edemediği ek değişikliklerin gerçekleştiğini öğreniyordu. Aynı şekilde boynuna, omuzlarına, bedeninin pek çok kesimine dokundu ve oraların da normalde olması gerektiği şekilde olmadıklarını anladı.

Bedeninde yanma şeklinde... birtakım pulları duyumsadığını düşündü.

Hemen kendisini yoklamayı bıraktı.

Bedeninde neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Çünkü onları bilmeye gereksinim duyuyordu.

Ve onları bilmeye dayanamıyordu.

Bütün bunları ona karısı Rachel yapmıştı. Onun ölmesine neden olmuş, genetik yönden değişmiş hücrelerinde karşılık veriş işlemlerini hızlandırmıştı. Eric şimdi öç almayı istiyordu. Karısının karnını yarmak, buharları tüten bağırsaklarını ortaya dökmek, gözlerini oyup yerinden çıkarmak ve kafasını ezmek niyetindeydi. Genç kadının güzel yüzünü pençeleriyle dağıtmayı, dilini çiğneyip parçalamayı ve sonra ağzını Rachel'in kopan atardamarlarına dayayıp onun tüm kanını içmeyi diliyordu...

Bir kez daha titredi. Ancak bu seferki ilkel bir gereksinimle, insanlık dışı keyif ve heyecanlarla gelen bir titremeydi.

Benzin deposu dolunca Rachel arabayı hareket ettirip karayoluna çıktı ve Eric biraz önce yaşamakta olduğu esrime durumuna döndü. Bu kez düşünceleri daha da tuhaftı. Onu öncekilerden daha çok meşgul edip düşler dünyasına götürüyorlardı. Kendisini sislerle kaplı bir görüntünün içinde hafifçe öne eğik bir pozda uzun ve rahat adımlarla koşarken görüyordu. Ufuk-

taki dağlar dumanlıydı. Gökyüzü daha önce tüm gördüklerinden daha aydınlık, pırıl pırıl ve koyu renklerdeydi. Gene de bildik bir görüntüydü bu.

Esrime durumunun içinde taşındığı düşsel görüntüler dünyasında Eric öyle yabanıl bir heyecana kapıldı ki, ayağıyla bagajın yan tarafına birkaç kez sertçe vurmaktan kendini alamadı. Bu davranış bir an için onu aklında oluşan karanlık hayaller ve düşüncelerden uzaklaştırır gibi olmuştu. Ve anında ortaya çıkan gürültünün Rachel'i uyaracağını sezinledi. Genç kadının kulağına fazla ses gitmemiş olmasını umut ederek hemen hareketsizleşti.

Ancak arabanın yolda gidişi ağırlaşmıştı. Menteşeyi kanırtıp bagaj kapağını açmak gerekir diye Eric karanlıkta yıldız tornavidayı aradı ve buldu. Ama kısa süre sonra arabanın yeniden hızlandığı belli oldu. Rachel işittiği gürültünün ne olduğunu anlayamamıştı. Ve araba hızlanınca Eric bir kez daha önceki anılar ve istekler selinin içine döndü.

Ben, gölün batı tarafında park edilmiş arabaları kendisinin anımsayacağını ve içlerinden birini çalmak üzere geleceğini ajanların hesapladıklarını düşündü. Dahası, adamlar olasılıkla kendisinin yoldaki trafiğin sesini duydukça kenardaki şarampole gizlenmek üzere kuzey yönüne doğru ilerleyeceğine inandıklarını da biliyor gibiydi. Ya da ajanlar onun doğu tarafında yolun en yüksek kesiminde kalacağını, ancak asfalta inmeden ağaç ve çalılıklar arasından ilerleyerek kuzeye doğru geleceğini düşünebilirlerdi. Oysa, kendisinin yolu aşıp göl tarafına ve batı yönüne inip oradan kuzeye doğru dönerek ağaçların şemsiyesi altında ilerleyeceğini ve sonunda park edilmiş arabaların arkasına varacağına inanmayacaklarını sanıyordu.

Ve Ben doğru olanı kestirmişti. Arada biraz uzaklık bırakarak ve karayolunu sağına alarak kuzeye doğru, yerde emekleyerek ihtiyatla ilerlediğinde, sonunda arabaların park edildiği

yere yaklaşıp durdu ve baktı. Bulunduğu yerde kendisini gizleyen çalılıkların ardından Chevy arabanın ön koltuğuna iyice sinerek oturmuş iki adamı gördü. Eski bir Dodge steyşın arabanın arkasına yaklaşarak park etmişlerdi. Bu şekilde kendisi çevreden dolaşarak değil de, karayolunu izleyip güneyden kuzeye doğru gelse, ajanlar onu hemen göreceklerdi. Çünkü, adamlar sürekli ön tarafa bakıp iki arabanın camlarından görülen karayolu kesitlerini gözlüyorlardı.

Çalıların arkasındaki düz yerde Ben sırtüstü uzanmış durumda bir, iki dakika durup soluklandı. Yerdeki şiltesi kurumuş çam iğnelerinden, sararmış delice otlarından, çeşitli yeşil otlardan oluşuyor ve bunların serin özsuları genç adamın gömleğiyle kot pantolonunu ıslatıp onu serinletiyorlardı. Eric'in kulübesinden buraya kadar gelişinde üstü başı o denli kirlenmişti ki, şu yabanıl otların kendisini ek olarak daha ne kadar kirleteceği onu hiç ilgilendirmiyordu artık.

Kemerinin arasına sokmuş olduğu Magnum tabanca sırtını acıttı. Bu yüzden baskıyı azaltmak üzere silahı biraz yana kaydırdı. Rahatsız edici olmasına karşın Magnum tabanca insana pek güven verici bir silahtı.

İki adamın kendisini yolda beklemekte olduklarını bildiğinden biraz daha kuzey yönüne doğru gidip orada başında sahibi olmayan diğer arabaları bulmak geldi içinden. Başka yerden bir araba çalıp ajanlar kendisinin gittiğine karar vermeden önce yola çıkabilirdi.

Öte yandan üç, beş kilometre gitse bile sahipsiz araba bulmayabilirdi.

Sharp ile yanındaki adamın burada uzun süre beklemesi de olası değildi. Eğer Ben hemen ortaya çıkmazsa adamlar onun yapacakları hakkında yanlış yargıya kapıldıklarını düşüneceklerdi. Yeniden karayoluna çıkıp, arabayla bir aşağı bir yukarı dolaşacak, arada bir durup arabadan inerek yolun her iki yanındaki ağaçların arasını araştıracaklardı. Kendisi bu tür etkin-

liklerde daha iyi olmasına karşın, yolda onlarla karşılaşırsa durum kendisine sürpriz oluşturacaktı.

Oysa, şu anda sürpriz yapma üstünlüğü kendisindeydi. Çünkü adamlar onun nerede olduğunu bilmezken kendisi onların ne yaptıklarını görebiliyordu. Benny bu üstünlükten iyi bir biçimde yararlanmayı düşündü.

Önce çevresinde avucuna sığan düzgün bir taş parçası arandı. Buldu ve eline alıp taşın ağırlığını yokladı. İşe yarar ve sağlam bir kaya parçası olduğunu gördü. Gömleğinin düğmelerini açıp taşı karnının üzerine koydu ve sonra düğmelerini yeniden ilikledi.

Yarı otomatik Remington av tüfeğini sağ eline alıp gizlilik içinde güneye, tam Chevy arabanın bulunduğu yerin biraz aşağısına doğru yürüdü. Sonra birkaç adım yukarı çıkıp nerede bulunduğunu araştırdı. Uzaklığı pek iyi kestirmiş olduğunu gördü: Chevy arabanın arka tamponu suratının otuz, kırk santim kadar ötedeydi.

Sharp'ın yanındaki cam açıktı. Standart devlet arabalarında havalandırma sisteminin bulunuşuyla övünülürdü. Ben, arabaya son yaklaşmasının kesin sessizlikle yapılması gerektiğini biliyordu. Eğer Sharp kuşkulu bir ses duyar ve camdan bakarsa ya da gözleri yan aynaya kayarsa Chevy'nin arkasına Ben'in telaşla yaklaştığını görebilecekti.

Sıradan bir ses, biraz rüzgâr kendisinin çıkaracağı olağandışı sesleri örterdi. Ben, Tanrı'dan esintinin artmasını diledi.

Daha iyisi bir arabanın motor sesi olabilirdi. Ben, gergin bir havayla bekledi ve o anda yaklaşan bir arabanın sesi duyuldu. Gri renkli Pontiac markalı bir araba geliyor ve motor sesine rok müziği de eşlik ediyordu. İki genç adam zevk için yola çıkmış, camları ve kasetçaların sesini sonuna kadar açmışlardı. Bruce Springsteen hevesle arabalar, aşk ve dökümhane işçilerine ilişkin bir şarkıyı söylüyordu. Durum, Ben için pek elverişliydi.

Tüm gürültüsüyle Pontiac araba Chevy'nin yanından geçer ve Sharp'ın dikkati yan aynadan geçen arabaya çevrilirken, Ben

yola sıçradı ve arabanın arkasına yaklaştı. Arka camdan gözükmeyecek şekilde diz çökmüştü. Böylece öteki ajan dikiz aynasına baksa bile, onu göremeyecekti.

Pontiac arabanın ve şarkıcı Springsteen'in sesi hafiflerken Ben, Chevy arabanın arkasına iyice yaklaştı. Av tüfeğinin namlusunu arabanın sol arka tekerleğine dayayıp ateş etti. Sessiz dağ havasında patlama öyle yüksek sesle duyuldu ki, onun olacağını bilen Ben bile ürkerken arabanın içindeki iki adam korkuyla bağrıştılar. İçlerinden biri, "Çök aşağıya!" diye feryat etti. Tekeri patlayan araba sürücünün tarafına doğru sarktı. İlk atışın geri tepmesiyle elleri sızlayan Ben bu kez yalnızca adamları korkutmak üzere ateş etti. Arabanın tavanına vuran av mermisi saçmaları sanki bir büyük merminin şarapnelin düşüşü gibi arabanın içindeki kişiler tarafından duyulmuş olmalıydı. İki adam arabanın ön koltuğunun altına doğru iyice sinmişlerdi. Bu durumda Ben onları göremez ve istese bile adamlara ateş edemezdi.

Arabanın yanından koşarken sürücü tarafındaki ön tekere ateş etti ve Chevy'nin sürücü yanına doğru iyice eğilmesine neden oldu. Aynı tekerleğe bir kez daha ateş ederken etkiyi artırmak niyetindeydi. Av tüfeğinin atış sesi öyle gümbürtülü çıkıyordu ki, ses kendisinin bile asabını bozarken Sharp ile öteki ajanı felç ediyor olmalıydı. Arabanın yanını geçen Ben dönüp Chevy'nin ön camına bakıp düşmanlarının orada görülmediğine emin oldu. Adamlardan hiçbir iz görülmediğini ayırt edince son atışı ön cama doğru yaptı. Böylece iki adamı da ciddi bir şekilde yaralamamış ama onların bir, iki dakika süreyle orada öylece kalmalarını sağlamış olacaktı.

Saçma parçaları Chevy'nin arka koltuğuna, ön camın tuz buz olan parçaları da ön koltuğa doğru dökülürken Benny koşar adım Dodge steyşın arabanın yanına gelip yere uzanarak arabanın altına girdi. Adamlar cesaretini kazanıp kafalarını kaldırdığında kendisini göremeyince yolun iki tarafından birine doğru gittiğini, av tüfeğini yeniden doldurmakta olduğunu ve

kendi kafalarını görünce bir kez daha ateş edeceğini düşüneceklerdi. Onun sıradaki arabalardan birinin altında sırt üstü yattığı akıllarına bile gelmeyecekti.

Ben, akciğerlerinin havayı büyük soluklar şeklinde içine çekmeye çalıştığını duyumsuyor ama daha yavaş, rahat, ritmik ve *sessizce* soluklanmak üzere kendisini zorluyordu.

Üstelik kol ve ellerini de ovuşturmak istiyordu. Çünkü alışmadığı durumda sık sık ateş ettiği için oluşan geri tepmelerle kol ve ellerinde karıncalanmalar başlamıştı. Ama, onları ovuşturmadı. Aldırış etmezse karıncalanma ve duyu yitiminin kendi kendine geçeceğini biliyordu.

Bir süre sonra ajanların arka tarafta konuştuklarını ve araba kapısının açılışını işitti.

Sharp, "Lanet olsun, Peake! Haydi!" dedi.

Ayak sesleri duyuldu.

Ben sağına döndü ve steyşın arabanın altından baktı. Sharp'ın siyah renkli, pahalı pabuçları yanda görülüyordu. Adamın pabuç bağcıklarına birkaç ot tohumu takılmıştı.

Sol tarafta henüz pabuç görülmüyordu.

"Şimdi, Peake!" diye kabaca fısıldayan Sharp'ın sesi bağırır gibi sert çıkmıştı.

Bu arada bir araba kapısı daha açıldı ve duraksamalı ayaklar göründüler. Ve sonra Peake'in pabuçları da steyşının solunda görüntüye girdiler. Genç ajanın da bağcıklı olan pabuçları, Sharp'ınkilerden daha ucuz kaliteydi. Her yanı çamurlanıp kirlenmiş, bağcıklarına iki ot tohumu takılmış bulunuyordu.

İki ajan, arabanın her iki yanında ayakta durup konuşmadan çevreyi dinliyor ve gözlüyorlardı.

Ben çılgınca bir düşünceye kapıldı: Adamlar kendisinin kalp atışlarını duyacak diye ürküyordu. Çünkü ona, içindeki bir davula gümbürtülü olarak vuruluyormuş gibi geliyordu.

Peake, "Belki de adam ilerideki iki arabanın arasındadır? Bizi kum torbasına çevirmeyi orada bekliyordur" diye fısıldadı.

Sharp da yardımcısı gibi alçak sesle ama kaşlarını çatarak

konuştu. "Ormana gitmiş olmalı. Olasılıkla gizlenmiş ve bizlere gülmemek için kendini zorluyordur."

Üzeri düzgün ve avuca sığan taş şimdi Benny'nin karnına baskı yapıyordu. Ama, genç adam durumunu değiştirmedi. Çünkü en ufak bir ses onu ele verebilirdi.

Sonunda Peake ile Sharp birlikte harekete geçip birbirlerine paralel olarak yürüyerek Ben'in görüş açısının dışına çıktılar. Belki de bıkkın tavırlarla arabaların arasını yokluyorlardı.

Oysa, diz çöküp arabaların altına bakmadılar. Çünkü Ben'in oraya gizlenmiş olması çılgınca bir hareket olurdu. Adam yüzükoyun ve hemen hemen çaresiz, çıkışı kolay olmayan bir biçimde yatamazdı. O durumda bir fıçıdaki balık kadar kolay avlanırdı. Eğer Ben'in göze aldığı riziko işe yararsa ajanları kuyruğundan koparıp atabilir, onları yanlış bir yöne gönderip şu arabalardan birini çalarak buradan gitme şansını elde edebilirdi. Ama, ajanlar onun yeterince aptal biri olduğunu düşünüp steyşın arabanın altına bakarlarsa Ben ölü bir ördek olacaktı.

Steyşın arabanın sahibinin zamansız bir anda arabasını almak üzere gelerek hurda arabayı götürmemesi için Ben Tanrı'ya dua etti.

Sharp ile yardımcısı araba sırasının önüne kadar gitmiş ve kimseyi bulamadan sıranın iki yanında yürüyerek geriye geliyorlardı. Şu anda ajanlar daha yüksek sesle konuşmaktaydılar.

Ters bir tavırla konuşan Peake, "Siz onun kesinlikle ateş etmeyeceğini söylemiştiniz" dedi.

"Bize ateş etmedi."

"Bana göre o gerçekten ateş etti" diyen Peake'in sesi giderek yükselmekteydi.

"Shadway arabaya ateş etti."

"Ne fark eder? Biz o arabanın içindeydik."

Bir kez daha ajanlar steyşın arabanın iki yanında durmuşlardı.

Benny sağına ve soluna bakıp hapşırmamayı, öksürmemeyi ve yellenmemeyi diledi.

Sharp şöyle konuştu: "O adam tekerleklere ateş etti. Anlıyor-

sun değil mi? Eğer bizi öldürmek niyetinde olsaydı, arabamızı hareket edemez duruma sokmasının bir yararı olmazdı ona..."

Peake, "Adam ön cama da ateş etti" diyerek yanıtladı.

"Evet. Ama biz o anda sinmiş durumdaydık. Bizleri öldüremeyeceğini biliyordu ateş ederken. Sana söylemiştim. O adam kadınca ahlâksal değerlere sahiptir. Kendisini herkesten üstün bir kişiymiş gibi görür. Başlangıçta bizi öldürmeyi istemez ama hiçbir seçeneği kalmazsa bizlere ateş edecektir. Şimdi harekete geçmeliyiz. Beni dinle, Peake. Eğer o bizi öldürmek isteseydi namluyu arabanın yan camlarından birine dayar ve iki saniye içinde ikimizi de dümdüz ederdi. Şu söylediklerimi bir düşün."

İki ajan bir süre suskun kaldılar.

Olasılıkla Peake patronunun dediklerini düşünüyordu.

O anda Ben, Sharp'ın ne düşündüğünü merak etti. Edgar Allan Poe'nun *Çalıntı Mektup*'unu düşünmediğini umut etti. Bu konuda pek fazla tehlikede olduğunu sanmıyordu. Çünkü Sharp'ın yaşamında pornо dergilerden başka bir şey okumadığını bilmekteydi.

Sonunda arkasını steyşın arabaya dönen ve Ben'e topuklarını gösteren Sharp, "O adam ormana ve doğruca göle gitmiştir. Bahse girerim ki, şimdi nerede olduğunu bize gösterecektir. Bir sonraki hareketi bizim yapmamız için nerede olduğunu ortaya koyacaktır."

Peake, "Bir araba bulmalıyız" dedi.

"Önce sen aşağıya doğru gidip ağaçların arasına bakarak onu ortaya çıkarmalısın."

"Ben mi?"

"Evet, sen!" diyerek Sharp ısrarlı davrandı.

"Efendim, ben böyle işler için giyinmiş durumda değilim. Pabuçlarım..."

Sharp genç ajanın sözünü keserek konuştu. "Leben'in kulübesinin çevresine oranla aşağıda daha az çalılık var. İşi başarırsın."

Peake duraksadı ama sonunda yanıt verdi: "Ben aşağıda adamı ararken siz burada ne yapacaksınız, efendim?"

"Buradan aşağıdaki tüm ağaç ve çalıların arasını görebiliyorum. Eğer orada sen adama yaklaşırsan, o kaçıp senden saklanmak isteyecektir. Ama anlıyorsun ya, ben buradayım. Onun hareketlerini anında görecek ve piçin işini bitireceğim."

Sanki bir mayonez kavanozunun kapağı açılıyormuş gibi Ben tuhaf bir ses işitti. Bir an için sesin ne olduğunu anlayamadı ama sonra Sharp'ın tabancasındaki susturucuyu çıkardığını sezinledi.

Sharp da, varsa onun kuşkusunu doğruladı. "Belki şimdiye dek av tüfeği ona atış üstünlüğü sağlıyordu..."

Peake şaşkın bir sesle: "Belki..." dedi.

"Ama biz iki kişiyiz. Bu da, iki silah demektir. Susturucuları çıkarırsak daha iyi nişan alıp duyarlı ateş edebileceğiz. Haydi sen yola çık, Peake. Oraya git ve benim için herifi yok et!"

Peake patronuna baş kaldırmak üzereydi ama gene de gitti.

Ben bekledi.

Yoldan iki araba geçti.

Yerinden hiç kımıldamayan Ben, Sharp'ın pabuçlarını gözlüyordu. Biraz sonra Sharp bir adım attı ve göl kıyısına kadar uzanan eğimin yanıbaşına ve yolun kenarına vardı.

Yoldan bir araba daha geçtiğinde Benny steyşın arabanın altından sürünüp sesini duyurmadan çıkmak üzere onun motor gürültüsünden yararlandı. Sonra diz çöküp arabanın cam hizasının altında kaldı. Şimdi Sharp ile aralarında steyşın araba vardı.

Av tüfeğini elinde tutup öteki eliyle gömleğinin birkaç düğmesini açtı. Ormanda bulduğu taşı karnının üzerinden aldı.

Steyşın arabanın öteki tarafında Sharp şimdi hareketlenmişti.

Ben olduğu yerde büzülüp kımıldamadan adamın seslerini dinledi.

Belli ki Sharp yolun kıyısında Peake'i izlemek üzere yürüyordu.

Şimdi Ben pek ivedi davranmak zorundaydı. Yoldan bir araba daha geçerse, içindekiler için kendisi ilginç bir görüntüyü oluşturacaktı: Kirli giysiler içinde bir adam, bir eliyle av tüfeği-

ni, ötekiyle bir taşı tutuyor ve kemerinde bir tabanca bulunuyordu... Sürücünün kornaya bir basışıyla Sharp arkasındaki yabanıl adamın varlığına ilişkin olarak uyarılabilecekti.

Olduğu yerde biraz doğrulan Ben steyşın arabanın tavanının üzerinden Sharp'ın kafasının arkasına baktı. Şimdi Anson Sharp geriye dönse, ikisinden biri ötekine hemen ateşe edecekti.

Sharp'ın dikkati ormanın kuzey yönünde yoğunlaşana kadar Ben bekledi. Sonra elindeki taşı arabanın ve Sharp'ın başının üzerinden olabildiğince yüksek ve ileriye gitmesi için olanca gücüyle savurdu. Bu şekilde taşın çıkardığı rüzgârın nereden geldiğiyle ilgili olarak Sharp'ın dikkatini çekmeyecekti. Ayrıca genç adam taşın vuruşunu ajanın görmemesini ve uzağa gitmeden önce bir ağaca çarpmamasını da diliyordu.

Son zamanlarda Ben pek içtenlikli dualar etmeye ve umutlar beslemeye başlamıştı.

Ne olduğunu göremeden arabanın yanına yeniden çömeldi ve attığı taşın ağaçlara, sonra çalılıklara çarpıp yere düştüğünü işitti.

Sharp hemen seslendi. "Peake! Arkanda, senin arkanda! Yolun üzerinde. Orada çalılıkların arasında bir kıpırtı oldu. Drenaj çukurunun yanında!"

Daha sonra Ben bir kayma ve takırtı sesini de duydu. Şimdi Anson Sharp yolun yanındaki banketten aşağıya doğru gidiyor olabilirdi. Bunun pek iyimser bir kestiri olduğundan kuşkulanan genç adam olduğu yerde yorgun hareketlerle bir kez daha doğruldu.

Şaşırtıcı ama gerçekti: Anson Sharp gitmişti.

Şimdi karayolu kendisine kalmış olan Ben araba sırası boyunca araba kapılarını yoklayarak koştu. Kapısı kilitli olmayan dört yaşında bir Chevette araba buldu. Alt tarafı kirli sarı, tavanı yeşil zevksiz görünümde bir arabaydı bu. Ama şimdi genç adam stil arayacak durumda değildi.

Chevette arabaya binip kapısını sesizce kapadı. 357'lik Magnum tabancayı kemerinin arasından çekip ivedi durumda he-

men almak üzere yandaki koltuğa koydu. Av tüfeğinin kundağını kullanarak kontak anahtarına vurdu, vurdu. Direksiyon direğinin ana plakasını kırıp dağıttı.

Çıkardığı gürültünün Sharp ve Peake'in kulağına gidip gitmediğini çok merak ediyordu.

Av tüfeğini de yanına koyup kontağın tellerini çekerek ortaya çıkardı. İki çıplak teli birbirine değdirdi ve gaza bastı. Motor öksürdü, çalıştı ve sesi hızlandı.

Olasılıkla tüfek kundağıyla kontak anahtarı yatağına vuruşunu işitmemiş olan Sharp belli ki şimdi motorun çalışmasını duymuş ve ne anlama geldiğini sezinlemişti. Biraz önce indiği yokuştan şimdi ivedi yukarı tırmanıyordu.

Ben arabanın el frenini boşalttı. Birinci vitese takıp hareketlenerek yola çıktı. Araba güneye dönük olduğu ve seri dönmeye zamanı bulunmadığı için şimdi o yöne doğru gidiyordu.

Bir tabanca atışının sert ve kuru sesi arabanın ardından duyuldu.

Genç adam ürktü ve başını omuzlarını arasına doğru indirdi. Dikiz aynasından baktı. Sharp'ın steyşın ile devlet malı hurdaya dönmüş arabanın arkasından yola geçip daha iyi ateş edebilecek yere çıktığını gördü.

"Geç kaldın, enayi!" diyerek gaza sonuna kadar bastı.

Chevette araba sanki Kentucky derbisine katılmaya zorlanan veremli ve bacaklarının oynak yerleri şişmiş yaşlı bir araba atı gibi öksürdü.

Bir mermi arabanın tamponuna ya da çamurluğuna vurdu ve Cuvvvv sesi duyuldu.

Araba şimdi öksürmeyi ve titremeyi bırakmış; ardında mavi bir duman bulutu bırakarak hızla yolu tanımaya başlamıştı.

Dikiz aynasında Sharp'ın şimdi dumanın ötesinde giderek küçülüşünü izleyen Ben, ajanı ölüler dünyasına geri dönen şeytanmış gibi görüyordu. Adam yeniden ateş etmiş olabilirdi. Oysa genç adam arabanın haykırır gibi çalışan motor gürültüsü arasında onun silahından çıkan sesi duymadı.

Tepeye çıkıp aşağı inmeye başladı ve sağa sapan yola döndü. Hızı biraz kesti. Spor gereçleri satan mağazadaki şerif yardımcısını anımsamıştı. Yasa adamı şimdi de bu bölgede olabilirdi. Ben, Sharp'tan kaçarken şans öğesine pek fazla bel bağlamış olduğunu düşündü. Arrowhead'den giderken hız sınırını aşarak bir kez daha yazgısını zorlamak istemiyordu. Ne de olsa pis giysilerle çalınmış bir araba içindeydi. Yanında bir av tüfeği ve izni olmayan bir Magnum tabanca vardı. Eğer aşırı hız yapmaktan durdurulursa yalnızca para cezası vererek kurtulması olanaksızlaşıyordu.

Bir kez daha yola çıkmıştı. Şimdi önemli olan 15 numaralı eyaletlerarası yolda ya da Las Vegas'ta Rachel'e yetişene kadar şu yolda ilerlemekti.

Rachel iyi olacaktı. Ben bundan emindi.

Mavi yaz göğünün altında beyaz bulutlar hareketleniyor ve giderek kalınlaşıyorlardı. Bulutların bazısı şimdiden kurşuni renge dönüşmüştü.

Yolun iki yanında orman daha da koyu renkleriyle uzanıyordu.

28

Çöl Sıcağı

RACHEL salı günü öğleden sonra saat 3.40'ta Barstow'a vardı. Bir sandviç alıp yemek üzere 15 numaralı yoldan çıkmayı düşündü. Sabahleyin yalnızca biraz yumurtalı sandviç ile Arco benzin istasyonunda satın aldığı şekerlemeleri yemişti. Üstelik sabah içtiği kahve ile sonraki bir kutu kola bedeninde işlevlerini yapıyor ve genç kadın belli belirsiz tuvalete gitme gereksinimi duyumsuyordu. Ama, gene de durmamaya karar verdi. Barstow polis karakolu ve Kaliforniya karayolları devriye ekibini bulunduracak kadar büyük bir yerdi. Polislerle karşılaşmak ve radyo haberlerinde duyurulan hain olarak tanınmak şansı pek küçükse de, açlığı ve idrar torbasının baskısı henüz rizikoya girmeye değmeyecek kadar azdılar.

Barstow ile Las Vegas arasındaki yolda göreceli olarak daha çok güvencede bulunacaktı. Çünkü bu kadar uzun yola karayolu devriyesi pek seyrek kalacak kadar az ayrılmıştı. Aslında bu yolda aşırı hız yapmaktan ötürü durdurulma tehlikesi o denli azdı ki (bunun nedeni böyle dümdüz yolda pek iyi anlaşılıyordu), sonuçta yol üzerindeki trafik genelde yüz, yüz yirmi kilometre hızlarla akıyordu. Genç kadın Mercedes arabayı yüz beş, yüz on kilometre hızla sürdüğü halde, diğer arabalar onu geçiyor ve böylece Rachel en olasız durumda bile devriyeler tarafından durdurulmayı beklemiyordu.

Kırk beş kilometre kadar ötede, yol kenarında birtakım dinlenme olanaklarının bulunduğunu anımsadı. Oradaki tuvaleti kullanmak üzere bekleyebilirdi. Yemeğe gelince, kötü beslenme

rizikosuna katlanmak yerine Las Vegas'ta iyi bir akşam yemeği yemeyi yeğleyecekti.

El Cajon geçidini aştığından beri gökteki bulutların sayı ve büyüklüklerinin arttığına dikkat etmişti. Şimdi Majove çölünde ilerledikçe, gökyüzü giderek kararıyordu. Önce bulutlar tümüyle beyazdı. Sonra soluk gri püsküllere dönüşmüşlerdi. Ve şimdi, birincil olarak gri ve koyu maviye çalan kurşuni renge dönüşüyorlardı. Çöl, bir yağışla keyiflenecekti. Ancak, yaz havasında kimi zaman Nuh peygamberin öyküsünün yinelenişi gibi çıplak alanların kaldıramayacağı kadar şiddetli yağmurlar buraya yağardı. Bu yüzden eyaletlerarası yolun büyük bölümü toprak düzeyinden yüksek tutulmuş ve yola arada bir ANİ SEL TEHLİKESİ yazıları konulmuştu. Rachel özellikle sele kapılmaktan korkmuyordu. Oysa, sert bir yağmurun hız yapmayı engelleyeceğinden çekinmekteydi. Ve saat altı buçuğa kadar Las Vegas'a varmak üzere pek hevesliydi.

Benny'nin pencerelerinde pancur bulunan eski moteline yerleşene kadar kendisini yarı yarıya bile güvencedeymiş gibi duyumsamayacaktı. Ve Ben yanına gelene, perdeleri indirip dünyayı üzerlerine kilitleyene dek tümüyle güvencede olmayacaktı.

Barstow'dan çıktıktan birkaç dakika sonra Calico çıkışını da geçti. Benzin istasyonları, moteller ve lokantaları geride bırakınca gerçek anlamda büyük bir boşluk önünde uzanan doksan kilometre yol boyunca minik Baker kasabasına kadar sürecekti. Yoldaki trafik, burasının soğuk uzay denizinde kısır ve yaşamsız bir gezegenin parçası olmadığının tek kanıtıydı.

Günlerden salı olduğu için yolda trafik azdı. Genelde arabalardan daha çok kamyonlardan oluşuyordu. Perşembeden pazartesi gününe değin binlerce kişi arabalarıyla Las Vegas'a gidip gelirdi. Çoğu kez cuma ile pazar günleri trafik öyle yoğunlaşır ki, bu büyük boş alanla araba seli büyük bir çelişkiyi oluşturur ve sanki binlerce kişi aynı anda Mesozoik zaman öncesine hicret ediyormuş gibi görünürdü. Oysa şimdi, çoğu durumda Rachel tek başına çölde araba sürüyormuş gibi görünmekteydi.

Saat 3.10'da genç kadın, Barstow'da durmamayı kararlaştırdığı anda anımsadığı dinlenme olanaklarına vardı. Hızı azaltıp karayolundan çıktı ve geniş otoparka doğru arabayı sürdü. İçinde erkek ve kadın tuvaletlerinin bulunduğu işaretlerle gösterilen betondan yapılmış alçak bir binanın önünde durdu. Tuvalet binasının sağında kafes şeklinde süslemelerle bezeli, iki buçuk metre yükseklikteki madeni direklerle yapılmış ve üzeri örtülü piknik alanı bulunuyordu. Burası masa ve iskemlelerle donatılmış, çevredeki çalılar ve yabanıl otlar temizlenerek kuru kumlu bir alan durumuna getirilmişti. Sağa sola konulan mavi çöp kutularının üzerine beyaz büyük harflerle ve incelikle bir rica yazılmıştı: LÜTFEN ÇEVREYİ KİRLETMEYİNİZ.

Rachel, Mercedes arabadan indi. Yanına yalnızca arabanın anahtarları ile el çantasını alırken, 32'lik tabancasını ve mermi kutularını sürücü koltuğunun altına bıraktı. 15 numaralı eyaletlerarası yola girerken silahla kurşunları oraya gizlemişti. Arabanın kapısını kapatıp burada gerekli olmadığı halde adet yerini bulsun diye kapıyı kilitledi.

Sanki kendini zırhlar içine kapatmış gibi görünen yüzde doksanı çelik grisi bulutlarla kaplı göğe bir an baktı. Hava şimdi de çok sıcaktı ve 35-40 derece santigrad olmalıydı. Bulutlar gelmeden önce burası herhalde 5 ya da 10 derece daha sıcaktı...

Karayolundan on sekiz tekerlekli iki dev kamyon kükreyerek doğu yönüne doğru geçtiler. Kamyonlar çölün sessizliğini yırtmış ama gerilerinde daha dikişsiz bir sessizliği bırakmışlardı.

Kadınlar tuvaletine doğru yürüyen Rachel yolcuları çıngıraklı yılanlara karşı uyaran bir yazının yanından geçti. Yılanların çölden kayarak gelip güneşin altında pişen çimento kaplı zeminlerde yatmaktan hoşlandıklarını düşündü.

Tuvalet binası pek sıcaktı. Yalnızca jaluzi perdeler asılmış pencerelerle havalandırılmıştı. Ancak, hiç değilse kabinler yeni temizlenmişti. Bina çamdan yapılmış dezenfektan madde kokuyordu. Genç kadın binada aynı zamanda uzun süre kızgın güneşin sıcağında pişmiş betondaki kireç kokusunu duyumsadı.

***

Araba durunca Eric de dalmış olduğu yabanıl düşler dünyasından geri dönüp bilincini kazandı. Arabanın ne kadar süredir durmuş olduğunu bilemiyordu. Bu süre belki bir, iki dakika; belki de saatlerce uzunluktaydı. Düşler dünyasının ipnotize edici çekimiyle boğuşarak hayvanca, basit, ilkel gereksinimlere ve hayvanca zevklere de dönmek istedi. Kafasını saydamlaştırabilmek üzere alt dudağını ısırdı. Dişlerinin eskisinden daha sivri olduklarını sezinleyerek şaşırdı ve ürktü. Bir an çevreyi dinledi ve dışarıdan seslerin gelişini işitmedi. Tüm yolu geçip Las Vegas'a varıp varmadıklarını merak etti. Şimdi Rachel arabayı Shadway'in söylediği motelin otoparkına bırakmış mıydı?

Yabanıl düşlerindeki insanlık dışı öfke şimdi de onunla birlikteydi. Bu öfke şimdi bir inde yaşayan amber gözlü memeli yaratıktan yeşil gözlü Rachel'e doğru yeniden yönleniyordu. Eric'in öfkesi öyle güçlüydü ki, ellerini genç kadının üzerine koymak, boğazını yırtmak, karnını deşip bağırsaklarını dışarıya dökmek üzere neredeyse çılgınca bir gereksinim duyuyordu.

Araba bagajının karanlığı içinde yıldız tornavidayı aradı. Orada eskisinden fazla ışık bulunmamasına karşın, artık önceki kadar kör değildi. Karanlık hücresini tam boyutlarıyla görememesine karşın, yeni keşfettiği altıncı duyusuyla belli ki o boyutları sezinleyebiliyordu. Çünkü bagajın kenarlarını tüm yer ve şekilleriyle algılamaktaydı. Yıldız tornavidanın da dizine yakın bir yerde durduğunu biliyordu. Algılamalarının doğruluğunu test etmek üzere elini uzattı ve aletin sapını tuttu.

Tornavidayı kanırtarak bagaj kapağını itip açtı.

İçeriye ışık doldu. Bir an gözleri yandı ve sonra ışığa alıştılar.

Kapağı iterek kaldırdı, çevredeki çölü görerek şaşırdı.

Sonra bagajdan dışarı çıktı.

Rachel ellerini lavaboda yıkadı (tuvalette sıcak su vardı ama

sabun bulunmuyordu) ve kâğıt havlu yerine sıcak hava üflemeli aygıtı kullanarak kuruladı.

Dışarıda ağır bir kapının kapanış sesi duyuldu. Rachel yürüyüş yolunda hiçbir çıngıraklı yılanın bulunmadığını görmüştü. Biraz yürüyüp dışarı çıkınca Mercedes'in bagaj kapağının ardına kadar açılmış olduğunu ayırt etti.

Genç kadın kaşlarını çatarak durdu. Bagaj kilitli olmasa bile, kapağın kilit dili yerinden kendiliğinden kaymış ve kapak açılmış olamazdı.

Birdenbire Rachel olanları anladı: Eric buradaydı.

Kocasının adı aklında çaktığı anda adam beş metre kadar uzaklıkta göründü. Rachel onu görünce buz kesilirken, Eric de karısının eşsiz görünüşüyle olduğu yere perçinlenmiş gibi durdu ve sabit bakışlarla ona baktı.

Evet o Eric'ti. Ama, şu adam Eric olamazdı.

Rachel korkarak ve inanmadan kocasına uzun uzun baktı. Ondaki değişmeyi bir anda kavrayamamıştı. Ama, onun kendi genetik yapısıyla oynamış olmasının her nasılsa korkunç değişikliklerle sonuçlandığını duyumsuyordu. Eric'in bedeni deforme olmuştu. Oysa ki, giyinik olduğu için bedenine neler olduğunu söyleyebilmek güçtü. Dizleri ve kalçaları farklılaşmış olmalıydı. Sırtında kamburu vardı. Üzerine giyindiği pilili kırmızı gömlek arkasında omuzlarının arasındaki kabartı nedeniyle iyice gerilmişti. Kollarının beş ila yedi santim kadar uzamış olması gerekirdi. Çünkü gömleğinin manşetleri bileklerinin çok üzerinde duruyordu. İnsan standartlarına göre şekilleri bozulmuş elleri pek güçlüymüş gibi görünüyordu. Gene de bu eller pek becerikli olduklarını düşündürüyorlardı. Parmakları sarı, gri ve kahverengi beneklerle doluydu. Boğumları irileşmiş parmakları pençeye benzer kıvrık tırnaklarla sona eriyordu. Adamın teninde yer yer pula benzer pürtüklü deriler yer almaktaydı.

Eric'in en tuhaf tarafı şekli değişmiş olan yüzüydü. Bir zamanlar oldukça yakışıklı olan suratı değişmiş ancak genelde yüz hatları kendisini anımsatmak üzere aynı kalmıştı. Kemikle-

ri yeniden şekillenmiş, bazı yerlerinde daha genişleyip düzelmiş, kimi yerlerinde daralıp sivrilirken öteki yerlerde de yuvarlaklaşmıştı. Adamın burnundan alnına doğru uzanan bir köprü oluşmuştu.

Alçak, titrek ve kaba bir sesle, "Rachel..." deyince genç kadın bu seste üzüntülü ve hatta melankoli dolu bir tonu işitti.

Yerinden kımıldamayan Eric bir kez daha, "Rachel..." diyerek ekledi. "Ben isterim ki... Ben isterim ki..." Düşüncesini tamamlayacak sözcükleri bulamaz gibiydi. Ya da olasılıkla yalın olarak ne istediğini bilemiyordu.

Rachel de yerinden kımıldayamamıştı. Bunun nedeni kısmen korkuyla felce uğramış gibi olması, kısmen de Eric'in başına neler geldiğini anlamayı umutsuzca istemesindendi. Aslında adam, genlerinde bulunan pek çok ırksal bellekler yüzünden zıt yönlere çekiliyor olmalıydı. Eğer Eric insanaltı bir duruma geçiyorsa çağdaş şekli ile zekâ düzeyi, dokuları üzerindeki egemenliğini sürdürüyor ve belli ki Eric insan öncesi formla bağlantılı çağdaş insan görünümünde kalıyordu. Oysa ki, olay böyle olmamalıydı. Adamın yüzünde nabız gibi atan atardamarlar ve boğum boğum toplardamarlar, kemik fazlalıkları ve rasgele çıkıntıların var oluşu için bir neden bulunamazdı. Bunlar evrim merdiveninde bilinen hiçbir yaratıkta var olmayan fazlalıklardı. Eric'in sırtındaki kambur için de durum aynen geçerliydi.

"Rachel..." diyen adamın dişleri görününce onların da iyice sivrilmiş oldukları ortaya çıktı.

"Rachel..."

Eric'in gözlerinin mavi gri iris tabakaları artık mükemmel yuvarlaklıkta değil, yılanlarda olduğu gibi oval şeklini alır gibiydiler. Henüz tümüyle ovalleşmemişlerdi. Belli ki, bir değişim olayının içindeydiler. Ancak, bunlar insan gözü değillerdi artık.

"Rachel..."

Adamın burnu yüzünün ortasında basıklaşmış ve burun delikleri eskisinden daha çok görünür hale girmişlerdi.

"Rachel... Lütfen... Lütfen..." diyen Eric acınacak bir jestle korkunç ellerinden birini uzatırken sesinde mutsuzluk ve kendine acıma duyuluyordu. Ama, aynı zamanda bu seste erkeği olduğu kadar genç kadını da şaşırtan şekilde apaçık sevgi ve özlem de işitilmekteydi. "Lütfen... Lütfen... Ben isterim ki..."

"Eric..." diye söze başlayan genç kadının sesi de neredeyse adamınki kadar tuhaflaşmıştı. Belli ki, duyumsadığı korku ve üzüntüyle Rachel'in sesi kısılır gibi olmuştu. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ben isterim ki... ben... ben isterim ki... neden olmamak..."

"Evet?"

"... Korkmana neden olmamak..."

Genç kadın ne yanıt vereceğini bilemedi.

Adam ona doğru bir adım attı.

Rachel hemen geriledi.

Eric bir adım daha attı. Ve genç kadın onun ayaklarının sorunlu olduklarını gördü. Sanki çizmelerinin içinde ayakları değişmiş ve kapalı oldukları yerde rahat değillermiş gibi görünüyorlardı.

Onun ilerleyişine uygun olarak Rachel bir kez daha geriledi.

Adam sanki sözcükleri şekillendirmede ve onları söylemede sıkıntı çekiyormuş gibi konuştu. "Ben isterim ki... sen..."

Genç kadın acıyarak hafif bir sesle, "Eric..." dedi.

"Sen... sen..."

Eric zorlanarak üç ivedi adım attı ve Rachel geriye doğru dört adım seğirtti.

Cehennemin tuzağına yakalanmış gibi bir sesle adam, "Beni geri çevirme... Rachel... Bunu yapma..." diyebildi.

"Sana yardım edemem, Eric."

"Beni geri çevirme..."

"Sen, yardım edilemeyecek durumdasın, Eric."

"Beni *yeniden* geri çevirme, Rachel..."

Genç kadının yanında silahı yoktu. Bir eliyle arabanın anahtarlarını, ötekiyle de el çantasını tutuyordu. Tabancasını Merce-

des arabada bırakmış olduğu için kendine küfetti. Ve adamdan uzaklaşmak için geriledi.

Rachel'i haziran sıcağında bile üşütecek yabanıl bir öfkeyle bağıran Eric, başını öne eğip kadına doğru paldır küldür koştu.

Genç kadın el çantasını onun kafasına fırlattı. Dönüp dinlenme tesislerini ardında bırakarak çöle doğru koştu. Ayağının altındaki yumuşak kum hemen yer değiştiriyordu. Bir, iki kez ayak bileği burkulan Rachel düşer gibi oldu. Ayağına kurumuş otlar takıldı ve ona çelme takar gibi oldular. Oysa, genç kadın düşmedi. Başını hafifçe öne doğru eğip dirseklerini atletler gibi yanına çekerek ve canını kurtarmak üzere rüzgâr gibi eserek koştu, koştu.

Tuvaletlerin yanındaki dar yolda Rachel ile karşılaştığında Eric'in ilk tepkimesi kendisini de şaşırtmıştı. Genç kadının güzel yüzünü, kızıl saçlarını, bir zamanlar yanında yattığı biçimli bedenini görünce Eric beklenmedik biçimde karısına yanlış davrandığını düşünerek ve büyük bir kayba uğradığını sezinleyerek kendisini karışık duygular içinde buldu. İçini titretmekte olan büyük öfke birdenbire yatışıyor ve yerini zayıf da olsa daha insancıl duygular alıyordu. Yalnızca boğazında oluşan değişmeler yüzünden değil; duyumsadığı pişmanlık, üzüntü ve kişiyi sarsan yalnızlık korkusuyla konuşmakta güçlük çektiğini anladı.

Oysa, şimdi büyük karamsarlığı ve kendisine acımasını uyandırmak üzere Rachel bir kez daha onu geri çeviriyordu. Titreşen buzlarla dolu büyük bir su kütlesi gibi; Eric'in bilinçaltında yatan soğuk öfkesi yeniden ortaya çıkmaktaydı. Karısının güzel saçlarına dokunmak, yumuşak tenini okşamak ve onu kollarının arasına almak isteği ansızın kayboluyor; bunun yerini daha güçlü istekler ve kadını öldürmek gereksinimi alıyordu. Onun bağırsaklarını deşmek, şimdi de sıcak olan etine dişlerini gömmek ve sonunda kadından kalacak cansız artıkların

üzerine idrarını yapmak istiyordu. Başka amaçlarla ama gene de kadını isteyerek onun üzerine doğru hamle yaptı.

Rachel kaçtı, o kovaladı.

Yalnızca aklında değil, kanında da var olan sayısız kovalamaların anıları Eric'e üstünlük sağlamaktaydı. Rachel'i yakalayıp yere yatıracaktı. Şimdi söz konusu olan yalnızca bunun ne zaman olacağıydı.

Küstah bir hayvan gibi kendisinden kaçmakta olan genç kadın hızla hareket ediyordu. Öyleleri korkuyla ve kendilerini kurtarma güdüsüyle bir süre böyle koşarlardı. Ama, şu durum sonsuza değin süremezdi. Ve böyle korkular içinde kalan avlanan hiçbir zaman avcı kadar kurnaz olamazdı. Deneyimleri bu konuda Eric'e güvence vermekteydi.

Çizmelerini çıkarmış olmayı diledi. Çünkü onlar şimdi hareket etme yeteneğini kısıtlıyordu. Ama bedenindeki adrenalin düzeyi öyle yüksekti ki, kramplar giren ayak parmaklarındaki acıyı durdurabiliyor ve ayak tabanlarını bükerek bir süre sonra rahatsızlığını geçiştirebiliyordu.

Avı, o yönde kurtuluş için hiçbir umut bulunmamasına karşın, güneye doğru koşmaya başlamıştı. Koşan av ve avcı ile uzaktaki dağlar arasında yalnızca yerde sürünen, emekleyen ya da kayar gibi ilerleyen ve yaşamak için canlıları sokan, ısıran, zehirleyen ve yiyen yaratıklar bulunuyordu.

O hızla birkaç yüz metre koşan Rachel soluk soluğa kalmıştı. Artık ona bacakları kurşun gibi ağır geliyordu.

Formsuz değildi. Ama, çöl öyle sıcaktı ki, burada hava bir eriyiğe benziyor ve böyle bir havanın içinde koşmak suyun içinde ilerlemeyi andırıyordu. Çoğu yerde sıcaklık yukarıdan aşağı inmiyordu. Çünkü şimdi hemen hemen tüm gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı. Sıcaklık aşağıdan yukarıya, şu anda gizlenmiş olan güneşle şafaktan beri yıkanıp pişmiş, kupkuru ve kızgın kumdan yükseliyordu. Hava şimdi de sıcak ve 35 derece

santigrattı. Oysa, kumdan yükselmekte olan hava kırk derecenin üzerinde olmalıydı. Genç kadın kendisini bir fırının ızgaralarının üzerinde koşuyormuş gibi duyumsadı.

Arkasına dönüp baktı.

Eric şimdi yirmi metre kadar gerisinden geliyordu.

Genç kadın ileriye baktı ve kendisini zorladı. Gerçekten yere güçlü basıyor, sahip olduğu tüm gücünü koşu eylemine koyuyor ve bir sıcaklık duvarına çarparmış gibi oluyordu. Tek amacı bu duvarın öte yanını bulmaktı. Sürekli sıcak havayı soluduğu için ağzı kuruyor, dili damağına doğru bükülüyor, gırtlağı çatlar ve akciğerleri kavrulur gibi oluyordu. Otuz metre kadar ilerisinde baklagillerden Kuzey Amerika'ya özgü *Meskeuite* denilen çalılıklardan oluşan bir engel vardı ve bu doğal engel her iki yana doğru yirmi beş, otuz metre kadar uzunlukta duvarlar şeklinde yer alıyordu. Rachel, doğal engelin çevresinden dolanmayı istemedi. Çünkü, öyle yaparsa Eric kendisine daha yaklaşacaktı. Meskuite'ler yalnızca dize kadar yükseliyordu. Yekpare ve kökü derinde bir duvar değildiler. Bu yüzden genç kadın çalıların arasına daldı. Ve orada bitkilerin köklerinin daha derinde olduğu anlaşıldı. Üstelik çalılar göründüklerinden daha sıktılar. Dikenleri ve yağlı özsuları Rachel'in ayaklarını dağlıyor, kot pantolonuna takılıyor ve onu geciktirip Eric'e yardımcı olur gibi görünüyorlardı. Genç kadının kalbi hızla çarpıp gümbürdemeye ve sanki göğüs kemiğine vurmaya başlamıştı. Sonra, çalıların ötesinde buldu kendisini. Adımlarını açtı. Terledi, gözlerinden akan yaşlarla görüşü buğulandı. Ağzının kenarında biriken yaşlarla teri yaladı. Eğer teri ve gözyaşları bu hızla akarlarsa bedeni tehlikeli biçimde sıvısını yitirecekti. Görüş açısı dış sınırının çizgilerinde çeşitli renklerden oluşan burgaçları görürken midesi bulandı. Ansızın onu alt eden baş dönmelerini duyumsadı. Ama ne olursa olsun koşmaya çalıştı çünkü yapacak başka şeyi yoktu.

Bir kez daha dönüp geriye baktı,

Eric yaklaşmıştı. Yalnızca on beş metre kadar arkasındaydı.

Büyük bir efor daha harcayıp koşmaya çalışan genç kadın kendisinde biraz daha enerji buluyordu.

Artık bastığı yer insana ihanet eden yumuşaklıkta değildi. Toprak sertleşiyor, yer yer kaya parçaları ortaya çıkıyordu. Yüzyıllardır esen rüzgârların savurduğu kumla kayalar aşınmış ve uçları kayganlaşmıştı. Ama ne iyidir ki, yer yer yaprak ya da parmak şeklinde çıkıntıları vardı. Bunlar da koşu yapmak için iyi bir parkuru oluşturur gibiydiler. Rachel burada yeniden hızlandı. Yakında gücü tükenecek ve bedeni su kaybının etkisini gösterecekti. Ama, Rachel bunları düşünmemeye çalıştı. Olumlu düşünmek işin anahtarıydı. Böylece elli adım daha attı. Eric'le aralarındaki uzaklığın arttığına emindi.

Üçüncü kez arkasına dönüp baktığında umutsuz bir feryat koptu ağzından.

Eric yaklaşmış ve aralarındaki uzaklık on metreye düşmüştü.

İşte o anda ayağı takılıp yere düştü.

Yerde kayalar bitmiş ve yeniden kum başlamıştı. Rachel önüne bakmadan koştuğundan bastığı yüzeyin değiştiğini görmemişti. Ve şimdi sol ayak bileği burkulmuştu. Kalkıp koşusunu sürdürmeye çalıştı. Ama, burkulan ayağı da kendisine ihanet etti. Aynı ayağıyla yere basınca, ayağı bir kez daha burkuldu. "Hayır, olamaz!" diye bağırdı ve sola doğru savruldu. Birkaç kamışın, taşın ve kurumuş delice otu öbeklerinin üzerinde yuvarlandı.

Yuvarlanması bitince kendisini kuru bir vadinin kenarında buldu. Burası çölde doğal olarak akıntılarla oyulmuş bir kanaldı. Çoğu zaman kuru olan vadi sel gelince kükreyen bir akarsu haline geliyor olmalıydı. Kuru vadinin genişliği beş, derinliği ise on metre kadardı. Duvarları vadi tabanına pek az eğimle iniyordu. Rachel kuru vadinin kenarında durduğu halde şimdi yapması gerekeni yaptı. İsteyerek yuvarlanmasını sürdürdü. Dik vadi duvarından aşağı inerken tabanda kayalar ve çıngıraklı yılanların bulunmaması için Tanrı'ya yakarıyordu.

Yuvarlanışı insanın canını acıtıcı ve yaralayıcı bir inişti. Ve

genç kadın kuru vadi tabanına bedenindeki havanın yarısını dışarı kaçıracak bir hızla vardı. Buna karşın doğruldu ve yukarı baktı. Ve Eric'i (ya da Eric'in şimdi kazanmış olduğu şekli) orada gördü. Adam, kuru vadinin kenarından aşağıya bakıyordu. On, on iki metre kadar yükseklikteydi. Ancak dikine on metre uzaklık, yatay on metre uzaklığa göre daha çokmuş gibi görünüyor olmalıydı. Şimdi Rachel sanki bir kentin sokağında durup bir evin üçüncü katında kendisini gözetleyen bir adama bakıyor gibiydi. Rachel'in yürekliliği ve Eric'in duraksaması genç kadına zaman kazandıracaktı. Eğer adam da yuvarlanarak vadi tabanına inmiş olsa hemen kendisini yakalayabilirdi.

Rachel bir an içinde, kararı erteleme zamanını kazanmıştı. Bundan en iyi biçimde yararlanmayı istiyordu. Ayağa kalkıp sağına döndü ve kuru vadinin tabanı boyunca koştu. Burkulmuş sol ayağını olabildiğince kollamaya çalışıyordu. Kuru vadinin kendisini nereye götüreceğini bilemezdi. Ama koşmayı ve kendisine avantaj sağlayacak bir olanağı görmek üzere gözlerini açık tutmayı sürdürdü.

Bir olanak... Herhangi bir olanak olabilirdi bu...

Şu anda Rachel'in tek gereksindiği bir mucize idi.

Genç kadın koşarken bir yandan da Eric'in vadi duvarından aşağıya doğru hızla inmesini bekledi. Oysa, adam aşağı inmedi. Kanalın kenarında kalıp orada vadi boyunca koştu. Arada bir aşağıya bakıyor ve hızını genç kadınınkine uyduruyordu.

Rachel onun da kendisine avantaj sağlayacak bir şeyi arandığını düşündü.

29

Yeniden Yapılanan Adam

RIVERSIDE ilçesi şerifinin sağladığı bir devriye arabası ve şerif yardımcısı ile Sharp ve Peake salı günü öğleden sonra saat dört buçukta Palm Springs'e döndüler. Palm Canyon bulvarı üzerindeki bir motelde iki oda tuttular.

Sharp, Eric Leben'in Palm Springs'teki aşk yuvasına bırakmış olduğu ajan Nelson Gosser'i telefonla aradı. Gosser ona ve Peake'e banyo giysileri satın alıp getirdi. İki adamın takım elbiselerini bir saatte temizleyen kuru temizleyiciye götürerek geri gelişinde ajanlara Kentucky kızarmış pilici, lahana salatası, kızarmış patates ile ekmekten oluşan yemek paketlerini de taşıdı.

Peake ile Sharp, Arrowhead'de görevdeyken Rachel Leben'in kırmızı renkli Mercedes 560 SL arabası bir tekerleği patlak durumda Palm Canyon bulvarının birkaç sokak batısındaki boş bir evin arkasında bulunmuştu. Aynı şekilde Ben Shadway'in Arrowhead'de kullandığı mavi renkli Ford arabanın havaalanındaki bir ajanstan kiralandığı saptanmıştı. Kuşkusuz iki arabanın bulunuşu da, kadınla adamın nerede olduklarına ilişkin izleri vermiyordu.

Ajan Sharp havaalanına telefon edip ajansın helikopter pilotuyla konuştu. Onarımı neredeyse bitmek üzere olan helikopter yakıtını da almıştı. Bir saat içinde genel müdür yardımcısının kullanımına hazır olacaktı.

Patates kızartması yemenin kalp hastalıklarına çağrı çıkarmak olacağına, lahana salatasının da midesine dokunacağına inanan Anson Sharp kızarmış pilicin derisiyle yağlı kısımlarını

ayıklayıp yalnızca etini yiyor, bu arada Geneplan'ın nehir kıyısındaki laboratuvarlarında ve Orange ilçesinin çeşitli kesimlerinde bulunan ajanlarla telefon görüşmeleri yapıyordu. Bu vaka üzerinde altmıştan çok ajan çalışmaktaydı. Ancak, Sharp onların tümüyle değil, yalnızca altı ajanla bağlantı kurup soruşturmanın nasıl gittiğine ilişkin bilgi alacaktı.

Oysa, ajanların verdiği bilgiler de Sharp'ı hiçbir yere götürmüyordu.

Ortada pek çok soru varken yanıt bulunmuyordu: Eric Leben neredeydi? Ben Shadway nereye kaçmıştı? Rachel Leben, Arrowhead gölünde neden Shadway ile birlikte değildi? Kadın nereye gitmişti? Shadway ile Bayan Leben'in Wildcard dosyasına ilişkin ipuçlarını yok etme olasılığı var mıydı?

Bu ivedi ama yanıtlanmamış soruları ve Arrowhead'de yaptığı başarısız yolculuğu düşününce başka insanların çoğunun iştahı kaçmış olurdu. Oysa, midesine düşkün olan Anson Sharp piliç ile ekmeği son parçasına kadar yiyip bitirdi. Tüm kişisel geleceğini ve ajansın hedeflerini Ben Shadway'e karşı beslediği öç alma duygusu uğruna feda eden Sharp'ın bu durumda yatması ve küçük çocuklar gibi mışıl mışıl uyuması da beklenemezdi. Oysa, ajansın genel müdür yardımcısının yatağa yatınca uykusuzluk çekmekten korkmasına gerek bulunmuyordu. Koşullar ne olursa olsun, Sharp başını bir yastığa dayayınca hemen uyurdu.

Anson Sharp tek tutkusu kendisi olan, tüm yüklenimlerini kendine yapan ve yalnızca kendi çıkarlarını düşünen bir adamdı. Bu nedenle kendisine özen gösteriyor; yemesine, uyumasına; formda ve görünüşünün iyi kalmasına dikkat ediyordu. Üstelik kendisinin diğer kişilerden üstün olduğuna ve yazgısının mükemmelliğine inandığından herhangi bir terslikle bunların yıkıma uğramalarını istemiyordu. Çünkü, kötü şans ve düş kırıklıklarının geçici durumlar ve anormallikler olduğuna inanmaktaydı.

Yatağa girmeden önce ajan Nelson Gosser'i, ajan Peake'e bir-

takım talimatlar vermek üzere yolladı. Sonra motelin santralına telefon ederek kendisine gelen mesajları almaları ama telefonları odaya bağlamamaları yolunda uyarıda bulundu. Perdeleri kapadı, giysilerini çıkardı. Yastığı kabartıp şiltenin üzerine uzandı.

Karanlık tavana sabit bakışlarla bakarken Shadway'i düşünüp güldü.

Zavallı Ben Shadway şu anda, Divanı Harp'te yargılanıp da Deniz Piyade birliklerinden kovulan bir adamın nasıl olup da SGA ajanı konumuna getirildiğini merak ediyor olmalıydı. Temiz kalpli emektar Ben'in birincil sorunu buydu: O adam her zaman bazı davranışların ahlâka uygun, ötekilerinin ahlâkdışı olduğuna ilişkin yanlış kavramlara sahipti. Ben'e göre, iyi davranışlar ödüllendirilmeli ve kötü davranışlar onları yapanların başlarının üzerine acılar yağdırmalıydı.

Oysa Sharp kuramsal olarak adaletin bulunmadığına; eğer başkalarının sizden öç almalarına izin verirseniz onların vereceği karşılıktan korkmanız gerektiğine; özgecilik ile yansızlığın otomatik olarak ödüllendirilmeyeceğine inanıyordu. Ahlâki ve ahlâkdışı denen şeylerin anlamsız kavramlar olduğunu biliyor; yaşamındaki seçimlerini iyi ve kötü değil de, size yararlı ya da size yararsız diye ayrılmasında ısrarlı oluyordu. Ve Sharp'a göre, yalnızca aptallar kendisine yararlı olmayan ya da kendisinden daha çok başkalarına yararlı olan işleri yaparlardı. Ona göre, birçok seçenek arasında bir numaralı seçenek, size en yararlı olandı.

Böyle aşırı derecede birbirine uyan felsefe kırıntılarına bağımlı olarak eylemlerini sürdüren Sharp kişisel kayıtlarındaki onursuz kovalamayı kolaylıkla silmişti. Adamın bilgisayarlara saygısı ve onların yeteneklerine ilişkin bilgileri de bu konuda kendisine yardımcı olmuştu.

Vietnam'da Sharp askeri kantin ve ordu pazarlarından pek çok şey çalmıştı. Bunu, bölüğün bürosunda çalışan ve hırsızlıklarda kendisiyle işbirliği yapan onbaşı Eugene Dalmet'in yar-

dımlarıyla başarmıştı. Bilgisayarı kullanarak Sharp ile Dalmet sistemdeki malların izini duyarlı olarak sürüyor ve onların yolunu kesecek en uygun yerle zamanı seçiyorlardı. Sonra, Dalmet çalınan malın kaydını bilgisayarlarda siliyor ve gene bilgisayarla üretilmiş talimatla ikmal tezgâhtarlarına o malla ilgili evrakın yok edilmesi yolunda emirler veriyor, böylece hırsızlığın gerçekleştiğine ilişkin durumu kimse kanıtlayamaz hale giriyordu. Çünkü başlangıçta çalınan şeyin varlığını gösteren kayıtlar ortada bulunmuyordu. Bu yeni bürokratlar ve yüksek teknoloji çağında, bilgisayarlar geniş ölçüde büro çalışmalarının yerini aldığından hiçbir şey gerçekmiş gibi görünmüyordu. Kurdukları sistem, Sharp çevresiyle pek çok hır gür çıkarana değin çok iyi çalışmıştı.

Amerika'ya onursuz bir şekilde geri gönderilen Sharp durumundan umutsuz değildi. Çünkü, bilgisayarların kayıtları yenileme ve tarihi yeniden yazmasına ilişkin şaşkınlık verici yetenekleriyle ilgili yüceltici bilgileri edinmiş bulunuyordu. Ve kazanmış olduğu kötü ünü bu yoldan iyileştirebileceğine emindi.

Anson Sharp altı ay süreyle gece gündüz demeden ve başka hiçbir iş yapmadan bilgisayar programcılığı üzerine kurslar almıştı. Böylece birinci sınıf bir programcı olmakla kalmıyor, aynı zamanda bilgisayar işlemlerinde hile yapmayı becerecek hale geliyordu. Ve o günlerde bilgisayar işlemlerinde hile yapabilen pek az kişi vardı.

Daha sonra Oxelbine adlı bir iş ve işçi bulma bürosunda işe girmişti. Orası, bir bilgisayar programcısına iş verecek denli büyük, ama onursuz biçimde ordudan kovulmuş bir kişinin dış görüntüsüne yapacağı kararı düşünemeyecek kadar küçük bir şirketti. Oxelbine'nin yöneticilerinin tüm dikkat ettikleri işe aldıkları kişinin pürüzsüz bir sivil yaşamı sürmüş ve işinde iyice uzmanlaşmış olmasıydı.

Oxelbine'in, en büyük kredi ve yatırım holdinglerinden biri olan TRW'nin ana bilgisayarı ile doğrudan bağıntılı bir hattı bu-

lunuyordu. TRW'in kayıtları yerel ve ulusal kredi değerlendirme ajansları için birincil derecede değerli bir kaynaktı. Oxelbine, iş bulmak için kendilerine başvuran yöneticiler için TRW'a para ödüyor, mümkün oldukça holdinge bilgi satarak ödemelerini azaltmaya çalışıyordu. Oxelbine şirketi adına iş yaparken Sharp gizlice TRW'nin bilgisayarını araştırmış, onun bilgi kotlama sisteminde dolap çevirme yollarını aramış ve on yıl sonraları bu tür hileleri yapacak kişilerin pek iyi öğreneceği şekilde, usandırıcı bir sınama-yanılma yöntemini kullanmıştı. Ancak, o dönemde bilgisayarların işlemleri çok yavaş olduğundan, adamın yaptığı iş de pek uzun sürmüştü. Zamanla TRW'nin kredi kartlarına nasıl giriş yapılacağını öğrenmiş ama daha da önemlisi kayıtlara nasıl ekleme ya da çıkarma yapılacağı konusunda fikir sahibi olmuştu. O günlerde işlem bugünkünden çok daha kolaydı. Çünkü, henüz bilgisayarların bilgi güvenliğine gereksinim duyulmuyordu. Kendi kişisel dosyasına da giriş yapan Sharp, Deniz Piyade birliklerinden onursuz kovuluşunu şerefli bir ayrılış şekline çevirmiş ve hatta kendi kendisine birkaç hizmet övgüsü verdirmiş, kendini çavuşluktan teğmenliğe terfi ettirmiş ve sicil kartındaki tüm olumsuz kayıtları silip temizlemişti. Daha sonra TRW'nin bilgisayarına kendisi hakkındaki eski kayıtları imha ederek yerine yeni bilgisayar kayıtları ile hazırlanmış dosyanın konulması talimatını vermişti.

Artık sicilindeki ordudan şerefsiz kovulma kaydıyla damgalanmayan Anson Sharp, savunma ihalelerinde büyük pay sahibi General Dynamics firmasında yeni bir işe geçebilirdi. Orada bulduğu iş, bir masabaşı göreviydi. Böylece Sharp, her ikisi de Savunma Bakanlığı'nın bilgisayarlarıyla onun gerçek askeri tarihçesini ortaya çıkarabilecek FBI ile GAO'nun (Genel Muhasebecilik Bürosu) incelemesinden kaçınabilmişti. Orada, Hughes bilgisayar bağıntısı ile Savunma Bakanlığı'nın sistemlerine giriş yapmış ve kayıtları TRW'de olduğu gibi değiştirmişti. Daha sonra bakanlıktaki eski dosyasını imha ettirip yerine Deniz Piyade birliklerinde hazırlanmış gibi gösterilen "yenileştirilmiş ve

eklentiler yapılmış" dosyayı koymaları gerektiği yolundaki talimatını vermesi pek kolaylaşmıştı.

FBI, askerlikte suç işleyen kişilere ilişkin kayıtlarını elde tutmaktaydı. Bunları sivil yaşamda suç işleyenleri araştırırken çifte kontrol amacıyla ve bir de federal nitelikteki işlere başvuranların askerlik güvenliğinin araştırılmasında kullanıyordu. Savunma Bakanlığı'nda kendisine yeni bir sicil dosyası açtıran Sharp bu kayıtları FBI'a da göndererek ilişiğinde eski dosyasının "Onur kırıcı ciddi yanlışlıklarla dolu olduğundan hemen imhası gerektiğini" içeren bir talimatla birlikte ulaştırmıştı. O günlerde elektronik kaynaklı bilgilerde hile yapılamayacağını sanan ya da böyle bilgilerin kötü ellerin yapacaklarına karşı pek duyarlı olduğunu düşünemeyen kişiler ve her şeyden kuşkulanmak üzere yetiştirilmiş ajanlar bile bilgisayardan çıkmış talimata hemen inanıyorlardı. Bu durumda Anson Sharp yaptığı aldatmacanın başarıya ulaşacağına emindi.

Birkaç ay sonra Savunma Güvenlik Ajansı'nın açtığı bir eğitim programına katılmak üzere başvurdu. Ve kayıtlarının düzelip düzelmediğini görmek üzere başvuru sonucunu bekledi.

Sonunda, geçmişi ve karakteriyle ilgili FBI araştırmasından sonra SGA'ya kabul edilmişti. Daha sonra, güç kullanmaya adice düşkünlüğü ve doğuştan Makyavelci kurnazlığıyla ajansta şimşek hızıyla yükselmeye başlamıştı. Bilgisayarla hazırlanan dosyasına sahte övgüler ve savaşta ya da normal yaşamda ölmüş subaylarca ayral hizmet yaptığını belirten notları eklemesi, hatta bunlardan bazısının daha sonraki tarihleri içermesi bile fark edilmemişti.

Bu durumda Sharp yalnızca kendisiyle birlikte Vietnam'da hizmet gören ve onu Divanı Harp'te yargılanmaya gönderen bir avuç insan tarafından çelmelenebileceğini düşünmüştü. Bu yüzden SGA'ya katıldıktan sonra kendisine tehdit oluşturabilecek kişilerin izini sürdü. Onlardan üçü Sharp ülkeye döndürüldükten sonra Vietnam'da ölmüştü. Biri, yıllar sonra Cumhurbaşkanı Jimmy Carter'in İran'daki Amerikan rehinelerini kur-

tarmak üzere yaptığı yanlış planlanmış kurtarma işleminde yaşamını yitirmişti. Bir diğeri, doğal nedenlerle ölmüştü. Bir başkası da, Deniz Piyade birliklerinden ayrıldıktan sonra New Jersey eyaletinin Teaneck kasabasında açtığı bütün gece çalışan bir dükkanda amfetamin türü haplara düşkün olan ve dükkanı soymak için gelen bir yeniyetme tarafından kafasından vurularak öldürülmüştü. Diğer üç kişi, (bunların her biri, Sharp'ın geçmişini açıklayabilir ve onu yıkıma uğratabilirdi) savaştan sonra başkent Washington'a yerleşip Dışişleri Bakanlığı, FBI ile Adalet Bakanlığı'nda görev almışlardı. Anson Sharp büyük bir özenle ama gecikmeden onların üçünün de öldürülmesini planladı ve bu planları aksatmadan uyguladı.

Geriye kalan dört kişiden (bunlardan biri de Shadway idi) hiçbiri hükümet işlerinde görev almamış ve kendisinin SGA' daki varlığını öğrenecek duruma gelmemişti. Kuşkusuz Sharp genel müdür durumuna yükselirse adı haberlerde geçmeye başlayacak ve Shadway gibi düşmanları onu yıkmak isteyeceklerdi. Anson Sharp bu dört kişinin er ya da geç ortadan kaldırılması gerektiğini düşünüyordu. Leben olayına Shadway'in karıştığını duyar duymaz bunu yazgının bir hediyesi olarak görmüş ve Ajans'ın tepesine yükselmesinde bunu bir basamak olarak düşünmeye başlamıştı.

Ajansta çalışırken, Eric Leben'in özyaşam öyküsü kendisine verildiğinde Sharp adamın kendisi üzerinde deney yapmış olmasına şaşmamıştı. Diğer kişiler, Tanrı'nın ya da doğanın yasalarını çiğnemede Leben'in gösterdiği küstahlığa şaşırabilirdi. Oysa Anson Sharp, yüksek teknoloji çağında, gerçeklikte bile (ya da doğru ve yanlışta; adalette veya ölümde) kesinlik bulunamayacağını öğrenmişti. Kendisi elektronlarla oynayarak ününü yenilediğine (ya da başka deyişle kendisini yeniden yapılandırdığına) göre, Eric Leben de bedenindeki genlerle oynayarak bir cesetten yeniden yaşamakta olan bir insanı ortaya çıkarabilirdi. Anson Sharp'a göre, bu da yirminci yüzyılın büyücüsünün torbasında bulunan el kitabının şaşırtıcı bölümlerinden biriydi.

Şimdi motel odasındaki geniş yatağın üzerine sereserpe uzanmış olan ajan Sharp, giderek daha derin ve masumların uykusuna dalarak, ahlâksızlığının uykusunun da keyfini çıkarıyordu.

Genç ajan Peake'i ise, bir süre uyku tutmadı. Oysa yirmi dört saattir uyumamış, dağlara tırmanıp inerek iz sürmüş, iki ya da üç kez insanın tüm dengesini bozacak gerçeklere tanık olmuş ve kısa süre önce Palm Springs'e döndüğünde gerçekten pek yorulduğunu duyumsanıştı. Ajan arkadaşı Nelson Gosser' in getirdiği Kentucky kızarmış pilicini bile yiyemeyecek kadar yorgundu. Yatmıştı ama şimdi de uyuyamıyordu.

Uyuyamamasının nedenlerinden biri, Gosser'in ona ajan Sharp'tan getirmiş olduğu etkili mesajdı. Patronu kendisinden iki saat uyumasını ve akşam saat yedi buçukta eyleme hazır olmasını istiyordu. Bu da ona, uyandıktan sonra duş yapması ve giyinmesi için yarım saatlik bir süre daha tanınması demekti. Yalnızca iki saatlik bir uyku mu?!... Genç adam şu anda on saatlik uykuya gereksinmekteydi. Ona göre, böyle hemen kalkacaksa yatmaya bile değmezdi.

Üstelik şu anda da onu bütün gün boyunca rahatsız eden ahlâksal bilmecenin çözümünü bulabilmiş değildi. Sharp'ın isteği üzerine onun suç ortağı gibi davranıp cinayet işlemeye katılacak ve böylece ruhunu yıkıma uğratarak mesleğini kurtaracak mıydı? Ya da gerekirse silahını Sharp'a çevirecek miydi? O durum mesleğini yıkıma uğratacak ama ruhunu kurtaracaktı. İkinci seçenek kendisine pek doğal geliyordu. Ama, silahını patronuna çevirirse, kendisine ateş edilir ve vurulurdu. Sharp ondan daha kurnaz ve eliçabuktu. Peake bunu çok iyi biliyordu. Olayın başlangıcında Ben Shadway'e ateş edememesi nedeniyle patronu tarafından istenmemeyi ve bu olayın dışında bırakılmayı umut etmişti. Kuşkusuz öyle bir durum mesleği için iyi olmayacak ama ruhunu rahatlatacaktı. Oysa, Anson Sharp

şimdi pençelerini genç ajan Peake'e öyle derinden batırmıştı ki, Jerry Peake istemeyerek de olsa kurtuluşunun pek kolay olmadığını görüyordu.

Onu en çok rahatsız eden şeylerden biri, daha zeki bir kişinin böyle bir durumu kendi avantajına olmak üzere kullanabileceğiydi. Peake annesini hiç tanımamış, asık suratlı bir üvey anne elinde yetiştirilmiş, çekingen ve içine kapanık olduğundan okulda arkadaşları tarafından sevilmemişti. Bu nedenlerle Jerry Peake sürekli yitiren bir kişiden kazanan bir insana dönüşümü düşlüyor ve efsane bir ajan olmayı özlüyordu. Bu olay onun tepeye tırmanmak üzere şansı olabilirdi. Oysa, Peake şansını nasıl kullanacağını bilemiyordu.

Yatakta sağa sola dönüp durdu.

Kendi başarısını sağlamak için Sharp karşıtı planlar ve tuzaklar kuruyor, ama bunlar kendi zavallı görüşleri ve saflığının altında kalıp eziliyor, yıkılıyordu. Pek kötü biçimde şu anda George Smiley, Şerlok Holmes ya da James Bond gibi olmayı istiyordu. Ama, kendisini çizgi film kahramanı fare Jerry karşıtı planlar kurup da sürekli kötü durumlara düşen karakedi Tom gibiymiş gibi duyumsuyordu.

Daha sonra genç ajanın dalabildiği uyku, Anson Sharp'ın yüzünü taşıyan bir fareyi kovalarken ip merdivenlerden, bina çatılarından ya da ağaçlardan düşüşüyle ilgili karabasanlarla doldu.

Ben Shadway, Silverwood gölü çevresinde daha önce çalmış olduğu arabadan kurtulmak ve çalınacak yeni bir araba bulmak için epey zaman harcadı. Anson Sharp, Chevette arabayı ve plaka numarasını gördüğüne göre, onunla yola devam etmek, intihar etmek demek olacaktı. Sonunda göle yakın park etti ve içinde sahibi bulunmayan bir Merkur araba buldu. Kapıları kilitli olan bu arabanın camları içini havalandırmak üzere biraz aralık bırakılmıştı. Ben daha önce Chevette arabanın bagajında telden yapılmış bir elbise askısı bulmuş ve onu yanına almıştı.

Şimdi teli büküp arabanın aralık camından içeri uzatarak kapı kilit mandalını çekip kapıyı açıyor, düz kontak yapıp motoru çalıştırarak 15 numaralı eyaletlerarası karayoluna çıkıyordu.

Öğleden sonra saat dördü kırk beş geçeye kadar Barstow'a varamadı. Şimdi sinirleri hiç bozulmadan kesinlikle Rachel'e yolda yetişemeyeceği sonucuna varıyordu. Anson Sharp yüzünden çok zaman yitirmişti. Gökyüzünden bir, iki yağmur damlası ön cama düşünce fırtınanın Merkur arabayı daha da yavaşlatacağını ve bu yüzden öyle bir havada yol üzerinde daha iyi manevra yapabilen Mercedes araba ile arasındaki uzaklığın daha da artacağını düşündü. Böyle olunca, Barstow'un merkezine yakın bir yerde yoldan çıkıp telefon kulübesi bulacak ve arkadaşı Whitney Gavis'e telefon edecekti.

Arkadaşı Whit'e, Rachel'in arabasının bagajında Eric Leben' in gizlenmiş olduğunu söyleyecekti. Büyük bir şansla Rachel yolda hiç durmazsa, Eric'e kendisini kovalama şansı vermeyecekti. Böylece ölü adam Las Vegas'a kadar gizlendiği delikte kalacaktı. Orada, önceden uyarılmış olan Whit Gavis, arabanın bagajına iri bir tabancanın etkili kurşunlarıyla altı el ateş edecek ve Rachel tehlikede olduğunu bile sezinleyemeden Eric'ten kurtulmuş olacaktı.

Böylece her şey düzelecekti.

Whitney durumun gereğine bakacaktı.

Telefon kulübesinde Ben elektronik kartı kullanarak şehirlerarası kodu çevirip sonra Whit'in numarasını aradı. İki yüz kilometre kadar uzaklıktaki arkadaşının telefonu çalmaya başladı.

Fırtına şimdi de bölgede bir sorun yaratmak üzere hazırlanıyordu. Telefon kulübesinin cam duvarlarına birkaç iri yağmur damlası düştü.

Telefonun zili çaldı, çaldı.

Daha önceleri süt gibi beyaz olan bulutlar şimdi koyu renkli fırtına başlarına dönüşmüş, daha da kirlenip koyulaşarak ve düğümlenerek büyük bir hızla güneydoğuya doğru hareket eden zararlı kütleler durumuna gelmişlerdi.

Telefon tekrar tekrar çaldı.

Ben, 'Lanet olsun, orada bulun!' diye düşündü.

Oysa, arkadaşı Whitney evinde değildi. Onun orada bulunmasını dilemek işi gerçekleştirmiyordu. On ikinci kez çalışından sonra Benny telefonu kapadı.

Bir an için ne yapacağını bilemeden telefon kulübesinde hareketsiz kaldı.

O, bir zamanlar bir eylem adamı idi. Bunalımla karşılaşırsa hiç duraksamazdı. Ama, geçen zamanla değişmişti. Geçmişte de başarısızlığa düştüğü günler olmuştu. Bir zamanlar davrandığı gibi hareket edemezdi artık. Bunu kabul etmeliydi. Arada geçen yıllarda yeteneklerinden bazısını yitirmiş ve hareketleri yavaşlamıştı. Rachel'i yola göndermeden önce Mercedes'in bagajına bakmayı akıl edememişti. Şimdi bütün bu göstergeler; aklının karışması, duyumsadığı şaşkınlık ve umutsuzluk kendisinde olan değişmelerin varlığını kanıtlıyordu.

Gökyüzünde büyük gümbürtü koptu ama gene de çakan şimşeğin ışığı görülmedi.

Ben, Las Vegas'a doğru yola devam etmekten başka yapacak bir şey olmadığını düşündü. Şu anda tek seçeneği umut etmekti. Ve umut etmek de kendisine nafile bir şey gibi görünüyordu. Doksan kilometre kadar ileride bulunan Baker'de durup bir kez daha Whit'in numarasını arayabilirdi.

Belki de orada şansı değişecekti.

Şansı değişmeliydi.

Telefon kulübesinin kapısını açıp Merkur arabaya doğru koştu.

Göklerde bir kez daha şimşek çaktı.

Gök gürültüsünden oluşan bombardıman, gökkubbe ile fırtınayı bekleyen topraklar arasında gidip geldi.

Hava ozon gazıyla kötü kötü koktu.

Genç adam arabaya girdi, kapıyı çarparak kapadı. Motoru çalıştırdı ve o anda fırtına başladı. Milyonlarca ton suyu bir sel gibi çölün üzerine boşalttı.

30

Çıngıraklı yılanlar

RACHEL vadinin tabanını izleyerek ilerliyordu. Ona kilometrelerce gitmiş gibi gelirken, olasılıkla yalnızca birkaç yüz metre kadar ilerleyebilmişti. Daha büyük uzaklığı aşmış olma hayali kısmen ağrıyan ama şimdi biraz iyileşmeye başlayan burkulmuş ayak bileği yüzünden olabilirdi.

Genç kadın kendisini çıkışı olmayan bir bilmece labirentinde kurtuluşu boşuna aranıyormuş gibi duyumsadı. Ana vadi yatağına hepsi de sağ taraftan gelmek üzere birtakım daha dar dere yatakları bağlanıyordu. Rachel, bu küçük ve daha az derin yataklardan birini izlemeyi düşündü ama dereler ana vadiye bir açı yaparak ekleniyor ve genç kadın onların nereye kadar uzandığını göremiyordu. Derelerden birine sapıp da sonunda kısa bir uzaklığı geçince kör çıkmazla karşılaşıp yolunun kesilmesi olasılığını düşünerek bu düşüncesinden vazgeçti.

Sol tarafta üç apartman katı kadar yükseklikteki vadi kenarında Eric sanki Ejderhalar ve Zindanlar oyununda bulunan labirentte değişime uğramış sahip gibi, genç kadının ağrıyan ayağıyla aksayan ilerleyişini ısrarla kovalıyordu. Rachel'in tek kurtuluş şansı adamın bulunduğu düzeyden daha yüksekte bulunmak ve kendisini aşağıdan izleyecek olan Eric'in üzerine orada bulacağı taşları fırlatmak olacaktı. Genç kadın ayağının biraz daha iyileşmesine ve vadinin kenarına tırmanmayı denemesine olanak sağlamak üzere, Eric'in bir süre daha vadinin tabanına inmemesine dua ediyordu.

Batı yönünde, Barstow kentinin bulunduğu yerde hafif bir

gökgürültüsü duyuldu: Önce uzun, yüksekçe bir ses, sonra biraz hafif ve en sonra ilk iki sesten daha güçlü bir gökgürültüsü işitildi. O kesimde çölü saran gökyüzü sanki alevlenmiş, yanıp bitmiş ve geriye küllerle siyah kömürleri kalmış gibi gri ve is karası rengindeydi. Gökkubbe yere yaklaşmış ve vadinin tabanına tepeden kenetlenmiş gibi görünüyordu. Ilık rüzgâr hüzünlü bir sesle esip Mojave çölünün üzerinde inler gibi oldu. Ve bazı esinti dalgaları kuru vadi tabanına kadar yolunu bulup inerek kum zerreciklerini Rachel'in yüzüne çaptı. Fırtına uzaklarda, batı yönünde şimdiden başlamış, buraya kadar varamamıştı. Ama, kısa sürede gelecekti. Çünkü havada fırtına öncesinin ağır kokusu vardı ve atmosfer sert bir yağmurun yağacağını göstermek üzere elektrikle yüklenmişti.

Rachel vadi tabanında bir dirseği döndü ve çölden vadinin tabanına doğru inen kurumuş saz öbeklerini görerek şaşırdı. Vadideki hava akımları nedeniyle bu sazlıklar kıpırdıyor, genç kadının geldiği yöne doğru eğilerek sanki yaşayan varlıklarmış gibi hışırtılı bir ıslık sesi çıkarıyorlardı. Rachel üzerinde kahverengi toplara benzer tohum kümeleri bulunan sazlıkların yanından geçip gitmek istedi. Takıldı, ayağı tökezledi ve vadi tabanını kaplayan pudra gibi ince, kurumuş mil tabakasının üzerine düşüp boylu boyunca uzandı. Düşerken zaten incinmiş olan ayak bileğini yeniden acıtmaktan korkmuş ama iyi bir şansla ayağı bir kez daha burkulmamıştı.

Yere düşerken bile, genç kadın arkasında bir ses işitti. Bir an için bu sesin vadi tabanındaki sazlıkların birbirlerine sürtünmesinden çıktığını düşündü. Ama, sert bir çatırdama onu ses kaynağının nerede olduğuna ilişkin uyardı. Dönüp arkasına baktığında Eric'in vadinin duvarından aşağıya doğru inmeye başladığını gördü. Adam onun bir engelle karşılaşmasını ya da yere düşmesini beklemiş olmalıydı. Şimdi genç kadın yere düşünce ele geçirdiği avantajdan hemen yararlanmaya bakıyordu. Eric duvarın üçte birini inmişti ve şimdi de ayaktaydı. Çünkü burada vadinin duvarı Rachel'in indiği yere göre daha az eğimliydi.

Adam inerken biraz toprak akmış oysa vadinin duvarı tümüyle yerinden kaymaya başlamamıştı. Bir dakika içinde Eric vadinin tabanına kadar inecek ve on adım koşunca Rachel'in tepesine çökecekti.

Toprağı itip yerinde doğrulan Rachel ayağa kalkarak sazlık engelin öbür ucuna doğru koştu. Tırmanıp aşacaktı ki, o anda araba anahtarlarını düşürmüş olduğunu sezinledi. Arabaya varan yolu bulmayabilirdi. Olasılıkla Eric'e yakalanacak ya da bu çorak alanda yolunu yitirecekti. Oysa, bir mucizeyle Mercedes arabaya varabilirse, anahtarlar yanında olmalıydı.

Eriç neredeyse duvarın yarısına kadar inmişti. Ve şimdi çıkardığı toz dumanın arasında inişini sürdürüyordu.

Anahtarlarını çılgınca aranan genç kadın düştüğü noktaya doğru döndü ve başlangıçta anahtar destesini yerde göremedi. Sonra, kahverengi milin arasında neredeyse tümü kaybolan desteden dışarıda kalan tek bir anahtarın parıltısı gözüne çarptı. Belli ki, kendisi anahtarların üzerine düşmüş ve onları neredeyse milli toprağa gömmüştü. Uzanıp hemen desteyi yerden kaptı.

Şimdi Eric duvarın yarısını geçip vadinin kuru tabanına yaklaşmaya başlamıştı. Adam yalvarır gibi tuhaf bir ses çıkarıyordu: İnce ve tiz sesi, yarı fısıltı yarı çığlık gibi duyuluyordu.

Gökte biraz daha yakından gelir gibi yeni bir gümbürtü daha güçlü sesler çıkararak patladı.

Bir kez daha terleyen, soluk soluğa kalan, ağzı sıcak havayla çatlar gibi olan ve akciğerleri yanmaya başlayan Rachel kendisine uzak yandaki vadi duvarına doğru koştu. Bu arada elindeki anahtarları kot pantolonunun cebine tıkıştırıyordu. Buradaki duvar Eric'in indiğiyle aynı eğimdeydi. Oysa genç kadın şu tırmanışın bile acıyan ayağıyla güç olacağını sezinledi. Tırmanmaya başlayıp üç dört metre çıktıktan sonra kayınca, yere doğru eğilip elleri, dizleri ve ayaklarıyla kayışı durdurmaya çalıştı.

Eric'in tuhaf sesi şimdi arkasında daha yakından geliyordu.

Genç kadın arkasına dönüp bakmaya cesaret edemedi.

Yukarıdaki vadi kenarına daha beş metre kadar uzaklık vardı. Tırmanışı bastığı toprağın yumuşaklığı nedeniyle çıldırtacak kadar ağır oluyordu. Bazı yerlerde bastığı toprak çöküyor ve genç kadın elleri ve ayaklarıyla tutunacak daha sağlam bir zemini aranıyordu. Rachel'in şu anda kayıp da vadinin tabanına inmemek üzere tek gereksindiği şey, bir örümceğinki gibi bastığı yere sıkıca yapışabilme yeteneğiydi.

Vadinin üst kenarına üç metreden az kalmıştı. Bu şekilde tabandan iki apartman katı kadar yükselmiş oluyordu.

"Rachel!..." Genç kadının arkasındaki Eric'e benzer yaratık, Rachel'in belkemiğine en ince eğeyle sürter gibi kısık bir sesle sesleniyordu.

Genç kadın kendi kendisini zorladı: Aşağı bakma, bakma, bakma, Tanrı aşkına aşağı bakma!...

Vadinin duvarlarında aşağıya doğru uzanan erozyon kanalları vardı. Bunlar beş, on santim genişlikte ve üç, beş santim derinlikte çukurlardı. Erozyon kanallarından Rachel uzak durmalıydı. Çünkü özellikle bu çukurların birbirlerine yakın olduğu yerlerde toprak çürük oluyor ve kayıp akması kolaylaşıyordu.

Büyük şansla duvarın bazı yerlerinde pembe, gri, kahverengi damarları olan ve kuartz oldukları anlaşılan taşlar bulunuyordu. Bunlar toprağı erozyonla akan kuru vadinin tek kaya oluşumlarıydı ve basılacak sağlam zemini meydana getiriyorlardı.

"Rachel!..."

Genç kadın biraz yukarısında yumuşak topraktan dışarı fırlamış olan otuz santim uzunlukta bir kaya parçasına kendisini çekip üzerine doğru çıkarabilmek üzere kavradı. Kayanın kopmaması için dua ediyordu. Daha kayanın sağlamlığını kontrol edemeden bir şey onun sağ ayağındaki pabucun ökçesine dokunur gibi oldu. Bu kez genç kadın kendisini engelleyemeyecekti: Aşağı baktı ve onun orada olduğunu gördü. Eric'in benzeri olan şey, vadinin duvarında ve kendisinin hemen altındaydı. Bir eliyle topraklara tutunuyor, öbür eliyle uzanıp kadının

pantolonunu tutmaya çalışıyordu. Adamın hedefine erişmesine birkaç santim uzaklık kalmıştı.

İnsandan daha çok yabanıl hayvanlara yakışır korkutucu bir çeviklikle adam kendisini yukarı doğru çekti. Elleri, dizleri ve ayakları toprak duvarı ürkütücü bir rahatlıkla yeniden kavradı. Bir kez daha Rachel'e doğru uzandı. Bu seferinde pabucun tabanının yerine kadının baldırını kapacak kadar yakınlaşmıştı.

Oysa, genç kadın da tembel hayvan gibi davranmıyordu. Eric ona yaklaşırken Rachel de aynı çabuklukla karşılık verdi. Adrenalin akışıyla refleksleri harekete geçtiler. Bir yandan üstteki sağlamlığını kontrol edemediği kaya parçasını tutar ve ona asılırken öte yandan diz ve ayaklarıyla vadi duvarındaki yumuşak toprakların akması için birtakım hareketler yapıyordu. Gene de adam uzanınca Rachel iki ayağını kalçasına doğru çekip sonra iki ayağıyla birden aşağı doğru tekmeleme hareketleri yaptı. Kalçalarındaki tüm gücü bu hareketlerine koyuyor ve adamın kendisini yakalamaya çalışan eline ve değişime uğramış uzun parmaklarına vuruyordu.

Eric, insan sesine benzemeyen bir inilti sesi çıkardı.

Genç kadın bir kez daha tekme attı.

Rachel'in umut ettiği duvardan aşağı kaymasının yerine Eric bulunduğu yere iyice yapışmıştı. Bir ayağını yukarı çekip zafer çığlığı atıyor ve genç kadına bir vuruş yapmaya hazırlanıyordu.

O anda Rachel gene tekmelemeye başladı. Bir ayağını adamın koluna, öteki ayağını da tam yüzünün ortasına vurdu. Ve kot pantolonunun yırtılışına ilişkin sesi işitti. Bir bacağında acı dalgasını duyumsadı ve tekme atan ayağını adamın pençeleriyle kavradığını sezinledi.

Ama, Eric de suratına inen tekmeden ötürü o anda duyduğu acıyla böğürdü ve sonunda duvardaki eli boşandı. Kısa bir an için yalnızca kadının kot pantolonunu tutan pençeleriyle asılı kaldı. Sonra kumaş yırtılınca pençeleri boşta kaldı ve adam vadinin tabanına doğru kaydı.

Rachel onun iki apartman katı kadar yükseklikten düşüşünü

izleyecek kadar beklemedi. Biraz önce tutmuş olduğu kaya parçasına özenle asılıp kendisini yukarıya doğru çekti. Şu anda can acısı bacağında zonkluyor ve kalbi gümbürdeyerek atıyordu. Gerilen kasları titreşiyor ve sahibine başkaldırıyordu. Dişlerini sıkan Rachel burnundan solurken atlar gibi horuldamaktaydı. Yukarı çıkmak üzere çabaladı. Ayağıyla kendisini yukarı itmek için topraktan çıkıntı yapmış olan kayanın altına minik bir çukur kazdı. Salt sebat ve kararlılıkla (ve biraz da kendisini harekete geçiren korkunun etkisiyle) sonunda toprakta çıkıntı yapan kayanın üstüne çıkabildi.

Yorulmuş ve büyük acı çekmeye başlamıştı. Gene de durakla maya karşı çıktı. Vadi duvarının son iki buçuk metrelik kesiminde kendisini yukarı çekerken tutunacak kaya parçacıkları ile erozyonla kökleri ortaya çıkmış *Mesquite* bitkilerinden yararlanmaktaydı. Sonunda, vadinin üst kenarına yaklaştı ve aynı bitkinin üzerinden aşarak çölün yüzeyine vardı. Sırtüstü toprağa uzandı.

Sanki yer yüzüne inecek Tanrı'lara merdiven dayarmış gibi bir yıldırım gökten yere doğru kaydı ve Rachel'in çevresindeki tüm bodur bitkiler kısa ömürlü dev gölgeler oluşturdular.

Ardından sert ve dümdüz sesli bir gökgürültüsü geldi. Rachel sırtını dayadığı toprağın titremekte olduğunu duyumsadı.

Dönüp vadinin kenarına yaklaştı. Eric'e benzeyen şeyin vadinin tabanında hareketsiz durduğunu ve ikinci kez öldüğünü görmek üzere dua etti. Belki de adam bir kayanın üzerine düşmüştü. Vadinin kuru tabanında birkaç kaya vardı. Ve bu düşündükleri olasıydı. Belki de o kayalardan birinin üzerine düşen adam belkemiğini kırmıştı.

Genç kadın vadi kenarından aşağı baktı.

Eric şimdi de vadinin duvarındaydı. Ve yarı yere kadar tırmanmış bulunuyordu.

Bir şimşek çaktı. Adamın şekli bozulmuş yüzünü aydınlatarak, insanlık dışı görünüşteki gözlerinde ve iyice sivrilmiş dişlerinde ışıklar parıldadı.

Sıçrayıp ayağa kalkan Rachel vadi kenarındaki gevşek toprağı ve orada yetişmiş çalıları adamın suratına atmak üzere itmeye başladı. Eric duvara doğru kapaklanıyor, başını koruyor ve topraklarla çalıları kendisine zarar vermeden üzerinden aşırıyordu. Genç kadın toprak ve çalıları itmeyi bırakıp çevresinde aşağı atacak taşlar arandı. Yumurta büyüklüğünde birkaç taşı bulup onları adamın eline doğru hızla savurdu. Taşlar eline çarptı ama Eric elini aşağı doğru çekip bir kez daha oradaki bir çıkıntının altına sindi. Bu durumda Rachel attığı taşlarla onu vuramayacaktı.

Genç kadın onun yeniden gözükmesini bekleyebilir ve yeniden Eric'i taşa tutabilir, adamı orada saatlerce tutabilirdi. Ama, böylece bir şey kazanılmayacaktı. Bu, insana gerginlik veren, yorucu ve boşuna yapılacak bir girişim olacaktı. Rachel yorulunca, çevredeki taşlar bitip de geriye yalnızca topraklarla çalıların itilmesi kalınca Eric bu zavallı bombardıman karşısında gerilemeden hayvanca çabuklukla tırmanacak ve onun işini bitirecekti.

Bu arada kızgın beyaz göksel kazan eğildi, yeni bir şimşeğin erimiş çizgileri dünyaya saçıldı. Yere düşen yıldırım daha yakında bir yerde, belki de bir kilometre kadar uzakta toprakla bağıntı kurmuştu. Aynı anda elektrik dilinde Ölüm anlamına gelen kıyamet gününde olacaklara benzer bir gümbürtü koptu.

Aşağıda yıldırımdan telaşa düşmeyen, Rachel'in saldırısının zayıflamasından yüreklenen Eric'e benzer şey indiği yerden elini yukarıya doğru uzattı.

Bunun üzerine genç kadın önce az, sonra pek çok toprağı adama doğru gönderdi. Eric elini çekip gene yerine sığındı. Ancak, kadın oradaki çürük toprağı aşağıya itmeyi sürdürürken ansızın ayağının altındaki büyük bir toprak kütlesi yerinden koptu ve genç kadın az kalsın vadiye düşer gibi oldu. Kendisini hızla geriye fırlatan Rachel poposunun(!) üzerine düşüverdi.

Yukarıdan gelen bu denli çok toprakla adam bir süre duraksayacak ve yerinde hareketsiz kalacaktı. Onun böyle ihtiyatlı

davranışı genç kadına bir, iki dakikalık değerli bir önde gitme zamanı kazandırabilecekti. Hemen ayağa kalkan Rachel çöle doğru koştu.

Bacaklarında aşırı kullanılmış kaslar batmaya başlıyor ve baltayla kesilmiş gibi acıyorlardı. Burkulmuş olan sağ ayak bileği şimdi de duyarlıydı. Üstelik Eric'in pençeleriyle yaralanan sağ baldırı da kot pantolonunun içinde yanmaya başlamıştı.

Ağzı her zamankinden daha kuruydu ve gırtlağı çatlar gibi oluyordu. Akciğerleri sıcak havayı derin derin solumuş olması nedeniyle dağlanmış gibiydiler.

Çektiği işkenceye yenilmemeye çalıştı. Yenilip orada kalmaya dayanamazdı. Eskisi kadar hızlı olmasa bile gene de koşmayı sürdürdü.

İleride çöl düz bir yüzey olma özelliğini yitiriyor, tepeler ve çukurlar dizisi başlıyordu. Genç kadın bir tepeye doğru koşup tırmanarak indi. Sonra başka başka tepelere tırmanarak iniyor ve vadiden yukarı çıkmadan önce Eric'le arasına doğal engeller koymaya çalışıyordu. Sonunda bir çukurun içinde kalmaya karar veren Rachel kuzey yönüne döndü. Ancak kovalamaca sırasında yön duygusunu tümüyle yitirmiş olabilirdi. Kuzeye, sonra doğuya doğru gittiğine inandı. Böylece bir daire çizerse belki de bir kilometre kadar uzaklıkta bulunan Mercedes arabaya varacağını umut ediyordu.

Bu arada şimşekler çakmaktaydı. Bir seferinde bulutlarla yerin yüzeyi arasında en az on saniye kadar süren uzun bir elektrik akımı güneyden kuzey yönüne doğru, fırtınayı toprağın üzerine sonsuza değin dikip yapıştırmak üzere yarış ve danslar ederek akıp gitti.

Işıkların çakması ve ardından gelen göksel patlamalar, sonunda yağmuru getirmeye yeterli oldular. Yağmur damlaları Rachel'in saçlarını kafatasına yapıştıracak ve yüzünü iğneleyecek kadar sert düşüyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki, damlalar serindi. Genç kadın onların nemliliğine gönül borcu duyarak çatlamış dudaklarını yaladı.

Neyi göreceğinden korkarak birkaç kez geriye dönüp baktı. Oysa, Eric kesinlikle ortalarda görünmüyordu.

Adam, onu yitirmiş olmalıydı. Rachel koşarken ayak izleri bırakmış olsa bile yağmur hemen onları silecekti. Yabanıl doğasıyla Eric her nasılsa onu kokusuyla izleyebilirdi. Oysa, yağmur bu bakımdan da yardımcı olacak; yerdeki ve havada geriye bıraktığı kokuyu da yok edecekti. Eğer adamın o tuhaf gözleri insanlarınkinden daha iyi bir görüş olanağı sağlıyorsa, bu sıkı yağmurda ve karanlık havada uzaktan kendisini göremeyecekti.

Genç kadın kuzeye doğru koşarak ilerlerken; kaçabildim, güvencede olacağım, diye düşündü.

Bu olasılıklar doğruydu. Ama Rachel bir türlü düşündüklerine inanamıyordu.

Ben Shadway, Barstow kentinden ayrılıp arabayı doğuya doğru üç, beş kilometre kadar sürdükten sonra, yağan yağmur dünyayı doldurmakla kalmadı ama dünyanın kendisi de oldu. Ön camdaki sileceklerin metronom gibi çalışışı dışında, bütün sesler hareket halindeki sulardan geliyor ve bu sesler de her şeyi boğuyordu. Merkur arabanın tavanında kesintisiz bir davul sesi duyuluyor, yağmur damlacıkları ön cama pat pat ederek vuruyor ve tekerleklerin altında ıslak zeminden çıkan şapırtılar işitiliyordu. Havanın nemli olması dışında, arabanın rahatlığının ötesinde fırtınayla kararmış gibi olan havada tüm ışıklar sönmüş gibiydiler. Hafif eğimli gri yağmur çizgilerinin dışında artık pek az şey görülmekteydi. Bazen rüzgâr zemindeki su tabakalarını açık bir penceredeki saydam bir perdeyi dalgalandırışı gibi yerinden kaldırıyor ve ince tabakalar şeklinde geniş çöle doğru boşaltıyordu. Artık sinir bozucu olmayan şimşek çakışlarında milyarlarca yağmur damlacığı bir, iki saniye süreyle gümüşi renge dönüşüyor ve sanki Mojave çölü üzerine kar taneleri düşüyormuş gibi oluyordu.

Yağmurun yağışı giderek sertleşirken silecekler ön camı te-

miz tutamaz oldular. Direksiyonun üzerine abanır gibi yaklaşan Ben fırtınayla kamçılanan yola gözlerini kısarak bakıyordu. Artık karayolu güçlükle görülmekteydi. Benny farları yakmıştı. Ama onlar da görüşü iyileştiremiyordu. Oysa, seyrek de olsalar karşıdan gelen arabaların farları ön camın üzerindeki su tabakasında kırılıyor ve genç adamın gözlerinde batmalara neden oluyordu.

Ben gaz pedalından ayağını çekip hızı altmış, sonra elli kilometreye indirdi. Sonunda, en yakın dinlenme yerine otuz kilometre kala karayolunun banketine çıktı, durdu. Motoru çalışır ve sinyalleri çakar durumda bıraktı. Arkadaşı Whitney Gavis ile bağıntı kuramadığından şu anda Rachel'e karşı ilgisi her zamankinden daha yoğundu. Ona yetişmedeki yetersiz kalışını sezinliyor, fırtınanın bitmesini beklemekten başka elinden bir şey gelmediği için sinirleniyordu. Eğer Rachel yağmurla kaygan bir duruma gelen yolda arabanın kontrolünü yitirmiş ve seyrek trafiği oluşturan on sekiz tekerlekli TIR kamyonlarından birinin önüne kaymışsa, Ben de kendisini öldürecekti.

Yaşamında gördüğü en sert yağmurlardan birinin altında çalınmış bir arabanın içinde on dakika kadar bekledikten sonra yağmurun eski şiddetini yitirip yitirmeyeceğini merak etmeye başladı. Yolun kenarındaki drenaj kanalında akan çamurlu suyun düzeyinin yükseldiğini görmüştü. Karayolu çevredeki alana göre bir, bir buçuk metre kadar yüksek olduğundan kanaldaki su yol düzeyine çıkmayacaktı. Ancak, kanaldaki su şimdi taşarak çöle akıyordu. Ben, Merkur arabanın yan camından bakınca suların yüzeyinde sarı-kahverengi yılankavi hareket eden şeyi gördü. Ardından aynı şeyin ikincisi, üçüncüsü ve dördüncüsü göründüler. Genç adam onların ne olduklarını anlayamadan bir süre baktı. Ve birdenbire, topraktaki oyuklarda bulunan yuvalarını suların basmasıyla sele kapılan çıngıraklı yılan olduklarını sezinledi. Bu bölgede epey yılan yuvası olmalıydı: Çünkü birkaç dakika içinde düzinelerce yılan göründü. Ve çıngıraklı yılanlar suyun üzerinden kayıp biraz yüksekçe ve kuru-

ca olan bir yüzeye çıktılar. Dalgalanır gibi hareketler yaparak birbirlerine sarıldılar. Debelenen ve kıpırdayan bir kütleyi oluşturdular. Sanki tek tek yaratıklar değil de, sel sularında dağılan ve şimdi bir araya gelip bütünleşmeye çalışan bir varlığın parçaları gibiydiler.

Bir şimşek daha çaktı.

Gömülmüş bir denizanasının yelesine benzeyen ve kıpır kıpır kıvranan çıngıraklı yılanlar fırtına ışığının kesikli parıltıları içinde büyük bir öfkeyle çalkalanıyormuş gibi göründüler.

Bu görüntü Ben'i iliklerine kadar titretti. Başını yılanların olduğu yerden çevirip ıslak ön camda daha ötelere baktı. Dakikalar geçtikçe iyimserliği yok oluyor; umutsuzluğu artıyor ve Rachel için duyumsadığı korkuyla titremeye başlıyordu. Genç adam çalıntı arabanın içinde oturmuş, görüşü körleştiren yağmurun altında ve fırtınanın kırbaçlar gibi dövdüğü çölün otasında sözcüğün tam anlamıyla titriyordu şimdi.

Rachel'in geride bıraktığı izleri yağmurun silmesi iyiydi. Ama, sürüp giden fırtınanın sakıncaları da vardı. Sıcaklığın biraz düşmüş olmasına karşın, hava şimdi de ılıktı. Ve genç kadın iliklerine kadar ıslandığı halde üşümüyordu. Daha kötüsü, yağmur gökten çavlanlar gibi inerken havayı da karartıyor ve gün ortasında yön bulma yeteneğinin yitirilmesine neden oluyordu. Rachel saklandığı çukurun yakınındaki minik bir tepeye tırmanıp çevreyi gözden geçirme rizikosunu göze aldığında bile, kötü görüş koşulları yüzünden yol kenarındaki dinlenme tesisi ve Mercedes arabanın bulunduğu yerin bulunduğu yön hakkında duraksamaya düşmekten kendini alamıyordu. Daha da kötüsü, sık sık yıldırımların düşmesi ve genç kadının bunlardan birinin kendisine isabet ederek onu yanan bir ceset durumuna sokmasından ürkmesiydi.

Bütün bunlardan daha kötüsü ise, yağmurun çıkardığı çeşitli ve kesintisiz seslerdi. Eğer Eric'e benzer şey, kendisini izliyor-

sa, bunlar adamın ayak seslerini örtecek ve kocası son anda kötü bir sürpriz olarak karşısına dikilecekti. Rachel şimdi ıslak çölde ivedi ilerlerken sık sık arkasına dönüyor ve çukurlarla tepeciklere endişeyle bakarak çevreyi dikkatle gözden geçiriyordu. Her çukura yaklaştıkça yürüyüşünü ağırlaştırıyor, adamın oradan ve yağmurun arasından ortaya çıkmasından, o korkunç elleriyle kendisini yakalamasından korkuyordu.

Sonunda adamla karşılaştığında bereket versin Eric onu görmedi. Korktuğu o çukurlardan birinin çevresinden dolanıp bir tepeciğe tırmanmıştı ki, Eric'i bir sonraki çukurun dibinde diz çökmüş ve bir şeyle uğraşırken gördü. İlk bakışta adamın ne yaptığını anlayamadı. Genç kadın tepenin siper yerine sinerek kendisini şaşkınlıklar içinde bırakmakta olan adamın görüntü ve davranışlarını izlemeye başladı. Ansızın onun ne yaptığını bilmek kadına önemliymiş gibi göründü. Onu gözlemlemek kaçışında ve bir kez daha Eric'le yüz yüze gelirlerse ne yapacağını kararlaştırışında kendisine avantaj sağlayabilirdi.

Eric belli ki... Değişmişti. Daha önce dinlenme tesisinde karşılaştığı yaratığın aynısı değildi. Korkunç bir şekil değişikliği içinde olduğu ve öncesine göre belli belirsiz değiştiği anlaşılıyordu. Bu hafif bir değişmeydi ama önemliydi. Pekiyi, değişiklik tam olarak neydi? Sindiği yerden bakan Rachel adamı iyice görmek üzere neredeyse gözlerini zorluyordu. Yağan yağmur ve yarı karanlık ortam işini zorlaştırıyor ama genç kadın şimdi Eric'i maymun adammış gibi görüyordu. Eric'e benzer şey; hantallaşmış, omuzları çökmüş ve kolları da uzamıştı. Belki de şimdi eskisinden daha az sürüngendi ama şimdi de kemikli, uzamış ve korkunç pençeleri oluşmuş elleri vardı.

Belli ki, Rachel'in sezinlediği tüm değişiklikler genç kadının hayalinin ürünüydüler. Çünkü, on beş dakika içinde adamın kemik yapısı ve kasları dikkati çekecek denli değişemezdi. Değişebilir miydi yoksa? Bir kez daha... Neden olmasın? Dün gece henüz insan görünüşünde olduğu zaman Sarah Kiel'i dövdüğü andan bu yana eğer Eric'in genetik bütünlüğü bozulmuşsa; eğer

yüzü ve bedeni aradaki on iki saat içinde korkunç şekilde değişmişse, adamın bedenindeki değişim hızı çılgınca idi. Ve on beş dakika içinde farklılık dikkati çekecek kadar olabilirdi.

Bütün bunları sezinlemesi Rachel için sinir bozucuydu.

Ve bunları daha da kötü bir şeyi sezinlemesi izledi: Eric şimdi debelenen kalın bir yılanı tutuyordu. Bir eliyle yılanı kuyruğundan, öteki eliyle başının arkasından tutan adam, hayvanı ağzına götürüp canlı canlı yemeye başlamıştı. Rachel, yılanın çenelerinin açıldığını, ağzının aralık kaldığını ve fırtınanın şimşeklerle oluşan ışığında hayvanın adama benzer şeyi ısırmak ister gibi çabaladığını, bir çift zehir dişinin fildişi renginde parladığını gördü. Eric şimdi insanlarınkine benzemeyen dişleriyle yılanın bedeninin ortasını ısırıp koparark ağzındaki eti büyük keyifle çiğniyordu. Çeneleri şu anda insanlarınkinden daha uzun ve güçlü olduğundan, onların açık seçik hareketleri; yılan etini ezici, parçalayıcı ve öğütücü kıpırdanışları bu denli uzaklıktan bile görülüyordu.

Şoke olan ve kusma noktasına gelen Rachel gizlendiği yerde geriye dönüp gitmeyi istedi. Oysa, kusamadı ve arkasını da dönemedi. Çünkü şaşkınlığı ve Eric'i anlama gereksinimi, iğrenme ve kusma duyumsamalarını alt etmişti.

Rachel'e el koymak için çırpınan Eric neden kadını kovalamaktan vazgeçmişti? Onu unutmuş muydu? Bulunduğu yerde bir yılan onu sokmuş ve Eric de öç almak için şimdi onu ısırıyor muydu yoksa?

Ancak, Eric yalnızca yılanı ısırmıyor, hayvanı *büyük iştahla* lokma lokma yiyordu. Bu arada adam başını bir kez gümbürdemekte olan göğe kaldırdığında, Rachel onun fırtına ışığında aydınlanan suratında insanlık dışı bir esrime ifadesini gördü. Eric benzeri şey, yılanı ısırıp kopardıkça belli ki bundan büyük keyif alıyordu. Açlığı sözle ifade edilemeyecek kadar ivedi ve doymak bilmez nitelikteydi.

Şu anda yağmur şakır şakır yağıyor, rüzgâr homurdanıyor, şimşekler çakıyor ve gökgürültüsü tüm hızıyla sürüyordu.

Genç kadın kendisini sanki şimdi cehennemin kapısında durmuş ve şeytanın lanetli yiyeceklerle beslenişini seyredermiş gibi duyumsadı. Kadının kalbi toprağa vuran iri yağmur tanelerinin takırtısı ile yarış eder gibi gümbürdeyerek atıyordu. Şu anda Rachel koşarak buradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Ama, gördüğü tümüyle kötü manzara karşısında ipnotize olmuş gibiydi. Yerinden kımıldayamadı.

Eric'in dizlerinin arasındaki yağmur sularıyla göl olmuş delikten ikinci bir yılanın çıktığını, onu üçüncü, dördüncü ve beşinci yılanların izlediğini gördü. Adam, ölümcül hayvanların yuvalarının bulunduğu yere diz çökmüştü. Belli ki bu yuva şimdi yağmur sularıyla bozuluyordu. Çıngıraklı yılanlar ortaya çıkınca insan benzeri yaratıkla karşılaşıyor, onun kalça ve kollarına çarpıyor; Eric'i tekrar tekrar ısırıyorlardı. Adamın haykırmamasına ve hatta yılanlardan çekinmemesine karşın Rachel iyice rahatlamıştı. Çünkü, zehirin etkisiyle bir süre sonra Eric'in yakında çökeceğini biliyordu.

Eric yarısı yenmiş yılanı bir tarafa attı ve bir başka yılanı yakaladı. Sapık açlığı hiç azalmadan, sivri ve ustura gibi keskin dişlerini yılanın derisine bastırdı. Ve kopardığı eti çiğ çiğ yemeye başladı. Herhalde onun değişikliğe uğramış metabolizması çıngıraklı yılanın güçlü zehiriyle baş edecek kapasiteye ulaşmıştı. Ya da bedenindeki yeni kimyasal sıvılar yılanın zehirini çözüyor veya zehirin yıkıma uğrattığı dokuları hızla onarıyordu.

Gökyüzünde zincirleme şimşekler çakıyor, akkor şeklindeki ışıklarla Eric'in görünen dişleri çatlak bir aynadaki gibi parıldıyordu. Adamın tuhaf biçimde parlayan gözleri de, göksel ışıkların soğuk bir yansımasını oluşturmaktaydı. Eric'e benzer yaratığın ıslak ve karmakarışık saçları kısa ömürlü bir parlaklığa kavuşmuştu. Yağmur onun yüzünde eriyormuş gibi ışıldıyor ve adamın çevresindeki ıslak topraklarla sanki o bir kızartma tavasının ortasında çakan şimşekle ısınarak ve cızırdayarak kızarıyormuş gibi bir tablo çıkıyordu ortaya.

Sonunda Rachel ipnotize olmuş durumunu bozdu. Geriye döndü ve geldiği tarafa doğru koştu. Adamı izlediği tepeyle arasına başka çukurlar ve tepecikler koymaya çalışarak dinlenme tesisleri ve Mercedes arabanın bulunduğunu sandığı yere doğru hızla ilerledi.

Bir dere yatağına girmeyi düşündü. Orada yıldırımlara karşı güvencede olacaktı. Ama, vadi şimdi üçte iki yüksekliğine kadar çamurlu ve hızla akan sularla doluydu. Kirli suların üzerinde yerinden kopmuş sazlık ve *meskuite* bitkileri yüzüyordu.

Vadiler arasında kendisine doğru bir yol bulmaya zorlanan Rachel sonunda Eric ile karşılaştığı dinlenme tesislerine vardı. El çantası şimdi de düşürdüğü yerde duruyordu. Onu aldı. Mercedes araba da bıraktığı yerdeydi.

Arabaya birkaç adım kala genç kadın birdenbire durdu. Çünkü daha önce açık olan bagaj kapağı şimdi kapalıydı. Genç kadının içindeki korkunç duyumsama, Eric'in (bir zamanlar adı Eric olan o yaratığın) kendisinden önce buraya döndüğünü, bir kez daha bagaja tırmandığını ve kapağı çekip üzerine kapadığını kendisine söylüyordu.

Kararsız kalan, korkan ve titreyen Rachel bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında gönülsüzce arabaya yaklaştı. Otoparkın drenajı yetersiz kaldığından koca alan sığ bir göle dönüşmüştü. Genç kadın lastik pabuçlarının üstüne kadar yükselen suyun içinde ayakta durdu.

Arabada sürücü koltuğunun altına bırakmış olduğu 32'lik tabancasını almadan Eric bagaj kapağını açar ve ortaya çıkarsa ne olacaktı?...

Arka tarafında piknik masalarının üzerine düşen yağmur damlalarının çıkardığı tekdüze sesler koşan farelerin takırtısını andırıyordu. Dinlenme tesisinin damına düşen fazla sular ise, yağmur oluğundan taşıp yürüyüş yoluna boşalmaktaydı. Çevredeki su birikintilerine düşen yağmur damlaları da sürekli şapırtılı sesler çıkarmaktaydı.

Rachel duraksayarak arabaya doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha yürüdü ve durdu.

Eric bagajda değil de arabanın içinde olabilirdi. Bagaj kapağını kapadıktan sonra arka ya da ön koltuğa geçmiş olabilir, belki de orada görünmeden yatarak onun gelişini ve yılanlara olduğu gibi dişlerini onun da etine saplayarak yemeyi bekleyebilirdi.

Mercedes'in tavanına düşen yağmur damlalarının fazlası yanlara akıyor ve arabanın camlarının üzerine sızarak iç kesiminin görülmesini güçleştiriyordu.

Arabaya yaklaşmaya korkan Rachel şimdi orada arkasını dönüp gitmekten de ürküyordu. Sonunda ileriye doğru bir adım attı.

O anda bir şimşek daha çaktı. Yanıp sönen uğursuz ışıkta siyah Mercedes birdenbire genç kadına cenaze arabalarını anımsattı.

Karayolunda bir kamyon motoru kükreyerek ve yaş zeminde suları çevreye savurarak hızla geçip gitti.

Rachel, Mercedes'in yanına vardı. Sürücü tarafındaki kapıyı açıp baktı. Arabanın içinde kimse bulunmuyordu. Koltuğun altına uzanıp araştırdı. Silahı buldu. Bir şeyler yapmaya şimdi de cesareti varken arabanın arkasına doğru yürüdü. Bir saniye duraksadı. Sonra bagaj kapısının kilidini itti ve kapağı kalırdı. Eric'e benzer şey orada yatıyorsa diye silahı hazır durumda elinde tutuyordu.

Bagaj boştu. Tabanındaki küçük halı ıslanmış ve bagajın ortasında küçük bir su birikintisi oluşmuştu. Genç kadın bunu görünce kapağın bir süre açık durduğunu ve sonra sert bir esintiyle kendiliğinden çarpıp kapanmış olabileceğini düşündü.

Kapağı çarpıp kapadı. Anahtarla kilitledi. Arabanın sürücü kapısına doğru yürüdü ve direksiyonun başına geçti. Silahını yandaki koltuğa koydu. Gerekirse onu hemen oradan alabilecekti.

Arabanın motoru hiç uğraştırmadan çalıştı. Silecekler camdaki suları temizlemeye başladı.

Dışarıda betonarme dinlenme tesisinin ötesindeki çöl, grilerin, karaların, kahverengilerin ve pas renginin tonları halinde uzanıyordu. İnsanı bıktıran çöl görüntüsündeki tek hareket yağmurun yağışı ile rüzgârlarla sürüklenen saz parçalarında görülüyordu.

Eric onu izlememişti.

Belki de çıngıraklı yılanlar adamı öldürmüştü. Kuşkusuz o kadar çok yılanın o denli çok sokuşundan sonra sağ kalamazdı. Olasılıkla onun genetik yönden değişmiş bedeni dokularındaki yaraları onarabilmesine karşın, öylesine çok zehirin etkilerini atlatamayacaktı.

Genç kadın kurtulduğu için sevinerek arabayı sürüp, dinlenme tesisinden çıkardı ve Las Vegas yönüne doğru karayoluna soktu. Yağmur şimdi arabayı altmış, yetmiş kilometre hızda güvenlikli olarak sürebileceği kadar sert yağıyordu. Bu yüzden Rachel yolun en sağ şeridinde kalarak kendisinden daha yürekli sürücülere geçiş olanağı sağlıyordu. Kilometreleri aşıp ilerledikçe işin kötü yanının geçtiğini kendisine tekrar tekrar anımsatıyor ama bir türlü buna inanamıyordu.

Ben, gaza bastı ve Merkur arabayı yeniden karayoluna doğru sürdü.

Fırtına şimdi hızla doğu yönüne doğru kayıyordu. Gök gürültüleri de eskisinden daha uzaklaşıp hafiflemeye başlamıştı. Şimşekler artık doğu ufkunda çakıyordu. Yağmur ise sürüyor ama hafiflediğinden arabanın kullanılmasına olanak sağlıyordu.

Akşamın 5.15'ini gösteren arabanın gösterge tablosundaki saat, Ben'in kol saatini doğruladı. Bir yaz günü olmasına karşın, hava olması gerekenden daha karanlıktı. Fırtınayla kararan hava çevreye loşluk getirmişti. Yalancı bir alacakaranlıkta yolun ilerisi daha az görünür olmuştu.

Bu hızla Ben'in Las Vegas'a saat sekiz buçuktan önce varması olası değildi. Belki de oraya Rachel'den iki saat sonra ulaşabi-

lecekti. Genç adam Mojave çölü üzerindeki son karakol olan Baker'de bir kez daha durabilir ve arkadaşı Whitney Gavis'i telefonla arayabilirdi. Oysa, Whit ile bağıntı kuramayacağına ilişkin içinde bir his vardı. Belki de kendisinin ve Rachel'in şansı tümüyle bitmişti.

31

Çılgınca Besleniş

ERIC çıngıraklı yılanları belli belirsiz anımsıyordu. Onların zehir dişleri ellerinde, kol ve kalçalarında izler bırakmıştı. Ama minik delikler şimdiden iyileşmiş ve giysilerindeki kan lekeleri de yağmur sularıyla yıkanmıştı. Değişim içindeki dokusu tuhaf ama acısız bir ateşle yanıyor ve bu da yılanların verdiği zehirin etkisini maskeliyordu. Arada bir dizleri güçsüzleşiyor, midesi bulanıyor ya da görüşü zayıflıyor ve başı dönüyordu. Ancak yılan zehirlenmesiyle ilgili belirtiler her an daha azalmaktaydı. Fırtınayla karanlıklaşmış çölde ilerlerken yılanların hayali belleğinde tazelendi. Debelenen, kıvranan ve kendi özel dilleriyle takırdayarak belki de konuşan yılanlar adamın çevresinde dolanır gibiydiler. Ama Eric bunların gerçek olduklarına güç inanabilirdi. Birkaç seferinde beslenme çılgınlığına kapılıp onları ısırdığını, etlerini ağzına doldurduğunu ve yuttuğunu da anımsadı. Bedeninin bir bölümü, bu anımsamaya heyecan ve keyifle karşılık verdi. Ama öteki, şimdi de Eric Leben olarak kalmış bölümü, kötü anılar karşısında iğrendi ve geriye çekilir gibi oldu.

İçgüdüsüyle şimdi bilmediği yerlere doğru yürüyordu. Bedeni genelde insanların yürüyüşünde olduğu gibi dikti. Ama arada bir öne eğiliyor, omuzları sarkıyor ve yürüyüşü maymunlarınkini andırır şekle giriyordu. Kimi zaman da iyice eğilip karnı yaş çöle değmek üzere dört ayağı üzerinde ilerlemek istiyordu. Oysa bu isteğinden kendisi ürküyor ve başarıyla isteğine karşı çıkıyordu.

Şimdi de çölün tabanında orada burada cehennem alevleri

yükseliyor ama Eric eskisi gibi onlara doğru çekilir gibi olmuyordu. Alevler öncekiler gibi gizemli ve şaşırtıcı değildiler. Çünkü Eric şimdi onların cehenneme açılan kapılar olduğundan kuşkulanmaya başlamıştı. Daha önce hayalet alevleri gördüğünde, uzun yıllar önce ölmüş dayısı Barry alevlerle birlikte oluyordu. Bunun anlamı belki de dayısının alevlerin arasından çıkıp geldiği demekti. Eric, Barry Hampstead'in cehennemde olduğuna emindi. Böylece, onların lanetlenmeye açılan kapılar olduğunu düşünüyordu. Dün sabah Eric, Santa Ana'da kazayla öldüğünde şeytanın malı olmuş ve sonsuzluğa değin dayısı Barry Hampstead ile birlikte bulunmaya hüküm giymişti. Ama son anda, Eric kendisini öteki dünyanın etkisinden kurtarıp gömüleceği çukurun hayalinden çekip almıştı. Şimdi şeytan belki de birini dener diye ona çevresinde bir sürü kapılar açıyordu. Bir zamanlar anasıyla babası onu, ruhunu lanetlediği ve dayısını öldürdüğü için sonunda cehenneme gideceği yolunda uyarmışlardı. Şimdi cehennem Eric'in yakınındaydı. Kendisine oradan el sallayan ve gülümseyen şeye bakmaya cesaret edemiyordu.

Çöl bitkilerinin arasında yarış eder gibi koştu. Fırtına çarpışan ordular gibi gümbürdüyor ve topçu bataryalarının ateşi gibi şimşekler çakıyordu.

Eric'in gitmek istediği yönün sonunda Rachel ile çölde ilk karşılaştığı yer olan yol kenarındaki dinlenme tesisleri olduğu anlaşıldı. Şimdi binanın önünde her iki yandaki kapıların üzerinde ışıkları titreşen floresan lambalar yanmıştı. Otopark ise, civa buharlı lambalarla su birikintilerinin üzerine dökülen maviye çalar ışıkla aydınlanmaktaydı.

Pek yüksek olmayan beton binayı yağmur suları altında yıkanırken görünce Eric'in çamurlara bulanmış belleği de temizlenir gibi oldu ve adam ansızın Rachel'in kendisine yaptıklarını anımsadı. Kentin anacaddesi üzerinde çöp kamyonuna çarpması genç kadının yüzündendi. Ölümün getirdiği korkunç şok bedenindeki zararlı gelişmeye ilk hızı o anda vermişti. Eric bede-

nindeki bu değişimden ötürü de karısını suçluyordu. Az kalsın kadını yakalayacak ve parça parça edebilecekti. Oysa, bedeni açlığa yenilip denetim dışına çıkmış olan metabolizmasına yakıt sağlama etkinliğine düşünce Rachel'i elinden kaçırmıştı. Şimdi karısını düşününce içinde soğuk, sürüngen bir öfkenin kabardığını ve fırtınanın ortasında kendisinin hafif bir öfke çığlığı attığını duyuyordu.

Binanın köşesini dönerken yakında birisinin bulunduğunu duyumsadı. İçinde bir heyecan kabardı. Hemen oraya çömeldi, dört ayağının üzerine inmiş durumda beton duvarın köşesine sindi.

Başını dikip soluğunu tutarak çevreyi dinledi. Başının üzerindeki jaluzi perdeli pencere açıktı. İçerisi erkekler tuvaleti olmalıydı. Bir adam öksürdü ve ardından hafif sesle *Kediler* adlı müzikalden "Ayışığında Yalnız Başına" adlı şarkıyı mırıldandığı işitildi. Beton üzerinde ayak sesleri duyuldu. Eric'in bulunduğu yere iki buçuk, üç metre kadar uzaklıktaki kapı dışarı doğru açıldı ve bir adam göründü.

Otuz yaşlarında, sağlam yapılı, uzun boylu ve haşin görünüşlü biriydi. Çizme, kot pantolon, kovboy gömleği ve bej renkli geniş kenarlı bir kovboy şapkası giyinmişti. Adam bir, iki saniye saçağın altında durup yağan yağmura baktı. Ansızın Eric'in farkına bakıp döndü. Şarkısını kesip inanamadan ve korkarak bakakaldı.

Adam kendisine dönerken Eric o denli hızlı hareket etti ki, davranışı doğu ufkunda çakan şimşeklerini yansımasıymış gibi göründü. Uzun boylu ve sıkı kaslı kovboy sıradan bir kavgada tehlikeli bir rakip olurdu. Oysa şimdi, Eric Leben sıradan bir rakip ve hatta bir insan değildi. Ve kovboyun kendisine saldıran kişinin görünüşünün karşısında geçirmiş olduğu şok durumu ona ciddi bir dezavantaj getiriyordu. Çünkü kovboy felce uğramıştı. Eric avına çarptı ve sağ elindeki beş pençeyi bir anda adamın karnına pek derinlere girmek üzere bastırdı. Aynı anda öbür eliyle avının gırtlağını kavrayarak soluk borusu ve ses tel-

lerini yıkıma uğratıp onun hemen sessiz kalmasını garantiye aldı. Kovboyun fena halde hasara uğrayan boyun şahdamarlarından kanlar fışkırdı. Eric daha onun karnını yarmadan önce, kovboyun gözleri ölülerinki gibi cam bakışlı olmuştu. Buharı tüten bağırsakları bir anda yağmur sularıyla ıslanmış yürüyüş yoluna saçıldı ve ölü adam sıcak bağırsaklarının üzerine yığıldı.

Kendisini pek özgür, yabanıl ve güçlüymüş gibi duyumsayan Eric, daha sıcak olan cesedin üzerine çöktü. Öldürmek artık tuhaf biçimde onu itmiyor ya da korkutmuyordu. O şimdi birinci zevki adam boğazlamak olan bir yabanıl hayvana dönüşmüştü. Ayrıca şimdi de Eric Leben olarak kalan bölümü; değişime uğramış, güçlü ve kedi gibi çabukluk kazanmış öteki bölümü gibi şiddetten yansınamaz şekilde neşeleniyordu. Şoke olması, kusması gerektiğini biliyor ama bunlar gerçekleşmiyordu. Tüm yaşamı boyunca Eric başkalarına egemen olmaya, rakiplerini ezmeye gereksinmişti. Ve şimdi bu gereksinimi en saf biçimde; yabanılca, acımasız ve sert bir katil tipiyle ortaya çıkıyordu.

Aynı zamanda ilk kez salı akşamı Santa Ana'da arabalarını çaldığı iki genç kadını öldürüşünü açık seçik anımsayabiliyordu. Onların ölümünden hiçbir yük olucu sorumluluk ya da suçluluk hissi duyumsamıyor, içinden yalnızca tatlı, hafif bir doyum duygusu yükseliyordu. Aslında kadınların sızan kanları, duvara çivilediği çıplak kadının anısı, kovboyu öldürüşüyle sağladığı keyfe ekleniyor, kalbi buz gibi bir neşeyle atıyordu.

Bir süre erkekler tuvaletinin girişinde yatan cesedin üzerine eğilmiş durumda kaldıktan sonra kendisini geçmişte aydın bir kişi ve sonra değişimlere uğrayan bir insan olarak yaşadığı bütün anılarla ilişkisi kesilir gibi oldu. Artık tüm duyumsamaları kan kokusu ve tadı olan düşsel bir bilinçlilik düzeyine iniyordu. Yağan yağmurun gürültü ve şakırdamaları da ona ulaşıyor ve bunlar dışarıdan değil, kendi içinde değişen kan, kemik, et ve damarların gürültüsü gibi geliyordu ona...

Yaşadığı esrime durumundan bir haykırışı işiterek çıktı.

Avının parçalanmış gırtlağına dayadığı ağzını çekip başını kaldırarak baktı. Binanın köşesinde gözleri irileşmiş, kendini korumak ister gibi kollarını göğsünün üzerine dolamış bir kadın dikiliyordu. Çizmelerine, kot pantolonuna, kovboy gömleğine ve şapkasına bakılırsa onun da Eric'in öldürdüğü adamla birlikte olduğu anlaşılıyordu.

Eric o anda avıyla beslenmiş olduğunu sezinledi. Ama bu sezinlemesi onu ne şaşırttı ne de korkuttu. Bir aslan kendi yabanıllığı karşısında şaşırmaz ve korkmazdı. Yarış eder gibi çalışan metabolizması hiç tanımadığı bir açlığı yaşıyor ve buna eşlik eden sancıları zengin besinlerle beslenmesini gerektiriyordu. Avının etinde bir aslanın öldürdüğü geyiğin etinde bulduğuna benzer şekilde gereksindiği besini buluyordu.

Kadın, bir kez daha haykırmaya çalıştı ama sesi çıkmadı.

Eric üzerine çöktüğü cesedi itip doğruldu. Kanlı dudaklarını yaladı.

Genç kadın yağan yağmurun altına doğru koştu. Şapkası yere yuvarlandı ve sarı saçları fırtınayla kararmış günde tek parlak şeyler olarak arkasında uçuşup dalgalandılar.

Eric koşarak kadını izledi. Ayaklarının önce sert beton zeminde, sonra suya doymuş çölde çıkardığı pat pat seslerden tanımlanması güç bir keyif duyuyordu. Şose kaplı otoparkı geçip çöle doğru çıkmak üzere koşarlarken Eric giderek kadına yaklaşmaktaydı.

Genç kadın karayoluna yakın kırmızı renkli bir pikap kamyonete doğru yönlenmişti. Ama dönüp bakınca adamın kendisine çok yaklaştığını gördü. Yakalanmadan kamyonete varıp da arabayı çalıştıramayacağını görmüş olmalıydı; çünkü, şimdi dönmüş karayoluna doğru koşuyordu. Arada bir geçen araba ya da kamyonların sürücülerinden yardım alabileceğini umduğu anlaşılıyordu.

Kovalamaca kısa sürdü. Eric kadını otoparkın çıkışına varamadan yakaladı. Orada ayak bileklerine kadar yükselen suyun içine birlikte yuvarlanırlarken genç kadın adama vurmak ve

onu tırmalamak istedi. Eric şimdi pençelerini onun kollarına bastırıp kadını yere çivilemiş gibi tutuyordu. Genç kadın korkunç bir çığlık attı. Bir kez daha can havliyle debelendi. Yerde bir kez daha birlikte döndüler. Ve sonunda Eric benzeri yaratık, kadını ılık havaya karşın gene de soğumuş olan ıslak zemine iyice bastırdı.

Yabanıl adam bir an için çaresiz kadına bakınca ete ve kana karşı olan açlığının yerini başka tutkulara bıraktığını görerek şaşırdı. Altında yatmakta olan kadın da onun niyetini anlayarak umutsuzca adamı üzerinden itelemeye çalıştı. Acılı haykırışların yerini şimdi korku dolu çırpınışlar almıştı. Kadının kollarını tutuşunu gevşeten Eric bir eliyle kadının tüm parmaklarını tutuklayıp öteki eliyle gömleğini ve sutyenini çekip parçaladı. Ve sonra o rengi karalaşmış, boğum boğum olmuş ve insanlarınkine benzerliğini yitirmiş elini kadının çıplak göğüslerinin üzerine koydu.

Kadının çığlıkları sustu. Boş bakışlarla sessiz kalarak, titreyerek ve korkudan felce uğrayarak adama baktı.

Bir dakika sonra kadının külotunu da çekip yırtan Eric kendi cinsel organını hevesle ortaya çıkarıyordu. Kadınla cinsel ilişkide bulunmaya hazırlanmanın heyecanı içinde bile, adam eliyle tuttuğu organının erkeklerinkine pek benzemediğini sezinledi. Organı irileşmiş, tuhaflaşmış ve korkunçlaşmıştı. Genç kadın, korkunç organı görünce ağlamaya ve inlemeye başladı. Cehennemin kapılarının açıldığını ve şeytanların geldiğini düşünmüş olmalıydı.

Yatışmakta olan fırtına sanki adamın yapacağı yabanıl eyleme eşlik edermiş gibi bir süre daha kötü bir şekilde sürdü.

Adam kadının üzerine çıktı.

Yağmur onları dövdü.

Sular çevrelerinde şakırdadı.

Ve birkaç dakika sonra, Eric genç kadını öldürdü.

Sanki seller altındaki otoparkta olanların yansımasıymış gibi bir şimşek çaktı. Kadından çevreye yayılan kanlar çakan şimşe-

ğin ışığında, suların yüzeyinde şanjanlı yağ filmleri gibi göründüler.

Kadını öldürdükten sonra Eric onu yemeye ve kanını içmeye başlamıştı.

Karnı tıka basa doyup da birincil tutkuları azalınca içindeki aydın bölüm, yabanıl parçasına egemen oldu. Yavaş yavaş yoldan görülme tehlikesini aklına getirdi. Karayolunda pek seyrek trafik akışı vardı ama geçen arabalardan biri dinlenme tesisine girerse kolayca görülebilirdi. İvedi kadının cesedini çekip sürükleyerek dinlenme tesislerinin arkasında bulunan *meaquito* bitkilerinin arasına götürdü. Sonra ölü adamı da oraya, kadının cesedinin yanına taşıdı.

Kırmızı pikabın anahtarlarını ölü adamın cebinden aldı. Kontak anahtarını ikinci çevirişinde motor çalıştı.

Kovboyun şapkasını da almıştı. Şimdi şapkanın siperliğini öne doğru indiriyor ve yüzündeki tuhaflığın görülmemesini umuyordu. Pikabın göstergesi, benzin deposunun tama yakın dolu olduğunu gösteriyordu. Bu durumda Las Vegas'a kadar durması gerekmeyecekti. Ancak yanından geçen araç sürücülerinden biri yüzüne dikkat ederse ne olacaktı?... Tetik durmalı, arabayı hatasız kullanmalı ve dikkati çekmemeliydi. İçindeki hayvan yanın bilinçsiz davranışlarına karşı direnmeli ve korkunç yüzü olabildiğince gizli kalmalıydı. Bu önlemleri alırsa fırtınayla erken çöken karanlıkta yeterli gizlenmeyi sağlayabilirdi.

Dikiz aynasına baktı ve orada birbirine hiç de uymayan iki gözü gördü. Bir gözü açık yeşil renkli, kızgın bir kömür kadar parlak ve enlemesine oval biçimdeydi. Öbür gözü ise daha iri, koyu renkli ve böceklerinki gibi birden çok gözün bir araya gelmesiyle oluşan bileşik göz şekline girmişti.

Bu durum Eric'i sarstı. Ve hemen bakışlarını dikiz aynasından önünde uzanan yola çevirdi. Bundan sonra bileşik gözlü mü olacaktı? Dayanılması güç bir durumdu bu. İnsan evriminin hiçbir aşamasında böyle bir olay meydana gelmemişti. İlk canlının denizden çıkıp karada sürüngen hale gelişinde bile...

Böylesi de onun yalnızca bir değişime uğramadığını, bedeninin yalnızca genetik kalıtımın tüm potansiyelini kullanmak üzere savaşım vermediğini; aynı zamanda genetik yapısının çılgınlaştığını ve insan ırkıyla ilişkin olmayan durumlara doğru hızla yol aldığını kanıtlıyordu. Eric bedeninin sürüngenler; Neandertal, Kromanyon ya da çağdaş Avrupalı insanın ötesinde, başka bir şey olmaya doğru yöneldiğini görüyordu. Durumu öyle tuhaftı ki, bundan böyle kendisi de olabildiğince yüzüyle karşı karşıya gelmeye cesaret edemeyecekti.

Bundan sonra dikiz aynasına yalnızca arkasında uzanan yolu görmek üzere bakacak, kesinlikle bakışlarını kendi yüzüne kaydırmayacaktı.

Farları yaktı ve dinlenme tesisinden çıkmak üzere arabayı sürdü.

Direksiyon simidi şimdi şekilleri bozulmuş korkunç ellerine bir tuhaf geliyordu. Bir zamanlar ona yürümek gibi kolay gelen araba kullanma işi şimdi Eric'e egzotik, tuhaf ve sanki yeteneklerinin ötesinde bir uğraş gibi görünüyordu. Direksiyon simidini sıkıca kavradı ve tüm dikkatini arabanın önünde uzanan ıslak zeminli karayolunda topladı.

32

Flamingo Pembesi

KALİFORNİYA Üniversitesi öğretim üyelerinden Dr. Easton Solberg ile buluşmalarından sonra, çarşamba gününün öğleden sonrasında şimdi de hastalık izinlerinde bulunan Julio Verdad ile Reese Hagestrom arabayla Ben Shadway'in emlak şirketinin merkezinin bulunduğu Tustin'e gittiler. Şirket merkezi İspanyol mimarlık stilinde yapılmış ve duvarları ustukayla sıvanmış üç katlı bir binanın zemin katındaydı. Shadway Emlak'ten yarım blok ötede üzeri yazısız gübre yeşili renkte bir Ford araba kaldırıma yanaşıp park etmişti. Ford arabada oturan koyu mavi giysili iki adamdan biri gazete okuyor, öteki emlak şirketini gözetliyordu.

Julio arabadaki adamları göstererek, "Federal ajanlar" dedi.

Reese sordu. "Sharp'ın SGA'daki adamları mı?"

"Olabilir."

"Sanırım, Ben Shadway'in buraya döneceğini beklemiyorlar" diyen Julio ekledi. "Ama gene de kuralları uygulamak zorundalar."

Direksiyonda oturan Julio, SGA'nın Ford'u ile aralarında birkaç araba bırakarak geriye park etti. Böylece ajanlar tarafından görülmeden hem binayı hem de onları gözetleyebilirlerdi.

Reese arkadaşı Julio ile birlikte defalarca böyle gözetleme görevi yapmıştı. Başkalarıyla eziyet haline gelebilecek böylesi görevler Julio ile birlikteyken ilginç biçimde geçerdi. Dedektif Verdad, saatler geçtikçe konuşmaları ilginçleşen karmaşık bir adamdı. İkisinden biri konuşmak istemezse, sıkı arkadaşlığın

en garantili testlerinden birini yaşar ve saatlerce konuşmadan yan yana otururlardı.

Çarşamba günü öğleden sonra hem büroyu, hem de orayı göz altında tutan ajanları gözetlerlerken iki arkadaş Eric Leben'den, genetik mühendisliğinden ve ölümsüzlük düşünden söz ediyorlardı. Bu düş herhalde yalnızca Leben'in özel tutkusu olamazdı. Olasılıkla kendinden haberli olan ve kaba bilgileri edinen ilk insanlardan beri, insanoğlu ölmeye hükümlü olduğunu bilerek ölümsüzlüğü özlemişti. Konu Reese ile Julio için özel bir neden de taşımaktaydı. Çünkü iki arkadaş da pek sevdikleri eşlerinin ölümüne tanık olmuş ve onların ölümüyle duydukları acıyı henüz tam olarak atlatamamışlardı.

Reese, Leben'in düşüne sempati duyabilir ve bilim adamının kendisini böyle tehlikeli bir deneyime konu olarak seçmesini anlayışla karşılayabilirdi. Evet, adamın deneyi ters gitmişti: İki genç kadının ölümü ve birinin korkunç şekilde çıplak olarak duvara çakılması Leben'in öteki dünyadan insandan düşük düzeyde geriye döndüğünü ve durdurulması gerektiğini kanıtlıyordu. Ama, bilim adamının deneyiminin ölümcül sonucu ve yaptığı kötü eylemler ona duyulacak sempatiyi tümüyle ortadan kaldıramazdı. Öteki dünyanın açgözlülüğüne karşı tüm erkek ve kadınlar, kız ve erkek kardeşmiş gibi birleşmeliydiler.

Güneşli yaz günü, gökyüzüne dolmaya başlayan kül rengi bulut tabakalarıyla giderek loşlaşırken Reese bir melankoli mantosunun üzerine örtülür gibi olduğunu duyumsadı. Şu anda bir iş üzerinde çalışıyor olmasa bu duyguya yenilebilirdi. Oysa, hastalık izninde bulunmasına karşın, aynı zamanda bir iş üzerinde çalışıyordu.

İki polis de, SGA gözetleme ekibi gibi, Ben Shadway'in bürosuna dönmesini beklemiyordu. Ancak büroda çalışan emlakçilerden birini tanımayı umut ediyorlardı. Öğleden sonra saatler geçerken birtakım kişilerin büroya girip çıktığını gördüler. Onlardan biri; ince ve leylek gibi uzun boylu, siyah saçlarının üzerine bir şapka takmış ve flamingo pembesi elbiseler giyinmiş

olan bir kadın en çok dikkatlerini çekti. Kadının elbisesi uçuk pembe renkli değil, ışıl ışıl parıldayan koyu pembe bir renkteydi. Genç kadın iki kez büroya gidip gelmiş, her iki seferinde de emlak şirketine arabalarıyla gelen orta yaşlı çiftlere kendi arabasıyla sürücülük etmişti. Belli ki, bu çiftler kendilerine uygun konut arayan müşterilerdi. Genç kadının arabası özel kodu içeren bir plaka taşıyordu: REQUEEN (Pek olasıydı ki, bu kod Emlak Kraliçesi anlamına geliyordu.) Kanarya sarısı renkteki Cadillac-Seville markalı arabası da kadının kendisi kadar dikkat çekiciydi.

Genç kadın ikinci çiftle birlikte emlak şirketine dönerken Julio, "İşte, gene o kadın" dedi.

Reese, "Kadının trafikte gözden kaçırılması olanaksız" diyerek arkadaşını onayladı.

Saat dördü elli geçe aynı genç kadın bir kez daha Shadway Emlak Şirketi'nden dışarı çıktı ve arabasına doğru hızla ilerledi. Julio ile Reese genç kadının bu kez belki de evine gideceğine karar verdiler. SGA gözetleme ekibini sonuç getirmeyecek beklemelerinde yalnız bırakarak sarı renkli Cadillac arabayı Birinci Cadde, Newport Bulvarı ve kuzeye doğru Cowan caddesinde izlediler. Genç kadın sonunda iki katlı gösterişli bir evin önünde yavaşlayıp, giriş yoluna saptı. Belli ki, burada oturuyordu.

Pembeli kadın kapanan garaj kapısının arkasında kaybolurken Julio evin önündeki kaldırımın yanına park etti. Arabadan çıkıp posta kutusunda bulunanları kontrol edip (bu eylemi federal bir suçtu) kadının adını öğrenmeyi umut etti. Bir dakika sonra arabaya döndüğünde de şöyle konuştu. "Kadının adı, Theodora Bertlesman. Anlaşılıyor ki, onu Teddy diye çağırıyorlar. Çünkü zarflardan birine öyle yazılmış."

Birkaç dakika bekleyip evin kapısına gittiler. Zili Reese çaldı. Gökyüzünde dolanan kış bulutlarına karşın, yaz havasındaki esintide begonvillea, Japon gülü ve özellikle yaseminlerin kokusu egemendi. Caddede sessizlik ve huzur vardı. Dış dünyanın gürültüleri insanın tanıdığı en etkili süzgeç olan para ile burada ortadan kaldırılmıştı..

Reese, "Emlak işine girmeliymişim. Polis olmakta ne aradım, bilmem ki?" dedi.

"Olasılıkla sen önceki yaşamında da polistin" diyen Julio şimdi kuru bir sesle konuşuyordu. "Başka bir yüzyılda polis olmak emlak satmaktan daha iyi bir uğraştı. Bu kez işlerin değiştiğini anlayamadan yeniden polis oldun."

"*Karma* ilmeğine (Budizm ve Hinduizm'de insanın iyi ya da kötü yazgısının dünyaya daha önce gelişinde yaptığı iyi veya kötü hareketlerin sonucu olduğunu savunan öğreti - Çeviren) yakalandım, öyle mi?"

Bir dakika sonra kapı açıldı. Pembe giyimli ve leylek gibi uzun boylu kadın Julio'ya üstten ve sonra Reese'e hemen hemen adamın düzeyinden baktı. Şimdi yakından genç kadın daha az kuşa benziyor ve daha etkileyici gibi görünüyordu. Biraz önce arabadan bakarken Reese kadının porselen saydamlığındaki tenini, şaşırtıcı güzellikteki gri gözlerini ve yüz hatlarının düzgünlüğünü ayırt edememişti. Genç kadın şimdi de pek uzun boylu ve incecikti. Ama, göğsü tahta gibi düz değildi ve bacakları alımlıydılar.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diyen Teddy Bertlesman'ın sesi hafif ve ipek gibi çıkıyordu. Julio ile Reese polis dedektifi değil de tehlikeli kişiler olsalar bile, bu ses gene de öyleleri kendisine bir şey yapmaya cesaret edemezlermiş gibi, genç kadının kendisine güvenini duyuruyordu.

Kimlik kartını ve rozetini gösteren Julio kendisini tanıttı. Ben Shadway hakkında sorular sormak istediğini açıkladı. "Belki de benim edinmiş olduğum bilgi geçmişlerde kalmıştır. Ama, sizin o firmada emlakçi olarak çalıştığınıza inanıyorum" dedi.

"Kuşkusuz öyle. Siz benim ne yaptığımı iyi biliyorsunuz" diyen genç kadın kaşlarını hiç de çatmadan ve durumdan eğlenirmiş gibi sözlerini sürdürdü. "Lütfen içeri girin."

Onları, giyinişi ve zevki gibi yürekli bir şekilde dekore ettiği oturma odasına götürdü. Odanın ortasında beyaz mermerden

kocaman bir kahve masası vardı. Çağdaş biçimli koltuklar yeşil renkli bol kumaşlarla kaplanmıştı. Pembe menevişli kumaşlarla kaplanmış olan iskemlelerin ayak ve kol dayama yerleri pek ayrıntılı biçimlerde oyulmuştu. Bir metre yirmi santim boyundaki zümrüt yeşili vazolarda *Pampa* otu denilen tepesi beyaz püsküllü uzun kamışlar bulunuyordu. Odanın yüksek tavanına uzanan duvarlarda pek büyük boyda çağdaş sanat yapıtları asılmıştı. Bir duvardan ötekine uzanan vitrin camdan Orange ilçesinin panoramik manzarası görülmekteydi. Teddy o pencereye arkasını dönerek geniş bir koltuğa oturdu. Camdan gelen ışıklar kadının siyah saçlarının üzerinde bir hale oluşturdular. Genç kadınla aralarında üzeri gene mermer kaplı geniş bir sehpayı bırakmak üzere polisler kadının karşı tarafındaki tek kişilik koltuklara yerleştiler.

Julio, "Bayan Bertlesman..." diyerek söze başladı.

"Hayır, lütfen" diyerek adamın sözünü kesen genç kadın ayakkabılarını çıkardı. Ayaklarını altına toplayıp otururak ekledi. "Bana Teddy deyin. Ya da resmi konuşmakta ısrarlı iseniz, Bertlesman diye adlandırın beni. Öyle Bayan Şu ya da Bu adlarından tiksinirim. Bana hep iç savaş öncesinin sert kumaştan yapılmış kabarık eteklikler giyen ve manolya ağacının altında oturup naneli içkilerini yudumlayan kadınları anımsatır."

"Olur, Bertlesman" diyen Julio sözlerini şöyle sürdürdü: "Bay Shadway hakkında konuşmayı pek istiyoruz. Umarız ki, siz onun nerede olduğuna ilişkin fikir sahibisinizdir. Sözgelişi, Shadway'in bir emlak satış ve değerlendirme uzmanı oluşu bize onun birtakım mülklere sahip olduğunu, onların bazısının kiralık ya da satılık boş durumda bekletildiklerini düşündürüyor..."

"Beni bağışlayın, ancak ben bu vakanın yetki alanı bakımından sizi nasıl ilgilendirdiğini anlayamadım. Hüviyet kartlarınıza göre sizler Santa Ana polisindensiniz. Ben'in Tustin, Costa Mesa, Orange, Newport Beach, Laguna Beach ve Laguna Niguel'de büroları var ama Santa Ana'da bir bürosu bulunmuyor. Ve Bay Shadway Orange Park'ta oturuyor."

Julio genç kadına Shadway-Leben vakasının kısmen Santa Ana polisinin yetki alanına girdiği ve bazı olaylarda yetki alanların birbirine çakıştıkları yolunda güvence verdi. Oysa, Teddy Bertlesman incelikli tavırlarla kuşkucu davranıyor ve ustalıkla onlarla işbirliği yapmaktan kaçınıyordu. Reese, kadının hiçbir yararlı şey söylemeden tüm soruları diplomatça yanıtlamasına hayran kalmıştı. Kadının patronuna karşı beslediği saygı ve onu korumaktaki kararlılığı giderek belirginleşmekteydi.

Sonunda olaya yetkili bir kişiymiş gibi yaklaşımda bulunmanın yararsızlığını anlayan Julio içini çekerek onları bu işte çalışmaya iten nedenleri açık açık anlatmaya karar verdi. Koltuğunda geriye dayandı ve şöyle konuştu: "Dinleyin, Bertlesman. Size yalan söyledik. Biz burada resmen yetkili değiliz. Kesin konuşursak bu böyle. Aslında ikimiz de şu anda hastalık izninde-yiz. Patronumuz şimdi de bu vaka üzerinde çalışmakta olduğumuzu bilse küplere binecektir. Çünkü, federal ajanlar vaka üzerinde çalışmaya başladı ve bize bu işten elimizi çekmemizi söylediler. Ama, pek çok nedenle biz öyle yapamıyoruz. Önce kendimize karşı beslediğimiz saygıyı düşünerek..."

Teddy Bertlesman kaşlarını çattı (ama bu kaş çatış Reese'e göre pek hoştu) ve "Anlayamadım" dedi.

Julio zayıf elini havaya kaldırarak yanıtladı. "Bekleyin. Bir dakika beni dinleyin."

Resmi konuşmalarında kullandığı ses tonundan uzak; yumuşak ve içtenlikli bir sesle Ernestina Hernandez ile Becky Klienstad'ın ne denli hunharca öldürüldüğünü, birinin çöp bidonuna takıldığını ve ötekinin de duvara çivilendiğini anlattı. Sonra kendi küçük erkek kardeşi Ernesto'nun buradan çok uzak bir yerde fareler tarafından öldürülüşünden söz etti. Şimdi oluşan trajedinin kendisinin haksız ölümlerle ilgili tutkusuna nasıl katkıda bulunduğundan ve Ernesto ile Ernestina adlarındaki benzerlikle daha birçok şeyin Hernandez adlı kızın ölümünün kendisi için pek özel vaka haline gelişinden söz ederek açıklamalar yaptı.

"Gene de şunu kabul etmeliyim ki..." diyen Julio ekledi. "Eğer adları ve diğer etkenleri benzemese de, ben bu işte savaşımda bulunmak üzere kendime başka itici etkenler bulurdum. Çünkü ben, hemen hemen her zaman bir vakayı kampanya haline sokarım. Bu kötü bir huyumdur."

Reese, "O pek olağanüstü bir huydur" dedi.

Julio omuzlarını silkti.

Arkadaşı Reese onun kendi içgüdülerinden bu denli haberli olmasına şaşmıştı. Şu anda Julio'yu dinledikçe ona karşı duyduğu saygı artıyordu.

Julio Verdad yeniden Teddy Bertlesman'a hitap etti. "Sayın Bayan, sorun şu ki ben sizin patronunuz ve Bayan Leben'in hiçbir şekilde bu vakada suçlu olduklarına inanmıyorum. Onlar kendileri de anlayamadıkları bir oyunun piyonu durumuna getirildiler. Sanırım bazı kişiler onları kullanıyor. Ve başka kişilerin, hatta devletin çıkarlarına olmak üzere, suçsuz adamla kadına başkalarının suçlarını yükleyip sonunda onları öldürtebilirler. O iki kişi, yardıma gereksiniyor ve ben bunu da kendim için yeni bir kampanya olarak görüyorum. Onlara yardımcı olmam için bana yardım edin, lütfen, Teddy."

Şu anda Julio'nun yaptığı gösteri şaşırtıcı nitelikteydi. Ama kimse onun gösteri yaptığını da söyleyemezdi. Sözlerinde insanı yanıltmayan bir içtenlik ve derin bir ilgi duyuluyordu. Koyu renkli gözleriyle karşısındaki kişiyi gözetlemesine ve yüzünde kurnazca bir ifade bulunmasına karşın, adamın büyük bir coşkuyu yaşadığı kolayca ayırt edilecek bir gerçeklikti.

Teddy karşısındaki adamın kendisini aldatmadığını görecek kadar zekiydi. Sonunda Julio'ya inanmıştı. Ayaklarını koltuktan yere indirdi ve uzun tüylü pembe renkli halının üzerinde, halının tüylerini hışırdatarak ayaklarını kaydırdı. Bu hışırtı Reese'e bir esinti gibi geldi. Dedektifin elinin üzerindeki tüyler dikildiler ve adam hoş bir sarsılışla titredi.

"Ben Shadway'in ulusal güvenlikte tehlike oluşturacak tipte bir adam olmadığını biliyorum" diyen Teddy ekledi. "Federal

ajanlar bu sözleri söyleyerek yanıma geldiklerinde yüzlerine karşı gülmekten kendimi alamadım. Hayır, aslında onların yüzlerine tükürmekten kendimi güçlükle alakoyuyordum."

"Pekiyi, Ben Shadway nereye gitmiş olabilir? O ve Bayan Leben şu anda nerede bulunabilirler?" diye soran Julio sözlerini şöyle sürdürdü: "Önünde sonunda federal ajanlar onların yerini bulacaktır. Oysa, Reese ile benim ajanlardan önce onlara ulaşmamız Shadway ile Bayan Leben için daha iyi olur. Onları nerede aramamız gerektiğine ilişkin bir fikriniz var mı?"

Koyu pembe renkli çarpıcı giysileri içinde koltuktan ayağa kalkan kadın oturma odasında uzun bacaklarıyla yürüdü. Böyle bacaklarla kişinin hantal hareket etmesi gerekirdi. Oysa Reese'e göre, kadın pek incelikle davranıyor ve de pek uzun boyluymuş gibi görünüyordu. Çünkü adam şimdi oturur durumdaydı.

Genç kadın odayı arşınlarken olasılıkları düşünüp saymaya başladı. "İyi, tamam! Onun bu ilçede çoğu küçük evler olan mülkleri var. Onlardan şimdi de kiralanmış olmayanlar... Dur bir bakalım: Bir, Orange ilçesinde Pine sokağındaki kulübesi var. Ama şu anda Shadway orada olamaz. Çünkü kulübede yenileştirme işleri yapılıyor. Banyoda ve mutfakta. İşçilerin gelip gittiği bir yerde Bay Shadway saklanamaz. İki, Yorba Linda'da dubleks bir villada yarı payı var ama..."

Reese artık onu dinlemedi. Şu anda kadının ne söylediği onu ilgilendirmiyordu artık. İşin o yönünü Julio'ya bırakmıştı. Reese tüm dikkatini kadının nasıl davrandığına ve sesinin nasıl duyulduğuna toplamıştı. Şimdi başka bir şey yapacak durumda değildi. Uzaktan bir kuş gibi görünen genç kadın yakından ceylanlara benziyordu. Geniş pencereye yaklaştığında başının çevresinde ışıktan bir hale parıldar gibiydi.

Karısı Janet beş yıl önce çocuğunu kurtarmak üzere çaba harcarken öldürüldüğünden beri, Reese kendisini hiç böyle duyumsamamıştı. Teddy Bertlesman'ın da kendisine özel bir ilgi duyup duymadığını merak etmekteydi. Yoksa kadın kendisini

sıradan bir polis olarak mı görüyordu? Reese, kendini salak düzeyine düşürmeden ve genç kadını gücendirmeden ona yaklaşmanın yollarını düşünüyordu. Kendisi ile böyle bir kadın arasında bir ilişki olabilir miydi? Reese bu kadın olmazsa yaşayıp yaşayamayacağını merak etti. Onsuz soluk alabilecek miydi?

Odayı arşınlamayı kesen Teddy ansızın heyecanla, "Motel!..." dedi. Bir an şaşkınlık içinde kalmış gibi göründü. Sonra gülümsedi. Hoş bir gülümsemeydi bu. "Evet. Orası, en olası yer..." diye ekledi.

Julio sordu. "Shadway'in bir moteli mi var?"

"Evet. Las Vegas'ta köhne bir yeri var" diyen Teddy konuşmasını şöyle sürdürdü: "Orayı geçenlerde satın aldı. Alımı gerçekleştirebilmek üzere bir şirket kurdu. Federal ajanların bu işlemi saptaması epey uzun sürebilir. Çünkü yakın zamanda ve başka bir pozisyonda alım işi gerçekleşti. Şu anda motel boş, çalışmaz durumda ama mobilyaları var. Üstelik yöneticinin dairesi iyi döşenmişti. Sanırım, Ben ile Rachel orada rahatça gizlenebilirler."

Reese'e bakan Julio sordu. "Ne düşünüyorsun?"

Soluk alıp konuşabilmek üzere bakışlarını Teddy'den çeviren Reese tuhaf ve vızıldayan bir sesle. "Kulağa pek akılcı gibi geliyor" diyerek yanıtladı.

Etek boyu dizlerinin üstünde olan flamingo pembesi ipek giysileri içinde seker gibi odanın içinde yeniden dolanmaya başlayan Teddy şöyle konuştu. "Düşüncemin doğru olduğunu biliyorum. Benny, bu işte Whitney Gavis ile birlikteydi. Ve Whitney şu dünyada Ben'in en çok güvendiği kişidir."

Julio sordu. "Gavis de kim?"

"Onlar Vietnam'da birlikte imişler" diyen Teddy açıkladı. "Kardeş gibi birbirlerine bağlılar. Belki de aralarında daha sıkı bir bağ var. Bilirsiniz; Ben, hoş bir insandır. Onun en iyilerden biri olduğunu herkes söyler. İnceliklidir. Öyle dürüst ve onurludur ki, bazı kişiler onu iyice tanıyıncaya kadar Ben'e inanmazlar. Bazı bakımlardan Ben bir tuhaftır. Hemen her şeyi bir

kol boyu uzağında tutar ve kendisini kesinlikle bütünüyle açığa vurmaz. Buna tek ayral şey, Whit Gavis ile ilişkileridir. Sanki savaşta olanlar onları yakınlaştırmış ve tek beyin haline getirmiştir."

Bir kez daha Julio sordu. "Ben Shadway, aynı şekilde Bayan Leben'e de yakınlık duyuyor mu?"

"Evet, öyle. Benny o kadını seviyor sanırım" diyen Teddy ekledi. "Bu da, tanıdığım tüm kişilere göre Rachel'i en şanslı kişi yapıyor."

Reese, genç kadının sesinde bir kıskançlık tonunu duyumsar gibi oldu. Kalbi kırıldı ve kalp atışları ağırlaştı.

Belli ki, Julio da aynı şeyi duymuştu. Çünkü şöyle konuşuyordu şimdi: "Beni bağışlayın, Teddy. Bir polisim ama doğuştan meraklı bir kişiyim. Sözlerinizden Ben size aşık olsa sevinecekmişsiniz gibi bir anlam çıkıyor. Doğru mu, yoksa yanılıyor muyum?"

Genç kadın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Benimle Shadway mi? Hayır, hayır. Bir defa, ondan uzun boyluyum. Ve topuklu pabuç giyince ona tepelerden bakıyorum. Üstelik, Ben evde oturmayı yeğleyen, sessiz ve huzurlu bir insandır. Eski polis romanlarını okur ve oyuncak tren koleksiyonları yapar. Evet, Benny büyük bir insan olabilir ama ben onun için pek göz alıcı bir kişiyim. O da bana göre çok yavaş bir erkektir."

Reese'in kalp atışları normale döndü.

Teddy bir kez daha konuştu. "Oh, Rachel'i kıskanıyorum. Çünkü o kendisine iyi bir adam buldu ve ben bulamadım. Eğer benim boyumda bir kadınsanız, daha başından basketbolcülerin dışında erkeklerin size üşüşmeyeceğini bilirsiniz. Ve ben de sporculardan nefret ederim. Şu halde, otuz iki yaşına girmişseniz, her seferinde çevrenizdeki kadınlardan biri iyi bir erkeği bulunca onlar için mutlu olsanız bile, kıskanmaktan kendinizi alamazsınız."

Reese'in ruhu yücelmeye başlamıştı.

Las Vegas'taki motel hakkında Julio birkaç soru daha sorup oranın yerini de öğrendikten sonra iki polis ayağa kalktılar. Ve

Teddy kapıya kadar onlara eşlik etti. Adım adım ilerlerken Reese aklını yokluyor ve yeni bir yaklaşım yolu arıyordu. Sonunda Julio kapıyı açarken Reese arkasını dönüp konuştu. "Oh, beni bağışlayın, Bayan Bertlesman. Ben de bir polisim ve işim gereği soracağım. Merak ediyorum ki..." Genç polis böyle konuşarak nereye varacağını bilmiyordu. Biraz duraksayıp gene de ekledi. "Herhangi bir özel kişi ile çıkıyor musunuz?" Kendi sözlerini duyan Reese şaşırmış ve Julio o denli rahat konuşurken kendisi ortağını taklit edip de bu denli kaba ve açık seçik istediğini ortaya koyar gibi davranır olmaktan ürkmüştü.

Ama, ona bakıp gülümseyen kadın sordu. "Bu sorunuzun yaptığınız soruşturma ile bir ilgisi var mı?"

"Eh... Öyle düşündüm ki... Yani demek istiyorum ki... Bu konuşmadan başkasına söz edilmesini istemezdim. Yani, sorun yalnızca bizim patronumuzla başımızın derde girmesi değil... Eğer siz o motelden başkalarına söz ederseniz Bay Shadway ile Bayan Leben'in durumları tehlikeye girebilir de..."

Reese kendisini böyle rezil bir duruma düşürüşünden dolayı intihar etmeyi istedi.

Oysa, genç kadın şöyle konuştu. "Gizlerimi paylaşacak kadar yakından özel bir kişiyle görüşmüyorum."

Boğazını temizleyen Reese yanıtladı. "İyi. Oh, çok iyi. Tamam."

Dönüp kapıya doğru yürüdü. Orada Julio kendisine bir tuhaf bakıyordu. Arkasından Teddy, "Sen de büyük bir adamsın, değil mi?" dedi.

Reese dönüp bir kez daha kadınla yüz yüze geldi. Ve sordu. "Bağışlayın beni. Ne dediniz, anlayamadım?"

"Siz de iriyarı bir adamsınız. Sizin yapınızda kişilerin çok sayıda olmaması kötü. Benim gibi kızlar, size ufak tefek ve narin görünebilirler."

Şimdi kız ne demek istemişti? Bir imada mı bulunuyordu? Yalnızca incelikli mi konuşmak istemişti? Açık bir kapı mı bırakıyordu? Açık kapı ise ona nasıl karşılık vermeliydi?

Bir kez daha Teddy konuştu. "Ufak tefek ve narin olarak düşünülmek hoş bir şey."

Reese konuşmaya çalıştı, konuşamadı. Kendisini salak, beceriksiz ve on altı yaşındaymış gibi utangaç duyumsadı.

Ansızın konuşabildi. Ancak, on altı yaşındaki bir yeniyetme gibi şu soruyu sorabildi. "Bayan-Bertelsman-bir-gün-benimle-çıkar mısın?"

Genç kadın gülümsedi ve "Olur" dedi.

"Çıkar mıydın?"

"Evet."

"Cumartesi akşamı? Saat yedide? Akşam yemeğine ne dersin?"

"Çok hoş olur."

Adam genç kadına şaşkın bakışlarla bakıp sordu. "Sahi mi?"

Teddy güldü. "Sahi" dedi.

Bir dakika sonra arabaya bindiklerinde Reese, "Eh, ben artık lanetlenebilirim" dedi.

"Neden olsun, Reese? Ama, ben senin o konuda bu denli becerikli olduğunu hiç bilmiyordum" diyen Julio şaka eder gibi ama sevecen bir tavırla eklemişti.

Yüzü kızaran Reese Hagerstrom, "Tanrım! Yaşam ne tuhaf, öyle değil mi? Bir başlangıcı hiçbir zaman önceden bilemiyorsun" dedi.

"Ağır ol biraz!" diyen Julio arabanın motorunu çalıştırıp kaldırımdan uzağa doğru sürerken konuşmasını da şöyle sürdürdü. "Seninki yalnızca bir buluşma..."

"Evet, belki de öyle olacak... Ama, içimde daha fazlasının gerçekleşeceğine ilişkin bir his var."

Julio, "Becerikli bir kişi ve romantik bir sersem" diyerek arabayı Newport News bulvarına doğru sürdü.

Reese biraz düşündükten sonra şöyle konuştu. "Eric Leben' in unuttuğu şeyi biliyorsun değil mi? Adam sonsuza değin yaşamaya öyle tutkuyla bağlıydı ki, yaşadığı hayatla keyiflenmeyi unuttu. Yaşam pek kısa olabilir ama ona ilişkin söylenecek öyle

çok şey var ki. Leben sonsuzluğa değin yaşamayı planlıyordu. Oysa, şu anın keyfini çıkarmayı unuttu."

"Dinle. Eğer romantizm seni filozof yapacaksa, ben kendime yeni ortak bulsam iyi olacak."

Reese birkaç dakika süreyle o yanık tenli bacakların ve flamingo pembesi giysinin anısına daldı. Ama, sonunda yüzeye çıktığında Julio'nun arabayı artık amaçsız kullanmadığını ayırt etti. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"John Wayne havaalanına."

"Las Vegas'a gitmek için mi?"

Julio soruya soruyla karşılık verdi. "Senin için de tamam mı?"

"Yapılacak tek şey oymuş gibi görünüyor."

"Uçak biletlerini cebimizden ödememiz gerekecek."

"Biliyorum."

"Burada kalmak istersen sorun yok."

Reese, "Ben de bu işin içindeyim" dedi.

"Sorunu tek başıma çözümleyebilirim."

"Ben de bu işin içindeyim."

"Bundan sonrası tehlikeli olabilir ve senin düşünmen gereken Esther var."

Küçük Esther'in ve şimdi belki de Theodora "Teddy" Bertlesman var, diye düşündü Reese. Eğer özen gösterilecek birisini bulursan (ve eğer özen göstermeye yüreklenirsen), yaşamın da ne denli acımasız olduğunu bilirsin. Bir ölüm önsezisi, ansızın Reese'i titretti.

Genç polis gene de şöyle konuştu: "Ben de bu işin içindeyim. Tanrı aşkına, ne söylediğimi işitmedin mi, Julio? Ben de işin içindeyim."

33

Yaşasın Las Vegas

FIRTINAYI çölde izleyerek ilerleyen Ben Shadway, Kaliforniya eyaletindeki Ölüm Vadisi'ne açılan kapı olan Baker kasabasına saat 6'yı 20 geçe vardı.

Şimdi rüzgâr Barstow'dakinden daha sert esiyor ve onunla birlikte gelen yağmur damlaları arabanın ön camına binlerce tabanca mermisi gibi vuruyordu. Benzin istasyonu, lokanta ve motellerin reklam panoları yerleştirildikleri yerden kopup havada uçmak ister gibi sallanıyorlardı. Hava akımına kapılmış gibi görünen bir "Dur" işareti de olduğu yerde hızla titriyor ve yere devrilmek üzereymiş gibi oluyordu. Bir Shell istasyonunda sarı renkli yağmurluklar giyinmiş iki hizmetli başlarını öne eğmiş ve kamburunu çıkarmış pozlarda çalışırken parıldayan imperteks yağmurlukları ayaklarına dolanıyor ve giysilerinin kuyrukları adamların arkasına kırbaçlar gibi dövüyordu. Çölden kopup gelen bazı bitkiler kasabanın doğudan batıya doğru uzanan ve şimdi bomboş olan tek caddesinde uçuşmaktaydı.

Ben küçük bir mağazanın içindeki jetonlu telefonla arkadaşı Whitney Gavis'i aradı. Ama, Las Vegas ile bağlantı kesikti. Numarayı üç kez çevirdi ve her seferinde geçici olarak hatların kesintili olduğunu bildiren önceden kasete alınmış mesajı dinlemek zorunda kaldı. Mağazanın vitrininde rüzgâr inleyip çığlıklar atıyor ve yağmur binanın çatısında trampet çalıyordu. Telefonun kesintili olmasının nedeni belliydi.

Genç adam korkmuştu. Eric'in dağdaki kulübesinde buzdo-

labına dayalı baltayı gördüğünden beri endişeliydi. Ama şimdi, korkusu her an artmaktaydı. Çünkü, her şeyin ters gittiğini ve şansının tümüyle kötüye döndüğünü düşünmekteydi. Sharp ile karşılaşması, havanın korkunç şekilde bozulması, telefonlar çalışırken arkadaşı Whit Gavis ile bağıntı kuramaması ve şimdi Las Vegas ile telefon görüşmelerinin kesik olması tüm evrenin kendisine karşıt olduğunu gösteriyordu. Bütün bunlar kazayla değil; Rachel'i bir kez daha sağ olarak görmemesi ile görevli Tanrı'ların eseriymiş gibi görünüyordu.

Korkusuna, şaşkınlığına ve bir an önce yola koyulmak üzere duyduğu aşırı isteğe karşın, arabada bir şeyler atıştırabilmek için biraz zaman harcadı. Palm Springs'te bulunduğu andan beri bir şey yememişti. Ve şimdi açlıktan ölmek üzereydi.

Tezgahın arkasındaki kot giysili, saçları güneşle ağarmış ve kahverengi teni uzun yıllar çölde yaşamaktan sertleşmiş gibi görünen orta yaşlı kadın ona üç şekerleme, birkaç poşet yerfıstığı ile altı kutu Pepsi sattı. Ben ona telefonları sorduğunda da şöyle yanıtladı, "Doğuda, Cal Neva'da ve eyalet sınırına yakın yerlerde sellerin geldiğini söylediler. Oralarda birçok telefon direği yıkılmış ve hatlar kopmuş. Birkaç saat içinde onarılacağı söyleniyor."

Kadın paranın üstünü verirken Ben, "Çölde bu denli sert yağmurların yağdığını hiç bilmezdim" dedi.

"Aslında yağmaz. Yılda iki, bilemediniz üç kez yağış alır burası. Ama, fırtınayla birlikte gelirse, böyle seller de oluşur..."

Çalınmış Merkur araba mağazanın çıkışından altı adım kadar uzaklıktaydı. Gene de Ben ona varıp içine girene kadar geçen saniyelerde bir kez daha iyice ıslandı. Arabanın içinde Pepsi kutularından birini açıp kocaman bir yudum kolayı içti. Kutuyu bacaklarının arasına yerleştirip motörü çalıştırdı ve arabayı eyaletler arası yola doğru sürdü.

Hava ne kadar kötü olursa olsun, Las Vegas'a doğru en yüksek hızla (şu anda yapılacak hız saatte yüz, yüz yirmi kilometre kadardı) gitmek zorundaydı. Eğer mümkün olursa daha da hızlı gidecekti. Oysa şansı böyle kötü gitmekte devam ederse,

önünde sonunda yağmurla yağlanmış gibi kayganlaşan asfalt yolda sonunda araba üzerindeki kontrolünü yitirebilirdi. Ama ne olursa olsun, Whit Gavis ile bağlantı kuramaması kendisine yapacak bir şey bırakmıyordu.

15 numaralı eyaletler arası yolun girişine doğru tırmanırken arabanın motörü hafifçe öksürür gibi sesler çıkardı ama sonra çalışması düzeldi. Kuzeydoğu yönündeki Nevada'ya dönerken Ben bir dakika süreyle motörün sesini dinleyip sık sık herhangi bir arıza uyarısı var mı diye gösterge tablosunu bakışlarıyla yokladı. Ancak, motör düzgün sesle çalışıp göstergelerden hiçbiri anormal bir şeyin varlığını gösteren uyarı yapmayınca genç adam rahatladı. Şekerlemesini kemirmeye başlarken gaza basıp hızı yüz kilometreye çıkarıyor ve bir yandan da yolun yüzeyinin kendisini ne denli ihanet edeceğini dikkatle test ediyordu.

Salı akşamı saat 7,10'da Ajan Anson Sharp uyandı ve hemen kalkıp duşunu yaptı. Palm Springs'teki motel odasında çatıdan ve pencere camlarından hızla yağan yağmurun sesi geliyordu. Sharp, Güney Kaliforniya'nın birkaç yerinde bulunan astlarını telefonla aradı.

Orange ilçesindeki vaka ile ilgili karargahta bulunan ajan Dirk Cringer'den Julio Verdad ile Reese Hagerstrom adlı dedektiflerin kendilerine verilen talimata uymadıklarını ve Leben soruşturmasının peşini bırakmadıklarını öğrendi. Onların en berbat vakalarda bile kendilerini umutsuzluğa kaptırmadıklarını iyi ünleriyle birlikte öğrenen Sharp dedektiflerin arabasına bir gece önce gizli dinleme aygıtı koydurmuş ve adamları elektronik olarak dinleyip izleyecek bir ekibi peşlerine takmıştı. Bu önlem şimdi meyvesini veriyordu: İki polis öğleden sonra Kaliforniya Üniversitesi'ne gidip Leben'in eski çalışma arkadaşı Dr. Easton Solberg ile görüşmüş, sonraki birkaç saatlerini de Tustin'de bulunan Shadway Emlak'i gözetleyerek geçirmişlerdi.

"Dedektifler bizim timi fark ettiler ve kendi gözetleme yerle-

rini yarım blok geriye taşıdılar" diyen Cringer ekledi, "Bulundukları yerden hem bizim ekibi hem de emlak şirketini gözetleyebiliyorlardı."

"Kendilerini gerçekte akıllı sanıyor olmalılar" diyen Sharp sözlerini şöyle sürdürdü, "Onlar bizi gözetlerken biz de onları gözetlemiş olduk, değil mi?"

"Evet. Sonra polisler adı Theodora Bertelesman olan emlakçı bir kadını evine kadar izlediler."

"O kadınla Ben Shadway hakkında konuşmuş muydunuz?"

"Evet. O büroda çalışan herkesle konuştuk. Ve bu Bertlesman adlı kadın, şirketteki tüm diğerleri gibi, bizimle işbirliği yapmaya gönüllü değildi. Belki de içlerinden en gönülsüz olanı o kadındı."

"Verdad ile Hagerstrom kadının evinde ne kadar kaldılar?"

"Yirmi dakikadan biraz daha uzun süre."

"Kadın onlara daha çok açıklama yapmış gibi görünüyor. Ne söylediğine ilişkin fikriniz var mı?"

"Hayır" diyen Cringer açıkladı, "Kadın, dağ kenarında bir evde oturuyor. Bu yüzden camlarına bakan doğrudan bir mikrofon bağıntısı güç kuruldu. Biz düzeni kurduğumuzda Verdad ile Hagerstrom evden dışarı çıkıyordu. Oradan doğruca havaalanına gittiler."

"Ne?" diyen Sharp şaşırmış bir sesle yeniden sordu, "LAX'a mı gittiler?"

"Hayır, oraya değil; buradaki Orange ilçesi John Wayne havaalanına gittiler. Şimdi, uçuşu bekliyorlar."

"Ne uçuşu? Nereye gidiyorlar?"

"Las Vegas'a. Oraya giden ilk uçağa bilet aldılar. Saat sekizde kalkıyor uçakları."

"Neden Las Vegas'a gidiyorlar?" diyen Sharp bu sorusunu Cringer'den daha çok kendisine sorar gibiydi.

"Belki de sonunda onlara söylenene uyup bu vaka üzerinde çalışmaktan vaz geçtiler. Olasılıkla kısa bir tatile çıkıyorlar..."

"Sen olsan valizlerini toplamadan tatile çıkmazsın. Onların

doğruca havaalanına gittiklerini bana söyledin. Bunun anlamı, giysilerini değiştirmek üzere bile evlerine uğramadıkları demektir. Öyle değil mi?"

Cringer, "Evet. Doğruca havaalanına gittiler" diyerek patronunu doğruladı.

"Tamam, çok iyi" diyen Sharp birdenbire heyecanlanmıştı. Ekledi, "Şu halde onlar Shadway ile Bayan Leben'e bizden önce ulaşmak istiyorlar. Las Vegas'ta bir yeri aramak üzere ellerinde yeterli nedenleri var." Bir kez daha Shadway'i yakalama şansını ele geçirmişti Anson Sharp. Bu sefer piçi elinden kaçırmayacaktı. "Sekiz uçağında yer varsa, oraya iki adamını bindirmeni istiyorum" diye buyurganca konuştu.

"Evet, efendim."

"Benim burada Palm Springs'te adamım var. Biz de olabildiğince çabuk Las Vegas'a gideceğiz. Verdad ile Hagerstrom'un izlenmesini sağlayın."

Telefonu kapatan Sharp bu kez hemen Jerry Peake'in odasını aradı.

Dışarda fırtına kuzey yönünde gürlüyor ama güneye doğru hareket edip Coachella vadisini geçerken sesi hafifliyordu.

Peake telefona yanıt verirken pek yorgun bir sesle konuştu.

Sharp ona sıkı talimat verdi, "Saat neredeyse yedi buçuk oluyor. On beş dakika içinde hazır ol."

"Ne oluyor ki?"

"Shadway'in arkasından Las Vegas'a gidiyoruz. Bu sefer şanslı olan bizleriz."

Çalınmış araba kullanmanın sakıncalarından biri, arabanın mekanik durumundan hiçbir zaman emin olamayacağımızdır. Öyle bir arabayla yola çıkmadan önce, sahibinden aracın güvenlik garantisini ve bakım tarihçesini isteyemezsiniz.

Ben, çalınmış Merkur ile Baker kasabasından yola çıktıktan altmış kilometre sonra araba, daha önce eyaletler arası yola gi-

rerken yaptığı gibi öksürmeye, vızlamaya ve titremeye başladı. Ancak bu kez araba stop edene kadar öksürmeleri kesilmedi. Ben arabayı yolun kenarındaki toprak şeride çekti. Orada motörü yeniden çalıştırmak istedi ama başarılı olamadı. Tüm yapabildiği kontağı çevirip aküyü zayıflatmak oluyordu. Ardından şiddetli yağmurun altında duran arabada umutsuzluklar içinde oturup kaldı.

Oysa, umutsuzluğa teslim olmak Ben'in stili değildi. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra aklında bir plan geliştirdi ve ne denli yetersiz olursa olsun planını yürürlüğe koydu.

.356'lik Magnum tabancasını kemerinin arasına soktu. Silahı gizlemek üzere gömleğini kot pantolonun üzerine çıkardı. Av-tüfeğini yanına alamayacaktı. Onu yitirmek zorunda kaldığı için fena halde üzüldü.

Merkur arabanın yanıp sönen uyarı lambalarını yaktı ve sert yağmurun altınaçıktı. Büyükşansla şimşek çakışları doğu yönüne doğru uzaklaşmıştı. Fırtınanın neden olduğu alacakaranlıkta arızalı arabanın yanında ayakta duruyor, bir eliyle yağmura karşı siperlik yapıp yaklaşan farların görüldüğü batı yönüne bakıyordu.

15 numaralı eyaletler arası karayolunda şu anda pek az trafik vardı. Birkaç kararlı kumarbaz haç yerine kıyamet kopsa da gitmek ister gibiydiler. Gene de, yolda daha çok kamyon trafiği görülüyordu. Ben ellerini sallıyor ve yardım isteyen işaretler yapıyordu. Oysa, iki araba ile üç kamyon yavaşlamadan geçip gittiler. Tekerlekleri asfaltın üzerindeki su birikintilerini yarıp geçerken arkalarına doğru saydam su izlerini uçuruyordu. Araçlardan bazısı Ben'in üzerine su fışkırtarak adamın görünüşünü daha da kötüleştirdiler.

İki dakika sonra bir başka on sekiz tekerlekli kamyon göründü. Araç sanki Noel kutlaması için süslenmiş gibi pırıl pırıl ışıklar içindeydi. Ancak Benny'yi rahatlatır şekilde hız kesti ve Merkur arabanın arkasına gelip durdu.

. Ben kamyona doğru koştu ve sürücünün yanındaki camdan sıcak bir gülümseyişle kendisine bakan palabıyıklı adama baktı.

Yağmur ve rüzgârın gürültüsü arasında sürücüye doğru, "Araba bozuldu!" diye bağırdı.

"En yakın tamirci geride, Baker kasabasında!" diye bağırarak yanıtlayan sürücü ekledi, "Sen en iyisi karşıya geç ve oraya giden bir arabaya binmeye çalış!"

"Tamirci bulup arabayı yaptıracak zamanım yok! Olabildiğince çabuk Las Vegas'a gitmeliyim!" diyen Ben yağmur altında beklerken uydurduğu yalanı söyledi, "Karım oradaki hastahanede yaralı. Belki de ölüyor!"

"Tanrı'm! En iyisi kamyona binmen! Haydi gel!"

Ben kamyonun yolcu kapısına doğru koşarken iyiliksever sürücünün kötü hava koşullarına karşın gaza basması ve Las Vegas'a rekor sayılacak bir zamanda ulaşması için dua ediyordu.

Yağmur altında kırbaçlanan Mojave çölündeki yolun son kesiminde, fırtınanın oluşturduğu alacakaranlık ve şimdi yaklaşan gecenin karanlığı içinde Rachel yalnızlıklara hiç de yabancı olmadığı halde şu anda kendisini her zamankinden daha da yalnızmış gibi duyumsuyordu. Yağmur son iki saattir hiç aman vermemişti. Genç kadın doğu yönüne doğru gittiği için özellikle o tarafa ilerleyen fırtınanın göbeğinde kalıyordu. Arabanın sileceklerinin boş takırtısı ve tekerlerin ıslak yol üzerinde çıkardığı şapırtılı sesler, kumaş değil ama yalnızlığı dokuyan bir dokuma tezgahının sesini andırıyordu.

Genç kadın yaşamının çoğu zamanını yalnızlık ve fiziksel olmasa bile duygusal yönden yalıtılmışlık içinde geçirmişti. Rachel doğduğunda, annesi ile babası birbirlerine dayanamadıklarını öğrenmiş oysa dinsel nedenlerle boşanmayı düşünmemişlerdi. Bu yüzden Rachel'in ilk yılları, ebeveynlerinin birbirine güvenikliğini yeterince gizlemedikleri sevgisiz bir ortamda geçmişti. Daha da kötüsü, ana ve babasından ikisi de çocuğu ötekinin evladı olarak görmüş ve ona karşı da güveniklik duymuşlardı. Böylece ebeveynleri ona görev dışında hiçbir sevgi gösterisi yapmamıştı.

Yeterince büyüyünce Rachel bir Katolik okuluna gönderilmiş ve orada yatılı olarak okumuştu. Yalnızca tatillerde ayrıldığı okulda on bir yıl kalmıştı. Rahiplerin yönettiği Katolik okulunda pek az arkadaş edinmiş, hiçbiri ile samimi olamamıştı. Nedeni, kendisini değerinden az görmesi ve kimsenin onunla arkadaşlık kurmak istemeyeceğini düşünmesiydi.

Liseyi bitirdiği yaz, yüksek okula girmeden önce annesiyle babası yaptıkları bir iş yolculuğundan kente dönerlerken uçağın düşmesi sonucu ölmüşlerdi. Rachel, annesinin evlenmeden önce mirasla edindiği serveti babasının tekstil işine yatırım yaparak büyüttüğünü sanıyordu. Oysa, vasiyetname ortaya çıkınca ailenin iflas halinde olduğu ve hepsinin sürdürdüğü yüksek düzeydeki yaşamın, kazanılan her doları kemirdiği anlaşılmıştı. Gerçek anlamda parasız kalan Rachel, Brown üniversitesi'ne kaydolma planlarını iptal edip garson olarak çalışmaya başlamıştı. Bir pansiyonda kalıyor ve Kaliforniya'nın vergilerle desteklenen ucuz öğretim sistemi içinde gösterişsiz bir eğitim almak üzere para biriktiriyordu.

Sonunda, aradan bir yıl geçtikten sonra yüksek okula başladığında gene arkadaş edinememişti. Çünkü garsonluk etmeyi sürdürmek zorundaydı. Yüksek okullardaki arkadaşlığın oluştuğu ders dışı etkinliklere katılacak zamanı bulunmuyordu. Üniversiteyi bitirip mezuniyet çalışmalarına başladığında Rachel en az sekiz bin yalnızlık gecesini de öğrenmiş bulunuyordu.

O durumda Rachel, bir vampirin kana gereksindiği gibi kendisinin gençliğine muhtaç olan ve onu eşi yapmaya karar veren Eric'e kolay bir yem olmuştu. Eric, ondan on iki yaş büyüktü ve Rachel'in yaşıtlarına oranla kızın kalbini çalacak şeyleri çok iyi biliyordu. Yaşamında ilk kez genç kıza istendiğini ve özel bir kişi olduğunu duyumsatmıştı. Aradaki yaş farkı düşünülürse, belki de Rachel Eric'te yalnızca bir kocanın değil, hiç tanımadığı bir babanın sevgisini verecek kişiyi de görmüştü.

Kuşkusuz sonuç beklenenin çok daha altındaki bir düzeyde gerçekleşmişti. Genç kadın, Eric'in kendisini değil de simgeledi-

ği şeyi; yani canlı, sağlık dolu ve enerjili gençliği sevdiğini anlamıştı. Kısa sürede evliliklerinin kendi ana babalarınınki gibi sevgiden yoksun olduğu ortaya çıkmıştı.

Daha sonra genç kadın Ben'i bulmuştu. Yaşamında ilk kez yalnız değildi artık.

Ama şimdi, Benny kendisinden uzakta olunca, Rachel onu bir kez daha görüp göremeyeceğini bilmiyordu.

Mercedes arabanın silecekleri tekdüze bir ritmle tak tak sesler çıkarıyor ve tekerlekler tek notalı bir ezgiyi, yalnızlık ve umutsuzluğun boşlukla dolu şarkısını söylüyordu.

Genç kadın hiç değilse bundan sonra Eric'in ona ve Ben'e tehlike oluşturmayacağını düşünerek kendisini rahatlatmaya çalıştı. Kuşkusuz kocası onca çıngıraklı yılanın sokuşundan sonra ölmüş olmalıydı. Ama, adamın genetik yönden değişmiş bedeni öylesine büyük dozdaki tehlikeli zehiri güvenli kimyasal işlemlerle ayrıştırıp tehlikesiz hale soksa ve Eric ikinci kez ölümden dönmüş olsa bile adam belli ki hem fiziksel hem de akılsal yönden yozlaşmıştı. (Genç kadın, Eric'in ıslak zemine diz çöküp canlı yılanları afiyetle yediğini gözlemlemişti. Bu durum, o anda gökte çakan şimşekler kadar kötü bir görüntüyü oluşturuyordu.) Eğer adam çıngıraklı yılanlardan kurtulursa, büyük olasılıkla çölde kalacak, artık bir insan değil de hayvan gibi bir şey olacak, kambur sırtı ve çöle sürünen karnı ile çölde gezecek, oradaki sürüngenleri yiyerek beslenecek, karşılaştığı her hayvana karşı tehlike yaratırken Rachel'e bir şey yapamayacaktı. Ve eğer onda bir zekâ pırıltısı kalmışsa ve şimdi de Rachel'den öç almak istiyorsa bile, çölden çıkıp uygarlığa gelişi olanaksızlaşmıştı. Eğer bunu denerse çevrede bir heyecan (panik ve korku) yaratacak; peşinden kovalanacak, yakalanacak ya da öldürülecekti.

Gene de... Şu anda Rachel, Eric'ten korkuyordu.

Adamın kendisini çöldeki kuru vadinin tabanında ve daha sonra tabandan yukarı çıkarken kovalarken sabit bakışlarla yiyecekmiş gibi bakışını, daha sonra yılanlarla uğraşırken onları süzüşünü anımsadı. Bu bakışlarda tuhaf bir şey vardı... Sanki

adam efsanevi bir özellik; güçlü, doğaüstü, ölmeyen ve durdurulamayan bir kişinin niteliğini kazanmış gibiydi.

Genç kadın kemiklerinin iliğinden tüm bedenine yayılan bir ürküyle titredi.

Bir dakika sonra arabayı kullanarak bir tepenin üstüne doğru tırmandığında yolculuğunun sonunun yaklaştığını gördü. İlerde aşağıda, geniş ve karanlık bir vadinin ucunda yağmurun arasından Las Vegas mucize dolu bir görüntüyle parıldıyordu. Kent, her rengin çeşitli tonlarıyla öylesine çok ışıkla doluydu ki, gerçekte yirmide biri olmasına karşın New York'tan büyük görünüyordu. En az yirmi kilometre kadar uzaklıktan genç kadın tüm parıltılı otelleri, gazino ve kumarhaneleriyle Strip bulvarını ayırt edebildi.

On beş dakika kadar süre sonra Rachel, Mojave çölünün son boşluklarını da aşarak Güney Las Vegas bulvarına girdi. Burada yağmur sularıyla aynalaşmış yolun zemininde mor, pembe, kırmızı, yeşil ve altın renkli neon lambalarının yansımaları, lambaların ışıklarıyla birlikte görülüyordu. Bally'nin Grand otelinin önüne doğru arabayı süren Rachel otel girişindeki üniformalı bekçi ve otopark görevlilerini görünce, duyduğu rahatlıktan gözleri yaşarır gibi oldu. Otelin birkaç konuğu kapının önündeki üstü kapalı yerde ayakta duruyordu. Fırtınalı günde saatlerdir karayolunda içinde sanki hiç kimse yokmuş gibi geçen arabaları gördükten sonra, yabancı olsalar bile bazı insanları görebilmek ne güzeldi.

Başlangıçta Rachel içinde değerli Wildcard dosyası bulunan naylon torbayla Mercedes arabayı bir otopark görevlisine bırakmakta duraksadı. Ama içinde buruşuk ve bazısı yırtık kâğıtlar bulunan bir çöp torbasını kimsenin çalmayacağını düşündü. Üstelik araba genel park yerlerine oranla otelin otaparkında daha çok güvencede olacaktı. Rachel arabayı görevliye teslim etti ve çıkış için makbuz aldı.

Eric'ten kaçarken burkulmuş olan ayak bileği hemen hemen iyileşmiş gibiydi. Baldırında zonklayıp yanan pençe izleri de

daha az acıyordu. Genç kadın otele biraz aksayan bir yürüyüşle girdi.

Bir an için geride bıraktığı fırtınalı saatler ile gazino ve kumarhanenin atmosferinin zıtlığı karşısında şaşkınlığa düşer gibi oldu. Burası parıldayan avizelerin, kadifelerin, bir yüzü kabartmalı brokar kumaşların, peluş halıların, mermerlerin, iyice parlatılmış prinç eşyaların ve yeşil çuhaların dünyasıydı. Ve burada, rüzgârlarla yağmurların sesi; Bayan Şans'ın uyarıcı kükremelerinin, oyun makinelerinin zillerinin ve yemek salonundaki gürültülü rok grubunun müziğinin arasından duyulmuyordu.

Rachel giderek kendi görünüşünün çevrede merak konusu oluşturmaya başladığını ayırt etti. Kuşkusuz herkes içki içecek, gece klübünde gösteri izleyecek ya da kumar oynayacak biçimde giyinmemişti. Salonda kokteyl elbisesi giyinmiş kadınlar ve smokinli erkekler vardı. Oysa, çoğu kişi sıradan giysiler içindeydi: Poliyester kumaştan tatil giysileri, kot pantolon ve gömlek giyinmiş kişiler de bulunuyordu. Ama kimse Rachel gibi yırtık ve kirlenmiş bir gömlek, rodeo yarışmasına katılanlarınkine benzer bir pantolon giyinmiyordu. Ve hiç kimsenin yüzü onunki gibi kirli, saçları onunki kadar dağınık değildiler. Dünyadan kaçan Las Vegas sakinleri bile TV haberlerini izlemiş ve tüm Güneybatı Amerika'da aranan kaçak kadının resmine dikkat etmiş olabilirdi. Rachel'in şu anda en az gereksindiği şey dikkatleri üzerine çekmekti. Ne iyidir ki, kumarbazlar aklı tek şeye eren kişilerdir. Kumar oynama uğraşını soluk almanın bile önünde tutarlar. Şimdi çoğu kumarbaz ona bir kez bakıp başını çeviriyor, artık Rachel ile bir kez daha ilgilenmiyordu.

Genç kadın gazinodan uzaklaşıp genel telefonların bulunduğu yere doğru ilerledi. Danışmayı arayıp Whitney Gavis'in telefon numarasını öğrendi. Telefonunun ilk çalışından sonra adam yanıt verdi. Ve kadın soluksuz kalarak konuştu, "Bağışlayın, beni tanımazsınız. Adım, Rachel..."

Onun sözünü kesen adam, "Benny'nin Rachel'i" dedi.

Genç kadın şaşırarak yanıtladı, "Evet."

"Seni tanıyorum, her şeyini biliyorum." diyen adamın sesi şaşılacak derecede Benny'ninkine benziyordu: Sakin, ölçülü ve güven vericiydi. "Haberleri bir saat önce dinledim. Güvenlik sorunu hakkındaki o öyküyü izledim. Ne büyük saçmalıktır o, Tanrı'm! Ben'i tanıyan hiç kimse öyle bir öyküye inanamaz. Neler olduğunu bilemiyorum ancak sizlerin buraya gelip benden yardım isteyeceğinizi ve burada kalabileceğini düşündüm."

Rachel açıkladı, "Benny burada değil ama beni Las Vegas'a o gönderdi."

"Daha fazla anlatma. Bana yalnızca şu anda nerede olduğunu söyle."

"Grand Otel'deyim."

"Şimdi saat sekiz. Oraya on dakika sonra varırım. Sen çevrede dolanma. O tür gazinolarda sürekli kontroller yapılır. Orada dolaşırsan kapalı devre televizyonunda görünebilirsin. Ve akşam haberlerini izlemiş biri olabilir. Talimatımı anladın mı?"

"Evet. Ama, tuvaletlere gidebilir miyim? Berbat durumdayım. Elimi yüzümü yıkamak ve biraz toparlanmak isterdim."

"Kuşkusuz tuvaletlere gidebilirsin. Yalnızca gazinoya girme. Ve on dakika sonra şimdiki yerine dön. Çünkü seninle orada buluşacağım. Genel telefonların olduğu yerde TV kameraları bulunmaz. Kendine dikkat et, evlat."

"Bekle, kapama!"

Whitney, "Ne oldu?" diye sordu.

"Nasıl bir insansın? Seni nasıl tanıyacağım?"

"Merak etme, evlat. Seni ben tanıyacağım. Benny resmini bana öyle sık gösterdi ki, o görkemli yüzün tüm beyin hücrelerime kazınır gibi oldu. Kendine özen göstermeyi unutma."

Telefon hattında bir suskunluk oldu. Ve Rachel telefonu kapadı.

Genç ajan Jerry Peake, efsane adam olmayı isteyip istemediğini bilmiyordu, artık. Efsane adam olsun ya da olmasın, SGA'da çalışmayı istiyor muydu? O kadar kısa sürede öyle çok

şey olmuştu ki... Olanları kafasında doğru düzgün sıraya koyamıyordu bile. Kendisini bir zamanlar panayırlarda bulunan döner varillerin içindeymiş gibi duyumsuyordu. Ancak şimdiki varil en çılgın operatörün yüreklenebileceğinin beş katı hızla dönüyordu. Ve kendisi asla varilin içinden çıkamayacaktı. Ayaklarının üzerine basıp dengede kalabileceğinden bile emin değildi.

Patronu Anson Sharp onu daldığı derin uykudan kafasına taşla vurur gibi uyandırmıştı. Ama, aldığı ivedi soğuk duş bile genç adamı kendine getirememişti. Palm Springs havaalanının servis yollarında sirenleri çalarak ve arabanın tepesinde bulunan yanar söner sinyal ışığını çalıştırarak dolaşmak da genç ajana kötü bir düş gibi geliyordu. Saat 8,10'da havaalanına yakında bulunan Deniz Piyade eğitim merkezinden iki motörlü küçük bir uçak, Savunma Güvenlik Ajansı'nın yardımına koşmak üzere Anson Sharp'ın telefonla ricası üzerine gelmiş ve onları bekliyordu. Uçağa bindiler ve fırtınaya doğru uçak hemen havalandı. Ateşli askeri pilotun alana fırtınaya karşın inişi, fırtınayla birlikte gelen sert rüzgâr ve şiddetli yağmurun hırlaması arasında gözükara havalanışı sonunda genç ajanın uykusunu iyice kaçırmıştı. Peake artık iyice uyanıktı ve şimdi uçakta oturduğu koltuğun kollarını öyle sıkıyordu ki, parmak boğumları koltuğun deri kolunun içine saplanacakmış gibi oluyordu.

Anson Sharp ona ve ajan arkadaşı Nelson Gosser'e, "Eğer şanslı olursak, Las Vegas'ın McCarran havaalanına iki polisten on, on beş dakika önce varmış bulunacağız. Verdad ile Hagerstrom adlı dedektifler alana indiklerinde onları sıkı bir gözetim altına alacağız" demişti.

Palm-Springs'in John Wayne havaalanından Las Vegas'a saat sekizde kalkması gereken uçak, sekizi on dakika geçtiği halde şimdi de havalanmamıştı. Oysa pilot yolculara uçağın hemen kalkacağı yolunda güvence vermişti. Bu arada yolcuların iyi zaman geçirmelerini sağlamak üzere hostesler onlara içki, fındık fıstık ve naneli şekerlemeler sunuyordu.

Reese, "Severim fındık fıstığı... Ama, bana hiç sevmediğim bir şeyi anımsatıyorlar şimdi" dedi.

Julio sordu, "Neymiş o?"

"Uçmak."

"Ama, kısa bir uçuş olacak."

"Bir kişi polis mesleğini seçerse, tüm haritayı katedecek uçuşları yapmayı beklememelidir."

Yatıştırıcı bir sesle konuşan Julio Verdad, "En çok kırk beş, elli dakikalık bir uçuş olacak" dedi.

Uçmaya karşı yaptığı çıkışı arkadaşının yanlış algılayacağını düşünen Reese şöyle yanıtladı, "Ben şimdi de bu işin içindeyim, Julio. Ancak, Las Vegas'a bir vapur yolculuğunu yeğlerdim."

Saat 8,12'de uçak pistte yol almaya başladı ve havalandılar.

Çölde uzanan karayolunda kırmızı renkli pikabı süren Eric Leben, kilometreleri aşıp ilerlerken arabayı kullanmak üzere gerekli olan bilinci koruyabilmek üzere büyük savaşım veriyordu. Tuhaf düşünceler sürekli aklına hücum etmekteydi: Arabayı bırakıp karanlık çölde saçlarını rüzgârla dalgalandırarak, yağmurun altında çıplak tenini yıkayarak, hayvanlarınkine benzer kızgın ve şiddetli cinsel istekler duyarak ve giysilerini çıkarıp çıplak kalarak koşmak istiyordu. Bu arada daha önce yaşamış olduğu deneyimlerin anıları aklına gelmekteydi. Eğer bu özlemler ve anıların kışkırtmacalarına kapılırsa, biraz önce dinlenme tesislerinde yaptığı gibi insanaltı düzeydeki eylemlere dönecek ve arabayı yolun dışına doğru sürecekti. Bunu istemiyor, kışkırtmacalaraa direnmeye çalışıyor ve tüm dikkatini şu anda önünde uzanan yolda yoğunlaştırıyordu. Birkaç kez görüşü bulanıklaşmasına, soluğu hızlanmasına ve bilinçsizlik haline düşüşe pek yaklaşmasına karşın sonunda durumunu korumayı başarabildi.

Karayolunda kullandığı araçla ilerlerken Eric uzun süre kendisinde olağandışı değişiklikler gerçekleştiğini duyumsadı. Ama bir an geldi ki, bedeni birbirine sıkıca sarılan ve çılgınlar

gibi çırpınıp çabalayan kurtçuklardan oluşan bir top durumuna girer gibi oldu. Dikiz aynasında birbirlerine hiç de uymayan ve normal insanlarınkine hiç benzemeyen gözlerini gördüğünden beri, Eric kendisine bakmaya cesaret edemiyordu. Çünkü mantıklı olma durumunun tehlikeye düştüğünü görüyordu. Ancak istese de istemese de direksiyon simidini kavrayan ellerini şimdi de görebiliyor ve onlarda oluşan değişikleri ayırt edebiliyordu: Bir süre için uzamış parmakları kısalmış, kütleşmiş, çengele dönüşmüş tırnakları bir dereceye kadar küçülür gibi olmuş ve başparmağı ile işaret parmağı arasındaki ağ gibi kesim kaybolmuştu. Sonra işlem geriye dönmüş; elleri yeniden büyüyerek parmak boğumları irileşmiş, ve tırnakları eskisinden daha sivri ve kıvrık bir görünüm kazanmışlardı. Şu anda elleri koyu renkli ve lekeli taneyle, canavarlarınkine benzer pençeleriyle öyle korkunçtu ki, Eric onlara bakmamak için gözlerini yoldan hiç ayırmadan sabit bakışlarla hep ileriye bakıyordu.

Eric'in kendi görünüşüyle yüz yüze gelememesi yalnızca neye benzediğinden korkmasıyla sonuçlanmıyordu. Evet, görünüşünden korkuyordu. Ama, aynı zamanda değişmesinden hasta ve kaçıkça bir zevk alıyordu. Hiç değilse şimdilik pek güçlü, şimşek gibi hızlı ve ölümcül bir hale girmişti. İnsana benzemez görünüşü dışında, her oğlan çocuğun düşlediği ve her gelişmiş erkeğin tümüyle aklından silemediği saldırgan bir insan, kesinlikle büyük güç sahibi ve durdurulamaz öfkeli bir kişi haline gelmiş bulunuyordu. Kendi kendisine bunların üzerinde durmak için izin vermemeliydi. Çünkü güçlülüğe ilişkin kurduğu fanteziler onun hayvan düzeyine inişini hızlandıracaktı.

Şimdi kanı, kasları ve kemiklerindeki o tuhaf ve hoş olmayan yanma her an kendisiyle birlikteydi ve saat saat giderek yakıcılaşıp artıyordu. Daha önce bu sıcaklıkla kendisinin ergiyip yeni şekillere dönüştüğünü duyumsar gibi olmuştu. Oysa şimdi, her an parmak uçlarından başlayarak alevler içinde kalacağını düşünüyordu. Bu durumunu da kendisi "Değişme Alevleri" diye adlandırıyordu.

Ne iyidir ki, değişmesi ilk başladığında gücünü kesen ağrı zonklamaları artık onun bir parçası gibiydiler. Ara sıra içinde bir sancı doğuyor, bir an ağrılar onu bıçaklar gibi oluyor ve onların hiçbiri eskisi kadar acı vermeden bir, iki dakika sürüp geçiyordu. Belki de son on saat içinde şekilsizlik kendisinin genetik yönden programlanmış bir özelliği haline girip onun içinde doğal duruma gelmiş; soluk alma, düzenli kalp atışı, sindirim ve dışkılama gibi giderek ağrısız işlevleri oluşturmaya başlamıştı.

Şimdi tek acı çektiği ağrıları, çevrimli olarak duyduğu şiddetli açlıktan kaynaklanmaktaydı. Oysa ki, bu ağrıları daha önceki yaşamında açlıktan dolayı duyumsadığı hislere hiç benzemiyordu. Bedeni eski hücrelerini yıkıma uğratır ve çılgınca bir hızla yeni hücreleri oluştururken, işlemi yürütmek üzere her an pek fazla yakıta gereksiniyordu. Şimdi her zamankinden daha sık idrar yaptığını ve her seferinde aracı yolun kenarına çekip idrar torbasını rahatlatmaya çalışırken idrarının daha yoğun amonyak ve diğer kimyasal maddelerinin kokusunu içerdiğini ayırt ediyordu.

Şu anda, karayolunda bir tepeye doğru tırmanmak üzere aracı süren Eric tepeye tırmandığında ansızın kendisine Las Vegas'ın parıltılar saçan görkemli görüntüsü karşısında buluyor, aynı zamanda midesi açlıktan mengeneyle sıkıştırılmış gibi oluyor ve tüm sindirim organları oldukları yerlerde sertçe bükülmüş gibi yanmaya başlıyordu.

Pikabı karayolunun yanında uzanan toprak şeride doğru süren Eric, frene basıp arabayı durdurdu. El frenini aradı, buldu ve iyice çekti.

Midesindeki ilk ağrı zonklamalarıyla birlikte inlemeye başladı. Şimdi gırtlağında guruldama sesleri duyuyor ve kendi üzerindeki denetimi hızla yok olurken hayvansal gereksinimleri daha şiddetli ve karşı konulması daha güç bir hale geliyordu.

Neler yapabileceğinden kendisi de korkuyordu. Belki de arabayı bırakıp avlanmaya çıkabilirdi. Burada, Las Vegas'a üç, beş kilometre uzaklıkta yolu izi olmayan bomboş alanda kaybolabi-

lirdi. Daha da kötüsü; tüm zekâ düzeyi sıfıra inebilir, tümüyle içgüdüleriyle hareketlenerek karayoluna çıkıp geçen bir aracı durdurabilir, haykıran sürücüyü dışarı çekerek onu paramparça edebilirdi. Ama, başkaları kendisini görür ve böylece Rachel'in Las Vegas'ta gizleneceği harap motele varması olanaksızlaşırdı.

Eric'i Rachel'e ulaşmaktan hiç şey engellememeliydi. Genç kadını düşünmesi adamın çevreye bakan bakışlarındaki görüntüye hafif kan kırmızısı bir renk getirdi. Ve yağmurun altında iyice ıslanmış arabanın içinde oturan Eric'in ağzından hiç de engelleyemediği bir öfke feryadı yükseldi. Rachel'den öcünü almak ve kadını öldürmek isteği, çöle çıkıp koşma içgüdüsel devinimlerine karşı direnme konusunda ona yeterli gücü sağladı. Karısından intikam alma olasılığı Eric'i aklı başında ve doğru yolu izler durumda tuttu.

İçinde uyanan büyük açlığı bastırmak üzere umutsuzca bilincin egemenliğine sığınırken arabanın arka koltuğunun arasındaki açık bagajda bulunan Styrofoam markalı soğutucuya doğru uzandı. Dinlenme tesisinde araca binerken soğutucu dikkatini çekmiş ama içinde ne bulunduğuna bakmamıştı. Soğutucunun kapağını kaldırdı ve biraz rahatlayarak kovboy ile kız arkadaşının Las Vegas'a yaptıkları yolculuk için bir piknik hazırlığı yapmış olduklarını gördü. Soğutucuda plastik torbalara sarılı durumda yarım düzine sandiviç, iki elma ile altı kutu bira bulunuyordu.

Ejderhalarınkine benzeyen elleriyle Eric plastik torbayı yırttı parçaladı ve sandiviçleri olabildiğince çabuk yemeye başladı. Birkaç kez boğulur gibi oldu. Tükürükleriyle bulanmış et ve ekmek parçalarını öğürüp ağzına çıkardı ve onları daha iyi çiğnemek üzere dikkatini yoğunlaştırdı.

Sandiviçlerden dördü az pişirilmiş rosto et dilimleriyle doldurulmuştu. Yarı pişirilmiş etin tadı ve kokusu Eric'i dayanılmaz bir heyecana boğuyordu. Keşke etler çiğ ve kanı damlar durumda olsaydılar. Eric dişlerini yaşayan bir hayvanın etine batırmayı ve onun bedenini paramparça etmeyi diledi.

Diğer iki sandiviçte gravyer peyniri ile hardal vardı. Eric onları da yedi. Çünkü, olabildiğince çok yakıt almaya gereksiniyordu. Oysa, et tadı ve taze kan kokusu olmadığı için bu sandiviçlerden pek hoşlanmamıştı. Birdenbire koyboyun kan kokusunu anımsadı. Daha da iyisi, kadının gırtlağından ve memelerinden emdiği yoğun bakırsı tadlı kanın kokusuydu. Bu heyecanlı anıları yeniden yaşayan Eric ıslık çalar gibi sesler çıkarmaya ve oturduğu ön koltukta ileri geri sallanıp bükülmeye başlamıştı. Çılgınca açlıkla iki elmayı da yedi. Ancak, irileşmiş çeneleri ve yeniden şekillenmiş diliyle iyice sivrilmiş dişleri meyve tüketmeye hiç de uygun değillerdi artık...

Bütün biraları boğulur gibi olarak ve lıkır lıkır sesler çıkararak içti. Sarhoş olmaktan korkmuyordu. Çünkü yarışır gibi çalışan metabolizmasıyla bedeninin hiçbir etki altında kalmadan aldığı tüm alkolü yakabileceğini bilmekteydi.

Soğutucunun içindeki tüm yiyecek ve içecekleri bitirdikten sonra bir süre soluklandı. Ön camdaki su tabakasına aptalca bakışlarla baktı. İçindeki hayvan şimdilik doyup yatışmıştı. Kovboyu ve cinsel ilişkide bulunduktan sonra öldürdüğü kadını aklının gerisinde dumanlı anılar içinde canlandırdı.

Ve üstüne kara manto gibi geceyi giyinmiş olan çölün üzerinde cehennem alevleri parlamaya başladılar.

Bunlar cehenneme açılan kapılar mıydı? Eric'in ölümü yenerek kaçmaya çalıştığı yazgısının lanetli çağrıları mıydı yoksa?...

Solundan karayolunun üzerinden birkaç araba ile kamyon geçti. Hepsi, Las Vegas'a gidiyorlardı.

Ağır ağır Eric de Las Vegas'a oradaki Olden Sand İnn'de alacağı intikam ile randevusuna bağımlı olduğunu anımsadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

En Karanlık

Gece bir öpücük kadar tatlı olabilir;
Gene de, bu öylesi bir gece değildir.

— Sayılı Üzüntüler Kitabı

34

Kesişen Yollar

YÜZÜNÜ yıkayıp karışmış ve başına yapışmış saçlarını biraz düzelttikten sonra Rachel genel telefonların bulunduğu yere döndü ve deri kaplı bir sıraya oturdu. Burada otelin lobisinden yaklaşıp merdivenlerden gazino-kumarhaneye inen herkesi görebiliyordu. Çoğu kişi kumar oyunlarıyla hareketli pırıl pırıl salonda bulunurken otelin lobisi de sürekli gelip geçen kişilerle hareketliydi.

Rachel çevreye olabildiğince sezdirmemeye çalışarak tüm erkekleri inceliyordu. Aslında Whitney Gavis'i görünce tanımayı ummuyordu. Çünkü, adamın neye benzediğine ilişkin hiçbir fikri bulunmuyordu. Oysa, genç kadın televizyonda gösterilen fotoğraflarıyla herhangi bir kişinin kendisini tanıyacağından endişeleniyordu. Düşmanlarının her tarafta, çevresinde olduklarını ve kendisine yaklaştıklarını duyumsuyordu. Bu, paranoya durumu ama aynı zamanda bir gerçeklik olabilirdi.

Eğer daha yorgun ve mutsuz olsa, zamanın geçtiğini anımsayabilirdi. Son kez Palm Springs'te uyuduğu birkaç saatlik uyku, genç kadını bugün yaşadığı çılgınca etkinliklere hazırlamamıştı. Bacakları çölde ve kuru vadi tabanında yaptığı koşu ve tırmanışlardan ötürü acıyor; kolları sertleşip kurşun gibi ağırlaşmış bulunuyordu. Boynunun arkasından belkemiğine doğru sinsi bir ağrı yayılmaktaydı. Gözleri kanlanmış ve yanmaya başlamıştı. Baker kasabasında bir paket diet kola satın alarak

Las Vegas'a gelene değin altı kutuyu içip bitirmiş olmasına karşın, ağzı şimdi de kuru ve ekşiydi.

O anda Rachel'in oturduğu sıranın yanına doğru yürüyen Whitney Gavis genç kadını şaşırtarak şöyle konuştu. "Dayak yemiş gibi görünüyorsun, evlat."

Rachel adamın lobide kendisine yaklaştığını görmüştü. Ama onun Whitney Gavis olamayacağını düşünerek dikkatini diğer adamlara çevirmişti. Gavis, Ben'den üç, beş santim daha kısa olmak üzere bir metre yetmiş beş santim kadar boyundaydı ve belki de geniş omuz ve göğsüyle Benny'den daha sağlam yapılı bir insandı. Çuval görünüşlü beyaz bir pantolon ile çok açık mavi pamuklu kumaştan bir gömlek giyinmişti. Ancak, adamın yüzünün sol tarafı sanki kesilmiş ya da yanmış veya her iki olayın birden etkisi altında kalmış gibi kırmızı kahverengi bir yarayla şekilsizleşmişti. Sol kulağı da yamru yumruydu. Adam, sol kalçası felçli ya da daha olası şekilde takma bacak taşırmış gibi sert ve beceriksiz adımlar atarak yürüyordu. Sol kolu da bilek ve dirsek arasında orta yerden kesikti. Kesik organı, kısa gömlek kolundan ortaya çıkıyordu.

Genç kadının şaşkınlığına gülen Gavis şöyle konuştu. "Belli ki, seni kurtaracak macera arayan şövalyenin nasıl bir insan olduğuna ilişkin sözlerle Benny seni uyarmadı: Oysa, istenilmek için ben bazı şeylerimi daha feda edebilirim."

Gözlerini kırpıştıran Rachel, "Hayır, hayır.. Geldiğinize sevindim" diyerek beceriksizce kurulmuş cümlelerle sözünü sürdürdü. "Ne olursa olsun, bir arkadaş bulduğum için sevinçliyim... Yani, demek istiyorum ki... Eminim siz... Oh, lanet olsun! Ortada bir neden yok ki..." Genç kadın ayağa kalkarken adam otururşa onun daha rahat olacağını duyumsamıştı. Ama sonra bunun büyüklük taslar gibi davranış olacağını sezinledi. Ve kendisini kararsızlık içinde bir oturur bir ayağa kalkar durumda buldu.

Bir kez daha gülüp sonra kadının kolunu tutan Whitney, "Rahatla, evlat" dedi. "Gücenmedim ben. Şu ana değin bir insa-

nın görünüşüyle Ben'den daha az ilgilenen bir kişi görmedim. O sizi fiziksel sınırlamalarınızla değil de, ne yapıp ne verebileceğinizle değerlendirir. Bu yüzden haydi şöyle diyelim 'benim tuhaflıklarımdan' size söz etmemesi ona tam uyan bir davranış değil midir? Bu tuhaflıklarıma sakatlıklarım demeye ben karşı çıkıyorum. Ancak senin şaşırman için her türlü nedenin var, evlat."

"Sanırım düşünmüş olsa bile Benny bunlardan bana söz etmeye zaman bulamadı" diyen Rachel sonunda ayakta kalmaya karar vererek ekledi. "Öyle bir aceleyle birbirimizden ayrıldık ki..."

Genç kadın iyice şaşkınlaşmıştı. Çünkü, Benny ile Whitney'in Vietnam'da birlikte bulunduklarını biliyordu. Şu adamın ciddi sakatlıklarını ilk görüşte onun nasıl asker olduğunu anlayamamıştı. Kuşkusuz daha sonra Whitney'in Güneydoğu Asya'ya sağlam bir adam olarak gönderildiğini ve oradaki savaşta koluyla bacağını yitirmiş olduğunu düşündü.

Whitney sordu. "Ben iyi mi?"

"Bilmiyorum."

"Nerede o?"

"Gelip burada benimle buluşacağını umut ediyorum. Ama, bundan emin değilim."

Birdenbire genç kadın Benny'sinin de sürdürdüğü savaşımdan böyle yüzü yaralı ve bir bacağıyla kolu kopuk olarak dönmüş olabileceğini düşündü. Bu düşünce Rachel için yıkıcıydı. Pazar akşamı Ben, 357'lik Magnum tabancayı Vince Baresco'dan aldığından beri, Rachel bilinçaltında onu becerikli, boyun eğmez ve gerçekte yenilmez biri olarak düşünmekteydi. Arada bir genç adam için korkmuş, onu Arrowhead'de yalnız bıraktığı andan başlayarak sürekli Ben'i merak etmişti. Ama genç kadın içinde çok derinde bir yerde sevgilisinin herhangi bir zarara karşı çok dayanıklı ve hızlı olduğuna inanmayı istiyordu. Şimdi Whitney Gavis'in savaştan geri böyle döndüğünü ve Ben ile birlikte çarpışmış olduğunu bilince Rachel ansızın Benny'nin de

bir ölümlü, herkes gibi duyarlı biri olduğunu keşfediyor ve sonunda keşfettiğine inanmaya başlıyordu.

Whitney sordu. "Hey, sen iyi misin?"

"Ben... Ben, çok iyi olacağım" diyen Rachel titreyerek ekledi. "Ama şimdi çok yorgun... ve öyle endişeliyim ki..."

"Her şeyi bilmek istiyorum. Gerçek öyküyü, haberlerde verilenleri değil kuşkusuz..."

"Anlatacak çok şey var. Ama burada olamaz."

"Evet" diyen adam yanlarından geçen kişilere bakarak doğruladı. "Burada olamaz."

"Benny benimle Golden Sand motelinde buluşacak."

"Motelde mi? Evet, kuşkusuz orası gizlenmek üzere iyi bir yerdir sanırım. Birinci sınıf döşenmiş odaları olmasa bile."

"Çok titiz davranacak durumda değilim."

Gavis de arabasını otelin otopark görevlisine emanet etmişti. Otelden çıktıklarında kendi makbuzuyla birlikte Rachel'inkini de görevliye verdi.

Otelin giriş kapısının önündeki üstü kapalı kocaman yerin ötesinde rüzgârla savrulan yağmur geceyi kamçılamaktaydı. Şimşek çakışı kesilmişti. Oysa, yağmurun yağışı hiç değilse otelin çevresinde gri, sıkıcı ve ışıksız değildi. Grand otel girişini saran kehribar ve sarı renkli ışıklar, milyonlarca yağmur damlacığında yansıyor ve sanki erimiş altınların fırtınası Strip bulvarını meleklere uyan bir zırhla kaplıyormuş gibi oluyordu.

Whitney'in oldukça yeni görünüşlü Karmann Chia markalı arabası önce ve onun arkasından kara renkli Mercedes araba getirildi. Genç kadın otopark görevlisinin dikkatini çektiğini bilmesine karşın, direksiyona geçmeden önce arabayı iyice kontrol etmekte ısrarlı oldu. Wildcard dosyasını içeren plastik çöp torbası arka koltuğun üzerinde duruyordu. Ancak Rachel aradığının dosya olmadığını iyi bilmekteydi. Saçmalıyordu: Eric ölmüş ya da insanaltı bir düzeye inmişti. Yaşıyorsa bile yüzlerce kilometre ötedeydi. Kendisini Grand otele kadar izleyemezdi. Buraya gelmiş olsa bile, otelin yeraltı garajına konmuş

arabayı bu denli kısa süre içinde bulmuş ve içine gizlenmiş olamazdı. Bununla birlikte Rachel arabanın içinden sonra bagajına baktı ve orayı da boş bulunca rahatladı.

Sonra, Whitney Gavis'in küçük arabasını Flamingo bulvarında, doğu yönüne döndüklerinde Paradise bulvarında ve daha sonra güneye dönerek Tropicana bulvarına girdiklerinde yakından izledi. Sonunda, Golden San Inn adlı motelin kepenklerle berkitilmiş sığınak sağlayan ortamına vardılar.

Gecenin yağmurla daha da gizleme özelliği kazanmış olmasına karşın Eric Leben, Güney Las Vegas bulvarı ya da kentin yerlilerinin Strip adını verdikleri barok stili süslü ve cafcaflı caddede arabayı kullanmaya cesaret edemedi. Çünkü reklam ışıkları yağmur suyu ile ıslanmış caddeyi şimdi neredeyse iki katı aydınlatmaktaydı. Aracın ön camındaki yağmur suyu tabakası ile kovboy şapkasının öne doğru indirilmiş siperliği bile, Eric'in karabasanlar yaratacak suratını geçen araçtakilere karşı gizlemeye yeterli değildiler. Bu nedenle Eric Leben otellerin bulunduğu en aydınlık kesime gelmeden önce doğu yönüne dönen bir ara sokağa saptı. Bu sokak hiçbir oteli, karnaval ışıkları ve yoğun trafiği olmayışıyla övülürdü. Ve kıvrımlı bir ilerleyişten sonra Tropicana bulvarına erişiyordu.

Dağdaki kulübedeyken Eric, motelin yerini nasıl bulacağını Shadway'in Rachel'e anlatışını dinlemişti. Şimdi öteki bulvarlara göre daha az gelişmiş olan Tropicana'da yolunu bulmakta güçlük çekmiyordu. Tek katlı ve U şekilli binası olan motel bir yüzme havuzunu da içermekte ve U'nun açık ucu caddeye bakmaktaydı. Sıvası lekeli, çatlak ve eskimişti. Güneşle yıpranmış ahşap süsleri boyanmaya gereksiniyordu. Bölgede pek sık görülen katranla kaplı çatısı da kelleşmiş ve yenilenme zamanı gelmişti. Birkaç pencerenin camı kırıktı ve tahtayla kaplanmıştı. Bahçedeki çimi, saz ve kamışlar kaplamıştı. Dökülen ağaç yaprakları ve kâğıt çöpler bir duvara doğru sürüklenip orada top-

lanmıştı. Kırık ve yanmayan bir neon lambası, araba giriş yolunun başında altı metre yükseklikteki çelik bir direğe asılmış durumda batıdan esen rüzgârla sallanmaktaydı.

Golden Sand Inn motelinin her iki yanında iki yüzer metre kadar genişliği olan boş birer alan uzanıyordu. Caddenin karşı tarafında yeni bir site yapım durumundaydı. Betonarme inşaat şeklinin çeşitli aşamaları on iki bina bloğunda gece ve yağmurun içinde iskelet gibi yükselmekteydiler. Pek az arabanın geçtiği yerde bulunan motel kentin güneydoğu ucunda her şeyden yalıtılmış gibiydi.

Işıklar yanmadığına göre, Rachel henüz motele ulaşmamıştı. Genç kadın neredeydi acaba? Eric, pikabı hızla sürmüştü ama gene de Rachel'in kullandığı Mercedes'i geçmiş olduğuna inanamıyordu.

Karısını düşündükçe Eric'in kalbi hızla atmaya başlamıştı. Görüşü de giderek kırmızılara boyanıyor gibiydi. Kan içmenin anıları salyasının akmasına neden oluyordu. İyice aşinası olduğu soğuk öfkesi buzdan kristaller şeklinde tüm bedeninde dolaşıyor ancak mantıklı durumunu koruyabilmek üzere köpekbalıklarınınki gibi iyice sivrilmiş dişlerini birbirine sıkıca bastırıyordu.

Moteli yüz metre kadar geçip aracı yolun çakıltaşlarla kaplı kesiminde kenara sürdü. Arabayı yolun dışına doğru çevirdi ve sanki yolda kayıp da aracı sabaha kadar oraya bırakmış süsünü verdi. Farları söndürüp motoru durdurdu. Kendisiyle yarışan motorun sesi kesilince yağmur daha bir gürültüyle duyulmaya başlamıştı. Yolun doğu ve batı uçlarından gelen arabaların arkası kesilene kadar bekleyen Eric yolcu tarafındaki kapıyı açıp indi ve fırtınaya doğru yürüdü.

Şimdi yolun kenarındaki hızla akan kahverengi suyla dolu drenaj kanalının içinde yürüyor ve çölün devamı gibi olan boş alanda motele doğru yaklaşıyordu. Bir süre sonra koşmaya başladı çünkü bulvar üzerinde bir araba geliyor ve çevrede arkasına gizlenecek bir şey bulunmuyordu.

O anda görülmek korkusuyla Eric bir kez daha giysilerini üzerinden çıkarıp rüzgârın ve gecenin içinde kentin ışıklarından uzaklaşarak ve çöle doğru koşarak kaçmayı diledi. Ama, öç almaya duyduğu büyük gereksinim onu giyimli ve hedefi üzerinde dikkati yoğunlaşmış durumda tuttu.

Motelin küçük bürosu, U şekilli yapının kuzeydoğu köşesindeydi. Büyük boyutlu camlarla kaplı penceresinde Eric ışıksız odanın bir bölümünü; bir koltuğun belli belirsiz şeklini, bir iskemleyi, boş bir kartpostal askısını, bir masa ve masa lambasını, konuk kabul tezgâhını görebiliyordu. Shadway'in Rachel'e kalacağı yer olarak söylediği müdür dairesine olasılıkla bu bürodan geçiliyordu. Eric büronun kapısını açmayı denedi. Kapı tokmağı deriden yapılmış iri bir kılıfın içinde kayboluyordu. Ve beklediği gibi kapı kilitliydi.

Ansızın Eric kapının nemli camında kendisinin belli belirsiz görüntüsünü, sivri dişleri, tuhaf kemik çıkıntıları ve boynuzlu şeytana benzer hayaliyle gördü. Ağzından kaçacak iniltileri zorlukla bastırarak hemen başını başka tarafa çevirip baktı.

Motel odalarının açıldığı bahçeye doğru ilerledi. Bahçede ışık bulunmuyordu. Oysa Eric şaşırtıcı derecede çok ayrıntıyı ve bu arada oda kapısının üzerindeki koyu mavi yağlıboyayı bile görebiliyordu. Kendisi neye dönüşüyorsa, oluşan yaratık belki de bir insandan daha güçlü bir görme yeteneğine sahip olacaktı.

Bahçedeki yürüyüş yolunun üzerinde alüminyum bir gölgelik bulunuyor ve binanın üç kanadına doğru uzanan yıpranmış gezi yolunun üzerini örtüyordu. Gölgelikten aşağı yağmur damlaları sızmış, beton yürüyüş yolunu ıslatmış ve kamışlarla kaplanmış çim alan ise biriken yağmur sularıyla küçük bir havuza dönüşmüştü. Su birikintilerinden geçip üstü kapalı beton yola doğru yürürken Eric'in çizmeleri şapırtılı sesler çıkardılar.

Yüzme havuzunun suyu boşaltılmış ama fırtınanın getirdiği şiddetli yağmur, havuzu yeniden doldurmaya başlamışı. Hafif

eğimli havuz tabanında daha şimdiden otuz santim yüksekliğinde su birikmişti. Suyun altında kaçınılmaz ve belki de göz aldatmacası olarak kızılları ve gümüşi renkleriyle Cehennem Alevleri parlıyor, su düzeyinin altında yanışı nedeniyle alevlerin şekli bozuluyordu.

Cehennem alevlerinin ötesinde, Eric'in içinde korku şimşekleri de çakmaya başlamıştı. Çoğu kesimi boş olan kara görünüşlü havuza bakınca buradan içgüdüsel olarak kaçmak ve motel ile arasına olabildiğince çabuk büyük bir uzaklığı koymak isteğine kapıldı.

Kendisini durdurabilmek üzere Eric hemen arkasını havuza döndü.

Alüminyum gölgeliğin altına girdi. Ama, burada da madeni yüzeye çarpan küçük yağmur damlaları kendisini bir teneke kutunun içerisine sokulup üzerinden kaynak edilmiş gibi klostrofobiye (kapalı yerlerden korkma hastalığı - Çeviren) götürüyordu. U şekilli binanın orta kanadında merkeze yakın yerde bulunan 15 numaralı odaya doğru yürüdü. Oda kapısı kilitliydi. Ancak, kilidin eski ve dayanıksız olduğu anlaşılıyordu. Geriye çekilen Eric kapıya omuzuyla vurdu. Böyle üçüncü hamlesinde yıkıma neden olma eylemi onu öyle heyecanlandırmıştı ki, kendisini kontrol edemeden tiz bir sesle haykırmaya başladı. Dördüncü kez omuz vuruşunda kilit yerinden oynadı ve maden zorlanmasıyla çıkan cızırtılı bir sesle kapı içeri doğru açıldı.

Eric odaya girdi.

Shadway'in Rachel'e moteldeki elektrik devresinin onarıldığını söyleyişini anımsıyordu. Gene de odanın ışıklarını yakmadı. Çünkü Rachel buraya geldiğinde, kendi varlığıyla genç kadını uyarmayı istemiyordu. Üstelik, pek korkunç biçimde gelişmiş görme yeteneğiyle ışıksız odanın boyutlarını ve eşyanın dış hatlarını bir şeye çarpmayacak ve yere düşmeyecek kadar iyi görebiliyordu.

Sessizce itip kapıyı kapadı.

Bahçeye bakan pencereye yaklaştı. Küf kokulu ve kirli per-

deleri üç, beş santim kadar aralayıp karanlık geceye baktı. Burada bahçeyi ve büro kapısını iyi gören bir yerde bulunuyordu.

Rachel geldiğinde, onu görebilecekti.

Genç kadın yerine yerleştiğinde ona gidecekti.

Durduğu yerde beden ağırlığını bir ayağından ötekine sabırsızca aktardı.

Fısıltı gibi, ince ama hevesli bir ses çıkardı.

Kan içmeyi özlüyordu şimdi.

Gözlerini kısarak yola bakan yorgun suratlı ve palabıyıklı kamyon sürücüsü Amos Zachariah Tate, bir zamanlar yabanıl batının bu bomboş çöllerinde at üzerinde dolaşmış ve posta arabalarını soymuş olan birisinin yeniden dirilmişi gibi görünüyordu. Oysa ki, adamın davranışları aynı çağların önde gelen vaazcılarının benzeriydi: Alçak sesle, pek incelikle ve açıkellilikle ama gene de iğneleyici bir dille konuşuyor, tüm suçlamalarını İsa'nın yolunu bırakmış kişilere yöneltiyordu.

Kamyon sürücüsü, Ben'e Las Vegas'a kadar parasız bir yolculuk yapmasını sağlamakla kalmamış; onun yağmurdan iliğine kadar ıslanmış bedenini bir de kamyonun klimasından gelen havayla üşütmemesi için yolcusuna yün battaniye, iki büyük termosunda hazır duran kahvesinden birkaç fincan sıcak kahve, çiklet ile moral yükseltici öğütler vermişti. Adam, Ben'in rahatıyla gerçekten ilgileniyordu.

Üstelik sürücü Amos, Benny'nin uydurduğu fena halde yaralanmış ve Las Vegas'ın Sunrise hastanesinde ölmek üzere olan karısı hakkındaki yalanlarına da inanmıştı. Bu yüzden yasaları kesinlikle hafif almadığını ve hız sınırlamalarına saygı gösterdiğini söylemesine karşın, olaya bir ayrallık tanıyor ve koca aracı böyle kötü havada pek az cesaret edebileceği bir hızla, saatte yüz kilometre ortalamayla sürüyordu.

Kalın yün battaniyenin altına büzülüp kâh kahvesini yudumlayan kâh çikletini çiğneyen Ben, ölüm ve yitiriş hakkında-

ki acılı düşünceleri kafasından geçirirken sürücü Amos'a karşı büyük gönül borcu duyuyordu. Gene de adamın daha yüksek bir hız yapmasını dilemekteydi. Eğer aşk insanların ölümsüzlüğe en yakın olarak umut edebilecekleri bir şeyse (ki bunu genç adam Rachel ile birlikte olduğu zaman düşünmüştü), şu halde ona Rachel'i bulduğu anda ölüme değin mutlulukla sürecek bir yaşamın anahtarı verilmişti. Genç kadın yanında olmadan yaşamın boşluğunu düşününce Ben aracın kontrolünü sürücü Amos'tan almak, adamı bir kenara itip direksiyona geçerek koca kamyonu Las Vegas'a kadar uçurarak götürmek istiyordu.

Oysa, tüm yapabildiği battaniyeye daha sıkı sarınmak ve her an artan ürküyle geçtikleri kilometre işaretlerini izlemek şeklinde oldu.

Golden Sand Inn motelinin bir ay ya da daha uzun süreden beri kullanılmamış olan müdür dairesi bayat kokuyla kokuyordu. Pek güçlü bir koku olmamasına karşın, Rachel birkaç kez burnunu tıkamak zorunda kalmıştı. Eğer genç kadın bu kokuya alışamazsa kusmak zorunda bile kalacaktı.

Müdür dairesinde oturma odası geniş, yatak odası küçük ve banyo minicik bir yerdi. Mutfak da daracıktı ama tümüyle eksiksiz donatılmıştı. Dairenin duvarları on yıllardır boyanmamış gibi görünmekteydi. Halılar yıpranmış ve mutfağın linolyum döşemesi yer yer çatlayıp rengi atmıştı. Dairedeki mobilyalar da lekeli, eski ve çökük görünüşlüydüler. Mutfaktaki ana aygıtlar lekeli, boyaları dökük ya da sararmış durumdaydı.

Kesik koluyla buzdolabına dayanan ve sağlam eliyle dolabın fişini prize sokan Whitney Gavis, "Burası mimarlık dergilerinde gördüklerine pek benzemeyen bir yer ama aygıtlardan çoğu çalışıyor. Üstelik, seni burada aramak kimsenin aklından geçmeyecektir" dedi.

Motele gelip müdür dairesine girene ve ışıkları yakana değin Rachel ona, Benny ile kendisinin tutuklanmasının ardında

yatan öyküyü anlatmaya başlamıştı. Şimdi mutfaktaki formika kaplı, üzeri sigara yanıkları ve gri renkli bir toz tabakası ile kaplı küçük masada otururlarken genç kadın öykünün geri kalanını adama açık seçik ama özet olarak anlatıyordu.

Dışarıda homurdanan rüzgâr yaralı bir hayvan gibi homurdanıp sanki genç kadının anlattıklarını dinlemek ve varsa kendi söyleyeceklerini onun sözlerine eklemek istermiş gibi çizgileri olmayan yüzünü odanın camlarına dayıyordu.

15 numaralı motel odasında, pencerenin yanında ayakta durup da Rachel'in motele gelmesini bekleyen Eric Leben şimdi içindeki değişme alevlerinin daha kızgın sıcaklıkla yükseldiklerini duyumsamaktaydı. Ter dökmeye başlamıştı. Ter taneleri alnından kaşlarına oradan yüzüne doğru, bahçeye düşen yağmur taneleriyle yarışır gibi süzülüyordu. Kendisini bir fırının yanında ayakta duruyormuş ve her soluğu akciğerlerini dağlıyormuş gibi duyumsadı. Tüm çevresini, odanın her köşesini hayalet cehennem alevlerinin gölgeleri doldurmuştu. Eric bu alevlere bakmaya cesaret edemiyordu. Kemikleri erimiş gibiydiler. Etleri o denli kızgın sıcaklıktaydı ki, parmak uçlarından alevlerin fışkırdığını görse pek şaşmayacaktı.

Derinden gelen ve insan sesine pek benzemeyen bir sesle, "Eriyen... Eriyen bir insan..." diyebildi.

Yüzü birdenbire değişmişti. Korkunç ezilme ve parçalanma sesinin bir an için kulaklarını doldurduğunu, kafatasının içinde yayıldığını ama sonra o sesin yerini hemen hasta edici, kafa karıştırıcı ve sızıcı bir sıvı sesinin aldığını duydu. İşlem, insanı çıldırtacak kadar hızla olmuştu. Korkan, çok korkan ama aynı zamanda çılgınca bir neşeyle coşan Eric yüzünün şeklinin değiştiğini duyumsadı. Bir an içinde şekil değiştiren alnı gözlerinin üzerine doğru öylesine uzuyordu ki, görüş hattı kapanır gibi oluyordu. Ama sonra, bu yeni kemik tereyağı gibi eriyerek ortadan kalkıyordu. Değişme akımları burnuna, ağzına ve çene çiz-

gisine doğru iniyor ve görünüşte insana benzeyen çehresi ilkel ve surat şekli deforme olmuş bir domuzu andırmaya başlıyordu. Bacakları beden ağırlığını çekemez duruma gelmişlerdi. Adam, bir çatırtı sesi çıkararak olduğu yere, dizlerinin üzerine düştü. Göğsüne bir şey vurur gibi oldu. Domuzlarınkine benzer yeni suratında dudakları yarılıp yanaklarının gerisine çekilmişti. Eric kendisini yatak odasındaki karyolanın üzerine doğru sürükledi. Karyolaya uzanıp oraya yatarak bedenini tümüyle yıkıma uğratan ama temelde bütünüyle nahoş olmayan değişme işlemlerine bıraktı. Ve çok uzaklardan gelirmiş gibi kendisinin tuhaf sesler çıkardığını işitti. Şimdi köpekler gibi uluyor, sürüngenler gibi ıslık çalıyor ve hiç de yanıltıcı olmayan biçimde bir erkeğinki gibi cinsel orgazmın boşalma anındaki seslerini çıkarıyordu.

Bir süre karanlık Eric'e egemen oldu.

Birkaç dakika sonra kendisine geldiğinde yataktan yere düşmüş olduğunu ve her nasılsa sürüklenerek Rachel'i gözetlediği pencerenin altındaki yerde yattığını sezinledi. Bedenindeki değişme alevlerinin sönmesi ve şimdi de dokularının yeni şekiller araması sürse bile, Eric kararlı şekilde uzanıp perdeye tutundu ve pencereye vardı. Loş ışıkta gördüğü elleri irileşmiş ve tuhaflaşmıştı. Sanki bir yengeç ya da ıstakozunki gibi kıskaçlarla donatılmışlardı. Adam pencerenin pervazını bu ellerle yakaladı, kendisini çekip ayağa kalktı. Cama dayandı. Soluğu kızgın buharlar halinde geliyor ve camı buhurlandırıyordu.

Karşıda, motelin bürosunun ışıkları yanmıştı.

Rachel oraya gelmiş olmalıydı.

Aynı anda Eric duyumsadığı nefretle titrer gibi oldu. Tüm duyularını harekete getiren anılarla canlandı ve kan kokusuyla burun delikleri doldu.

Aynı anda cinsel organında da korkunç bir büyüme ve dikilmenin oluştuğunu duyumsadı. Kovboyun kadınına yaptığı gibi, Rachel'e de sahip olmalı ve sonra onu öldürmeliydi. Yozlaşmış ve değişime uğramış ruhsal durumu içinde buradaki kadı-

nın kimliğini anlamakta güçlük çektiğini sezinledi. Saniyeler geçtikçe genç kadının kim olduğuna özen göstermeyi bir yana bırakıyordu: Şu anda Eric için önemli olan, onun dişi ve bir avın özelliğini taşımasıydı.

Pencereden geriye dönüp kapıya ulaşmaya çalıştı. Ama, değişime uğramış bacakları bedenin altında çöker gibiydiler. Bir kez daha motel odasının zeminine indi. Değişme alevleri içinde bedeni her zamankinden daha kızgın alevlerle yanıyordu.

Genleri ve kromozomları bir zamanlar Eric'in her şekli ve eyleminde tartışmasız bedeninin düzenleyicisi ve efendisi iken şimdi elastik değişkenler haline dönüşmüşlerdi. Artık gen ve kromozomları insan evriminin daha önceki evrelerindeki yeniden yapılanma olayını oluşturmuyor, tersine insan ırkının hiçbir fizyolojik gelişme döneminde var olamayan tuhaf birimleri meydana getiriyorlardı. Bunlar rasgele ve insanın duyularıyla algılayamayacağı değişmelerdi. Ve bu tür değişmeler gerçekleştikçe Eric'in bedeni çılgınca akan bir selle hormonlar ve proteinler çıkararak dokusunu yeni kalıplara döküyordu.

Bu şekilde Eric şu ana değin dünya üzerinde yürümemiş ve kesinlikle bu biçimde yürümesi istenmemiş bir yaratık haline giriyordu.

Deniz Piyade birliklerinin çift motorlu uçağı Las Vegas'ın McCarran uluslararası havaalanına salı akşamı saat 9.30'da indi. Olay Julio Verdad ile Reese Hagerstrom'un bindikleri yolcu uçağının alana gelişinden on dakika önce gerçekleşmişti.

Savunma Güvenlik Ajansı'nın Nevada bürosunda ajan olarak çalışan Harold Ince alanın yolcu indirme bölümünde Anson Sharp, Jerry Peake ile Nelson Gossner'i karşıladı.

Gossner hemen Palm Springs'ten gelecek uçağın yolcularını indireceği kapıya koştu. Görevi, Verdad ile Hagerstrom'u terminal binasından çıkana kadar izlemekti. Oradan başlayarak bir başka ekip iki dedektifin peşine takılacaktı.

Ince, "Bay Sharp efendim, polisleri pek yakından izleyeceğiz" dedi.

"Bana bilmediğim şeyleri söyle" diyen Sharp, bekleme alanını çabuk adımlarla geçerek terminalin dışına uzanan uzun koridora doğru yürüdü.

Peake patronunu izlemek üzere hızlandı. Sharp'tan oldukça kısa boylu bir adam olan Ince ise, genel müdür yardımcısının adımlarına uyabilmek ve onun yanında yürüyebilmek üzere hareketlendi. "Efendim, araba terminalin önünde ve sizin istediğiniz gibi taksi kuyruğunun arkasında bekliyor" dedi.

"İyi. Ama, polisler taksiye binmezlerse ne olacak?"

"Alanda araba kiralama masalarından biri şimdi de açık. Eğer polisler oraya giderlerse ben sizi hemen uyaracağım."

"Çok iyi olur."

Koridor boyunca yerde kayarak ilerleyen zemine geldiler ve kauçuk kayışın üzerine bastılar. O sırada alana başka uçak inmemişti ve koridor pek tenhaydı. Uzun koridor boyunca hoparlörlerden verilen kasete alınmış mesajlar, kayan şeritte ilerleyen kişilerin güvenliği konusunda uyarılar yapıyordu: Lütfen şeritle birlikte hareket eden tutamakları tutunuz, Yolun sağında kalınız, Sizi yürüyerek geçen yolcular için sol yanı boş bırakınız ve Yolun sonunda dikkatli olunuz, gibi.

Kayan şeridin ilerleme hızından memnun olmayan Sharp bir yandan da yürüyerek daha hızlanmaya çalışırken Ince'a sordu. "Las Vegas polisi ile ilişkileriniz nasıl?"

"Bizimle işbirliği yapıyorlar, efendim."

"Hepsi o kadar mı?"

"Eh, belki bundan daha da iyi" diyen Ince konuşmasını şöyle sürdürdü. "Onlar iyi insanlar. Kente gelen pek çok serseri ve geçici yerleşimle burada kalan kişiler nedeniyle işleri pek fazla. Ve polisler işlerini iyi yapıyorlar. Onları takdir etmemiz gerekir. Pek yumuşak başlı değiller. Ancak o hıza ayak uydurabilmek için ne denli sert olmak gerektiğini iyi biliyorlar. Ve her türlü polise saygı duyuyorlar."

"Bizim gibilere mi?"

"Evet. Bizim gibilere."

"Eğer birisini vurmamız gerekirse..." diyen Sharp biraz düşünerek ekledi. "Ve birisi olayı rapor eder de Las Vegas'ın üniformalı polisleri biz olay yerini temizlemeden önce gelirlerse, raporlarını bizim gereksinimlerimize göre düzenleyeceklerine güvenebilir miyiz?"

Ince şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Oh, efendim... Ben... Belki de..." diyebildi.

"Anladım" diyen Sharp'ın sesi buz gibiydi. Kayan zeminin sonuna vardılar. Terminal binasının ana lobisine girerlerken bir kez daha Anson Sharp konuştu. "Ince, gelecekteki günlerde yerel otoritelerle daha sıkı ilişkiler kurmalısınız. Gelecek sefere 'Belki de' deyişinizi duymak istemem."

"Evet, efendim. Ama..."

"Sen burada, gazete satış yerinin yakınında kal, Ince. Kendini olabildiğince göstermemeye çalış."

"Zaten ben de o yüzden böyle giyindim" diyen Ince poliyester kumaştan yeşil takım elbise ile turuncu renkte bir gömlek giyinmişti.

Ince'ı gerisinde bırakan Sharp döner cam kapıyı itip terminal binasının dışına çıktı. Buradaki saçağın ötesinde yağmur hızla yağmaktaydı.

Sonunda, Jerry Peake patronuna yetişebildi.

Sharp sordu. "Ne kadar zamanımız var, Jerry?"

Saatine bakan Peake yanıtladı. "Beş dakika sonra alana inecekler, efendim."

Gecenin bu saatinde taksi kuyruğu kısaydı ve yalnızca dört araba vardı. Ajans'ın arabası kuyruğun ucundaki taksiden elli metre kadar geriye park edilmişti. SGA'nın standart gübre yeşili ya da kahverengi Ford arabalarından biriydi. Ne iyidir ki, yağmur arabanın resmi görüntüsünü gizleyecek; Verdad ile Hagerstrom peşlerine düşülmüş olduğunu güçlükle ayırt edebileceklerdi.

Peake arabanın direksiyonuna geçti ve Sharp da genç ajanın yanına oturdu. Bond çantasını kucağına alan genel müdür yardımcısı, "Eğer polisler bir taksi tutarlarsa, arabanın plaka numarasını okuyacak kadar yaklaş ve sonra geride kal. Eğer onları gözden kaçırırsak nereye gittiklerini taksi şirketinden öğrenebiliriz" dedi.

Genç ajan başını öne eğerek onayladı.

Bindikleri araba fırtınanın etkisiyle yarı yarıya gizlenmiş durumdaydı. Yağmur, Sharp'ın tarafından vuruyor ve yalnızca o taraftaki camlar yağmur sularıyla görüşü kısıtlıyordu.

Anson Sharp kucağındaki çantanın kapağını açtı ve içinden iki büyük tabanca çıkardı. Bunlardan birine yeni susturucuyu taktı. Öteki susturucu ise, Shadway'i Arrowhead gölünde izlerlerken kullanılmıştı. Sharp yeni susturucuyu taktığı silahı kendisine ayırdı ve öbür silahı Peake'e verdi. Genç ajanın silahı gönülsüzce aldığı görülüyordu.

Anson Sharp sordu: "Bir şey mi var, Jerry?"

Peake sordu. "Oh, efendim... Şimdi de Shadway'i öldürmeyi istiyor musunuz?"

Genel müdür yardımcısı, genç ajana gözlerini kısarak baktı. "Benim istediğim o değil, Jerry. Bana ulaşan emirler öyle: Adamı yok edin, diyorlar. Emirler öyle yüksek kademeden geliyor ki, onlara karşı gelemem" dedi.

"Ama..."

"Amaası ne?..."

"Eğer Verdad ile Hagerstrom adlı polisleri izlemek bizi Shadway ile Bayan Leben'e götürürse, dedektiflerin gözünün önünde onların yaşamlarına son veremezsiniz. Polisler, hele bu dedektifler kesinlikle ağızlarını kapamayacaktır."

"Verdad ile Hagerstrom'u gerileteceğime eminim" diyerek Sharp genç ajana güvence verdi. Silahının dolu olduğunu görebilmek üzere şarjörü çıkarırken sözlerini şöyle sürdürdü. "O piçler, bu işin dışında kalmaları gerektiğini biliyorlardı. Onları işin ortasında suçüstü yakalarsam, meslek yaşamı ve emeklilik-

lerinin tehlikeye girdiğini görüp geriye çekilecekler. Ve onlar gidince biz, Shadway ile kadının gereğine bakacağız."

"Eğer polisler gitmezlerse?..."

"Onların da gereğine bakacağız" diyen Sharp avucuyla şarjörü iterek silahtaki yerine oturttu.

Buzdolabı vızıltılı bir ses çıkararak çalışıyordu.

Mutfaktaki hava çürümeyi akla getirecek biçimde şimdi de bayat bayat kokuyordu.

Adamla kadın eski savaş filmlerinde Nazi'lere karşı yeraltı savaşımını yürüten iki asi gibi masaya doğru eğilmiş konuşmalarını sürdürüyorlardı. Rachel'in 32'lik tabancası kadının hemen uzanıp alabileceği bir yerde, formika kaplı masanın üzerindeydi. Ancak, genç kadın hiç değilse bu gece silahına gereksinmeyeceğini düşünüyordu.

Whitney Gavis, kadının öyküsünü özet de olsa biraz şoke olarak ama gerçekliğinden kuşku duymadan dinlemiş ve durum genç kadını şaşırtmıştı. Whitney hiç de saf bir adama benzemiyordu. Kendisine anlatılacak her çılgınca öyküye hemen inanacak bir tip değildi. Gene de Rachel'in öyküsüne inanmış görünüyordu. Belki de Ben kadını sevdiği için Whitney Rachel'e koşulsuz inanmaktaydı.

Rachel, "Demek Benny benim resimlerimi sana gösterdi, öyle mi?" diye sorunca Whitney şöyle yanıtladı. "Evet, evlat. Son birkaç aydır Ben'in konuştuğu tek konu sendin." Bunun üzerine Rachel, "O halde Benny birlikte özel bir şeyi yaşadığımızı biliyordu" dedi. Buna Whitney'in yanıtı şöyle oldu. "Evet, Benny seninle ilişkisinin özel bir şey oluşunu bildiğini söylemişti. Ama sen bunu ayırt etmekten korkuyormuşsun. Ancak sen de o noktaya gelecek ve Ben'in haklı olduğu ortaya çıkacakmış." Rachel şöyle yanıtladı. "Eğer Benny, benim resimlerimi sana gösterdiyse, neden senin resimlerini bana göstermedi ya da hiç değilse neden senden bana hiç söz etmedi? Çünkü, sen onun en iyi ar-

kadaşı imişsin..." Ve bunun üzerine Whitney şöyle konuştu. "Ben ile arkadaş olarak birbirimize erkek kardeşlerden daha yakındık. Karşılıklı yüklenimlerde bulunmuştuk. Vietnam'da yakınlaşmamız başlamıştı. Bu yüzden her şeyi paylaşırdık. Ama, son zamanlarda sen de kararını değiştirip ona yüklenimde bulunmuşsun. Ondan önceki dönem için Ben'i kınama. Benny'i böyle yapan Vietnam'dır."

Olasılıkla Rachel'in inanılmaz öyküsüne ve hatta Mojave çölündeki kovalamaca sahnesine Whitney'in inanması Vietnam' da yaşamış olmasından kaynaklanıyordu. Bir insan Vietnam'ın çılgınlıkları içinde yer aldıktan sonra artık hiçbir şey onu şaşırtamazdı.

Şimdi Whitney konuşuyordu. "Ancak sen o yılanların Eric'i öldürdüğüne pek emin değilsin, öyle değil mi?"

"Evet" diyerek Rachel doğruladı.

"Eğer o adam, kendisine bir kamyon çarptıktan sonra yaşama geri dönüp de seni izlediyse, birçok yılan sokmasını da atlatması olasıdır."

"Evet, sanırım öyledir."

"Eğer ölmediyse Eric'in dejenere olup başka bir şeye dönüşeceğine ve çölde hayvan kılığında yaşamını sürdüreceğine inanıyorsun, öyle mi?"

"Hayır, kuşkusuz o durumu garantileyemem."

Whitney kaşlarını çattı. Yara izi olmasa yakışıklı görünecek yüzü bir kâğıt gibi buruşup çizgilendi.

Dışarıda hepsi fırtınayla ilgili olmasa bile çılgınca sesler yükseliyordu: Bir palmiye ağacının yaprakları çatıya sürtünüp kazır gibi sesler çıkarmaktaydı. Otelin ad levhası rüzgârda sallanıp paslı menteşeleriyle gıcırtılı sesler oluşturmaktaydı. Çatının yağmur oluklarından biri gevşemiş yerinde pat pat vurmaktaydı. Rachel fırtınayla ilintisiz olan sesleri dinledi. Bunların arasında bir insanın sesini duymadı ama dinlemeyi sürdürdü.

Ve Whitney Gavis şöyle konuştu. "Olayda en rahatsız edici

nokta, Ben'in sana burayı anlatırken Eric'in onu duymuş olması durumudur..."

Bu olasılığı duymaktan rahatsız olan Rachel, "Olasılıkla durum öyledir" dedi.

"Neredeyse kesin bir durum bu, evlat."

"Pekiyi, öyle olsun. Ama, onu son görüşümdeki hali düşünülürse Eric karayolu üzerinde ayakta durup otostop yapamayacak bir durumdaydı. Üstelik yalnızca fiziksel değil, akılsal ve duygusal yönden insanlığı terkeder gibiydi. Demek istiyorum ki... Whitney, yılanlarla birlikte boğuşur durumda Eric'i sen de görmüş olsan, öyle bir akılsal kapasiteyle onun çölden çıkıp yolunu nasıl bulacağını ve buraya, Las Vegas'a nasıl gelebileceğini hiç düşünemezdin."

"Doğru ama olanaksız bir durum değil" diyen Whitney ekledi. "Hiçbir şey olanaksız değildir, evlat. Sözgelişi, Vietnam'da ben yeraltına gizlenmiş bir mayının üzerine koşarak bastığımda, aileme yaşamımın olanaksızlığını söylemişler. Oysa ben yaşadım. Aynı şekilde hasara uğramış yüzümle eksiksiz olarak kas kontrolü sağlayıp konuşabilmemin olanaksızlığını anlattılar. Ama, ben konuşabildim de. Lanet olsun! Adamlar olanaksız şeylerin listesini yaptılar ama onlardan hiçbiri gerçekleşmedi. Ve bende senin kocanın avantajları, onun sahip olduğu genetik mühendisliğinin üstünlükleri bulunmuyordu."

Eric'in alnında oluşan o korkunç köprüyü, gelişmeye başlamış boynuzsu çıkıntıları, insanınkilere pek benzemeyen göz ve ellerini anımsayan genç kadın, "Eğer onlara bir üstünlük denilebilirse kuşkusuz!..." diye söylendi.

"Senin için bu gece kalacak başka bir yer bulabilirim, evlat."

"Hayır!" diyen Rachel ivedi konuştu. "Benny'nin beni bulacağı yer burası. Eğer ben burada olmazsam..."

"Rahatsız olma, evlat. Ben, aracılığımla seni bulabilir."

"Hayır, Benny gelirse ben burada olmalıyım."

"Ama..."

Genç kadın başka bir şey yapamayacağını göstermek ister

gibi kararlı bir sesle konuştu. "Burada kalmak istiyorum... Evet onu istiyorum... Zorunluyum... Benny'i görmeye, onu görmeye zorunluyum."

Whitney Gavis bir süre sabit bakışlarla bakarak genç kadının yüzünü inceledi. Adamın bakışları bozguna uğramış gibiydiler. Sonunda, "Tanrım! Ben'i gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

Rachel titreyen bir sesle yanıtladı. "Evet."

"Yani, onu gerçekten seviyorsun..."

"Evet" diyen genç kadın, sesinin çatallanmasını önlemeye tüm gücüyle çalışarak ekledi. "Ve Benny'i merak ediyorum... Onu öyle merak ediyorum ki..."

"Ben, iyi olacaktır. O böyle durumlardan kurtulmasını iyi bilen bir kişidir."

"Eğer Benny'e bir şey olursa?..."

"Ona bir şey olmayacaktır" diyen Whitney sözlerini şöyle sürdürdü: "Ancak, sanırım senin hiç değilse bu gece burada kalmanda büyük bir tehlike bulunmuyor... Eğer Eric, Las Vegas'a ulaşabilirse; bunu gözlerden ırak, yavaş ve çok dikkatli bir yolculuk yaparak gerçekleştirmesi gerekir gibi görünüyor. Belki de adam bunu birkaç gün içinde yapabilecektir."

"Eğer yapabilirse..."

"Şu halde, senin için başka bir yer bulmak üzere yarına kadar dururuz. Bu gece burada kalıp Ben'i bekleyebilirsin. Ve o gelecektir. Benny'nin geleceğini biliyorum, Rachel."

Genç kadının gözlerinde yaşlar parıldadı. Konuşursa sesi ağlayacağından korkarak ve yalnızca başını öne eğerek Gavis'in sözlerini doğruladı.

Whitney incelik gösterdi ve kadının gözyaşlarından söz etmeden ve onu rahatlatmaya çalışmadan mutfak masasını itip ayağa kalkarak şöyle konuştu. "Evet, çok iyi... Şu halde sen geceyi bu hurdalıkta geçireceksen şurayı biraz daha rahat bir hale sokmalıyız. İlk olarak, motelde havlu ve yatak örtüleri varsa da tozlu, küflü ve mikropla dolu olabilirler. Bu yüzden ilk iş ola-

rak sana yatak örtüsü ve havlu almalıyım... Pekiyi, biraz yiyecekle içeceğe ne dersin?"

"Açlıktan ölüyorum" diye söze başlayan Rachel açıkladı. "Sabah erken saatte yumurtalı sandviç ile daha sonra birkaç şekerleme yedim ama onların hepsini altı kez fazlasıyla yaktım. Yolda, Baker kasabasında durdum ama Eric'le karşılaştıktan sonra. Oradayken iştahım kaçmıştı. Altı kutu diet kola aldım çünkü bedenimdeki suyu bitirmiş gibi duyumsuyordum kendimi."

"Sana yiyecek ve içecek de getireceğim. Sipariş verir misin, yoksa bana güvenecek misin?"

Genç kadın ayağa kalkıp yorgun bir tavırla saçlarını düzeltip yanıtladı. "Şalgam ile kalamarın dışında her şeyi yiyebilirim."

Whitney gülümseyerek konuştu. "Şanslısın, çünkü burası Las Vegas. Şu saatte başka kentlerde açık olan yerler yalnızca şalgam ve kalamar satarlar. Oysa, bu kentte mağazalar pek güç kapanır. Benimle birlikte gelmeyi ister misin?"

"Yüzümü göstermemem daha iyi olacaktır."

Başını öne eğip onaylayan adam, "Haklısın. Eh, en geç bir saat içinde buraya dönerim. Sen burada iyi olacak mısın?" dedi.

"Gerçekten iyiyim. Dün sabahtan bu yana hiçbir yerde bu denli güvencede olamadım."

15 numaralı motel odasının kadife karanlığı içinde Eric belirli bir hedef gözetmeden önce bir tarafa sonra başka bir yöne doğru sürünerek zeminin üzerinde ilerledi. Bedeninin her yanı titreşiyor, sırtı çatlamış hamamböceği gibi tuhaf hareketler yapıyordu.

"Rachel..."

Kendi kendisinin her seferinde başka bir ses perdesiyle tek bir sözcüğü, karısının adını söylerken işitti. Sesi iyice kalınlaşmış olmasına karşın bu iki heceli sözcük her zaman açık seçik çıkıyordu. Bazen bu adın neyi ve kimi ifade ettiğini biliyor, ki-

mi zaman da hiçbir şeyi anımsamıyordu. Ancak, sözcüğün ne olduğunu bilse ya da bilmese, kendisi için tam olarak tek bir şeye karşılık geliyordu: Akıldışı, buz gibi bir öfkeydi bu.

"Rachel..."

Boğulur gibi olsa ve ıslık çalar, gargara yapar ya da gırtlağının gerisiyle güler gibi sesler çıkarsa da, bu sözcüğü söylemekten kendisini alamıyordu. Öksürdü ve soluk almak üzere zorlandı. İçinde amansız değişmeler gerçekleşirken titreyerek ve sallanarak sırtüstü yattı. Elleriyle bedenindeki değişmeleri yokladı. Sonra eskisine göre iki katı irileşmiş elleriyle havayı pençelermiş gibi tuhaf hareketler yaptı.

Kırmızı pileli gömleğinin düğmeleri kopup yerlerinden fırladılar. Omuz başları yırtılmış olan gömleğinin aralığından bedeninin yeni ve korkunç şekli göründü.

"Rachel..."

Son birkaç saat içinde ayakları irileşmiş, ufalmış ve sonra yeniden büyümeye başlamıştı. Çizmeleri dönümlü olarak ayağında daralıp genişlemiş ve sonunda yeniden daralmıştı. Şimdi ayaklarını öyle sıkıp acıtıyorlardı ki, artık onları ayağında tutamayacaktı. Çılgınca davranışlar içinde ustura gibi keskinleşmiş pençeleriyle, derisini yarıp parçalayarak çizmelerini ayağından çıkarıp bir kenara fırlattı.

Pabuçsuz kalan ayaklarının da ellerinde olduğu gibi tümüyle değişikliğe uğradığı görülüyordu. Ayakları daha geniş, daha basık, ayral derecede boğum boğum ve kemikliydi. Ayak parmakları da, elleri gibi pençe şeklindeki tırnaklarla sona eriyordu.

"Rachel..."

Yıldırımın bir ağaca düşüşünde en yüksek daldan en derindeki köke kadar etkileyişi gibi değişmeler Eric'i bütünüyle etkiliyordu.

Adam titredi ve bedeni spazmlarla doldu.

Ökçeleriyle döşemeyi döven hareketler yaptı.

Gözlerinden yaşlar ve ağzından salyalar boşandı.

Bedenin merkezi buz gibi soğukken yüzeyi değişme alevleri ile cayır cayır yanıyor ve bol bol terliyordu. Oysa kalbi ve beyni buzlar içindeydi.

Odanın bir köşesine kadar sürünüp doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. O anda göğüs kemiği çatladı, titredi, genişledi ve yeni bir şekle girmek için aranır gibi oldu. Belkemiği de çatırdadı ve içindeki değişmelere uymak üzere bedeninin yeni formlar arandığını Eric duyumsadı.

Birkaç saniye sonra çocukların emeklemesine benzer hareketler yapmaya başlayan Eric odanın ortasına doğru ilerledi. Orada durup dizlerinin üzerine kalktı. Soluk soluğa kalarak nefes alıyor, gırtlağından iniltili sesler çıkıyor, bir an terler içinde kalırken başının döndüğünü duyumsuyordu. Başını öne eğdi ve gözlerini kapayıp baş dönmesinin geçmesini bekledi.

Sonunda değişme alevleri sönüp, soğumuş, bir süre için bedenindeki şekil değişiklikleri durarak kararlı hale girmişlerdi.

Sallanarak ayağa kalktı ve gene "Rachel..." dedi.

Gözlerini açıp çevresine baktı ve karanlık motel odasını gün ışığında görüyormuş gibi olmasına şaştı. Dahası, görüş alanı çok genişlemişti. Sağ ve sol taraftaki tüm şeyleri şimdi önünde duruyorlarmış gibi tüm ayrıntısıyla görebiliyordu.

Kapıya doğru yürüdü. Değişikliğe uğramış organları zorlanıyor ve işlemlerini kötü yapıyor gibiydiler. Bir zamanlar sert kabuklu eklembacaklıların insanlarınki gibi ayakta duruşta zorlanmalarına benzer şekilde, Eric de şu anda yürürken fena halde zorluk çekiyordu. Gene de sakatlar gibi değil, sağlam insanlar gibi ivedi ve ses çıkarmadan yürüyor; bedeninde daha önce hiç tanımadığı bir gücün depolanmış olduğunu duyumsuyordu.

Rüzgârın ve sert yağmurun gürültüsü içinde duyulmayan hafif bir ıslık sesi çıkararak kapıyı açtı ve dışarı çıkıp kendisini buyur eden geceye doğru yürüdü.

35

Karanlığı Seven Bir Yaratık

WHITNEY Gavis motelin müdür dairesini mutfağın arka kapısından çıkarak terkediyordu. Mutfak kapısı daha önce Rachel ile birlikte siyah Mercedes arabayı içine koydukları harap bir garaja açılmaktaydı. Şimdi 560 SEL araba, garajın çatısından damlayan suların oluşturduğu küçük birikintilerin üzerinde duruyordu. Whitney'in kendi arabası ise, dışarıda motelin arkasındaki servis yolunun üzerindeydi.

Gavis arkasını dönüp mutfak kapısının eşiğinde dikilen Rachel'e, "Kapıyı arkamdan kilitle ve orada sıkı dur! Olabildiğince çabuk geriye döneceğim" dedi.

Arkadaşı Ben'in genç kadına o denli aşık olmasının nedenini anlamakta güçlük çekmiyordu. Üstü başı berbatken, yüzü yorgunluk ve endişeden solukken bile Rachel görkemli bir kadındı. Ancak onun tek niteliği güzelliği değildi. Genç kadın özenli, algılayıcı, zeki ve dayanıklı bir insandı.

Kadına güvence verdi. "Belki de Benny, benden daha önce buraya gelecektir."

Rachel onun kendisini neşelendirme girişimine gönül borcu duyarak hafifçe gülümsedi. Başını onaylar gibi öne eğdi. Alt dudağını ısırdı. Ancak şimdi de Ben'i canlı olarak göreceğinden emin olamadığından konuşamadı.

Gavis el salladı. Sonra, genç kadının kapıyı kilitlediğine ilişkin çıkacak sesi duymak üzere bekledi. Kilidin sesini duyunca gres ve makine yağı lekeleriyle dolu beton zemin üzerinde yü-

rüyüp Mercedes arabayı geçerek büyük garaj kapısını açmak üzere uğraşmadı. Garajın yan kapısına yaklaştı.

Motelin üç arabalık garajını tavandaki kirişten sarkan telin ucuna asılmış kirli ve tozlu tek bir lamba aydınlatıyordu. Garajda bir yığın eski ve kötü durumda bakım tutum gereci vardı. Bunlar arasında paslı kovalar, çürümüş paspaslar, kırık bir elektrik süpürgesi, ayakları kırık ya da kaplama kumaşı yırtık birkaç oda iskemlesi yer alıyordu. Eski eşyaların onarılıp kullanılmak üzere motelin eski sahibi tarafından buraya konulduğu belliydi. Sağa sola çöpler atılmıştı.

Garajın sağ tarafındaki kapının kilidini açarken Whitney bir takırtı duydu. Ses kısa sürdü ama adam ne olduğunu görmek üzere geriye dönüp garajın içindekileri gözden geçirdi. Bakışları bir yığın hurda eşya ile Mercedes arabada, köşedeki modası geçmiş gazlı fırın, kırık dökük çalışma tezgâhı ile eski termosifonun üzerinde dolaştı.

Baktığı şeylerde sıradışı bir durum göremedi ve çevreyi dinledi. Kulağına gelen sesler yalnızca saçaklarda uğuldayan rüzgârla kiremitlere düşen yağmur damlalarından geliyordu.

Kapıdan arabaya doğru yürüyüp çevresini dolaştı. Ama takırtıya neden olan şeyi bulamadı.

Belki de eski eşya kendi ağırlığıyla yer değiştirmiş ya da bir fare takırtı çıkarmıştı. Daha önce bıraktıkları izleri görmemiş olsa bile, Whitney eski motelin fareler tarafından sarılmış olduğunu görse pek fazla şaşmayacaktı. Çöpler çevreye öyle karmakarışık saçılmıştı ki, bir dakika önceye göre durumları değişmiş olsa dahi Gavis bunu anlayamayacaktı.

Yeniden kapıya doğru dönmeden önce son kez çevresine baktı. Kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Rüzgârla savrulan yağmur kamçılar gibi onu döverken Whitney gecikmeli olarak garajda işittiği şeyin ne olduğunu şimdi sezinliyordu: Birisi, garajın büyük arka kapısını çekip açmaya çalışmıştı. Ancak kapı elektrik gücüyle çalışıyor ve otomatik durumdayken elle açılmıyordu. Hırsızlara karşı alınmış

bir önlemdi bu. Kapıyı açmaya çalışan her kimse durumu anlamış olmalı ki, takırtı çok kısa sürmüştü.

Whitney yorgun bir tavırla topallayarak garajın arka köşesine doğru yürüdü. Niyeti servis yolunda ya da garajın arkasında şimdi de birisi var mı diye yoklamaktı. Yağmur damlaları servis yolunun beton zemininde sert sesler çıkarıyor ve kırılmış bir yağmur oluğundan sular şakırtılar çıkararak yerlere boşanıyordu. Bütün bu gürültüler Whitney'in çıkardığı ayak seslerini örterken garajın arkasında bir kişi varsa onun eylemlerini de maskeleyecekti. Whitney başlangıçta olağandışı sesi duymadı. İki kez durup çevreyi dinleyerek altı ya da sekiz adım attı. Yağmurun şakırtısı ve hışırtısı arasında birden korkutucu bir ses Whitney'in arkasında işitildi. Bu, kısmen bir delikten fışkıran buharın, kısmen kedi gibi tıslamanın, kısmen de korkunç bir homurtunun sesine benziyor ve Gavis'in ensesindeki tüylerin ayağa kalkmasına neden oluyordu.

Whitney Gavis hemen arkasına döndü. Karanlıkta kendisine saldırmaya hazırlanan şeyi görünce haykırdı ve yere serilecek gibi oldu. İki metreye yakın boyda bir yaratık ona anlaşılmaz derecede tuhaf gözlerle tepeden bakıyordu. Bunlar birbirine benzemeyen yumurta kadar iri ve patlak patlak iki gözdü. Yaratığın gözlerinden biri açık yeşil, öteki turuncu renkliydi. Ama, her iki göz de bazı hayvanlarınki gibi gökkuşağının çeşitli renk tonlarını taşımaktaydı. Tanrı aşkına, bunlar bir böceğin gözlerine benziyorlardı!

Bir an için Whitney olduğu yerde mıhlanmış gibi kalakaldı. Ansızın güçlü bir kol ona doğru uzandı, elinin tersiyle suratına vurdu ve Gavis'i yere indirdi. Adam kuyruksokumu incinmiş durumda kalarak beton yola yığıldı. Ve çamurla sazlıkların arasına doğru yuvarlandı.

Ona vuran bir yaratığın; Leben'in eli olmalıydı. Whitney, Eric Leben'in ne olduğu anlaşılması güç bir şeye dönüştüğünü ve şimdi şu yaratığın kolunun insan koluna hiç de benzemediğini görüyordu. Eric'in kolu şu anda her biri birer dirseğe ben-

zeyen uçla sona eren üç ya da dört kısa parçadan oluşmuş gibiydi. Ve bu parçalar yaratığın koluna büyük esneklik sağlıyorlardı.

Suratına yediği darbeyle şaşıran, korkudan yarı felçli duruma düşen Whitney, yaratık kendisine yaklaşırken bakıyor, onun düşük omuzlarıyla kamburlaşmış sırtını farkediyordu. Şu anda kısmen kot pantolonuyla örtülmüş olan ama belki de kolları gibi kesik kesik parçalardan oluşan bacakları nedeniyle yaratığın ayakta kalma şekli de bir tuhaftı.

Whitney Gavis kendisinin haykırmakta olduğunu sezinledi. Daha önce Vietnam'da iken yeraltına gizlenmiş bir mayına bastığında, mayın altında patlayıp da kendisini cengel ormanının tabanına uzatır ve kopan bacağı beş metre kadar uzağına düşüp orada ayak parmakları parçalanan çizmesinden görünürken bir kez daha haykırmıştı. Şimdi de yeniden haykırıyor ve bir türlü kendisini susturamıyordu.

Kendi haykırışları arasında karşısındaki yaratıktan gelen ve aslında zafer çığlığı olan tiz sesi işitti.

Yaratığın başı yana döndü ve bir an için Whitney onun korkunç sivri, yılanlarınkine benzer kanca biçimi almış dişlerini gördü. Islak toprağın üzerinde sağlam eliyle ve kopuk koluyla direnerek dönmek ve hızla oradan uzaklaşmak istedi. Ayaklarını bedeninin altına toplamaya zaman bulamamıştı. Leben kendisine ulaşana ve onu sol ayak tabanından (ne iyidir ki, bu ayağı protez organdı) tutup da çekmeye başlayana değin Whitney ancak birkaç metre kadar geriye çekilebildi.

Gecenin gölgesi ve yağmurun içinde bile, Whitney şimdi yaratığın elinin diğer her şeyi gibi insan eline benzemediğini, iri ve güçlü olduğunu görebiliyordu.

Whitney Gavis, çılgınca hareketlerle ve olanca gücünü kullanarak sağlam ayağıyla Leben'in bacağına bir tekme savurdu. Ve yaratık böğürdü: Belli ki böğürtüsü duyumsadığı acıdan değil, aynı anda patlayan öfkesinden kaynaklanmıştı. Karşılık olarak Leben, Gavis'in protez ayağını öyle sert büktü ki, ayağı bedene

bağlayan kayış tokaları yerinden çıktılar. Kısa bir an Whitney büyük acı duydu. Protez ayağı kendisini şimdi daha da yeteneksiz durumda bırakarak bedeninden ayrılmıştı.

Motelin müdür dairesinin minicik mutfağında Rachel plastik çöp torbasını açıp da Wildcard tasarısı dosyasının karmakarışık sayfalarını ortaya çıkarıyordu ki, ilk haykırış sesini işitti. Sesin sahibinin Whitney olduğunu hemen anladı ve içgüdüsel olarak adamın haykırmasına tek nedenin bulunacağını kestirdi: O da, Eric Leben olabilirdi.

Kâğıtları bir kenara fırlatan genç kadın masanın üzerindeki 32'lik silahı eline aldı. Arka kapıya yaklaştı, duraksadı, sonra kapının kilidini açtı.

Loş ışıklı garaja girince bir kez daha duraksadı. Çünkü, tüm çevresinde hareketler oluyordu: Garajın açık kalmış yan kapısından giren hava akımı, tavanda asılı telin ucundaki tek ışık kaynağı olan lambayı sallamaktaydı. Işığın hareketi ise, garajdaki tüm eşyanın gölgesini aşağı yukarı, sağa sola götürüp getirmekteydi. Genç kadın çevredeki ışık oyunlarıyla hareketlenmiş gibi görünen eski eşya ve çöp yığınlarına baktı.

Whitney'in haykırışları dışarıdan geliyordu. Bu yüzden Rachel Eric'in de garajda olmadığını kestirdi. Kendisine özen göstermeyi bir yana bırakıp hızla siyah Mercedes arabanın yanından geçerek, birkaç boya kutusu ve roda halindeki bahçe hortumlarının üzerinden atlayarak yan kapıya doğru ilerledi.

Bu arada insanın kanını donduran bir çığlık, Whitney'in haykırışının arasına girdi. Rachel bu sesin de Eric'e ilişkin olduğunu sezinledi. Çünkü kocası onu çölde kovalarken aynı düşmanca ve tuhaf sesi çıkarmıştı. O korkunç sesi bir kez daha duyunca genç kadın neredeyse geri dönüp içeri girecek gibi oldu. Oysa, ne olursa olsun Whitney Gavis'i yazgısına terkedemezdi.

Silahını önünde tutarak açık kapıdan geceye ve fırtınaya doğru çıktı. Eric'e benzeyen yaratık birkaç metre önündeydi ve

arkası dönüktü. Genç kadın, yaratığın elinde Whitney Gavis'in bir bacağını tuttuğunu görünce bir çığlık attı.

Bir, iki saniye sonra Rachel onun yapay bir bacak olduğunu anladı ama Eric'e benzeyen şeyin dikkatini kendi üzerine çekmişti. Yaratık, bacağı bir yana fırlatıp geriye döndü. Gözleri parlıyordu.

Eric'in benzeri yaratığın görünüşü öyle korkunçtu ki, Whitney'in tersine Rachel'in sesi kesildi, haykıramadı. Yağmur ve karanlık sanki değişikliğe uğramış adama acıyarak onu gizler gibiydi. Gene de, Rachel adamın büyük şekil değişikliğine uğramış olduğu izlenimini edindi: Eric'in kafası büyüyüp biçimsizleşmişti. Çeneleri kurt ile timsahın çene biçimleri arasında bir yerde şekil kazanmıştı. Ve ölümcül görünüşlü dişlerinin sayısı artmıştı. Şu anda üzerinde gömleği ve pabuçları bulunmazken, boyu eski Eric'ten yedi, sekiz santim kadar uzamış, belkemiği eğrilmiş, kamburu çıkmış ve omuzları şeklini yitirmişti. Göğsü genişlemiş ve birtakım çıkıntılar kazanmıştı. Uzun ve tuhaf eklemli kolları dizlerine kadar uzamıştı. Elleri de hep etle beslenen yaratıklarınkine benzemişti.

Eric'e benzeyen yaratık fısıltılı bir sesle, "Rachel... Rachel... Senin için geldim... Rachel..." dedi. Sözcükleri ağır ağır ve özenle oluşturuyor, sanki ana dilini unutmaya başlamış biri gibi görünüyordu. Boğazı, ağzı, dili ve dişleri artık insan gibi konuşabilecek yapıda değildiler. Her bir hece belli ki onun ağzından büyük çaba ile ve belki de acı vererek çıkıyordu. "Geldim... senin... için" diye yineledi.

Kadına doğru bir adım attı. Kolları bedeninin yanındaydı. Gıcırtılı, tıkırtılı ve kitinli sesler çıkarır gibiydiler.

Rachel artık onun kocası Eric olarak düşünemezdi. Şu anda o yalnızca bir yaratık, iğrenç bir varlık ve Tanrı'nın yarattığı her şeyin kötü bir karikatürü gibiydi.

Genç kadın elindeki silahla Eric'in benzerinin göğsüne doğru ateş etti.

Yaratık göğsüne vuran kurşundan dolayı irkilmedi bile. Çı-

kardığı ses, çektiği acıdan daha çok heveslilik gösterisi şeklinde oldu ve bir adım daha attı.

Rachel ikinci, üçüncü ve dördüncü kez silahını ateşledi.

Kurşunların üst üste bedenine saplanması yaratığı bir yana doğru sendeletti ama onu yere düşürmedi. "Rachel!... Rachel!..." diye seslendi.

Whitney kadına bağırdı. "Ateş et, durma, onu öldür!..."

Tabancanın şarjörü on mermi alıyordu. Genç kadın silahındaki son altı kurşunu da sıkabilmek üzere olabildiğince ivedi tetiğe bastı. Ancak, bu arada kurşunların Eric'e benzer şeyin karnına, göğsüne ve hatta yüzüne isabet etmesine büyük özen gösteriyordu.

Sonunda yaratık acıyla inledi. Dizlerinin üzerine ve sonra yüzüstü çamura düştü.

"Tanrı'ya şükürler olsun!..." diyen Rachel titreyerek yineledi. "Şükürler olsun!..." Ve ansızın kendisini o denli zayıflamış gibi duyumsadı ki, ayakta kalabilmek üzere garajın yan duvarına dayanmak zorunda kaldı.

Eric'e benzeyen yaratık öğürdü, boğulur gibi oldu ve titremelerle sarsıldı. Sonra dizlerinin ve ellerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı.

Rachel gördüklerine inanamayarak, "Hayır, olamaz Tanrım!..." diye söylendi.

Yaratık tüyler ürpertici görünüşteki başını kaldırdı. Birbirine benzemeyen fener görünüşlü gözleriyle ve soğuk bakışlarla genç kadına baktı. Göz kapakları yavaşça gözlerine doğru indi ve sonra gene ağır ağır kalktılar. Oval gözleri eskisinden çok daha parlaktılar.

Genetik yapısı değişmiş olan şu canlı, inanılmaz derecede çabuk iyileşip ölümden sonra dirilse bile, kuşkusuz bu kadar çabuk kendine gelemezdi. On kurşunu yedikten sonra, bedenini onarıp tüm organlarına canlılık verebilse bile, tümüyle ölümsüzlük kazanmış olamazdı.

Genç kadın, "Lanetler olsun sana! Öl artık!" dedi.

Yaratık titredi, çamura bir şeyler tükürdü ve sonra ayağa kalktı.

Whitney bağırdı, "Kaç, Rachel! Tanrı aşkına kaç!"

Bir kez daha, "Rachel..." diyen yaratığın kalın sesi öfke, açlık, nefret ve karanlık başka gereksinimlerle dolu olarak çıkıyordu.

Tabancanın şarjöründe kurşun kalmamıştı artık. Mercedes arabada yedek mermi kutuları bulunuyordu. Ama, genç kadın silahını doldurmak için oraya kesinlikle ulaşamayacaktı. Tabancayı elinden attı.

Whitney Gavis bir kez daha bağırdı. "Kaç!"

Kalbi gümbürdeyerek atan Rachel garajın içine doğru koşup boya kutuları ve hortumların üzerinden atladı. Daha önce Mojave çölünde burkulmuş ayağında bir sızı duydu. Baldırındaki pençe izleri de yeni yaraymış gibi yanmaya başladılar.

Şeytan, genç kadının arkasında keyifli bir çığlık attı.

Koşarak giderken Rachel madeni gereç ve çivi kutularıyla dolu ve yere çakılı olmadan ayakta duran bir rafı devirdi. Niyeti, Eric'e benzeyen şey, Whitney'i bırakıp kendisini kovalayacaksa, onu geciktirmekti. Raf büyük bir gümbürtüyle yere yuvarlandı ve genç kadın açık mutfak kapısına ulaştığında yaratığın yere saçılan şeylere takılıp onları aşmaya çalıştığını işitti. Aslında Eric'e benzer şey, Whitney'i bırakmış ve çılgınca bir hızla kadına el koymaya niyetlenmişti.

Rachel mutfak kapısının eşiğini aştı, kapıyı çarparak kapadı. Ama, daha mandalını kapayamadan kapı gümbürdeyerek açıldı. Kadın gerilemek zorunda kaldı. Neredeyse yere düşecekti ama ayakta kalmayı başarabildi. Gene de kalçası mutfak tezgâhına çarptı ve sonra buzdolabına sertçe dayanan ensesi ona enseköküden yayılan yeni bir ağrı dalgası getirdi.

Yaratık da garajdan gelmişti. Mutfağın ışığında genç kadının inanamayacağı kadar iriyarı ve korkunç görünüyordu.

Bir an için Eric benzeri şey mutfakta çevresine düşmanca bakışlarla baktı. Başını kaldırmış ve genç kadının hayranlık duymasını istermiş gibi bağrını açmıştı. Teni gri, yeşil, siyah ve

kahverengi lekelerle doluydu. Bazı yerleri insan tenini andırmasına karşın, derisinin çoğu yeri fillerinki gibi pürtüklü ve pul pul bir görünüm kazanmıştı. Kafası armut biçimindeydi. Kaslı ve kalın bir enseyle sona eren bu başın yuvarlak kısmı tepesinde ve sivri kesimi alttaydı. Bu "armutun" dar kısmı domuzların çıkıntılı çenesine benzeyip uzamıştı. Yaratık, kocaman ağzını tıslamak ister gibi açtığında dişleri, köpekbalıklarının ve yılanların zehirli dişlerini akla getiriyordu. Ağzından bir an için dışarı çıkardığı dili koyu renkli ve insanlarınkine hiç benzemeyen şekilde hızlı hareketliydi. Yüzünde birtakım çıkıntılar oluşmuş, alnında bir çift boynuzsu kemik görünmüştü. Yüzündeki içbükey ve dışbükey girinti çıkıntıların biyolojik hiçbir amaca hizmet etmediği belliydi. Kaşlarının üzerinden yüzüne doğru inen atardamarlar derisinin altında minik çıkıntılar oluşturarak vurular yapıyordu.

"Beni gör... Beni... gör..." diyen yaratık kendisiyle övünerek duygularını Rachel'e benimsetmek ister gibiydi.

Genç kadın buzdolabının yanından kayıp mutfak ile oturma odası arasında açık duran kapıya yaklaştı.

Yaratık korkunç ellerinden birini el ayası görünmek üzere açık tutarak ve sanki geri çekilme der gibi davranarak havaya kaldırdı. Parçalı kolu geriye doğru dört yerinde bükülmeye elverişliymiş gibi görünüyordu. Bu eklem yerleri bir kaplumbağanın bağasına benzer şekilde kahverengi sert dokularla örtülmüş gibiydiler. Sivri pençelerle sona eren elleri korkunçtu ama avucunun tam ortasında yarım dolar büyüklüğündeki delik daha da korkunç görünüyordu. Genç kadın, Dante hayranlarının yarattığı tuhaflıklara benzer bu ele bakarken yaratığın avucundaki delik taze bir yara yeri gibi açılıp kapandı. Yeniden açılıp kapandı ve olay böylece sürdü. Avucun ortasındaki ağza benzer bu deliğin işlevi kısmen gizemli ve kısmen korku verici derecede belirgindi. Rachel oraya bakarken bu ağız açık seçik bir açlıkla büyüdü ve sulanır gibi oldu.

Ürküye kapılan genç kadın açık kapıya doğru koşarken ar-

kasında yaratığın ayak seslerini bir toynaklı hayvanın sert zeminde çıkardığı seslere benzer şekilde linolyum döşemede duydu. Oturma odasında attığı beş, altı adımdan sonra motelin bürosunda koşacağı sekiz, on adımlık adımda birdenbire yaratığı yanıbaşında korkunç bir hayal gibi duyumsadı.

Tanrım, Eric'e benzer şey ne kadar da hızlı davranıyordu...

Çığlık atan kadın kendini yere bırakıp yaratığın kavrayışından kaçınmak üzere döşemede yuvarlanmaya başladı. Bir koltuğa çarpınca doğruldu ve düşmanı ile kendisi arasına bir iskemle koydu.

Rachel yön değiştirdiğinde yaratık onun hareketini hemen izleyememişti. Odanın merkezinde durup kadını gözlüyor ve belli ki onu durdurabileceğinden emin olarak bekliyordu.

Genç kadın yatak odasına doğru geriledi.

Yaratık onun adını artık tam olarak söyleyemeden, "Raysheeel!... Raysheeel!" diye seslendi.

Eric'e benzer şeyin alnındaki tümörlü çıkıntılardan biri dalgalandı ve sonra yeniden şekillendi. Genç kadının gözlerinin önünde yaratığın boynuzlarından biri eriyip yok oldu ve bedeninden küçük bir değişiklik dalgası gelip geçti. Dünyanın yüzeyinde ağır hareketlerle oluşan bir çatlak gibi yeni bir damar daha suratında belirdi.

Ve genç kadın gerilemeyi sürdürdü.

Yaratık yavaş ve rahat adımlarla ona yaklaşırken bir kez daha "Raysheeel!" dedi.

Yoğun bakım servisinde yatan ve kocasını ölüm döşeğinde bekleyen eş öyküsüne inanan sürücü Amos Tate, Ben'i hastane kapısına kadar götürmekte ısrarlıydı. Eğer adam öyle yaparsa, Benny motelden çok uzaklara gitmiş olacaktı. Sonunda Ben pek etkin bir şekilde sürücünün kendisini Las Vegas ve Tropicana bulvarlarının kesiştiği yerde bırakması yolunda konuştu. Ancak Amos'un açıkelli önerisine karşı çıkmak üzere geçerli iyi bir

nedeni bulunmuyordu. Son olarak adama karısı hakkında yalan söylediğini kabul etmek zorunda kaldı ama sürücüye daha fazla bilgi de vermedi. Battaniyeyi üzerinden sıyıran Ben, yolcu tarafındaki kapıyı açıp caddeye atladı. Tropicana bulvarı üzerinde doğu yönüne koşup Tropicana otelini geçerken kamyon sürücüsü Amos onun bu davranışları için şaşkınlıklar içinde kalıyordu.

Golden Sand Inn moteli bir buçuk kilometre kadar ötedeydi. Normalde Ben bu uzaklığı altı dakika ya da daha az bir zamanda geçebilirdi. Oysa şimdi sert yağan yağmurun altında hızla koşarak düşüp kolunu ya da bacağını kırmayı istemiyordu. Eğer Rachel yardıma gereksiniyorsa, kendisi oraya sağlam olarak ulaşmalıydı. (Tanrım, lütfen Rachel güvenlik içinde bulunsun ve hiçbir yardıma muhtaç durumda olmasın! Lütfen, lütfen!...) Geniş bulvarın kenarını izleyerek koşarken kemerinin arasına sıkıştırmış olduğu tabancası etine batıyor ve canını acıtıyordu. Asfalt yoldaki birikintilere bastıkça suları çevreye sıçratmaktaydı. Birkaç sürücü ona bakmak üzere ağırlaştı ama hiçbiri arabasına almayı önermedi. Zaten Ben de otostop yapmak üzere istekte bulunmuyordu. Çünkü yitirilecek zamanı olmadığını duyumsamaktaydı.

Bir buçuk kilometrelik yol büyük uzaklık değildi ama bu gece sanki Ben'e dünyanın ucuna doğru yapılacak bir yolculukmuş gibi görünüyordu.

Julio ile Reese uçağa hizmet tabancalarını ceketlerinin altındaki askılıklarda muhafaza ederek binmişlerdi. Çünkü madeni eşyayı saptayan aygıtların bulunduğu giriş kapısında hüviyetlerini güvenlik memuruna göstermişlerdi. Şimdi Las Vegas'ın McCarran uluslararası havaalanının terminal binasında bir kez daha hüviyetlerini gösterip kiralık araba masasındaki çekici kumral bayan görevli olan Ruth'tan ivedi hizmet almayı bekliyorlardı. Genç kadın ellerine bir ar aba kontak anahtarı verip

kiralık arabayı tanımladığı yerde bulmalarını söylemek yerine gece nöbetçi elemanına telefon edip kiralanan arabayı terminalin kapısına kadar getirmesini sağlamıştı.

Polisler yağmurlu havaya uygun şekilde giyinmemiş olduklarından binanın içinde ve kapıya yakın durup beklediler. Sonunda Dodge marka arabanın kaldırıma yanaştığını görüp fırtınaya doğru koştular. Havaya pek uygun kukuletalı yağmurluklar giyinmiş olan nöbetçi eleman, dedektiflerin araba kiralama belgesini çabucak kontrol edip arabayı onlara devretti.

O günün öğleden sonrasında Palm Springs'te hava bulutlu olmasına karşın, Reese doğu bölgesinde havanın daha da kötü olacağını ve havaalanına yağmur fırtınasının içinde ineceklerini hiç düşünmemişti. Alana doğru alçalış ve iniş pürüzsüz geçtiği halde, uçağın koltuğunda kendisini iyice kasmış olmaktan ötürü elleri şimdi de sertleşmiş ve acılarla dolmuştu.

Alana güvenlik içinde inince genç adamın rahatlamış olması gerekirdi. Oysa Reese uzun boylu, koyu pembe giysili Teddy Bertlesman'ı ve aynı zamanda kendisini evde bekleyen küçük kızı Esther'i aklından çıkaramıyordu. Daha bu sabah kendisinin yaşama nedeni olarak yalnızca küçük Esther'i vardı. Ama şimdi emlak satıcısı görkemli kadın da onun ölmesi değil, yaşaması için önemli bir nedeni oluşturmaya başlamıştı.

Belki de bu, boş bir inanç saçmalığıydı.

Ancak burada bulmayı umduğu açık bir çöl gecesi yerine şiddetli yağmuru görmek genç polise kötü bir önbili gibi geliyor ve onu rahatsız ediyordu.

Julio terminal binasının önünde arabanın direksiyonuna geçip kontak anahtarını çevirirken Reese yüzündeki yağmur sularını kurulayıp, "Los Angeles TV'lerindeki Las Vegas'a ilişkin reklamlara ne demeli?" diye söylendi.

"Ne olmuş reklamlara?"

"Burada güneş nerede? Minicik bikinili kızlar neredeler?"

"Cumartesi gecesi Teddy Bertlesman ile buluşacağına göre bikinili kızları neden arıyorsun?"

Reese biraz önceki boş inancı düşündü. O buluşmasından Julio'ya söz etmemeliydi.

Ve sonra şöyle konuştu. "Lanet olsun, Las Vegas'a benzemiyor burası. Olsa olsa Seattle kentine benzeyebilir..."

Rachel yatak odasının kapısını çarparak kapadı ve kapının zayıf görünüşlü kilidini kilitledi. Odanın tek penceresine koştu. İyice eskimiş perdeleri çekip açtı. Ve pencerenin dışında giriş çıkışa izin vermeyen demir parmaklıkların bulunduğunu gördü.

Çevresine bakınıp silah olarak kullanılacak bir şey var mı diye aranınca yalnızca odadaki yatağı, komodini, gece lambasını ve bir de iskemleyi gördü.

Kapıya vurulup içeri doğru parçalanmasını bekledi ama beklediği olmadı.

Oturma odasındaki yaratıktan hiçbir ses gelmiyordu. Onun sessiz kalması hem iyi hem de sinir bozucuydu. Yaratık şu anda neyin peşindeydi acaba?

Genç kadın odada bulunan minik bir giyinme kabini şeklindeki gardroba koştu. Orada da silah olarak kullanılacak bir şey bulunmuyordu. Yalnızca bir köşesinde boş raflar, elbise askılarını asacak sabit demir çubuk ile boş elbise askıları vardı.

Oda kapısının kolu takırdadı.

Yaratık hışırtılı bir sesle "Raysheel" dedi.

Eric'in bilincinin bir bölümü belli ki değişim içine girmemişti. Çünkü o bölümü Rachel'i hoş tutmak ve kadına ne yapacağını düşünmek üzere zaman kazanmak istiyordu.

Genç kadın burada ölebilirdi. Bu, ağır ve korkunç bir ölüm olacaktı.

Rachel kafası karışmış olarak sırtını gardroba dönmek üzere iken birden gardrobun tavanında, tavanarasına açılan bir kapağın bulunduğu kadının dikkatini çekti.

Yaratık iri elleriyle kapıya vurup bir kez daha seslendi, "Raysheeel!..."

Genç kadın gardrobun içine girdi ve rafların dayanıklılığını kontrol etmek üzere elleriyle onlara asıldı. Kendisini rahatlatan biçimde raflar önceden hazırlanıp sonra duvara sıkıcı vidalanmıştı. Ve merdiven gibi kullanılacak denli sağlamdılar. Döndüncü rafa kadar tırmanıp başı gardrobun tavanı düzeyine gelince durdu. Elbise askılarının asıldığı demir çubuğa bir eliyle tutunup öteki eliyle tavanarasına açılan kapağı yukarıya iterek açtı.

"Raysheeel!... Raysheel!..." diye şarkı söyler gibi genç kadının adını seslenen yaratık kilitli odanın dışında korkunç pençelerini kapıya hafifçe sürttü. Ve sonra bedenini kışkırtmak ister gibi hafifçe kapıya dayadı.

Gardrobun içinde Rachel bir basamak daha tırmandı. Başının üzerinde kapaktan ortaya çıkan açıklığın üst kısmını iki eliyle kavradı. Ayaklarını raflardan bıraktı. Bir an için demir çubuğa göğsünü yasladı sonra kendisini yukarı çekip tavanarasına girdi. Burada bir döşeme bulunmuyordu. Yalnızca beş, on santim kalınlıkta ve kırk santim aralıkla uzanan kirişler vardı. Bu desteklerin arasına ince fiberglas yalıtım levhaları konulmuştu. Açık kalan kapaktan gelen cansız sarı ışık Rachel tavanarasının pek alçak tavanlı ve yüksekliğinin ancak bir metre yirmi santim kadar olduğunu gördü. Pek çok yerde tavanından çatı çivileri aşağıya sarkıyordu. Genç kadını şaşırtan şekilde tavanarasının alanı yalnızca müdür dairesi ile kısıtlı kalmıyor ve motelin bir kanadı boyunca uzanıyordu.

Aşağıda bir şey öyle gümbürdedi ki, Rachel üzerine bastığı tavan kirişlerinin de titrediğini duyumsar gibi oldu. Başka bir gümbürtü, bu kez tahta ve metallerin parçalanışına ilişkin seslerle birlikte geldi.

Genç kadın ivedi tavanarasına açılan kapağı kapadı. Ve bir anda ortam salt karanlığa gömüldü. Olabildiğince ses çıkarmamaya çalışan Rachel kırk santim aralıklı kirişlerin üzerine basarak emekler durumda ilerledi. Bir eliyle aynı taraftaki dizini kirişlerin üzerinde tutarken öteki eliyle dizini bir sonraki kirişe

uzatıyordu. Böylece iki buçuk metre kadar ilerledi ve orada karanlıkta doğrulup bekledi.

Bir kat aşağıdaki odada olanları endişeyle dinlemeye çalıştı. Ama, kapak kapalı olduğu için orada olanları kolayca işitemiyordu. Çünkü hızla yağan yağmur on beş, yirmi santim yükseğinde motelin çatısını dövmekteydi.

Genç kadın, o yozlaşmış durumu ve zekâ düzeyiyle insandan hayvanlarınkine indirgenmiş Eric'e benzeyen yaratığın kaçış yolu bilmecesini çözememiş olması için Tanrı'ya yakardı.

Sağlam tek kol ve bacakla kalmış olan Whitney Gavis, yaratık kendisini orada bırakıp gittikten sonra, yerde sürüklenip garaja doğru varmaya çalıştı. Garajın açık kapısına geldiğinde kendini aldattığını biliyordu: Sakatlıkları ile Rachel'e yardımcı olamazdı. Onlar gerçekten sakatlıklarıydı. Daha önce kesik organlarına "tuhaflıklar" der ve onlar için "sakatlık" sözcüğünü kullanmaya kesinlikle karşı çıkardı. Ama, şu durumda kendisini aldatmasına gerek bulunmuyordu. Acı verici gerçekle yüz yüze gelmeliydi: Kendisi bir sakattı. Bedenindeki sınırlamalara, uzun yıllar önce içinde bulunduğu savaşa, Vietkonglulara ve genel olarak yaşama karşı öfkelendi. Ve bir an için neredeyse gözyaşlarına yenilir gibi oldu.

Oysa, öfkeli olması ona bir yarar sağlamayacaktı. Whitney Gavis, kendine acıma gibi meyve vermeyecek eylemlerle zaman ve enerjisini boşa harcayacak türden bir insan değildi. "Bunu burada kes, Whit!..." diye yüksek sesle söylendi. Garaja arkasını dönüp çamurlu alanda sürünmeye başladı. Niyeti, Tropicana bulvarına kadar sürünerek bulvarın tam ortasına çıkmaktı. Orada görüntüsü en acımasız sürücüyü bile durduracaktı.

Bu şekilde altı, yedi metre kadar ilerlemişti ki, yaratığın bir golf sopası kadar sert olan elinin çarpışı ile duygusuzlaşan yüzü birden yanmaya ve batmaya başladı. Hemen orada sırtüstü yattı ve yaralı yüzünü serin yağmur sularına doğru çevirdi.

Sağlam elini kaldırıp yaralı suratını yokladı. Orasında, Vietnam'da yaralanmış olan dokusunun üzerinde yeni ve derin örselenme izlerini buldu.

Leben'in kendisini tırmaladığına emindi. O darbe yaratığın çok iri ve kemikli elinin tersiyle vurulmuştu. Ama şimdi, yadsınamaz şekilde yüzünün o yanı dört, beş yerinden çizilmiş ve özellikle şakağına yakın yerde fena halde kanamaya başlamıştı. Lanet olası yaratığın ellerinde mahmuz ya da ona benzer şeyler mi vardı? Yüzünü yoklayan parmakları birkaç şişmiş minik nokta daha saptadı ve adam hemen elini yüzünden yere indirdi.

Yeniden yüzükoyun yatar durumuna geçip caddeye doğru sürünmeye başlarken, "Önemli değil. Nasıl olsa yüzümün o yanı hiçbir zaman bir güzellik yarışmasını kazanmayacaktı" dedi.

Ve şakağından hazla akan kanı düşünmemeye çalıştı.

Karanlık tavanarasında diz çökmüş durumdaki Rachel, Eric'e benzeyen yaratığı aldattığını düşünmeye başlamıştı. Belli ki, adamın yozlaşması fiziksel olduğu kadar akılsal yönden de tam kendisinin kuşkulandığı noktaya kadar ilerlemiş ve yaratık genç kadının ne yaptığını düşünemeyecek duruma gelmişti. Rachel'in kalbi, yabanılca gümbürdüyor ve bedeni şimdi de titriyordu. Ancak, kendisini bir parça umutlanmak üzere yüreklendirmekteydi.

Biraz sonra kontraplak levhadan yapılmış olan tavanarasına çıkan kapak yukarı doğru yerinde zıplayarak açıldı ve aşağıdan gelen ışık tavanarasını aydınlattı. Yaratığın korkunç elleri açıklıktan yukarı doğru uzandılar. Ardından kafası da delikte göründü. Kendisini yukarı çekmekte olan Eric benzeri şey çılgın bakışlarla Rachel'i arayıp buldu.

Genç kadın olabildiğince yere kapaklanıp ilerlemeye çalıştı. Başından yedi sekiz, santim kadar yükseklikte çatıdan aşağı sarkan çivilerin sivri kesimlerinin bulunduğundan haberliydi.

Kirişler arasındaki yalıtılmış ama duyarlı olan kesimlere de basmaması gerektiğini biliyordu. Yanlış yere basarsa motelin odalarından birine düşebilirdi. Yalıtıcı levhada bulunan elektrik tellerini koparıp akıma kapılmasa bile, zemine çarptığında kol ve bacağını ya da belkemiğini kırabilirdi. Öyle durumda hareketsiz kalacak ve yaratık kolayca aşağı inip kendisiyle tatlı anlar yaşayabilecekti.

Konuşması giderek bozulan Eric benzeri yaratık arkasından, "Rayeshuuuuul!..." diye seslendi.

Tavanarasına açılan kapağı kapayıp ortalığı tümüyle karanlığa boğan yaratık şu anda kadına karşı bütün üstünlükleri ele geçirmiş oluyordu.

Ben'in iyice ıslanmış olan pabuçları suyu öyle emmişlerdi ki, ayağından çıkacakmış gibi kaymaya başlamışlardı. Genç adam sol topuğunda başlangıç durumunda ve fiske şeklinde bir su toplamasının kendisine verdiği rahatsızlığı duyumsadı.

Sonunda Golden Sand Inn moteli, müdür dairesinin penceresindeki ışığıyla göründü. Genç adam sırılsıklam olmuş gömleğinin altına elini sokup Magnum tabancasını kemerinin altından çekip ortaya çıkarabilecek kadar koşusunu ağırlaştırdı.

Arıza yapıp yolda bıraktığı arabada kalan av tüfeğinin şu anda yanında bulunmasını özledi. Motelin giriş yolunu vardığında bir adamın Tropicana bulvarına doğru yerde sürünerek ilerlediğini gördü. Bir saniye sonra onun protez ayağını yitirmiş ve belli ki yaralanmış Whitney Gavis olduğunu anladı.

O, karanlığı seven bir yaratık olup çıkmıştı. Ne olduğunu bilmiyor, bir zamanlar kim ve ne olduğunu anımsamıyor, hangi amaçla var olduğunu düşünemiyor ancak kendisine en uygun yerin şimdi karanlıklar içinde olduğunu çok iyi ayırt edebiliyor-

du. Karanlıkta hiçbir şeyden yoksunluk çekmiyor tersine böyle bir yere kolayca egemen olabiliyordu.

İlerisindeki avı karanlıklıklar içinde özenle pek ağır ilerliyor ve kendisinden kaçmaya çalışıyordu. Kadının tersine, yaratık ışık yokluğu yüzünden engellenmiş değildi. Genç kadını ve şimdi sürünmekte olduğu noktayı şimdi tüm ayrıntılarıyla görebiliyordu.

Oysa, yaratığın kafası da şu anda nerede bulunduğuna ilişkin sorularla iyice karışmıştı. Uzun bir tüneli tırmanarak geçtiğini ve burasının tahtadan yapılmış olduğunu kokusundan biliyordu. Bununla birlikte, sanki yerin altında ve pek derindeymiş gibi duyumsuyordu kendisini. Burası sanki başka bir çağdan anımsadığı nemli bir oyuğu andırıyor ve yaratık anlayamadığı nedenlerle şu oyuğu çekici buluyordu.

Ansızın çevresinde cehennem alevleri parladılar. Bir an için kaçmakta olan kadın, yaratığın gözlerinden silinir gibi oldu. Yaratık, bir zamanlar bu alevlerden korktuğunu anımsadı ama korkusunun nedenini bilemedi. Şimdi hayalet alevler ona bir şey yapamıyor, kendisi onları yok saydıkça etkileri azalıyordu.

Avının dişilere özgü kokusu etkiliydi ve yaratığı ateşlendiriyordu. Tutku onu acımasız yapıyor, kadına doğru koşmak ve kendisini onun üzerine atmak istiyordu. Burada ayağa kalkmanın tehlikeli olduğunu duyumsuyor ama özenli olmak ona cinsel rahatlamaktan daha az çekici geliyordu.

Her nasılsa yaratık kirişlerin arasındaki duyarlı fiberglas kaplamalara basmanın rizikolu olacağını biliyor ama bunun nedenini düşünemiyordu. Güvenlikli yerlere basmak onun için avının göstereceği dikkatten daha kolay bir etkinlikti. Çünkü bedeninin iriliğine karşın hareketleri kadınınkinden daha çevikti. Üstelik genç kadın nereye gittiğini göremezken yaratık karanlıkta çok iyi görebiliyordu.

Rachel dönüp geriye baktığında, her seferinde yaratık olduğu yere iyice siniyor ve kadın onu göremiyordu. Genç kadın çevreyi dinlemek için durduğunda yaratığın yaklaştığını işiti-

yor ama görsel bir saptama elde edemeyince korkusu daha da artıyordu.

Kadının büyük korkusunun oluşturduğu koku da, dişiliği gibi güçlüydü. Önceki kokusu yaratığın kana karşı tutkusunu ateşlerken sonraki de cinsel isteklerini kabartmaktaydı. Yaratık, genç kadının kanının dudaklarına doğru fışkırmasını, ağzını onun zengin karnına ve doyurucu karaciğerine doğru sokup ısırmayı özledi.

Şimdi kadının altı metre kadar arkasındaydı.

Daha sonra aralarındaki uzaklık, beş ve sonunda üç metreye indi.

Ben arkadaşı Whitney'e yardım ederek onun yüksekliği yüz yirmi santim olan ve bir zamanlar motelin bahçesindeki çiçeklere yataklık eden bir duvara dayanıp dik oturmasını sağladı. Biraz ilerde motelin işaret levhası asılı olduğu direkte rüzgârla sallanıyor ve gıcırtılı sesler çıkarıyordu.

Arkadaşını iten Whitney, "Beni merak etme" dedi.

"Ama, yüzün..."

"Ona yardım et. Rachel'e koş."

"Senin yüzün kanıyor."

"Ben, böyle de yaşarım, yaşarım. Ama o, Rachel'in peşinde" diyen Whitney'in sesinde Vietnam'dan bu yana ilk kez korku ve umutsuzluğun izleri duyuluyordu. "O, beni bırakıp genç kadının arkasından gitti" diye ekledi.

"O dediğin de kim?"

"Silahın var mı? İyi. Bir Magnum tabanca mı? Çok iyi."

Ben sorusunu yineledi, "O da kim?"

Ansızın rüzgâr sağanaklar yaparak esti ve yağmur üzerlerine bir baraj yıkılmış gibi boşandı. Whitney fırtınada duyurabilmek üzere sesini yükselterek konuştu, "Leben, o dediğim Eric Leben ama değişmiş durumda. Artık gerçek Leben hiç değil. Rachel onun için 'Genetik yönden bir karmaşa durumunda' di-

yor. 'Yozlaşan bir evrim, gerileme' diye tanımlıyor ayrıca. Adam büyük çapta değişikliğe uğramış. Acele et, Benny! Hemen müdür dairesine git!"

Karanlıkta körleşmiş ve çatıya yağan yağmurun sesiyle yarı yarıya sağırlaşmış olan Rachel sanki karanlık bir madende bulunuyormuş gibi cesaret edebileceği en hızlı şekilde sürünerek ilerlemeye çalışıyordu. Yaratıktan kaçmak üzere pek yavaş hareket ettiğinden korkarak ilerlemesine karşın, umduğundan daha çabuk tavanarasının sonuna geldi. Motelin birinci kanadının tavanarasını sınırlayan duvara çarptı.

Böyle bir sona varırsa ne yapacağını hiç aklına getirmediğini çılgınca düşündü. Kafası hep Eric'e benzer yaratıktan olabildiğince uzak kalmakta yoğunlaşmış ve ona sanki tavanarası sonsuza değin uzanıyormuş gibi gelmişti.

Köşeye sıkıştığını anlayınca bir umutsuzluk çığlığı attı. Motelin U şekilli binasının orta kanadı boyunca tavanarasının süreceğini umut ederek sağa döndü. Aslında öyle olmalıydı ancak binanın iki kanadı arasında bulunan beton duvarla, belki de özel bir bölmeyle karşılaşmıştı. Karanlıkta çılgınca aranan genç kadın kanatlar arasında serin ve kaba yüzeyli bir duvarla yüz yüze gelmiş ve böyle bir engelde geçiş olamayacağını anlamıştı.

Arkasından gelen Eric'e benzer yaratık sözcükleri olmayan bir zafer ve açlık çığlığı attı. Yağmurun şapırtılı sesine karşın, bu çığlık sanki birkaç santim uzağından geliyormuş gibi kadının kulaklarında patladı.

Soluğunu tutup başını hızla geriye çevirdi ancak şeytanın sesinin bu denli yakınından gelişiyle şoke oldu. O anda yeni bir kaçış düzeni kurabilmek üzere bir ya da yarım dakikası kalmış olduğunu düşündü. Yaratık tavanarası kapağını kapağından beri ilk kez onun katil bakışlı gözlerini görebiliyordu. Yaratığın açık yeşil renkli gözü de belli ki öteki gözü gibi bir yılanın turuncu renkli gözlerine benzemek üzere değişim içindeydi. Ve

genç kadın bu gözlerin öyle yakınındaydı ki, onlarda var olan tanımlanması gereksiz nefreti tüm açıklığı ile görebiliyordu... Yaratık şu anda kendisinden bir buçuk metreden daha uzakta değildi.

Ve Eric'e benzeyen şeyin soluğu pek kötü kokuyordu.

Rachel her nasılsa onun kendisini açık seçik görebildiğini biliyordu.

Yaratık karanlıkta kendisine doğru uzanmaktaydı.

Onun korkunç elinin kendisine doğru gerildiğini duyumsadı.

Genç kadın kendisini arkasındaki beton duvara doğru bastırdı.

Düşün, *durma düşün!* diye aklından geçirdi.

Köşeye sıkışmış durumda şu ana değin kaçınmak üzere bunca çabalar harcadığı tehlike ile yüz yüze gelme durumundaydı: O ana dek özenle uyguladığı kirişlerin üzerine basma işlemi yerine, bu kez kendisini yana ve duyarlı fiberglas yalıtım levhalarının üzerine attı. Ve zayıf tabaka ayağının altında çatırdayıp çöktü. Genç kadın tavanarasından aşağı, motel odalarından birine doğru düşerken bir dolaba ya da iskemleye çarpmaması, belini kırmaması ve yaratığa kolay bir yem olmaması için Tanrı'ya dua etti.

Ve pat sesi çıkararak yayları gevşemiş; şiltesi, mantarların çoğalma yeri durumunu gelmiş bir motel yatağının üzerine çarptı. Soğuk ve kaygan mantarlar genç kadının altında patladı, sporlarını kustu, yapışkan sıvılarını akıttı ve çürük yumurta kadar kötü kokularını çevreye yaydılar. Ancak, Rachel canlı ve yaralanmamış durumda kaldığı için bu kokuları bile derin derin soludu.

Yukarda Eric'e benzeyen yaratık, Rachel'den daha akılcı bir yolu seçmiş kirişlere tutunup yalıtım levhalarını kırarak kendisi için daha geniş bir iniş deliği açmaya çalışıyordu.

Rachel yataktan atlayıp karanlık motel odasından çıkış kapısını bulmak üzere aranırken tökezleyerek yürüdü.

***

Müdürün dairesinde Ben parçalanmış yatak odası kapısını gördü. Ama, oturma odası ve mutfak gibi yatak odası da boştu. Genç adam garajı da yokladı. Rachel ile Eric orada da yoktular. Hiç kimseyi bulamamak, yerlere saçılmış kanı ile parçalanmış bir ceset bulmaktan çok daha iyiydi. Ancak her iyimserliğin de bir sınırı bulunuyordu.

Whitney'in özenli uyarıları şimdi de aklında yankılanan genç adam, müdür dairesinden motelin bürosu ve koridorlarla bahçeye kadar uzanan yolu bir kez daha geçti. Bahçeye tam çıktığı anda göz ucuyla binanın bir kanadının ucunda bir takım hareketleri gördü.

Hareketleri yapan Rachel'di. Karanlıkta bile Ben'in yanılmasına olanak bulunmuyordu.

Genç kadın hızla hareket ederek motel odalarının birinden bahçeye çıkmış ve Ben ona seslenince büyük ölçüde rahatlamıştı. Rachel başını kaldırıp baktı. Başlangıçta davranışı sıradan bir heyecan ya da belki de Benny'i görmekten ötürü neşe gösterisi gibiydi. Oysa, kısa sürede onun korkuyla sarsılır gibi olduğu sezinleniyordu.

Kadın yaklaşırken, "Benny, kaç! Tanrı aşkına koş ve kaç buradan!" diye bağırdı.

Kuşkusuz Ben, arkadaşı Whitney'i orada bahçe duvarının yanında ve yağmurun altında bırakıp kaçamazdı. Aynı şekilde hem Whitney'i taşıyıp hem de koşamazdı. Bu yüzden genç adam orada dikilip kaldı. Ama, kadının arkasından motel odasından dışarı fırlayan yaratığı görünce o da gerçekten kaçmayı istedi. Gecenin karanlığı, Rachel'i izleyen karabasanı kısmen örtüp gizlediği halde, onu kısmen de olsa gören Ben tüm cesaretini bir anda yitirir gibi olmuştu.

Birkaç dakika önce Whitney ona Eric'i tanımlarken, "Genetik yönünden bir karmaşa, yozlaşmış bir evrim, gerileme..." demiş ve bu sözcükler Ben'e hiçbir şey ifade etmemişti. Şimdi, Eric'e benzeyen şeye ilk bakışta gördüklerini özümsemek için genç adam uzun zamana gereksiniyordu. Leben hem Dr. Frankeş-

tayn hem de Frankeştayn'ın canavarı; hem deney yapan hem de aynı deneyin şanssız denek'i; hem dahi hem de lanetlenmiş bir ruh olmuştu.

Rachel, Ben'in yanına vardı. Genç adamı kolundan çekerek, "Haydi, acele et!" dedi.

"Whitney'i bırakıp gidemem" diyen Ben ekledi, "Sen geride dur. İzin ver de ona rahatça ateş edebileyim."

"Hayır! Ateş etmenin bir yararı yok, hiçbir yararı yok! Tanrı'm, ben ona on kez ateş edip vurdum ve o gene de ayağa kalktı."

Ben, "Şu elimdeki, seninkinden çok daha etkili bir silah!" diyerek ısrarlı konuştu.

Korkunç yaratık onlara doğru koşuyordu. Ben'in umduğunun tersine, koşuşu şaşırtıcı derecede zarif ve hızlıydı. Zayıf ışıkta bile çıplak bedeni obsidiyen (yanardağlardan çıkıp taşlaşmış hale gelen bir kütle-Çeviren) bir zırhla kaplanmış gibi parlamaktaydı.

Benny, bir atıcının ayakta en uygun durumda nişan alıp ateş etmek üzere yeğlediği pozu alabilmek üzere güçlükle zaman buldu. Magnum tabancayı iki eliyle tutup sıkarak tetiği çekti. Tabanca gürledi ve namlu ağzından ateşler fışkırdı.

Beş metre uzaklıktaki yaratık merminin bedenine vuruşuyla sarsıldı, tökezledi ama yere düşmedi. Lanet olsun, koşusu bile durmamıştı! Daha az hızla ama gene koşarak geliyordu.

Genç adam iki kez daha ateş etti.

Yaratık haykırdı, (sesi, bugüne değin Ben'in hiç duymadığı bir kez daha duymak istemeyeceği kadar kötü çıkmıştı) ve sonunda koşmasını kesti. Bahçedeki aliminyum gölgelikleri taşıyan direklerden birinin yanına çöktü.

Ben bir kez daha ateş etti. Mermi bu sefer yaratığın boğazına isabet etmişti.

.357'lik silahın mermisinin etkili vuruşu yaratığın gölgeliği taşıyan direkten daha da geriye düşmesine neden oldu.

Bedenine vuran beşinci mermi ise sonunda yaratığın yere in-

mesini sağlamıştı. Dizlerinin üzerine çöken Eric benzeri yaratık bir eliyle boğazını, öteki eliyle ensesini tutuyordu.

Rachel zorlar gibi konuştu, "Yeniden ateş et!"

Diz çökmüş yaratığa Ben altıncı ve silahındaki son kurşunu sıktı. Eric benzeri yaratık geriye doğru düştü. Yanına dönüp betonun üzerinde hareketsiz kaldı.

Magnum tabanca her mermi ateşlenişte, bir topun ateşlenişinden sonraki en etkili sesi çıkarıyordu. Altıncı kurşundan sonra gelen sessizlikte yağmurun yağışı artık bir haykırışı izleyen fısıltıyı andırıyordu.

Şimdi de yaratıktan korkusu hiç azalmamış olan Rachel, "Başka kurşunun yok mu?" diye sordu.

"Tamam" diyen Ben titrek bir sesle ekledi, "Eric öldü. Onun işi tamam."

Genç kadın, "Eğer başka mermin varsa onları da silahına doldur!" diye bağırdı.

Ben kadının ses tonu ve bağırışındaki korkuya değil, onun gerçekten isterili olmayışına şaşmıştı. Evet, kadın korkuyordu ama kendi üzerindeki denetimini yitirmemişti. Hangi konudan söz ettiğini biliyordu. Korkmuştu ama davranışları akıldışı değildiler. Benny'nin elindeki silahı doldurması gerektiğini bilerek konuşuyordu.

Genç adam kendisine çok uzun süre önce gerçekleşmiş gibi gelen o sabahki olaylarda Arrowhead gölü çevresindeki Eric'in kulübesine giderlerken av tüfeğinin mermileriyle birlikte cebine Magnum tabanca için de yedek kurşunları koymuştu. Daha sonra 12 numaralı eyaletler arası karayolunda arıza yapan Merkur arabada av tüfeği ile o silaha ilişkin mermileri bırakmıştı. Şimdi ceplerini yoklayan Ben hiç değilse altı adet tabanca kurşunu bulacağına inanırken yalnızca iki mermi eline geçince şaştı. Öteki kurşunlar, av tüfeğinin mermileriyle birlikte arızalı arabada kalmış olmalıydı.

Ancak her şey yolundaydı. Korkacak bir şey bulunmuyor-

du. Yürüyüş yolunun üzerinde yatan yaratık kımıltısızdı. Artık kımıldanacağı da yoktu.

Ben'in elleri titriyordu. Silahın silindirini yana doğru çekip açtı ve elindeki birinci mermiyi kovanına yerleştirip silahın silindirini kapadı.

Genç kadın, "Benny!" diye bağırarak uyardı.

Başını silahtan kaldıran genç adam, yaratığın kımıldadığını gördü. İri ellerini altına koyup betonu iterek kalkmaya çalışıyordu.

"Lanet olası pislik!" diye küfreden Ben ikinci mermiyi de silaha yerleştirip atışa hazırlandı.

İnanılmaz biçimde yaratık şimdiden dizlerinin üzerine kalkmış ve gölgeliğin direklerinden birini tutmak üzere elini uzatıyordu. Ben dikkatle nişan alıp tetiğe bastı. Magnum tabanca bir kez daha gürledi.

Bedenine mermi saplanan yaratık sarsıldı. Gene de direği sıkıca tutup tuhaf bir ses çıkardı. Parlak gözlerini Ben'e çevirdi. Genç adam bu bakışlarda öç alma isteğiyle tutuşan korkunç nefreti gördü.

Ben'in elleri öyle kötü titriyordu ki, bir sonraki (ve sonuncu) kurşunu Eric benzeri yaratığa isabet ettiremeyeceğinden korkuyordu. Vietnam'daki ilk cephe görevinden beri hiç böyle titrememişti.

Yaratık pençeleriyle gölgeliğin direğini sıkıca kavrayarak ayağa kalktı.

Genç adamın kendine güveni sarsılmıştı. Gene de 357'lik Magnum gibi yıkıcı bir tabancanın yetersiz kaldığını kabul etmek istemiyordu. Son mermiyi de ateşledi.

Yaratık bir kez daha yere indi. Ama hareketsizliği birkaç saniye bile sürmedi. Silkindi, acıyla homurdandı ve betonu bedeninin sert kesimleriyle itip kazır gibi hareketler yaptı.

Bunların ölüm çırpınışı olduğuna inanmak Ben'in pek hoşuna gidecekti. Oysa, şu ana değin genç adam sıradan bir silahın yaratığa etkili olamayacağına inanmaya başlamıştı. Uzi marka

otomatik makineli tabanca ya da tam otomatik AK91 saldırı silahı ona karşı iş görebilirdi. Ancak, sıradan silahlar, yaratığa karşı hep yetersiz kalacaklardı.

Rachel genç adamın kolunu çekip Eric ayağa kalkamadan koşup kaçınalarını istedi. Ama, şimdi de Whitney Gavis sorunu vardı. Koşup kaçarak belki Rachel ile Ben kendilerini kurtarabilirlerdi. Oysa, Whitney'i kurtarabilmek üzere genç adam orada kalmalı ve yaratık ya da kendisi ölene değin savaşımı sürdürmeliydi.

Ben olasılıkla bir kez daha kendisini sanki bir savaşın içindeymiş gibi duyumsuyor; Vietnam'ı, oradaki savaşın özel ve kötü ünlü acımasız bir silahını düşünüyordu. O silahın adı Napalm idi. Napalm, jöle haline getirilmiş benzindi. Ve çoğunlukla dokunduğu şeyi öldürüyor, kemiğe kadarki eti yakıyor ve iliğe kadarki kemiği de parçalıyordu. Vietnam'da herkes o silahtan ürküyordu. Çünkü, bir kez dizginleri bırakılınca kaçınılmaz ölümü beraberinde getiriyordu. Eğer kendisine yeterli zaman verilirse Ben işe yarar bir Napalm'i evde yapacak bilgilere sahipti. Kuşkusuz burada zamanı pek azdı. Üstelik elde bulunan benzin, sıradan sıvı durumundaki yakıttı. Napalm yapımında jöle durumundaki benzin yeğlenirse de, sıradan yakıtla da etkili silah oluşturulabilirdi.

Yaratık çırpınmayı ve debelenmeyi bırakıp bir kez daha dizlerinin üzerinde doğrulurken Ben, genç kadının omuzunu tutup sordu. "Mercedes araba nerede?"

"Garajda."

Motelin önünde uzanan bulvara bakan Ben arkadaşı Whitney'in kendisini gizlemek üzere bahçe duvarının köşesine sürüklenmiş olduğunu gördü. Vietnam'daki ortak düşünce şekli şöyleydi: Elinden geldiğince arkadaşına yardımcı ol, sonra kendi poponu örtmeye çalış... O savaşın kendilerine öğretmiş olduğu içgüdüler kesinlikle unutulmayacak türdendiler. Leben, kendisiyle Rachel'in motel alanı içinde olduğuna inandığı sürece, Tropicana bulvarına doğru gidip orada gizlenen sakat adamı

kazayla da olsa bulamayacaktı. Birkaç dakika süreyle Whitney her nerede ise orada güvencede kalacaktı.

Artık işe yaramayacağı anlaşılan silahı bir yana fırlatan Ben, Rachel'in elini tutarak, "Haydi gel!" dedi.

Birlikte motelin bürosunun yanından geçip garaja doğru koştular.

36

Ateşin Pek Çok Şekli

MOTELİN bahçe duvarının yanına ve yüzü Tropicana bulvarına dönük olmak üzere çökmüş durumdaki Whitney Gavis yağmurun kendisini iyice yıkadığını duyumsuyordu. Çamurlara bulanmış bir adam olarak yağmur şimdi kendisini temizlemekteydi. Dakikalar geçtikçe bedeni zayıflıyordu. Kanayan yüzünü ve özellikle şakağını kontrol edecek gücü bile kalmamıştı. Geniş bulgurdan geçen birkaç arabaya bağıracak gücü de kendinde bulamıyordu. Yoldan on metre kadar uzakta siper bir yerde yatıyor ve arabaların farının ışığı üzerine vurmadığından hiçbir sürücünün dikkatini çekemediğini düşünüyordu.

Whitney arkadaşı Ben'in elindeki silahta bulunan tüm mermileri Leben'in değişime uğramış bedenine boşalttığı halde yaratığın gene de düştüğü yerden doğrulduğunu görmüştü. Ben'e yardım edecek durumda olmadığına göre, bahçe duvarının köşesine doğru sürünerek gitmiş ve orada yoldan geçen arabalardaki kişilerin dikkatini çekerek içlerinden birini durdurmayı ummuştu. Bulvardan devriye arabasıyla iyi silahlanmış bir çift polisin geçmesi için Tanrı'ya yakarmış ama öylesinin bile yaratığı haklamak üzere yeterli olacağından kuşku duymaya başlamıştı.

Şimdi arkasında kalan Ben'in iki el daha ateş ettiğini, sonra Rachel ile arkadaşı Benny'nin heyecanla konuşup ardından koştuklarını işitiyordu. Ben'in kendisini bırakmayacağını ve şu anda onun genç kadınla birlikte Leben'i durduracak bir planı dü-

zenlemekte olduklarını biliyordu. Whitney için şimdi sorun bedenindeki gücün giderek azalmasıydı. Onların üretecekleri plan meyvesini verene değin ayakta sağ kalabilecek miydi?

Biraz aradan sonra Tropicana bulvarının batı yönünden başka bir arabanın geldiğini gördü. Bağırarak arabadaki kişileri uyarmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Hiç değilse kucağındaki sağlam elini havaya kaldırabilirdi ama kalçasına kenetlenmiş gibi yerinden kımıldamıyordu.

Sonra, o arabanın ötekiler kadar hızlı hareket etmediğini ve yaklaştıkça motelin önüne doğru saptığını ayırt etti. Araba yakınlaştıkça yavaşlıyordu.

Sağlık birlikleri, diye düşündü. Ve bu düşüncesi onu biraz şaşırttı. Çünkü, burası Vietnam değildi. Tanrı aşkına, kendisi Las-Vegas'taydı. Vegas'ta sağlık birlikleri bulunmuyordu. Üstelik gelen helikopter değil, yalnızca bir arabaydı.

Kafasını saydamlaştırmak üzere başını salladı ve iyice yaklaşan arabaya baktı.

Belli ki, arabadakiler de motele geliyorlardı. Biraz enerjisi kalmış olsa heyecanlanacaktı. Oysa heyecanlanmaya yeterli enerjisi bile kalmamıştı. Ve daha şimdiden karanlık gece, sakat adam için daha da karanlıklaşıyordu.

Ben ile Rachel garaja girer girmez kapıyı kapayıp kilitlediler. Genç kadın yanına müdür dairesinin anahtarlarını almamıştı. Mutfak tarafındaki garaja açılan kapıda kilit ve sürgü de bulunmuyordu. Bu nedenle o kapı açık kalacak ve yalnızca Leben'in o yönden gelmemesi için dua edeceklerdi.

Rachel, "Hiçbir kapı ya da kilit Eric'e benzeyen o korkunç yaratığa engel olamaz. İçeri girdiğimizi biliyorsa kesinlikle buraya gelecektir" dedi.

Motelin eski sahibinin geride bıraktığı hurda gereçler arasında bahçe hortumları bulunduğunu Ben anımsıyordu. Adam, motelin satış fiyatını biraz olsun artırabilmek üzere, "Gereçler,

araçlar, aletler ve yararlı şeyler var..." demişti. Genç adam bahçe hortumunu benzini çekmekte sifon olarak kullanmayı düşünürken garajın duvarındaki çiviye asılmış, kauçuktan yapılmış ince ve esnek bir hortumu gördü. Benzini çekmek için bu boru daha uygundu.

Kauçuk boruyu hemen çekip alarak bir ucunu Mercedes arabanın depo kapağından benzin deposuna soktu. Borunun öteki ucundan havayı emdi. Ve bir ağız dolusu benzini ağzına almaktan son anda kaçınabildi.

Rachel dibi delik olmayan bir kap bulabilmek üzere garajda uzun süre arandı. Benzinin akmasına pek az kala galvanizli bir kovayı kauçuk hortumun altına yetiştirebildi.

Altın sarısı rengindeki sıvı kovaya akarken Ben, "Benzin kokusunun bu denli hoş olduğunu hiç bilmezdim" dedi.

Genç kadın endişeli bir sesle konuştu, "Bu bile onu durdurmayabilir."

"Eğer onu bu sıvıyla ıslatabilirsek, ateşin verdiği zarar daha etkili olacak ve..."

Rachel genç adamın sözlerini kesip, "Sende kibrit var mı?" diye sordu.

Ben gözlerini kırpıştırarak, "Hayır" diye yanıtladı.

"Bende de yok!"

"Lanet olsun!"

Harap görünüşlü şeylerle dolu garajda çevresine bakınan Rachel sordu, "Burada bir yerde kibrit olabilir mi?"

Daha Ben yanıt veremeden garajın yan kapısı gümbürdedi. Belli ki, Eric'e benzeyen yaratık onların motel binası boyunca yürüdüklerini görmüş ya da kokularını izlemişti. Onun yeteneklerini tam olarak yalnızca Tanrı bilebilirdi.

"Mutfakta olabilir" diye yanıtlayan Ben ekledi, "Oradan bir şey almaya ve dolapları temizlemeye zahmet etmediler. Olasılıkla mutfakta kibrit bulabilirsin."

Rachel mutfağın gerisinde mutfağa açılan kapıya doğru koştu.

Yaratık tüm bedenini garajın yan kapısına bastırmış titriyordu. Daha önce motelin içine kolayca parçaladığı içi boş kaplama türünden bir kapı değildi bu. Daha dayanıklı bir engeli oluşturduğundan hemen çökmeyecekti. Ama, gene de kapı titredi ve menteşeleri takırdadı. Yaratık bir kez daha kapıyı omuzladı. Kuru kerestenin çatırtılarına benzer bir ses duyuldu ama kapı gene sağlam kaldı.

Bakışlarını sürekli benzini içine doldurduğu kovaya ve oradan zorlanan kapıya çevirip dolaştıran Ben Tanrı'ya yakardı: Lütfen Tanrı'm, kapı yarım dakika daha dayansın...

Ve yaratık kapıyı bir kez daha omuzlayıp itti.

Whitney Gavis kendisine yaklaşan iki adamın kim olduklarını bilemedi: Arabayı bulvarın kenarında durdurup kendisine doğru koşmuşlardı. İriyarı olanı onun nabzını yokluyor; Meksikalıya benzeyen ufak tefek adam ise, arabasının torpedo gözünden alıp getirdiği bir el fenerini kullanarak Whitney'in yüzünde ve şakağında bulunan yaraların durumunu kontrol ediyordu. Adamların koyu renkli giysileri yağmurdan ıslandıkça daha da kara bir görünüm kazanmaktaydı.

Bunlar Rachel ile Ben'in peşindeki federal ajanlar olabilirdi. Ancak şu anda sakat adam onların şeytanın neferleri olmasına bile aldırış etmeyecekti. Çünkü hiç kimse şimdi motel alanı içinde bulunan ölümcül yaratıktan daha tehlikeli olamazdı. Düşmana karşı tüm insanlar birleşmeliydi. Bu savaşıma tüm federal ajanlar ve hatta SGA'nın adamlarına bile buyur edilebilirdi. Onlar da Wildcard tasarısının gizlilik derecesini şu anda unutabilirdi.

Bu nedenle Whitney adamlara neler olduğunu anlatmaya çalıştı. Ben ile Rachel'in başında olan ve kendilerinin de biraz sonra yüz yüze gelebilecekleri tehlikeleri duyurmaya çabaladı...

İri yarı adam sordu, "Ne diyor?"

Ufak tefek, iyi giyimli ve Meksikalıya benzeyeni, "Ne söyle-

diğini anlayamadım" dedi. Whitney'in yüzündeki yaralara bakmayı bırakıp pantolon cebindeki kimliğini çıkarmak üzere uğraşmaya başlamıştı.

İriyarı adam Whitney'in bacağını dikkatle yoklayıp, "Bu, yeni bir yara yeri değil. Bacağını uzun zaman önce, belki de koluyla aynı zamanda yitirmiş sanırım" diye konuştu.

Whitney sesinin fısıltıdan daha yüksek sesle çıkmadığını ve yağmurun gürültüsü arasında kaybolup gittiğini sezinledi. Bir kez daha anlatmaya çalıştı.

İriyarı adam, "Zavallı pek heyecanlı" dedi.

Heyecanlı değil, yalnızca zayıfım, lanet olsun! demek isteyen Whitney'in bu kez sesi hiç çıkmadı ve sakat adam korkular içinde kaldı.

Whitney'in cüzdanındaki sürücü ehliyetini inceleyen ufak tefek adam şöyle konuştu, "Adı, Gavis. Shadway'in arkadaşı. Teddy Bertlesman'ın söylediği kişi bu."

"Çok kötü bir durumda, Julio."

"Sen arabaya koyup onu bir hastaneye götürmelisin."

"Ben mi götüreceğim?" diyen iriyarı kişi sordu, "Neden sen gitmiyorsun?"

"Ben burada çok iyi olacağım."

"İçeriye tek başına giremezsin" diyen iriyarı adam yüzü endişelerle yontulmuş ve yağmur damlalarıyla süslenmiş gibi görünüyordu.

"Reese, burada sorun çıkmayacak" diyen ufak tefek adam ekledi, "Yalnızca Shadway ile Bayan Leben var motelde. Onlardan da bir zarar gelmez."

Whitney tüm gücüyle ve yağmurun sesini aşacak bir şekilde, *"Leben!"* diye fısıldadı.

İki adam ona şaşkınlıkla baktılar.

Sakat adam bir kez daha "Leben!" diyebildi.

Julio sordu, "Eric Leben mi?"

"Evet" diyen Whitney soluk soluğa kalarak ekledi, "Genetik... yönden... karmaşa... değişmiş... tabanca... tabancalar..."

İriyarı olanı (Reese) sordu, "Tabancalara ne oluyormuş?"

Whitney yorgunluktan bitmiş bir sesle sözlerini tamamladı, "Tabancalar.... onu... durduramıyor..."

Julio ısrarlı bir sesle konuştu, "Bu adamı arabaya koy, Reese. Herhangi bir hastane buraya on, on beş dakikalık uzaklıktan aşağı değildir. Eğer hemen gitmezsen sağ çıkamayacak zavallı şu olaydan..."

Reese sordu, "Silahlar Leben'i durduramaz demekle ne söylemek istedi?"

"O çok heyecanlı biri" diyen Julio ekledi, "Haydi, sen biraz kımılda!.."

Kaşlarını çatan Reese, Whitney'i bir babanın çocuğunu kaldırışı gibi kolayca kucaklayıverdi.

Julio birikintilerden sular fışkırtarak koştu ve arabanın arka kapısını açtı.

Reese sakat adamı yavaşça arka koltuğa yatırıp Julio'ya döndü ve "Bu durumdan hiç hoşlanmadım" dedi.

"Sen hemen yola çık."

"Yemin ederim ki, işi yarıda bırakmak ve bana muhtaç olduğun anda çekip gitmek istemem. Ne olursa olsun bu böyle."

Julio sert bir sesle konuştu, "Şu anda adamı götürmelisin. Sana, adamı hastaneye ulaştırman yolunda gereksiniyorum..." Ve adam arka kapıyı çarparak kapattı.

Birkaç saniye sonra Reese ön kapıyı açıp direksiyona geçti, "En kısa zamanda geriye döneceğim" dedi.

Whitney, "Karmaşa... karmaşa... karmaşa... karmaşa" diyebildi. Daha başka şeyler söylemek, özellikle bazı uyarılarda bulunmak istedi. Ama söyleyebildiği tek sözcük o oldu.

Sonra, Reese'in kullandığı araba hareket etti.

Genç ajan Peake de kullandığı arabayı Tropicana bulvarının kenarına yanaştırdı. Hagerstrom ile Verdad beş yüz metre ka-

dar ilerlerinde arabalarından inip motele doğru yürürlerken genç ajan motörü durdurup farları söndürdü.

Ön koltukta yardımcısının yanında oturup arada bir elindeki bezle camı temizleyen ve gözlerini kısarak dedektiflere bakan Sharp sonunda şöyle konuştu, "Binanın önünde bir şey bulmuş gibi görünüyorlar. O bina neye benziyor?"

"Kapanmış ve terkedilmiş bir moteli andırıyor" diyen Peake ekledi, "Adını buradan okuyamıyorum. Golden ... gibi bir şey olmalı."

Sharp sordu, "Adamlar orada ne yapıyorlar?"

Peake de kendi kendisine; ben burada ne yapıyorum? dedi.

"Shadway ile Leben orospusu burada olmasınlar?" diyen Sharp sorduğunu gerçekten merak ediyormuş gibiydi.

Genç ajan düşündü, Tanrı'm! Umarım burada değillerdir. Onları hiçbir zaman bulamayacağımız bir yerde, sözgelişi Tahiti'de bir plajda bulunsunlar, Tanrı'm!

"Polis piçleri, yerde yatan her kimi buldularsa..." diyen Sharp sözünü sürdürdü, "Onu arabaya koyuyorlar şimdi."

Peake, Ajansta efsane adam olmaktan umudunu kesmişti. Artık patronu Anson Sharp'ın sevdiği kişi olmayı da umut edemezdi. Tek istediği, şu geceden sağ olarak çıkabilmek, gereksiz cinayet işlenmesini önleyebilmek ve kendisini aşağılanmaktan kurtarabilmekti.

Garajın iyice yıpranmış olan yan kapısı bir kez daha tepeden tabanına dek çatırdadı. Bu kez pervazları da çatırtılı sesler çıkarmış, menteşeleri yerinden atmış ve kilidi de fırlamıştı. Ansızın tüm kapı içeriye doğru yıkıldı ve Leben kötü bir düşten dünyaya çıkar gibi kapı girişinde görünüverdi.

Şu anda ancak yarısına kadar dolmuş bulunan kovayı yerden kapan Ben mutfak kapısına doğru koşmaya başladı. Ancak değerli yakıttan tek bir damlasını bile yere dökmemeye çalışıyordu.

Yaratık onu görünce yoğun nefret ve öfkesini açığa vuran bir çığlık attı. Bu çığlıkla yükselen ses Ben'in iliklerine kadar işliyor ve orada titreşimler yapıyordu. Çirkin yaratık yerdeki bozuk elektrik süpürgesine bir tekme attı ve iri bir örümcek gibi yerdeki hurda eşyaların üzerinden incelikle aştı.

Mutafağa giren Ben ardından gelen yaratığın yaklaştığını işitiyor ama arkasına dönüp bakmaya cesaret edemiyordu. Mutfaktaki dolap ve çekmecelerin yarısı açık durumdaydı. Ben oraya girerken Rachel bir dolabın kapağını daha açtı ve bağırdı, "İşte, burada!" Genç kadının elinde bir kutu kibrit vardı şimdi.

Ben de kadına bağırarak karşılık verdi, "Durma, kaç! Geliyor!"

Kesinlikle yaratıkla kendileri arasına bir uzaklık koymalı, zaman kazanmalı ve akıllarında kurdukları tuzağı gerçekleştirecek zamanı yaratmalıydılar.

Genç adam Rachel'i izleyip oturma odasına geçti. Elindeki kovada bulunan benzinden birazı çalkalanıp yere dökülmüş; halıya ve pabuçlarına bulaşmıştı.

Arkalarından izleyen yaratık mutfak kapısını ardına kadar çarpıp açmış, açık dolap ve çekmecelere çarpmış, önüne çıkan mutfak masasıyla iskemleleri yerlere devirmişti. Belli ki, korkunç bir yıkıma uğratma çılgınlığı içindeydi.

Ben sanki şurup kadar kalın ve yapışkan bir havanın içindeymiş gibi ağır hareketlerle davrandığını duyumsadı. Oturma odası kendisine futbol sahası kadar genişlemiş gibi görünüyordu. Sonunda odanın ucuna yaklaştığında ansızın kapının kilitli olması ve orada durmak zorunda kalma olasılığından korktu. Öyle bir durumda yaratığı ateşleyecek yer bulamaz ya da kendilerini rizikoya atmak zorunda kalırlardı. Sonra, Rachel kapıyı çarparak sonuna kadar açtı ve Ben rahatlayarak bağırdı. Motelin müracaat bölümüne doğru koşarlarken onu son kez pazartesi akşamı Santa Ana morgunda gördükleri dedektif Verdad ile burun buruna geldiler.

Yaratığın korkunç çığlığını bulunduğu yerde işitmiş olan Verdad, "Tanrı aşkına söyleyin, neydi o?" diye sordu.

Ben, yağmurdan giysileri sırılsıklam olmuş polisin elinde bir silah olduğunu görmüştü. "Gerile, bahçeye açılan kapıya yakın dur ve gelince ona ateş et! Yaratığı öldüremez ama hiç değilse onu yavaşlatabilirsin!" dedi.

Eric'e benzer yaratık, dişi ava sahip olmayı ve kan dökmeyi istiyordu. Tüm bedeni buz gibi öfkeyle doluydu. Ve istekler içinde yanıyor gibiydi. Genç kadını yakalamadıkça, ateş gibi yanan organını onun içine sokmadıkça, her iki avını da öldürüp onların bedenleriyle beslenmedikçe silahlar ya da kapı ve başka engeller onu durduramayacaktı. Onların yumuşak ve tatlı gözlerini çıkarıp çiğnemeyi; domuzlarınkine benzeyen çıkıntılı ağzını onların boğazına sokup kanlarını emmeyi, avlarının henüz vuru yapan kalpleriyle beslenmeyi, bedenlerini yırtıp parçalayarak besince zengin karaciğer ve dalaklarına ulaşmayı istiyordu. İçinde altedilmez bir açlığın yavaş yavaş başladığını ve değişme alevlerinin daha çok yakıta gereksinim gösterdiğini duyumsuyordu. Şu anki hafif bir açlıktı ama yakında açlığı daha kötüleşecek, yenilebilecek tüm besinleri yiyip bitirmek isteyecekti.

Yaratık şimdi camlı bir kapıyı itiyor, ufak tefek yapılı olan başka bir erkekle karşılaşıyordu. Adamın elinde bulunan şeyde bir patlama oldu ve yaratık korkunç acıyı göğsünde duyumsadı. Yeni bir ateş daha parıldadı ve bunu başka bir acı izledi. Ve yaratık kendisine zarar veren adama karşı kükrer gibi bağırdı.

Daha o sabah dedektif Julio Verdad, iş ortağı Reese bile birlikte sürdürmeyi kararlaştırdığı resmi olmayan soruşturma için kitaplıkta Eric Leben'in yazdığı genetik mühendisliği ve genetik işlemlerle yaşamın uzatılmasına ilişkin yazıları okumuştu. Da-

ha sonra Kaliforniya Üniversitesi'nden Dr. Easton Solberg ile konuşmuş, bu konuda düşünmüş ve sonunda Whitney Gavis'in kırık dökük sözcüklerle genetik karmaşa ve değişimi anlatmaya çalışışını işitmişti. Julio saf bir insan değildi. Shadway ile Bayan Leben'i motelin bürosunda izleyen karabasanların yaratığını görünce, Eric Leben'in deneylerinde bir şeyin çok kötü gittiğini ve şu canavar yaratığın bilim adamının kendisinden başka bir şey olmadığını anlamıştı.

Şu anda bir yandan yaratığa ateş etmeye başlarken öte yandan Shadway ile Bayan Leben'in bir kovayla benzini taşıyıp motelin bahçesine doğru gittiklerini görmüştü. (Verdad, kovadaki sıvının benzin olduğunu kokusundan tanımıştı.) Ateşlediği ilk iki mermi yaratığı telaşlandırmıyor ama gene de onu durdurup Julio'nun ansızın ortaya çıkmasına şaşmasına neden oluyordu. Dedektif de büyük şaşkınlıklar içinde kalarak ateşlediği kurşunlarla yaratığı yere yıkamadığını görüyordu.

Yaratık tıslamaya benzer bir ses çıkararak ve birden çok eklemli kolunu öne doğru uzatarak karşısındaki adamın kafasını ve omuzlarından yukarısını koparmak ister gibi bir hareket yapıp öne doğru hamle etti.

Julio bu hamleden güçlükle kaçınabildi. Yaratığın kolunu bir fırçanın dokunuşuna benzer şekilde saçlarında duyumsar gibi oldu. Yaratığın pek çok tuhaf doku ve kemik çıkıntılarıyla oluşmuş göğsüne doğru bir kez daha ateş etti. Eğer yaratık kendisine sarılırsa ufak tefek adam bu kemik çıkıntıları arasında ezilip kalacaktı. Bu sezinlemesi, dedektifin parmağını tetiğe basmasına neden oldu ve adam silahı tekrar tekrar ateşledi.

Üç kurşunu daha bedenine yemesi, sonunda yaratığı geriletip sırtını müdür dairesine açılan kapıya dayamasına neden olmuştu. Orada duran Eric'in benzeri şey bir an havayı pençeler gibi hareketler yaptı.

Julio Verdad tabancasındaki altıncı ve son kurşun olan mermiyi de ateşleyip bir kez daha hedefini vurdu. Yaratık defalarca yaralanmış, belki de başı dönmeye başlamış ama gene de ayak-

ta kalmıştı. Julio daha önceki meslek yaşamında hiç gereksinim duymamış olmasına karşın her zaman yanında yedek mermi bulundururdu. Şimdi de elini cebine atmış, yedek kurşunları arıyordu.

Yaratık kapıyı itip ondan uzaklaştı. Belli ki, bedenine saplanan altı kurşundan sonra şimdiden iyileşmeye başlamıştı. Öyle yabanıl ve öfkeli bir bağırışla haykırdı ki, Julio artık orada duramadı. Hemen dönüp yakınında bulunan ve biraz önce Shadway ile Bayan Leben'in geçtikleri bahçeye açılan kapıdan o da geçerek bahçeye çıktı. Kadınla adam bahçenin ucunda, yüzme havuzunun yanında ayakta duruyorlardı.

Genç ajan Peake, patronu Sharp'ın kendisini Hagerstrom'un kiralık arabasını izlemek üzere göndermesini ummuştu. Daha sonra terkedilmiş motelde silahlı bir çatışma çıkarsa, olay tümüyle genel müdür yardımcısı Anson Sharp'ın sorumluluğu altında gerçekleşecekti.

Oysa Sharp şöyle konuştu: "Bırak da Hagerstrom gitsin. Belli ki, o adamı doktora götürüyor. Aslında ekibin beyni Julio Verdad. Eğer Verdad burada kalıyorsa, eylemin yapılacağı yer burası olacak demektir. Aynı zamanda burası Shadway ile kadını bulacağımız yer de olmalı."

Dedektif Verdad motelin ışıkları yanan bürosuna doğru yürümeye başlayınca, Sharp genç ajan Peake'e arabayı hareket ettirip motelin önünde durmalarını söyledi. Yıpranmış Golden Sand Inn tabelasının önünde park ettiklerinde iki ajan ilk tabanca atışını işittiler.

Genç ajan Peake mutsuz bir ruhsal durum içinde düşündü: Oh, lanet olsun!

Dedektif Verdad, Ben'in bir yanında ayakta durmuş, ivedi tabancasını dolduruyordu.

Rachel ise genç adamın öteki yanında durarak tahtadan yapılmış kibritleri yağan yağmura karşı ıslatmamaya çalışıyordu. Kutudan bir kibrit çekmiş ve kutuyu avucunda iyice sıkmaya başlamıştı. Yaratığın bedeninde alevler başladığı anda onları söndürecek olan yağmur ve rüzgâra sessizce küfrediyordu.

Motelin hafif sarı ışıkla aydınlatılmış bahçesinde, buna ek olarak büro pencerelerinden sızan ışıkta Eric'e benzeyen yaratığın korkutucu bir çabuklukla ve iri yapısına hiç de uymayan incelikle hareket ettiği görülüyordu. Kendilerine doğru yaklaştıkça yaratık pek tiz ve havlamaya benzer korkunç çığlıklar atıyordu. Belli ki, bu adamın hiçbirşeyden korkusu yoktu.

Rachel onun acımasız tavırlarla gelişini, yakacakları ateşin bile tabanca mermileri gibi onun bedenine bir şey yapamayacağını düşünüp ürktü.

Yaratık kırk metre kadar uzunluktaki havuzun orta yerine ulaşmıştı. Kalan uzaklığı da koştuktan sonra köşeyi dönmek ve onlara varmadan önce on beş metre kadar olan havuzun öteki kenarı boyunca da koşmak zorundaydı.

Dedektif Verdad silahı doldurma işini bitirmemişti henüz. Ancak, son iki mermiyi yerlerine koymamaya karar vererek silahının silindirini yerine itip kapattığı görüldü.

Ve yaratık havuzun köşesine vardı.

Ben benzin kovasını iki elle; bir eliyle üst kenarından öteki eliyle tabanından tutup dikkatle ve çalkalamadan kaldırdı. Kovayı bedeninin yanına doğru çekip hafifçe sallayarak içindeki tüm benzini son on beş metrelik uzaklığı olanca hızıyla koşarak geçen yaratık kendilerine yaklaşınca onun yüzüne ve bedenine boşalttı.

Peake ile Sharp motelin bürosuna doğru koşar adımlarla yaklaşırlarken genç ajan, Shadway'in bir kova sıvıyı bir şeyin üzerine boşalttığını gördü.

Oh Tanrım! O şey de neydi?

Anson Sharp da şaşkınlıklar içinde kalarak olduğu yerde hareketsizleşmişti.

Yarım kova benzin bedeni ve yüzüne dökülünce yaratık öfkeyle bağırdı ve Shadway'dan uzak durmak ister gibi davrandı. Yüzündeki benzini temizlemeye çalışırken Peake onun gözlerinin bir çift odun kömürü koru gibi turuncu renkte parıldadığını gördü. Aynı anda yaratık Shadway'ın kendisine boşalttığı sıvıdan kurtulmak ister gibi göğsünü pençelemeye başlamıştı.

Sharp, "Leben! Kutsal pislik, şu şey Leben olmalı!" diye söylendi.

Anlamak ve bilmek istemese de Peake hemen durumu sezinlemişti. Çünkü, bu bilinmesi tehlikeli bir şeydi. Yalnızca genç adamın fiziksel bedeni için değil, akılsal sağlığı için de tehlikeli bir şeydi.

Üzerine dökülen benzin geçici olarak yaratığın soluğunu tıkamış ve onu körleştirmiş gibiydi. Oysa, Rachel onun silahlı saldırılar gibi bu vartayı da atlatacağını biliyordu. Bu yüzden Benny elindeki boşalan kovayı yana fırlatıp aradan çekilirken genç kadın kibriti çaktı ve o anda elinde meşale gibi bir şeyi tutup onu yaratığa doğru fırlatması gerektiğini sezinledi. Şimdi kısa çöplü yanan kibriti yaratığa atabilmek üzere ona yaklaşmaktan başka seçeneği kalmıyordu.

Eric'e benzeyen yaratık çığlıklar atarak durmuş, benzin buharlarına karşı geçici olarak yenilmiş, kamburunu çıkarmış; daha sonra inlemeye ve soluk almak üzere çırpınmaya başlamıştı.

Genç kadın rüzgâr ve yağmur ya da bunlardan birisi çaktığı kibriti söndüremeden üç adım ilerleyebildi. Sonra engelleyemediği çocuksu bir ağlama sesi çıkararak yeniden kibrit kutusunun kapağını açtı. Bir kibrit daha çıkarıp yaktı. Bu sefer daha bir adım bile atamadan kibrit söndü.

Şimdi yaratık daha kolay soluk alıyormuş gibiydi. Sırtındaki

kamburu düzeltip doğrulmaya ve canavarlarınkine benzeyen başını dikleştirmeye başlamıştı.

Rachel umutsuzca düşündü; yağmur Eric'in bedenindeki benzini yıkıyor şimdi...

Titreyen parmaklarıyla genç kadın üçüncü kibriti kutudan çıkarırken Benny ona, "Buraya!" dedi ve yerdeki boş kovayı betonun üzerinde doğrulttu.

Kadın onun ne demek istediğini anladı. Kibrit çöpünü kutuya sürtüp hemen kovaya götürdü ama kibrit ateşlenmemişti.

Yaratık, sonunda derin bir soluk aldı. İyileşmiş gibi görünüp kendilerine karşı böğürür gibi haykırdı.

Rachel yanmayan kibriti bir kez daha kutuya sürtüp ateşlendiğini görünce rahatlamış bir tavırla çığlık attı.

Kibrit yanar yanmaz onu kovanın içine atınca kovadaki benzin kalıntısı da alevlenmişti.

Bu arada kendisine düşen rolü oynamak için bekleyen Julio Verdad hızla ilerledi ve kovaya bir tekme atıp onu Eric'e benzeyen şeyin üzerine yuvarladı.

Alevler içinde kalmış olan kova yaratığın kot pantolon giyimli olan baldırlarına çarptı. Ben'in saçtığı benzinin bir bölümü de oralara saçılmıştı. Kovadaki alevler kot pantolonuna doğru tırmandı ve hızla kemik çıkıntılı göğsüyle şekli bozulmuş kafasına yayıldılar.

Ancak, alevler de yaratığı durduramamıştı.

Ateşten oluşan dev bir sütun şeklinde acılar içinde haykırarak Rachel'in beklediğinden daha çabuk geliyordu. Genç kadın onun kırmızı, turuncu alevler içinde kalmış ellerini uzattığını, el ayalarındaki o *tuhaf ağızların* açılıp kapandığını ve sonunda bu ellerin kendi üzerine kadar geldiğini gördü. O tuhaflaşmış ellerin bedenine değmesi cehennem denilen şeyden bile daha kötü olmalıydı. Genç kadın duyumsadığı korkuyla neredeyse düşüp orada ölecekti.

Yaratık, Rachel'in bir kolunu ve boynunu kavradı. Ve kadın onun avuç içindeki deliklerin etini yemeye başladığını, yaratı-

ğın üzerindeki alevlerin de kendisine doğru uzandığını duyumsadı. Rachel yaratık kendisini kucaklarsa onun bedenindeki kemik çıkıntıların batarak anında kendisini öldürebileceğini gördü. Ama şimdi dedektif Verdad elindeki tabancayla ateş etmeye başlamıştı. Ancak dedektif üçüncü kez ateş edemeden Ben çılgınca bir karate hareketiyle olduğu yerde yükseldi. İki ayağıyla birden yaratığın omuzunu tekmeledi. Ve Rachel kolunun özgür kaldığını duyumsadı. Ve o da debelendi, yaratığa bir tekme attı; ansızın boynu yaratığın elinden kurtuldu.

Eric'e benzeyen şey Benny'nin ve kadının tekmeleriyle dengesini yitirmiş, yüzme havuzunun sığ kesimine düşüyordu. Bu arada Rachel de havuzun yanındaki beton zemine serilip özgür kalıyor ama pabuçları yanmaya başlıyordu.

Ben yaratığa tekmeyi vurmuş, sol tarafına bükülüp havuzun yanındaki beton zemine inmiş ve hemen ayağa fırlayarak yaratığın boş yüzme havuzunun sığ yerine düşüşünü izlemişti. Rachel'in pabuçlarının da yanmaya başladığını görünce bu kez kendisini kadının pabuçlarının üzerine attı ve alevleri boğup söndürdü.

Bir an için genç kadın Ben'e çılgınca sarıldı ve adam ona güven vermek için sıkıca tuttu. Kadının göğüslerinden kendisine iletilen çılgınca atan kalp vurularının yarısı kadar güzel bir şeyi bile duyumsamamıştı bugüne değin...

Ona, "İyi misin?" diye sordu.

Genç kadın titreyerek yanıtladı, "Yeterince iyiyim."

Ben onu bir kez daha kucakladı. Sonra ivedi muayene etti. Rachel'in kolunda ve boynunda yaratığın avuçlarını dayadığı yerlerde daire şeklinde kanayan iki yara yeri vardı. Ancak iki yara da pek ciddiymiş gibi görünmüyordu.

Havuzdaki yaratık şimdiye değin hiç bağırmadığı şekilde haykırmaya başlamıştı. Ben onların ölüm çığlıkları olduğuna emindi. Gene de bu konuda bahse giremezdi.

Ben ile Rachel birbirlerine sarılmış olarak havuzun kenarına gittiler. Dedektif Verdad da onlardan önce oraya gelmişti.

Yanmaya başlaması yaratığı mumların yapıldığı donyağına benzetmişti. Ama gene de Eric benzeri yaratık, havuzun derin ve içinde yağmur sularının toplanmış olduğu kesimine doğru ilerliyordu. Üzerine düşen yağmur damlaları alevleri söndürmediği gibi, havuzdaki birikinti suyun da yaratığın bedenini alevlerden kurtaramayacağını Ben düşünmekteydi. Çünkü, üzerindeki tek yakıt sanki benzin değilmiş gibi yaratığı saran alevler pek karmaşıktı. Onun bedeninin kimyasal bileşimi de alevleri besliyor gibiydi. Havuzun derin yerine varamadan, ortaya yakın bir yerde yaratık dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini havaya doğru kaldırıp pençeler gibi hareketler yaptı. Sonra ıslak betonun üzerine yayıldı. Gene de orada sürünüyor, karnının üzerine dönerek emekler gibi hareketler yapıyor, kendisini kurtarmak üzere çılgınca çırpınıyordu.

Değişme alevleri suyun içinde, serinletici düzeyin altında da yanmalarını sürdürdüler. Eric'e benzeyen şey yalnızca bedenini tüketen gerçek alevleri değil, içindeki yangını da söndürebilmek üzere suya doğru yerde sürünür gibi ilerledi. Yanışından ötürü meydana gelen dayanılmaz acıyı şimdi onda kalan insan bilinciyle duyumsuyordu. Oysa, kendi benliğine egemen olan hayvanca kesim öne çıktığında bilinci hep geriye çekilir olmuştu. Bir an için kim olduğunu, başına nelerin geldiğini ve şu anda nelerin gerçekleştiğini anlar gibi oldu. Aynı zamanda bu anlayışının pek dayanıksız ve solucu olduğunu, bedenindeki gelişme ve değişme işlemleri sırasında geriye kalan zekâ ve kişiliğinin de tümüyle yıkıma uğrayacağını; kendisi için tek umudun ölüm olacağını biliyordu.

Ölüm tek umuttu, evet ölüm...

Ölümden kurtulmak üzere çok sıkı çalışmış, kendisini mezardan kurtarabilmek için çılgınca rizikoları göze almıştı. Ve şimdi Azrail'i buyur ediyordu.

Benzin alevleri tarafından yakılıp tüketilirken kendisini aşa-

ğıya; suyun altında ve çok uzak bir kıyıda tuhaf ateşe, cehennem alevlerine doğru çekip sürükledi.

Haykırmayı bıraktı. Acı çekmenin ve korku duymanın ötesindeki büyük yalnızlığın dinginliğine doğru yolculuğa çıktı.

Yalnızca benzinin alevlerinin kendisini öldürmeyeceğini biliyordu. İçinde yanan değişme alevleri şimdi daha şiddetle sürüyor, bedenindeki her bir hücresini yakıyor ve yaratık her zamankinden bin katı fazla acı dolu olan bir açlığa yenik düşüyordu. Şimdi denetim altında tutamadığı metabolizmasını desteklemek üzere bedeninin yakıta; karbonhidratlara, proteinlere, vitaminlere ve minerallere gereksinimi vardı. Ancak yürüyecek, savaşacak ve öldürecek gücü olmadığı için bedeninin gereksindiği yakıtı sağlayacak durumda değildi. Bu yüzden bedeni kendi kendisini yiyen yamyamlara dönüşmüş, değişme alevleri bazı dokularını yakarak değişme için gerekli yakıtı sağlamaya başlamıştı. Her saniye geçtikçe yaratığın bedeni hafifliyordu. Bunun nedeni, yalnızca benzinin alevlerinin kendisiyle beslenmesi yüzünden değil, içten içe kendisini yiyerek beslenmekte oluşundandı. Şimdi yeniden kafasının şekil değiştirdiği, kollarının kısaldığını ve kaburgasının altından yeni bir çift kolun ortaya çıktığını duyumsuyordu. Her değişme onu daha çok yiyip bitiriyor ve değişme alevleri bir türlü yatışıp sönmüyordu.

Sonunda kendisini suyun altında da süren her iki tür alevden çekip kurtaramadı. Durup hareketsiz kalarak, soluğu kesilmiş ve titremeye başlamış durumda suyun altında yattı.

Ancak kendisini de şaşırtan biçimde cehennem alevlerinin başının üzerinden suyun dışına taştığını gördü. Alevler onu tümüyle sardılar. Ve yaratık için dünya alevlere gömüldü.

Ben'in gözlerinin önünde yalnızca bir dakika ya daha kısa süre içinde yaratık yanıp bitti. Alevleri havaya yükseliyor, çıtırdıyor ve cesetten geriye küçük kabarcıklardan çıkaran birkaç şeyden başka varlık kalmıyordu. Sonunda boş yüzme havuzun-

daki su birikintisinde birkaç titrek alev kaldı. Ne olduğunu tam olarak bilemeyen Ben konuşamadan öylece sessiz kalıp baktı. Dedektif Verdad ile Rachel de aynı şekilde şaşkınlık içindeydiler. Onlar da tek bir sözcük söylememişti.

Daha sonra sessizliği bozan Anson Sharp oldu. Ajan havuz boyunca yürüyerek yaklaşıyordu. Elinde bir tabanca vardı ve onu kullanmaya niyetlenmiş gibiydi. "Ne oldu? Lanet olsun! Ona ne oldu?" diye sordu.

O ana değin motel alanında SGA'nın ajanlarını görmemiş olan Ben ürkerek baktı ve şöyle yanıt verdi, "Senin başına gelecek olan şey aynen ona oldu, Sharp. Biraz farklı yoldan olsa da senin ergeç kendine yapacağını o kendisine yaptı."

Sharp sordu, "Sen ne demek istiyorsun?"

Rachel'i tutan, bedenini kadınla Sharp arasında bırakarak sakinleşmeye çalışan Ben bir kez daha açıklama yaptı, "Eric dünyayı bulduğu şekliyle beğenmiyordu. Bu yüzden onu çarpık beklentilerine göre yeniden kurmaya çalıştı. Ama, kendisi için bir cennet hazırlayacağına cehennemi yaşar hale geldi. Yeterli zaman verilirse senin de kendine yapacağın aynen budur."

"Kutsal pislik!" diye küfreden Anson Sharp ekledi, "Sen ileri gidiyorsun, hem de çok ileri gidiyorsun!" Sonra dönüp dedektif Verdad'a hitap etti, "Teğmen, lütfen silahını yere at!"

Verdad, "Ne? Sen neden söz ediyorsun? Ben..." diyebildi.

Sharp polise ateş etti ve dedektif bedenine vuran güçlü silahın mermisinin etkisiyle beton zeminin ötesine, çamurların içine yuvarlandı.

Gerilim romanlarının tutkunu ve kendisini efsane adam olmaya adamış genç ajan Jerry Peake hep melodramatik deyişlerle düşünmeye alışkındı. Eric Leben'in canavarlığa doğru değişikliğe uğramış bedenin yüzme havuzundaki birikinti suların içinde yanıp yok oluşunu izlerken genç ajan şoke olmuş ve ürkmüştü. Ama, kendisi için olağanüstü denilebilecek bir hızla dü-

şünmeye başlamıştı. Önce, aklında Eric Leben ile Anson Sharp arasındaki benzerlikleri gösterici bir liste yaptı: İki adam da güç'ü seviyor, onu kullanmaktan keyif alıyordu. İkisi de soğukkanlıydı ve her tür kötü eylemi yapacak nitelikteydiler. İki adam da pek genç kızlara karşı sapıkça ilgi duyuyorlardı... Sonra, Jerry Peake Ben Shadway'in bir insanın dünyayı nasıl kendi cehennemi yapacağına ilişkin sözlerini dinledi. Bunu daha önceleri kendisi de düşünmüştü. Ve sonra, korkunç değişime uğramış Leben'den geriye kalan pek az artığa baktı. O anda genç ajan kendisi için de dünyadaki cennet ile cehennemi ayıran yol ayırımına varmış olduğunu sezinledi: Eğer Sharp ile işbirliği yapıp da işlenecek cinayete suç ortaklığı ederse, sonsuzluğa değin suçluluk duyumsayacak ve yaşamı lanetlenecekti. Ya da patronu Sharp'a karşı direnirse, Ajans'ta geleceği ne olursa olsun, yaşamını kendine saygı duyarak geçirecekti. Seçme kendisine kalmıştı. Ne olmak istiyordu. Havuzun dibindeki artık gibi mi yoksa bir adam gibi mi yaşamaktı amacı?...

Anson Sharp, dedektif Verdad'a silahını yere atmasını emretti ve polis bu emrin nedenini sormaya başladı. Oysa Sharp, durumu tartışmadan ve ikirciklenmeden onu vurdu.

Aynı anda Peake silahını çekip Sharp'a ateş eti. Attığı kurşunla genel müdür yardımcısını omuzundan vurmuştu.

Ajan Sharp ihanete uğradığını duyumsadı ve yardımcısına dönüp ateş etmeye başladı. Yaralanmış olduğundan sarsak hareketlerle davranıyor ve şarjördeki tüm mermileri boşaltana kadar elini tetikten çekmiyordu. Genç ajan onun attığı mermilerden biriyle bacağından yaralanırken bir kez daha tetiği çekti ve Anson Sharp'ın kafasının patladığını görerek büyük keyif duydu.

Rachel, Teğmen Verdad'ın ceketiyle gömleğini sıyırıp omuzundaki mermi yarasını kontrol ediyordu.

Yaralı adam, "Korkma yaşayacağım. Yara yeri fena halde sancıyor ama yaşayacağım" dedi.

Uzaktan siren sesleri duyuldu. Ancak sesler hızla yaklaşıyorlardı.

Dedektif Verdad bir kez daha konuştu, "Bu, ortağım Reese'in işi olsa gerek. Gavis'i hastaneye ulaştırır ulaştırmaz yerel polise telefon etmiştir."

Rachel polisin yarasına ilişkin verdiği güvenceye ek olarak kendi gözleriyle de durumu görüp rahatlayıp, "Yara yerinde çok fazla kanama yok" dedi.

"Sana söyedim, lanet olsun! Ben ölmem. Ölmek yerine iş ortağımın pembeli kadınla evlenmesini görmek niyetindeyim" diyen polis Rachel'in söylediklerine şaşkınlıklar içinde kalışına gülerek ekledi, "Merak etmeyin, Bayan Leben. Şu anda aklım başımda."

Jerry Peake havuzun yanındaki düz beton zeminde sırtüstü yatıyordu. Başı da her nasılsa bir yastıkmış gibi havuzun kenarındaki çıkıntıya dayanmıştı.

Ben kendi gömleğinden yırttığı uzun kumaş parçasıyla genç ajanın bacağına bir turnike yaptı. Ancak turnikeyi sıkmak üzere başka bir şey bulamayınca kullandığı şey Anson Sharp'ın yere düşmüş tabancasının namlu kesimi oldu.

Genç adam, "Bir turnikeye gerçekten gereksindiğimizi sanmıyorum" derken siren sesleri yağmurun patırtısı arasında giderek daha yakından geliyordu. Ben konuşmasını şöyle sürdürdü, "Ancak daha sonra üzülmektense güvencede kalmak daha iyidir. Bacağın çok kanlı ama kan fışkırarak akmıyor. Sonuç olarak kopmuş bir atardamarın bulunmamalı. Gene de çok acıyor, değil mi?"

"Tuhaf!" diyen Peake ekedi, "Ama, bacağım pek fazla acımıyor."

Ben endişeyle sordu, "Şok mu geçiriyorsun yoksa?"

"Hayır" diyen genç ajan başını sallayarak açıkladı, "Şoka gi-

receğimi sanmam. Onun belirtilerini iyi biliyorum. Bende yoklar. Ne düşündüğümü belki de bilirsin?"

"Ne diyorsun, pek anlayamadım."

"Pek kötü davranışlarda bulunmaya başladığında kendi patronuma ateş etmem beni Ajans'ta bir efsane adam yapacak. Ancak öyle yapsa da yapmasa da lanet olsun! Anson Sharp ölünceye değin olayı böyle görmemiştim. Bu yüzden, efsane adam olmak, başka kişilerin duyumsadıkları ve düşündükleri artık benim için hiç de önemli değiller!" Genç ajan sözlerini tamamlayınca Ben'e gülümsedi.

Benny kaşlarını çatarak onun gülümseyişine zoraki bir karşılık verip uyardı, "Rahatla! Yalnızca rahatlamaya çalış."

Jerry Peake güldü ve konuştu, "Aklımı kaçırıyor değilim, Bay Shadway. Gerçekten öyle. Görmüyor musunuz? Şimdi yalnızca efsane adam olmanın önemine değil, aynı zamanda kendi düşünmüş olduklarıma gülebiliyorum! Demek istiyorum ki, büyük ün kazanmış olabilirim ama ona hiç de önem vermiyor ve kendimi şımartmıyorum. Bu, insanın kendinde öğrendiği hoş bir şey değil midir?"

"Evet. Çok hoş bir şeydir."

Gece, siren sesleriyle, sonra arabaların fren gürültüleriyle ve motele doğru koşan kişilerin ayak sesleriyle doldu.

Pek yakında Rachel ile Ben'e Las Vegas, Palm Springs, Arrowhead gölü, Santa Ana, Placentia ve diğer yerlerde polis tarafından pek çok soru sorulacaktı.

Çekecekleri onca eziyetten sonra basının da soracağı sorular olacaktı. ("Kendinizi nasıl duyumsuyorsunuz, Bayan Leben?", "Lütfen söyleyin, kendi kocanızın elleriyle neredeyse öldürülme noktasına gelmiştiniz. Şimdi nasılsınız?" gibi...) Ve basın üyeleri polisten daha ısrarlı, daha az incelikli davranacaktı.

Ama şimdi genç ajan Jerry Peake ile dedektif Julio Verdad cankurtaran arabasına bindirilir ve üniformalı polisler adli tıp

yetkilisi gelene değin Anson Sharp'ın cesedinin başında nöbet tutarlarken pek kısa bir süre için Rachel ile Ben yalnız kalma fırsatını buldular. Motelin üstü gölgelikli yürüyüş yolunda ayakta durup birbirini kucaklıyor ve ikisi de bir türlü konuşmaya başlamıyordu. Oysa, uzun saatler boyunca bir kez daha baş başa kalamayacaklarını bilmekteydiler.

Sonunda genç adam kadını kendine çekerek, "Önce sen konuş" dedi.

"Hayır, sen konuş. Ne diyecektin?"

"Merak ediyordum da..."

"Neyi merak ediyordun?"

"... Eğer anımsıyorsan?"

Genç kadın onun neyi kast ettiğini içgüdüleriyle duyumsayarak, "Ah, onu..." dedi.

"Yolda giderken durduğumuzda konuşmuştuk."

Rachel, "Anımsıyorum" dedi.

"Sana bir öneride bulunmuştum."

"Evet."

"Evlenme teklifiydi."

"Evet."

"Daha önce bunu hiç yapmamıştım."

"Bunu işittiğime sevindim."

"Pek romantik bir öneri olmamıştı, öyle değil mi?"

"Hayır, çok güzel bir biçimde önermiştin" diyen genç kadın ekledi, "O önerin şimdi de geçerli mi?"

"Evet. Şimdi de bana çok çekici geliyor önerim."

"Bana da öyle geliyor."

Ben genç kadını iyice bağrına bastı.

Rachel de kollarını ona doladı ve kendisini korunuyormuş gibi duyumsadı. Gene de kadının bedeninden bir titreme geçti.

"Tamam, bitti" diyen Ben sözünü sürdürdü, "Tüm sorunlar sona erdi."

"Evet, bitti" diyen Rachel başını adamın göğsüne dayayarak ekledi, "Havanın hemen her zaman yaz olduğu Orange ilçesine

gidip orada evleneceğiz. Ben de seninle birlikte oyuncak tren koleksiyonları yapacağım. Eski caz müziğini dinleyip televizyonda sinema klasiklerini izleyeceğiz. Ve birlikte dünyayı daha güzel bir yer yapacağız, öyle değil mi?"

"Evet, dünyayı daha iyi bir yer yapacağız" diyen Benny yumuşak bir sesle konuşmasını sürdürdü, "Ama, dediğin gibi olmayacak bu. Gerçek dünyadan gizlenmeyeceğiz. Birlikte gizlenmeye muhtaç değiliz. Bizler, birlikte güçlü olacağız. Öyle düşünmüyor musun?"

"Onu düşünmüyor, biliyorum."

Şimdi yağmur hafiflemiş, fırtına doğuya doğru uzaklaşmaya ve rüzgârın çılgın sesi hafiflemeye başlamıştı.

BİTTİ

DEAN R. KOONTZ
CEHENNEM ALEVÍ

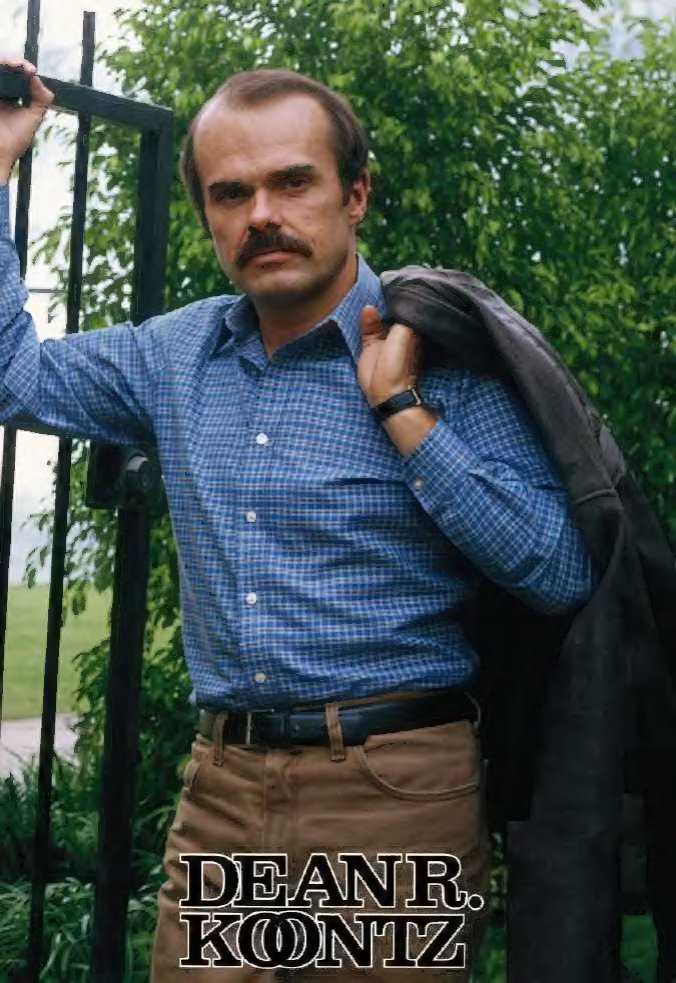
DEAN R.
KOONTZ